ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—*திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.*

ஸம்புடம் 9] காளயுக்தி௵ ஐப்பசி௴ [ஸஞ்சிகை 1.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மஹா பாரதம்

ப்ரதாப சந்த்ரராய் என்பவர் அச்சிட்ட மஹா பாரதத்தின் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் கண்டபடி ஏற்படும் மொத்த அத்யாயங்களின் ஸங்க்யை 1,933; ஶ்லோகங்களின் ஸங்க்யை 84,836. சரபோஜிராஜபுரம் க்ரந்த புஸ்தகத்தில் மேற்படி அத்யாய வசநப்படி மொத்த அத்யாயங்கள் 2,058; ஶ்லோகங்கள் 95,679. நிர்ணய ஸாகர ப்ரேஸ்ஸில், டி. ஆர். க்ருஷ்ணாசார் அச்சிட்ட புஸ்தகம், 2,312 அத்யாயங்களையும் 96,635 ஶ்லோகங்களையும் காட்டுகின்றது. ஆனால் இதுவும், இரண்டாவது அத்யாயத்தில், ப்ரதாப சந்த்ரராய் புஸ்தகப்படி அத்யாய ஶ்லோகங்களுடைய மொத்த தொகையை வெளியிடுகின்றது. க்ருஷ்ணாசார் புஸ்தகப்படி, ஆதி பர்வத்தினுடைய, அத்யாயங்கள் இரண்டு மூன்று சேர்ந்து, சில விடங்களில் க்ரந்த புஸ்தகத்தில் ஒரே அத்யாயமாய் அச்சிடப்பட்

1916—17

டன். க்ருஷ்ணாசார் புஸ்தகமும் பங்காளி பாரதமும் ஹரிவம்ஶ ஶ்லோகங்களின் மொத்தத்தை 12,000 என்று சொல்கின்றன. க்ரந்த புஸ்தகம் அதை 24,990 என்று காட்டுகின்றது. இப்படி ஏற்படும் ஶ்லோக ஸங்க்யை பௌஷ்ய பௌலோம ஆஸ்திக பர்வங்களையும் சேர்த்து ஏற்பட்டது. ஆகலால் வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்ன பாரதம், தத்கால ஸ்திதியில் 1,00,000 ஶ்லோகங்கள் கொண்டதாக ஏற்படவில்லை. இந்த யோசனையில் வ்யாஸ ப்ரணீதமான முழுபாரதமும் இப்போது இல்லையென்று ஏற்படுகின்றது.

பாரதம் தத்காலம் இருக்கும் நிலையில், வ்யாஸ க்ருதங்களான பல ஶ்லோகங்களும், பல உபாக்யாநங்களும் லுப்தமாகப்போனதுடன், வ்யாஸ ப்ரோக்தங்களாகாத ஶ்லோகங்களும், உபாக்யாநங்களும்கூட அதில் சேர்ந்துபோனதை யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது. ஸநாதந தர்மத்தைத் துறந்த ஹிந்துக்களுடன், அதனுடைய வரம்பினுள் ஜநிக்காதவர்களும் பூர்விக பாரதமொன்று க்ரந்த ரூபமாக இருந்ததையும், அது குருபாஞ்சாலர்க்குள் நடந்த ஒரு யுத்த விஷயமாக உண்டானதென்பதையும் விதியின்றி ஒப்புக்கொண்டபோதிலும், தத்கால பாரதம் சரித்ர ரூபமான ஆதாரமற்றதென்றும், அதனுடைய கதையெல்லாம் மித்யையென்றும், அக்கால ஜநங்களுடைய விஶ்வாஸங்களையும், ஆசாரங்களையும், நடவடிக்கைகளையும் காட்டமாத்ரம் தத்கால பாரதம் உதவுமென்றும் சொல்வார்கள். இவர்கள் ப்ராயேண க்ருஷ்ண த்வேஷிகள்; க்ருஷ்ண பக்ஷபாதிகள் பூர்வ பாரதத்தை முற்றிலும் மாற்றிவிட்டு, அதை க்ருஷ்ண கதையாகப் பண்ணிவிட்டார்களென்றும், அதற்கென்றே வாஸ்தவத்தில் இல்லாதிருந்த பாண்டவாதிகளையும் த்ருதராஷ்ட்ராதிகளையும் அவர்கள் கல்பித்தாரென்றும் சொல்வார்கள்.

அதனிமித்தம் அவர்கள் தேடும் காரணமோ விசித்ரமானது. சில ப்ராஹ்மணங்கள் பாரீக்ஷிதர்களைச் சொல்லிப் பாண்டவர்களைச் சொல்லவில்லையாம்; காசி ராஜனாயிருந்த வைசித்ரவீர்ய த்ருதராஷ்டிரனைச் சொல்லி, அதே பெயர்கொண்ட ஹஸ்திநாபுரத்தரசனைச் சொல்லவில்லையாம். ப்ராஹ்மணங்கள் சரித்ர மெழுதவில்லை. யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளும் குருபாஞ்சால யுத்தத்தையும் செப்பவில்லை. அந்த யுத்தத்தை மாத்ரம் ஒப்புக்கொள்பவர்,

பாரத ரூப சரித்ரத்தை நிராகரிக்கத் தேடின காரணம் காரணமாகமாட்டாது. சாந்தோக்யோபநிஷத்தானது தேவகீ புத்ரனை க்ருஷ்ணனைச் சொல்கின்றது. பாணிநி ஸூத்ரம், க்ருஷ்ணனையும் பாண்டவர்களையும் சொல்கின்றது. மித்யாக்ருத பாரதம் ஒன்று ஏற்பட்டால் அது பாணிநி காலத்துக்கு முன்பட்டதாகவே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். மஹாபாஷ்யம் க்ருஷ்ண க்ருத கம்ஸ வதத்தைச் சொல்கின்றது. பாஸக்ருத நாடகங்கள் ராமாயண பாரத பாகவத கதைகளை விஸ்தரித்து வெளிப்படுத்துகின்றன. பாஸகவியும் பதஞ்ஜலியும் 2,000 வருஷங்களுக்கு முற்பட்டே இருந்தவர்களாகப் பாஶ்சாத்ய விமர்ஶிகள் யாவரும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். ஆதலால் பரர் ஶங்கித்த மித்யாக்ருத பாரதம் அக்காலங்களுக்கும் முற்பட்டே இருந்திருக்கவேண்டும். புராதந பாரதம் அவர்கள் வேண்டுகின்றபடி ரூபம் மாறுவதற்கு முன்பாக இந்தியா தேசத்தில் நாலுபக்கங்களிலும் பரவியிராதா? க்ருஷ்ண பக்தர்கள் தேசந்தோறும் சென்று கோசங்களை வாங்கி மாற்றி எழுதிவிட்டார்களா? அவ்வண்ணம் அவர் செய்ததை யாவரும் ஒப்புக்கொண்டுவிடுவார்களா? பாரதம் பகவத் கதையாயும் தர்ம ஶாஸ்த்ரமாயும் இல்லாமல், பாஹ்யர் சொல்கின்றபடியே, கேவலம் ஒரு லௌகிக கதையாக முதலில் பிறந்ததாகில், அதை அவலம்பித்து, க்ருஷ்ண கதையை ஒருவன் எழுதவேண்டிய அபிப்ராயம் அநுமாநத்துக்கு வரவில்லை. பாரதத்தில் க்ருஷ்ண சரித்ரம் அந்தர்கதமாயில்லாதிருந்தால், அதைப்பற்றி ஒரு தனி க்ரந்தம் ஏற்படுவதில் குற்றம் தெரியவில்லை. பூர்வ பாரதமொன்று லௌகிக கதையாக இருந்ததென்பதற்கு ப்ரமாண லேஶம் யாராவது எங்காவது கண்டதுண்டா? ஸநாதந தர்மத்துக்கு ஏற்பட்ட பாஹ்ய விரோதிகளும், ஆந்தர விரோதிகளும் துரபிநிவேஶத்தால் செய்கின்ற ஆதாரமற்ற தூஷணைகளைத் தடஸ்தர் யோசிக்கப் பொருந்தமாட்டாது.

உபாக்யாநங்கள் க்ருஷ்ண கதைகளன்று. பௌலோம பர்வம்போல், உபாக்யாநங்கள் ஒவ்வொரு காலத்தில் பாரதத்தில் சேர்ந்திருக்கலாம். விஸ்தரித்த க்ரந்தங்கள் எழுத்தால் எழுதப்பட்டுத்தான் லோகத்தில் பரவலாம். பாரத ஸம்ஹிதையானது கர்த்தாவினுடைய ஜ்ஞாபகத்தில் நிலைத்து, ஶிஷ்யர்களால் அத்யயநம் செய்யப்பட்டு, அவர்களுடைய கேவல ஸ்மரணத்தாலேயே காப்

[illegible] ॥' என்கிறபடியே, பகவானுடைய அவதாரமானது வர்ணிக்கப்பட்டது. பகவதவதாரம் லோகாநுக்ரஹத்தை உத்தேசித்தே பண்ணப்பட்டது; அதாவது, தர்மத்தை நன்றாக ஸ்தாபித்ததாலும், வேதாரூபமான ஶாஸ்த்ரத்தை உபதேசித்த மூலமாயும் நிறைவேறியது; ஸமஸ்த ஜகத்தையும் ஸ்ருஷ்டித்த சதுர்முகனுக்கும் பகவான் காரணமாகின்றார்: ஸ்வயம் காரணாந்தர மற்றவர்; ஸர்வஜகத் ஸ்வாமி; அவரை ஸூக்ஷ்ம பூதரென்றும், விகாரரஹிதரென்றும், ப்ரக்ருதியை ஶரீரமாக உடையவரென்றும், கர்ம ஸம்பந்தமற்றவரென்றும், உபாதாந நிமித்த காரணமாயிருக்கின்றவரென்றும், ஸர்வாந்தர்யாமி யென்றும், ஜகத் கர்த்தாவென்றும், ஸத்வாஶ்ரயரென்றும், ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யரென்றும், அநந்தனென்றும், ஸத்ய ப்ரதிஜ்ஞரென்றும், ஹம்ஸர் அதாவது ஸர்வஜ்ஞனென்றும், நாராயணனென்றும், தண்டதரனென்றும், ஸர்வ போஷகனென்றும், நித்யனென்றும், ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ப்ரளய ஹேதுவென்றும், முக்தி ப்ரதனென்றும், ஹேயகுணரஹிதனென்றும் சொல்வார்கள்; அந்தப் பரப்ரஹ்மமே ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனாகத் தேவகியினிடம் ஆவிர்பவித்தது என்று, பகவதவதாரம் விவரிக்கப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் வ்யாஸமதமென்பதை, '[illegible] ।' என்று, கதையை ஆரம்பிக்கும்போதே வைஶம்பாயனர் சொன்னார். க்ரந்தாரம்பத்தில் ஸௌதியின் வாக்யங்களும் அதை அநுஸரித்தே ப்ரகாசிக்கின்றன. பாரதம் வ்யாஸமதமென்று மேலே வைஶம்பாயந வசநமாக எடுக்கப்பட்ட ஶ்லோகமோ, ப்ரதமாத்யாயத்தில் ஸௌதியால் உதாஹரிக்கப்பட்டு, (27-வதோ 31-வதோ ஶ்லோகமாக) ப்ரகாசிக்கின்றதுமன்றி, அதனுடைய அடுத்த ஶ்லோகமும், '[illegible] । [illegible] நாராயண கதா

[illegible] ॥' என்கிறபடியே, ஸௌதியால் செய்யப்பட்ட வ்யாஸ ப்ரணாமத்தையும், வ்யாஸாநுக்ரஹத்தால் சொல்லப்போகின்ற பாரதமெனப்பட்ட இதிஹாஸம் நாராயணனுகின்ற ஸ்ரீ க்ருஷ்ண சரித்ரமா யிருப்பதையும் காட்டுகின்றது. அடுத்துப் பின்னால் வருகின்ற ஶ்லோகம், '[illegible] । [illegible] நாராயண கதா [illegible] ॥' என்பது, ஸர்வ புருஷார்த்த ஸாதகமாய், லோகத்தில் நாராயண கதைக்கு ஒப்பானது ஒன்றுமில்லையென்று நிச்சயித்துக்கொண்டு, மஹா பாரத ஶ்ரவணத்துக்குண்டான ஏற்றம் அது நாராயண கதையாக இருப்பதை யிட்டென்று வெளியிடுகின்றது. நாராயணன் ஸர்வ ஜகத் காரணனையும், முக்திப்ரதனையும் இருப்பதைச் சொல்வதற்காகப் பின்வரும், [illegible], எனும் வாக்யம் பிறந்தது. அதனால் ஸர்வலோக ப்ராதாந்யத்தைப் பகவானிடம் நிஷ்கர்ஷித்து, பிறகு ஸௌதியானவர், தான் சொன்னது ஸத்ய வாக்யமென்றும், அந்த ஸத்யத்தாலேயே தான் ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் தாம் ஸம்பாதிக்கின்றதாயும், '[illegible] ॥' என்கிற வாக்யத்தால் வெளியிட்டார். கைகளை உயரத் தூக்கி, ஸத்யமென்று மும்மொழிசொல்லி, வேத ப்ராமாண்யத்தையும் கேசவ பரத்வத்தையும்பற்றி ப்ரதிஜ்ஞை செய்த பாராஶர்யர் மதத்தை உக்ரஶ்ரவா அநுஸரித்தாரென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. ஆதலால், பாரதமானது, '[illegible] । [illegible] ॥ * * * [illegible] । [illegible] * * * [illegible]' என்கிறபடியே, பகவத்ப்ரணாமத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே ஆரம்பிக்கின்றதென்பது யுக்தமே. இது ஸௌதி வாக்யமானாலும் வ்யாஸ வாக்யமாயும் இருக்கக் குறையில்லை.

ஆதலால், நமக்குக் கிடைத்திருக்கின்ற பாரதம் தத்வ விவேகத்தின் பொருட்டும், தர்ம நிஶ்சயத்தின் பொருட்டும், ப்ரமாண

பாவத்தை அநுபவிக்கக் குறையில்லை என்று சொல்லுகின்றோம். சரித்ர விஷயமாயும் ஸமுதாயமாக அவ்விதிஹாஸம் விஶ்வாஸார்ஹமே. அதிமாநுஷ வ்ருத்தாந்தங்கள் அவதார புருஷர்களிடம் யோசிக்க அமையுமென்றபோதிலும், அப்படிப்பட்டவர்களல்லாதவர்களிடம், அவற்றை அஸம்பாவிதாம்ஶங்களாகத்தான் ஶங்கிக்க வேண்டிநிற்கும். பகவானும், தேவதைகளும், ஸ்வாம்ஶங்களால் லோகத்தில் அவதரிப்பார்களென்பதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுண்டு. இப்படிப்பட்டவர்கள் வெளிப்படையாக நாஸ்திக கோஷ்டியில் சேர்கின்றார்களில்லையென்றாலும், அவர்கள் நாஸ்திக துல்யர்களே. அவதார புருஷர்களிடம் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களைக் கிஞ்சித் ஒப்புக்கொண்டாலும், அங்யத்ர லோகாநுபவத்தை அதிக்ரமித்து யோசிக்க இடமில்லை. இந்த ரூபமான விரோதங்களைத் தவிர்த்து மிகுதியான விடங்களில், இதிஹாஸங்கள் ஸமுதாயத்தில் சரித்ரமெனக் கொள்ளத்தக்கவை. இந்த முடிவை ஆர்ய ஜநங்கள் அப்யுபகமம் செய்யவேண்டியவர்கள்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. செட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் (ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம்.			
	(ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0
7.	ஸ்ரீ ஹம்ஸ ஸந்தேஶ விமர்ஶம் (ஸ்ரீ. உப. எம். கே. தாதாசாரியர்)	0	3	0
8.	வேதாந்த தீபிகை ஸம்புடம் III	2	0	0
	Do V	2	0	0
	Do VI	2	0	0
	Do VII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

(தொடர்ச்சி.)

நம் முன்னோர்கள் த்ருவத்தை விட்டு விலகிவிலகி இன்னும் தக்ஷிண தேசங்களில் குடிகொண்டார்களென்றும், அங்கே ஸூர்யன் உதிக்காமலும் அஸ்தமிக்காமலும், பூமிக்குமேல் நீண்டு நின்றபடியால் விஸ்தரித்த பகலோடு, இராப்பகலாய் வளர்ந்த காலமும் சேர்ந்து 9 அல்லது 10 மாஸங்கள் சென்றனவென்றும், ஸூர்யன் இடைவிடாமல் பூமியின் கீழ்பாகங்களில் இரண்டு மாஸம் வரையில் இருந்தானென்றும் காட்டக்கூடிய வேத வசநங்களை டிலக்வித்வான் பராமர்சிக்கின்றார். அவற்றில் சில இங்கு எழுதப்படுகின்றன.

1. யாமதர்வா மநுஷ்பிதா தத்யங் தியமத்நத । தஸ்மிந் ப்ரஹ்மாணி பூர்வதேந்த்ர உக்தா ஸமக்மதார்சந்நநு ஸ்வராஜ்யம் ॥

[அதர்வா எனும் ருஷியும், ஸர்வ ப்ரஜைகளுக்கும் பிதாவான மநுவும், அதர்வ புத்ரனை தத்யங் எனும் ருஷியும், எந்தக் கர்மங்களைச் செய்தார்களோ, அக்கர்மங்களில் ஹவிர்லக்ஷணத்துடன் கூடிய அங்கங்களும், சஸ்த்ர ரூபங்களான ஸ்தோத்ரங்களும், ப்ரயுக்தங்களாய் இந்த்ரனிடம் போய்ச் செம்மையாக அந்வயித்தன. அதாவது, எவ்வண்ணம் வஸிஷ்டர் முதலான பூர்வ ருஷிகளுடைய யஜ்ஞாதிகள் இந்த்ரனிடம் போய்ச் சேர்ந்தனவோ, அவ்வண்ணமே அந்வயித்தன; யாதொரு இந்த்ரன் தனது ராஜ்யத்தை (வ்ருத்ராதிகளுடைய வதத்தால்) ப்ரகடநம் செய்தாரோ அப்படிப்பட்ட இந்த்ரனிடம் அந்வயித்தன.]

[அதர்வ கோத்ரத்தில்பிறந்த புராதநரான ஊத்யங் மஹர்ஷி, அங்கிரஸ், ப்ரியமேதஸ், கண்வஸ், அத்ரிஸ், மநுஸ், இந்த மஹாத்மாக்கள் திவோதாஸ புத்ரனும் பருச்சேபனெனும் பெயருடைய எனது ஜந்மத்தை அறிகின்றார்கள். பூர்வகாலீநரான மநுக்களாகிய அவர்கள் எனது பூர்வீகர்களை அறிகின்றார்கள். ஏனென்றால், அவர்களுக்குத் தேவர்களிடம் தீர்க்க காலஸம்பந்தம் உண்டு. எங்களுடைய ஜந்ம ஸம்பந்தம் அவர்களிடம் உண்டு. அவர்களுடைய மஹத்வத்தால் வளித்தித்த வாக்கினால் ஸ்துதிசெய்து நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இன்னும் அவர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் யஜ்ஞம் செய்ய அதிகாரத்தை அடைந்து இந்த்ரனையும் அக்நியையும் ஸ்தோத்ர ரூபமான வாக்கினால் மிகவும் நமஸ்கரிக்கிறேன்.]

5. “தே தஶக்வா: ப்ரதமா யஜ்ஞமூஹிரே தே நோ ஹின்வந்தூஷஸோ வ்யுஷ்டிஷு । உஷா ந ராமீரருணைரபோர்ணுதே மஹோ ஜ்யோதிஷா ஸுசதா கோஅர்ணஸா ॥”

[பத்து மாஸங்களில் வ்ருத்தியை அடைந்த) தஸக்வா (எனும் அங்கிரஸஸுக்கள்) மருத்துக்களாகி (ஆதித்யர்களுக்கும்) முற்பட்டவராய், யஜ்ஞத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் உஷா காலம் உண்டாகும்போது எங்களை ப்ரேரிப்பிக்கட்டும் (நல்வழியில் ஏவட்டும்). உஷையானவள் ப்ரகாசிக்கின்ற தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் ராத்ரியைப் போக்கடிக்கின்றாள்; மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றவனும், ப்ரவஹிக்கும் ஸமுத்ரம்போன்றவனுமான (ஸூர்யனெனும்) ஜ்யோதிஸ்ஸைக் கொண்டு இருட்டைப் போக்குகின்றாள்.)

6. ‘அங்கிரஸோ ந: பிதரோ நவக்வா அதர்வாணோ ப்ருகவ: ஸோம்யாஸ: । தேஷாம் வயம் ஸுமதௌ யஜ்ஞியானாமபி பத்ரே ஸௌமனஸே ஸ்யாம ॥’

(அங்கிரஸ்ஸுக்கள் நவக்வாள், அதர்வாக்கள், ப்ருகுக்கள், இவர்கள் நம்முடைய பிதுர்க்கள்; அவர்கள் ஸோமார்ஹர்கள். அந்த யஜ்ஞார்ஹர்களுடைய அநுக்ரஹயுக்தமான புத்தியில நாம் எப்போதும் நிலைப்போமாக. அவர்களுடைய அநுக்ரஹ காரணமாகும் கல்யாணரூபமான கர்மங்களில் எப்போதும் இருப்போமாக.]

2. "[illegible] ॥"

[ஸஹசியுடன் கூடிய அக்நியே! ஓ அங்கிர! அதாவது ஹவிஸ்ஸை க்ரஹிக்க அங்கங்கே செல்லவல்லவரே! முன் காலங்களில் மநு, அங்கிரஸ், யயாதி முதலானவர்கள் செய்த யாகங்களில் எவ்வண்ணம் அந்தந்த யாகசாலைக்குச் சென்றீரோ, அவ்வண்ணமே அபிமுகராய் எங்களுடைய யாகப்ரதேசங்களுக்கும் எழுந்தருளும்; எழுந்தருளித் தேவதைகளுடைய ஸமூஹத்தை அவ்விடம் அழைத்துக்கொண்டு வாரும்; அழைத்துவந்து, அவ்வவர்க்காகப் போடப்பட்டிருக்கிற தர்ப்பாஸநங்களின்மீது எழுந்தருளப்பண்ணும்; எழுந்தருளப்பண்ணி, அவர்களுக்கு ப்ரியமான ஹவிஸ்ஸை ஸமர்ப்பியும்.]

3. '[illegible] ॥'

[பணிகளால் பசுக்கள் அபஹரிக்கப்பட்டபோது, அதர்வா எனும் ருஷியானவர் யாகங்கள்பண்ணி, கோ ஸம்பந்தமான மார்க்கங்களை எல்லா ருஷிகளுக்கும் முன்பாகச் செய்தார். அதன்பிறகு, வ்ருதங்களை ரக்ஷிக்கின்றவனும் நமக்கும் ப்ரியதமனுமான ஸூர்ய ரூபத்தைத் தரிக்கின்ற இந்த்ரன், கோக்களைக் காட்டும்படி உதித்தார். பிறகு அதர்வா எனும் ருஷியும் கோக்களை அடைந்தார். அப்படிப்பட்ட இந்த்ரனுக்குக் கவியினுடைய புத்ரனான உஶநா எனும் ப்ருகு ருஷியானவர் ஸஹாயம் பண்ணினார். ஆதலால் அஸுரர்களின் நியமநத்தின்பொருட்டு ஆவிர்ப்பவித்த அம்ருதனை இந்த்ரனின் பொருட்டுப் பூஜிக்கின்றோம்.]

4. '[illegible] ॥'

[அதர்வ கோத்ரத்தில்பிறந்த புராதநரான உத்யங் மஹர்ஷி, அங்கிரஸ், ப்ரியமேதஃ, கண்வஃ, அத்ரிஃ, மநுஃ, இந்த மஹாத்மாக்கள் திவோதாஸ புத்ரனும் பருச்சேபனெனும் பெயருடைய எனது ஜந்மத்தை அறிகின்றார்கள். பூர்வகாலீநரான மநுக்களாகிய அவர்கள் எனது பூர்வீகர்களை அறிகின்றார்கள். ஏனென்றால், அவர்களுக்குத் தேவர்களிடம் தீர்க்க காலஸம்பந்தம் உண்டு. எங்களுடைய ஜந்ம ஸம்பந்தம் அவர்களிடம் உண்டு. அவர்களுடைய மஹத்வத்தால் வஶித்தித்த வாக்கினால் ஸ்துதிசெய்து நமஸ்காரம் செய்கிறேன். இன்னும் அவர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் யஜ்ஞம் செய்ய அதிகாரத்தை அடைந்து இந்த்ரனையும் அக்நியையும் ஸ்தோத்ர ரூபமான வாக்கினால் மிகவும் நமஸ்கரிக்கிறேன்.]

5. "[illegible] ॥"

[பத்து மாஸங்களில் ஸித்தியை அடைந்த) தஶக்வா (எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள்) மருத்துக்களாகி (ஆதித்யர்களுக்கும்) முற்பட்டவராய், யஜ்ஞத்தைக் கொண்டுவந்தார்கள். அவர்கள் உஷா காலம் உண்டாகும்போது எங்களை ப்ரேரிப்பிக்கட்டும் (நல்வழியில் ஏவட்டும்). உஷையானவள் ப்ரகாசிக்கின்ற தன்னுடைய தேஜஸ்ஸால் ராத்ரியைப் போக்கடிக்கின்றாள்; மிகவும் ப்ரகாசிக்கின்றவனும், ப்ரவஹிக்கும் ஸமுத்ரம்போன்றவனுமான (ஸூர்யனெனும்) ஜ்யோதிஸ்ஸைக் கொண்டு இருட்டைப் போக்குகின்றாள்.)

6. '[illegible] ॥'

(அங்கிரஸ்ஸுக்கள் நவக்வாள், அதர்வாக்கள், ப்ருகுக்கள், இவர்கள் நம்முடைய பிதுர்க்கள்; அவர்கள் ஸோமார்ஹர்கள். அந்த யஜ்ஞார்ஹர்களுடைய அநுக்ரஹயுக்தமான புத்தியில நாம் எப்போதும் நிலைப்போமாக. அவர்களுடைய அநுக்ரஹ காரணமாகும் கல்யாணரூபமான கர்மங்களில் எப்போதும் இருப்போமாக.]

7. 'யெமோஹ்ரவோதாரம் வ்ருயமோ மேயெமேஜ நா: ஸகிஸாஸ்ரி
ச்ருநவா ஸஹ்யெமோதுவஹ்: । த ஆதிக்யா ஸுஹபம் ஸ்தேயு ஹூ ஸுமா நா: க த்ருஸ்வயா ஸஹஸ்யெ ॥'

[நன்றாகஜ்வலிக்கின்ற அக்நியுடன் கூடினவராய், மநுவானவர் ஏழு ருத்விக்குகளுடன் சேர்ந்து, ப்ரத்தாயுக்த மநஸ்கராய், யாதொரு உங்களின் பொருட்டு ப்ரதம யாகத்தை அபிமுகராகச் செய்தனரோ, அப்படிப்பட்ட ஆதித்யதேவர்களே! நீங்கள் எங்களுக்கு அபயத்தையும் ஸுகத்தையும் கொடுங்கள். இன்னும் எங்களுடைய க்ஷேமத்தின் பொருட்டு ஸோபநமான வைதிக மார்க்கங்களைச் செம்மையாகச் செய்யுங்கள்.]

8. 'தெஹி ப்ரஜாடா ஸுஹவம் தவிஸ்ரவ: வ்ருஹஸ்பதிவ்ருஷ வ: ஸோமஜாஸ: । யஜ்ஞைராயவா ப்ரயமோவியாரயஸ தெவ தெரெக்ஷ ஸ்த்ருமவ: ஸம்விகித்ரெ ॥'

(யாதுகாரணத்தால் அபீஷ்டங்களைக் கொடுக்கின்ற ப்ருஹஸ்பதியும், ஸோமார்ஹர்களான தேவர்களும், ப்ரஜைகளின் பொருட்டுத் தாங்களே வ்ருஷ்டித்வாரா போஷிக்கின்றார்களோ, அக்காரணத்தால், அதர்வா எனும் ருஷியானவர் ப்ரதமத்தில் யஜ்ஞங்களால் தேவர்களை யஜ்ஞார்ஹர்களாகச் செய்தார். அப்போது பலத்துடன்கூடி ப்ருகுக்களெனும் ருஷிகளும் தேவர்களைப்போல் பஹுமாநிக்கப்பட்டார்கள்.)

9 'உதக்ஷா ஸ்ருமவதூவெ ச்ரு ஷ்டெஜாஹ்த । ஸுங்கிரஸ்வத் ஹவாமஹெ ॥'

[ஸ்வபாவத்தால் ஸுத்தரான அக்நியே! உம்மை ப்ருகு, மநு, அங்கிரஸ், இவர்களைப்போல் ஆஹ்வாநம் செய்கிறோம்.]

மேலெடுத்த வேத வசநங்களால், நமது பித்ருக்கள் என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்ட மநு, அங்கிரஸ், அதர்வா, தத்யங்ங், யயாதி, அத்ரி, கண்வர், ப்ருகு முதலானவர்கள் யஜ்ஞம் எனப்பட்ட தேவபூஜையை ஆதியில் ஸ்தாபித்தார்களென்று தெரிகின்றது,

பார்ஸிகளுடைய மதக்ரந்தம், அதர்வா என்பதை 'அத்ரவான்' என்று சொல்வதால், ஆர்யஜநு கர்த்தாக்கள், இரண்டு ஆர்ய ஜாதியர்க்கும் பொதுவாயிருந்தனர் என்று டிலக் யோசிக்கின்றார். ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்தில் அங்கிரஸ்ஸுக்களை அங்காரம், அதாவது எரிகின்ற தணலெனச் சொல்லப்படுகிறது; ருக் வேதத்தில் 'ஸுங்கிரஸ: நவக்வா ஸுஜ்ஞாவ' என்று, அக்நிபுத்ரர்களாகவும் சொல்லப்படுகிறது. அங்கிரஸ்ஸுக்களுள் இரண்டு பிரிவுகள் உண்டு. அவர்களுக்கு நவக்வாள் என்றும் தசக்வாள் என்றும் பெயர். முன் எடுத்த வசநங்களில் அவர்களுடைய பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. 'யஊஜ ஜநுவி ஜமோ ஜெராட்யம் வஹ ஜெதநா விஜநுவஸ்ய தமிரவஹம் । தீவ ஜய ஸுவ ஸுங்கிரவோ வொஸுஜ'
[எங்களுக்குப் பித்ருபூதர்களான அங்கிரஸ்ஸுக்களே! பணிகளால் அபஹரிக்கப்பட்ட கோதநத்தை அவற்றினின்று விடுவித்தீர்கள். இன்னும் ஸத்யரூபமான யஜ்ஞத்தால், யஜ்ஞம் முடிகின்ற ஸம்வத்ஸராந்தத்தில் வலனெனும் அஸுரனை நாசம் செய்தீர்கள்] என்பதால், ஒரு ஸம்வத்ஸரத்தில் முடிகின்ற யாகத்தினால் அவர்கள் வலனைக்கொன்ற இந்திரனுக்கு ஸஹாயம் செய்தனரெனக் காணப்படுகிறது. 'யதெந ஸஹயம் ஸுரொவ யநு திவ்யுபயநு வ்ருயிவீம் சதரம் ।' [ஸத்யபூதமான யஜ்ஞத்தால் த்யுலோகத்தில் ஆதித்யனை ஸ்தாபித்தீர்கள்; இன்னும், மாதாவான ப்ருதிவியை ப்ரவஸித்தையாகச் செய்தீர்கள்.] 'வெ ஸுஜ்ஞ: வஜ்ஜநெ விஜவா வொஜஹஸி । நவமெநதஸமொ ஸுங்கிரஸ:' [விவிதரூபங்களுடன்கூடிய அங்கிரஸ்ஸுக்கள் த்யுலோகத்தினின்று அக்னியிடம் உண்டானார்கள். அவர்க்குள் ஸ்ரேஷ்டர் நவக்வாளும் தசக்வாளும்.] அதாவது, 'ஸத்ரோவஸீநா நாம ஸுங்கிரஸாம ஸ்யுதெகவந நவவஸோஸு கத்ருக்வா உதக்ஷநு, தெகவ ந தமஸுஸோ ஸுவதி,' என்கிறபடியே, ஒன்பது அல்லது பத்தமாஸங்களில் யஜ்ஞத்தை முடித்தவர்கள். இந்த வசநங்களும், நவக்வர், தசக்வர் என்று அங்கிரஸ்ஸுக்களில்

ஸ்ரேஷ்டர் என்பதையும், அவர்கள் முறையே ஒன்பது, பத்து மாஸங்களில் யஜ்ஞம்செய்து முடித்தாரென்பதையும் காட்டுகின்றன.

'ஸ ஸுஷ்டுபா ஸ ஸ்துபா ஸப்த விப்ரைः ஸ்வரேணாத்ரிம் ஸ்வர்யோ நவக்வைः। ஸரண்யுபிः பலிகமிந்த்ர ஶக்ர வலம் ரவேண தரயோ தஶக்வைः॥' இங்கும், 'அங்கிரஸோ த்விவிதாः, ஸத்ரயாகமநுதஸ்துஷः, யே நவபிர்மாஸைः ஸமாப்ய உதஸ்துஸ்தே நவக்வாः, யே தஶபிர்மாஸைः ஸமாப்ய உதஸ்துஸ்தே தஶக்வாः' என்று பாஷ்யம். 'நவக்வாஸः ஸுதஸோமாஸ இந்த்ரம் தஶக்வாஸோ அப்யர்சந்த்யர்கைः।' இங்கும் ஸத்ரயாகாநுஷ்டானம் செய்தவர்க்குள் ஒன்பது மாஸங்களில் முடித்தெழுந்தவர்களும், பத்து மாஸங்களில் முடித்தெழுந்தவர்களும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் என்றும், ஸோமரஸத்துடன் ஸ்தோத்ரங்களால் இந்த்ரனை அர்ச்சித்தார்கள் என்று காட்டப்பட்டது.

'ஆர்சந்யேந தஶ மாஸோ நவக்வாः, யயாதரந் தஶ மாஸோ நவக்வாः' என்று, 'நவக்வா' எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் பத்துமாஸம் யாகம் செய்து முடித்ததை ருக்வேதம் சொல்லுகின்றது.

மேலெடுத்த ப்ரமாணங்களால் அங்கிரஸ்ஸுக்களைப் போலவே அவர்க்குள் அந்தர்க்கதர்களான நவக்வாக்களும், தசக்வாக்களும், ஒன்பது பத்து மாஸங்கள் யாகம் செய்து, வலன், ஸரமா, பணி முதலான சத்ருக்களை இந்த்ரன் ஜயிப்பதற்கு ஸஹாயம் செய்தார்களென்று காட்டப்பட்டது; இவர்கள் ப்ரதமத்தில் யாகாநுஷ்டானம் செய்தவர்களென்றும், யாகங்கள் உஷா காலத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டன வென்றும் காட்டப்பட்டது. இன்னும், 'குவித் ஸ தேவீः ஸநயோ நவோ வா யாமோ பபூயாதுஷஸோ வோ அத்ய। யேநா நவக்வே அங்கிரே தஶக்வே ஸப்தாஸ்யே ரேவதீ ரேவதூஷ' [ஹே உஷாதேவிகளே! இன்று இந்த யாக தினத்தில் பகு வாரம் போகின்ற உங்களுடைய அந்த ரதமானது பழையதா புதியதா! ஸப்த சந்தஸுக்களுடன் கூடிய முகங்களையுடையவர்களான நவக்வாள் தசக்வாள் எனும் அங்கிரஸ்ஸுக்கள் தநவந்தர்களாகும்படியாக அந்த ரதத்திலேறி உதிப்பீர்கள்.] இந்த வசனம் மேல்சொன்ன அங்கிரஸ்ஸுக்கள் உஷாகாலத்தில் ஸத்ரயாகம் தொடங்கினார்களென்று காட்டுகிறது. 'ஸகா ஹ யத்ர ஸகிபிர்நவக்வைரபிஜ்ஞ்வா ஸத்வபிர்கா அநுக்மந்। ஸத்யம் ததிந்த்ரோ தஶபிர்தஶக்வைः ஸூர்யம் விவேத தமஸி க்ஷியந்தம்॥' [ஸகாவான இந்த்ரன் ஸத்வ விசிஷ்டர்களான நவக்வாக்களோடு எந்த பிலத்தில் பணிகளால் நிரோதிக்கப்பட்ட பசுக்களை முழங்கால் மேல் நடந்து தொடர்ந்தனரோ, அந்த பிலத்தில் தமஸ்ஸில் வஸித்த ஸத்ய ரூபமான ஸூர்யனை, பத்து தசக்வாக்களுடன்கூடி இந்த்ரன் கண்டார்.] இதனால் நவக்வாக்கள் தசக்வாக்கள் செய்த யாகங்களின் பலமாக நீடித்து இருளில் இருந்த ஸூர்யனை இந்த்ரன் உஷாகாலத்தின் பிறகு வெளிப்படுத்தினார் என்று ஏற்படுகின்றது; மற்றோரிடத்தில் ஸம்வத்ஸர முடிவில் அவ்வண்ணம் செய்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. அதன் முன்பாக ஸூர்யன் இருட்டில் வஸித்தானென்பதால் பத்து மாஸ யாகத்தின் பிறகு இரண்டு மாஸ காலம் ஒரே ராத்ரியாக விஸ்தரித்திருக்கவேண்டும். மேல் சொன்ன பத்து மாஸமோ, அப்படியே விஸ்தரித்த ஒரு பகலும், உஷாகாலமும், இராப்பகலாய் நடந்த பல நாள்களும் கூடி ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இவ்வண்ணம் டிலக் வித்வான் யோசிக்கின்றார். இது த்ருவ ஸமீப தேசங்களுக்குள் ஒரு தேசாநுபவம்.

பத்திராதிபர்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹ:

வேதாந்த ஸூத்ரத்தின் பின் பாதியான 3-4-அத்யாயங்கள், நித்யமாய் ஸித்தமாயிருக்கிற பகவானை அடைய, நம்மால் செய்யக்கூடிய ஸாத்யமான உபாயத்தைப்பற்றியும், அவனை அடைந்த தசையாகிற உபேயம் என்று சொல்லப்படுகிற நிரதிசயாநந்த தசையைப்பற்றியும் கூறுகின்றன. அந்தப் பின் பாதியில், முதலாவதான 3-வது அத்யாயத்தில், பகவானை அடைவிக்கும் த்யாநம் அல்லது உபாஸநம் என்பதும் அதன் ப்ரகாரங்களும் போதிக்கப்படுகின்றன. இப்படி உபாஸநம் என்றும், ப்ரஹ்மவித்யை ப்ருஹ்மஜ்ஞாநம் வேதநம் என்றும் சொல்லப்பட்ட பக்தி என்னும் மார்க்கத்தில் இறங்குவதற்குப் பகவானிடம் தவிர இதர விஷயங்களில் ஒரு வைராக்யம் வேண்டும். அந்த வைராக்யத்தை உண்டுபண்ண, அவ் விதர விஷயங்கள் அஸ்திரமும் துக்கமிஸ்ரங்களுமே தவிர வேறில்லை. துக்க ஸம்பந்தமில்லாத ஸாஸ்வதமான ஆநந்தம் பகவானே என்றும், ஜீவாத்மா ஸ்வப்ந தசையிலும், நல்ல தூக்கத்திலும், மூர்ச்சையிலும், விழித்துக்கொண்டு நல்ல ஜ்ஞாபகத்துடனிருக்கும் ஸம்ஸார தசையிலும், ஜ்ஞாநமும் ஆநந்தமும் இல்லை யென்கிற சொல்லும்படியான தோஷ ஸம்பந்தப் பட்டவனென்று III-1-வது பாதத்தில் சொல்லி, III-2-வது பாதத்தில், பகவானுக்கு யாதொரு தோஷ ஸம்பந்தமும் லேசமும் இல்லை; அந்த வாஸனையும் இல்லை; தோஷம் தட்ட முடியாத அதற்கு எதிர்த்தட்டான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாய், ஸமஸ்த கல்யாண குணங்களுக்கெல்லாம் ஒரு ஸமுத்ரமாயிருக்கிறானென்று சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, த்யாநம் செய்யவேண்டிய புருஷனுடைய நிலை முதல் பாதத்திலும், த்யாநம் செய்யப்படவேண்டிய வஸ்துவாகிற பரப்ரஹ்மம் இரண்டாம் பாதத்திலும் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

ஒருவன் மரணமடைந்ததும் (ஜீவன் தேஹத்தை விட்டதும்) ஸூக்ஷ்ம தேஹத்துடன் லோகாந்தரம் போகிறான். பலனை உத்தேசித்து ஸத்கர்மங்களைச் செய்யுமவன், அந்தந்தக் கர்மங்களுக்குத் தக்க பலனை மேலுலகங்களில் அடைந்து, புண்ய பாபங்களுக்குத் தகுந்தபடி வேறு ஜந்மங்களை இவ்வுலகில் மறுபடி அடைகிறான் என்று சாந்தோக்ய ப்ருஹதாரண்ய உபநிஷத்துக்களிலும், கீதையிலும், அநேக ஸ்ம்ருதிகளிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஜீவன் மேலுலகத்திலிருந்து கீழே மழை வழியாக வந்து, விதையிற் புகுந்து, மநுஷ்யனுடைய ஆஹார வழியாகப் போய், ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் தரித்து, மறுபடியும் பிறக்கிறானென்பது சாந்தோக்ய உபநிஷத்தில் பஞ்சாக்நி வித்யையில் விவரமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஒருவன் ஸ்வப்நத்தில் அநுபவிக்கிறவைகளையும் அவனுடைய கர்மாநுகுணமாகப் பகவான் தன்னுடைய மாயை என்கிற விசித்ரஸக்தியால் உண்டுபண்ணுகிறான். [' [illegible] '] தேர், குதிரை, மார்க்கம் முதலியன இல்லாத இடங்களில் பகவான் ஸ்ருஷ்டி கர்த்தாவாய் இவைகளை இவ்வநுபவத்துச்குத் தகுந்தபடி உண்டு பண்ணுகிறான் என்று ப்ருஹதாரண்யத்திலும், ' [illegible] ... ... [illegible] ... ... [illegible] ... ... [illegible] ' என்று கடவல்லியிலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸம்ஸாரத்தில் இந்த தேஹஸம்பந்தத்தால் ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசத்தை யடைந்திருக்கிறபடியால், ஒருவனுக்குத் தன் நிஜ ஸ்வரூபம் நன்றாய்த் தெரியவில்லை. அயர்ந்த ஞாபகமற்ற தூக்கத்தில் ஜீவன் பகவானுடன் சேர்ந்திருந்து, மறுபடியும் விழித்திருக்கும் தசையில் முன்போலவே அந்தந்த ஜீவனாய் அந்தந்த

தேஹத்துடன் ஞாபகமுள்ளவனுயிருக்கிருன். பகவானை ஒரு தலையணைபோலக் கட்டிக்கொண்டு ஹிதநாடிகளாகிற ஒரு க்ருஹத்தில் ஜீவன் ஸுஷுப்தியாகிற அயர்ந்த தூக்கத்தில் இருக்கிருனென்று 'யத்ரைதத் புருஷ: ஸ்வபிதி நாம ஸதா ஸோம்ய ததா ஸம்பந்நோ பவதி', '[illegible] ப்ராஜ்ஞேநாத்மநா ஸம்பரிஷ்வக்த: ... ... [illegible]' இத்யாதி ஶ்ருதிகளால் தெரிகிறது. மூர்ச்சை என்கிற தசை மரணத்தை ஒத்திருக்கிறது. ஆனால் ஸூக்ஷ்ம தேஹத்தை உயிர் அடைந்தாலும், மறுபடியும் இந்த ஸ்தூலதேஹத்தை அடையக்கூடிய தசை மூர்ச்சை. ஆக, ஜீவனுடைய உறக்கம், மூர்ச்சை, ஸ்வப்நம் இவை மூன்றும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டன.

உபய லிங்காதி கரணம்.

நாம் த்யாநம்செய்யவேண்டிய வஸ்துவான பகவானுக்கு ப்ருதிவி முதலான ஸகல ஜகத்தும் ஶரீரம் என்று அந்தர்யாமி ப்ராஹ்மணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இவை அவனுக்குத் தேஹமாயிருந்தாலும் அவன் நிர்த்தோஷன்; ['அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோ அபிபாஸ:'] பாபம், தோஷம், மூப்பு, மரணம், ஶோகம், பசி, தாகம் இவை யாதொன்றும் இல்லாதவன்; ['ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:'] ஸகல கல்யாணகுணாத்மகன் என்று சாந்தோக்யத்திலும், 'ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோஸௌ ... ... தேஜோபலைஶ்வர்ய மஹாவபோத ... ... ஸமஸ்த ஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம்' என்று விஷ்ணுபுராணத்திலும் தோஷஸம்பந்த மின்மையையும், கல்யாண குணங்களைக் கணக்கில்லாமல் உடைமையையுமாகிற இரண்டு அடையாளங்களையுடையவன் பகவான் என்று ['ந ஸ்தாநதோபி பரஸ்யோபயலிங்கம் ஸர்வத்ர ஹி'] முதலிய ஸூத்ரங்கள் அடங்கிய உபயலிங்காதிகரணத்தால் ஏற்படுகிறது. இந்த அதிகரண விஷயத்தைச் சுருக்கிச் சொல்வோம்.

எந்த இடத்தில் ப்ருதிவி முதலானவை அவனுக்குச் சரீரமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அதே இடத்தில் '[illegible]' என்று அவனுடைய ஸ்வேச்சையால் நியமித்துக்கொண்டு, நியந்தாவாய், அம்ருதத்வமுடையவனாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தவிர, அவனுடைய விக்ரஹம் அப்ராக்ருதம்; அதாவது, முக்குணமுடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த மற்றது. இவ்விஷயம் முதல் அத்யாயத்திலேயே அந்தராதிகரணத்திலும், முதல் அத்யாயம் 2-ம் பாதத்திலும், பகவான் ஒரு திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்து ஜ்ஞாநிகளுடைய ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளுகிருன் என்றும், கர்மவஶ்யன் அல்லனென்றும், அநுக்ரஹமே காரணம் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

மேலும் 'த்வா ஸுபர்ணா ஸயுஜா ஸகாயா ஸமாநம் வ்ருக்ஷம் பரிஷஸ்வஜாதே । தயோரந்ய: பிப்பலம் ஸ்வாத்வத்தி அநஶ்நந்நந்யோ அபிசாகஶீதி' என்கிற முண்டக ஶ்ருதியில் பரமாத்மா கர்மவஶ்யதையில்லாமல் விளங்குகிருனென்றும், ஜீவன் கர்மபலன்களை அநுபவிக்கிருனென்றும் தெளிவாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

இப்படி தேஹமிருந்தாலும், 'அநேந ஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய நாமரூபே வ்யாகரவாணி' என்று பகவான் ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேசித்து, நாமரூபமுடைய தேஹ வஸ்துக்களாக ஆகி, அந்தந்தப் பொருள்களுக்கு நாம் வ்யவஹரிப்பதற்காக உண்டான பெயர்களெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருக்கிற பகவானையே குறிக்கும் என்று ஏற்பட்டாலும், 'நாமரூபயோர் நிர்வஹிதா - ஆகாஶோ ஹவை [illegible] யதந்தரா தத் ப்ரஹ்மேதி' என்று அவனை நாமரூபமில்லாதவன் போலவே சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் தேஹத்தையுடையவனானாலும் நிர்த்தோஷன் என்றும், எல்லாவற்றிற்கும் நிர்வாஹன் பகவான் என்றும் ஏற்படுகிறது.

'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம்' என்கிற இடத்தில் பகவத்ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகிறது. ['பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தைவதம்

ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே'] ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவன்; ['பராஸ்ய ஶக்திர்விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச'] அவன் ஸ்வபாவமாய் ஸர்வஶக்தியுடையவன். ['ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்', 'ஆநந்த: ... ... யதோ வாசோ நிவர்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ', 'கணக்கறு நலத்தனன்', 'உயர்வற வுயர்நல முடையவன்'] வேதத்தாலும் சொல்லமுடியாத, மநஸ்ஸுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத, ஆநந்தம் முதலிய குணங்களையுடையவன்; 'உத்பவம் ... ... ஜ்ஞாந ... ... தேஜாம்ஸ்யஶேஷத:' என்று ஸகல ஶ்ருதிகளிலும் கீதையிலும் பல ஸ்ம்ருதிகளிலும் அவனுடைய குணங்கள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

ஜலத்தில் பார்க்கப்படும் ஸூர்யனும், குடத்தில் தெரிகிற ஆகாஶமும், ஜலம் குடம் இவைகளின் தோஷ ஸம்பந்தமில்லாமலிருப்பது போல, பகவான் எல்லா ஜகத்திலும் இருந்துகொண்டு, ஜகத்தின் தோஷம் தன்னிடம் சேராமல் நிர்மலனாய், 'தோய்விலனாய்' எழுந்தருளியிருக்கிறான்.

ப்ருஹ்மத்தைப்பற்றி விவரமாய்ச் சொல்லுமிடத்தில், ப்ருஹ்மத்தின் ரூபங்களை ஒவ்வொரு விதமாகச் சொல்லி, உடனே 'இது அல்ல, இது அல்ல,' 'நேதி நேதி' என்று சொல்லுகிறது ஶ்ருதி. ['த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே மூர்த்தம் சைவாமூர்த்தம் ச ... ... தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் ... ... அதாத ஆதேஶோ நேதி நேதி ந ஹ்யேதஸ்மாத்'] அவன் இவ்வளவு அளவுடையவன் என்று சொல்ல முடியாதென்பதை வெளியிடுகிறது. மேல் ஶ்ருதியில் 'ஸத்யஸ்ய ஸத்யம்' என்று அபரிமிதமான, நிரதிஶயமான, எல்லையில்லாத, குணங்களையுடையவன்; இல்லையென்று சொல்லும்படியான மாறுதலை ஸ்வபாவமாக உடைய அசித்தென்ன, உண்மையான வஸ்துவாகிற ஜீவாத்மாவென்ன, இவைகளைக் காட்டிலும் வேறான, உண்மைக்கெல்லாம் உண்மையான பகவான், எல்லையில்லாத நற்குணங்களையுடையவன் என்று சொல்லப்படுகிறபடியால், ஸூத்ரகாரர் 'நேதி நேதி' என்னும் ஶ்ருதிக்கு, மேலே விவரித்தபடி ந்யாயமான அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். பகவானுக்கு ரூபமாவது குணமாவது இல்லையென்று அர்த்தமல்ல.

'ந ஸந்த்ருஶே திஷ்டதி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பஶ்யதி கஶ்சநைநம்' அவன் ரூபத்தை நம்முடைய கண்ணால் பார்க்க முடியாது. 'ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே நாபி வாசா' கண்ணுக்கும் வாக்குக்கும் எட்டாதவன். தைலதாரையைப்போல் இடைவிடாத ப்ரேமரூபமான பகவான் ஒருவனையே நாடிய மஹாபக்தியாகிற த்யாநத்தால் மாத்ரம்தான் அவனை அறியலாம். 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந' 'யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: ... ...' என்றும், 'ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்தஸத்த்வஸ்ததஸ்து தம் பஶ்யதி நிஷ்கலம் த்யாயமாந:' என்று ஶ்ருதிகளிலும், 'நாஹம் வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந ... ... பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய: அஹமேவம்விதோ'ர்ஜுந' என்று கீதையிலும் வெளியிட்டிருக்கிற ப்ரகாரம் ஸூத்ரகாரர், 'அபி ஸம்ராதநே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்யாம்' என்கிற ஸூத்ரத்தில் மேற் சொல்லிய அர்த்தத்தை வெளியிடுகிறார்.

இப்படி பகவத் த்யாநம் அப்யாஸம் பண்ணப்பண்ண, பக்வநிலையை அடைந்து, பூர்வத்தில் வாமதேவர் சராசரம் எல்லாவற்றையும் நேராய், ப்ருஹ்மாத்மகமாய் ஸாக்ஷாத்கரித்தபடி இருக்கலாம். அவர்கள் எப்படி, பகவான் ஜ்ஞாநமே வடிவுகொண்ட ஸ்வரூபமாய் ஸாக்ஷாத்கரித்தார்களோ, அப்படியே பகவானுக்கு ஸகல ஜகத்தும் ஶரீரம் அம்ஶம் ப்ரகாரம் என்று ஸாக்ஷாத்கரித்தார்கள். 'ஸர்வாவஸ்தோ ஹரிர் ஜகதாத்மா ஜகச்சரீர:']

ஜகத் அவனுக்கு ப்ரகாரமானாலும் அவன் தோஷரஹிதன் என்றாயிற்று [ப்ருஹ: IV-4-25]

பராதிகரணம்.

இப்படி ஜகத்காரணமாயிருக்கும் பகவானே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும், அதாவது நம்மைக் கரையேற்றுவிக்கும் வழியும் இடமும் அவனேயாய், நாம் அடையவேண்டிய வஸ்துவும், அவனேயாயிருக்கிறான். 'ய ஆத்மா ஸ ஸேது: விக்ருதி:' [சா-VIII-4-1] என்று சாந்தோக்யத்திலும், 'அம்ருதஸ்ய பரம் ஸேதும்' 'அம்ருதஸ்யைஷ ஸேது:' என்று ஶ்வேதாஶ்வதர முண்டக உபநிஷத்துக்களிலும் அவனை ஒரு பாலமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'பராத்பரம் புருஷமுபைதி திவ்யம்' என்று முண்டகத்தில், ப்ரக்ருதி, ஜீவன், இவைகளைக்காட்டிலும் உத்தமமான பரமபுருஷனை யடைவதையே மோக்ஷமாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவனைப் பாலமாகச் சொல்லியிருப்பதால், அடையப்படும் வஸ்து வேறொன்று இருக்கவேண்டுமென்று அர்த்தம் அல்ல. முண்டகத்திலும் கடவல்லியிலும் இருக்கிற 'நாயமாத்மா' என்கிற ஶ்ருதியை இதுவரையில் அநேக தடவைகளில் விவரித்திருக்கிறோம். அதில் ஜகத்காரணமான அந்தர்யாமியான பகவானை உபாயமாக வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையால் அவனே உபாயமும் உபேயமுமென்றாயிற்று. மேலும் ஜகத்காரணமான அந்தர்யாமியான வஸ்துவைக் காட்டிலும் மேலாய், இன்னொரு வஸ்து இல்லையென்றும் சில ஶ்ருதிகள் வெளியிடுகின்றன. ['யஸ்மாத்பரம் நாபரமஸ்தி கிஞ்சித் யஸ்மாந்நாணீயோ ந ஜ்யாயோஸ்தி கஶ்சித்'-[ஶ்வே III-9;] 'நஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி' - ஜகத்காரணமானவனை விட வேறான ப்ராப்ய வஸ்து இருப்பதுபோல, 'தேநேதம் பூர்ணம் புருஷேண ஸர்வம் । ததோ யதுத்தரதரம் ததரூபமநாமயம் । ய ஏதத்வி

துரம்ருதாஸ்தே பவந்தி' [III-1] என்கிற ஶ்வேதாஶ்வதர ஶ்ருதிக்கு அர்த்தம் சிலர் சொல்லக்கூடும். முன் ஶ்ருதியைப் பார்த்தால் அது ந்யாயமான அர்த்தம் அல்ல. 'வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத் । தமேவம் விதித்வா அதிம்ருத்யுமேதி நாந்ய: பந்தா வித்யதே அயநாய' [ஶ்வே-III-8] ப்ருஹ்மஜ்ஞாநத்தால் அம்ருதத்வமாகிற மோக்ஷத்தை யடைவதாய் இந்த ஶ்ருதி வெளியிட்டது. வேறு வழியில்லை. [III-9] முன் குறித்த 'யஸ்மாத்பரம் - நாபரமஸ்தி' என்கிற ஶ்ருதியால் அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு மேற்பட்ட வஸ்து இல்லையென்றும் வெளிப்பட்டது. இந்த ஜகத் இந்தப் பரமபுருஷனால் வ்யாபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தப் புருஷோத்தமன் அரூபன், ஶோகமில்லாதவன். ஆகையால் அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க, ஸகல ஶோகமும் பாபமும் நஶிக்குமென்று 'ததோ யதுத்தரதரம் ... ... பவதி' என்பதற்கு அர்த்தமாகிறது. இதுதான் ந்யாயமான அர்த்தம். இன்னொரு ப்ராப்ய வஸ்துவில்லை. அவனே ப்ராபகன் ப்ராப்யன் என்று பராதிகரணம் நிச்சயித்தது.

பலாதிகரணம்.

இப்போது துக்கமிஶ்ரமான ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் தெரிந்தது; பகவான் நிர்தோஷன், ஸகல கல்யாண குணஸாகரன் என்றும் ஏற்பட்டது. அவனே ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவிக்கும் பாலம்; நிரதிஶயாநந்தமான அடையப்படும் வஸ்து. அது மாத்ரம் அல்ல. அநித்யமான ஐஶ்வர்யம் முதலிய பலன்களை அளிப்பவனும் பகவானே. [ஸ வா ஏஷ மஹாநஜ ஆத்மா அந்நாதோ வஸுதாந:' (ப்ரு: IV-4-24)] பரமாத்மா ஐஶ்வர்யத்தைக் கொடுக்கிறவன்; 'ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி' (தை - II-7.) அவனே பரமாநந்தத்தைக் கொடுப்பவன். அவனுடைய நியமநம் ஸங்கல்பமில்லாமல் கேவலம் கர்மத்துக்குப் பயனைக் கொடுக்கச் சக்தி இல்லை. இதா தேவ

தைகள், கர்மங்களின் வழியாய்க் கொடுப்பதும் பகவானாலேதான் கொடுக்கப்படுகிறது. யாகம், யஜ்ஞம் முதலியன அவனுடைய ஆராதநமே தவிர வேறில்லை. [இஷ்டாபூர்த்தம் பஹுதா ஜாதம் ஜாயமாநம் விஶ்வம்பிபர்த்தி ... ... ததேவாக்நி: தத்வாயு: தத்ஸூர்ய: ... ...' (தைத், நாரா: I-6-7)], ['யோ வாயௌ திஷ்டந் யஸ்ய வாயு: ஶரீரம் ... ... யோ ஸூர்யே திஷ்டந் ... ... யோக்நௌ ... ...' (ப்ரு: III-77-22.)] என்று உபநிஷத்துக்களிலும், 'யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ... ... விதாம்யஹம்', 'அஹம் ஹி ஸர்வ யஜ்ஞாநாம் போக்தா ச, [கீ 21-23- IX-24] என்று கீதையிலும், இதர தேவதைகளுக்கு அந்தர்யாமியாயிருந்துகொண்டு அந்தந்த தேவதைகளை ஆராதிக்குமவர்கள் கோரிய பயனை அத்தேவதைகள் மூலமாய்க் கொடுத்து, ஒரு பயனையும் உத்தேசிக்காமல் தன்னை ஆராதித்து த்யாநம் செய்து ப்ரேமரூபமான பரமபக்தி தசையை அடைந்தவர்களுக்கு நிரதிஶய நித்யமான பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தைக் கொடுப்பவனும் பகவானே என்று சொல்லி 3-ம் அத்யாயம் 2-ம் பாதம் முடிக்கப்பட்டது.

எஸ் - கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ பகவத்கீதா.

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச—

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: ।
மாமகா: பாண்டவாஶ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥ 1.

ஸ்ரீ:.

“நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரஞ்சைவ நரோத்தமம் ।
தேவீம் ஸரஸ்வதீம் வ்யாஸம் ததோ ஜயமுதீரயேத் ॥”

[ஸ்ரீ ஆளவந்தார் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தையும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீகீதா பாஷ்யத்தையும் ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீ தாத்பர்ய சந்த்ரிகையையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு, கீர்வாண பாஷையில் அதிக பரிசயமில்லாதவர்களுக்கு ஸுலபமாக போதமுண்டாகும்படி ஸ்ரீ பகவத் கீதைக்கு யதாமதி யதாஶக்தி ஓர் உரை எழுதத் துணிகின்றேன். க்ருபையுடன் பெரியோர்கள் குற்றங்களை க்ஷமிக்குமாறு வேண்டுவர்.]

பாண்டவர்களுக்கும் கௌரவர்களுக்கும் குருக்ஷேத்ரத்தில் யுத்தம் ஆரம்பித்த பொழுது, அர்ஜுநன் தனது ரதத்தை இரண்டு ஸேனையின் மத்தியில் நிறுத்திக்கொண்டு அவ்விடத்தில் யுத்தத்திற்கு ஸந்நத்தர்களாக வந்துநின்ற வீரர்கள்எல்லாரையும் பார்த்தான். அவ்விடத்தில் துர்யோதநாதிகளுக்கு ப்ரியத்தைச் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சையுடன் வந்துநின்ற தனது பித்ரு பிதாமஹ ஆசார்ய மாதுலாதிகளான பந்துக்களைப் பார்த்து, பரமபுருஷனான க்ருஷ்ண பகவானுடைய ஸாந்நித்யம் தங்கள் பக்ஷத்தில் இருப்பதனால் தங்கள் ஶத்ருக்களான அவர்களுடைய நாஶம் நிஶ்சயம் என்பதை அறிந்துகொண்டு, அர்ஜுநன், தர்மாதர்ம பயத்தினால் ஆகுலனாய், யுத்தத்திலிருந்து பரம வைமுக்யத்துடன் கையில்இருந்த வில்லை நழுவவிட்டு ரதத்தின் உத்ஸங்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தான். அப்படி உட்கார்ந்த

அர்ஜுநனை ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பதினெட்டு அத்யாயங்கள் அடங்கிய ஸ்ரீ பகவத்கீதை யென்று ப்ரஸித்தமான இந்த க்ரந்தத்தால் யுத்தத்திற்காக ப்ரோத்ஸாஹநம் செய்கிறார். ஆனால், இந்த ப்ரோத்ஸாஹநம் ஒரு வ்யாஜமே. ஸாது பரித்ராணம் துஷ்டநிக்ரஹம் தர்ம ஸம்ஸ்தாபநம் இவைகளுக்காகத் திருவவதரித்த ஸ்ரீ பகவானுடைய திருவுள்ளக் கருத்து எதுவென்றால், அர்ஜுந ப்ரோத்ஸாஹநம் என்னும் வ்யாஜத்தைக் கொண்டு மோக்ஷ ஸாதநமாகிற பக்தி யோகத்தை இந்த ஜகத்தின் உபகாரார்த்தம் அவதரிப்பிக்க வேணுமென்பது தான். வேதாந்தங்களில் பரமபுருஷார்த்தத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படும் தத்வார்த்தமே இதிலும் சொல்லப்படுகிறபடியால், இந்த ஶாஸ்த்ரத்தையும் உபநிஷத்தென்றே பெரியோர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள் 'உபநிஷத்ஸு கீதாஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே' என்று இதற்கு 'கீதா' என்னும் ஸ்த்ரீலிங்கப் பெயரும் வந்திருக்கிறது. இதில் முதல் அத்யாயம் அர்ஜுநனுடைய ஆகுலதையைச் சொல்லுகிறபடியால், அது அர்ஜுநவிஷாதயோகம் என்று சொல்லப்படுகின்றது.

1. தனது புத்ரனாகிற துர்யோதநனுடைய ஜயம் நேரியவேணும் என்னும் இச்சையுடன் ஸஞ்ஜயரை நோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன் ப்ரஶ்நம் பண்ணுகிறான்.

1. புருஷோத்தமனாகிற ஸர்வேஶ்வரனே ஜகத்தின் உபகாரார்த்தம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனாகத் திருவவதரித்திருக்கிறான் என்று பீஷ்மர் முதலியவர்களிடமிருந்து பலதடவை கேட்டிருந்தும், அவனே ஆஶ்ரித வாத்ஸல்ய விவஶனாக இப்பொழுது அர்ஜுநனுக்குத் தேர்ப்பாகனாக ஸர்வலோக ப்ரத்யக்ஷமாய் யுத்தபூமியில் வந்து நிற்கிறான் என்று அறிந்திருந்தும், ஆஸுர ப்ரக்ருதியானும் புத்ர வாத்ஸல்யத்தினாலும் அத்யந்தம் மோஹத்தை அடைந்தவனாய், த்ருதராஷ்ட்ரன், தனது குமாரனாகிற துர்யோதநனுக்கு எங்கு ஜயம் வாராமற் போகிறதோ என்னும் ஆவலை வெளியிட்டுக்கொண்டே இந்த ப்ரஶ்நத்தைச் செய்கிறான். '[illegible]' என்று புத்ரஸ்நேஹ பரவஶனன்றோ த்ருதராஷ்ட்ரன்? 'மாமகா:' [என்னைச் சேர்ந்தவர்கள்] என்னும் பதமும், ஸ்வார்த்ததையைக் குறிக்கும் ஆத்மநேபத ப்ரயோகம் அடைந்திருக்கும் 'அகுர்வத' என்னும் க்ரியையும், இந்தத் தாத்பர்யத்தை விளக்குகின்றன.

தர்மக்ஷேத்ரே - தர்மம் செய்வதற்கு ஸ்தாநபூதமான, யுத்தமாகிற யாகத்திற்கு ஸமுசிதமான ஸ்தாநம் குருக்ஷேத்ரம் என்பது தாத்பர்யம்.

ஸஞ்ஜய உவாச—

த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் துர்யோதநஸ்ததா ।
ஆசார்யமுபஸங்கம்ய ராஜா வசநமப்ரவீத் ॥ 2.

“பஶ்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணாமாசார்ய ! மஹதீம் சமூம் ।
வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ ஶிஷ்யேண தீமதா ॥ 3.

அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா பீமார்ஜுநஸமா யுதி ।
யுயுதாநோ விராடஶ்ச த்ருபதஶ்ச மஹாரத: ॥ 4.

த்ருஷ்டகேதுஶ்சேகிதாந: காஶிராஜஶ்ச வீர்யவாந் ।
புருஜித் குந்திபோஜஶ்ச ஶைப்யஶ்ச நரபுங்கவ: ॥ 5.

யுதாமந்யுஶ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஶ்ச வீர்யவாந் ।
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாஶ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ॥ 6.

ஸஞ்ஜய - வ்யாஸருடைய அநுக்ரஹத்தினால் பாரதயுத்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதையும் இவர் ஸாக்ஷாத்கரித்தவர். தவிரவும், இவர் மிகுந்த ருஜு ஸ்வபாவமுள்ளவர்; உண்மையை அறிந்து அதை உள்ளபடி வெளியிடும் ஶீலம் இவருக்கு நைஸர்கிகம். “[illegible]” என்று சொன்னவர்.

2-11. 'க்ருஷ்ணன் இருக்குமிடத்தில் ஜயம்' என்னும் ப்ரத்யுத்தரத்தைச் சொல்லப்போகிறவராய், ஸஞ்ஜயர், நடுவில் நடந்த வ்ருத்தாந்தம் முழுவதையும் சொல்லுகிறார். முதலில் துர்யோதநனுடைய விஷாதம் சொல்லப்படுகிறது.

2. த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் - பாண்டவ ஸைந்யம் வ்யூஹம் செய்து நிற்பதைப் பார்த்ததே துர்யோதநன் தைர்யம் இழந்ததற்கு ஹேது. 'து' என்னும் பதம், அப்படி தைர்யமற்று நிற்கும் துர்யோதநனுடைய அவஸ்தாவிஶேஷத்தைக் காண்பிக்கின்றது. ஶத்ரு ஸைந்யத்தின் பலமிகுதியும் தனது ஸைந்யத்தின் பலக்குறைவும், இவனுடைய விஷாதத்திற்கு ஹேதுக்கள்.

ஆசார்யம் - த்ரோணாசார்யரிடம் போய்த் துர்யோதனன் பின்வருமாறு சொல்லுகிறான்.

அஸ்மாகம் து விஶிஷ்டா யே தாந்நிபோத த்விஜோத்தம ! ।
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்தம் தாந்ப்ரவீமி தே ॥ 7.
பவாந் பீஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அஶ்வத்தாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமதத்திஸ்ததைவ ச ॥ 8.
அந்யே ச பஹவ: ஶூரா மதர்தே த்யக்தஜீவிதா: ।
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்தவிஶாரதா: ॥ 9.
அபர்யாப்தம் ததஸ்மாகம் பலம் பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் ।
பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் பலம் பீமாபிரக்ஷிதம் ॥ 10.

---

3. **தவ ஶிஷ்யேண த்ருபதபுத்ரேண** - த்ருபதமஹாராஜனுடைய புத்ரனாகிற த்ருஷ்டத்யும்நன் பாண்டவர்களுடைய ஸைந்யத்திற்குப் பதியாக வரிக்கப்பட்டான். அவன் த்ரோணாசார்யரிடமிருந்து அஸ்த்ர வித்யையை அப்யஸித்தவனானதால் அவருடைய ஶிஷ்யனென்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிறான்.

7. **ஸம்ஜ்ஞார்தம்** - ஸரியான ஜ்ஞானம் ஜநிக்கும்பொருட்டு. தனது ஸைந்யத்தில் ஶூரர்களாக இருக்குமவர்களை ஒவ்வொருவராக எடுத்துச் சொல்லும்பக்ஷத்தில் அவரவர்களுடைய விஶேஷித்த ஜ்ஞானத்தால் தனக்கு ஒருவித தைர்யம் உண்டாகும் என்பதே இப்படிப் பரிகணனம் செய்வதற்கு ஹேது. பீருக்களின் ஸ்வபாவம் இப்படிப்பட்டதே. அல்லது, 'ஸம்ஜ்ஞா' என்றால் எண்ணிக்கை; 'அதைச் செய்யும்பொருட்டு' என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம்.

9. **மதர்தே த்யக்தஜீவிதா:** - என்பொருட்டாக இவர்களெல்லாரும் உயிரை இழந்து நிற்கிறார்கள். அதாவது - உயிரை இழப்பதையும் கணிசியாமல் அவ்வளவு ஶ்ரத்தையுடனும் உத்ஸாஹத்துடனும் நிற்கிறார்கள் என்பது தாத்பர்யம். அது தாத்பர்யமாக இருந்தபோதிலும் 'ஜிகீஷவ:' (ஜயிக்க இச்சையை உடையவர்களாய்) என்று சொல்வதற்குப் பதிலாக 'த்யக்தஜீவிதா:' (உயிரை இழந்து நிற்கிறார்கள்) என்று சொல்வது ஒரு வித அஶ்லீலத்தைக் காண்பிக்கின்றது. பரமபுருஷனுடைய ஸஹாயம் ஶத்ருவுக்கு இருப்பதனால், தனக்கு அபஜயம் நிஶ்சயமே என்னும் ஜ்ஞானம் துர்யோதனனுக்கு இல்லை. அபுத்திபூர்வகமாகவே இந்த அஶ்லீலஸூசகமான பதம் அவனுடைய முகத்திலிருந்து வருகின்றது. அது, இனிமேல் வரப்போகும் அபஜயத்தைக் காண்பிக்கும் ஒரு துர்நிமித்தமே.

10. இந்த ஶ்லோகத்தின் அந்வயமும் அர்த்தமும் கவனிக்கத்தக்கவை. அந்வயம் - 'தத (தஸ்மாத்) பீஷ்மாபிரக்ஷிதம் அஸ்மாகம் பலம் (பாண்டவ விஜயாய) அபர்யாப்தம்; இதம் து ஏதேஷாம் (பாண்டவாநாம்) பீமாபிரக்ஷிதம் பலம் (அஸ்மத்விஜயாய) பர்யாப்தம்'. (ஆகையால், பீஷ்மரால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் நம்முடைய ஸைந்யம் ஶத்ருவை ஜயிக்கப் போதாது; பீமனால் ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கும் பாண்டவர்களுடைய ஸைந்யம் நம்மை ஜயிக்கப் போதுமானது). தத - ஆகையால்; இவ்வித ரித்திருக்கிறபடி ஶத்ருஸைந்யம் தமது ஸைந்யத்தைவிட பலீயஸ்ஸாக இருக்கிறபடியால். இதர காலங்களில் துர்யோதனன் தனது ஸைந்யத்தின் ஸாமர்த்யத்தைப் புகழ்ந்து பேசியிருந்த போதிலும், இப்பொழுது மஹாபடர்களால் நிறைந்துள்ள ப்ரதிபக்ஷ ஸைந்யத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்து அதனால் மிகவும் பயந்தவனாய் இம்மாதிரி பேசுகிறான். அப்படிப்பட்ட பயம் அவன் மனஸ்ஸில் ஜநித்தது என்பதற்கு, பின்குறிக்கப்படும் அவனுடைய உக்திகளே ஸூசகங்கள். தனது ஸைந்யத்தைவிட எண்ணிக்கையில் நாலு அக்ஷௌஹிணீ குறைந்திருக்கும் ஶத்ரு ஸைந்யத்தைப் பார்த்து 'மஹதீம் சமூம்' (அளவற்ற ஸைந்யம்) என்றும், ப்ரதிஸேநாபதியாகிற த்ருஷ்டத்யும்நனை 'தீமதா' (மஹாபுத்திஶாலி) என்றும் பேசுவதும், 'அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா:' 'ஸர்வ ஏவ மஹாரதா:' என்று சற்றேறக்குறைய இருபது பெயரைச் சேர்ந்து எடுத்து அவர்களை மஹாபராக்ரமஶாலிகளென்று புகழ்வதும், தனது பக்ஷத்தைப் பற்றிப் பேசுங்காலத்தில் ஸைந்யத்தையாவது ஸேநாபதியையாவது புகழ்ந்து பேசாமல் ஏழு ஶூரர்களை மாத்ரம் எடுத்துச்சொல்வதும், துர்யோதனன் பயந்தான் என்பதைக் காண்பிக்கின்றன. தவிரவும், 12-வது ஶ்லோகத்தில் 'தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம்' என்று பீஷ்மர் துர்யோதனனுக்கு தைர்யத்தை ஜநிப்பிக்க ப்ரயத்னப்பட்டார் என்பதும், அவன் பூர்வம் பயந்திருந்தான் என்பதற்கு ஸூசகமே. அதனாலேயே, 'தத' (ஆகையால்) என்று துர்யோதனன் இந்த வாக்யத்தை உபக்ரமிப்பது உபபந்நமாகின்றது.

தவிரவும், 'பீஷ்மாபிரக்ஷிதம்' என்று தனது ஸேநாபதியைக்குறித்துவிட்டு, அதற்கு எதிராகப் பாண்டவர் ஸேநாபதியின் பெயரால் 'த்ருஷ்டத்யும்நாபிரக்ஷிதம்' என்று சொல்லாமல், 'பீமாபிரக்ஷிதம்' என்று சொன்னதும், பீமஸேனனிடத்தில் அவனுக்கு உள்ள பயத்தையும் பீஷ்மரிடத்தில் அவனுக்கு உள்ள அதிஶங்கையையும் காண்பிக்கின்றது.

𑌅𑌯𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌗𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌹𑌿 ॥ ”

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 ।
𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥

துர்யோதநாதிகளின் வதத்தை ப்ரதிஜ்ஞை செய்தவன் பீமன்; கண்ணனிடத்திலும் அவருடைய அநுபந்திகளிடத்திலும் பக்ஷபாதமுள்ளவர் பீஷ்மர்.

ஆனல், ஒரு வாக்யத்தில் '𑌤𑌤𑍍' என்றும், மற்றொரு வாக்யத்தில் '𑌇𑌦𑌂' என்றும் இருக்கும் பதங்களைப் பார்க்கும் பொழுது, அவையிரண்டையும் அந்தந்த வாக்யத்திலுள்ள '𑌬𑌲𑌂' என்னும் பதத்திற்கு விஶேஷணமாக எடுத்துக்கொள்வதுதான் ஸ்வரஸமென்று தோன்றும். அப்படி எடுத்துக்கொண்டால், '𑌤𑌤𑍍' என்பது முதலிற் சொன்னதையும் '𑌇𑌦𑌂' என்பது ஸமீபத்திற் சொன்னதையும் குறிக்குமாதலால், அந்த இரண்டு பதங்களும் '𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂' '𑌭𑍀𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂' என்னும் பதங்களுடன் அந்வயிக்க மாட்டா. அப்படி அவைகளின் அந்வயத்தைப் பொருந்தச்செய்ய ப்ரயத்நப்பட்டால் அது க்லிஷ்ட கல்பனைகளுக்கு இடம் கொடுக்குமாதலால், நமது ஆசார்யர்கள், '𑌤𑌤𑍍' என்னும் பதத்திற்கு - '𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍' (ஆகையால்) என்று வ்யாக்யாநம் செய்து, '𑌇𑌦𑌂' என்னும் பதத்திற்கு - கேவலம் ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேஶத்தை அர்த்தமாகச் சொல்லுகிறார்கள். '𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂' '𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂' என்று பாண்டவ ஸைந்யம் பலவிடங்களில் ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேஶத்துடன் குறிக்கப்பட்டிருப்பதனல், இவ்விடத்திலும் அதற்கு ப்ரத்யக்ஷ நிர்த்தேஶம் உபபந்நமே.

11. 𑌅𑌯𑌨𑍇𑌷𑍁 - மார்க்கங்களில். 'எல்லாரும் தங்கள் தங்கள் ஸ்தாநத்தில் ஜாகரூகர்களாக இருந்துகொண்டு' என்பது தாத்பர்யம்.

12-13. துர்யோதநனுக்கு ஸந்தோஷத்தை ஜநிப்பிக்கும் பொருட்டு பீஷ்மர் ஶங்கத்மாநம் செய்கிறர்.

12. 𑌸𑌂𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍 - '𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂' (ஜநிப்பிக்கும் பொருட்டு) என்பது அர்த்தம்.

𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌦𑍍𑌯 - 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 (ஸிம்ஹநாதத்தைச் செய்து). '[illegible]' என்பது போல.

𑌤𑌤𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌣𑌵𑌾𑌨𑌕𑌗𑍋𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 ।
𑌸𑌹𑌸𑍈𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌹𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌸 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌲𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍 ॥

𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 ।
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥

𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃 ।
𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌃 ॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌃 𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌 ॥

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥

𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑌤𑍇 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍

கடிதங்கள்.

கலியிலும் கொடியதாகிய இக்காளயுக்தி வருஷத்தில் ஈடேற்றம் பீரமில்லாத இப்புரட்டாசி மாஸத்தின் க்ரூரதையை ஸஹியாமற்போல கொத்திமங்கலம் ஸ்ரீ. உ. வே. கோபாலாசார்ய ஸ்வாமி என்னும் மஹாந் இந்த விபூதியை விட்டு விலகிவிட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். இவர், '[illegible]' என்னும் வசநத்திற்கு விஷயமான திருமலை நல்லான் சக்ரவர்த்தி திருவம்ஸத்தில் அவதரித்தார். '[illegible]' என்கிறபடி ப்ரஹ்மவிதக்ரேஸரரும் தமது பிதாவுமான ஸ்ரீ. சக்ரவர்த்யாசார்யர் ஸ்வாமியைக் காட்டிலும் குணங்களால் அதிஸயத்தை அடைந்தவர். '[illegible]' என்கிறபடி இம் மஹானுடைய மாஹாத்ம்யம் [illegible] ஸ[illegible]ிகளுக்கும் அபரிச்சேத்யமாக இருக்கையிலும், தாஸன் கேள்வியுற்றவரையிலும் அநுபவித்த வரையிலும் அதைப்பற்றி பக்தி பரீவாஹமாக ஸ்வல்பம் விஜ்ஞாபிக்கத் துணிகின்றேன்.

இம் மஹாந், '[illegible]' என்கிறபடி, யதாகாலம் ஸாங்கமாயும் ஸஸிரஸ்கமாயும் ஸலக்ஷணமாயும் வேதாப்யாஸத்தைச் செய்தருளி, '[illegible]' என்கிற விதியை அநுஸரித்து யதா ஸாஸ்த்ரம் வேத ப்ரவசநத்தையும் நித்யமாக அநுஷ்டித்தவர். பெருமாள்கோயில் ஸ்ரீ வைஸாக உத்ஸவ வேதபாராயண கோஷ்டியை இம்மஹாந் அலங்கரியாத காலம் ப்ராயிகமாக இராது. இம் மஹாந் பால்யத்திலேயே தர்க்க வேதாந்த மீமாம்ஸைகளை அதிகரித்து ப்ரவசநங்களைச் செய்துவந்ததுடன் அநுபவ பர்யந்தமான தத்வ ஜ்ஞாநத்தையுமடைந்தவர். '[illegible]' என்கிறபடி இந்த ஸ்வாமியின் கடாக்ஷ பாத்ரமானவர்களுக்கு ஸவாஸநமாக ஸர்வ பாபங்களும் பறந்துபோமென்பதில் அய்யமில்லை. விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த க்ரந்தங்களுள் இம்மஹானுடைய ஹஸ்தத்தால் எழுதப்படாததும் இவருடைய திருமாளிகையில் இல்லாததும் ஒரு புஸ்தகாலயத்திலும் இராது. இந்த 82 - திருநக்ஷத்ரத்திலும் ஸூர்யன் உதித்த பிறகு இந்த மஹாந் உபஸ்தாநம் செய்ததை ஒருவரும் பார்த்திருக்க மாட்டார். மாத்யாஹ்நிக ஸ்நாநம் வைஸ்வதேவம் ஔபாஸநம் இல்லாதகாலம் ஒரு நாளு

பிராது. ஸந்யாஸிகளுக்கு மாத்ரு க்ருஹம் இந்த ஸ்வாமியின் திருமாளிகை யென்று மஹான்களின் வ்யவஹாரம். இத்தகைய மஹான் இனி இந்தத் தேசத்தில் இல்லை. இப்படிப்பட்ட மஹான் எவ்வளவு காலம் இருந்தாலும் தேசத்திலுள்ளார் உஜ்ஜீவிப்பதுடன், 'யத்ராஷ்டாக்ஷர ஸம்ஸித்தோ மஹாபாகோ மஹீயதே - நதத்ர ஸஞ்சரிஷ்யந்தி வ்யாதி துர்பிக்ஷ தஸ்கரா:' என்கிறபடி பாஹ்யமாயும் ஆந்தரமாயுமுள்ள ஒரு அநிஷ்டமும் இத்தேசத்தில் உண்டாகாது என்பது ஸத்யம். இத்தேசத்தின் பாக்ய விபர்யத்தாலும், சந்ம ஜந்மாந்த்ரங் காத்தடியார்களைக்கொண்டு போய் தன்மை பெரிகதிர் தன்தாளிணைக்கீழ் கொள்ளு மையனுடைய திருவுள்ளத்தாலும் இம்மாஹான், ஏரிபெழிர்பதமெல்லா வுயிர் குமிதழுகக்கும் நாருதுழாய்முடி நாதனை நண்ணி அடிமையில் தம் கூரு கவர்ந்து குருக்கள் குழாங்கள் குரை கழக் கீழ் மாருத வன்னிமகிழ்ந்தெழும் போகந்து மன்னும்படி சேரிட்டது.

[illegible] ।
[illegible] ॥

ஜ. ரங்கநாத தாஸ:.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1918.- செப்டெம்பர்மாஸம்)

1. ஸி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
2. ஸி. வி. ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
3. பா. ரங்காசார்யர், ராயப்பேட்டை	...	3	0	0
4. டி. கே. நம்பி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	1	0	0

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை சந்தா வரவு.

1. ஸி. ஆர். ராஜகோபாலநாயுடு,	...	0	8	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] காளயுக்தி௵ கார்த்திகை௴ [ஸஞ்சிகை 2.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே - வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மஹாபாரதம் கொண்டாடும் ப்ராசீந ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயம்.

ரமேச சந்த்ர தத்தரைப்போன்ற சிலர், பாரதயுத்தம் நடந்த காலத்தில், தேவதைகளுக்குள் விஷ்ணுவுக்கும் சிவனுக்கும் ஏற்றம் ஏற்படவில்லை யென்று யோசிப்பார்கள். ஏனென்றால், அக்காலம் வேதங்களுடைய மந்த்ர ப்ராஹ்மண பாகங்கள் மட்டும் தான் இருந்தனவாம்; அவற்றால் விஷ்ணுவுக்கும் சிவனுக்கும் இதர தேவதைகளைக் காட்டிலும் உத்தீர்ணதையை ஊகிக்க இடமில்லையாம். வேதங்களுக்குள் இதிஹாஸ புராணங்கள் அந்தர்க்கதங்களா யிருந்தன வென்றும், க்ருஷ்ண த்வைபாயநர் அவற்றை வேதங்களினின்று பிரித்தெடுத்து ப்ரத்யேக க்ரந்தங்களாக எழுதினாரென்றும், எழுதுவித்தாரென்றும் யோசிக்க இடமிருப்பதைப்பற்றிப் பலதரம் முன் ப்ரஸ்தாவித்திருக்கின்றோம். அவ்விதிஹாஸ புராணங்கள் விஷயமாக பாஸ்சாத்ய விமர்சிகள் யாதொன்றும் சிந்திப்பதில்லை,

அது எப்படியிருந்தாலும், வேதபாகங்களால் விஷ்ணுவுக்கு
ப்ராதாந்யத்தை ஏற்படாமற்போதிலும் பக்ஷத்தை நாம் ஆஸ்ர
யிக்கின்றோமில்லை. ஆநந்த வருஷம் மார்கழி மாஸத்திய ஸஞ்சி
கையில், யாம் சில விஷ்ணுஸூக்தங்களை அர்த்தத்தோடு வெளி
யிட்டுள்ளோம். அவை, தேவதைகளுக்குள் பகவானுடைய ஸர்
வோத்க்ருஷ்டதையை யாவர்க்கும் தெரியக்காட்டுகின்றன. அதை
ப்பற்றி இங்கே விவரித்து எழுதவேண்டியதாக நமக்குத் தோற்ற
வில்லை. முமுக்ஷுப்ராப்யமாயும் ஸூரிக்ருப்யமாயு மிருப்பது
வைஷ்ணவம் பரமபதமென்பது ருக்வேதத்திலே தானே ப்ரவஹித்த
மாயிருக்கிறது. தேவதாந்தர ஸ்தானங்களுக்கு இவ்வேற்றம் சொல்
லப்படவில்லை. த்ரிதசர்களின் ஶத்ருக்களைப் பகவான் நிரஸித்து,
த்ரிதசர்களுக்கு உபகரிக்கும்படியாகவே, இந்த்ரனுக்கு அநுஜனாய்
அவதரித்தாரென்பது வேதமந்த்ர நிஶ்சயம். அவருடைய த்ரி
விக்ரமத்தால் தேவதைகள் ஸ்வாதிகாரங்களில் நிலைகொண்டு
பூராதிலோகங்களை ஸம்ரக்ஷித்தார்கள்; ஸர்வலோகங்களையும்
லோகாதிபர்களான தேவதைகளையும் பகவான் ஸ்ருஷ்டித்தார்;
ஸர்வரக்ஷகனும் அவரே; யாவர்க்கும் முதல்வனாயிருந்தும், நித்ய
மும் தாதகனுமாயிருப்பவர் அவர்; இத்யாதி நிஶ்சயங்கள் விஷ்ணு
ஸூக்தங்களாலேயே ஏற்படுகின்றன. இவை பகவானுடைய
த்ரிவிக்ரமாவதார ஸம்பந்தமாக ஏற்பட்டன. ஆகிலும், அவனு
டைய பரஸ்வரூபத்தை, 'யோ அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமன்,' 'விஷ்ணோ: பரமே
பதே', என்றும், அவன் வைகுண்ட நிலயனென்பதை, 'க்ஷயம்
ஸஹஸ்ரஜ்ஜயோதிர்பாமிக' என்றும் ஸ்பஷ்டமாக வேதஸூக்தங்
கள் சொல்வன.

இந்த விஷயமாக நுணிப்புல்மேய்பவர் யோசனைகளைத்தள்ளி,
பாஶ்சாத்ய வித்யாபாரங்கதரான அரவிந்தகோஸ் என்பவ
ருடைய யோசனையை, நளவருஷம் ஐப்பசி மாஸம் ஸஞ்சிகையில்
விவரித்திருக்கின்றோம். 'ருத்ரன் தாமஸ தேவதையானாலும்,
லோகஹிதம் செய்பவர். விஷ்ணுவினுடைய பரமாநந்தா ஸ்வ
ரூபத்தை அவர் நெருங்குகின்றார். விஷ்ணுவானவர் லோகத்
துக்கும் தேவர்க்கும் அநுகூலத்தில் ஸதா ப்ரவ்ருத்திக்கின்றார்."
'த்ரிமூர்த்திகளாய் வேதத்தில் விளங்கும் விஷ்ணு ருத்ரன் ப்ர
ஹ்மணஸ்பதி இவர் மூவரும் வேதக்ரியைகளுக்கு ஆதாரபூதர்க

...... விருந்து, பரோக்ஷத்தில் அவற்றிற்கு ஸஹாயம் செய்கின்
றார்கள்." "ப்ரஹ்மணஸ்பதியானவர் ஶப்தத்தை அதாவது
வாக்கை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார்; தமஸ்ஸிலிருந்து ப்ரகாஶத்தையும்
ப்ரபஞ்சத்தையும் வெளிப்படுத்துகின்றார்; சேதநனுடைய ஆவிர்ப்
பாவ க்ரமத்துக்கு அவர் காரணமாகின்றார்; இவரைப் புராணங்க
ளில் 'ப்ரஹ்மா' என்று சொல்கின்றனர். ப்ரஹ்மாவால் ஸ்ருஷ்
டிக்கப்பட்டுப் படிப்படியாக உயர்கின்ற சேதநர்க்குத் தக்கபடி
ருத்ரன் பலம் அளிக்கின்றார்; சேதநருடைய சைதந்ய ப்ரகாஶத்
தின் பொருட்டு அவர் உபகரிக்கின்றார்; ...... புராணங்களில் இவ
ரைத்தான் ஶிவன் என்பார்கள்." ப்ரஹ்மணஸ்பதியினுடைய ஶப்
தங்கள் ரூபமெடுக்கவும், ருத்ரனுடைய பலம் வ்யாபாரவத்தாக
வும், நிலைத்த ஆதாரமாக விஷ்ணு இருக்கின்றார்; அதாவது தேச
மும் (Space), லோகங்களினுடைய ஸஞ்சார நியமங்களும், ஸ்தா
னங்கட்குப் படிப்படியாக ஏற்பட்ட ஏற்றங்களும், பரமபதமும்
அவருடையன; அவர் மூன்று அடிகளை வைத்தார்; அவ்வடிகளின்
வைப்பால் ஏற்பட்ட தேசவிசேஷத்திற்குள், அவர் ஸர்வ லோ
கங்களையும் நிலைநிறுத்தினார்; ஸர்வ வ்யாபியான அவர், அந்த
எல்லா லோகங்களிலும் இருக்கின்றார்; எல்லாத் தேவர்களும்
தத்தம் வ்யாபாரங்களைச் செய்வதற்கு அவர் ஸஹகரிக்கின்றார்;
ஆநந்தம், ஜ்யோதிஸ், ப்ரியம்பதம், இவற்றால் அமைந்த அவரு
டைய பரமபதமானது ப்ரகாஶிக்கின்றதோர் நேத்ரத்தைப்போல
ஆகாசத்தில் பரவியிருக்கின்றது. அதை ஸூரிகள் தர்ஶிக்கின்
றார்கள்; வேத நிர்த்திஷ்டமானதும் ஸர்வ சேதநர்களுடைய ப்ர
யாணத்தின் பாரமாகவும், விஷ்ணுவின் பரமபதம் இருக்கின்
றது. அந்த விஷ்ணுதான் புராணத்தில் நாராயணனெனப்படு
கின்றார்."

இவ்வண்ணமும், இன்னும் மிகவும் விஸ்தாரமாகவும் 'ஆர்யா'
பத்ராதிபர் யோசனைகளை நாம் விவரித்திருக்கின்றோம். அவற்
றை நளவருஷ ஐப்பசிமாஸ ஸஞ்சிகையில் கண்டுகொள்வது. அவற்
றால், ஸர்வேஶ்வரனும் ஸர்வகாரணனும் முக்திப்ரதனும் பகவா
னென்பதும், அவனே ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார கார்யங்களை ரூபாந்த
ரங்களைக்கொண்டு செய்விக்கின்றானென்பதும், ருக்வேத ஸூக்
தங்களின் நிஶ்சயமென்று ஏற்படுகின்றது. ஆதலால் பாஶ்சாத்ய
வித்யையில் சிறந்தவர்களும் இவற்றை ஶ்ரத்தையுடன் யோசித்

தாராகில் நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களுடைய விச்வாஸத்தை விலகி நிற்க இடமில்லை யென்று சொல்கின்றோம்.

ஆதலால், பகவானுக்கு ஒரு நூதந கௌரவத்தை உண்டாக்க வென்று வ்யாஸர் பாரதம் செய்தவரல்லர். வேதாந்தத்துக்கு மூலத்தை வேத பாகங்களில் காணவேண்டியதென்பதை ஆர்யா பத்ராதிபர் ஒப்புக்கொள்கின்றார். ‘அநந்தா வை வேதா:’, என்கிற வசநப்படியே, அநந்தமாக முன்னிருந்த வேதபாகங்களனைத்தும் இப்போது இருப்பதாக எண்ணக்கூடாது. உபநிஷத் ப்ரதேசங்களில், ‘தஸ்வஷ்டா ஸஹ்ய ஹ்ய, ஹவிர்த்ருஷ்டி ஹோசிரே ஸுமா வக், ஸவ்வந்திதி ஹோவாசாஹ வம்தி’, என்கிற வாக்யங்கள், உபநிஷத்திலுடைய தத்வங்கள், அதனுடைய ஆவிர்ப் பாவ காலங்கட்கு முன்னமே, ச்லோக ரூபமாயும், வசந ரூபமாயும், சில ஆசார்ய பரம்பரைகளால் ரக்ஷிக்கப்பட்டன வென்று காட்டுகின்றன. ‘இதி ஶுஶ்ரும பூர்வேஷாம் யே நஸ்தத்வ்யாசசக்ஷிரே’, என்கிற உபநிஷத் வாக்யமும் அந்த யோசனையைப் பலப்படுத்துகின்றது. ப்ருஹதாரண்ய கோபநிஷத்தில் மிகவும் விஸ்தரித்தவையும், அத்யாத்ம ஸம்பந்தமாய் ஏற்பட்டவையுமான குருபரம்பரைகள் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன. ‘ஸ ப்ரஹ்மவித்யாம் ஸர்வவித்யாப்ரதிஷ்டாம் அதர்வாய ஜ்யேஷ்டபுத்ராய ப்ராஹ’, என்பவைபோல், பல ச்ருதிகள் ப்ரஹ்மா முதல் அத்யாத்மவித்யா பரம்பரைகள் விஸ்தரித்தனவெனக் காட்டுகின்றன. பூர்வ வித்யைகள் உபநிஷத் சரீரத்தைக்கொண்டு நமக்குப் புலப்பட்ட காரணத்தையிட்டே, அவை முற்காலங்களில் ரூபாந்தரங்களோடு ப்ரகாசிக்கவில்லை யென்று சொல்ல முடியாது. ஆதலால் பூர்வ காலங்களில் இருந்த இதிஹாஸ புராணங்களுக்குப் பாரதாதி சரீரங்கள் உண்டான காரணத்தாலேயே, பாரதரூபமாக ஏற்பட்ட வ்யாஸ மதம் அதன்முன் இருந்ததில்லை யென்று யோக்யன் சொல்லத் துணியமாட்டான்.

௩௭ வைகாசிமாஸ ஸஞ்சிகையில், குருபரம்பராஸாரத்தைச் சிந்திக்குமிடம், “பகவத் சாஸ்த்ரத்தை க்ருத யுகத்தில் பகவான் தானே யருளிச்செய்தனர். * * * சாந்தி பர்வம், 343-வது அத்யாயத்தில், இந்த பகவத் சாஸ்த்ர மாஹாத்ம்யத்தை ப்ரபஞ்சிக்கு மிடத்தே, ‘அந்த ராஜன் (உபரிசரவஸு) இறந்தபிறகு, ஸநாதநமான இந்த சாஸ்த்ரம் அந்தர்த்தாநத்தை அடையப்போகின்றது. இதெல்லாம் என்னால் உங்கட்குச் சொல்லப்பட்டது’ என்று புருஷோத்தமன்தானே ஸப்த ருஷிகளுக்கு உரைத்தான் என்று வசநமிருக்கின்றது. * * * விச்சிந்நமாய்ப்போன அதே ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தானே மறுபடியும் பகவான் ப்ரகாசிப்பித்தான். * * * பகவத் கீதை நாலாவது அத்யாயம் முதலில், ‘சாச்வதமான இந்த (கர்ம) யோகத்தை மந்வந்தர முதலில் நான் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேன். விவஸ்வான் மநுவுக்கும், மநு இக்ஷ்வாகுவுக்கும் உபதேசித்தனர். இப்படி ஸம்ப்ரதாய பரம்பரையாக ப்ராப்தமான இதை (பூர்வம்) ராஜர்ஷிகள் அறிந்தனர். அந்த யோகம் பஹு காலத்தின் பிறகு இவ்வுலகில் நஷ்டமாய்விட்டது. புராதநமான அந்த யோகமே என்னால் இப்போது உன்பொருட்டுச் சொல்லப்பட்டது. * * * என்று பகவான் அர்ஜுநனுக்கு வெளியிட்டார் என்றுரைத்தோம்.

சாந்திபர்வ மோக்ஷ தர்ம ப்ரகரணத்தில், ஜநமேஜயன், ‘ஸவேஹாபநிஷத்ஸு வேதாந்தேஷு யே விப்ராஸ்ஸுயதவிதா: | உக்தி விப்ரோஹ்லாப யேவா வப்பதியதி ப்ரணா: தேஷாம் ஸர்வஜ்ஞாநிஷ்டாநாம் ஜநாதிபதே ஏகாந்திநாம் க்ருணாம் |’ என்று, ஸநியமமாக வேதவேதாந்தங்களை அத்யயநம் செய்கின்ற விப்ரர்களையும், யதிதர்மநிஷ்டர்களையும் காட்டிலும், பகவதேகாந்த பக்தர்களுடைய கதியை உத்க்ருஷ்டமென்று அறிந்துகொண்டு, அந்த ஏகாந்திகளுடைய மதம் யாரால் சொல்லப்பட்டதென்றும், அவர்களுடைய சர்யா விவரத்தையும் அதனுடைய உத்பத்தியையும்பற்றி வைசம்பாயநரைக் கேட்டான். அதைப்பற்றி நாரதர் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன், பீஷ்மர், இவர்களுடைய முன்னிலையில் அர்ஜுநனுக்குச் சொன்னதாகவும், வ்யாஸர் நாரதரிடம் கேட்டு அதைத் தனக்குச் சொன்னதாகவும் வெளியிட்டு, பிறகு வைசம்பாயநர் ப்ரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினர். அது ஸங்க்ரஹித்து எழுதப்படுகின்றது. ஏகாந்திகள் தர்மம் அக்ருதாத்மாக்களால் அறியக்கூடியதன்று. ஸாம

வேதாநுஸாரமாக க்ருதயுகத்தில் அது உத்பவித்தது. ஸ்ரீமந் நாராயணனே அதைத் தரிக்கின்றான். பகவானுடைய மாநஸ புத்ரனாக ப்ரஹ்மா உண்டானபோது, கடல் நுரையைப் புஜித்து ஜீவிக்கும் சில ருஷிகள் அதைப் பகவானிடம் பெற்றார்கள்; அவர்களிடம் வைகாநஸரெனும் ருஷிகள் அதைப் பெற்றார்கள்; அவர்களிடம் ஸோமனடைந்தான்; பிறகு அது அந்தர்த்தாநத்தை யடைந்தது. மறுபடி ப்ரஹ்மா நாராயணனுடைய கண்களினின்று ஜநித்தபோது, ப்ரஹ்மா ஸோமனிடம் அந்தத் தர்மத்தை க்ரஹித்து ருத்ரனுக்கு உபதேசித்தார்; ருத்ரன் க்ருத யுகத்தில் அதை வாலகில்யர்களெனும் ருஷிகளுக்குச் சொன்னார்; மறுபடியும் பகவந் மாயையால் அந்தத் தர்மம் அந்தர்த்தாநமடைந்தது. மறுபடி பகவானுடைய வாக்கினின்று ப்ரஹ்மா உண்டானபோது, அந்தத் தர்மம் நாராயணனிடத்தில் நின்று உதித்து, ஸுபர்ணரெனும் ருஷியால் க்ரஹிக்கப்பட்டது; அதில் அவர் மஹா தபஸ்ஸாலும், நியமங்களை யநுஷ்டித்தும், '[illegible]' மூன்றுதரம் ஆவ்ருத்தி பெற்றார்; ஆகலால் இந்த உத்தம தர்மத்தை த்ரிஸௌபர்ணமெனச் சொல்வார்கள்; இது ருக்வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. இதை வாயு ஸுபர்ண ருஷியினிடம் பெற்றார்; அவரிடம் ஹவிஸ்ஸேஷாசிகளான சில ருஷிகள் பெற்றார்கள்; அவர்களிடம் ஸமுத்ர ராஜனடைந்தார்; மறுபடியும் அது அந்தர்த்தாநமடைந்தது. பிறகு நாராயணனுடைய ச்ரவணத்தினின்று ப்ரஹ்மா ஆவிர்பவித்தபோது, நாராயணன் ப்ரஹ்மாவை ஜகத் ஸ்ருஷ்டி விஷயமாக ஆஜ்ஞாபிக்கும் ஸமயத்தில், '[illegible] ॥' என்று ஸாத்வத மெனப்பட்ட ஏகாந்திகளுடைய தர்மத்தைப் பகவான் ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசித்தார்; அதனால் க்ருதயுகம் ஸ்தாபிக்கவும்பட்டது; ப்ரஹ்மா ரஹஸ்ய ஸஹிதமாய் அந்த ஸாத்வத தர்மத்தை ஆரண்யத்துடன் பகவானிடம் க்ரஹித்தார்; '[illegible]', என்கிறபடியே, அந்த க்ருதயுக தர்மமானது நிஷ்காம கர்மயோக மெனப்பட்டது; அந்த ஸாத்வத தர்மமானது க்ருத

யுகத்தில் லோக மெங்கும் பரவி நின்றது; '[illegible] । [illegible] ॥' என்கிறபடியே, ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்வயம் அநுஷ்டித்துப் பகவானை அர்ச்சித்தார்; பிறகு லோக ஹிதத்தை யோசித்து, அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்வாரோசிஷ மநுவுக்கு உபதேசித்தார்; அந்தமநு அதை ஸ்வபுத்ரனை சங்கபதருக்கு உபதேசம் செய்தார்; சங்கபதர் தன் புத்ரனை ஸுதர்மாவுக்குச் சொன்னார்; பிறகு த்ரேதா யுகம் வரவே, அந்த ஸம்ப்ரதாயம் லோபத்தை அடைந்தது. மறுபடி பகவானுடைய மூக்கினின்று ப்ரஹ்மா உண்டானபோது, பகவான் ப்ரஹ்மாவின் முன்னிலையில் இந்தத்தர்மத்தை வெளியிட, ப்ரஹ்ம புத்ரரான ஸநத்குமாரர் அதை அத்யயநம் செய்தார்; அவரிடம் வீரணரெனும் ப்ரஜாபதி அதை அக்க்ருத யுகத்தில் க்ரஹித்தார்; அவர் ரைப்யர்க்குச் சொன்னார்; அவர் ஸ்வபுத்ரரான குக்ஷி பாலர்க்குச் சொன்னார்; மறுபடியும் அத்தர்மம் அந்தர்த்தாநத்தை யடைந்தது. பிறகு பகவானால் ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்தினின்றும் ப்ரஹ்மா உண்டானபோது, ஸ்ரீமந் நாராயணனால் உபதேசிக்கப்பட்டு, அந்தத் தர்மம் ப்ரஹ்மாவால் க்ரஹிக்கப்பட்டு, யதாவிதி அநுஷ்டிக்கவும்பட்டது; பர்ஹிஷதாள் எனும் முனிகள் அதை ப்ரஹ்மாவினிடம் பெற்றார்கள்; அவர்களிடமிருந்து ஸாமவ்ருதனென்னும் க்யாதி பெற்று, ஸாமவேதமறிந்த ஜ்யேஷ்டரெனும் த்விஜர் அதைப் பெற்றார்; அவரிடம் அவிகம்பனெனும் ராஜன் அதை அடைந்தார்; மறுபடியும் தர்மம் லோபத்தை யடைந்தது. பிறகு பகவான் நாபீகமலத்தினின்று ப்ரஹ்மாவுக்கு ஏழாவது ஜந்மம் உண்டானபோது, பகவான் அத்தர்மத்தை ப்ரஹ்மாவுக்குப் புநருபதேசம் செய்தருளினார்; அவரிடம் தக்ஷரும், தக்ஷரிடம் அவர் தௌஹித்ரரான ஆதித்யனும், ஆதித்யனிடம் விவஸ்வானும், அந்தத் தர்மத்தை க்ரமேண பெற்றனர்; த்ரேதா யுகத்தின் ஆதியில் விவஸ்வான் அதை மநுவுக்குச் சொன்னார்; லோகத்தின் ச்ரேயஸ்ஸை உத்தேசித்து, மநு அதை இக்ஷ்வாகுவுக்கு உபதேசித்தனர்; இக்ஷ்வாகுவால் அத்தர்மம் லோகத்தை வ்யாபித்து நின்றது; லோக க்ஷயாவஸாநத்தில் அது மறுபடி பகவானிடம் லயித்துவிடும்.

இவ்வண்ணம் வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்னார். சதுர்முகனுடைய பல ஆவிர்ப்பாவங்களைப் பற்றிச் சரித்ர விமர்சிகள் ஆக்ஷேபம் செய்வார்கள். ஆகிலும், ஸாத்வதமென்றும், நிஷ்காமமென்றும் வ்யவஹரிக்கப்பட்ட தர்மமானது ஏகாந்திகளான பாகவதர்களால் லோகத்தில் அநாதியாகவும், பகவத்பக்தி பரவின காலமுதற்கொண்டும், அநுஷ்டிக்கப்பட்டதென்று காட்டுவதற்கு மேலே விவரித்த மோக்ஷதர்ம ப்ரகரணம் போதுமானது. முடிவாக, இந்த மஹாயுகத்தில் அது இக்ஷ்வாகு வம்ஶத்தினர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீகீதாசார்யனும், 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா । நிராஶீர்நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர: ॥' என்கிறபடியே, ஆத்மஜ்ஞாந விஶிஷ்டராய் நிஷ்காமகர்மங்களைப் பகவத் ப்ரீணநங்களாகச் செய்யவேண்டுமென்கிற 'கீதை', என்று பகவந்மதமாகப் பகவானால் கொண்டாடப்பட்டதும், ஸாத்வதம் என்றும் ஏகாந்திகள் தர்மம் என்றும் சொல்லப்பட்டதுமான ஸம்ப்ரதாயத்தை, 'இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம் । விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேऽப்ரவீத் ॥ ஏவம் பரம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விது: । ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரந்தப ॥' என்கிறபடியே, மேலெடுத்த வைஶம்பாயந வசநத்தை யொட்டியே, தான் ஸ்வயம் இக்ஷ்வாகுவம்ஶஸ்தர்களுக்கு உபதேசித்தவனாகவே வெளியிட்டார்.

ஸாத்வதமெனப்பட்ட ஸத்ஸம்ப்ரதாயம் இக்ஷ்வாகு வம்ஶஸ்தர்களால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வந்தது என்பதற்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸ்ரீராமனுடைய காலத்திலும் அந்த ராஜர்களுடைய க்ருஹத்தில், 'ஸஹ பத்ந்யா விஶாலாக்ஷ்யா நாராயணமுபாகமத் । ப்ரக்ருஹ்ய ஶிரஸா பாத்ரீம் ஹவிஷோ விதிவத்ததா । மஹதே தைவதாயாஜ்யம் ஜுஹாவ ஜ்வலிதேऽநலே । த்யாயந்நாராயணம் தேவம் । ஸ்ரீமத்யாயதநே விஷ்ணோ: ஶிஶ்யே நரவராத்மஜ:' என்கிறபடியே, ஸ்ரீமந்நாராயணன் கோயில்கொண்டு அர்ச்சாரூபியாக எழுந்தருளி

யிருந்து, அவர்களால் ஆராதிக்கப்பட்டார் என்று ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில் அயோத்யாகாண்டத்தில் சொல்லப்படுகின்ற விஷயத்தைத் தடஸ்தர்கள் யோசிக்கவேண்டும். மறுபடி உத்தரகாண்டத்தில் சக்ரவர்த்தித் திருமகன் விபீஷணனைநோக்கி, 'ஆராதய ஜகந்நாதம் இக்ஷ்வாகுகுலதைவதம் । ஆராதநீயமநிஶம் தேவைரபி ஸவாஸவை:' என்று சொன்ன விஷயமும் யோசிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீமந்நாராயணன் இக்ஷ்வாகு வம்ஶஸ்தர்களுடைய குலதெய்வம்; ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரிகளான ப்ரஹ்மேந்த்ராதி ஸர்வதேவதைகளாலும் பகவான் ஆராதிக்கப்பட்டவர் என்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. பாத்ம புராணத்திலும் ரகுநாதன் 'ஸ்ரீரங்கஶாயிநம்' என்றும் 'இக்ஷ்வாகுகுலதைவதம்' என்றும் விவரிக்கப்பட்ட ஸ்வகுலத்தினுடைய ஆராத்ய தேவதையை விபீஷணனுக்குக் கொடுத்தாரென்று சொல்லப்படுகின்றது. விபீஷணனும், 'ரங்கம் விமாநமாதாய லங்காம் ப்ராயாத்', என்கிறபடியே, மந்த்ரமூர்த்தியான ஜநார்த்தநனை எழுந்தருளப் பண்ணிக்கொண்டு போய், ஸ்ரீரங்கத்தில் ப்ரதிஷ்டைபண்ணினார் என்று அதே புராணம் வெளியிடுகின்றது. அது தான் 'நான்முகத் தயன்பணித்த கோயிலென்றும்,' 'அம்புயத்தோனயோத்திமன்னர்க்களித்த கோயி' லென்றும் சொல்லப்படுகின்றது.

ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தான் ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அர்ஜுநனுக்குப் பகவத்கீதாரூபமாயும், ஸ்வபக்தர்களான உத்தவாதிகளுக்கு ரூபாந்தரத்தை அவலம்பித்தும் உபதேசம் செய்தார். இது பலதரம் பூர்வகாலத்தில் லுப்தமாய்ப் போய்ப் பகவானால் பலதரம் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. "ஸர்வலோகத்துக்கும் பரமாசார்யனான ஸர்வேஶ்வரன், ப்ரஹ்மா * * * முகமாக ஶாஸ்த்ரங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், * * * ஸநத்குமாராதிகள் * * * முகங்களாகவே ஹிதப்ரவர்த்தநம் பண்ணுவித்தும், இப்படியே மற்றும் நாரத பராஶர ஶுக ஶௌநகாதிகளான பல மஹர்ஷிகளையிட்டு அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரம் குலையாதபடி நடத்தியும், * * * வ்யாஸாதிகளை அநுப்ரவேஶித்து நின்று மஹாபாரத ஶாரீரகாதிகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தும், ஹம்ஸ மத்ஸ்ய ஹயக்ரீவ நாரா

யண தோசார்யாத்யவதாரங்களாலே தானே வெளிநின்று தத்வ
ஹித புருஷார்த்தங்களை ப்ரகாசிப்பித்தும்,'' என்று தேசிகனும்
இந்த விஷயத்தை ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் விவரித்தார்.
ஸாத்வதமென்றும், பகவத் சாஸ்த்ரமென்றும், ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ர
மென்றும் ப்ரஸித்தியடைந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை விவரிக்குமிடம்
மோக்ஷ தர்மத்தில், பீஷ்மர் வாக்யமாக, '[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥' எனும் ச்லோகங்கள் ப்ரகாசிக்கின்றன. அவற்
றால், ஸ்ரீ பகவான் முற்காலங்களில் தானே காட்டியருளிய ஸாத்
வதம் எனும் ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை த்வாபரயுகாந்தத்தின் முடி
வில் மறுபடியும் ஸ்வயமே ஆவிஷ்கரித்தனன் என்பதும், அது
ஸர்வ வர்ணஸ்தர்களும், க்ருதலக்ஷணர்களாய், ஸ்வகர்மங்களை நிஷ்
காம கர்மங்களாயும் பகவத் ப்ரீணனமாகவும் செய்துகொண்டே,
ஸ்வரூபத்தால் தங்கட்குண்டாயிருக்கும் பகவத்தாஸ வ்ருத்தி
யைப் பகவானுடைய ஆராதந ரூபமாகப் பண்ணத்தக்கவர்களென்
றும் ஏற்படுகின்றது.

'[illegible] ।
[illegible] ॥
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ * * * [illegible]
[illegible] । * * * [illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥
[illegible] । [illegible]
[illegible]

[illegible] । [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥ * * * [illegible]
[illegible] । [illegible]
[illegible] ॥'

இவ்வண்ணம், வைசம்பாயநர் ஸ்வோபந்யாஸத்தை முடிக்கின்
றார். ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயம் அநாதியென்றும், அதனுடைய தர்
மம் அஹிம்ஸையை ஆச்ரயித்ததென்றும், அதை ஜ்ஞானத்து
டனும் ச்ரத்தையுடனும் அநுஷ்டிப்பதால் பகவான் ப்ரீதனாகின்
றானென்றும், பகவான் ஒரு வ்யூஹஸ்தனாயும், பல வ்யூஹஸ்தனா
யும், பக்தர்களுகந்தபடியே தர்சநமளிக்கின்றானென்றும், இந்
தத் தர்மத்தைப் பரிபாலிக்கும் ஏகாந்திகள் துர்லபர் என்றும், அவர்
களால் ஜகத் வ்யாப்தமாகில் க்ருதயுகம் உண்டாய்விடுமென்றும்,
அவர்கள் ஆத்மஜ்ஞானமுள்ளவரென்றும், தயையுள்ளவர்களென்
றும், ஸர்வபூதங்களிடமும் ஹிதத்தைச் செய்பவர்களென்றும்,
நாரதர் அத்தர்மத்தை ஸாக்ஷாத் நாராயணனிடம் பெற்றாரென்
றும், அவரிடம் அதை வ்யாஸர் க்ரஹித்தாரென்றும், நாராயண
பராயணர்களான ஏகாந்திகள் வஸிக்குமிடமே வைகுண்ட ஸம
மானதென்றும் வெளியிடப்பட்டது.

பரமைகாந்திகள் மதம் அநாதியானது. வேதங்களுடைய கர்ம
காண்ட ஸம்பந்தமாக ஸர்வ த்விஜர்களாலும் அநுஷ்டிக்கப்பட
வேண்டியவைகளாய் ஏற்பட்ட தர்மங்கள் அம்மதத்துக்கு அங்க
த்வேந விதிக்கப்பட்டன. உபநிஷத் பாகங்களால் நிஷ்கர்ஷிக்
கப்பட்ட தத்வஜ்ஞானம் அந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு முக்யமாக
வேண்டப்படுகின்றது. வேதாந்தங்கள் விதித்த பக்தி யோகத்
தோடு ஏகாந்திகள் ஸம்ப்ரதாயத்தால் அறியப்பட்ட ந்யாஸவித்
யையும் பகவத் ப்ராப்தியின்பொருட்டு அந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்
களால் உபாயமாக யோசிக்கப்பட்டது. அவர்கள் பகவத்பக்தி
யெனும் கடலில் ஆழ்ந்து, பகவதநுபவ விச்சேதத்தை க்ஷணத்தும்
ஸஹிக்காதவர்கள்; பகவானுக்கென்றே உயிர் தரிப்பவர்கள்;
தாஸ்யாநுரூபக்ரியைகளால் பகவானை விடாமல் ஆராதிப்பவர்
கள்; தர்மத்தின்பொருட்டு ச்ரத்தையோடு முயல்கின்ற இப்படிப்
பட்ட ஏகாந்திகளில் யாரேனுமொருவர் வஸிக்குமிடத்தை இவ்
வுலகில் வைகுண்ட கல்பமாகத் தேசிகன் ஸாதித்தருளினார்.

ஸீதந்தி மம காத்ராணி முகம் ச பரிஶுஷ்யதி ।
வேபதுஶ்ச ஶரீரே மே ரோமஹர்ஷஶ்ச ஜாயதே ॥ 29.
காண்டீவம் ஸ்ரம்ஸதே ஹஸ்தாத் த்வக்சைவ பரிதஹ்யதே ।
ந ச ஶக்நோம்யவஸ்தாதும் ப்ரமதீவ ச மே மந: ॥ 30.
நிமித்தாநி ச பஶ்யாமி விபரீதாநி கேஶவ ।
ந ச ஶ்ரேயோऽநுபஶ்யாமி ஹத்வா ஸ்வஜநமாஹவே ॥ 31.
ந காங்க்ஷே விஜயம் க்ருஷ்ண ! ந ச ராஜ்யம் ஸுகாநி ச ।
கிம் நோ ராஜ்யேந கோவிந்த ! கிம் போகைர்ஜீவிதேந வா ॥
யேஷாமர்தே காங்க்ஷிதம் நோ ராஜ்யம் போகா: ஸுகாநி ச ।
த இமேऽவஸ்திதா யுத்தே ப்ராணாம்ஸ்த்யக்த்வா தநாநி ச ॥ 33.

அர்ஜுனனுடைய விஷாதத்திற்கு அவனுடைய கருணையும் முதலியவை ஹேதுக்கள். இவை ஸாமாந்யமாக உள்ள குணங்களே. ஆனால், யுத்தத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கும் க்ஷத்ரியர்களிடத்தில் அவை ப்ரஸக்தங்களல்ல. தர்ம்யமாயும் ப்ராப்தமாயும் இருக்கும் யுத்தத்தைச் செய்வது க்ஷத்ரிய தர்மமே தவிர, அதைப் பரித்யஜிப்பது க்ஷத்ரிய தர்மமாகாது. தன் தன் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதன்றோ மோக்ஷத்தைப் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகும்? ஆகையால்தான், ஸ்ரீ பகவான், அர்ஜுனனுடைய யுத்தத்தைக் காருண்யத்தைக் கஶ்மலமென்றும் பார்த்தருக்கு இருக்கும் அவனுக்கு அநநுரூபமென்றும் அகீர்த்திகரமென்றும் அத்யாயத்தில் நிந்திக்கிறார். ஸ்வதர்ம யுத்தத்தைச் செய்யும் அர்ஜுனனுடைய மோஹத்தை நிவ்ருத்திப்பதே பகவானுடைய முதல் ப்ரயத்னமாயிருந்தது.

32. ந காங்க்ஷே - இந்த வாக்யத்தால் அர்ஜுனனுடைய மனஸ்வித்வம் ஸூசிதமாகிறது. பந்துக்களைக் கொன்று அதனால் ஏற்படும் ஜயத்தை விஷமாக நினைக்கிறவன். ஜயம் மிகப் பெரியதாக இருந்தாலும், பந்து நாஶத்தால் அது ஏற்படவேண்டியதானால் அது வேண்டாம் என்னும் கம்பீரமான மனஸ்ஸை உடையவன்.

'யத் த்ரவ்யம் பாந்தவாநாம் வா மித்ராணாம் வா க்ஷயே பவேத்,
நாஹம் தத் ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாம் பக்ஷாந் விஷக்ருதாநிவ ॥'

என்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனிடத்திலன்றோ அந்த மஹா மனஸ்வித்வத்தை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்? அர்ஜுனனிடத்திலும் அது காணப்படுகின்றது.

33. போகா: ஸுகாநி ச - போகங்கள் என்பவை ஸுகத்திற்கு ஸாதனங்கள்.

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥

𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥ 35.

𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌪𑌾𑌪𑌮𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌾𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 ॥ 36.

35. 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 - என்னே அர்ஜுநன் [illegible] அர்ஜுநனுடைய பரமதார்மிகத்வம் [illegible] வெளியிடுகின்றது. 'நம்மைக்கொல்ல ப்ரயத்னப்படுமவர்களைக் கொல்லலாம்' என்னும் அநுமதிக்கு ஆததாயிகளின் விஷயத்தில் ப்ரஸக்தியிருக்காது என்பதை நிச்சயமாக உணர்ந்தவன். தன்னிடத்திலும் தன்னைப்போன்ற நல்லவர்களான அநுபக்திகளிடத்திலும் துர்யோதநன் செய்திருக்கும் குற்றங்களை நன்றாக உணர்ந்திருக்கையிலும், பந்துக்களைக் கொல்லுவதால் [illegible] செய்வதாகிய மஹத்தான அதர்மம் ஸம்பவிக்குமே என்று அதர்மத்திலிருந்து பயந்தவன். நிகழ்காலத்தைக் குறிக்கும் (𑌘𑍍𑌨𑌤𑌃) என்னும் பதம், இன்னமும் துர்யோதநாதிகள் தீங்கு செய்வதிலிருந்து உபரதர்களாகவில்லை என்பதைக் காண்பிக்கின்றது.

36. 𑌆𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 - ஆறு பெயர் ஆததாயிகளென்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லுகின்றது.

'𑌅𑌗𑍍𑌨𑌿𑌦𑍋 𑌗𑌰𑌦𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑌾𑌣𑌿𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌪𑌹𑌃 ।
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌦𑌾𑌰𑌾𑌪𑌹𑌾𑌰𑍀 𑌚 𑌷𑌡𑍇𑌤𑍇 𑌆𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 ॥'

[தீயிடுகிறவன், விஷம் கொடுப்பவன், கையில் ஶஸ்த்ரத்தை வைத்துக்கொண்டு பிறருக்குப் பயத்தை ஜநிப்பிக்கிறவன், தநத்தை அபஹரிக்கிறவன், க்ருஹ ஆராமாதி க்ஷேத்ரங்களை ஆக்ரமிக்கிறவன், தாரசௌர்யம் செய்கிறவன், ஆக அறுவரும் ஆததாயிகள்.] துர்யோதநாதியிடத்தில் ஒவ்வொன்றும் பொருந்தும். இவர்களைக் கொல்வதால் தோஷமில்லையென்பது,

'𑌆𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌮𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌿𑌚𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 ।
𑌨𑌾𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌵𑌧𑍇 𑌦𑍋𑌷𑍋 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ॥'

என்னும் மநுவாக்யத்திலும் ஏற்படுகின்றது.

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌮𑌾𑌧𑌵 ॥ 37.

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌲𑍋𑌭𑍋𑌪𑌹𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ।
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍇 𑌚 𑌪𑌾𑌤𑌕𑌮𑍍 ॥ 38.

𑌕𑌥𑌂 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 ।
𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ॥ 39.

𑌕𑍁𑌲𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌾𑌃 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑍇 𑌨𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌕𑍁𑌲𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌽𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥ 40.

𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌷𑍁 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍁 𑌵𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌣𑍇𑌯 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌕𑌰𑌃 ॥ 41.

𑌸𑌂𑌕𑌰𑍋 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥ 42.

𑌦𑍋𑌷𑍈𑌰𑍇𑌤𑍈𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌘𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌸𑌂𑌕𑌰𑌕𑌾𑌰𑌕𑍈𑌃 ।
𑌉𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑌾𑌤𑌿𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌾𑌃 ॥ 43.

𑌉𑌤𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑌕𑍁𑌲𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌨𑌰𑌕𑍇 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌵𑌾𑌸𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍁𑌮 ॥ 44.

𑌅𑌹𑍋 𑌬𑌤 𑌮𑌹𑌤𑍍𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌯𑌮𑍍 ।
𑌯𑌦𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍁𑌖𑌲𑍋𑌭𑍇𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌤𑌾𑌃 ॥ 45.

37. 𑌵𑌯𑌂 - நாங்கள். இதைப் போன்ற பதங்களும், இன்னும் மற்றை ஶ்லோகங்களில் வரும் பதங்களும், அர்ஜுநனைப்போல அவனுடைய ப்ராதாக்களும் பரம தார்மிகர்கள் என்பதைக் குறிக்கின்றன.

40. 𑌅𑌭𑌿𑌭𑌵𑌤𑌿 - இது, மாநஸிகதோஷத்தைக் குறிக்கின்றது.

41. 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 - இது, காயிக தோஷத்தைக் குறிக்கின்றது.

யதி மாமப்ரதீகாரமஶஸ்த்ரம் ஶஸ்த்ரபாணய: ।
தார்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹன்யுஸ்தன்மே க்ஷேமதரம் பவேத்

ஏவமுக்த்வார்ஜுன: ஸங்க்யே ரதோபஸ்த உபாவிஶத் ।
விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்னமானஸ: ॥ 47

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுனஸம்வாதே
அர்ஜுனவிஷாதயோகோ நாம
ப்ரதமோऽத்யாய:.

---

46. யதி மாமப்ரதீகாரம் - 'ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் நான் அவர்களைக் கொல்ல மாட்டேன்' என்னும் அர்ஜுனனுடைய உறுதி, இந்த ஶ்லோகத்தினால் ஏற்படுகின்றது. 'துர்யோதநாதிகள் ஆததாயிகள் என்பதும், இப்பொழுதும் அவர்கள் ஹிம்ஸிக்க ப்ரயத்னப்படுகிறார்கள் என்பதும், யுத்தத்திலிருந்து நிவ்ருத்திப்பது அகீர்த்திகரமென்பதும், யுத்தம் செய்வது பெருத்த விஜயத்திற்கு ஹேதுவென்பதும், ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரனாகிற நீ உபதேஶிப்பது அத்யந்தம் ஹிததமமே என்பதும், ஆக இவையெல்லாம் உண்மையாக இருந்தாலும், ஒரு ப்ரகாரத்தாலும் நான் யுத்தம் செய்ய மாட்டேன்' என்பது தாத்பர்யம்.

47. ஶோகஸம்விக்னமானஸ: - அர்ஜுனனுடைய யுத்த அத்யவஸாயம் ஶோகத்தினால் சலிதமாகிவிட்டது என்பது கருத்து. பரமபுருஷனுடைய ஸஹாயம் தனக்கு இருக்கிறபடியால் ஶத்ரு விநாஶம் ஸித்தம் என்று அர்ஜுனன் உணர்ந்து ஶோகப்படுகிறான். 'கணக்கற்ற ஸைந்யத்தின் ஸஹாயத்தைவிட நிராயுதனாக இருந்தாலும் பரம புருஷனாகிற கண்ணனுடைய ஸாந்நித்யமே மிகச்சிறந்தது, அதுவே விஜயத்திற்கு ஹேது' என்று பூர்வமே அர்ஜுனன் நன்றாக அறிந்தன்றோ அவனுடைய ஸஹாயத்தை வரித்தது?

ரதோபஸ்தே - ரதத்தின் உத்ஸங்கத்தில். அது யுத்தோத்யுக்தனான ரதி இருக்கவேண்டும் ஸ்தானமன்று.

இரண்டும் சேதந தத்வங்கள் : அசித் என்பது அசேதந தத்வம். அவர தத்வமாகிற ஜீவனுக்குப் பரமப்ராப்யன் ஈஸ்வரன். அவனை அடையும்பொருட்டு ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவும், அசேதந தத்வமாகிற ப்ரக்ருதியின் விகாரங்களாயுள்ள விஷயங்களில் வைராக்யமுள்ளவனாய், தன் தன் தர்மங்களைக் குறைவின்றிக்கே அநுஷ்டித்து, தனது ஶேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபத்தை நன்றாக உணர்ந்து, அதனால் ஸித்திக்கும் பக்தியைக்கொண்டே ஈஸ்வரனை அடைய வேண்டும்' என்று சொன்னதாயிற்று.

முதல் ஆறு அத்யாயங்களில், அவர தத்வமாகிற ஜீவாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபமும், அவன் அநுஷ்டிக்கவேண்டிய நிஷ்டைகளும் விசாரிக்கப்படுகின்றன. இந்த நிஷ்டைகள் ஸாக்ஷாத்தாகப் பகவத்ப்ராப்திக்கு உபாயமல்ல ; ஆனால் பாரம்பரையாக அதற்கு ஸாதநங்கள்.

இரண்டாவது ஆறு அத்யாயங்களில், ஸாக்ஷாத்தாகப் பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதநமான பக்தி விசாரிக்கப்படுகின்றது. இந்தப் பக்தி கீழ்ச்சொல்லப்பட்டுள்ள நிஷ்டைகளாலே ஸாத்யமானது. ஆகையால், அந்த நிஷ்டைகளை வ்யவஹிதோபாயமென்றும், பக்தியை அவ்யவஹிதோபாயமென்றும் பெரியோர்கள் வ்யவஹரிக்கிறார்கள்.

மூன்றாவது ஆறு அத்யாயங்களில், முதல் இரண்டு ஷட்கங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தத்வங்களும் ஹிதமும் ஶோதிக்கப்படுகின்றன. அவைகளுள் முதல் மூன்று அத்யாயங்கள் தத்வஶோதநத்தையும், இரண்டாவது மூன்று அத்யாயங்கள் அநுஷ்டாநஶோதநத்தையும் செய்கின்றனவென்றும் சொல்லலாம். ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேஶிகனுடைய ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையில், இந்த அர்த்தத்தை விவரிக்கும் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன :—

"ப்ரதமஷட்கம் ஸ்வாத்மதத்வஹிதஸாதனாவஸாயம் ;
மத்யமஷட்கம் பரதத்வஹிதஸாதனாவஸாயம் ; அந்திம
ஷட்கம் ஷட்கத்வயோக்த ஸாராம்ஶ தத்வஹித விஶோதனம்"

முதல் ஷட்கம்.

இந்த ஷட்கத்திற் சொல்லப்படும் நிஷ்டைகள் என்னவென்றால் :— கர்ம நிஷ்டை ஜ்ஞாந நிஷ்டை என்று இரண்டு நிஷ்டைகள்தாம். இவைகளால் ஸாதிக்கப்படுவது ஆத்மாவலோகநமென்று சொல்லப்படும் யோகம். இந்த யோகம் ஸாக்ஷாத்தாகக் கர்ம நிஷ்டையாலேயே ஸாத்யமென்பது ஒருபடி ; கர்மநிஷ்டையால் ஸாத்யம் ஜ்ஞாநநிஷ்டை, அதனால் ஸாத்யம் யோகம் என்பது மற்றோர்படி. இந்த யோகத்தினால் ஸாதிக்கத்தகுந்தது ஆத்மாநுபவம். இவையெல்லாம் இங்கு ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. இவைகளின் அநுஷ்டாநம் தான் 'ஸ்வாத்மதத்வஹிதஸாதனாவஸாயம்' என்று சொல்லப்படுகின்றது.

"ஜ்ஞானகர்மாத்மிகே நிஷ்டே யோகலக்ஷ்யே ஸுஸம்ஸ்க்ருதே ।
ஆத்மாநுபூதிஸித்யர்த்தே பூர்வஷட்கேந சோதிதே ॥"

என்பது ஸங்க்ரஹ ஶ்லோகம்.

இந்த ஆறு அத்யாயங்களுள் முதல் அத்யாயமும் இரண்டாவது அத்யாயத்தில் ஒரு அம்ஶமும் கேவலம் உபோத்காதம். இரண்டாவது அத்யாயத்தின் மற்றோர் அம்ஶத்தில்தான் ஶாஸ்த்ரார்த்தம் ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது. 'தேஹம்போலன்றிக்கே, ஆத்மா என்பது நித்யமான வஸ்து ; அப்படி அது நித்யமென்னும் யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை மறவாமல், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிக்கும் ஒவ்வொருவரும், பலம் முதலியவைகளில் ஆசை வைக்காமலே சிற்சில நியமங்களுடன் தன் தன் கர்மத்தைச் செய்யவேண்டும். இதுதான் கர்மநிஷ்டை. இதனைச்செய்தால் ஜ்ஞாநநிஷ்டை ஸித்திக்கும். அதன் பலம்தான், ஆத்மாவின் தர்ஶநமென்னும் யோகம்' என்பது இரண்டாவது அத்யாயத்தின் பொருள்.

"நித்யாத்மாஸங்ககர்மேஹாகோசரா ஸாங்க்யயோகதீ: ।
த்விதீயே ஸ்திததீலக்ஷா ப்ரோக்தா தந்மோஹஶாந்தயே ॥"

என்பது, இந்த அத்யாயத்தின் ஸங்க்ரஹம். அத்யாயத்தின் விபாகமாவது -

1 - 9. உபோத்காதத்தின் தொடர்ச்சி.

10 - 11. ஶாஸ்த்ரத்தின் அவதாரம்.

12 - 38. ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநோபதேஶம்.

39 - 53. அந்த யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்துடன் செய்யப்படும் அஸங்க கர்மாநுஷ்டாநமாகிற கர்மநிஷ்டையின் உபதேஶம்.

54 - 68. அப்படிப்பட்ட கர்மநிஷ்டையின் பலமாக ஜ்ஞாந நிஷ்டை சொல்லப்படுகின்றது.

69 - 72. அதன் ஸித்தி ஆத்ம தர்ஶநமென்று குறிக்கப்படுகின்றது.

1 - 9. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட அர்ஜுந விஷாதமே மறுபடியும் ஸவிஶேஷமாக ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகின்றது. ஸ்வபாவத்தினால் தீரனாக இருக்கையிலும் கார்ப்பண்ய தோஷத்தால் ஸ்வபாவம் மாறினவனாய், அர்ஜுநன், ஶ்ரேயஸ்கரமான மார்க்கத்தைத் தெரிந்துகொள்ள இச்சையுடன் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனிடத்தில் ஶரணவரணம் செய்கிறான்.

தயா க்ருபயாவிஷ்டம் - கீழ்ச்சொல்லியபடி க்ருபையினால் ஆவிஷ்டனாய் ; அஸ்தாநத்தில் க்ருபை கூர்ந்தவனாய். அதாவது - யுத்தத்

ஸ்ரீ 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

" 𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌮𑌰𑍍𑌜𑌨 ॥ 2

திற்காக வந்திருக்கும் படர்களிடம் அர்ஜுநன் பாராட்டும் ஸ்நேஹமும் காருண்யம் முதலியவை அஸ்தாநத்தில் செய்யப்படுகின்றன என்பது தாத்பர்யம். க்ஷத்ரியனாகிற அர்ஜுநன், காருண்யாதிகளால் யுத்தம் செய்யாமல் திரும்புவது அதர்மம் என்பது குறிப்பு. 'க்ருபை' என்னும் பதம் இவ்விடத்தில் ஆர்த்ரமான விஷாதத்தைக் குறிக்கின்றது.

𑌅𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 — கண்ணீரால் நிறைந்தும் அதனால் ஆகுலமாயு மிருக்கிற பார்வையை உடையவும். இது பாஹ்யமான விஷாதத்தைக் குறிக்கின்றது.

𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 — மது என்னும் அஸுரனை ஸம்ஹரித்த பகவான். மதுவை ஸம்ஹரித்தது போல அர்ஜுநனுடைய விஷாதத்திற்கு மூலமாக இருக்கும் ரஜஸ் தமோ குணங்களைப் போக்கடிக்கும் ஶக்தியை உடையவன் என்பது குறிப்பு.

2. 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌮𑍍 — '𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃' என்று ஏற்கெனவே சொல்லியிருக்கிறபடி மூர்ச்சைக்குத் துல்யமான ஶோக அவஸ்தை இந்த பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றது.

𑌵𑌿𑌷𑌮𑍇 — ஸமமில்லாத காலத்தில். அதாவது — ஶோகத்திற்குத் தகுந்த ஸ்தாநமொன்றுமில்லை என்பது கருத்து.

𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍 — '𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃' என்பதற்கு — 'அவித்வான்கள்' 'தத்வஜ்ஞாநமில்லாதவர்கள்' என்று அர்த்தம். (𑌅𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃) 𑌆𑌰𑌾𑌤𑍍 (𑌦𑍂𑌰𑌾𑌤𑍍) 𑌯𑌾𑌤𑌾 (𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃) 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍇 𑌆𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 [அதத்வங்களிடமிருந்து தூரத்தில் விலகி யிருக்கும் புத்தியை உடையவர்கள் 'ஆர்யர்கள்'] என்று வ்யுத்பத்தி செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது — தத்வஜ்ஞாநமுள்ளவர்கள் என்று அர்த்தம். அப்படிக்கல்லாதவர்கள் 'அநார்யர்கள்'.

𑌅𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑍍 — பரலோகத்திற்கு விரோதியாயும். '𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗' என்னும் பதம், இந்த்ர லோகம் முதலியவற்றை ஸாமாந்யமாகக் குறிக்கும்; இவ்விடத்தில் பரலோகத்தைக் குறிக்கின்றது.

𑌕𑍍𑌲𑍈𑌬𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ॥ " 3.

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

" 𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑌹𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂 𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌇𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌵𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨 ॥ 4.

𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍
𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 ।
𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌹𑍈𑌵
𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 ॥ 5.

3. உத்தரார்த்தத்தின் அந்வயம் — '𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌹𑍇 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪! 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠'. '𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂' என்பதற்கு — '𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂' (ஹ்ருதயத்தின் பலக்குறைவினால் ஜநித்திருக்கும்) என்பது அர்த்தம். இம்மாதிரி, கார்யத்தில் காரணோபசாரம் செய்வது மஹாகவிகள் ஸம்மதமே.

𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪! 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 — யுத்தத்திற்கு எழுந்திரு. 'ஶத்ருக்களைத் தபிப்பிக்கும் யோக்யதை யுள்ள நீ ஶோகத்திற்குப் பாத்ரமாகலாமோ?' என்னும் ஆஶ்சர்யம் இதனால் த்யோதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

4. 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑍌 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂 𑌚 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿? — 'பிதாமஹனாயிருக்கும் பீஷ்மரையும், தநுர்வேதாசார்யராயிருக்கும் த்ரோணரையும் புஷ்பம் நான் எடுத்தல்லவோ பூஜை செய்யவேணும்? அது செய்யாமலிருப்பதே ஸாஹஸம்; அதனுடன் நிற்காமல், அவர்கள்மீது பாணங்களையும் எறிந்து அவர்களைக் கொல்வதான அதிஸாஹஸத்தை மஹா வம்ஶ ப்ரஸூதனான நான் எப்படி செய்வேன்? உமது ஆசார்யனாகிற ஸாந்திபிநியை நீர் கொல்லத் துணிவீரோ?' என்பது த்யோதிப்பிக்கப்படுகின்றது.

5. பூர்வார்த்தத்தின் அர்த்தமாவது — 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 — 'பீஷ்மாதிகளோ மஹாப்ரபாவ ஶாலிகள்; ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் நம்மால் பஹுமாநிக்கத் தகுந்தவர்கள்; அவர்களைக் கொல்வதனால் ஏற்படும் பாரலௌகிகதுக்கம் பெரி

𑌨 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌗𑌰𑍀𑌯𑍋
𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌯𑍇𑌮 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌨𑍋 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 ।
𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮-
𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ 6

தானதால், அவர்களைக்கொன்று அதனால் அடையக்கூடிய போகங்களை அநுபவிப்பதைக் காட்டிலும் பிச்சை யெடுத்து ஜீவிப்பது மிகச் சிறந்தன்றோ?' குருவதத்தால் ஜநிக்கும் பாரலௌகிக துக்கம் இந்த அர்த்தத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

உத்தரார்த்தம் - 'பாரலௌகிக துக்கம் இருக்கட்டும்; இந்த லோகத்திலும் ஒரு ஸுகமும் அவர்களைக் கொல்வதால் தென்படவில்லை. நிஷ்காமர்களாயுள்ள ஜநங்களின் போகங்களை அபஹரித்தாலும் அபஹரிக்கலாம்; பசித்திருப்பவனது அந்நத்தை அபஹரிப்பது போல ஸகாமர்களுடைய போகங்களை அபஹரிப்பது எவ்விதத்தில் ஸஹ்யமாகும்? அப்படியே அபஹரித்தாலும், அந்தப் போகங்களை அநுபவிக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர்களுடைய ஸ்ம்ருதி ஜநித்து அந்த அநுபவத்தின் ருசியைக் கெடுக்காதோ?' 4-வது ஶ்லோகத்திலுள்ள '𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍' என்பதை அநுஷங்கம்செய்து, '𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾' என்று அந்வயம் செய்துகொள்ளவேண்டும்.

𑌅𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 - 𑌅𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂; '𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌃' - போகங்கள். '𑌕𑌾𑌮𑌃' - அதி மாத்ரமான ஆசை. போகங்களில் மிகுந்த ஆஸக்தியை உடைய; அதாவது - ஸகாமர்கள் என்பது தாத்பர்யம்.

𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 - 'அவர்களுடைய ரக்தத்தால் பூசப்பட்ட. அதாவது - அந்தப் போகங்களை அநுபவிக்கும் பொழுதெல்லாம் அவர்களுடைய நினைவு ஜநிக்கும்; அந்த நினைவுடன் அவைகளை அநுபவிப்பது, அத்யந்தம் ஜுகுப்ஸாவஹம் என்பது குறிப்பு. 'அந்த ரக்தத்தை உபஸேசநமாகச் செய்துகொண்டு' என்பது, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய விவரணம். ஸ்வயமே புஜிக்கத்தகுந்ததாயும் மற்றவைகளைப் புஜிப்பிக்க யோக்யமாயும் இருப்பது உபஸேசநம். அவ்விரண்டு யோக்யதையும் இதனிடத்தில் இல்லை என்பது திருவுள்ளம்.

𑌇𑌹𑍈𑌵 - இங்கேயே. அவர்கள் அநுபவித்த இடத்திலேயே. 'அவர்களுடைய ஆஸநங்களிலேயே உட்கார்ந்து' என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திவ்யஸூக்தி.

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃
𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃 ।
𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 ॥ 7.

6. அர்ஜுநன் ஸ்வபாவத்தினால் தீரன்; ஆனால், இப்பொழுது இன்னது செய்கிறது என்று தெரியாமல் '𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃' என்கிறபடி கார்ப்பண்யத்தை அடைந்து அதனால் அதீரனாக இருக்கிறான். ஆரம்பித்த யுத்தத்தை நடத்தி வெற்றிபெற யத்நித்தால், பந்துவதரூபமான பாபம் ஸம்பவிக்கிறது; யுத்தம் செய்யாமல் நின்றால், ஶத்ருக்களால் அடிபட்டு இன்னும் ஸமீபித்த பந்துக்களாயுள்ள தர்மபுத்ராதிகளின் விநாஶம் ஸம்பவிக்கும்; இப்படி இரண்டுவிதத்திலுமுள்ள பாதகம்தான் அர்ஜுநனுடைய கார்ப்பண்யத்தின் ஹேது. '𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 (𑌵𑌯𑌂 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍂𑌨𑍍) 𑌜𑌯𑍇𑌮, 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 (𑌶𑌤𑍍𑌰𑌵𑌃) 𑌨𑍋 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 𑌏𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌗𑌰𑍀𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃' என்பது அந்வயம். '𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾' '𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾' இரண்டும் ஒரே அர்த்தமுள்ளவை.

இப்படி மோஹத்தை அடைந்திருக்கையிலும், ஶத்ருக்களை அடிப்பதைவிட அவர்களால் அடிக்கப்படுவதே சிறந்தது என்று அந்தஃகரணத்தில் ஒரு தோற்றம் அர்ஜுநனுக்கு உண்டு. உத்தரார்த்தத்திலுள்ள '𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌃' - 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌧𑍇 𑌨 𑌜𑍀𑌵𑌨𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂' (எவர்களைக்கொன்று அதனால் ஜீவநத்தை அடைய நமக்கு இஷ்டமில்லையோ) என்னும் வாக்யம் அந்தத் தோற்றத்தை ஸூசிப்பிக்கின்றது.

7. 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 - கார்ப்பண்யமாகிற தோஷத்தினால் கெடுக்கப்பட்டிருக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைய. இன்னது கர்த்தவ்யமென்பதை அறியாததே இந்தக் கார்ப்பண்யத்திற்கு ஹேது.

'𑌯𑌨𑍍𑌮𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿' என்பது அந்வயம்.

'𑌅𑌹𑌂 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌃, 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿' - நான் ஶிஷ்யன்; இன்னது செய்யப்பட வேண்டும் என்பதை எனக்குக் கட்டளை இடு. 𑌶𑌾𑌸𑌨𑍀𑌯𑍋

ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி மமாபநுத்யாத்
யச்சோகமுச்சோஷணமிந்த்ரியாணாம் ।
அவாப்ய பூமாவஸபத்நம்ருத்தம்
ராஜ்யம் ஸுராணாமபி சாதிபத்யம் ॥ "

ஸஞ்ஜய உவாச —

ஏவமுக்த்வா ஹ்ருஷீகேஶம் குடாகேஶ: பரந்தப: ।
" ந யோத்ஸ்ய " இதி கோவிந்தமுக்த்வா தூஷ்ணீம் பபூவ ஹ ॥

ஹி ஶிஷ்ய: — (எவனைப் பார்த்து, கட்டளை யிடலாமோ அவன் ஶிஷ்யன்). ஆகையினல்தான் 'ஶாதி' என்னும் பத ப்ரயோகம்.

'ப்ரபந்நம்' — பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களை அடைந்திருக்கும். இது ஶிஷ்ய குண ஸம்பத்தியைக் காண்பிக்கிறது.

8. 'பூமௌ அஸபத்நம் ருத்தம் ராஜ்யம், ஸுராணாம் ஆதிபத்யம் ச அவாப்யாபி, இந்த்ரியாணாம் உச்சோஷணம் மம ஶோகம் யத் அபநுத்யாத் தத் ந ஹி ப்ரபஶ்யாமி' என்பது அந்வயம். 'ஶோகமோ அதி தீவ்ரமாக இருக்கிறது; அதைப் போக்கும் உபாயமோ தெரியவில்லை; என் செய்வேன்?' என்று வருந்துகிறன். 'அகண்ட பூமண்டலாதிபத்யமும் தேவேந்த்ர பதவியும் இன்னும் மற்றை எவ்வித ஐஶ்வர்யமும் இந்த ஶோகத்தை நிவ்ருத்திக்க அஸமர்த்தங்கள்' என்பது கருத்து. உண்மையாகவே இம்மாதிரியான மோஹத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்க ஸாக்ஷாத் கோவிந்தனுடைய உபதேஶம் தவிர மற்ற எதுதான் ஸமர்த்தமாகும்?

9. ஹ்ருஷீகேஶம் — 'இந்த்ரியங்களை ப்ரேரிப்பிக்கும் ஈஶனே இந்த வ்யாபாரத்தில் ஸமர்த்தனுவான்' என்பதை இந்தப் பதம் ஸூசிப்பிக்கின்றது.

கோவிந்தம் — 'வாக்கை உடையவன்'; அதாவது — அர்ஜுநனுடைய ஶோகத்தை நிவ்ருத்திப்பிக்க ஸமர்த்தமான வாக்கை யுடையவன் என்பது தாத்பர்யம். பூபார நிவ்ருத்திக்காகத் திருவவதரித்தவன் என்றும் அர்த்தம் சொல்லலாம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

நம் ஸித்தாந்தப்படி ஒருவன் அறியவேண்டியவை ஐந்து விஷயங்கள். அவை அர்த்தபஞ்சக மெனப்படும். அவையாவன:—1. பரஸ்வரூபம் (பகவத் ஸ்வரூபம்), 2. ஜீவஸ்வரூபம், 3. விரோதியாகிற ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபம், 4. மோக்ஷத்தை அடைவிக்கும் வழி, காரணம் (உபாயம்) 5. மோக்ஷ ஸ்வரூபம் (உபேயம்) என்பன. இதுவரையில் பகவத் ஸ்வரூபத்தையும், பிறகு ப்ரக்ருதியின் ஸ்வரூபத்தையும், ஜீவ ஸ்வரூபத்தையும் விவரித்தோம். பகவத் ஸ்வரூபத்தையும் குணத்தையும் இதுவரையில் அநேகவிதமாய் ஸூத்ர வரிசை க்ரமத்தில் விவரித்திருந்த போதிலும், எல்லாவற்றையும் சேர்த்துச் சுருக்கமாய் இங்கு சொல்வோம். ஒருவேளை முன் குறிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களிலும் விஷயங்களிலும் சிலவற்றை மறுபடியும் சொல்லும்படி நேரிட்டாலும், விஷயம் ஒரே இடத்தில் சுருக்கமாயும் தெளிவாயும் இருக்கும்பொருட்டே பரஸ்வரூபத்தைப்பற்றி இங்கு சொல்லுகிறோம்.

ஈஶ்வரன் அகிலஹேய ப்ரத்யநீக அநந்தஜ்ஞாந ஆநந்த ஏக ஸ்வரூபன்; அதாவது, ஸகல தோஷங்கள் தீமைகள் முதலிய எல்லாவற்றிற்கும், இருளுக்கு ப்ரகாஶம்போல் எதிர்த் தட்டாயிருக்கிறன். அசித் மாறிக்கொண்டே இருப்பதால், அதற்குப் பரிணாமமான விகாரம் உண்டு. ஜீவாத்மாக்களில் கர்மத்துக்கு உட்பட்டவர்களுக்கு அஜ்ஞாநமும் துக்கமும் இருக்கின்றன. மோக்ஷம் அடைந்த முக்தனுக்கு அதற்கு முன் தோஷ ஸம்பந்தம் இருந்தது. ஒருநாளும் கர்ம ஸம்பந்தமற்ற நித்யர்களும் அளவுக்கு உட்பட்டவர்கள்; அணுஸ்வரூபிகள்; ஸ்வபாவமாகப் பக

னுக்குச் சேஷப்பட்டவர்கள்; பாமஸ்வாதந்த்ர்ய மில்லாதவர்கள். இப்படிப்பட்ட குறைகள் ஒன்றும் பகவானுக்கு இல்லை. ஹேய ப்ரத்யநீகத்வத்துக்கு, ஆஶ்ரிதர் கருணையை கெடுதல்களைப் போக்கடிக்கும் ஸ்வபாவமும் மங்களமுடைத்தாயிருக்கை என்றும் சிலர் பொருள் கூறுவர்.

ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபன்.

ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் இரண்டையும் தனக்கு ஸ்வரூபமாக உடையவன் பகவான்; அவன் ஸ்வயம் ப்ரகாஶ ஆநந்த ஸ்வரூபி; ஸ்வரூபம் இப்படி ஏற்பட்டிருப்பது தவிர, ஆநந்தம் ஜ்ஞாநம் என்கிற கல்யாணகுணங்களையு முடையவன். 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம' [தைத்-உப.], 'அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ' [சாந்-உப.], 'நிரவத்யம் நிரஞ்ஜநம்' [ஶ்வே-உப], 'ஶுத்தஜ்ஞாந [illegible] பரம் நித்யம் அஜம் அக்ஷயம் அவ்யயம் | ஏகஸ்வரூபம் ச ஸதா ஹேயாபாவாச்ச நிர்மலம் | ஸமஸ்தஹேயரஹிதம் விஷ்ண்வாக்யம் பரமம் பதம் || அவிகாராய ஶுத்தாய நித்யாய பரமாத்மநே' (வி-பு) இத்யாதிகள், பகவான் நிர்த்தோஷன், விகாரமில்லாதவன், ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபன் என்று சொல்கின்றன.

அநந்தன்.

நித்யன் அறிவுள்ள பொருள்களினிடத்தும் அறிவில்லாத பொருள்களினிடத்தும் உள்ளும் புறமும் வ்யாபித்துக்கொண்டு, அவைகளில் எக்காலத்திலும் இருந்து, அந்தர்யாமியாய் நியமித்துக்கொண்டு ஸகல வஸ்துவும் தனக்கு ஶரீரமாகவும், இப்படி இன்னொரு வஸ்து இல்லாமலும் இருக்கிறான். 'ந தஸ்யேஶே கஶ்சந,' 'அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித:,' 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநம் அநந்தம் ப்ரஹ்ம,' 'அநந்தஸ்ய விஷ்ணோ: ஸர்வகதஸ்ய ...,' 'நித்யம் விபும் ஸர்வகதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்,' 'யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம் ... ... யஸ்யாத்மா ஶரீரம்' என்று ஶ்வேதாஶ்வதர தைத்திரீய முண்டக ப்ருஹதாரண்ய

உபநிஷத்துக்களும், 'உடல் மிசையுயிரெனக் கரந்தெங்கும் பரந்துளன்', 'மிக்காரையில்லான்,', 'தனியன்', என்று ஆழ்வாரும் கூறியவண்ணம், ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் வேறாய், விலக்ஷணமாய், அவைகளைத் தரித்துக்கொண்டு ஆள்பவன். இப்படி எல்லாவற்றிலும் அந்தர்யாமியாயிருந்தாலும், அவற்றின் தோஷங்கள் பகவானைத் தொடரா. 'அநஶ்நந்நந்ய:' என்று முண்டகத்திலும், 'ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா' என்று ஸுபாலோபநிஷத்திலும், 'ஆவிசேர் உயிரினுள்ளால் ஆதுமோர் பற்றிலாத, பாவனை யதனைக்கூடில் அவனையுங் கூடலாமே,' 'மற்றும் முற்றுமாய்,' 'நோய்விலன்' என்று ஆழ்வாரும் சொல்லிறபடியே, ஶரீரத்துக்கு உண்டான இளமை மூப்பு முதலியன எப்படி ஜீவாத்மாவுக்கு இல்லையோ, அப்படி இதரவஸ்து தோஷங்கள் அவைகளில் அந்தர்யாமியான பகவானைத் தொடரா; தொடரவும் முடியா; அவன் அளவிறந்த கல்யாண குணக்கடலாயும், அவைகட்கு இருப்பிடமாயும் இருப்பவன். ஜ்ஞாநம், ஶக்தி முதலிய நற்குணங்களும் நித்யமாய் எப்போதும் எல்லையின்றி அவனிடம் இருக்கும். அவன் ஸ்வபாவமாகவே ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாமல் இருப்பவன். 'ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்' என்று முண்டகத்திலும், 'பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாநபலக்ரியா ச' என்று ஶ்வேதாஶ்வதரத்திலும், 'ஸமஸ்த கல்யாண குணாத்மகோஸௌ' என்று விஷ்ணு புராணத்திலும், 'யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ' [அவனுடைய ஆநந்தத்தை வேதமும் கணக்கிட்டுச் சொல்லமுடியாமல் திரும்பிற்று] என்று தைத்திரீயத்திலும், 'ஈறிலவன்புகழ்', 'உயர்வற வுயர்நல முடையவன்,' 'எண்ணில் தொல்புகழ்' என்று ஆழ்வாரும், '[illegible]' என்று மத்ஸ்ய புராணத்திலும் பகவானுடைய குணங்கள் அளவும் எல்லையுமற்றனவென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. 'ஸத்யா: காமா:' அவனுக்கு ஸகல கல்யாணகுணங்களும் நித்யமானவைகள்; அவன் இஷ்டங்களெல்லாம் நிறைவேறின; அவன் பரிபூர்ணன்; அவாப்த ஸமஸ்த காமனுகிற ஸத்யகாமன்; நினைக்கு

மவைகளை முடிக்கிறவன்; அவன் ஸங்கல்பங்கள் நித்யமாய் நிறைவேறுமவைகள்; ஆஶ்ரிதர்களின் துக்கத்தையும் தோஷத்தையும் போக்கடிக்கும் ஸாமர்த்யமுடையவன்; ஸத்ய ஸங்கல்பன்; ஸகல கல்யாண குணங்களையும் ஸ்வபாவமாய் உடையவன்; மோக்ஷத்தில் எப்போதுமிருக்கிற கர்ம ஸம்பந்தமற்ற நித்யர்களுக்குக் கூட இக்குணங்கள் பகவததீநம்; பகவானுக்குத் தான் ஸ்வபாவமாயும் எல்லையில்லாததாயும் உள்ள அஸங்க்யமான குணங்கள் இருக்கின்றன. இதை 'स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च' என்கிற ஶ்ருதி வெளியிடுகிறது.

அபார காருண்ய முடையவன்.

பகவானுடைய முக்ய குணம் க்ருபை. அவன் க்ருபையால் தான் நாம் பகவத் ஜ்ஞாநமடைந்து, பாபங்களைப் போக்கடித்து நிரதிஶயமும் நித்யமுமான மோக்ஷத்தை யடையவேண்டும். 'धातुः प्रसादान्महिमानमात्मनः' [கட-உப-I-2-20] 'न चक्षुषा गृह्यते नापि वाचा । ज्ञानप्रसादेन विशुद्धसत्त्वः ....' [மு-உப-III-1-8] பகவத் க்ருபையால் அந்தஃகரணஶுத்தி உண்டாகி, அவனை ஸாக்ஷாத்கரிக்க வேண்டுமே யொழிய, தபஸ்ஸினாலும் கர்மத்தினாலும் முடியாது. 'यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं यो वै वेदांश्च .... तं ह देवमात्मबुद्धिप्रकाशं मुमुक्षुर्वै शरणमहं प्रपद्ये' .... 'ब्रह्मणो ब्रह्मज्ञानं प्रसादात्' [ஶ்வே. உப] ஆதியில் ப்ரஹ்மாவுக்கு வேதத்தை உபதேஶித்தவனுடைய மஹா க்ருபையால், ஒருவன் ப்ரஹ்ம ஜ்ஞாநமடைவதாய் ஏற்படுகிறது. அந்தப் பகவானைத் தஞ்சமாக அடைய வேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

பகவான் நித்யர்களுக்குள் நித்யன். 'नित्यो नित्यानां चेतनश्चेतनानाम्' என்று ஶ்ருதிகள் வெளியிடுகின்றன. அவன் நித்யஸூரிகளால் எப்போதும் ஸ்துதிக்கப்படுகிறான். அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறான். ['सदा

पश्यन्ति सूरयः .... तद्विप्रासो विपन्यवो जागृवांसः .... समिन्धते'] கர்மத்துக்கு உட்பட்ட இந்த ஜகத்தைப்போல எவ்வளவோ மடங்கு அதிகமான நித்யமான மோக்ஷத்தில் பரிபூர்ணாநுபவம் நடந்துகொண்டிருந்தால்கூட, இதரர்கள் கர்மத்துக்கு உட்பட்டு, 'இப்படிப்பட்ட நிரதிஶயாநந்தத்தை விட்டிருக்கிறார்களே' என்று '[illegible]' என்கிற ஶ்ருதிப்படி அந்த நித்ய ஸூரிகளும் இல்லைபோல் தன் ஹ்ருதயத்தில் மிக வருத்தம் உண்டாகி, கேவலம் தன் க்ருபையால் 'स्थावरं जङ्गमं चैव ... निवेशितम्' என்றும், 'மாயவன் வணங்கவைத்த, கரணமிவை' 'சென்று சென்றிலும் கண்டு சன்மங்கழிப்பானெண்ணி, யொன்றி யுலகம் படைத்தான்' என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜீவாத்மாக்களுக்குக் கரணகளேபரங்களையும், ஒருவிதமான ப்ரயத்ந ஶக்தியையும், ஶாஸ்த்ரத்தையும் கொடுத்து, உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்வதோடுகூட, தான் அவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் அந்தராத்மாவாயிருந்துகொண்டு காப்பாற்றுகிறான்.

இவர்களைக் காப்பாற்றும்பொருட்டுப் பகவான் ['अजायमानो बहुधा विजायते'] அநேக அவதாரங்களைச் செய்கிறான். அவன் க்ருபையே முக்யமென்று 'नारायणाद् ब्रह्मा जायते .... यः प्रेषितानां नन्दनः' என்கிற ஶ்ருதி விஷயமாய் அநேக இடங்களில் முன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறோம். 'वेदान्तविज्ञानसुनिश्चितार्थाः संन्यासयोगाद्यतयः ... ... परामृतात्परिमुच्यन्ति सर्वे' [தைத்-உப] அவனுடைய மஹாக்ருபையே ஸாதநம் உபாயம் என்று அவனிடத்தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்து, அவனையே தஞ்சமாக அடைந்து மோக்ஷத்தை அடைவதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

அவனுடைய கல்யாண குணங்களில் இந்த க்ருபையை, மஹாமுக்யமாய், நம் ஸித்தாந்தத்தில் ஆசார்யர்கள் விவரித்திருக்கிறார்கள். நம் அபராதங்களைப் போக்கடிக்க இந்த குணம் மஹாமுக்யம். வேதார்த்தத்தை இதிஹாஸ புராணங்கள் நன்றாய் விவ

கொண்டு, ஸுக்ரீவன் அநேக குற்றங்களைச் செய்து, தான் செய்த குற்றங்களையும் மறந்திருந்தபோது, 'அவை தப்பிதம்' என்று தெரிந்த தாரையாகிற அவன் பார்யை? [‹கிம் கோபமூலம்]' கோபத்துக்குக் காரணமென்ன? தேவரீர் திருவடிகள் பொறுக்கக் கூடாத பாபங்கள் இருக்கின்றனவா?' என்று சொல்கிறாள். 'என் பிழைத்தாள் திருவடியின் தகவினுக்கு' [I - 4 - 7] என்றார் ஆழ்வாரும். பிராட்டி பெருமானைக் குறித்து, 'ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்ம: த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:' [ஸுந் - 38 - 41] 'பிறர் துயரம் காணப் பொறாமையாகிற தயையே மேலான தர்மம்; இது தான் தமது தன்மை என்று தாமே நேரில் சொல்லக்கேட்டேன்' என்று அருளிச்செய்கிறாள். 'த்ரௌபதிக்குத் தான் உடனே உதவி செய்திலோம்' என்கிற வருத்தம் கண்ணனுக்கு, தான் இவ்வுலகைவிட்டுப் போகும்போதுகூட, மனஸ்ஸில் புண்பட்டிருந்ததாக பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. [‹கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம் । ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருதயாந்நாபஸர்பதி ।']

'உயர்நல மருளினன்' என்றும், பிறர் தஞ்சமில்லாதபோதும் அவன் கைவிடான்? 'பற்றிலார்பற்ற நின்றான்' என்றும், 'குன்றனைய குற்றஞ்செயினும் குணம்' என்னும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறார். இந்த மஹாக்ருபையாலேயே, ஜந்மம் நடவடிக்கை முதலியவைகளால் குறைவுபட்டிருந்தாலும், அவனைப்பற்றும் விஷயத்தில் அவன் ஒருவித வித்யாஸமும் பார்க்கிறதில்லை. 'ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு' [தன்னை ஆம்ரயிக்க, எல்லாரையும் ஸமமாய் எண்ணுகிறேன்] என்று கீதையில் கண்ணன் அருளிச்செய்கிறார்.

'மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந । தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம்' [ஒருவன் என்னிடத்தில் ஸ்நேஹமாய் வந்து அடைந்தால், நான் அவனை ஒருக்காலும் விடேன்] என்று விபீஷணனைப்பற்றிப் பெருமாள்

அருளிச்செய்தார். காகாஸுர வ்ருத்தாந்தத்தில், ' [illegible] ' என்றதனால் தாய் தந்தை முதலான யாவராலும் ரக்ஷிக்க முடியவில்லை; பெருமாள் க்ருபைதான் ரக்ஷகம் என்று தெரிகிறது. இந்தப் பகவத் க்ருபை விஷயமாய் நம்முடைய வைதிக ஸித்தாந்தத்தில் ச்ருதிஇதிஹாஸ புராணங்கள், ஆழ்வார் அருளிச்செயல்கள், இவை எல்லாவற்றைக் கொண்டும் விவரிக்கப்புகுந்தால், அந்த மஹாகல்யாண குணத்தின் ப்ரபாவத்தை ஒருவராலும் நன்றாய்ச் சொல்லமுடியாது. விவரமாய்ச் சொல்லுமிடத்துத் தீபிகையில் அதி விஸ்தாரம் ஏற்பட்டுவிடுமாகையால், விஷயங்கள் சுருக்கிச் சொல்லப்பட்டன. எனவே, பகவான் கருணைக்கடல் என்றாயிற்று.

அவன் ஸகல ஜகத்துக்கும் ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹார கர்த்தா.

' [illegible] ' என்று சாந்தோக்ய வாஜஸநேயக ஐதரேய மஹோபநிஷத்துகளிலும், தைத்திரீய உபநிஷத்துகளிலும் அவனே ஜகத்துக்கு முதல் காரணம் என்றும், ' [illegible] ' என்று ஸூத்ரகாரராலும் இவ்விஷயம் வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. தன் ஸங்கல்பத்தால் செய்வதால் வருத்தமற்றிருக்கும். [' [illegible] ' (தைத். ஆநந். 6. 2) ' [illegible] ' (வி-பு. V-22. 15)] 'நினைந்த வெல்லாப் பொருள்களுக்கும் வித்தாய் முதலிற் சிதையாமே, மனஞ்செய் ஞானத்துடன் பெருமை' (தி-1-5-2) என்று ச்ருதி புராணம் திருவாய்மொழி இவைகள் வெளியிடுகின்றன.

ஸ்ருஷ்டி. அசித்தை விகாரப்படுத்தி மாற்றி ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பதைப் பெரிதாக்குகையும் (பரிணமிப்பிக்கை), ஜீவாத்மாக்களுக்கு சரீரம் இந்த்ரியம் முதலியவற்றைக் கொடுத்து ஜ்ஞாந வ்ருத்திக்குத் தகுந்தபடி செய்கையும், இரண்டுக்கும் பெயர்சொல்லி வ்யவஹரிக்க முடியாதிருந்த தசையிலிருந்து பெயர்களைக்கொண்டு வ்யவஹரிக்கக்கூடிய தசையை அடைவிப்பதுமே ஸ்ருஷ்டி என்பது; இல்லாததை உண்டுபண்ணுவது அன்று. [' [illegible] ' (ச்வே-உப. 2. 1. 9) ' [illegible] ' (பக-II-அதி.) ' [illegible] ' (வி. பு) ப்ரக்ருதியும் ஜீவாத்மாக்களும் நித்யமான வஸ்துக்கள்.]

உலகத்தில் ஒன்றுக்கு மற்றொன்று எல்லாவித காரணமாயிருப்பதை ஸாதாரணமாகக் கண்டிலோம். மரத்தைக்கொண்டு ஒரு பலகை செய்கிறோம். மண்ணைக்கொண்டு ஒரு குடம் செய்கிறோம். மண்ணே மாறிக் குடமாக இருக்கிறது. மண் உபாதாந காரணம். செய்பவன் நிமித்தகாரணம். தவிர சில ஆயுதங்களும் வேண்டும். இப்படி ஒவ்வொரு கார்யத்துக்கும் அநேக காரணங்கள் இருக்கின்றன. அப்படியில்லாமல் ஜகத்துக்கு ஸகலவித காரணம் பகவான் என்று முன்குறித்த காரணவாக்யங்கள் வெளியிடுகின்றன. ' [illegible] ' மண்குடத்துக்கு மண்போல ஜகத்துக்கு பகவான் உபாதாநகாரணம். ' [illegible] ' [தானே ஜகத்தாகத் தன்னுடைய இச்சையால் செய்கிறான்] இப்படியிருந்தால் தான் ' [illegible] ' (சாந். உப) ' [illegible] ' [பகவானைத் தெரிந்துகொண்டால் ஸகலமும் தெரிந்ததாகும். அப்போது ஒன்றைத் தெரிந்தால் ஸகலமும் தெரிந்ததாகும்] என்கிற உபநிஷத்தில் முதலில் சொன்ன ப்ரதிஜ்ஞை நிறைவேறுவதாக எண்ணலாம்.

இந்த அர்த்தத்தை ஸூத்ரகாரர் 'ப்ரக்ருதிஶ்ச ப்ரதிஜ்ஞா த்ருஷ்டாந்தாநுபரோதாத்' என்கிற ஸூத்ரத்தால் வெளியிடுகிருர். அவன் 'ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம' என்று அவிகாரன்; 'நிரஞ்ஜநம் நிஷ்களம்' அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லை. இவனுடைய ஶரீரமான ஒரு அம்ஶத்துக்குப் பரிணமமுண்டாவதை 'இவன் ஜகத்தாய்ப் பரிணமிக்கிருன்' என்று சொல்லுகிறது. 'யதோர்ணநாபி: ஸ்ருஜதே க்ருஹ்ணதே ச' (மு. உப. I. 1-7) அல்பஶக்தியுள்ள ஒரு சிலந்திக்கு ஸ்வரூப விகாரமில்லாமல் அதன் ஶரீரத்திலிருந்தே நூலுக்கு அதுவே உபாதாந காரணமாவதுபோல் ('பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே') அநேக மஹா விசித்ர ஶக்தியுடைய பகவானுக்கு இது ஆஶ்சரியமன்று.

ஸ்திதி, ஸம்ஹாரம்:—ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களிலே பயிருக்கு நீர்நிலைபோல அநுகூலமாக ப்ரவேஶித்து நின்று ஸர்வ ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகை. 'தத் ஸ்ருஷ்ட்வா ததேவாநுப்ராவிஶத்' (தை. உப. 6. 2). ஒரு வ்யாபாரத்துக்கு அர்ஹன் அல்லாதபடி கரணங்களை ஒடுக்கிவிட்டு வைக்கை என்பது ஸம்ஹாரம். ஸ்ருஷ்டியில் ப்ருஹ்மா முதலானவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயும், ஸ்திதியில் விஷ்ணுவாயும் அவதரித்து மநு முதலானவர்கள் முகமாய் ஶாஸ்த்ரத்தைக் கொடுத்து நல்வழிகாட்டி ஸகல பூதங்களுக்கும் அந்தர்யாமியாயும், ஸம்ஹாரத்தில் ருத்ரன் முதலானவர்களுக்கு அந்தர்யாமியாயுமிருந்துகொண்டு பகவானே எல்லாம் செய்கிருன்.

இவைகளைப் பகவான் கர்மமடியாக நடத்திக்கொண்டுபோவதால், அவனுக்குப் பக்ஷபாதம் நைர்க்ருண்யம் முதலான தோஷங்கள்கிடையா. 'வைஷம்ய நைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத்' என்று ஸூத்ரகாரர் சொல்லுகிருர். இவனுக்கு 'முந்நீர் ஞாலம் படைத்த வெம்முகில் வண்ணன்' என்று ஒரு அத்யாஶ்சர்யமான அப்ராக்ருதமும் தேஜோமயமுமான ரூபமிருக்கிறது என்பதைப் பிறகு மற்றொரு ப்ரகரணத்தில் விவரிப்போம்.

எஸ் - கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹபரப்ரஹ்மணே நம:.

ஐரோப்பிய யுத்தத்தின் முடிவு.

"ஸ்வஸ்தி ப்ரஜாப்ய: பரிபாலயந்தாம்
ந்யாய்யேந மார்க்கேண மஹீம் மஹீஶா: ।
கோப்ராஹ்மணேப்ய: ஶுபமஸ்து நித்யம்
லோகா: ஸமஸ்தா: ஸுகிநோ பவந்து ॥"

என்பது நம்மால் ப்ரதி திநம் செய்யப்படும் ப்ரார்த்தனை. சென்ற நாலரை வர்ஷ காலமாக ஐரோப்பா என்னும் கண்டத்தில் ஓர் மஹா யுத்தம் நடந்து வந்தது என்பது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயம். அதில் கணக்கற்ற ஜநங்கள் அகாலத்தில் ம்ருதி யடைந்தார்கள். அதனுல் இப்பொழுது ஜகத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் க்ஷோபமும் இவ்வளவு என்று பரிச்சேதிக்கக் கூடாதது. 'இந்த க்ஷோபமும் நிவ்ருத்தியாகுமோ? அதிதுக்ககரமான இந்த ஜநநாஶமும் முடிவு பெறுமோ?' என்று மிகவும் சிந்தா க்ரஸ்தராக ஶோகித்திருந்தோம். அபார கருணாநிதியான ஸ்ரீ பகவான் அந்த யுத்தத்தை இப்பொழுது நிவ்ருத்தித்துவிட்டார் என்று கேள்விப்பட்டு நாம் மிகுந்த ஸமாஶ்வாஸத்தை அடைகிருேம்.

அந்த யுத்தம் ஜர்மனி என்னும் தேஶத்தின் அரசனுடைய துராக்ரஹத்தால் நேர்ந்ததென்றே நமக்குக் கிடைத்திருக்கும் வ்ருத்தாந்தங்களிலிருந்து தெரியவருகிறது. பூலோகம் முழுவதையும் தான் ஏகாதிபதியாக ஆளவேண்டும் என்னும் கெட்ட எண்ணத்துடன் அந்த அரசன் இந்த யுத்தத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தானென்றும், எவ்வித அபராதத்தையும் அறியாத அநேக சிற்றரசர்களை அவர்களுடைய ராஜ்யத்திலிருந்து அடித்துத் துரத்தி அந்த ராஜ்யங்களிலிருந்த ஜநங்களுக்கு மஹத்தான உபத்ரவத்

தைச் செய்வித்தானென்றும், தனது பேராசையை ஸாதித்துக் கொள்வதிலேயே நோக்கமுள்ளவனாய் மதம் பிடித்த துஷ்ட மிருகம்போல ந்யாயாந்யாய விசாரமின்றிக்கே ஜகத் முழுவதற்கும் பெரியதொரு அஸ்வாஸ்த்யத்தைச் செய்ய முயன்றானென்றும் நமது ஆப்தர்கள் சொல்ல நாம் கேள்விப்படுகிறோம். பகவத் க்ருபையால் அவனுடைய முயற்சியெல்லாம் வீணாகிவிட்டது. ஸ்ரீ பகவான் ஜகத்திலுள்ள மற்றை அரசர்களெல்லாரையும் நிமித்தமாகக்கொண்டு அந்தத் துஷ்டனுடைய ஸங்கல்பத்தைப் பங்கம் செய்ததுடன்,

'𑌅𑌤𑍍𑌯𑍁𑌗𑍍𑌰𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌫𑌲𑌮𑌶𑍍𑌨𑍁𑌤𑍇'

என்கிறபடி அவனுக்கு இந்த லோகத்திலேயே இப்பொழுதே தகுந்த சிக்ஷையையும் செய்துவிட்டார். அவனுடைய ஆஜ்ஞைக்கு உட்பட்டும் அவன் சொல்வதே தர்மமென்று நினைத்தும் வர்த்தித்து வந்த அவனுடைய அநுயாயிகளே, இப்பொழுது அவனது அதர்மத்தை உணர்ந்தவர்களாய், அவனுக்கு ஆநுகூல்யத்தைச் செய்ய ப்ரவ்ருத்தித்ததால் தமக்கு ஸம்பவித்திருக்கும் மஹா விபத்துக்களைப் பார்த்து வெறிபிடித்து அவன்மீது ஆக்ரோசங்கொண்டு அவனை நசிப்பிக்க உத்யுக்தர்களாய் இருக்கிறார்களாம். இதைக்கண்ட அவன், ராஜ்யத்தையும் பந்து ஜநங்களையும் த்யஜித்துவிட்டு தேசாந்தரம் ஓடி ஒளிந்திருக்கிறானாம். அமாநுஷ போகங்களோவென்று நினைக்கக் கூடியபடி உயர்ந்த போகங்களை அவ்யாஹதாஜ்ஞனாக நேற்று புஜித்துவிட்டு, இன்று வீடுவாசலை யிழந்து தேசாந்தரம் ஓடி ஒளிந்து ஒரு கபளச் சோற்றுக்கு வருந்தி நிற்கும் ஸ்திதியைவிட வேறு என்ன உக்ரமான சிக்ஷை ஒரு மநுஷ்யனுக்கு இந்த லோகத்தில் வேண்டும்? அவன் அக்ரமத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தான் என்பதற்கு, இந்த ஸ்திதி அவனுக்கு நேர்ந்ததே பெரியதொரு நிதர்சனமாகின்றது.

இந்த யுத்தம் முடிவு பெற்றதில் நமக்கு அநேக ப்ரகாரத்தால் ஸந்தோஷமும் உண்டு. துஷ்ட எண்ணத்துடன் கூடியவர்கள் தங்களுக்கு அநுரூபமான சிக்ஷையை அடைந்தார்கள் என்பது ஒரு ப்ரகாரம். ஜநங்களுடைய நாசம் மிதப்பட்டது என்பது மற்றொன்று. லோகத்திற்கு இந்த யுத்தத்தால் ஸம்பவித்த தாரித்ர்யம் முதலிய க்லேசங்கள் இனிக் குறைபடுமென்பது மூன்

லும், இதை ஸாதிக்க வேணுமென்று முயலும் மஹாங்களுடைய ஸாத்விக பாவத்தை நாம் மிகவும் அபிநந்திக்கிறோம். நிஷ்பக்ஷமானால், ந்யஸ்த ஶஸ்த்ரர்களாயும் 'ந ஹி ஶஸ்த்ராணி' என்று மாத்ரம் கதற போக்யர்களாயும் இருக்கும் நமது தேஶத்து ஜநங்கள்தாம் எல்லாருக்கும் முன்னதாக ஆநந்திக்கவேணும். குருடன் வேண்டுவது கண்ணே. கலியுக தர்மத்தை விலக்கி க்ருதயுக தர்மத்தை ஸ்தாபிக்க முயலும் இந்த மஹாங்களுடைய முயற்சிக்கு ஸர்வவித ஸாது நிஷ்பத்தியையும் பகவான் அநுக்ரஹிக்க வேணுமென்று அந்த நிஷ்பத்தியின் முக்ய பல போக்தாக்களாக இருக்கும் நாம் ஹார்த்தமாகவும் பூர்ண உத்ஸாஹத்துடனும் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

'[illegible] |
[illegible] ||'

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை, மயிலாப்பூர், மதிராஸ்.

பூவிருந்தவல்லி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் ஆஹ்வாநத்தின் பேரில், மதிராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம் நாளது காளயுக்தி௵ மார்கழி௴ 13, 14, 15, 16-ம் தேதிகளில் (1918 டிஸம்பர், 28, 29, 30, 31,) ஸ்ரீ திருக்கச்சி நம்பியின் அவதார ஸ்தலமாகிற பூவிருந்தவல்லியில் ஸ்ரீ பகவத் க்ருபையை முன்னிட்டு நடைபெறுகின்றது. அப்பொழுது திருக்கோட்டியூர் வித்வான் ஸ்ரீ. உப. ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமி, முதல் தினத்தில் அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்து ஸதஸ்ஸை ப்ரவ்ருத்திப்பிக்க க்ருபையுடன் திருவுள்ளம்பற்றியிருக்கிறார். அநேக பரிகணிதர்களான வைதிக பண்டிதர்களும் லௌகிக ஆஸ்திகர்களும், நமது வேதாந்த விஷயமாகவும் உபந்யாஸங்களைச் செய்ய அங்கீ

கரித்திருக்கிறார்கள். ஆஸ்திகர்களாயுள்ள ஸகல பாகவதர்களும் அக்காலத்தில் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளி ஸதஸ்ஸை அலங்கரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இந்த ஸதஸ் நடக்கும் காலத்தில் யதாபூர்வம், ஶ்ருதப்ரகாஶிகா ஸஹித ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஒரு பண்டித பரீக்ஷையும் நடைபெறும். அந்தப் பரீக்ஷையின் லிகிதமான அம்ஶம், ஸதஸ்ஸின் இரண்டாவது தினமாகிற 14-ம்௳ காலை 8-30-மணிக்கும், வாசிகமான அம்ஶம், ஸதஸ்ஸின் நான்காவது தினமாகிற 16-ம்௳ காலை 8-30 மணிக்கும் நடைபெறும்படி ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. அந்தப் பரீக்ஷையில் பரீக்ஷ்யர்களாக அந்வயிக்க இச்சையுள்ள வித்வான்களெல்லாரும் வருகிற மார்கழி௴ 1௳க்கு (16 - 12 - 18) முன்னதாகவே கீழ்க் குறிக்கப்பட்டிருக்கும் விலாஸத்திற்குத் தமது பெயரையும் விலாஸத்தையும் கண்டு ஒரு பத்ரிகையை அனுப்பவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம். இருகலையாரும் இந்தப் பரீக்ஷையில் அந்வயிக்க அர்ஹர்கள். இதைப்பற்றிய மற்றை அம்ஶங்கள், அவைகளை அபேக்ஷிப்பவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்தப்படும்.

ஸங்கத்தில் நடக்கப்போகும் உபந்யாஸங்களின் க்ரமம், இப்பொழுது நிஶ்சயித்திருக்கிறபடி, மறு பக்கத்தில் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றும் சில பண்டிதர்கள் ஆஹ்வாநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் உபந்யஸிக்கும் விஷயம் முதலான அம்ஶங்கள் அடுத்த ஸஞ்சிகையில் ப்ரசுரம் செய்யப்படும்.

மயிலாப்பூர்,
காளயுக்தி௵
கார்த்திகை௴ 15௳
(30-11-18.)

தட்டை தி. ரங்காசார்யர்
(ஸ்ரீ. வை. ஸி. ஸபை அத்யக்ஷர்)
ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யர்
தி. கோதண்டராம ஐயங்கார்
(ஸபையின் கார்யதர்ஶிகள்.)
என். எஸ். பாட்ராசார்யர்
(பூவிருந்தவல்லி ஸபையின் அத்யக்ஷர்.)

13௳ சனிக்கிழமை (28 - 12 - 18).

காலை 8-30	மணி	i. ஸ்வாகதம்-ஸ்ரீ.உப.என். ஸ்ரீநிவாஸபாட்ராசார்யர்.
		ii. அக்ராஸநாதிபதியின் உபந்யாஸம்.
மாலை 2	மணி	i. "ஹித நிரூபணம்" ஸ்ரீ. உப. சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேத கல்பதரு ஶேஷாசார்ய ஸ்வாமி, திருக்குடந்தை.
		ii. "நாராயணஸ்ய ஜகத்காரணத்வம்" - ஸ்ரீ. உப. கோயில் கந்தாடை வித்வான் புத்தாம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, திருமழிசை.
ஸாயம் 6	மணி.	பூவிருந்தவல்லிப் பெருமாள் மங்களாஶாஸநம்.
இரவு 8-30	மணி	புராண ப்ரவசநம்.

14௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை (29 - 12 - 18).

காலே 8-30 மணி i. ஸபையின் அங்கத்தினர்களின் ஸங்கம்.

ii. "பகவத் விஷயம்" - ஸ்ரீ. உ.ப. சேட்லூர் வித்வான் நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமி, திருவஹீந்த்ரபுரம்.

iii. "வைதிக விஶ்வாஸம்"-ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தக்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி.

மாலை 2 மணி i. "ஸம்ஸ்க்ருத த்ராவிட வேதாந்த நிரூபணம்" - ஸ்ரீ. உ.ப. கோயில் கந்தாடை வித்வான் அப்பனையன் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி, திருமழிசை.

ii. "ஸ்வரூப ரக்ஷை" - ஸ்ரீ. உ.ப. எ. கிருஷ்ண ஐயங்கார் ஸ்வாமி, திருநெல்வேலி.

ஸாயம் 6 மணி முதலியாண்டான் மங்களாஶாஸநம்.

15௳ திங்கள் கிழமை (30 - 12 - 18).

காலை 8-30 மணி i. "வேத ப்ராமாண்யம்" - ஸ்ரீ. உ.ப. இஞ்சிமேடு வித்வான் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி.

ii. "ஶரீராதிஸங்காத ஸமீக்ஷணம்" - ஸ்ரீ. உ.ப. கோயில் கந்தாடை ராயஜீ வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, திருமழிசை.

மாலை 2 மணி i. "விவாஹ விஷயமான சட்டம்" - ஸ்ரீ. உ.ப. அக்நிஹோத்ரம் வித்வான் கோபாலதேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி, திருக்குடந்தை.

ii. "க்ருஹஸ்த தர்மம்"-ஸ்ரீ. உ.ப. வாஜபேயம் வித்வான் வீரராகவதாதாசார்ய ஸ்வாமி.

ஸாயம் 6 மணி திருமழிசைப் பெருமாள் மங்களாஶாஸநம்.

இரவு 8 மணி ஹரிகதை.

16௳ செவ்வாய்க்கிழமை (31 - 12 - 18).

காலை 8-30 மணி வித்வத் ஸதஸ். பண்டித பரீக்ஷை. பண்டித ஸம்மாநம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந வைராக்ய ஶாலிநே நம:.

ஸ்ரீ. உ.ப. கபிஸ்தலம் ரங்கநாதாசார்யர்.

திருப்பதி என்னும் திவ்யதேஶத்தை அநேக வர்ஷகாலமாக அலங்கரித்துவந்த ஸ்ரீ. உ.ப. கபிஸ்தலம் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி என்னும் வைதிகவித்வான், சென்ற ஐப்பசி மாஸம் 17௳ இந்த விபூதியை விட்டுத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிவிட்டதாக நாம் கேள்விப்பட்டு மிகவும் துக்கிக்கிறோம். வைதிக ஸ்ரீயின் அபிவ்ருத்தியை ஆஶம்ஸித்துக்கொண்டிருக்கும் நமக்கு, இம்மாதிரியான வைதிக வித்வச் சிரோமணிகளின் திரோதாநம் மஹத்தான நஷ்டமே. ஒரு ஜ்யோதிஸ் அஸ்தமித்தால், அதன் ஸ்தாநத்தில் தத்துல்யமான மற்றும் ஒரு ஜ்யோதிஸ் உதயமாகா விடினும் தத்ப்ராயமான ஒரு ஜ்யோதிஸ்ஸாவது உதயமானால், லோகத்தை இருள் பூர்ணமாக மூடிவிடாது. அப்படிப்பட்ட ஜ்யோதிஸ்ஸ்தாநீயர்களான வ்யக்திகள் கூட இக்காலத்தில் ஆவிர்பவிப்பதை நாம் கண்டிலோம். க்வசித் க்வசித் இரண்டொருவர் ப்ரகாஶித்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது உண்மையே. ஆனால் அதி பீஷணமாய்த் திரண்டுவரும் நாஸ்திக்யத்தையும் அஜ்ஞாநத்தையும் தடுப்பதற்கு அந்த வைதிக பலம் அபர்யாப்தமாகவே இருக்கிறது என்பது நமது ஶங்கை. அதுவும் காலத்தின் ப்ரபாவமே.

ப்ரக்ருதமான இந்த வித்வான், ஆதிகாலத்தில் சேதாண்டப்பட்டி என்னும் ஒரு ஶ்ரோத்ரிய க்ராமத்தில் வித்யா ப்ரவசநம் செய்துகொண்டிருந்ததாயும், பிறகு திருப்பதியில் ஸ்ரீ மஹந்து ஸம்ஸ்க்ருத பாடஶாலையில் தர்க்க பண்டிதராக எழுந்தருளியிருந்து அநேக ஶிஷ்யர்களுக்குத் தர்க்க பாடம் சொல்லியிருப்பதாயும் நாம் கேள்விப்படுகிறோம். தர்க்கத்தில் ஜ்ஞாநத்துடன், ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த விஷயத்திலும் அபரிமிதமான ஜ்ஞாநம் அவருக்கு உண்டு. இரண்டொரு தடவை அவருடைய ஸமாகமத்தையும் ஸம்பாஷணத்தையும் பெறும்படியான பாக்யம் நமக்கு ஸம்பவித்தது, அக்காலத்தில் அந்த ஸ்வாமியின் யோக்யதைகளைக் கிஞ்சித் கிஞ்சித் அநுபவித்தோம். ஒவ்வொரு அம்ஶத்திலும் அந்த யோக்யதைகள் பூர்ணமாக இருக்கையிலும், அவருடைய கவிதாசாதுர்யமே மிக ஶ்லாக்யமாக நமக்குத் தென்பட்டது. அநேக க்ரந்தங்கள் அந்த ஸ்வாமியின் முகமாக ஏற்பட்டிருக்கின்றனவாம். ஆஸ்திகரான ரஸிகர்கள் அவைகளை அச்சுப் பதிப்பித்து ப்ரசுரம் செய்தால் ஜகத்திற்கு மிகவும் உபகாரகமாக இருக்கும். திருவெவ்வுளூரில் நடைபெற்ற நமது ஐந்தாவது மஹாஸங்கத்தில், இந்த ஸ்வாமி அநு

க்ரஹித்த உபந்யாஸத்தை நமது அபிமானிகள் எல்லாரும் அநுபவித்திருக்கலாம், ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அது ச்லாக்யமாக இருந்தது என்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? அப்படிப்பட்ட மஹானை இழந்துவிட்டோமே என்று நாம் துக்கிக்கிறோம். அவருடைய திருத்தமையனாரான ஸ்ரீ. உ.வ. மஹாமஹோபாத்யாயர் சுபேந்தலம் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமிக்கு இது அஸஹ்யமான வியோகமே. 'காலோ ஹி துரதிக்ரம:' என்பது தான் ஸமாதானம்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(1-10-18—23-11-18.)

1918 - 19 - ம் ஸம்வத்ஸரத்திய சந்தா :—

1.	ஸி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாயுஜெல்ல	... 3	0	0
2.	எஸ். வாஸுதேவாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 5	0	0
3.	டி. ஆர். சாரங்கபாணி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	... 3	0	0
4.	வி. துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், சேலம்	... 3	0	0
5.	ஆர். வி. கிருஷ்ணமாசார்யார், கும்பகோணம்	... 3	0	0
6.	எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 5	0	0
7.	வி. வயித்தியநாதஸ்வாமி ஸ்தபதி, திருவாரூர்	... 1	8	0
8.	பி. தேசிகாசார்யர், சேலம்	... 3	0	0
9.	டி. ராமய்யங்கார், திருநெல்வேலி	... 3	0	0
10.	பி. எஸ். துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், பாக்கம்	... 3	0	0

1917 - 18 - ம் வர்ஷத்தியச் சந்தா :—

என். டி. ஸ்ரீராமாசார்யார், திருப்பாப்புலியூர்	... 3	0	0

வித்வத் சதஸ் சந்தா :—

1.	ஸி. வி. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாயுஜெல்லா	... 3	0	0
2.	எம். எதிராஜய்ய சாரு, கூடூர்	... 10	0	0
3.	வி. துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், சேலம்	... 3	0	0
4.	எஸ். வரதாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 15	0	0
5.	ராவ் சாஹெப். டி. நம்பெருமாள்செட்டியார், சேத்துப்பட்டு	... 10	0	0
6.	பி. கே. கருடாசார், பெங்களூர்	... 10	0	0
7.	என். ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர்.	... 4	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] காளயுக்தி௵ மார்கழி௴ [ஸஞ்சிகை 3.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மஹாபாரதமும் ஏகாந்திகள் மதமும்.

ஸர்வவித ஹிம்ஸா விவர்ஜிதமாய், ஸாத்வதமென்று சொல்லப்பட்ட ஏகாந்திகளின் தர்மம் அநாதியென்று சொன்னோம். அது நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டானத்துடன் கூடியது. அக்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட ஸர்வேச்வரன் நாராயணனே. இந்த மதம் பகவானால் ஸ்வயமே அர்ஜுநனுக்கு உபதேசிக்கப்பட்டது. அதை வ்யாஸரும் அநுஷ்டித்தார். ஶாந்திபர்வத்தில் அதைப்பற்றி விஸ்தாரமாக க்ருஷ்ண த்வைபாயனர் ப்ரஸ்தாபித்தார். அப்பர்வத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான பாகம் மோக்ஷ தர்மம். மோக்ஷதர்மம் என்றால் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாக நிற்கின்ற தர்மங்கள். தத்வநிரூபணம் முதலானவையும், ஹிதரூபமான க்ரியாகலாபங்களும், மேற்சொன்ன தர்மங்களில் அடங்கும். அக்ரியைகள் மாநஸிகங்களாகவும் காயிகங்களாகவும் இருக்கும். சித் அசித் ஈச்வரரூப தத்வத்ரயங்களுடைய ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளைப்பற்றிய உண்மைகளை விஸ்தாரமாக மோக்ஷதர்மம் போதிக்கின்றது. இப்படி ஜ்ஞாநரூபமாகவும், அநுஷ்டாநமயமுக்

கர்மரூபமாகவும் ஏற்பட்ட தர்மங்களால் ப்ராப்யமாக நிற்கும் பரம புருஷனைப்பற்றி மோக்ஷதர்மம் விசேஷமாகச் சொல்கின்றது. ஸாதாரணமாகப் பாரத ரூப இதிஹாஸத்தாலும், மோக்ஷ தர்மத்தால் முக்யமாயும், வ்யாஸ பக்ஷமென்பதை, '[illegible]' என்கிறபடியே, ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யர் நிஷ்கர்ஷித்தனர். இதனால் அம்ருதப்ரதன் நாராயணன் என்பது ஏற்படுகின்றது. ஜ்ஞானம் மோக்ஷத்துக்கு உபாயமாகின்றபடியால், ஸங்கரனும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், ஸ்வஜநங்களுக்கு உபதேசித்ததாக ஹரிவம்சம் சொல்லுகின்றது. மோக்ஷதர்மத்தில், ப்ரக்ஷிப்தாத்யாயத்தில், தக்ஷ க்ருதமான ஸிவஸ்தோத்ர பலஸ்ருதியில், ஸர்வ ஐஹிக ஸுகங்களையும்காட்டி, மோக்ஷத்தைமட்டும் விலக்கியிருக்கின்றது. முமுக்ஷு ப்ராப்யம் வைஷ்ணவம் பரமபதமென்பதைப் பலவிடங்களில் ப்ரஸ்தானத்ரய பாஷ்யத்தில் ஸங்கராசார்யர் கண்டோக்தமாகச் சொல்கின்றனர். அவருடைய ஸங்க்ருஹீத ஸிஷ்யரான ஸுரேஸ்வராசார்யரும், '[illegible] வ்யாஸ: காருணிக: । [illegible] ப்ராணிநாம் ஹிதகாம்யயா ॥ [illegible]' என்கிற ஸ்லோகங்களால் வ்யாஸ ஸம்மதியை விவரித்தார். அதாவது - க்ருஷ்ண த்வைபாயநரென்று ஸர்வலோக ப்ரஸித்தியையும், வ்யாஸரென்பதால் ஸர்வவேத தாத்பர்ய நிர்ணய ஸமர்த்ததையையும், 'வ்யாஸ: காருணிக:' என்று, பாரதாதி க்ரந்த நிர்மாண மூலமாக ஸர்வ அஜ்ஞானங்களையும் நிவ்ருத்தி

பண்ணின விஷயத்தையும், 'ப்ராணிநாம் ஹிதகாம்யயா' என்று, ஸ்வப்ரவ்ருத்திக்கெல்லாம் ஸர்வபூதஹிதேச்சையே காரணமென்பதையும் எடுத்துக்காட்டி, '[illegible]' என்கிறபடி, ஸ்ருதி வெளியிட்ட க்ரமத்திலே, புருஷ ஸப்தவாச்யனை நாராயணனே ஸர்வகாரணனென்றும், அவ்யக்தத்துக்குப் பரன் நாராயணனென்றும், ஸர்வ ப்ரபஞ்சமூலமான ப்ரஹ்மாண்டம் அவ்யக்த ப்ரபவமென்றும், வ்யாஸமதத்தை ஸுரேஸ்வராசார்யர் ஒப்புக்கொண்டு ஸ்வபக்ஷத்தையும் ஸித்தாந்தம் செய்தார். 'நாராயண: பரோऽவ்யக்தாத்' என்கிற ஸ்லோகத்தை ஸ்ரீ ஸங்கராசார்யர் கீதாபாஷ்யாரம்பத்தில் சொன்னபடியால், தமது நிஸ்சயம் ஸ்வாசார்யாபிமதம் என்பதையும் ஸூசிப்பித்தார்; ஸர்வதேவதைகட்கும், ப்ரதானனாய், அந்தர்யாமியாய், நாராயணன் இருப்பதையும், நிர்க்குணத்வம் ஸகுணத்வம் இரண்டும் அவனிடம் அந்வயிப்பதையும் ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு, பகவத்ப்ரணாமம் செய்கின்றார்; முடிவாக, பரப்ரஹ்மம் நாராயணனே என்பது 'வ்யாஸநிஸ்சய மாத்ரமன்று, அதுவே ஸ்ருதி நிஸ்சயம்' என்பதை 'ஸஹஸ்ரசீர்ஷம் தேவம்' எனும் வேதமந்த்ரத்தால் ஸமர்த்தித்தார்; அது கேவலம் தமது ஸித்தாந்த மாத்ரமன்று, வேதவித்துக்களான மஹாப்ராஜ்ஞர்களுடைய அத்யவஸாயம் என்பதையும் த்ருடமாக உரைத்தார்.

இவ்வண்ணம் தடஸ்த பக்ஷத்தை வெளிப்படுத்தினோம். இது பஹு விஸ்தாரத்தை ஸஹிக்கக்கூடியது. பல அவஸரங்களில் இத்தீபிகையிலே காட்டவும்பட்டிருக்கின்றது. இங்கே அதை இவ்வளவில் ஸங்க்ரஹித்து முடிக்கின்றோம். ஸங்கரர் முதல் ஸர்வமதஸ்தாபகாசார்யர்களும், ப்ராயேண வ்யாஸரைப் பரமாசார்யராக ஒப்புக்கொண்டு, மேற்சொன்னபடி மோக்ஷ தர்மத்தையே ஸ்வபக்ஷமாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள்.

மோக்ஷ தர்மத்தில் வாஸுதேவ தத்வகதனம் என்றொரு ப்ரகரணம் இருக்கின்றது. பகவத்தத்வத்தை யறிய விரும்பி, தேவ

ருஷியானவர் ஹிமாலயத்தில், பஹு-நியமங்களுடன் தபஸ் புரிந்தார். பிறகு அந்தரிக்ஷத்தில் அசரீரியாக வாக்குண்டாகி, 'ஓ முநி ஶ்ரேஷ்டா! எதைக் குறித்து நீர் த்யாநத்தில் நிலைகொண்டீர்? ஜ்ஞாநமா? தர்மமா? எதை விரும்புகின்றீர்?' என வினவியது. 'ரூபமின்றி எனக்கு இவ்வண்ணம் உரைக்கின்ற நீர் யார்?' என்று நாரதர் கேட்கவே, 'ஆநந்த்யாத் ஸர்வபூதாநாம் ப்ருஹத்த்வாச்ச ப்ருஹத்தர: । ஜ்ஞாநிநோ மாம் விஜாநந்தி [illegible] ।' என்று ப்ரதிவசநம் உதித்தது. பகவத் ஸ்வரூப நிரூபணத்தில் முக்யமான அம்சங்கள் அவனுடைய ஆநந்த்யமும் ப்ருஹத்வமுமே. இவ்வம்ஸங்களைக்கொண்டு ஸ்வ ஸ்வரூப விவரணத்தை வெளிப்படுத்தித் தன்னை ஜ்ஞாநிகள் அறிவரென்றும், மூடர்களாகிய மற்றோர் அறியமாட்டாரென்றும், உண்டான அசரீரவாக்கை நாரதர் கேட்டார். பிறகு, 'ஸ்வம் தம் ஜ்ஞாதுமிச்சாமி தவ தத்வம் ப்ரவீஹி மே', என்று நாரதர் கேட்க, 'ஜ்ஞாநேந ந மாம் விஜாநீஹி [illegible]' என்று மறுமொழி பிறந்தது. பிறகு அந்த ஜ்ஞாநஸ்வரூபத்தைப்பற்றி நாரதர் ப்ரார்த்தித்தார். ஸர்வேஶ்வரன், தனக்கு இந்த்ரியாதிகளும் மற்றும் அவயவங்களும் இல்லையாதலால், விகல்பஹீநமாயும், விபுலமாயும், ஶிவமாயும், பரமாயும், ஶுத்தமாயும், ஸர்வத்தையும் வ்யாபித்து நிற்பதாயுமுள்ள தமது தத்வ விவரணத்தைச் சொற்களால் வெளிப்படுத்த முடியாதென்றும், ஜ்ஞாநத்தாலேயே அது அறியத்தகுமென்றும் ப்ரதிவசநமளித்தார். பகவான் முன் தான் 'அநந்தோ ப்ருஹத்தர:', என்று சொன்னதை விவரிக்கும்படி நாரதர் கேட்டார். '[illegible]' அதாவது: நாரதர் தமது ஆத்மாவை அறிந்துகொண்டால் அதே ஜ்ஞாந ஸாதநத்தால் பரமாத்ம வேதநமும் ஸாத்யமென்று பகவான் சொல்லி முடித்தார்.

நாரதர் விஸ்மிதராய், நிர்ஹ்ருதயராய்ப் பகவான் தான் அநந்தனென்றும் ப்ருஹத்தரனென்றும் சொன்னாரே, இந்த

ஸ்வரூபத்துடன் கூடின தத்வம் எதுவென்று எண்ணித் தேவதைகளிடம் சென்று ஒவ்வொருவரையும் 'க்ருஷ்ணோ [illegible] அநந்தோ ப்ருஹத்தர: । [illegible] ॥' என்று கேட்டுக்கொண்டு, முடிவில் சதுர்முகனையும் கேட்டார். ஒவ்வொரு தேவதையும், முடிவில் ஹிரண்யகர்ப்பனும், தான் அநந்தனுமல்லன் ப்ருஹத்தரனும் அல்லன் என்று சொன்னார்கள். ப்ரஹ்மா, '[illegible] ப்ருஹத்தர: ॥ [illegible] ஸ்ருஷ்டிம் கரோதி ஸ: । [illegible] ॥ [illegible] அநந்தோ ப்ருஹத்தர: ॥' என்றும் சொல்லி முடித்தார். அதாவது — "அவன் எனக்கும் ஸர்வலோகங்கட்கும் நாதன்; யாவர்க்கும் பெரியோன். ஸர்வலோக ரக்ஷகனை அவன் நந்தகோபன் க்ருஹத்தில் கோப குமாரர்களால் சூழப்பட்டவனாய், ஸ்வயம் கோப வேஷத்துடன் இருக்கின்றான். அவன் எனது ரூபத்தைத் தரித்து ஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும், ஈஶாநரூபத்துடன் ஜகத் லயத்தையும், ஸ்வயமே என்றும் ஜகத்பாலநத்தையும் செய்கின்றான். விஷ்ணு ஸ்வரூபமே அவனது ரூபம். எனக்கும் ஹரி காரணபூதனவன். அவன் அநந்தன்; அவனே ப்ருஹத்தரன். முநி ஶ்ரேஷ்டரே! அவரைப்போய்க் கேளும்." என்று ப்ரஹ்மா நாரதர்க்குச் சொன்னார்.

ஸத்ய லோகத்தினின்று இறங்கி, நாரதர் கோகுலம் சென்றார். ஜகந்நாதனாயிருக்கையிலும், பால்ய விளையாட்டுகளில் ப்ரியனாய், கன்றுக்குட்டிகள் சூழநிற்க, அவற்றை ஒவ்வொன்றாய் ஊட்டவிட்டுக் கட்டிக்கொண்டும், பாஶபாணியாய் இருக்கையிலும், கோதூளி வ்யாப்த முகாரவிந்தமுடையவனாய், ஓடியும், ஆடியும், சிரித்தும், கைகளைத் தட்டியும், வேணுகாநம் பண்ணியும், நாற்புறமும் விளையாடும் கோபபாலர்களால் சூழப்பட்டவனாய்,

நிற்கும் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை நாரதர் வணங்கி, '[illegible] ॥' என்று பழையபடியே தமது ப்ரஸ்னத்தை மொழிந்தார். கோபாலன் சிரித்தார். '[illegible] ॥' அதாவது — "என்னிலும் பரமான தொன்றில்லை; என்னில் யாவும் நிலைகொள்வன; என்னிலும் பெரியது வேறில்லை; யாவற்றிற்கும் பெரியோன் யானே. ஆகாசத்தில் நின்று, முன் உனக்கு அசரீரிவாக்காகச் சொன்னவன் யானே. எனது மாயையைக் கடப்பது அரிது; ஆதலால் யாதொரு ஜநமும் எனை அறிந்திலது. அநந்ய பக்தியுடைய யோகிகள் எனை அறிகின்றனர். எனக்கு நீ ப்ரியன்; நீ எனது பக்தன்; ஆதலால், எனது தத்வஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணக்கூடிய ஜ்ஞானத்தை உனக்குக் கொடுக்கிறேன். எனது தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரி. எனது யோகத்தில் ரமித்த மநஸ்ஸுடைய இதர பக்தர்கட்கும் நான் திவ்ய ஜ்ஞானத்தை அளிக்கின்றேன். அதனால் அவர்கள் எனது ஸ்வரூபத்தை அடைகின்றனர்." இவ்வண்ணம் மொழிந்துவிட்டு, பாலனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் நந்தகோபர் வீட்டிற்குச் சென்றனர்.

இவ்வண்ணம் பீஷ்மர், தாம் நாரதரிடம் கேட்டறிந்த விஷ்ணு தத்வத்தைத் தர்மபுத்ரர்க்கு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணன் முன்பாகச் சொல்லி, '[illegible] ॥' அதாவது "இந்த விஶாலாக்ஷனையே ஸ்ரீ க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணவென்று ஜபித்துக் கொண்டு பஜி. இவன் உன்னையும் என்னையும் மோஹிப்பித்துக்

கொண்டு, நான் சொல்வதை யெல்லாம் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறான்" என்று ஸ்வோபதேசத்தை ஸமாப்திசெய்தார்.

'[illegible]' என்று ஆரம்பிக்கப்பட்ட இதிஹாஸம் நாராயண கதையாக இருப்பதில் க்லேசப்படும் ஜநங்கள் இருக்கின்றார்களென்று இவ்வளவுதூரம் எழுதுகின்றோம். இன்னும் நரோத்தமனான நரனையும் க்ரந்தாரம்பத்தில் நமஸ்கரிக்கின்றபடியால், பாரதம் வாஸுதேவார்ஜுநர்களுடைய சரித்ரமென்பது ஸ்பஷ்டமாகின்றது. நாராயணனென்பதால் ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனையே வ்யாஸர் உத்தேசித்தார் என்பது வ்யாக்யாதாக்களுடைய நிஶ்சயம். நரநாராயணர்களைச் சேர்த்து நமஸ்கரித்தபடியால், பூர்வம் பதரிகாஶ்ரமவாஸிகளா யிருந்தவர்களே க்ருஷ்ணார்ஜுநர்களாக அவதரித்தார்களென்றும், பாரத க்ரந்தத்தால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஸம்ப்ரதாயம் நரநாராயணாஶ்ரமத்தில் பூர்வம் ப்ரகாஶித்த தென்பது வ்யாஸ தாத்பர்யம் என்றும் சொல்லலாம். '[illegible]' எனும் ஶ்ருதிக்கு மோக்ஷ தர்மம் உபப்ருஹ்மணம். அதனுடைய அர்த்த விஶேஷங்கள், நாரதர், வ்யாஸர், பீஷ்மர் முதலானவர்களுக்கு ஸாக்ஷாத்தாக வெளியாய் நின்றன. '[illegible]', என்கிறபடியே, வேதமந்த்ரங்களுடைய ஆவிர்ப்பாவத்துக்கும், யஜ்ஞாதிகளுடைய அநுஷ்டாநத்துக்கும் முற்பட்டே ஶ்வேத ஸமுத்ரமென்றும், க்ஷீராப்தியென்றும் சொல்லப்பட்ட த்ருவப்ரதேஶங்களின் ஸமீபத்தில் இருந்த ஶ்வேதத்வீபவாஸிகளான மஹாத்மாக்களால் நாம் விவரித்த ஏகாந்திகளின் ஸம்ப்ரதாயம் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு, ஸ்ரீ க்ஷீராப்தி நிகேதநன் உபாஸிக்கப்பட்டான். அதே ஸம்ப்ரதாயம் நரநாராயணாஶ்ரமத்தில் ப்ரபஞ்சிதம். அதையே ஸ்ரீ கீதாசார்யன் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தார். நாரதர், வ்யாஸர் முதலானவர்களிடம் கேட்டு, அந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைப் பீஷ்மரும் மோக்ஷ தர்மத்தில் விஸ்தாரமாக ப்ரகாசிப்பித்தார்.

* * * * * *

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம்.

ஐரோப்பிய மஹாயுத்தம் முடிவுபெற்றது. ஐரோப்யர் ப்ராயேண இந்த லோகத்துக்கெல்லாம் அத்யக்ஷர்களாய் இருக்கின்றார்கள். ஆதலால், இதை லோக யுத்தம் என்றும் சொல்வார்கள். நமது தேசத்தின் அரசாட்சி ப்ரிடிஷ் தேசத்தாரிடம் விஶ்ர

மித்தபடியால், இந்த யுத்தத்தில் நமது தேசத்து ஜநங்களும் அந்வயித்தார்கள். யுத்தபலனாக ஸர்வ பதார்த்தங்களுக்கும் விலைகள், ஜநங்கள் மிகவும் கஷ்டப்படும்படி, உயர்ந்தன. இந்தக் கஷ்டம் கூடிய சீக்ரத்தில் நிவர்த்திக்கப்படுமென்பதை நாம் எதிர்பார்க்கின்றோம்.

நமது ராஜாங்கத்தார்க்கு உண்டான ஜயத்தைப்பற்றி நாம் ஸந்தோஷிக்கின்றோம். நமது தேசத்தாருடைய ஸுகமானது அவர்களை ஆஸ்ரயித்திருக்கின்றபடியால், அவர்களுடைய ஜயப்ரயோஜநமாய், நமது தேசத்தார்க்கு நன்மைகள் உண்டாகும் என்று எதிர்பார்க்கின்றோம். நமது தேசத்தார்களும் இந்த யுத்தத்தில் ராஜாங்கத்தாருக்கு ஸஹாயம் செய்தார்களென்று ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றது.

'ஆத்மஸாம்யம் ஈஸ்வரஸாம்யம்' என்கிறபடியே, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஸமமென்பதையும், ஈஸ்வரன் யாவர்க்கும் ஸமன் என்பதையும் ஆர்யமதம் வெளியிட்டது. ஆர்யர் தேசாந்தராக்ரமணம் செய்தவரல்லர். ஸ்வமதத்தைத் தேசாந்தரர்க்கு வெளியிடவேண்டுமென்று அவர்க்குத் தோன்றியதில்லை. ஸர்வமதஸ்தர்களும் ஸ்வமதங்களை ஸரியாக அநுஷ்டித்து, அதனால் நல்லகதியடையலாமென்பது ஆர்யர் நிஸ்சயம். 'ஸ்வதர்மே நிதநம் ஸ்ரேய: பரதர்மோ பயாவஹ:' என்று கீதாசார்யன் சொன்னார். இந்த உண்மையை உரைத்த நிமித்தம், ஸிகண்டர் லோடி என்னும் மஹம்மதிய ராஜன் ஒரு ப்ராஹ்மணனைக்கொன்றான் என்று சரித்ரகாரர் சொல்வார்கள்.

தேசாந்தரஸ்தர்களையும் மதாந்தரஸ்தர்களையும் நாசம் செய்வது பூர்வ யூதர்களுக்குரிய தொழிலாயிருந்தது. யூதமதத்தின் கிளை மதஸ்தர்களான கிறிஸ்தவர்களும் மஹம்மதியரும் தேசாந்தராக்ரமணத்தையும், மதாந்தரஸ்தர்களைத் தம் மதத்தில் பலவந்தமாகச் சேர்ப்பதையும் யுக்தமென்று முற்காலங்களில் எண்ணினார்கள். கஜநி மாமூத் எனும் அரசன் ஸ்வமதஸ்தர்களால் புகழப்பட்டான். மதாந்தரஸ்தர் தேசத்தைக் காரணமின்றிப் படையெடுத்தும், அவர்களுடைய தேவாலயங்களைச் சூறையாடியும், அழித்தும், ஸ்வமதஸ்தர்கள் ஸ்துதிக்கப் பலர்க்கு ஹிம்ஸை

புரிந்தான். இதைத் தத்காலீநர்கள் அத்யந்தம் வெறுப்பார்கள். இவ்வித ஹிம்ஸைகளை என்றும் வெறுத்தவர் ஆர்யஜநங்கள்.

ஈஸ்வரன் ஸர்வஸமன். அவனுக்கு இதம்பரமாய் விருப்புக்காவது வெறுப்புக்காவது லக்ஷ்யமாகும் ப்ராணிகள் இல்லை. ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸ்வாமியை ஸ்வாத்மாவில் தர்சிப்பவன், ஸர்வாத்மாக்களிலும் தர்சிக்கக்கடவன். இந்த உண்மையை அறிந்தவனுக்கு லோகத்தில் மித்ராமித்ர கதையேயில்லை. ஜநார்த்தநன் ஜகத்தில் ஸர்வாந்தராத்மாவாக இருப்பதை நினைக்கும் ஒவ்வொருவனும், ஜநார்த்தநன் பக்கல் செய்யவேண்டிய ஸ்நேஹத்தை ஸர்வத்ர செய்யக்கடவன். இந்த உண்மையை நமது பூர்விகர்களில் பலர் அறிந்து அதை அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்தார்கள். இது தேசாந்தரஸ்தர்களும் மதாந்தரஸ்தர்களும் இது பர்யந்தம் கண்டறியாத விஷயம்.

ஆதலால், ஸ்வப்ரயோஜநத்தை உத்தேசித்துப் பரஜநங்களை ஆக்ரமிப்பதில், பூர்வம் மஹம்மதியரும், பிற்காலம் ஐரோப்யரும் ந்யாயவிரோதம் உண்டென்று சங்கித்தார்களில்லை. அதனால் அமெரிக்கா கண்டமும், ஆஸ்திரேலியாவும், ஐரோப்யர் வாஸபூமிகளாயின. அவற்றின் பூர்வப்ரஜைகள் சில விடங்களில் அத்யந்தாபாவத்தையும், மற்றவிடங்களில் ஸ்வரூப நாசத்தையும் அடைந்துகொண்டு வருகின்றார்கள். ஆப்பிரிக்கா கண்டம் ஐரோப்யர்களுக்குள் பாகமாய்க்கொண்டு வருகின்றது. ஆசியா கண்டமும் பலவிடங்களில் அவர்க்குள் பாதீநமாய் நிற்கின்றது.

அர்த்தகாம ப்ரேரிதர்களுடைய வ்யாபாரம் இத்தகையதே. அவர்கள் தர்மசிந்தையால் தகையப்பட்டார்களாகில் லோகத்துக்கு க்ஷேமம் குறையாது. தர்மார்த்த காமங்களில் பற்று விலகாமல் மோக்ஷமென்பதில்லை; அதாவது, ப்ரபஞ்ச நிவ்ருத்தியின்றி மோக்ஷமில்லை. கிறிஸ்தவ மதாசார்யன் இதைப் பலதரமும் வற்புறுத்தினார். ஆகிலும், கிறிஸ்தவர் அதை அநுஷ்டாநத்தில் கொண்டுவந்தார்களில்லை. ஏனென்றால் அவர்களுடைய ஆசார்யன், மோக்ஷஸாதநத்தைப்பற்றி விசேஷமாகவும் விசதமாகவும் உபதேசிக்காமல்போனார். சிஷ்யர்களுடைய அதிகாரத்தை அவர் யோசித்து, அதிகாராநுகுணமாக அவருடைய ஆதேசமும் முடிந்திருக்கவேண்டும். '[illegible] க்ஷணம்' என்று மோக்ஷோபயோகியான ஜ்ஞாநம் இருவகையாக

இருக்கவேண்டும். இதில் ஒரு பாகத்தை ஆசார்யமதங்கள் நன்கு அறியவில்லை. 'ஸர்வாணி ஸமுதாஸ் ஸுக்ருத்யா நிச்ரேயஸ்கி, ஸர்வஸமுதேஷா ஸாதாரணம்' என்று ஸ்ருதி வெளியிட்ட விஷயத்தைப்பற்றி ஆர்யேதரர் யோசித்தார்களில்லை.

அர்த்தகாம ப்ரேரித வ்யாபாரத்தின் காஷ்டையை லோகத்தார்களறிய ஜர்மானியர்கள் காட்டிவிட்டார்கள். மற்ற ஐரோப்யர் காமப்ரேரிதராக அர்த்தார்ஜனத்தில் மிகவும் இறங்கினராயினும், ததர்த்தம் தேசாந்தரஸ்தர்களுக்கு ப்ராயேண ப்ரத்யக்ஷஹிம்ஸையை விலக்கி நடந்தார்கள். அத்யாசையானது ஜர்மானியரை மிக்க பாஹிம்ஸையில் ஏவியது. எறும்புகளைக் கொல்வதைப்போல், நிரபராதிகளாய் நிராயுதபாணிகளாயிருந்த ஜனங்களையும் பீதியுண்டாக்கக் கருதியே அவர்கள் கொன்றார்கள். ஐரோப்ய நாகரிகம் அதற்குற்ற முடிவை யடைந்தது. அடைந்தபடியால் ஐரோப்யர்க்கு அதனுடைய குற்றங்கள் வெளியாயின.

இந்தக் குற்றங்கள் நீங்கி ஐரோப்ய லோகம் ஸுகப்படவேண்டுமென்று எண்ணுகின்ற பலர், இப்போது பரிஹாரங்களைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றார்கள். ஜாதியாலோ, தேசவாஸத்தாலோ, வேறுவித அபிமானங்களாலோ, ஒரு வகுப்பினரெனத் தம்மைச் சிந்திக்கும் ஜனங்கள், ஸ்வராஜ்யத்தை ஸ்வாபிப்ராயப்படி ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டிய தென்பது ஒரு பரிஹாரம். இவ்வண்ணம் ஏற்படப்பட்ட பல தேசஸ்தர்களும் ஒன்றுகூடித் தங்களுக்குள் யாதொருவரும் மற்றவர்கள் மேரில் யுத்தாதிகள் ஆரம்பிக்கக்கூடாதென்றும், விவாதங்கள் உண்டானால் மத்யஸ்தர்களைக் கொண்டு அவற்றைப் பரிஹரித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், அதனிமித்தம் பல தேசத்தார்களும் ஒரு ஸந்தியை அவலம்பிக்க வேண்டுமென்பதும் மற்றொரு பரிஹாரம்.

லோகத்தின் கஷ்டத்துக்கு இது பரிஹாரமாகமாட்டாது. ஐரோப்பா தேசத்தில் மிகுதியான பாகமானது இப்போது அராஜகத்தில் முழுகிப்போயிருக்கின்றது. ராஜாக்கள் துஷ்டர்களென்று ராஜாக்களைக் கொன்று விடுகின்றார்கள். நற்குடிகளில் பிறந்தவராய், க்ருஷிவாணிஜ்யத்தில் மிக்கவர்களாய், தநாட்யர்களாய் இருக்கும் ஜனங்களைக் கூலிக்கு வேலை செய்பவர் வெறுக்கின்றார்கள். ஸாமாந்ய ஜனங்களை யெல்லாம் ஸேனைகளாக்கி, ஆயுதங்களை

யாளப்பண்ணின பலமானது, அவர்கள் ஸ்வபலத்தை அறிவதற்கும், அறிந்து ஸ்வபோகார்த்தம் அதை விநியோகிப்பதற்கும் ஹேதுவாய்விட்டது. ரஷ்யா தேசத்தில், பூமியுள்ள ப்ரபுக்கள் பூமியை இழந்து ஓடவும், தநமுள்ள ஸ்ரீமான்கள் அதைப் பறிகொடுத்து மறையவும் நேரிட்டிருக்கிறது. ஸாமாந்ய ஜனங்கள் புத்தி பலமற்றவர்கள். யாவரும் ஸமானரென்று ஒரு மித்யாவாதத்தை மேற்கொண்டு, மர்யாதைகளை யழித்துப் பல ஜனங்களை விளையாட்டாகக் கொன்றுகொண்டிருக்கின்றார்கள். இப்படிப்பட்ட விபாகம் ஜர்மனி, ஆஸ்த்ரியா, முதலான தேசங்களையும் பிடிக்குமோவென்று பயமங்கை பலர்க்குண்டாயிருக்கின்றது.

யுக்தாயுக்த விவேசந சீலர்கள்தாம் லோகத்தின் பொதுவான க்ஷேமங்களைப் பிழையற யோசிக்கக்கூடியவர்கள். ராஜாவென்றோ, தேசாத்யக்ஷன் ((President) என்றோ, ஒரு மஹாந் ராஜ்ய தந்த்ரத்தை நிர்வஹிக்காமல் போனால், ஸர்வ ஜனங்களும் அவ்வவர்க்குரிய வ்ருத்திகளைச் சரிவர பரிபாலிக்க அமையாது. அந்த அத்யக்ஷன் ப்ரஜைகளுடைய ஸம்மதியின்பேரில் அடிக்கடி ஏற்படுவதைக்காட்டிலும், யோக்யதையுள்ள வரையில் பாரம்பர்ய க்ரமத்தில் ஏற்பட்டால், ராஜ்யத்துக்கு க்ஷேமம் பெருகுமென்று யாம் நினைக்கின்றோம். அவன் தர்மத்துக்கு அடங்கினவனாய்த் தர்மத்தை அதிக்ரமிக்காமலிருக்கவேண்டும். ஆதலால், ராஜகார்யம் யாவும் மந்த்ரிகளுடைய அதீனமாயிருப்பது நலம். ப்ரஜைகள் நேராக ஸ்வராஜ்யத்தை நடத்த அமையாது. ப்ரஜைகளுடைய ப்ரதிநிதிகள் ப்ரஜைகளுடைய அபிப்ராயத்தை வெளியிடவேண்டியவர்கள். அவர்கள் யாவரும் ஏகமநஸ்கர்களாயிருக்கவும் அமையாது. ஆதலால் அவர்க்குள் அதிகமான பெயர்களுடைய ஸம்மதியைப் பொருந்தியவர்களை ராஜமந்த்ரிகளாக நியமிப்பது யுக்தமே. இவ்வண்ணம் ப்ரிடிஷ் ராஜ்யபாரம் நடந்துவருகிறது. பிரிடிஷ் ராஜ்யத்திலும் யாவரும் ஸமானர் என்றும், யாவரும் தநத்திலும் பூமியுடைமையிலும் போகத்திலும் ஸமானராக வேண்டுமெனும் கக்ஷியை ஆஶ்ரயித்த ஜனங்கள் உண்டு. இவர்கள் பெருத்தார்களாகில் ராஜ்ய மர்யாதை நாசமடையும். இவர்கள் பெருகிப் பலப்பட்டதால் ரஷ்யாதேசம் துன்பப்பட்டுப் போய்விட்டது.

விஷயங்கள் இவ்வண்ணமிருக்க, இப்போது முடிந்த ஐரோப்ய யுத்தத்தின் பலனாக நம்முடைய தேசம் எவ்வித நிலையைப்

பொருந்துமென்று யோசிக்கவேண்டும். ஸர்வஜந ஸாமாந்யதை என்பது மித்யை. வித்யாசாலைகளில் கற்கும் சிறுவர்களுக்கு வித்யாப்ரதாநம் செய்வதில் உபாத்யாயர் ஸமமாக ப்ரயத்நப்படினும், வித்யாக்ரஹண முயற்சியிலும் சக்தியிலும் சிறுவர்க்குள் பேதம் அநிவார்யம். ஸர்வஜநங்களும் தாங்கள் செய்கின்ற வ்யாபாரங்களில் ஸமாநமாகக் கஷ்டப்பட இயலாது. அவர்களுடைய புத்திகளும், ஸாமார்த்யங்களும் பேதிக்கும். வ்யாபாரம் பலிக்கவேண்டிய அநுபவங்களிலும் அவர்கள் ஸமாந ஸாமக்ரியற்றவர்கள். '[illegible]' என்கிறபடி அவர்களுடைய அத்ருஷ்டமும் பேதிக்கும். ஆதலால் அவர்களுடைய க்ரியா பலங்கள் பேதிக்க வேண்டியவையே! அப்படியிருந்தபோதிலும், ஸர்வபலங்களையும் ஒன்றாக்கி, யாவரும் ஸமமாக அநுபவிக்க வேண்டுமென்று கக்ஷிசெய்வது தர்மவிரோதமாக இருப்பதுடன்கூட, உத்யோகசாலிகளும் புத்திசாலிகளுமான புருஷஸ்ரேஷ்டர்கள் யாவச்சக்தி ப்ரயத்நங்கள் செய்வதற்கு இடையூறாக முடியும்; தேசத்தின் பொதுவான க்ஷேமமும் குன்றிப்போய்விடும். இவை ப்ரத்யக்ஷவிஷயம். ஜந்மாந்தர ஸம்ஸ்காரங்களால் மநுஷ்யர், சக்தி, புத்தி, ஸாமக்ரி, அவகாசம், அத்ருஷ்டம் முதலானவைகளில பேதித்தே இருக்கின்றார்கள்.

ஒருவர்க்காக மற்றவர் ஸ்வாபிப்ராயத்தையாவது, ஸ்வாசாரத்தையாவது, ஸ்வவ்ருத்தியையாவது, ஸ்வப்ரவ்ருத்தியையாவது விட்டுவிட இயலாது. பரர்க்கு உபத்ரவமின்றி யாவரும் மேற்குறித்த விஷயங்களில் யதேச்சையாக நடக்கத்தக்கவர். இதற்குடபட்டு, ஸர்வர்க்கும் அர்த்தகாமார்ஜநத்தில் ஸமாநாவகாசமிருந்தால் ஒருவரும் வருந்த ஹேதுவில்லை. அவனவனுடைய வித்யாபலத்தையும், புத்திபலத்தையும், ப்ரயத்ந பலத்தையும் அவனவனே அடையத்தக்கவன். தர்ம ப்ரயத்நங்கள் ஒவ்வொருவனுடைய இஷ்டத்தைப் பொறுத்துநிற்பன. முமுக்ஷுத்வமும், ததநுஸாரியான நியமங்களும், அநுஷ்டாநங்களும், இஷ்டத்தையும், அத்ருஷ்டத்தையும் அநுஸரித்திருக்கும். ப்ரஜைகளுடைய ஸமாந பாத்யதைகளைச் சிந்திப்பவர்க்கு இவற்றை உரைக்கின்றோம்.

ப்ரஜைகளுடைய அபிமத விரோதமான ராஜ்யபாரம் யோசிக்கத்தக்கதன்று. ப்ரஜைகளுக்குள் யாவரும் ஸ்வாபிமதத்தை

வெளியிடமாட்டாராயினும், அவர்க்குள் சிலர், மற்றவர்க்காக ராஜகார்யங்களை யோசிக்கத்தக்கவர்களே. இது லோகவழக்கம். யாவத் ப்ரஜைகளுக்கும் ராஜ்யவிஷயமான யோசனைகள் உதிக்குமென்பது ஸம்பாவித விஷயமன்று. ஒரு தேசத்தில் ப்ரஜைகளுக்கு வேண்டிய அநுகூலங்களை அத்தேசத்தினரைக்காட்டிலும், தேசாந்தரஸ்தர்கள் நன்றாக யோசிக்கக்கூடுமென்பது உந்மத்த ப்ரலாபம். ஆதலால் நமது தேசத்தினராய், ராஜ்யதந்த்ர விஷயமாக யுக்தாயுக்த விவேசந ஶீலராய் இருக்கும் புத்திமான்கள், நமது ப்ரஜைகட்கு ப்ரதிநிதிகளாக ஏற்பட்டு, அவர்களுடைய ஸம்மதியில் ராஜகார்யங்கள் நடக்க நேரிடுமாகில், ஐரோப்ய மஹாயுத்தம் வீணில் முடிவுபெற்றதாக நினைக்கமாட்டோம். ஆர்யமதம் ஜநங்களுக்குக் கடமைகளைப் போதித்தது. தற்காலம் ஒவ்வொருவனும் தன் பாத்யதையைப்பற்றி எண்ணுகின்றான். ஐரோப்பாவில் பல தேசங்களிலும், இவ்விதம் யோசிக்கும் ஜநங்கள் பல வகுப்புகளாய்ப் பிரிந்து பரஸ்பரம் த்வேஷிக்கின்றார்கள். Bolshevik's, Soviets, workmen, soldiers, Burghers, monarchists republicans. democrats, socialists, labour. Capital, liberals conservatives, Radicals, என்கிற வகுப்புக்கள் பரஸ்பர மித்ர பாவத்தைப் பாராட்ட உண்டாகவில்லை. அவற்றுள் ஒரு வகுப்பு, மற்றொன்றைத் தீர்க்கமாக த்வேஷிக்கக் காண்கின்றோம். இதுவும் தவிர, ஆஸ்திரியாவிலும் ஜர்மனியிலும் ருஷியாவிலும் பல நாட்டு ஜநங்கள் ஒருவரையொருவர் த்வேஷிக்கின்றனர். ஏனென்றால், இந்தப் பிரிவுகள் யாவும் பரஸ்பர மாத்ஸர்யத்தின் பேரில் உண்டாயின. ஒவ்வொரு பிரிவும் மற்றவைகட்கு இல்லாத பாத்யங்களைப் பாராட்டுகின்றன. ஆதலால் போஜநத்திலும், ஸம்பந்தத்திலும், பாஷையிலும், மதத்திலும் ஸாமாந்யதை கார்யகரமாகாது. வர்ணங்களும் ஆஶ்ரமங்களும் மாத்ஸர்யத்தை விலக்க உண்டாயின. வர்ணஸ்தர்களும், ஆஶ்ரமஸ்தர்களும் பாத்யங்களைக் கொண்டாடினார்களில்லை. யாவர்க்கும் பொது நன்மையை உத்தேசித்து, ஒவ்வொருவரும் ஸ்வகர்மங்களைக் கடமையாகச் செய்தார்கள். அவர்கள் யாவரும் ஒருமித்து இதுவரையில் வாழ்ந்தார்கள். தற்காலம் சில விடங்களில உண்டாயிருக்கும் விப்ரத்வேஷம் மூலமற்றது. அது உண்டான காரணங்களைப்பற்றி இவ்விடம் யோசிக்கவேண்டியதில்லை.

161296

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஸ்ரீ பகவத்கீதா.

த்விதீயோऽத்யாய:.

தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।

ஸேநயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வச: ॥ 10.

10-11. அர்ஜுநனுடைய மோஹத்தைப் பார்த்துவிட்டு அதன் நிவ்ருத்தியின் பொருட்டு அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை உபதேஶிக்கப் போகிறவராய், ஸ்ரீ பகவான், முதலில் அதில் அர்ஜுநனுக்கு ஜிஜ்ஞாஸையை ஜநிப்பிக்க வேண்டும் என்னும் எண்ணத்துடன் ஶாஸ்த்ரத்தை அவதரிப்பிக்கிறர்.

இவ்விடத்தில் ஒரு ஆக்ஷேபம் செய்யக்கூடும். அதாவது - 'அர்ஜுநன் இம்மாதிரியான அம்ஶங்களைப்பற்றி ப்ரஶ்நம் செய்யவில்லையே. 'நாஶுஶ்ரூஷவே வாச்யம்' (கேட்காதவனுக்குச் சொல்லக்கூடாது) என்பது மநு வாக்யமன்றோ? தவிரவும், சொல்லப்படப்போகும் அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரம் சிறந்த ரஹஸ்யார்த்தங்களடங்கியுள்ளதாகையால் அதை இவ்விதமாக வாரி யிறைப்பது ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அநுசிதம்' என்பதுதான். இந்த ஶங்கைக்கு அவகாஶமில்லை. ஆசார்யர்கள் பந்துக்கள் இவர்களை வதம் செய்வதிலிருந்து முதலில் அர்ஜுநன் பயந்தான் என்பது உண்மையே. ஆனால், பிறகு ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனுடைய 'குதஸ்த்வா கஶ்மலமிதம்' இத்யாதியான உக்திகளைக் கேட்டு மறுபடியும் கலங்கினவனாய், தன்னை 'கார்பண்யதோஷோபஹதஸ்வபாவ:' 'ப்ருச்சாமி த்வாம் தர்மஸம்மூடசேதா:' என்று [illegible] வெறுத்துக்கொண்டு, அர்ஜுநன், 'யச்ச்ரேய: ஸ்யாந்நிஶ்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே' என்று ப்ரஶ்நம் செய்திருக்கிறபடியால், அந்த ப்ரஶ்நம் பரம நிஶ்ரேயஸத்தைப் பற்றிச் செய்யப்பட்டதாகவே ஏற்படுகின்றது.

'அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரத்தை எனக்கு உபதேஶிக்கவேண்டும்' என்று விஶேஷித்து அர்ஜுநன் ப்ரஶ்நம் செய்யவில்லை என்னும் காரணத்தினால், அவனுக்கு யுத்த விஷயமான ஜிஜ்ஞாஸை மாத்ரம் இருந்தது என்று சொல்லக்கூடும். அப்படிக்கு இருந்தபோதிலும், ஜநங்களுக்கு ஹிதோபதேஶம் செய்வதிலேயே நோக்குள்ள பகவான், 'யச்ச்ரேய:' இத்யாதியால் பொதுவாக செய்யப்பட்ட ப்ரார்த்தனையை அவலம்பித்துப் பரமநிஶ்ரேயஸத்தை ஸாதித்துக் கொடுக்கக்கூடிய தத்வோபதேஶத்தையே செய்கிறுன் என்பதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

'அத்யாத்ம ஶாஸ்த்ரோபதேஶத்தின் நடுவில் 'தஸ்மாத்யுத்யஸ்வ பாரத' 'யுத்யஸ்வ' இத்யாதியான யுத்த ப்ரோத்ஸாஹநம் எப்படி உபபந்நமாகும்?' என்றும் ஒரு சோத்யம் உண்டு. யுத்தமென்பது க்ஷத்ரியனுக்கு ஸ்வதர்மம்; ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமானது பரம நிஶ்ரேயஸத்தை ஸாதித்துக்கொள்வதற்கு முக்யமான உபாயமென்பது பின்வரும் ஶாஸ்த்ரோபதேஶத்தால் வ்யக்தமாகுமாதலால் அந்த உபாயத்தைச் செய் என்று சொல்வதில் எவ்வித அநுபபத்தியும் இல்லை.

10 ப்ரஹஸந்நிவ - பரிஹாஸவாக்யம் வதந்நிவ - விளையாட்டு வார்த்தை சொல்வதுபோல. ஸகல ஶ்ருதிகளுக்குள்ளும் மறைந்து கிடக்கும் ரஹஸ்யார்த்தங்களை ஸ்ரீ பகவான் அநாயாஸமாகவே ஸரஸமாக உபதேஶிக்கிறுர் என்பது கருத்து. 'ஆரம்பித்த யுத்தத்தை அர்ஜுநன் நிஷ்காரணமாக த்யஜிக்கிறுனே! தோல்வி வந்துவிடுமோ வென்னும் பயத்தினுலாவது அது போன்ற மற்றைக் காரணங்களினுலாவது அவன் யுத்தத்திலிருந்து நிவ்ருத்தித்தால், அது உசிதமாகலாம். எவ்வித காரணமுமின்றிக்கே இவன் யுத்த த்யாகம் செய்கிறுனே!' என்று ஆஶ்சர்யப்பட்டுக் கொஞ்சம் நகைக்கிறுர் பகவான் என்றும் சொல்லலாம். "பேச்சில் மாத்ரம் ப்ராஜ்ஞநு யுள்ளவன் போலவும், ஶோகத்தில் அந்த ப்ராஜ்ஞை யில்லாமலும் இருக்கிறுனே இந்த அர்ஜுநன்!' [ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே, [illegible]] என்று கொஞ்சம் புன்சிரிப்புக் கொள்ளுகிறுர் பகவான் என்றும் சொல்லலாம்.

உண்மையாகவே, அர்ஜுநனுக்கு 'தேஹத்தைவிட வேறுன ஆத்மாவொன்று உண்டு' என்னும் ஜ்ஞாநம் இல்லை யென்று சொல்ல முடியாது. நாரதர் அஸிதர் தேவலர் வ்யாஸர் முதலான மஹர்ஷிகளிடமிருந்து அத்யாத்மஸம்பந்தமான வார்த்தைகளை அவன் கேட்டிருக்கிறுன்; அவைற்ற

ரீட
26 ... 0

ஸ்ரீ பகவாநுவாச—

'அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே ।
கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டிதா: ॥' 11.

தேவதாபக்தி குருபக்தி இவைகளை யுடையவன்; வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களைத் தவறாது அநுஷ்டிக்கிறவன்; தர்மலோபத்திலிருந்து மிகவும் பயந்தவன். அப்படிப்பட்ட அர்ஜுநன், தேஹாதிரிக்தமான ஆத்மா இல்லை யென்றாவது ஈஶ்வரன் இல்லையென்றாவது ஶங்கிக்கிறான் என்று சொல்வது ஸாத்யமில்லை. ஆனால், அதன் ப்ரகார விஶேஷங்களை அறியாமல் 'பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோதகக்ரியா:' என்று பேசும்பொழுது ஸாமாந்யமாக ஆத்மா ஒன்று உண்டு என்னும் ஜ்ஞாநமாத்ர முள்ளவனாய், லோக த்ருஷ்டியினால் ஜந்ம விநாஶாதிகளைப் பார்த்து 'ஹத்வா ஸ்வஜநமாஹவே', 'ஏதாந்ந ஹந்துமிச்சாமி', 'ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதா:' இத்யாதியாக பந்துக்களைத் தான் வதம் செய்து விடுவதாயும் அதனால் அவர்களுக்கு அத்யந்த விநாஶம் சேர்வதாயும் ப்ரமித்து, கீழ்ச் சொல்லியபடி ஶோகிக்கிறான் என்று மாத்ரம் சொல்லவேண்டும்.

11. 'அஶோச்யாந் ப்ரதி அந்வஶோச:; ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே. பண்டிதா: கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி' [ஶோகிக்கத் தகாதவைகளைப்பற்றி நீ ஶோகிக்கிறாய். தேஹாத்ம விவேகத்தினால் ஏற்படும் வார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய். பண்டிதர், தேஹம் ஆத்மா இவற்றைப்பற்றி ஶோகிக்கிறார்.]

அஶோச்யாந் - ஶோகிக்கத் தகாதவைகளைப்பற்றி. தேஹம் ஆத்மா இவை இரண்டும் இந்தப் பதத்தால் குறிக்கப்படுகின்றன. 'தேஹம் நஶ்வரமானதால் அதைப்பற்றி ஶோகிப்பது வீண்; ஆத்மா நித்யமானதால் அதற்கு நாஶமென்பதே இல்லை, ஆகையால், அதைப்பற்றி ஶோகிக்க அவகாஶமில்லை' என்பது தாத்பர்யம். 'அஶோச்யாந்' என்பதற்கு - 'அஶோச்யாந் ப்ரதி' என்பது அர்த்தம்.

ப்ரஜ்ஞாவாதாந் - ப்ரஜ்ஞயா க்ருதா: வ்யவஹாரா: ப்ரஜ்ஞாவாதா: (தேஹாத்மஸ்வபாவங்களின் அறிவு இருந்தால் எம்மாதிரியான வ்யவஹாரங்கள் ஸம்பவிக்குமோ அம்மாதிரியான வ்யவஹாரங்களை.)

கீழ் விவரித்திருக்கிறபடி, 'ப்ரஜ்ஞா வாதமாத்ரஸ்தா' (ப்ரஜ்ஞை என்பது உன் விஷயத்தில் வார்த்தைகளில் மாத்ரம் காணப்படுகின்றது) என்பது குறிப்பு.

அந்வஶோச: - இது இறந்த கால வினை; நிகழ் கால அர்த்தத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. பாஷஸே-இது நிகழ்காலவினை; இறந்தகால அர்த்தத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. ஶோகம் இப்பொழுதும் உண்டு; பாஷணமோ 'த்ருஷ்ட்வேமம் ஸ்வஜநம்' என்கிறபடி இப்பொழுது இல்லை. ஆகையால், கீழ்ச் சொல்லியிருக்கிறபடி அர்த்தம் செய்துகொள்ளவேணும். ஒருகால், அர்ஜுநன் செய்த ப்ரஜ்ஞாவாதங்கள் ஸமீபித்த காலத்தில் நடந்தன வென்னும் காரணத்தால் 'பாஷஸே' என்னும் நிகழ்காலத்தை ஸமர்த்தித்தாலும் ஸமர்த்திக்கலாம்; 'அந்வஶோச:' என்பதிலுள்ள இறந்தகாலம் அம்மாதிரி ஸமர்த்திக்கத்தகாது.

கதாஸூந் - தேஹங்களைப்பற்றி. 'கதா: அஸவ: யேப்ய: தே கதாஸவ:'. அதாவது - தேஹங்கள். ந கதாஸவ: அகதாஸவ:; 'தேஹத்தைக் காட்டிலும் பிந்நமானவை'; அதாவது - 'ஆத்மாக்கள்'. இந்தப் பதங்களுக்கு வேறு அர்த்தங்கள் இதைவிட ஸ்வரஸமாக ப்ராப்தமானாலும், அவை ப்ரக்ருதத்திற்கு உபயோகமற்றவையாதலால், இந்த அர்த்தமே இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதம் என்று சொல்லவேண்டும்.

12 - 38. இந்த ஶ்லோகங்களால், ஸ்ரீ பகவான், அர்ஜுநனுக்கு ஆத்மயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்தை உபதேஶித்து, அந்த உபதேஶத்தினால் அவனுடைய அஸ்தாந காருண்யத்தையும் தர்மாதர்ம ப்ரமத்தையும் அஸ்தாந ஸ்நேஹத்தையும் போக்கி ஶோகத்தை நிவ்ருத்திக்கிறார்.

முதலில், 12 - 15 ஶ்லோகங்களில் 'ஆத்மா நித்யம், தேஹம் நஶ்வரம்' என்பதை ப்ரஸ்தாவித்து, 15 - 25 ஶ்லோகங்களால் ஹேதுக்களைக் கொண்டு அதை உபபாதித்துப் பலவாறாக த்ருடீகரணமும் செய்து, 'இப்படி ஆத்மா நித்யமாகவும் தேஹம் நஶ்வரமாகவும் இருக்கிறபடியால் அவைகளைப்பற்றி ஶோகிப்பதற்குக் காரணமில்லை' என்று உபதேஶிக்கிறார்.

பிறகு, 26 - 28 ஶ்லோகங்களால், 'தேஹமே ஆத்மா என்று ஒத்துக் கொண்டாலும்' என்று அங்காருஹ்ய வாதம் செய்து, அப்பொழுதும் ஶோகத்திற்கு நிமித்தமில்லை யென்று உபபாதிக்கிறார்.

ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா: ।
ந சைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥ 12.

பிறகு, 29 - 30 ஶ்லோகங்களால், 'ஆத்மா வேறு, தேஹம் வேறு' என்னும் ஸித்தாந்தத்தைப் புகழ்ந்து பேசுகிறார். [இவ்வாறு அர்ஜுநனுடைய அஸ்தாந காருண்யம் நிவ்ருத்திக்கப்படுகின்றது.]

பிறகு, 31 - 34 ஶ்லோகங்களால், அவனுடைய தர்மாதர்ம ப்ரமம் நிவ்ருத்திக்கப்படுகின்றது.

பிறகு, 35 - 38 ஶ்லோகங்களால் அர்ஜுநன் தனது ஶத்ருக்களிடம் செய்யும் ஸ்நேஹமும் அஸ்தாநத்திலேயே ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதைச் சொல்லி, முடிவில், கீழ்ச்செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநங்களால் தர்மமென்று ஸ்தாபிக்கப்பட்ட அநுஷ்டாநத்தை மோக்ஷத்தில் இச்சையுள்ளவன் எவ்விதம் அநுஷ்டிக்க வேண்டும் என்பதை ஸங்க்ரஹமாக ஸூசிப்பித்து ப்ரஸ்துதமான ஆத்ம யாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநோபதேஶத்தை முடிக்கிறார்.

12. இதில் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவம் சொல்லப்படுகின்றது. 'அஹம் (அதீதே காலே) ஜாது ந நாஸம், (அபி த்வாஸமேவ); த்வம் (அதீதே காலே) ஜாது ந நாஸீ:, (அபி த்வாஸீரேவ); இமே ஜநாதிபா: (அதீதே காலே) ஜாது ந நாஸந், (அபி த்வாஸந்நேவ); (அஹம் த்வம் இமே ச) ஸர்வே வயம் அத: பரம் (ஜாது) ந ந பவிஷ்யாம:, (அபி து பவிஷ்யாம ஏவ)' என்பது அந்வயம். [நான், இதற்கு முன்னதாக ஒருபொழுதும் இருந்தேனில்லை யென்பது இல்லை; நீயும் இருந்தாயில்லை யென்பது இல்லை; இந்த அரசர்களும் இருந்தார்களில்லை யென்பது இல்லை: நாமெல்லாரும் இதற்குப் பிறகும் ஒரு பொழுதும் இருக்கப்போகிறோமில்லை யென்பதும் இல்லை]. அதாவது - 'நான், நீ, இவர்கள் என்னும் பதங்களால் குறிக்கப்படும் சேதந தத்வங்களெல்லாம் நித்யங்கள் என்று சொன்னதாயிற்று.

'அத: பரம்' என்று கடைசி வாக்யத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடியால், 'அதீதே காலே' என்று முதல் மூன்று வாக்யங்களிலும் அநுஷங்கம் செய்யப்படுகின்றது. 'ஜாது' என்னும் முதல் வாக்யத்திலுள்ள பதமும் மற்றை மூன்று வாக்யங்களிலும் அநுஷங்கம் செய்யப்படுகின்றது. 'ஜாது' என்றால் 'எப்பொழுதும்' என்று அர்த்தம். 'அஹம் அதீதே நாஸம்' என்று மாத்ரம் சொன்னால், இறந்த காலத்தில் ஒரு

ஸமயத்தில் இருந்து மற்றொரு ஸமயத்தில் நஶித்து மறுபடியும் இப்பொழுது ஜநித்திருக்கிறார் என்பது ப்ரஸங்கிக்குமாகையால், அந்த ப்ரஸக்தியை நிவாரணம் செய்வதற்காகவே 'ஜாது' என்னும் பதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. 'து' என்னும் பதமும் இம்மாதிரியே எல்லா வாக்யங்களிலும் அநுஷங்கம் செய்யப்பட்டு 'அபி த்வாஸமேவ' இத்யாதியான வாக்யங்களுக்குக் காரணமாகின்றது.

'ந நாஸம்' (இருந்தேனில்லை யென்பது இல்லை) என்று இரண்டு 'ந' ப்ரயோகம் செய்து வ்யதிரேக ரூபமாக நிஷேதித்ததன் தாத்பர்யம், 'ஸாமாந்யமாக கேவலம் உறுதியைக் காண்பிக்கும் பொருட்டு மாத்ரமன்று. ஆத்மாவை ஜநங்கள், லோகத்தில் ஏற்படும் ஜந்ம விநாஶாதிகளைப் பார்த்து நித்யமான வஸ்து ஒன்றும் இல்லை யென்றே நினைத்திருப்பார்கள்; அப்படி இல்லை யென்பதில்லை' என்பதைக் குறிக்கும் பொருட்டும் இம்மாதிரி ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

தேஹம், ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்த ஸ்ரீ பகவான், முதலில் தேஹத்தின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லாமல் ஆத்மாவின் ஸ்வபாவத்தைப்பற்றிப் பேச ஆரம்பித்ததன் தாத்பர்ய மென்ன வென்றால்—'தேஹமோ ப்ரத்யக்ஷமாக அறியப்படும் பொருள், ஆத்மாவோ அதீந்த்ரியமான வஸ்து; இதைத்தான் ஒவ்வொரு முமுக்ஷுவும் அவஶ்யம் அறிய வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஆத்மாவை அடைவதிலும் அதை அடைவதற்கு வேண்டுவதான உபாயத்தைச் செய்வதிலும் அர்ஜுநனுக்கு இச்சை ஜநிப்பிப்பதற்காக இம்மாதிரி ஆத்ம ஸம்பந்த உபதேஶத்தை முதலிற் செய்கிறார்' என்பதுதான்.

'பகவான் நித்யனன்று என்று அர்ஜுநன் ஸந்தேஹித்தானோ? 'நான் இருந்தேன்' 'நான் இருக்கப்போகிறேன்' என்று எதற்காகத் தன்னைப்பற்றி ஸ்ரீ பகவான் இந்த ப்ரகரணத்தில் நிர்த்தேஶித்துக்கொள்ளவேணும்? இப்படிச் செய்யப்படும் நிர்த்தேஶம் அப்ரஸ்துதம் போலத் தோன்றுகிறதே!' என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். அது யுக்தமே. 'பகவான் நித்யன்' என்னும் ஜ்ஞாநம் அர்ஜுநனுக்கு ஏற்கெனவே உண்டு. ஆனால், பகவான் அம்மாதிரி நிர்த்தேஶம் செய்ததன் தாத்பர்ய மென்ன வென்றால்—'எப்படி நான் நித்யனோ, அப்படியே நீங்களும் நித்யர்கள்' என்னும் த்ருஷ்டாந்த ரூபமான அர்த்தத்தை த்யோதிப்பிக்க வேணும் என்பதே. இந்த அர்த்தத்தை, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய "யதாஹம் ஸர்வேஶ்வர: பரமாத்மா நித்ய: இதி

𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌂 𑌜𑌰𑌾 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌧𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ 13.

𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃, 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌶𑍍𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌃" என்னும் ஸ்ரீ ஸூக்தியிற் காணலாம்.

இந்த ஶ்லோகத்தில், ‘நான்’, ‘நீ’, ‘இவர்கள்’ என்று வெவ்வேருகக் குறிப்பு ஏற்பட்டிருப்பதனுல், ‘பகவானுக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு முள்ள பேதமும் ஆத்மாக்களுக்குள் பரஸ்பரமுள்ள பேதமும் பரமார்த்தங்களே’ என்பது ஸூசிப்பிக்கப்படுகின்றது.

13. கீழ் ஶ்லோகத்தில் ‘ஆத்மா நித்யம்; அது, ஒரு காலத்தில் இருந்தது மற்ருெரு காலத்தில் இல்லையென்பது இல்லை; எப்பொழுதும் இருந்துகொண்டே இருக்கிறது’ என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஶ்லோகத்தில், ‘லோகத்தில் காணப்படும் ஜந்ம விநாஶங்கள் தேஹத்தைப்பற்றியவைகளே தவிர ஆத்மாவைப்பற்றியவைகளல்ல’ என்பது த்ருஷ்டாந்த முகமாக நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

‘𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍌𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌂 𑌜𑌰𑌾, 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿; 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿’ [ஒரே தேஹத்தில் இருக்கும் ஜீவாத்மாவைக் குறித்து, தேஹத்தின் பால்யாவஸ்தை யௌவநாவஸ்தை வார்த்தகாவஸ்தை என்னும் அவஸ்தைகள் எப்படியோ, அப்படியே ஒரு தேஹம் போய் மற்ருெரு தேஹம் வருவதும். அவ்விஷயத்தில் புத்திமான் ஶோகிக்கமாட்டான்]. ‘தேஹத்தின் அவஸ்தைகள் மாறுவது ஆத்ம விஷயமான ஶோகத்திற்கு எப்படி நிமித்தமாகாதோ, அப்படியே தேஹத்தின் மாறுதலும்’ என்பது தாத்பர்யம்.

‘𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃’ என்பதனுல் பால்யம் முதலிய அவஸ்தைகள் ஆத்மாவுக்குச் சொல்லப்பட்டிருப்பனவென்று ஆத்மாவினிடத்திலேயே, சிலர், இந்த அவஸ்தைகளை அந்வயிப்பார்கள். அவைகளின் அந்வயம் ஆத்மாவுக்கு அநுபபந்நமாதலால், ‘𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌃’ என்னும் ஷஷ்ட்யர்த்தத்துக்கு ‘ஆத்மாவைக் குறித்து’ என்று அர்த்தம் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. அதாவது—‘தேஹத்திற்கு ஸம்பவிக்கும் ஒரு அவஸ்தாநாஶத்தையும் மற்ருெரு அவஸ்தையின் உத்பத்தியையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு, ‘அந்தத் தேஹத்திலிருக்கும் ஆத்மா நஶித்தது அல்லது புதிதாக உத்பந்நமாயிற்று’ என்று எப்படி நாம் ஶங்கிக்காமல் இருக்கிறேமோ, அப்படியே

𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 ! 𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌦𑌾𑌃 ।
𑌆𑌗𑌮𑌾𑌪𑌾𑌯𑌿𑌨𑍋𑌽𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌿𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌵 𑌭𑌾𑌰𑌤 ! ॥ 14.

ஒரு தேஹம் நஶித்து மற்ருெரு தேஹம் வரும்பொழுதும் நாம் ஆத்ம நாஶத்தையும் அதன் உத்பத்தியையும் ஶங்கிக்கக் கூடாது’ என்று சொன்னதாயிற்று.

‘தேஹத்தின் அவஸ்தைகள் மாறுகையிலும் தேஹம் எப்படி மாருமலே இருந்துகொண்டிருக்கிறதோ’ என்று மற்றும் சிலர், தேஹத்திற்குள்ள அவஸ்தைகளின் அந்வயத்தைத் தேஹத்திலேயே நிதர்ஶிப்பார்கள். அது, ‘𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋 𑌯𑌥𑌾’ என்னும் மூல வாக்யத்திற்கு அஸங்கதம். ஆகையால், தேஹத்தில் அந்வயமுள்ள அவஸ்தாத்ரயத்தை ஆத்மாவினிடத்தில் நிதர்ஶநம் செய்வதுதான் இங்கு விவக்ஷிதம். இதுதான், ‘𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌹𑌂’ என்னும் ஸ்ரீதேஶிகனுடைய திவ்ய ஸூக்தியின் தாத்பர்யம்.

‘𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇’ என்பதற்கு-‘𑌏𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇’ (ஒரே தேஹத்தில்) என்பது கருத்து. பின் வரும் ‘𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃’ என்பதனுல் இந்த அர்த்தம் ஸூசிதமாகின்றது. ‘ஒரே தேஹத்தில் நாம் பார்ப்பது போலவே, தேஹாந்த்ர ப்ராப்தியிலும் நாம் அறியவேண்டும்’ என்பது தாத்பர்யம்.

‘அவஸ்தையின் மாறுதல் சில ஸமயங்களில் ஶோகத்திற்குக் காரணமாகின்றதே! யௌவநம் போய் வார்த்தகம் வந்தால் ப்ராயேண எல்லாரும் துக்கிக்கிருர்களே! அது எப்படி ப்ரக்ருதத்திற்கு த்ருஷ்டாந்தமாகும்?’ என்று ஒரு ஶங்கை ஜநிக்கக்கூடும். ஆனுல், அம்மாதிரியான ஶோகம் இங்கு விவக்ஷிதமன்று. ‘ஆத்மாவுக்கு நாஶம் வந்து விட்டதோ’ என்னும் ஶோகம்தான் இவ்விடத்தில் ப்ரக்ருதம். யௌவநம் போய் வார்த்தகம் வரும்பொழுது, ‘நான் போய்விட்டேனே! மற்ருெருவன் வந்து விட்டானே’ என்று ஶோகிப்பவன் இல்லை.

𑌧𑍀𑌰𑌃 - ‘ஆத்மா நித்யம்’ என்னும் ஜ்ஞாநமுள்ளவனே இவ்விடத்தில் ‘தீரன்’ என்று சொல்லப்படுகிருன். 15-வது ஶ்லோகத்திலுள்ள ‘𑌧𑍀𑌰𑌂’ என்பதைப் பார்க்கவும். ‘ஜந்ம நாஶங்கள் தேஹத்திற்கே தவிர ஆத்மாவுக்கு இல்லை’ என்று சொன்னதாயிற்று.

14. ‘ஆத்மா நித்யமென்று தெரிந்துகொண்டு அதைப்பற்றி ஶோகிக்காமல் இருப்பதுபோலவே, நாம், நமது தர்மங்களை அநுஷ்டிக்குங் காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் ஶீத உஷ்ணாதி ப்ரயுக்தங்களான ஸுக துக்கங்களை

யும் ஸஹிக்க வேண்டும்; அவைகளும் நமக்கு ஶோக ஸ்தாநமல்ல' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தினால் சொல்லப்படுகின்றது. ஆத்ம ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுமிடத்தில் இதற்கு உத்தி எப்படி என்பதைச் சற்றுக் கவனிக்க வேண்டும். ஆத்மா நித்யம் என்று சொன்னபிறகு அந்த ஆத்ம நித்யத்வத்தை உபபாதநம் செய்வதே ஸங்கதமாகும். 16-வது ஶ்லோகத்தில் அந்த உபபாதநத்தை ஆரம்பிக்கப் போகிறவராய், நடுவில் இரண்டு ஶ்லோகங்களினால், தர்மாநுஷ்டாந காலத்தில் ஸம்பவிக்கும் ஸுக துக்கங்களை ஸஹிப்பதும் முமுக்ஷுவுக்கு அவஶ்யம் அபேக்ஷிதம் என்பதைத் தாத்பர்யாதிஶயத்தினால் வெளியிடுகிறார். தாத்பர்யாதிஶயம் இருக்குமிடத்தில் இம்மாதிரி த்வரை ஸஹஜமே.

'ஹே கௌந்தேய! மாத்ராஸ்பர்ஶா: து ஶீதோஷ்ணஸுகது:கதா: (பவந்தி); தே ஆகமாபாயின:, அநித்யா:; (அத:) ஹே பாரத! தாந் திதிக்ஷஸ்வ' [இந்த்ரியங்களுடன் விஷயங்கள் ஸம்பந்தித்தால், அந்த ஸம்பந்தம் ஶீதம் உஷ்ணம் முதலிய ஸுக துக்கங்களைக் கொடுக்கும். ஆனால், நமக்குக் கர்மபந்தமுள்ளவரையில் அவை வருகிறதும் போகிறதுமான ஸ்வபாவத்தை உடையவை; கர்மபந்தம் விட்டால் அவைகளும் விட்டுவிடும்.]

மாத்ராஸ்பர்ஶா: - மாத்ராணாம் (இந்த்ரியாணாம் நாம்) ஸ்பர்ஶா: (இந்த்ரியைஸ் ஸம்பர்கா:) [விஷயங்களுக்கு இந்த்ரியங்களுடன் ஏற்படும் ஸம்பந்தம்]. 'மாத்ரா:' என்னும் பதத்தால், இந்த்ரியார்த்தங்கள் (அதாவது-ஶப்தாதிகள்) சொல்லப்படுகின்றன. புராணாதிகளில் பின் வருமாறு ஒரு ப்ரக்ரியை உண்டு:—முதலில் ப்ரக்ருதி என்பது அவ்யாக்ருதமாக இருந்தது; அதிலிருந்து, ஶப்த தந்மாத்ரை முதலிய ஐந்து தந்மாத்ரைகள் உண்டாயின; அவைகளின் கார்யமாக ஶப்தம் முதலியவையும் அவைகளுக்கு ஆஶ்ரயமாகயிருக்கும் ஆகாஶம் முதலியவையும் உண்டாயின'. அதாவது-நம்முடைய இந்த்ரியங்களுக்குப் புலப்படும் ஶப்தம் முதலியவற்றின் காரணமாயுள்ளவை, 'தந்மாத்ரைகள்' என்று சொல்லப்படுகின்றனவென்று ஏற்பட்டது. கார்யத்தில் காரணோபசாரம்செய்து, இவ்விடத்தில் 'மாத்ரை' என்னும் பதத்தால் அதன் கார்யமாயுள்ள ஶப்தம் முதலியவை குறிக்கப்படுகின்றன என்பது ஸ்ரீ பாஷ்யகாரருடைய திருவுள்ளம்.

மாத்ராணாம் (இந்த்ரியாணாம்) ஸ்பர்ஶா: (ஶப்தாதிபிஸ் ஸம்பர்கா:) என்பது ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யருடைய பாஷ்யம். இரண்டு விதத்திலும் பர்ய

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப ।
ஸமது:கஸுகம் தீரம் ஸோ(அ)ம்ருதத்வாய கல்பதே ॥ 15.

வஸிதமான அர்த்தம ஒன்றே. ஆனால், 'மாத்ரா:' என்னும் பதத்திற்கு 'இந்த்ரியங்கள்' என்று அர்த்தம் சொல்வது கொஞ்சம் அப்ரஸித்தம் என்று மாத்ரம் ஒரு தோஷம் சொல்லக்கூடும்.

ஶீதோஷ்ணஸுகது:கதா: - 'ஶீதம் உஷ்ணம் ம்ருது கடி னம், இவை ரூபமான ஸுகதுக்கங்கள்' என்பது அர்த்தம். யுத்தத்தில் ஸம் பவிக்கும் ஶஸ்த்ர பாதங்களும் இவ்விடத்தில் உபலக்ஷிதம்.

தாம்ஸ் திதிக்ஷஸ்வ - அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள். 'தபஸ்ஸை அநுஷ்டிக்கும் காலத்தில் பசி தாஹத்தைப் பொறுப்பதுபோல, தர்மாநுஷ் டாந காலத்தில் இம்மாதிரியாக ஸுக துக்கங்களைப் பொறுக்க வேண்டும்' என்பது தாத்பர்யம். 'கௌந்தேய' 'பாரத' என்னும் ஸம்புத்திகள், இந்த ஸுக துக்கங்களைப் பொறுப்பதற்கு அவஶ்யமான தைர்யம் அர்ஜுநனுக்கு ஜந்மஸித்தம் என்பதைக் குறிக்கின்றன. ஸுகத்தைப் பொறுப்ப தாவது - அதனால் உத்ஸேகத்தை அடையாமலிருப்பதே.

ஆகமாபாயின: - ஆகமாபாயஶீலா:. 'கர்ம பந்தமிருக்கும் வரையில் இம்மாதிரியான ஸுக துக்கங்கள் அவர்ஜநீயங்கள்' என்பது தாத்பர்யம். அநித்யா: - கர்ம பந்தம் விட்டால் இவைகளும் விலகி விடுமாகையால் இவை அநித்யங்கள். ஆகையால், இப்பொழுது அவைகளைப் பற்றி ஶோகிப்பது வீண் என்றாயிற்று.

15. 'அப்படி ஸுக துக்கங்களை ஸஹிப்பதன் பலமென்ன' என்பது இந்த ஶ்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. 'ஆத்மா வென்பது நித்யமான வஸ்து; இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶத்தால் ஏற்படும் ஸுக துக்கங்களோ அநித்யங்கள் (கர்மபந்தம் இருக்கும் வரையில் இருப்பவை); தவிரவும் அபரிஹார்யங்கள்: ஆகையால், அவைகளைப் பொறுப்பதுதான், மோக்ஷத்தை இச்சிக்குமவனுடைய லக்ஷணம்' என்பது இதன் தாத்பர்யம்.

'தீரம் ஸமது:கஸுகம் யம் புருஷம், ஹே புருஷர்ஷப! ஏதே ந வ்யதயந்தி, ஸ: (ஏவ) அம்ருதத்வாய கல்பதே'. [ஹே புருஷஶ்ரேஷ்டனே! துக்கத்தையும் ஸுகம்போல நினைக்கும் யாதொரு தீர புருஷனை, இம்மாதிரியான இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶங்கள் சலிப்பிக்கவில்லையோ அவன்தான் மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹன்.]

धीरम् - துக்கங்களை ஸஹிக்கும் யோக்யதையுள்ள. அதாவது - 'ஆத்மா நித்யமென்னும் த்ருடமான ஜ்ஞாநத்துடன் இருப்பவன்' என்பது தாத்பர்யம். 'धीरस्तत्र न मुह्यति' என்னும் 13-வது ஶ்லோகத்தைப் பார்க்கவும்.

समदुःखसुखम् - समे दुःखसुखे यस्य - துக்கம் ஸுகம் இரண்டையும் துல்யமாக நினைக்கும் ஸ்வபாவமுள்ள. அதாவது- 'துக்கம் ஸம்பவித்தபோதிலும் அதை ஸுகமாகவே பாவிக்கும்' என்பது கருத்து. ஆரோக்யத்தை இச்சிப்பவன் ஔஷதம் முதலியவற்றால் ஏற்படும் க்லேஶத்தைக் கணிசியாமல், அவைகளை ஸுக ஸாதநமென்று எண்ணி ப்ரவ்ருத்திப்பதுபோல, மோக்ஷத்தை இச்சிக்குமவனும் துக்கத்தைக் கணிசியாமல் ப்ரவ்ருத்திக்க வேணும் என்று சொன்னதாயிற்று. இந்தப் பொறுமை ஶாஸ்த்ரீய கர்மாநுஷ்டாந ஸம்பந்தமாக இவ்விடத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்படுகின்றது. திருடன் முதலிய துஷ்டர்கள் ஸமதுக்க ஸுகர்களாக இருக்கையிலும் மோக்ஷார்ஹர்களாகிறாரில்லை.

एते - இந்தப் பதத்தால், मात्रास्पर्शाः (இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶங்கள்) குறிக்கப்படுகின்றனவே தவிர, ஸுக துக்கங்கள் குறிக்கப்படவில்லை.

न व्यथयन्ति - न चालयन्ति - சலிப்பிக்கவில்லை. இந்த்ரியார்த்த ஸ்பர்ஶங்கள், சில ஸமயங்களில் ஸுகத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவையாதலால் 'न पीडयन्ति' (உபத்ரவிக்கவில்லை) என்னும் அர்த்தம் இவ்விடத்திற்கு அஸங்கதம்.

सोऽमृतत्वाय कल्पते - அவன்தான் மோக்ஷத்திற்கு அர்ஹன். 'स (एव)' [அவன்தான்] என்று சொன்னதால், 'அஸ்தாநத்தில் ஸ்நேஹம் முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு ஶோகத்தை அடையும் உன்னைப்போன்றவன் மோக்ஷத்திற்கு அநர்ஹனே' என்று சொன்னதாயிற்று. 'पुरुषर्षभ' என்னும் ஸம்புத்தி, துக்க ஸஹநத்திற்காக அர்ஜுனனை ப்ரோத்ஸாஹநம் செய்கின்றது.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

(தொடர்ச்சி.)

இந்த ருக்வேத வசநம் டிலக் வித்வானால் எடுக்கப்படுகிறது.

"पञ्चपादं पितरं द्वादशाकृतिं दिव आहुः परे अर्धे पुरीषिणम्। अथेमे अन्य उपरे विचक्षणं सप्तचक्रे षडर आहुरर्पितमिति॥"

இதற்குத் தேவதை ஸம்வத்ஸர தேவதையான ஸூர்யன். அவர் யாவரையும் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறபடியால், அவர் பிதாவெனப்படுகிறார். 'பஞ்சபாதம்' என்றால் ஐந்து ருதுவென்றும், 'ஷட் அரம்' என்றால் ஆறு ருதுவென்றும் பாஷ்யம். 'த்வாதசாக்ருதி' என்றால் ஸம்வத்ஸர தேவதைக்குப் பன்னிரண்டு மாஸங்களே ஆகாரங்களெனப்படுகிறது. 'ஸப்தசக்ர'மென்றால் ஸூர்யனுடைய ஸப்தகிரணங்களே சக்ரங்களாக வர்ணிக்கப்படுகின்றது. 'புரீஷம்' என்றால் ஜலம்; அதனுடைய ஸம்பந்தம் ஸூர்யனுக்கு உண்டென்று அபிப்ராயம். வ்ருஷ்டியின் ஜலமென்று பாஷ்யகாரர் அபிப்ராயம். இந்தத் தேவதையைச் சிலர் 'दिवः परे अर्धे पुरीषिणम्' என்கிறார்கள். [தேவலோகத்தினுடைய அந்தரிக்ஷ லக்ஷணமான உயர்ந்த பாதியில் இருக்கும் ஆதித்யனிடம் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்; அதாவது-ஸம்வத்ஸரம் 'ஆதித்யாதீநம்' என்று ஸாயண பாஷ்யம். 'பரே அர்த்தே' என்றால் த்யுலோகத்தில் விஷ்ணுவினுடைய மூன்றாம் பாதஸ்தாநத்தில் என்று ப்ரஶ்நோபநிஷத் ஶங்கரபாஷ்யம்.] 'விசக்ஷணம்' என்றால் ஸர்வத்ரஷ்டாவென்று தாத்பர்யம். அந்தத் தேவதையைப்பற்றி

வேறு சிலர், 'அவரை ஸூர்யனைப் பாவித்து, ஸப்தசக்ரம் என்பது ஷட்ருதுவுடன் கூடியதும் ப்ராணிகள் உபாதியை அடைவதுமான ஸம்வத்ஸரத்தில் வைக்கப்பட்டதாகச் சொல்வர்' என்று பாஷ்யம்.

இந்த வாக்யத்துக்கு முன் வாக்யத்தில் த்வாதசாரங்களுடன் கூடிய சக்ரத்தில் 720 அக்நி புத்ரர்கள் இருக்கின்றார்களெனச் சொல்லப்படுகிறது. பாஷ்யத்தில் 720 அஹோராத்ரங்களை அவ்வண்ணம் வர்ணிப்பதாய்ச் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகலால் தேவதை ஸம்வத்ஸரம்; அவர்க்கு 12 மாஸங்களும் 12 ஆகாரங்கள், சிலர் அவர்க்கு 5 ருதுக்கள் என்பர். சிலர் ஆறு ருதுக்கள் என்பர். டிலக் வித்வான், ஐந்து ருதுக்கள் என்பதால் பத்து மாஸகாலம் ஸூர்யதர்சநம் இருந்ததென்றும், மற்றிரண்டு மாஸங்களில் அவர் புரீஷிணம், அதாவது முன் பலவிடங்களில் சொன்னபடியே ஜலமத்யே ஸ்தாபிதராய் இருந்தாரென்றும் தாத்பர்யம் என்கிறார். இதற்கு அநுகூலமாக, எப்போது ருதுக்கள் ஆறாயினவோ, எப்போது ஸூர்ய தர்சநம் ஜநங்கட்கு என்றும் கிடைத்ததோ, அப்போது ஸூர்யன் விசக்ஷணரென்று வர்ணிக்கப்பட்டதாகச் சொல்கிறார். த்யுலோகத்துக்குப் பரார்த்தத்தில் என்றால், தூரமான கீழ்ப் பாகம், அதாவது ஸமுத்ரம் என்றும், அங்கிருக்கையில் அவர் புரீஷிணரென்றும், 'உபரே' என்றால் த்யுலோக ஸமீபமென்றும், அங்கிருக்கையில் அவர் விசக்ஷணராயிருந்தார் என்றும் டிலக் சொல்கின்றார். இதனால், ஒரு ஸம்வத்ஸரம் ஐந்து ருதுக்களுடன் கூடியிருந்ததும், மற்றிரண்டு மாஸங்களில் ஸூர்யன் பூமியின் கீழிருந்ததும் வேத மந்த்ர த்ரஷ்டாக்களால் ஸ்மரிக்கப்பட்டதென்று தாத்பர்யம்.

பிறகு டிலக் வித்வான், ஆதித்யாநாம் அயநம், அங்கிரஸாம் அயநம், கவாம் அயநம், என்று வழங்குகின்ற ஸத்ர யாகங்களைப் பற்றி யோசிக்கின்றார். வைதிக க்ரதுக்களில் இவை அநாதியாம். ஒரே விதமான யாகத்தினுடைய விகல்பிக்கின்ற பேதங்களென்று அவற்றைச் சொல்ல வொண்ணுமாம். 'கவாமயநேந யந்தி । காவோ வா ஆதித்யா:, ஆதித்யாநாமேவ அயநேந யந்தி' எனும் ஐதரேய ப்ராஹ்மண வசநத்தை அநுஸரித்து, கவாம் அயநமெனும் யாகாநுஷ்டாநத்தினால் ஆதித்யாநாம் அயநமும் அநுஷ்டிதமென்று தாத்பர்யம்.

கவாம் அயநம் ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்தில் ஒரு தரமும், தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், இரண்டு தரமும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றதாம். 'காவோ வா ஏதத் ஸத்ரமாஸத' என்றும், 'காவோ வை ஸத்ரமாஸத, அஸ்ருங்கா: ஸதீ:, ஸ்ருங்காணி நோ ஜாயந்தா இதி காமேந' என்றும், 'ஸ்ருங்காணி [illegible]' என்றும் ப்ரகரணங்கள் ஆரம்பிக்கின்றன. அந்த ஸத்ர ப்ரயோஜநம், '[illegible] ஸ்ருங்காணி ஜாயந்த' என்றும், '[illegible] ஸ்ருங்காண்யஜாயந்த', என்றும் வர்ணிக்கப்படுகின்றது. இந்த ஸம்வத்ஸர யஜ்ஞமானது, ஸம்ஹிதைகளிலும் ப்ராஹ்மணங்களிலும், ஸூர்யனுடைய ஸம்வத்ஸர யாத்ரையோடு ஒத்து, ஸம்வத்ஸர காலம் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. ஆனாலும், அது ஒரு காலத்தில் பத்து மாஸங்களில் முடிந்ததாகவும் தெரிகிறது. இந்த யாகத்தைப் பன்னிரண்டு மாஸங்களிலாவது, பத்து மாஸங்களிலாவது செய்து முடிக்கலாமென்று சொல்லித் தைத்திரீய ஸம்ஹிதை, இது இப்படி இருப்பதற்குக் காரணத்தை, '[illegible]', யென்று யோசிக்கின்றது. '[illegible]' எனும் சப்தத்தைப் பாஷ்யகாரர் 'அநாதி வழக்க'மென்று வ்யாக்யாநம் செய்கிறார். இதனுடன் தசக்வாள் எனும் அங்கிரஸ்ஸூக்கள் யாகத்தைப் பத்துமாஸங்களில் முடித்தனர் எனும் ப்ரமாணத்தையும் சேர்த்து யோசித்தால், வைதிக ஆர்யர்களுடைய முன்னோர்கள் ஸ்தலாந்தரங்களில் யாகத்தைப் பத்து மாஸங்களுக்குள் முடித்தனர் என்று ஏற்படுகிறது.

கவாம் அயநம் எனும் யாகத்தில், 'கோ'சப்தம் ஆதித்யர்கள், அதாவது, மாஸதேவதைகள் என்று ஐதரேய ப்ராஹ்மணம் விவரித்ததை முன்பே காட்டியுள்ளோம். வேத பாகங்களில் அஹோராத்ரங்களையும், மழை ஜலத்தையும், உதயமாகுமுன் உண்டாகும் ஸூர்யரஸ்மிகளையும் அதாவது உஷாகாலத்தையும் 'கோ' சப்தத்தால் வ்யவஹரிக்கிறார்கள். இதர ஆர்யமதங்களிலும்

அஹோராத்ரங்கள் பசுவென்று சொல்லப்படுகின்றனவாம். ஆதலால் ‘கோக்கள் கொம்புகளை ஸம்பாதிக்கவேண்டிப் பத்துமாஸம் ஸத்ரயாகம் அநுஷ்டித்தன’ எனும் கதையின் தாத்பர்யமாகத் திலக் வித்வான், நீடித்த ராத்ரிகளில் பனி முதலான அஸுரர்களால் நிரோதம் பண்ணப்பட்ட நாள்கள் பத்து மாஸம் வரையிலும், அதாவது ஒரே பகலாக நீண்டுவளர்ந்ததும் இராப்பகலான நாள்களாக வளர்ந்ததுமான பத்துமாஸ காலம் வரையில் நடந்துவந்தனவென்றும், அதுவரையில் கவாம் அயநம் எனும் ஸத்ரம் நடந்தேறியதென்றும், அதன்பிறகு இரண்டு மாஸகாலம் இருட்டாக விஸ்தரித்ததென்றும் அபிப்ராயப்படுகிறார். பார்ஸிகளுடைய அவஸ்தாக்ரந்தத்திலும் அவர்களுடைய முன்னோர்கள் வஸித்த தேசவிசேஷத்தில் பத்து மாஸம் ஸூர்யதர்சநமும், இரண்டு மாஸம் அதனுடைய அபாவமும் இருந்ததென்றும், அந்தத் தேசம் பனிக்கட்டிகளால் மூடப்பட்டுப் போய் அந்த முன்னோர்கள் அதைத் துறந்துவிட்டார்களென்றும் சொல்லப்படுகின்றதாம்.

ஸோமயாகம் யாகங்களுக்குள் அநாதியாம். அது நம்முடைய முன்னோர்களான வைதிக ஆர்யராலும், பார்ஸிகளெனப்பட்ட ஐராணியராலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டது. அதில் ஸோமரஸம், காலை மத்யாஹ்நம் ஸாயங்காலம் ஆக மூன்றுதரம் தேவதைகளுக்கு ஸமர்பிக்கப்பட்டது. ஒரு நாளில் முடிகின்ற ஸோமயாகம் ஏகாஹமென்றும், ஒரு நாளுக்கு மேற்பட்டுப் பன்னிரண்டு நாள்களுக்குள் முடிவது அஹீநமென்றும், பதின்மூன்று நாள்களிலோ, அதற்கு மேற்பட்டு வர்ஷ ஸஹஸ்ரம் வரையில் செய்யப்படுவது ஸத்ரமென்றும் சொல்லப்படுமாம். அக்நிஷ்டோமம் முதல் வகுப்பில் முடிவதாம். அத்யக்நிஷ்டோமம், உக்த்யம், ஷோடசீ வாஜபேயம், அதிராத்ரம், அப்தோர்யாமம் இவை ஜ்யோதிஷ்டோமனுடைய விகல்பங்களாம். த்வாதசாவும், அஹீநமாயும் ஸத்ரமாயும் அநுஷ்டிக்கப்படுமாம். கவாம் அயநம் ஸத்ரத்தில் அந்தர்க்கதமாம். அதில், முதல் தினமும் முடிவான தினமும், அதிராத்ரம் அநுஷ்டிக்கப்படுமாம். இரண்டாவது தினம் சதுர்விம்சமும், முடிவான தினத்துக்கு முதல்நாள் மஹாவ்ரதமும் செய்யப்படுமாம். ஜ்யோதிஸ் ஒருநாள், கோ ஒருநாள், ஆயுஸ் ஒருநாள், ஆயுஸ் ஒருநாள், கோ ஒருநாள், ஜ்யோதிஸ் ஒருநாள், இவ்வண்ணம் ஆறுநாள் க்ரியைகளுக்கு ‘ஷடஹம்’ என்று பெயர். ஷட

ஹம் இருவிதம்: அவை, அபிப்லவம் ப்ரிஷ்ட்யம் என்பன. மாஸத்துக்கு ஐந்து ஷடஹம். ஈஷத் பேதத்தோடு இந்த க்ரியைகள், முன் 150 நாட்கள், பின்னால் 150 நாட்கள்; மறுபடியும் ஷடஹங்கள், முன் 24 நாட்கள், பின் 24 நாட்கள்; இவ்வண்ணம் அநுஷ்டிக்கப்படுமாம். விஷுவான் என்னும் நடுநாளைக்கு முன்னும் பின்னும் முறையே அபிஜித் ஒருநாளும், ஸ்வரஸாமம் மூன்று நாளும், ஸ்வரஸாமம் மூன்று நாளும் விச்வஜித் ஒரு நாளும்; இப்படி ஸத்ரயாகம் 360 நாட்கள் வரையில் அநுஷ்டிக்கத்தக்கது. கவாம் அயநம் பத்தே மாதம் நடந்தால் ஷடஹ தினங்கள் குறைவுபடும்; முன் முப்பது நாளும், பின் முப்பது நாளும், 10 ஷடஹங்கள் குறையும். கவாம் அயநத்தில், இரண்டு ரூப ஷடஹங்களும் உண்டு. ஆதித்யாள் அயநத்தில் எல்லா ஷடஹங்களும் அபிப்லவங்கள்; ஆங்கிரஸ்ஸுக்களுடைய அயநத்தில் எல்லாம் ப்ரிஷ்ட்யங்கள்.

இது தவிர தைத்திரீய ஸம்ஹிதைகளிலும் ப்ராஹ்மணங்களிலும் ராத்ரி ஸத்ரங்கள் என்று யாக விசேஷங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. இவை ஒரு ராத்ரியிலோ, இரண்டிலோ, பத்திலோ, அதிகப்பட்ட ராத்ரிகளிலோ, நூறு ராத்திரிகள் வரையிலோ அநுஷ்டிக்கத் தக்கன. அந்த எல்லைக்குள் அவை அடங்குகின்றன. இவற்றுளும், அதிராத்ரங்களில் போல ஸோமரஸம் ராத்ரியில் மூன்று பர்யாயங்களில் ஸமர்ப்பிக்கப்படுமாம். இந்த யாகத்தைப்பற்றி, ஐதரேய ப்ராஹ்மணம் சொல்கின்றது: அஸுரர்கள் ராத்ரியை ஆஶ்ரயித்தார்கள்; தேவர்கள் அஹஸ்ஸை ஆஶ்ரயித்தனர்; அவர்கள் அஸுரர்களை ராத்ரியினின்றும் துரத்த இச்சித்தார்கள். அதை நிறைவேற்றுவதாக, இந்த்ரன் ஒருவனே ஒப்புக்கொண்டான்; சந்தஸ்ஸுக்களுடைய ஸஹாயத்தைக் கொண்டு அவனுக்கென்று உத்தேசித்த மூன்று ஸோமார்ப்பணத்தின் மூலமாக ராத்ரியின் மூன்று பிரிவுகளினின்றும் அஸுரர்களை ஓட்டிவிட்டான்.

அதிராத்ரம் என்பது இந்த்ரனைக்கொண்டு அஸுரர்களுடைய நிக்ரஹத்தின் பொருட்டுச் செய்யப்பட்ட யாகம். இப்படிப்பட்ட க்ரியா விசேஷம் பார்ஸிகளுடைய மதத்திலும் காணப்படுகிறது. 10 மாஸங்களில் யாகம் முடிவு பெற்றபோது, ஒரே இருளாக நீண்ட இரண்டு மாஸங்களில் இந்த்ரனுக்கு உத்ஸாஹத்தைக்

கொடுக்கவெண்ணி ராத்ரி ஸத்ரங்கள் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும், ஸூர்யதர்சநம் ஏழு மாஸம் இருந்து, உஷர்காலம் ஒரு மாஸமும், ஸாயம் ஸந்த்யை ஒரு மாஸமும் நீண்டு, தமஸ் மூன்று மாஸம் நீண்டு, வர்ஷம் முடிவு பெறுகின்ற த்ருவ ஸமீப தேசங்களில், நம் முன்னோர்கள் வாஸம் செய்த காலத்தில், மேலே சொன்ன ராத்ரி ஸத்ரங்களை 100 ராத்ரிகளில் அநுஷ்டித்தார்களென்றும், அந்தத் தேச விசேஷத்தைவிட்டுத் தென்புறம் அவர்கள் வரவர, ராத்ரி ஸத்ரங்கள், குறைவுபட்ட ராத்ரிகளில் அநுஷ்டிக்கப்பட்டனவென்றும், த்ருவ ஸமீப தேசங்களை முற்றிலும் விலகிவிட்ட பிறகு, அந்த அநுஷ்டாந அடையாளமாக இப்போது வர்ஷாந்தமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்ட ஸத்ர யாகத்தின் முன்னும் பின்னும் அதிராத்ரமெனப்படுவது அநுஷ்டிக்கப்படுகிறதென்றும் திலக் வித்வான் யோசிக்கின்றார். ஶதராத்ரங்களில் அநுஷ்டிதங்களான யாகங்கள் இந்த்ர தேவதைக்கே யுரியனவாதலால் தான் இந்த்ரனுக்கு ஶதக்ரது வெனும் பெயர் வந்ததென்பதைத் தீர விசாரித்து நிஷ்கர்ஷிக்கின்றார். ஶதக்ரதுக்களைப் புராணங்கள் அஶ்வமேதங்களென்று யோசித்தபோதிலும், அவை ராத்ரி யாகங்களில் சேர்க்கப்பட்டவை யென்கிறார். ருக் வேதத்தில் வஸிஷ்ட ப்ரோக்தமான ஒரு ஸூக்தத்தில், '[illegible]' [ஓ இந்த்ரனே! பிதா புத்ரனுக்குச் செய்வதைப்போல் எங்களுடைய யாகத்தை நடப்பிப்பீர்; பகு பெயரால் ப்ரார்த்திக்கப்பட்டவரே! இந்த யாகத்தில் நாங்கள் ஜ்யோதிஸ்ஸை அடையும்படியாக எங்களை ஶிக்ஷிப்பீர்] எனும் வாக்யம் ஐதரேய ப்ராஹ்மணத்தின்படி மேற்குறித்த ராத்ரி ஸத்ர விஷயமென்று யோசிக்கின்றார். தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், தஶராத்ரமெனும் யாக ஸம்பந்தமாக, '[illegible]' எனும் ஶப்தங்களை, '[illegible]' என்று பட்ட பாஸ்கர வ்யாக்யாநமிருக்கிறபடியை யோசித்து, '100 நாள் வரையில் நீண்ட தமஸ்ஸில் ஶம்பரனுடைய நூறுகோட்டைகளை இந்த்ரன் நாசம் செய்தார்' என்பதும், அந்த யுத்தத்தின் நீண்டகாலத்தைச் சொல்வதாக நினைக்

கின்றார். இதே ரூபமான ஒரு உபாக்யாநம் பார்ஸிகளுடைய மதக்ரந்தங்களிலும் இருக்கின்றதாம். அங்கே தேவதையின் பெயர் திஷ்ட்ரியன். அவர்க்கு அஸுர மாஸ்டாவால் ஒரு ராத்ரியோ இரண்டு ராத்ரிகளோ, ஐம்பதோ, நூறு ராத்ரிகள் வரையிலோ பண்ணப்பட்ட ஹோமத்தின் ப்ரயோஜநமாக அவர் சத்ருக்களை ஜெயித்து வருகின்றார். '[illegible]' என்று ஶாயணபாஷ்யம். ஆதலால் தீர்க்கமாக நீண்ட ராத்ரியினுடைய முதலிலும் முடிவிலும் அது அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று திலக்கினுடைய யோசனை. இப்போது சதுர்விம்ஶத்தில் தொடங்கி மஹாவ்ரதத்தில் முடிகின்ற ஸத்ரயாகத்தின் முன்னும் பின்னும், அது அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது; முன்பு நீண்ட தமஸ் ஆரம்பத்திலும் முடிவிலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்கிறார்; மற்ற ராத்ரிகளில் ராத்ரிக்ரதுக்கள் முன் அநுஷ்டிக்கப்பட்டன; இப்போது அவற்றிற்கு ஆவஶ்யகம் இல்லை. ஆதலால், ராத்ரி யென்றால் அஹஸ் என்று அர்த்தம்செய்து, மீமாம்ஸகர்கள் அவற்றை ஸோமயாகங்களில் சேர்த்து, அஹீநமென்றும் ஸத்ரமென்றும் பெயரிட்டு அநுஷ்டிக்கச்செய்தார்கள் என்று திலக் சொல்லுகிறார்.

த்ருவப்ராதேச வாஸத்தை மறந்தபிறகு ப்ராசீந ஸம்ப்ரதாயத்தைக் கைவிடாத விப்ரர்கள், தத்ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மூலங்களை விசாரிக்கப்புகுந்து, அவ்விசாரம் வேதங்களில் ப்ராஹ்மண பாகங்களில் பெருகுகின்றதென்றும், அதைக்குறித்து ப்ராஹ்மண பாகங்கள், சிலர் தூஷிக்கின்றபடித் தூஷணார்ஹங்கள் அல்லவென்றும் திலக் யோசிக்கின்றா.

வைதிக கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதைகள் விஷயமாக திலக்வித்வான் செய்கின்ற சில யோசனைகளை இங்கே விவரிப்போம். அந்தத் தேவதைகளுடைய ஸ்வரூப ஸ்வபாவங்களைப் பலவிதமாக நம்முடைய பூர்வவித்வான்கள் யோசித்தார்களாம். சிலர், அத்தேவதைகள் தேஜோவிசிஷ்டர்களாயும் திவ்ய சரித்ரத்துடன் கூடினவர்களாயும் லோகத்தில் இருந்து, பிறகு

தேவதாரூபத்தை அடைந்தவர்களென்பர். இன்னும் சிலர், மேலே விவரித்தவர் புண்யகர்மங்களால் தேவத்வத்தை அடைந்தவர்கள், வைதிக கர்மங்களுக்கு உத்தேஶ்யரான தேவதைகளோ, ஜந்மத்தாலேயே அதிகாரி தேவதைகளாய் அவதரித்தவர்கள் என்றும் சொல்வார். சப்தார்த்த விவரண ஸமர்த்தரான நைருக்தர்கள், உஷை, மின்னல், காற்று மழை, அக்நி, வாயு, இவைபோன்ற ப்ராக்ருத பதார்த்தங்களும் தோற்றங்களும் தேவதைகளாகப் பாவிக்கப்பட்டன என்று சொல்வர். இவர்களை ஆதிபௌதிகர்கள் எனல் தகும்; ஆத்யாத்மிகர்கள் யாவற்றையும் வேதாந்தாநுஸாரியாக விவரிப்பார்கள். வேதார்த்தநிச்சயம் செய்கின்ற ஆதுநிகர்கள் (முக்யமாக ஐரோப்யர்கள்) நைருக்தர்கள் யோசனைகளை அங்கீகரித்துச் சிலவிடங்களில் அதே முறைகளில் வேறு யோசனைகளையும் செய்கின்றனர்.

திநமும் ப்ரகாசம் தமஸ்ஸை நிரஸிப்பதையும், காற்றுமழையாகிய தேவதையானது மழையையும் வெளிச்சத்தையும் தடுக்கும் கார்மேகங்களை ஜெயிப்பதையும்பற்றியே, வேதஸம்பந்தமான கதைகள் பேசுகின்றன வென்பது நைருக்தவாதம். அஶ்விநிதேவதைகள் வர்திகமெனும் பக்ஷிவிசேஷத்தைக் காப்பாற்றின கதை, ராத்ரி ஸம்பந்தமான தமஸ்ஸினின்று உஷையெனும் காலை வெளிச்சத்தைக் கொண்டுவருவதைச் சொல்லுகிறதென்று அவர்கள் சொல்வார்கள். "வ்ருத்ரன் யார்? மேகமென்று நைருக்தர் (சொல்வார்.) த்வஷ்டாவின் குமாரனான அஸுரன் என்று ஐதிஹாஸிகர்கள் (சொல்வார்கள்.) ஜலத்தினுடையவும் ஜ்யோதிஸ்ஸினுடையவும் சேர்க்கையாகின்ற காரணத்தால் வர்ஷமாகிற கார்யம் உண்டாகிறது. அது உவமையால் யுத்தமென வர்ணிக்கப்படுகிறது. மந்த்ரவர்ணங்களும் ப்ராஹ்மண வாதங்களும் (வ்ருத்ரனைப்) பாம்பென வர்ணிக்கின்றன. (அவன்) சரீரத்தை வ்ருத்திசெய்து ஸ்ரோதஸ்ஸுக்களை (ஆறுகளை) தடுத்தான். அவன் கொல்லப்பட்டபோது ஜலங்கள் ப்ரவஹித்தன" என்று யாஸ்கர் எழுதுகின்றார். ப்ரஜாபதி தனது புத்ரியினிடம் காமம் கொண்டார் எனும் ப்ரஸ்தாபத்தைப்பற்றி ஐதரேய ப்ராஹ்மணம், ஸூர்யன் உஷையை அநுஸரித்து ஓடுவதென்று சொல்லுகிறது. குமாரில பட்டாசார்யர் இந்த்ரனை ஸூர்யனாகவும், அஹல்யையை ராத்ரியாகவும் யோசிக்கின்றனராம்.

உஷாகாலம் வருவதையும், பிறகு ஸூர்யோதயமாவதையும் வர்ணிப்பவைபோல், பல வேதகதைகளை மாக்ஸ்முல்லர் யோசிக்கின்றாராம். இந்த்ர வ்ருத்ராஸுர கதைகளைக் காற்றுமழையினுடைய ஸந்நிவேசங்களாக நைருக்தர்கள் யோசிக்கின்றார்களாம். இதை ஐரோப்யர்களும் அங்கீகரிக்கின்றனராம். இன்னும் சில ஐரோப்யர்கள் வஸந்தகாலம் வர்ஷாகாலம் கழிந்து வருகின்ற ப்ரகாரங்களை வேதகதைகள் வர்ணிப்பனவாக எண்ணுகின்றனர். அஶ்விநி தேவதைகள் ச்யவநருக்குப் பால்யம் அளித்த கதையையும், அத்ரியை வெப்பத்தினின்றும் இருட்டினின்றும் ரக்ஷித்த கதையையும், வந்தநரை அவர் புதைக்கப்பட்ட குழியினின்று மீட்ட கதையையும், விஷ்பலர்க்குப் புதிய கால் தந்த கதையையும், ருஜ்ராஶ்வருக்குக் கண்கொடுத்த கதையையும், வர்ஷாகாலத்தில் மாலிந்யம் அடைந்த ஸூர்யன் வஸந்தகாலத்தில் ஸ்வதேஜஸ்ஸைப் பொருந்தின கதையென்றே சொல்வார்கள். இந்த ப்ரகாரம் வேதார்த்தவிசாரம் செய்வதை திலக்வித்வான் அங்கீகரிக்கின்றனர். ஆனால் நமது முன்னோர்கள் த்ருவப்ரதேசவாஸம் செய்தார் என்பதை ஒப்புக்கொண்டபிறகுதான், ஸம்சயத்துடன் கூடிய பல வேதவாக்யங்கள் ஸ்பஷ்டமான அர்த்தங்களைக் கொடுக்கக்கூடுமென்று அவர் யோசிக்கின்றார். வ்ருத்ரன், நமுசி, சுஷ்மன், சம்பரன், வலன், பிப்ரு, குயவன் என்று சொல்லப்பட்ட இந்த்ர சத்ருக்களுக்கெல்லாம் ஆகாரம் ஒரே ப்ரகாரமானதாம். இவர்களை இந்த்ரன் கொன்ற ப்ரயோஜநம், ஸிந்து வென்றும் அப்பென்றும் சொல்லப்பட்ட ஜலங்களின் நிரோத நிவ்ருத்தியும் ப்ரவாஹமும் என்று வேதவாக்யங்கள் சொல்கின்றன. வ்ருத்ரனை அப்பின்மேல் ஶயிக்கின்றவனென்றும், இந்த்ரனை அப்பின்கண் ஜயிக்கின்றவனென்றும் வேதம் வர்ணிக்கின்றது. பல விடங்களில் இந்த்ரன் வ்ருத்ராதிகளை ஜெயித்துப் பசுக்களை மீட்டானென்று சொல்லப்படுகின்றது. இன்னும் பல விடங்களில் மேற்சொன்ன அஸுரர்களை ஜெயித்து இந்த்ரன் காலை வெளிச்சத்தையோ, பகலையோ, ஸூர்யனையோ, உஷாகாலத்தையோ கொண்டுவந்ததாகவும் சொல்லப்படுகிறது.

பத்ராதிபர்.

(இன்னும்வரும்.)

7. பருப்பதத்துக் கயல்பொறித்த பாண்டியர் குலபதிபோல்
திருப்பொலிந்த சேவடியென் சென்னியின்மேற் பொறித்தாய்
மருப்பொசித்தாய் மல்லடர்த்தா யென்றென்றுன் வாசகமே
உருப்பொலிந்த நாவினேனை யுனக்குரித் தாக்கினையே.

8. அனந்தன்பாலும் கருடன்பாலு மைதுநொய் தாகவைத்தென்
மனந்தனுள்ளே வந்துவைகி வாழச்செய்தா யெம்பிரான்
நினைந்தென்னுள்ளே நின்றுநெக்குக் கண்க ளசும்பொழுக
நினைத்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன் நேமி நெடியவனே.

9. பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட் டோடிவந்தென்
மனக்கடலில் வாழவல்ல மாய மணாளநம்பி
தனிக்கடலே தனிச்சுடரே தனியுலகே யென்றென்று
உனக்கிடமா யிருக்கவென்னை யுனக்குரித் தாக்கினையே.

10. தடவரைவாய் மிளிர்ந்துமின்னும் தவள நெடுங்கொடிப்போல்
சுடரொளியாய் நெஞ்சினுள்ளே தோன்றுமென் சோதிநம்பி
வடதடமும் வைகுந்தமும் மதிள்துவ ராபதியும்
இடவகைக ளிகழ்ந்திட்டென்பா லிடவகை கொண்டனையே.

11. வேயர்தங்கள் குலத்துதித்த விட்டுசித் தன்மனத்தே
கோயில்கொண்ட கோவலனைக் கொழுங்குளிர் முகில்வண்ணனை
ஆயரேற்றை யமரர்கோவை யந்தணர்த மமுதத்தினை
சாயைபோலப் பாடவல்லார் தாமு மணுக்கர்களே.

[பெரியாழ்வார் திருமொழி]

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]

1. [illegible]
[illegible]
[illegible]

[illegible]

2. [illegible]

3. [illegible]

4. [illegible]

5. [illegible]

6. [illegible]

7. [illegible]

8. [illegible]

9. [illegible]

10. [illegible]

11. [illegible]

[illegible]

அரசாணிப்பாலை - சடகோபாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

[illegible]

எட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.

எற்கெனவே ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறபடி, ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கம் ஸ்ரீ திருக்கச்சிநம்பியின் அவதாரத்தால் அநுக்ருஹீதமான பூவிருந்தவல்லியில், நாளது மார்கழி மீ 13வ முதலாக நாலு தினங்களில் ஸ்ரீ பகவத் க்ருபையை முன்னிட்டு நடைபெறப்போகின்றது. அந்தக் காலத்தில் ப்ரஹ்மவித்ஶ்ரேஷ்டர்களான அநேக பாகவதோத்தமர்கள் அவ்விடத்திற்கு எழுந்தருளி, அவர்களது ஸாந்நித்யத்தால் இந்த ஸதஸ்ஸைப் பெரியதொரு ப்ரஹ்ம ஸத்ரம்போல நடத்தத் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கிறார்கள்.

“ [illegible] ।
[illegible] ॥ ”

தாபத்ரய பீடிதர்களாயுள்ள அஸ்மாத்ருஶர்களை அநுக்ரஹிப்பது ஒன்றே அவர்கள் அவ்விதம் திருவுள்ளம் பற்றுவதற்குக் காரணமாதலால், அந்தக் காலத்தில் நாமெல்லோரும் அவ்விடம் விடைகொண்டு அப்ராக்ருதமான அந்தப் பாகவத ஸமூஹத்தை ஸேவித்து இந்த ஜந்மத்தை க்ருதார்த்தமாகச் செய்துகொள்ளவேண்டியது அவஶ்யமே.

“ [illegible] ।
[illegible] ॥ ”

அந்த நாலு தினங்களில் அவ்விடத்திற்கு வரும் அதிதிகளுக்கு ஒருவித குறைவுமின்றிக்கே ஆதித்யம் செய்வதற்காக மிகவும் த்ருப்திகரங்களான ஸம்விதானங்களை, அவ்விடத்திலுள்ள ஆஸ்திகர்கள் மிகுந்த உத்ஸாஹத்துடன் செய்து வருகிறார்கள். ஸந்நிவேஶமும் மிகவும் ரமணீயமாகவே இருக்கின்றது. சென்னப்பட்டணத்திலிருந்து திருவெவ்வுளூர் போகும் மார்க்கத்தில் ‘ஆவடி’ என்னும் ரயில் ஸ்டேஷனிலிருந்து, ஸுலபமாக அந்த இடத்திற்குப் போய்ச் சேரலாம். தென் இந்தியா ரயில் மார்க்கத்தில் சென்னப்பட்டணத்திற்குத் தென் மேற்கிலுள்ள ‘பரங்கிமலை’ என்னும் ரயில் ஸ்டேஷனிலிருந்தும் அவ்விடம் போகலாம். ஸதஸ் நடக்கும் காலமும் லௌகிக வ்யாபாரத்திலிருந்து விரதி ஸம்பவிக்கும் காலமாக இருப்பதால்,

எல்லா ஆஸ்திகர்களும் இந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரிக்கவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இம்மாதிரியாக ஸதஸ் சேர ஆரம்பித்து எட்டு வருஷகாலம் ஆகின்றது. ஒவ்வொரு ஸம்வத்ஸரத்திலும் இந்த ஸதஸ்ஸை எவ்வித குறைவுமின்றிக்கே எம்பெருமான் நடத்திக்கொண்டு வருகிறான். சற்றேறக்குறைய ரூ 700 செலவும் ஆகின்றது. இதம் பரமாகவே சிலர் மிகுந்த பரிஶ்ரமத்தையும் வஹிக்கிறார்கள். ‘இவ்வளவு செலவையும் பரிஶ்ரமத்தையும் அபேக்ஷிக்கும் இந்த ஸதஸ்ஸின் ப்ரயோஜநமென்ன? ஜநங்களுக்கு எவ்விதமான ஆநுகூல்யத்தை இது செய்கின்றது?’ என்று இப்பொழுது சிலருக்கு ஒரு ஶங்கை ஜநித்திருக்கிறது. அவர்களுக்கு நாம் சொல்லும் ப்ரத்யுத்தரம் ஒன்றே. அதாவது—‘இதுபோன்ற ப்ரவ்ருத்திகளின் ஆநுகூல்ய பாகம் ஸ்வல்ப கால அநுஷ்டாநத்தினால் சடிதியில் குறித்துக் காண்பிக்கும்படி புலப்படாது’ என்பதே. ‘செய்யப்படும் ப்ரவ்ருத்தி ஸாதுவா? அல்லது துஷ்டமா?’ என்பதைப் பரீக்ஷித்து, ஸாதுவானால் அதை ஶ்லாகித்தும் துஷ்டமானால் அதைக் கண்டித்தும் நாம் ஒரு நிர்ணயத்தைச் செய்துகொள்ளவேண்டுமே தவிர, ப்ரயோஜநம் புலப்படவில்லையென்னும் காரணத்தால் மாத்ரம் அதை நிராகரிப்பது உசிதமாகாது.

தவிரவும், இக்காலம் வைதிக ஸ்ரீக்கு அதிமாத்ரம் விருத்தமான காலமாக இருக்கின்றது. வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை ஶாஸ்த்ரத்திற் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டிக்கவேண்டும் என்று நினைப்பவர்களே அதி விரளமாகிவிட்டார்கள். சிற்சிலவிடங்களில் யாராவது ஸாத்விகர்கள் ஶாஸ்த்ர பீருக்களாக இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களை,

“ [illegible] ”

என்கிறபடி கலிகாலம் மிகவும் பாதிக்கின்றது. அந்த உபத்ரவம் ஸஹிக்கமாட்டாமல் வருந்தும் அவ்வைதிகர்களுக்கு, வேத மார்க்கத்தில் விஶ்வாஸத்தைப் பாராட்டும் நாம் நம்மால் இயன்ற வரையில் ஸஹாயம் செய்யாமல் இருப்பது தர்ம்யமாகுமா? ஐஹிக லாபமொன்றையும் எதிர் பாராமலே, அஸாதாரணமான ஒருவித விஶ்வாஸத்துடன் மாத்ரம் நமது ஶாஸ்த்ரங்களை அப்யஸித்தும் அவைகளிற் சொல்லியிருக்கிறபடி அநுஷ்டித்தும் வரும் வைதிக வித்வான்களுக்கு நாம் யதா ஶக்தி ஒரு அவலம்பத்தைக் கொடுக்காமலிருப்பது ந்யாய்யமாகுமோ? நமது ஶ்ரேயஸ், நமது ஶாஸ்த்ரங்களுடையவும் அவைகளின் அநுஷ்டாநத்திலுடையவும் அபிவ்ருத்தியில் சார்ந்திருக்கிறதே தவிர தேஶாந்தர வாஸிகளின் ஆசாராதிகளை அநுஷ்டிப்பதில் சார்ந்திருக்கவில்லையென்று நாம் உறுதியாக நம்பியிருக்கிறபடியால், அதற்கு உபகாரகமாயுள்ள வ்யாபாரத்தை நாம் செய்யாமல் இருப்பது தர்மலோபமாகுமென்று பயந்தே நாம் இம்மாதிரியான ப்ரவ்ருத்தியிற் செல்லத் துணிகின்றோம்.

இதைத்தவிர்த்து வேறு ப்ரவ்ருத்திகளும் இதன் அபிவ்ருத்திக்கு உபகாரங்களாக இருக்கக்கூடும். ஆனால், அந்தக் காரணத்தால் இப்பொழுது அநுஷ்டிக்கப்பட்டுவரும் இந்தப் பரிபாடியைத் தூஷிப்பது உசிதமன்று என்று மாத்ரம் நாம்விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

தவிரவும், இந்த எட்டு வருஷத்தின் பரிஶ்ரமத்துடைய பலமாக ஆநுகூல்யமொன்றும் தெரியவில்லையென்று சொல்வது ஸரியன்று. நமது மதத்திலும் நமது ஸம்ப்ரதாயத்திலும் முன் இருந்ததைவிட அதிகமான ஶ்ரத்தையையும் விஶ்வாஸத்தையும் ஸூசிப்பிக்கும் பல அடையாளங்கள் பலவிடங்களில் ஸாமாந்யமாகத் தென்படுகின்றன. இதுவே மேனமேல் வ்ருத்தியாகி ஜகத்தின் ஶாஶ்வத ஶ்ரேயஸ்ஸுக்கு முக்கிய காரணமாக பரிணமிக்கலாமென்றும் நாம் ஆஶம்ஸித்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ· வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

புது அக்ரஹாரம்

ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்தநீ ஸபை.

சென்ற கார்த்திகை மாஸம் 14உ முதல் பத்து தினங்களில், திருக்கண்டியூர் ஸ்ரீஹரஶாபஹரப் பெருமாள் ஸந்நிதியில் ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேஶிகன் மஹோத்ஸவம் கண்டருளின பொழுது, புது அக்ரஹாரத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டுள்ள மேற்படி ஸபையின் அங்கத்தினர்கள் அநேக வேதாந்த விஷய உபந்யாஸங்களை நடத்தினார்களென்று கேள்விப்பட்டு நாம் மிகவும் ஆநந்திக்கின்றோம். ப்ரதிஷ்டர்களான அநேக வித்வான்கள் அதில் அந்வயித்ததாகத் தெரியவருகின்றது. அது ஸம்பந்தமான பத்ரிகை சென்ற மாஸத்தில் கொஞ்சம் காலம் அதீதமான பிறகு நம்மிடம் கிடைத்தபடியால் சென்ற மாஸத்திய ஸஞ்சிகையில் அதைப்ரகாஶம் செய்யக் கூடாமற் போய்விட்டது. அந்த அபராதத்தை மேற்படி ஸபையார் க்ருபையுடன் க்ஷமித்தருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ· வாஸுதேவாசார்யன்.

ஸ்ரீ:.

கடிதங்கள்.

ஆஹார நியமம்.

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு :—

லோகத்தில் ஸம்ஸார துக்கத்தை நிவ்ருத்தி செய்து, பகவானுடைய சரணாரவிந்த ஸாம்ராஜ்யமாகிற கைங்கர்யத்தைச் சேதநர்கள் பெறவேண்டுமானால், அதற்கு ஸாதகம் உபாஸநம். அதுதான், ‘த்ருவாநுஸ்ம்ருதி’ என்றும், ‘பக்தி’ என்றும் பூர்வாசார்யர்களால் வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த பக்திக்கு வர்ணாஶ்ரம தர்மங்கள் அங்கமென்று ‘தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி’ என்கிற ப்ரமாணத்தால் ஏற்படுகிறது. இதனுடன் விவேகாதி ஸாதந ஸப்தகமும் பக்திக்கு அந்தரங்கோபாயமாயிருக்கிறது. இது அத்யந்தோபகாரமென்னுமிடம், உடையவரால், ‘தல்லப்தி’ என்கிற ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில், வாக்யகாரருடைய வாக்யத்தைக்கொண்டு ஸம்வாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த ஸாதந ஸப்தகங்களில் முதன்மையாய்ச் சொன்ன ‘விவேக’மென்பதே ஆஹார நியமமென்று சொல்லப்படுகிறது. இது சேதநர்களால் அவஶ்யமாய் அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டியது; ஆகையால் அந்த விஷயத்தில் சில ப்ரமாணங்களை உதாஹரித்து, அதன் ப்ரயோஜநத்தையும் பற்றிச் சிந்திப்போம்.

ப்ரமாணங்களாவன: ‘ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி: ஸத்த்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:’, ‘அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:’ [மஹோபநிஷத்] ‘விண்மூத்ரம் [illegible] விண்மூத்ரம் [illegible] ஜிஹ்வா [illegible] வஸந்தி’, ‘[illegible] விண்மூத்ரம் [illegible]’, ‘[illegible] ஸர்வாஶ்ச காமா: [illegible] । உச்சிஷ்ட [illegible]’, ‘[illegible]

[illegible] [ப. கீதை] ‘[illegible]’ இவை முதலியவை.

இந்த ஆஹார நியமத்திற்கு ப்ரயோஜநம் அந்தக்கரண நைர்மல்யம். ஒருவன் ஸாத்விகாஹாரஸேவை செய்தால், அவனுடைய ஹ்ருதயம் நிர்மலமாய், ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு உபயுக்தமான சித்த நைர்மல்யத்தை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும். துஷ்டாந்நத்தை ப்ரதிதிநம் ஸேவித்துவந்தானாகில், அவன் மநஸ் அசுத்தமாய் அதனால் பகவத்த்யாநத்துக்கு உபயோகமில்லாமற் போய்விடும். ஶ்ருதியும் ‘[illegible]’ என்று, மநஸ், அந்நத்தால் ஆப்யாயநம் பண்ணப்படுகிறதென்று சொல்லுகிறது. மநஸ் அசுத்தமாவதுடன் ஆயுஸ்ஸின் குறைவுக்கும் காரணமென்று சொல்லப்படுகிறது.

மநுஸ்ம்ருதியில் 5-வது அத்யாயத்தில், ப்ராஹ்மணர்கள் ஶாஸ்த்ரோக்தமான கர்மாநுஷ்டாநம் செய்துவருங்காலத்தில், அவர்கள் ஆயுஸ்ஸுக்குக் குறைவு எதனால் உண்டாகிறதென்று ருஷிகள் ப்ரஶ்நம் பண்ண ‘[illegible]’ அந்நதோஷத்தினால் யமன் ப்ராஹ்மணர்களைக் கொல்ல முயல்கிறான் என் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

‘[illegible]’ விவேக என்று வாக்யகாரர் சொல்லுகிறார். ஜாதிதுஷ்டங்களாவன: களஞ்

சிகள். இவை பக்ஷணாநர்ஹங்கள். ஆஶ்ரய துஷ்டாந்நமாவது, [illegible]ளுடைய அந்நம். ஆபத்காலத்தில் கூட பதித சண்டாளாதிகளுடைய அந்நம் அபோஜ்யம் என்று சொல்லப்படுகிறது. நிமித்ததுஷ்டாந்நமாவது, க்ருமிகீடகேஶாதிகளினால் ஸம்பந்தப்பட்ட அந்நம். இப்படிப்பட்ட த்ரிவித ஆஹாரஶுத்தியினுடைய விவேகத்தால் உண்டான ஶரீரஶுத்தியில் விவேக ஶப்தம் உபசாரமாய் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஶ்ருதப்ரகாஶிகையில் விவேக சப்தத்தை வ்யாக்யாநம் செய்யும் ப்ரகரணத்தில், ‘ஸாத்விகாஹார ஸேவையினால், தாமஸாஹங்காரம் ஸேவித்தவனுடைய சரீரத்தைக் காட்டிலும் தன்னுடைய தேஹத்தைப் பிரித்தறிவது’ என்று ஸுதர்ஶந பட்டர் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

பூர்வத்தில் சில மஹான்கள் ஆஹார நியமமில்லாமல் தம்முடைய இஷ்டப்ரகாரம் நடத்திவந்திருப்பதால் ஆஹார நியமம் வேண்டுவதில்லை. யென்றும், இப்படிப்பட்ட வ்யவஸ்தைகளினால் ஐகமத்யத்துக்குப் பங்கம் வருமென்று அதற்காக எல்லோரும் சேர்ந்து புஜித்தாலும் தோஷமில்லை யென்றும், ஆகையால், இந்த நியமம் வேண்டுவதில்லையென்றும், ஆதுநிக நாகரிகர்கள் சிலர் சொல்வார்கள். அவர்களுக்கு ஸமாதாநம்: பூர்வ காலத்தில் மஹான்கள் ஆஹார நியமத்தைத் துறந்ததாய்த் தெரியவில்லை. அப்படி ஒப்புக்கொண்டாலும் அவர்கள் செய்து விட்டார்கள் என்கிற காரணத்தை மாத்ரம் வைத்துக் கொண்டு நாம் அப்படிச் செய்வது உசிதமல்ல. ‘[illegible]’ என்று ப்ரபல கர்மங்களை நீறு செய்யும்படியான தபோசக்தியினால் அந்த மஹான்கள் எதையும் நிர்வஹிக்க ஸாமர்த்யமுள்ளவர்களாதலால், அப்படியில்லாத நாம் அதைமாத்ரம் பார்த்துவிட்டு, இப்படிப்பட்ட அக்ருத்யங்களில் ப்ரவ்ருத்தித்தால் ப்ரத்யவாயமே வரும். அதில் ஜாக்ரதை யுள்ளவர்களாகவேணும். இந்த ஒரு காரணத்தால் ஐகமத்யம் நிலைக்காது. ஐகமத்யத்துக்கு ஆஹாரநியமம் ப்ரதிபந்தகமன்று. ஆகையால், நாம் கூடியவரையில் ஆஹார நியமமுள்ளவர்களாயிருப்பது நலம்.

கமலாபுரம். காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

சந்தா வரவு.

(24-11-18—15-12-18.)

918 - 19 - ம் வருஷத்திய சந்தா :—

1.	எம். எஸ். சேஷாசார்யர், திருவஹிந்திபுரம்	... 1	0	0
2.	டி. ராஜகோபாலாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 5	0	0
3.	வி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், ரஸல்கொண்டா	... 1	8	0
4.	பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்	... 5	0	0
5.	எம். ஆர். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், கும்பகோணம்	... 3	0	0
6.	வி. திருமலை ஐயங்கார், சாவ்கார்பேட்டை	... 3	0	0
	(1917-18) வருஷத்திய சந்தா ம. சேஷாசார்யர்	... 2	0	0

வித்வத் ஸதஸ்.

1.	வி. வரதாசார்யர், வேலூர்	... 2	0	0
2.	வி. ராஜகோபாலாசார்யர், பெங்களூர் ஸிடி	... 5	0	0
3.	கெ. வி. கோபால தேசிகாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 3	0	0
4.	ம. ஸ்ரீநிவாஸா சார்யர், திருப்பதி	... 1	8	0
5.	எஸ். சக்ரபாணி ஐயங்கார், நந்தம் (மதுரை)	... 3	0	0
6.	எஸ். வாஸுதேவாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 10	0	0
7.	ஆனரபில். டி. ரங்காசார்யர், வேப்பேரி	... 20	0	0
8.	என். கே. சடகோபாசார்யர், மயிலாப்பூர்	... 2	0	0
9.	பி. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், எழும்பூர்	... 5	0	0
10.	ஏ. கிருஷ்ணய்யங்கார், திருநெல்வேலி	... 10	0	0
11.	சி. ஆ. குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், செட்டிப்புண்ணியம்	... 1	0	0
12.	ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், சாவுகார்பேட்டை	... 1	0	0
43.	ஆர். நரஸிம்ம ஐயங்கார், திருவல்லிக்கேணி	... 5	0	0
14.	டி. ராஜகோபாலாசார்யர், வண்ணார்பேட்டை	... 5	0	0
15.	ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யர், மாதவபுரம்	... 5	0	0
16.	ஸ. வே. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மதராஸ்.	... 25	0	0

ஸ்ரீ:

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] காளயுக்திவருஷ தைமீ [ஸஞ்சிகை 4.

[illegible]

[illegible] [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

“ [illegible] ”

மோக்ஷ தர்மத்தில் வெளியிடப்பட்ட ஏகாந்திகள் மதம்.

[தத்வத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்ற முமுக்ஷுக்கள் மரணகாலத்தில் யாது ஜபிக்கவேண்டும். பரமபத ப்ராப்தியின்பொருட்டு எதை ஸ்மரிக்கவேண்டும்?] என்று யுதிஷ்டிரர் மறுபடி கேட்கவும், பீஷ்மர் ஸ்ரீவத்ஸாங்கனையும், ஜகத்காரணனையும், அநந்தனையும், லோகஸாக்ஷியாயுமிருக்கும் நாராயணனையே நாரதர் அவ்விஷயத்தில் கேட்டறிந்தனரென்று ப்ரஸ்தாபிக்கத் தொடங்கினார். அந்தவிஷயத்தில், ‘[illegible]’ என்கிறபடியே பதர்யா

ஶ்ரமவாஸியாயிருந்த பகவான் நாரதர்க்கு உபதேசம் செய்தருளினார்.

அதன்பிறகு நாரதர் செய்த பகவத்ஸ்தோத்ரத்தைக் கிஞ்சித்
விவரிக்கின்றோம்:—முடிவற்ற நித்யனை, முதலாம் புருஷோத்த
மனை, வ்யாபகனான பரஸ்வரூபனைக் கைகளைக் கூப்பி வணங்குகின்
றேன். முதல்வனை, லோகஸாக்ஷியை, ஈசனை, புண்டரீகநயனனை,
பக்தர்க்கு இரங்கும் விஷ்ணுவைச் சரணமடைகின்றேன். லோக
நாதனை, ஸஹஸ்ராக்ஷனை, அத்புதனை, முக்காலத்துக்கும் ஈசனை
யடைகின்றேன். ஸர்வலோகத்தையும் உண்டாக்கினவனை, அநந்
தனை, யாவையும் காண்பவனை, பத்மநாபனை, ஹ்ருஷீகேஶனை,
ஸத்யஸ்வரூபியை, அச்யுதனை ப்ரபதநம் செய்கின்றேன். யாவற்
றையும் உள்ளடக்கினவனை, பரர்க்கும்பரனை, ஆத்யந்த மற்றவனை,
ஸூர்யஜ்யோதியை அடைகின்றேன். அநந்தபிரஸ்கனான மஹா
புருஷனை, ஸூக்ஷ்மனை, அசலனை, யாவரும் விரும்பும் அபயப்ர
தனை, நாராயணனை, ஸர்வதத்வங்கட்கும் இருப்பிடமானவனை,
ஶாஶ்வதனான ஈஶ்வரனைச் சரணமடைகின்றேன். இவையாவும் எவ
னால் வ்யாப்தமோ, எல்லாவற்றிற்கும் எவன் ப்ரபுவோ, பரர்க்கும்
அவரர்க்கும் குருவான அந்த விஷ்ணு எனக்கிரங்கட்டும். எவனிடம்
ப்ரஹ்மா உத்பந்நரோ, எவனிடம் வேதங்கள் உண்டானவோ,
யாவர்க்கும் ஆத்மாவான அந்த விஷ்ணு எனக்கு இரங்கட்டும். 'யஃ
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]' ஸர்வ சராசரங்களும், லோகங்களும், ப்ரஹ்மா முதலான
ஸர்வ தேவதைகளும் லயமடைந்த மஹாப்ரளயம் பூர்வத்தில் ப்ராப்
தமாக, மஹாபூதங்கள் முழுகிப்போக, மஹத் ப்ரக்ருதியில் மறை
ந்துபோக, விஶ்வாத்மாவாய், யாவனொருவன் இருந்தானோ, அந்த
விஷ்ணு என்னிடம் க்ருபைபண்ணட்டும். ஆநந்த்யம், ஸர்வதேச
ஸர்வகாலவ்யாப்தி, மோக்ஷப்ரதத்வம், வைபவம், நித்யவிபூதி
யிலே த்ரிவ்யூஹஸ்திதியும், லீலாவிபூதிக்கு அநிருத்தனென்றும்

நாராயணனென்றும் சொல்லப்பட்டரூபம் காரணமாயிருப்பதை
யும் விவரிக்கின்ற முதல் நான்கு மந்த்ரங்களாலும், ப்ரஹ்மாண்ட
மென்றும் ப்ரக்ருதி புருஷர்களென்றும் சொல்லப்பட்ட ஸமஷ்டி
ஸ்ருஷ்டியை விவரிக்கும் இரண்டாவது நாலு மந்த்ரங்களாலும்,
ஜகத்தின் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை விவரிக்கின்ற பின்வருகின்ற ஏழு
ருக்குக்களாலும், ஸ்வவைபவத்தையும் ஸ்வப்ராப்தி ஸாதநத்தை
யும் விவரிக்கின்ற '[illegible] .... [illegible]'
எனும் வாக்யங்களாலும், ஸ்ருஷ்டி ப்ரதிபாதக ஸூக்தங்களின்
ஸங்க்ரஹார்த்தத்தையும், மோக்ஷத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் பாகங்க
ளின் ஸங்க்ரஹார்த்தத்தையும் சொல்லும் '[illegible]
[illegible]' எனும் வாக்யங்களாலும் பூஜிக்கப்பட்ட விஷ்ணு என்னை
அநுக்ரஹிக்கட்டும். ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய தேஜஸ்
ஸுக்களை வ்ருத்திசெய்பவனும், ஸமஸ்த கல்யாணகுணங்கட்கும்
இருப்பிடமானவனும், பர்ஜந்யன், பூமி காலம் தர்மம் ப்ரவ்ரு
த்தி நிவ்ருத்தி முதலான ஸர்வத்தையும் ரூபமாக உடையவனும்,
யோகம் முதலிய ஸர்வத்துக்கும் ஆஶ்ரயமானவனும், வரதனும்,
யஜ்ஞத்தைக் கர்ப்பமாயுடையவனும், ஸ்வர்ணமயமான திருமேனி
யுடையவனும், பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்தை ரூபமாயுடையவனும்,
சதுர்மூர்த்தியும், பரமப்ராப்யனும், லக்ஷ்மீநிவாஸனும், பார்க
ளால் அர்ச்சிக்கப்பட்டவனும், வாஸுதேவனும், வ்யாதி மரணம்
முதலானவை யில்லாதவனும், ரூபமற்றவனும், ப்ரபஞ்சத்தை ரூப
மாயுடையவனும், ஜ்ஞாநஸாகரனுமாகிய உன்னை வணங்குகின்
றேன். அவ்யக்தத்தினின்று வ்யக்தமான ஸர்வப்ரபஞ்சமும் உண்
டாயது; ஸர்வவிகார ரஹிதனான பகவான் அவ்யக்தத்தைக்காட்
டிலும் பரன்; அவனுக்குப் பரமானதொன்றுமில்லை; அவனைச்
சரணமடைகின்றேன். ப்ரதாநமுமில்லை; அதற்கும் பெரிதானவ
னும், மரணமற்றவனும், சைதந்ய ஸ்வபாவமுள்ளவனுமான புருஷ
னெனும் ஜீவனுமில்லை; இவற்றிக்கும் மேற்பட்டவனைச் சரண
மடைகின்றேன். '[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]' ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான தேவர்கள்

எந்த ப்ரபுவைப்பற்றி நித்யம் சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தும், அவனுடைய தத்வநிஸ்சயத்தை இன்னும் அறிந்தார்களில்லையோ, அவனைச் சரணமடைகின்றேன். இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்தி, பகவத்விஷய ஜ்ஞானத்தை அடைந்து, அவனுடைய த்யானத்தை இடைவிடாமல் செய்கின்ற மஹாத்மாக்கள், எவனை அடைந்து மறுபடி ஸம்ஸரிக்கின்றார்களில்லையோ, அவனைச் சரணமடைகின்றேன். அறியக்கூடாதவனும், நிர்க்குணனும், நித்யனும், ஏகாம்ஸத்தால் ஜகத் முழுவதும் வ்யாபித்து நிற்பவனுமான விபுவைச் சரணமடைகின்றேன். எவன் ஸோமஸூர்யாக்நி மயமாயும், தாராமயமாயும், ஆகாசத்தில் தேஜோரூபியாய் ப்ரகாசிக்கின்றானோ, எவன் கல்யாணகுணங்கட்கெல்லாம் மூலமாயும், ஹேயகுண ரஹிதனாயும், ஆதியாயும், லக்ஷ்மீவானாயும், பிறப்பற்றும், சேதநனாயும், ஸூக்ஷ்மனாயும், ஸர்வவ்யாபியாயும், மஹாத்மாவாயும் இருக்கின்றானோ, ஸாங்க்யரும், யோகஸாஸ்த்ர நிஷ்டர்களும், இதர ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும், ஸித்தர்களும், பரமர்ஷிகளும், எவனை உபாஸித்து விமுக்தராகின்றனரோ, அந்தமஹாத்மா என்னிடம் க்ருபை பண்ணட்டும். ஐந்து த்வாரங்களால் ஐந்து ப்ரகாரமாக ப்ரக்ருதியை அநுபவிக்கும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனாய், மஹத்தையும் ப்ராக்ருதகுணங்களையும் அநுபவிப்பவனாய், அவ்யக்தனாய், ஸர்வாதிஷ்டாதாவாய், அசிந்த்யனாய், ஸதஸத்பரனாய், ஓரிடத்தில் அல்லனாய், ப்ரக்ருதிக்கு ஈஸனாயுமிருக்கும் மஹாத்மா க்ருபை பண்ணட்டும். ஸூர்யமத்யே ஸோமனிருக்கின்றான்; ஸோமனுக்கும் மத்யே ப்ரக்ருதி விலக்ஷணமாய் ப்ரகாசிக்கும் ஜ்யோதிஸ் ஸ்வரூபன் ப்ரஸாதம் பண்ணட்டும். எங்கும் நிறைந்தவனே! யாவுமாய் நிற்பவனே! ஸர்வத்ர தர்சிப்பவனே! ஸர்வஜ்ஞனே! விகாரமற்றவனே! ஸாக்ஷியே! ஸர்வக்ஷேத்ரத்திலும் நிலைத்திருப்பவனே! இந்த்ரியங்களுக்கு எட்டாதவனே! உன்னை நமஸ்கரிக்கின்றேன். வ்யக்தமான லிங்கங்களால் அநுமிக்கக்கூடாதவனே! உன்னை அறியாதவர்கள் ஸம்ஸாரத்தைக் கடக்கமாட்டார்கள். காமத்தையும் க்ரோதத்தையும் விலக்கி, ஆசையையும் த்வேஷத்தையும் செம்மையாக விட்டொழிந்து அந்யபக்தியை ஒழித்துப் புநர்பவ அநர்ஹர்களான த்விஜர்கள் உன்னை அறிகின்றார்கள். ஏகாந்திகளாய், த்வந்த்வாதீதர்களாய் நிஷ்காமகர்மாநுஷ்டாநம் செய்பவர்களாய், ஜ்ஞாநாக்நியால் எரிக்கப்பட்ட இதர கர்மமுடையவர்களாய், உன்னையே சிந்திப்பவர்கள்

உன்னை அடைகின்றனர். சரீரமற்றும், யாவத் சரீரங்களில் இருப்பவனும், ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ஸமனாயிருப்பவனுமான உன்னைப் புண்ய பாப விநிர்முக்தர்களான பக்தர்கள் அடைகின்றனர். அவ்யக்தம் புத்தி அஹங்காரம் மநஸ் மஹாபூதங்கள் இந்த்ரியங்கள் இவை உன்னிடமும், அவற்றுள் நீயும்மிம்ச, அவற்றுள் நீயிலையே! உன்னிடம் அவையுமில்லை. ஸர்வ பூதங்களுக்கும் நீ ஸமன். நீ விரும்புபவனுமில்லை, வெறுப்பவனுமில்லை. என் மனத்தை வேறிடம் விடாமல் உன்னிடம் பக்திகொண்டு, நீ ஸமமாக நிற்கும் ஸர்வபூதங்களிடமும் ஸமபுத்தி உண்டாகும்படி ப்ரார்த்திக்கின்றேன். இந்தச் சராசரம் யாவும், சதுர்விதபூதவர்க்கங்களும், ஸூத்ரத்தில் மணிகளைப்போல் உன்னாலேயே உன்னில் கோக்கப்பட்டுள. ஸ்ருஷ்டிக்கின்றாய், ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களை அநுபவிக்கின்றாய்; நிஸ்சலனாயிருக்கின்றாய்; நீ தத்வமன்று (அதாவது, இன்னதென்று அறியக்கூடாதவன்;) ஆகிலும் தத்வமெனச் சொல்லப்படுகிறாய். நீ கர்த்தாவன்று; நிஸ்சலமான ஹேதுவுமாகின்றாய்; ஒவ்வொரு ஆத்மாவினிடமும் தனித்தனியே இருக்கின்றாய். பூததத்வங்களையும் குணங்களையும் அதிக்ரமித்த உனக்குப் பூதங்களோடு ஸம்பந்தமில்லை. முக்குணங்களோடு அஹங்காரத்தாலோ, புத்தியினாலோ, உனக்கு ஸம்யோகமில்லை உனக்கு மோக்ஷமுமில்லை, ஆரம்பமுமில்லை, ஜந்மமுமில்லை; ஸர்வத்ர நிற்பவனே! ஜராமரண மோக்ஷத்தின் பொருட்டு உன்னைச் சரணமடைகின்றேன். ஹே ஜகந்நாத! நீ ஸர்வேஸ்வரனாய் இருக்கின்றாய்; ஜகத்தைக்காட்டிலும் பரமனென்று சொல்லப்படுகின்றாய். ஸர்வ தேவாதிராஜ! பக்தர்களுடைய ஹிதத்தைப்பற்றி நீ சிந்திப்பாயாக! விஷயங்களோடும், இந்த்ரியங்களோடும் எனக்கு இனி ஸம்பந்தம் வேண்டாம். ப்ருதிவியினிடம் கந்தம் செல்லட்டும்; ஜலத்தினிடம் ரஸம் போகட்டும்; தேஜஸ் அக்நியிடம் லயிக்கட்டும்; ஸ்பர்ஸம் வாயுவைச் சேரட்டும்; ஸ்ரோத்ரம் ஆகாசத்தில் முழுகட்டும்; மநஸ் வைகாரிகாஹங்காரத்தில் லயிக்கட்டும்; இந்த்ரியங்கள் அவ்வவற்றினுடைய காரணங்களில் மறையட்டும்; ப்ருதிவி ஜலத்திலும், ஜலம் அக்நியிலும், அக்நி வாயுவிலும், வாயு ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் மநஸ்ஸிலும், மநஸ் ஸர்வசரீரங்களுக்கும் ப்ரமையுண்டாக்கும் அஹங்காரத்திலும், அஹங்காரம் புத்தியிலும், புத்தி அவ்யக்தத்திலும் லயிக்கட்டும், ப்ரதாநம் ஸ்வரூபத்தையடைய, குணங்கள் ஸமமாக முற்றிலும்

பரவ, எனக்கு ஸர்வ இந்த்ரியங்களுடையவும், குணங்களுடையவும், மஹாபூதங்களுடையவும் வியோகம் உண்டாகும். உனது ப்ரக்ருஷ்டமும் அத்விதீயமுமான பதத்தை நான் அபேக்ஷிக்கிறேன்; உன்னுடன் நான் ஒன்றாக வேண்டும்; எனக்குப் புநர்ஜந்மம் வராதிருக்கவும். எனது புத்தி உன்னிடம் நிலைக்கவும்; எனது இந்த்ரியங்கள் உன்னிடம் செல்லவும்; உனக்கே பக்தனாய், உனையே பரமப்ராப்யமாகக் கொண்டவனாய், எனக்கு மரணம் ஸமீபிக்கையில் உன்னையே நான் ஸ்மரிப்பேனாக! ப்ராசீந கர்ம பலனாக ஸம்பவிக்கக்கூடிய வ்யாதிகள் என் சரீரத்தில் நிலைக்கட்டும்; துக்கங்கள் எனை ஹிம்ஸிக்கட்டும்; எனது ருணம் யாவும் எனைவிட்டொழியட்டும். தேவேச! இடைவிடாமல் த்யாகிக்கப்பட்டாய்: எனக்குப் புநர்ஜந்மம் வரவேண்டாம். ஆதலால் கடன்கள் கழியும்படிக் கர்மபலங்களை அநுபவிக்க வேண்டுகின்றேன். பூர்வம் நான் ஆர்ஜித்த துன்பங்கள் யாவும் என்னைவிடவேண்டாம்; அங்ஙனமாய் அந்த வைஷ்ணவம் பரமபதத்தை அடைய இச்சிக்கின்றேன்.

இவ்வண்ணம் நாரதக்ருத பகவத் ஸ்தோத்ரத்தை ஒரு ப்ரகாரமாக விவரித்தோம். பதரிகாஸ்ரமவாஸியான பகவான் தனக்கும் வைகுண்டநிலயனுக்கும் பேதமில்லை யென்பதை வெளிப்படுத்தி, இந்த்ரியங்களையும், மநஸ்ஸையும் புத்தியையும் வசீகரணம் செய்தவன்தான் புத்தியினால் பராத்பரனைத் தர்சிப்பன் என்றும், புத்திக்குப் பரமானவனை அவ்வண்ணம் அடைந்து அபுநர்பவத்தையும் ஸம்பாதித்துக்கொள்வான் என்றும், பாபகர்மங்களைப் புரிந்தவனுக்கும் மரணகாலத்தில் பகவத் ஸ்மரணம் நேரிட்டதாகில் அவன் பரமகதியை அடைவான் என்றும், ‘ஏஷ [illegible] நாராயணாய [illegible] ஸர்வ [illegible]’ என்றும், அஹங்காரத்தை ஆஸ்ரயித்து யஜ்ஞாதிக்ரியைகள் செய்தால், அவற்றின்பலத்தை அநுபவித்துப் பிறகு புநர்ஜந்மத்தை யடையவேண்டும் என்றும், ‘[illegible] ஸர்வ பாவனாதி [illegible]

[illegible]’ என்றும், ஆதலால் அவற்றில் பலாகாங்க்ஷையைக் கழித்து அவற்றை அநுபவிக்கவேண்டுமென்றும், ஸ்வபாகனாயிருந்தாலும் பகவத்பக்தன் ஸ்ரத்தையோடு ‘நம:’ என்று சொன்னானாகில் அவனுக்கு அக்ஷயமான லோகப்ராப்தி யுண்டாமென்றும், ஆதலால் கைமுதிக ந்யாயத்தால் ஸாதகர்களாய், நியமத்தோடும் ஸ்ரத்தையோடும் வசீக்ருதபுத்தியோடும் எனை யாஸ்ரயித்து என்னுடைய ஆராதநத்தைச் செய்பவர்கள் எனையடைவர்கள் என்றும், ‘ஸர்வகர்மங்களும் ஆதியையும் அந்தத்தையும் உடையன; எனது பக்தனே அம்ருதாநுபவம் செய்வன்’ என்றும், ‘ஹே தேவர்ஷியே! ஆலஸ்யத்தைப்போக்கி எனைத் திநமும் த்யாநிப்பாய்; ஸித்தியைப் பொருந்துவாய்; எனது பரமபதத்தை ஸாக்ஷாத்கரிப்பாய்’ என்றும், அஜ்ஞாநிகட்குத் தர்மோபதேசம் செய்து எவன் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் செய்கின்றானோ அவனுக்கு ப்ருதிவி முழுதும் தாநம் செய்த பலத்தைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட ஸுக்ருதம் உண்டு என்றும், ஆதலால் ஸாதுக்களுக்கு ஸம்ஸார மோசநத்தை விளைவிக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதாநம் செய்து, ஸ்ரேயஸ்ஸையும் வீர்யத்தையும் அடைவர் என்றும், எனது பக்தர்களால் அடையப்பட்டபதமானது பத்து லக்ஷம் அஸ்வமேதயாகம் செய்தவர்க்கும் லபிக்காதென்றும், ஸ்ரீ பகவான் சொல்லிமுடித்தார்.

இவ்வண்ணம் புராணகதையை விவரித்துவிட்டுப் பீஷ்மர், ‘ஓ தர்மபுத்ர! நீயும் குணங்கடந்த பரமபுருஷனை ஒரே மனதாய் ஸர்வ பாவங்களுடன் த்யாநம்செய். நான் நாரதரிடம் அவர்க்கு நாராயண ருஷி உரைத்ததைக் கேட்டு நாராயணருஷியினிடம் மிகவும் ஏகாந்த பக்தனானேன். நாராயணருஷியைத் தசவர்ஷம் இதை ஜபித்துக்கொண்டு உபாஸித்தால் ஒருவன் வைஷ்ணவ பரமபதத்தை யடைவன்: ஜநார்த்தந பக்தனுக்குப் பஹுமந்த்ரங்களால் ஆகவேண்டியதென்? ‘நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்தஸாதக:!’ பரமரஹஸ்யமான இம்மந்த்ரத்தை அத்யயநம் செய்பவன் நிஷ்டையுடன் கூடிய புத்தியை அடைந்து, ஸர்வதுக்கங்களையும் கடந்து, ராஜஜ்வராதிகளைப் போக்கிப் பரமஸுகத்தைப்பொருந்துவன்’ என்று உபதேசம் செய்தனர்.

ஸ்ரீ:.

நமது ஸபையின் எட்டாவது மஹாஸங்கம்.

நமது ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம் சென்ற மார்கழி மாஸம் 13, 14, 15, 16 - தேதிகளில் ஸ்ரீ காஞ்சிபூர்ணனுடைய அவதாரஸ்தலமாகிய பூவிருந்தவல்லியில் ஸர்வப்ரகாரமான அதிசயத்துடன் நடந்தேறியது. நமது ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களான வித்வச்சிரோமணிகளில் பலர் அந்த ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்து, ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களைப் பற்றிப் பல உபந்யாஸங்கள் பண்ணி ஸதஸ்யர்களை அநுக்ரஹித்தார்கள். ஸதஸ்ஸின்பொருட்டு எழுந்தருளின ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுடைய ஸங்க்யை இதற்குமுன் நடந்த ஸர்வ ஸங்கங்களைக் காட்டிலும் அதிக்ரமித்துநின்றது. ஸதஸ்ஸில் நடந்த உபந்யாஸங்கள், பண்டித பாமரர்களான ஸர்வர்க்கும் மிகவும் ஆஹ்லாதகரமாய் இருக்கையிலும், ஸம்ப்ரதாய பரிசயமற்றவர்க்கும் ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஈஷத் விஶ்வாஸத்தையும் கௌரவத்தையும் ஜநிப்பித்தன வென்பதை யாம் நேரில் அறிந்தோம். உபயகலாவிஷ்டர்களான பல ஸ்வாமிகள் ஸதஸ்ஸுக்கு எழுந்தருளி, கலாப்ரயுக்தமான வைஷம்யலேஶத்துக்கும் ப்ரகாசமின்றி, யதிஸார்வபௌமனுடைய ஸம்பந்த மொன்றினாலேயே தமக்குள் ஏற்பட்டிருக்கவேண்டிய ஸௌஹார்த்தத்தை மிகவும் ஆவிஷ்கரித்த விஷயத்தை யாம் கண்டு களிப்புற்றோம். இந்த மஹா ஸங்கத்தால் பூவிருந்தவல்லிக்கு ஏற்பட்ட ஏற்றமானது 'முன்னிருந்ததுமன்று, பின்னுண்டாகக்கூடியதுமன்று' என யாவரும் யோசிக்க இடந்தந்தது. இது மீளவும் உண்டாகவேண்டுமாகில், ஸ்ரீ காஞ்சிபூர்ணனுடைய வர்ஷோத்ஸவத்தைப் பாகவத ஸம்ருத்தியாலும், ப்ராஜ்ஞர்களைக்கொண்டு ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களின் ப்ரகாசத்தைச் செய்வித்தும், ஸர்வத்ர மித்ரபாவத்தைப் பரவச் செய்யக்கூடிய ஸாமக்ரிகளைச் சேர்ப்பித்தும், அது ஏற்படவேண்டுமென்பதை ஆஸ்திகர்கள் சிந்திக்கக்கடவர்.

மஹாஸங்கம் மிகுந்த சிறப்புடன் நடந்தேறியதென்றால், அதனுடைய நிர்வாஹத்தை ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்வாமிகளுக்கு விசேஷ ஶ்ரமம் உண்டாயிருந்ததென்பது ஊஹிக்கத்தக்க விஷயமே. பகவத் ராமாநுஜஸித்தாந்தமெனப்பட்ட வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்தைத் தத்காலம் பாதுகாக்கும் பல பண்டிதர்களும், அவர்களிடம் விஶ்வாஸம்பொருந்திய ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்களும், ஸதஸ்ஸில் ப்ரகாசிக்கவேண்டிய ப்ரயத்நங்களை முற்றிலும் ஏற்றுக்கொண்ட ஸ்ரீ. உ.ப. வாஸுதேவாசார்ய ஸ்வாமியினிடம் ஸபையாரியாவரும் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதையைப் பாராட்டவேண்டியவர்களே! ஸர்வ பதார்த்தங்களும் என்றுமில்லாதபடி விலையுயர்ந்து, கிடைப்பதற்கும் அரிதாகப் போந்து, துர்பிக்ஷத்தால் தேசமானது பீடிக்கப்பட்ட காலத்திலும், ஸங்க்யாதீதராக எழுந்தருளிய ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் யாவரையும் மிகவும் த்ருப்திகரமாக ஆராதித்த ஸ்வாமிகளுடைய கைங்கர்ய விசேஷத்தைப்பற்றி விஸ்மயமடையாதவர் ஒருவருமில்லை. மெய் வருத்தம் பாராமல், பசிநோக்காமல், கண் துஞ்சாமல், அதிதிகளுடைய உபசாரத்தை அனைவரும் ஸந்தோஷிக்கும்படி மேற்கொண்ட ஸ்ரீ. உ.ப. கந்தாடை கோபாலாசார்யர்க்கும், ஸ்ரீ. உ.ப. நரஸிம்ஹபுரம் ஸ்ரீநிவாஸபட்டாசார்யர்க்கும் ஸபையாருடைய க்ருதஜ்ஞதையை இதன் மூலமாக நாம் வெளியிடுகின்றோம். அவர்களால் நம் ஸபையார் க்ருதார்த்தர்களானார்கள்; ஸபையாரால் அவர்கள் என்றும் அக்ருதார்த்தர்களாகத்தான் இருக்க ப்ராப்தம். ஆனாலும், இந்த மஹா கைங்கர்யமானது ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமென்றே அவர்களால் மதிக்கத்தக்கது. இந்தக் கைங்கர்யத்தினுடைய மஹிமையானது அந்ய ப்ரயோஜநாபேக்ஷையைக் கர்த்தாக்களுடைய சித்தத்தினின்று விலக்கக்கூடியது.

இப்படி ஓர் வர்ஷோத்ஸவத்தை நடத்துவதால் உண்டாகும் குணம் யாது? நாலுநாள் வேடிக்கையால் ஸம்ப்ரதாயம் ரக்ஷிக்கப்பட்டதாமோ? என்று யோசனைகள் உண்டாகக்கூடியதே. இதற்கு யதாஶக்தி ஸமாதானம் யோசிக்கின்றோம்.

பாஶ்சாத்யர் லோகத்தை ஆக்ரமித்துவிட்டபடியால், அவர்கள் வித்யையும் லோகத்தை ஆக்ரமித்துவிட்டது. ஆங்கிலேய ராஜாங்கத்தில் ஆங்கிலேய வித்யைதான் வ்ருத்திகளுக்கு ஸாதநமாய் நிற்கின்றது. வ்ருத்திஹீநமான ஆர்யவித்யையில் ஆர்ய

நங்களும் விமுகர்களாய் நிற்கின்றார்கள். அவ்வித்யையில் அபிமாநமுள்ளவர்கள் அதை இயன்றமட்டும் ரக்ஷிக்கமுயல்வது ஸஹஜமன்றோ? நமது ப்ரயத்நம் அத்தகையது. ஶக்திக்கியன்றமட்டும் அதை நாம் செய்கின்றோம். அதை ஸமீசீந ப்ரயத்நமாக நாம் கருதுகின்றோம். அதனால் நாம் துர்க்கதியை அடையமாட்டோம். அதனுடைய பலம் ஸர்வேஶ்வராதீநம்.

தேஹாதிரிக்தனை ஆத்மாவின் ஸத்பாவத்தில் விஶ்வாஸமுள்ளவர்கள், அவ்வாத்மஸ்வரூப யாதாத்ம்யத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அந்த ஸ்வரூப ப்ராப்திஸாதநங்களில் முயல்வது யுக்தமென்பதை யார் மறுக்கவொண்ணும்? ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்துக்கும், தத்ப்ராப்தி ஸாதநங்களான உபாயங்களுக்கும், பாஶ்சாத்ய வித்யையானது பகு ப்ரகாரமாக ப்ரதிபந்தகமாய் நிலைக்கின்றது. ஜீவநார்த்தம் அவ்வித்யையை அப்யஸித்தபோதிலும் ஸ்வரூபத்தை ரக்ஷிக்கக்கூடியதான ஒரு சித்தவ்ருத்தியை நம்மவர்கள் ஸம்பாதித்தார்களாகில் அது ஸந்தோஷிக்கத்தக்கதே. அந்த சித்தவ்ருத்திக்கு ஒரு அங்குரத்தையாவது நமது வர்ஷோத்ஸவம் சிலர்க்கு விளைவிக்குமென்று நாம் கருதுகின்றனம். பாஶ்சாத்ய விஶ்வாஸங்களிலும் ஆசாரங்களிலும் ரமித்தவர்களெனத் தமது ஆசாரங்களால் காணப்படும் சிலர், ஸதஸ்ஸில் நடந்த உபந்யாஸங்களைக் கேட்டபிறகு, தாம் ஜநித்த ஸம்ப்ரதாயத்தின் குணங்களைப்பற்றி ஶ்லாகித்துக்கொண்டு, அவற்றைத் தாம் முன்னேயறிந்துகொள்ளாததைப்பற்றி அநுதாபப்பட்ட ரீதியாகப் பூவிருந்தவல்லி குளக்கரையில் ஸம்பாஷிக்கவும் நாம் கேட்டோம். யத்ருச்சாஸுக்ருதமிருந்து, பகவத்கடாக்ஷம் ப்ரவர்த்தித்ததாகில், அவர்களும் நல்வழி நடக்க அமையாதோ? யாரேனுமொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனுக்கு ஸாதுக்களிடம் முன்னிருந்த வைமுக்யம் நீங்கினாலும், நீங்கி ஆபிமுக்யம் அங்குரித்தாலும், பிறகு ஸாதுக்களுடன் ஸம்பாஷணம் நேர்ந்தாலும், நமது மஹாஸங்கம் வீணில் நடந்ததென்று யோசிக்க இடமில்லை.

தத்காலம் நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஶ்ரேஷ்டதமர்களென்று கொண்டாடப்பட்ட ஸ்வாமிகளைப் பல ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் ஸமகாலத்தில் தர்சிக்க அவகாசம் கிடைத்தது. இது ஒரு ஸுக்ருதபலமாகாதோ? 'க்வசித்க்வசிந் மஹாராஜ [illegible]

யா: । தே புநந்த்யுருகாலேந தர்ஸநாதேவ ஸாதவ: ॥' என்கிறபடியே, புண்யதீர்த்த ஸ்நாநமும், ம்ருத்ஶிலா நிர்மித விக்ரஹரூப தேவதா ஸேவையும், சிரகால பரிசயத்தால் பாபநிவ்ருத்திஹேதுக்களாகும்; ஸாதுக்கள் தர்சநம் தத்க்ஷணமே பாவநத்வத்தை உண்டாக்கிவிடும். ஆகையாலன்றோ க்ருத க்ருத்யனுக்கு தக்க வாஸஸ்தலங்களை யோசிக்குமிடம், பகவதைகாந்த்யத்தில் வ்யவஸித புத்தியுடைய ஒரு மஹான் வஸிக்குமிடத்தை முக்யமாக ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் ஸாதித்தருளினர்; மேலும், ருஷிகளால் ப்ரஶம்ஸிக்கப்பட்ட திவ்யதேசங்கட்கும் பாகவத ஸம்ருத்தியாகின்ற ஔசித்யாதிஶயத்தால்தான் ஏற்றமுண்டானதாகத் திருவுள்ளம் பற்றினர். ஆதலால், மஹாஸுக்ருத ப்ரயோஜநமாகக் கிடைக்கக்கூடிய ஸாதுக்களுடைய தர்ஶநம் நம்மவர்க்கு ஸித்திக்கும்படி ஏற்பட்ட மஹாஸங்கம் வீணில் நடந்ததாமோ?

பாகவதர்களுடைய ஆராதநமும் பஹு புண்யபலமாக ஸதஸ்ஸை நிர்வஹித்தவர்களுக்குக் கிடைத்திருக்கவேண்டும். ஏகாந்திகள் த்ருப்தராகில் வாஸுதேவன் துஷ்டனாகின்றான். பகவதாராதநமாகப் பண்ணப்பட்ட யஜ்ஞாதிகளில், ஹவிஸ்ஸுக்கள் அக்நியை முகமாயுடைய ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கென்றே ஸமர்ப்பிக்கப்படுகின்றன. ஆனாலும், நிஷ்காம கர்மாநுஷ்டாநத்தால் பகவதாராதநபரர்களாய்ப் பரமைகாந்திகளாய் இருக்கும் ப்ராஹ்மணர்கள் க்ருதமிஶ்ரமான பாயஸாதிகளால் ஆராதிக்கப்படும்போது, ரஸாஸ்வாதநபூர்வகமாக அந்த ப்ரஹ்மவித்துகள் அப்பாயஸாதிகளைப் புஜிக்கையில், ஸ்ரீவாஸுதேவன் இன்னும் விஶேஷமாக ஸ்வயமே ஆராதிக்கப்பட்டதுபோல் ப்ரீதனாகின்றான். இவ்விஷயம் 'நாஹம் ததாத்மி யஜமாந ஹவிர்விதாநே ஶ்ச்யோதத்க்ருதப்லுதமதந் ஹுதபுங்முகேந । யத்ப்ராஹ்மணஸ்ய முகதஶ்சரதோऽநுகாஸம் துஷ்டஸ்ய மய்யவஹிதைர்நிஜகர்மபாகை: ॥' என்கிற ஸ்ரீபாகவத ஶ்லோகத்தால், பகவத் ஸம்மதமென்றே கொண்டாடப்படுகின்றது. ஆதலால், ப்ரமாண ஶரணர்களுக்கு மஹாஸங்க நிர்வாஹத்தால் நேரிட்ட தேஹஶ்ரமமும் அர்த்தவ்யயமும் பகவத்

பாகவதகைங்கர்யத்தின் பொருட்டென்று விஶ்வஸிக்கக் குறையில்லை.

ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களில் ஸமுதாய ஜ்ஞாநமுள்ளவர்களும், அஃதின்றியே அந்த அர்த்தங்களைக் கேட்க ஆசைகொண்டவர்களும் ஸந்தோஷிக்கும்படியும், இதைப் பெற்றோமென உகந்தவர்களாய்ப் பிற்காலங்களில் விஶேஷார்த்தங்களை ஜ்ஞாதாக்களிடம் கேட்கவேண்டுமென்று ஆசைகொள்ளும்படியும், ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநங்கள் நாலு தினங்கள் வரையில் ஸதஸ்ஸில் நடந்ததையே இந்த ஸதஸ் கூடியதற்கு ப்ரதம ப்ரயோஜநமென்று யாம் கருதுகின்றோம். யாவதர்த்தங்களும் ஸ்ரீ கோஶங்களில் ரக்ஷிக்கப்பட்டுநின்றால், அர்த்தங்களுடைய ஜ்ஞாநம் லோகத்தார்க்கு உண்டாவது எப்படி? ஜ்ஞாதாக்கள் அவற்றை எடுத்துரைத்தால் தான் அவை ஸாமாந்ய ஜநங்களுடைய புத்திக்குள் ப்ரவேஶிக்கப் பொருந்தும். ஜ்ஞாதாக்களான ஸ்வாமிகள் தாமறிந்த விஶேஷார்த்தங்களை உதாஸீநர்களிடம் போய்ச் சொல்லமாட்டார்கள். ஶிஷ்யகுணங்கள் பரீக்ஷையால் அநுமிக்கத்தக்கவை. வ்ருத்திநிமித்தமாயோ, வேறு காரணங்களாலோ, காலமுழுதும் அந்யதா கழிப்பவர்களுக்கு ஸாதுக்களுடைய ஸமாகமம் துர்லபம். ஆதலால் ஸம்ப்ரதாயம் காலாநுகுணமாகத் ததநுஸாரிகளுக்காக ரக்ஷிக்கப்படவேண்டுமாகில், இப்படிப்பட்ட வார்ஷிக ஸங்கத்தை மேன்மேலும் விஶேஷமாகக் கொண்டாடுவது நலம். அவ்வண்ணம் கொண்டாடுதலால் ஸர்வேஶ்வரன் ப்ரீதனுவான் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அவனுடைய கதைகளை வால்மீகி, வ்யாஸர், பராஶரர், ஶுகர் முதலானோர் அம்ருதத்தை வர்ஷிப்பதுபோல் க்ரந்தரூபமாக அநுக்ரஹித்துத் தந்திருக்கின்றார்கள். அவற்றைக் கேட்டால் பாபம் போம்; கேட்டமாத்ரத்தில் ஸுக்ருதம் உண்டாகும்; அவை பரமஶ்ரேயஸ்ஸையும் க்ரமேண ஸாதித்துக்கொடுக்கும். இவ்வண்ணம் ஸம்ஸார மருகாந்தாரத்தில் தாபத்ரயங்களால் பீடிக்கப்பட்டவர்கள் கேவல பகவத்கதைகளைக் கேட்டு உஜ்ஜீவிப்பார்களானால், அவனைப்பற்றிய ஜ்ஞாநத்திலும், அவன் திருவடிகளில் பக்தியிலும் தீவ்ராபேக்ஷையைப் பலஜநங்களுக்கு உண்டுபண்ணும் ஸாமக்ரிகளை ஸம்பாதிப்பவர்கள் அத்யந்தோதாரர்களென்றும், மஹோபகாரர்களென்றும் அத்யவஸிக்கின்றோம்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஶுபமஸ்து.

ஸ்ரீமதே [illegible] பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஹிந்து விவாஹத் திருத்தபசோதா.*

தற்காலம் நமது புண்ய பூமியாகிய இப்பாரத வர்ஷத்தில், அநாதிகாலந்தொட்டு வெகு சிறப்புற்று விளங்கிவருகிறதும், விவேகமுள்ள எல்லா தேசத்தினராலும் வெகுவாகக் கொண்டாடப்பெற்றதுமான நமது சாதுர்வர்ண்ய தர்மத்தின்கண் எக்காலத்தில் எந்த க்ஷணத்தில் எவ்விதமான பயங்கர க்ஷோபமுண்டாகுமோவென்று ஆஸ்திகர்களான ஹிந்துக்கள் அ[illegible]வரும் ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது. இப்படி எதிர்பார்ப்பதானது ஒருபொழுதும் வீணாகப் போகாமல், ஏதாவது புதிது புதிதானதோர் க்ஷோபம் ஏற்படுவது ஸஹஜமாய்விட்டதைப் பார்த்து, யாவரும் மனவருத்தங்கொள்ள நேரிடுகிறது. ஆனால் மஹா பரிசுத்தமும் மஹா மேன்மையும் வாய்ந்ததாகிய ஸநாதந தர்மத்தை யநுஸரிக்கும் ஹிந்து குலங்களி லுதித்த மேதாவிகள் கூட, மேற்றிசையாருடைய பாஷாசார வேஷாதிகளில் ஈடுபட்டு, நமது நாகரிகங்களுக்கே மூலமாயிருக்கும் ஜாதிவ்யவஸ்தைகளை அநேகவழிகளால் அழிக்க முன்வருவார்களென்றுமட்டும் யாவரும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது. ஆனால் த்ரிகாலதர்ஶிகளான நமது மஹர்ஷிகள்மட்டும் இவ்விஷயத்தில் ஏமாந்துபோகவில்லை. ஏனெனில், அவர்கள் தங்களுடைய யோகபலத்தால், கலியில் வர்ணாஶ்ரம வ்யவஸ்தைகள் படப்போகும் பாட்டை ஏற்கெனவே தமது க்ரந்தங்களில் குறிப்பிட்டுவிட்டார்கள். இப்படியவர்கள் எழுதிவைத்திருப்பதைப் பார்த்தவர்களுக்கு இப்போது உண்டாகும் க்ஷோபங்களைக் கண்டு ஆஶ்சரியப்படவோ

* இது, சென்ற மார்கழிமீ ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடைபெற்ற எட்டாவது வர்ஷத்திய ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.ப. அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேசிகாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

துக்கப்படவோ அவகாசமில்லை. ஆயினும், இப்போது கிளம்பியிருக்கும் சில ஆசாரச் சீர்திருத்தக்காரர்கள் நமது ப்ராசீந சரித்ரங்களையும் ப்ரமாணங்களையும் வேறுபடுத்தி, நமது மதங்களையே பிறர் நாகரிகமற்றதென்று பரிஹஸிக்கும் நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்துவிடப் பார்க்கிறார்கள். இதை இந்த மதத்தில் அபிமானம் வைத்த எவனும் யதாசக்தி எதிர்த்தே தீரவேண்டும். நமது மதத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் தீங்கும் நமக்கு இப்போது புதிதல்ல. யுகாந்தரங்களில் அடிக்கடி அஸுரர் முதலியவர்களால் இதற்கு ஏற்பட்ட உபத்ரவங்களைச் சொல்லிமுடியாது. கலியிலும், பௌத்தர் ஜைநர் மஹம்மதியர் முதலிய பற்பல விரோதி மதங்களால் இது கணக்கற்ற துன்பங்களுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதன் பிறகு கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளாலும் பசுத்தோல் போர்த்த புலி போன்றுள்ள பிரஹ்ம ஸமாஜ ஆர்யஸமாஜாதிகளாலும் இது ஹிம்ஸிக்கப்படாமல் போகவில்லை. இப்படி எவ்வளவோ காலங்களாக மகாபலிஷ்டர்களும் துஷ்டர்களுமான சத்ருக்களால் சூழப்பட்டு நெருக்கப்பட்டுவரினும், நமது மதம் தனது ஸ்வாபாவிகமான தேஜோ மஹிமையால் அவைகளைக் கீழ் அழுத்திவிட்டுப் பிரகாசித்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. இவ்வபிப்பிராயத்தை ஸ்வாமி விவேகாநந்தரென்பவரே சிகாகோ நகரத்தில் பின்வருமாறு வெளியிட்டுச் சொன்னார்:—"இந்த ஹிந்துமதமானது, விரோதி மதங்களாகிய பெரும் புயல்காற்று மணல் மாரியுடன் வீசும்போது பெரிய வ்ருக்ஷங்கள் வேருடன் முறிந்து விழுவதைப் போலில்லாமல் நாணலைப் போல் பணிந்து கிடந்து, மேற்படி புயல் ஓய்ந்த பிறகு தனது சக்தியினால் எப்போதும்போல் நிமிர்ந்து விடுகிறது. இவ்வாறு பலதடவைகளில் பணிந்தும் பலதடவைகளில் நிமிர்ந்தும் இருக்கிறது. இது ஒருநாளும் நாசமடைவதில்லை". இம்மாதிரியே நமது முன்னோர்களும், எக்காலத்திலும் எக்காரணத்தைக் கொண்டும் நமது ஸநாதந தர்மம் அழிவு பெறாதென்று நமக்குச் சொல்லியுள்ளார்கள்.

ஆயினும், இம்மாதிரி ஸமாதாநமிருப்பதை நினைத்துக்கொண்டு நாம் ஸந்தோஷமடைந்து விடக்கூடாது. ஏனெனில் தற்போது ஆங்கிலம் கற்ற மேதாவிகள் பலர், அக்ஷராப்யாஸம் முதல் ஆங்கிலபாஷா பரிசயத்தையே செய்தும், பாடசாலைகளிலும் மற்ற இடங்களிலும் தங்களது மத ஸ்வரூப மின்னதென்பதை

அறிந்துகொள்ள வஸதிகளில்லாமையாலும் அச்ரத்தையாலும் அதைத் தெரிந்து கொள்ளாமலிருந்துவிட்டுத், இடையொன்று தான் தோன்றியாக ஏதாவதொன்றை அந்யதாவாகப் பார்த்துவிட்டு, புத்தி கௌடில்ய மஹிமையால் மதத்தையே சீர்திருத்தவேணுமென்று சொல்லப் புறப்பட்டுவிடுகிறார்கள். அவர்கள் பின்வருமாறு வாதிப்பதை நாம் கேட்டிருக்கிறோம்:—" நமது ஹிந்துமத தர்மமானது அக்நியைப் போல் ஸ்திரமான குணமுள்ள தல்லவாகையால் காலத்திற்கேற்றவாறு திருத்தப்படவேண்டும். எப்படி அக்நியானது முன்காலத்திலும் தஹிக்கும் சக்தியுடனிருந்ததோ அப்படியே இப்போது மிருக்கிறது; இனியும் இருக்கப் போகிறது. இது அக்நியினுடைய அழிக்கமுடியாத குணமாகும். இக்குணத்தைக் காலத்திற்கேற்றவாறு ஒருவராலும் மாற்றமுடியாதென்பது வாஸ்தவமேயாகும். ஆனால் தர்மத்தின் ஸ்வரூபமானது இப்படிப்பட்டதல்ல. அதன் குணமானது அடிக்கடி மாறுதல் அடையும் தன்மையுள்ளது. இந்தத் தர்மமானது முற்காலங்களில் எம்மாதிரி நிலைமையிலிருந்ததோ அம்மாதிரியே இப்போது மிருப்பதாகச் சொல்லமுடியுமா வென்பதை யோசிக்க வேணும். மதம் என்கிற பதத்திற்கே கொள்கை என்று அர்த்தமாகையால், கொள்கை யென்பது காலத்திற்குக் காலம் மாறுதல் அடைவது ஸஹஜமேயாகும். இம்மாதிரியான மாறுதலை ஒப்புக்கொண்டால், மூடபக்தியால் தர்மத்திற்குக் கட்டுப்படாமல், ஒவ்வொருவனும் ஸ்வச்சந்தமாக வாழ நேர்ந்து, அதன் மூலமாக தேசத்திற்கே மிகுந்த நன்மையுண்டாய்விடும்." இவ்வாறு இவர்கள் வாதம்செய்வதில் சிறிதாவது உண்மையிருப்பதாக எவரும் நினைத்து விடமுடியாது. இங்கு அக்நியையும் தர்மத்தையும் ஒப்பிட்டுச் சொல்லியது முதலில் பொருந்தாது. அக்நியானது யாவராலும் ப்ரத்யக்ஷத்தில் கண்டறியக்கூடிய ரூபமுள்ள வஸ்துவாகும். தர்மமோ அப்படியல்ல; அதன் ஸ்வரூபம் எவராலும் கண்டறியக் கூடியதல்ல. அதற்கு ரூபம் குணம் முதலியவை கிடையா. தேவாதிகளாலும் அதன் ஸ்வரூபம் கண்டறிய முடியாதது. இதை ஆபஸ்தம்பர், "[illegible]" என்பதால்

ஸாகக் சொன்னார். ஆயினும் அக்நியினுடைய குணம் எப்படி மாறுதலை அடைகிறதில்லையோ அப்படியேதான் தர்மங்களும் எக்காலத்திலும் எவ்வித மாறுதலையும் அடையக்கூடியவைகளல்ல. உலக ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் எந்த வேதம் நமக்காக ஏற்படுத்தப்பட்டதோ, அது இன்று மிருக்கிறது இனியு மிருக்கப்போகிறது. அதுபோல் அநாதி காலந்தொட்டு இருந்து வருகிற ஸ்ம்ருதி கல்ப ஸூத்ரம் முதலியவைகளும் முன்போலவே இப்போது மிருந்து வருகின்றன; இனியும் இருக்கும். '[illegible]' என்கிற வேத வாக்யமானது, '[illegible]' என்றாவது வேறு எவ்விதமாகவாவது எவராலும் மாற்றப்படவில்லை, மாற்றவும் முடியாது.

இதுபோல் 'ஸத்யம் வத', 'தர்மம் சர', '[illegible]' இத்யாதி தர்மங்களையும் '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்கிற மாதிரியில் மாற்றமுடியுமா? இம்மாதிரி மாறுதல்களைச் செய்யும் அதிகாரம், ஈஸ்வரனைத் தவிர வேறு எந்த ஸர்வஜ்ஞருமாகியான மனிதனுக்கும் கிடையாது. இப்படியன்றி ஒருவன் விஜாதீய விவாஹம் போன்ற தன்ஸௌகர்யத்தை உத்தேசித்துத் தர்மத்தில் மாறுதலைச்செய்ய முற்படுவானாகில், அவனுடைய மாறுதலைப் பிறர் அங்கீகரிக்கவேண்டுமென்கிற நிர்பந்த மில்லையாகையால், நமது இஷ்டப்படி நாமும், மற்றொருவர் தமது இஷ்டப்படியுமாக மாறுதல்களைச் செய்ய ஆரம்பித்தால், தர்மத்தின் கதி என்னவாகுமென்பதை நாம் சொல்லவும் வேண்டுமோ? ஆகையால், தர்மங்களும் அக்நி முதலியவைகளைப் போல், எக்காலத்திலும் எவராலும் எவ்வித மாறுதலையும் அடையத்தக்கனவல்ல.

தேச முன்னேற்றத்தை உத்தேசித்துத் தர்மங்களை மாறுபடுத்தவேண்டுமென்று வாதிப்பதும் பரிஹஸிக்கத் தகுந்ததே. எந்தத் தர்மமானது ஒவ்வொரு ப்ரஜைகளுக்கும் மிகுந்த க்ஷேமங்களை உண்டுபண்ணி அதன் மூலமாக லோகத்திற்கே பெருத்த நன்மைகளைச் செய்யுமென்று '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதி வேதங்களே உத்கோஷிக்

கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட தர்மங்கள் தேச க்ஷேமத்திற்கு ஸாதகங்களாயில்லையென்றும், அவைகளின் [illegible] கோடரியை வைத்துவிடவேணுமென்றும், தலைகீழாக யோசனை உதித்ததும் கொடிய கலியின் மஹிமையைப் பொறுத்ததென்றே கருதவேண்டியிருக்கிறது. அவனவன் தனது வர்ணாச்ரமங்களுக்கு உரிய தர்மங்களை யதாசக்தி அநுஷ்டித்து வருவானாகில், அதன் மூலமாகவே அவனுக்கும் தேசத்திற்கும் ஸகல நன்மைகளும் உண்டாகின்றன வென்று நமது ரிஷிகள் ப்ரதிஜ்ஞை செய்திருக்கிறார்கள். இது கேவலம் மூடபக்தியால் சொல்லப்பட்டதல்லவென்றும், இதில் வாஸ்தவ மிருக்கிற தென்பதையும் யாவரும் நம்பவேண்டும். இவ்விஷயத்தை ஆபஸ்தம்பர் உதாஹரணத்துடன் விளக்கிச் சொல்லுகிறார்:— '[illegible]' அதாவது: ஒருவன் மாம்பழத்தில் மட்டில் ஆசையால் மாமரத்தை வளர்த்து வந்தாலும், அதிலிருந்து நல்ல நிழல் வாஸனை முதலியவைகளும் அவனுக்கு எப்படிக் கிடைக்கின்றனவோ, அதுபோல் பரலோக ஸாதகமென்று தர்மத்தை அநுஷ்டித்தாலும் இஹலோகத்திலும் அர்த்தம் காமம் முதலிய ஸுகங்களும் தாமாகவே உண்டாகின்றன என்று சொன்னார். வ்யாஸரும், '[illegible]' என்று வருத்தத்துடன் சொன்னார்.

நமது சீர்திருத்தக்காரர்கள், தேசாபிவ்ருத்தி என்பது யாதென்பதை நன்கு அறிந்திருக்கிறார்களோ வென்று நாம் ஸந்தேஹிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இவர்கள், ஜாதி வ்யத்யாஸங்களை வேருடன் களைந்து எல்லோரும் ஒரே ஜாதியாராக இருப்பதே தேச முன்னேற்றமென்று கருதுகிறதாகத் தெரிகிறது. இது மிகவும் பரிஹஸிக்கத்தக்கதே. வாஸ்தவத்தில் ஒவ்வொரு வகுப்பினரும், தம்தம் ஜாதி தொழில் முதலியவைகளில் தகுந்த ஸாமர்த்யத்தை அடைவது மட்டும் முன்னேற்றமாகுமே யல்லது, தம் கர்மங்களைக் கைவிட்டுப் பிறருடைய தொழில் முதலியவைகளை அங்கீகரிப்பது முன்னேற்றமாகாது.

மனிதனுடைய சிரஸ்ஸானது எவ்வளவு வலிமையுடன் கூடி
யிருக்கிறதோ, அப்படியே கை கால் முதலிய மற்றை அவயவங்க
ளும் நல்ல வலிமை பொருந்தினவைகளா யிருக்கவேண்டுமென்று
சொன்னால், இது சரீர வ்ருத்திக்கு ஸாதகமான தென்றே யாவரும்
இதை ஆதரிப்பார்கள். அப்படியின்றி, கால் செய்யவேண்டிய
கார்யத்தை சிரஸ்ஸும், சிரஸ் செய்யவேண்டிய கார்யத்தைக்
காலும் செய்யவேண்டு மென்றும், இம்மாதிரி காலத்திற்கேற்ற
வாறு பக்ஷபாதமற்ற சீர்திருத்தத்தைச் செய்து, சிரஸ்ஸாலும் நட
ந்தே தீரவேணு மென்று ஒருவன் சொன்னால், அதைப் பாலர்
முதல் யாவரும் பரிஹஸிப்பார்களேயன்றி, அதனால் சரீரத்திற்கு
வ்ருத்தி யுண்டாகிவிடுமென்று எந்த மூடனும் நம்பிவிடமாட்
டான். ஒரு மனிதனுடைய சரீரம் பலிஷ்டமாவதற்கு சரீரத்தின்
இந்த்ரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் தம்தம் கார்யத்தில் பாடவத்தை
அடைவது எப்படி அவச்யமோ, அதுபோல் தேசத்தின் ஒவ்
வொரு வகுப்பினரும் அவரவர்களுடைய ஜாதி குண கர்மங்களில்
முன்னேற்ற மடைவதுதான் தேசத்தின் முன்னேற்றமாகு மென்
பதே விவேகிகளின் ஸித்தாந்தமாகும்.

இம்மாதிரியும், இன்னும் வேறு பல வழிகளாலும், ஆசாரத்
திருத்தக்காரர்களுடைய துர்வாதமானது சில காலமாக எங்கும்
முறியடிக்கப்படவே, அவர்கள் கேவலம் ஜந ஸமூஹத்தினருடன்
வாதாடுவதில் ப்ரயோஜந மில்லை யென்று கண்டு, சட்டமூலமாக
இவ்வாசாரத்திருத்தங்களைச் செய்து விட வேணு மென்று சில வர்
ஷங்களாக ப்ரயத்நப்பட்டுவருகிறார்கள். ஏற்கனவே 1911-ம்
வர்ஷத்தில் ஸ்ரீமான் பூபேந்த்ர நாத வஸு என்கிற வங்காள
தேசத்திய கனவான், ஹிந்துக்களில் ஜாதி வ்யத்யாஸ மில்லா
மல் கல்யாணம் நடந்தால் அது சட்டப்படி செல்லத் தக்கதெ
ன்று சட்டம் செய்யவேண்டு மென்று வெகு ப்ரயாஸப்பட்டார்.
அதன் பிறகு சென்னை சட்ட நிர்மாண ஸபையில், ருதுமதி விவா
ஹம் சட்டப்படி செல்லாக வேண்டு மென்று ஸ்ரீமான் சாஸ்த்ரி
கள் வெகு ச்ரமப்பட்டார்கள். இவைகளெல்லாம் பலிக்கவில்லை.
ஆயினும், இப்போது தேச க்ஷேமத்திற்காகப் பாடுபட்டுவரும்
ஸ்ரீமான் படேல் என்கிற பம்பாய் கனவா னொருவர், நமது தேசம்
தற்காலம் இருக்கும் நிலைக்கு விஜாதீய விவாஹம் ஆவச்யக
மென்று எண்ணி, அம்மாதிரி சட்ட மொன்றை நிறைவேற்றுவதற்

காகக் கவர்னர் ஜெனரல் அவர்களின் சட்ட நிர்மாண ஸபையில் ஒரு
மசோதாவைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார். ஆசாரத் திருத்த நோக்க
முள்ள சட்ட ஸபை ப்ரதிநிதிகள், இவ்வாறு பொது ஜநங்களின்
ஸம்மதத்திற்கு விரோதமாயுள்ள சட்டங்களைச் செய்யவேண்டு
மென்று அதிகாரிகளை நிர்பந்தித்தபோதிலும், அதிகாரிகள் இவ்
விஷயங்களில் வெகு ஜாக்ரதை காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்
கிறார்கள். காலஞ்சென்ற மஹாராணியாரால் 1858-ம் வர்ஷத்
தில் வெளியிடப்பட்ட பஹிரங்கமான ராஜ சாஸநப் பத்திரத்தில்,
ஹிந்துக்களுடைய பழக்க வழக்கங்களிலும், மதவிஷயத்திலும்,
கவர்ன்மெண்டார் ஒரு காலத்திலும் ப்ரவேசிக்க மாட்டார்களெ
ன்று உறுதி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அவ்வித வாக்குறுதிகளை
மீறி இப்போதைய அதிகாரிகள் நடக்கமுடியாதாயினும், சட்ட
ஸபை மெம்பர்களுடைய மெஜாரிடி அபிப்ராயங்களைக் கொண்டு
இச்சட்டம் பொதுஜந ஸம்மதமென்று க்ரஹிக்கப்பட்டு நிறை
வேறிவிடுமோ வென்று ஸம்சயிக்க இடமுண்டு. இம்மாதிரியே
விதவா விவாஹத்தைப்பற்றிய சட்டமொன்று சில சட்ட ஸபை
களில் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டதாகத் தெரிகிறது. ஏற்கனவே
ஸமீபத்தில் ஹிந்து ஸ்த்ரீ யொருத்தி தனது மதத்தைவிட்டுத்
துருஷ்கமதத்தில் பிரவேசித்துவிட்டு, ஹிந்து குடும்பத்திலிருந்து
தனக்குத் தாயம் கிடைக்கவேணுமென்று கேட்டுக்கொள்ள,
ஐரோப்பிய ஜட்ஜுகள், சட்டப்படி அவள் ஹிந்து வல்லவாகை
யால் அவளுக்கு ஹிந்து குடும்பத்திலிருந்து தாயம் கிடையா
தென்று அபிப்பிராயப்பட, ஹிந்து ஜட்ஜ் ஒருவர் மட்டும் ஏதோ
காரணத்தைச் சொல்லித் தாயமுண்டென்று தீர்மானித்ததைக்
கேட்டுப் பொது ஜனங்களில் பலர் பீதியை அடைந்தார்கள். இவ்
வாறு ஆசாரத் திருத்த நோக்கத்துடன் அர்த்தம் செய்ய இடம்
கொடுக்கும் சட்டத்தையே சீர்திருத்தவேண்டு மென்று ஜநங்
கள் கேட்கவேண்டியிருக்கும்போது, அதற்கும் மேற்பட்டதா
கிய சட்டமொன்று இப்போது செய்யப்படுமானால், நம் ஜந ஸமூ
ஹத்திற்கு உண்டாகக் கூடிய அபாயத்தையும், ஸநாதந தர்மத்
திற்கு ஏற்படும் பெருத்த நாசத்தையும் பற்றி நாம் ஒன்றும்
சொல்ல வேண்டியதில்லை. இம்மசோதாவினால் தேசத்திற்குப் பொ
துவாக ஸௌகர்யங்கள் என்னென்ன ஏற்படப்போகின்றனவோ
அது ஒருவராலும் சொல்ல முடியாது. ஆயினும் நமது தேசத்

தினுடைய திவ்யமான நாகரிகங்களும் அந்தந்த ஜாதிகுல தர்மங்களும் நாசமடைந்து, பெருத்த வர்ணஸாங்கர்ய முண்டாய், கீதையில் ஸ்வாமி யருளிச்செய்திருக்கிறபடி நரகவாஸம் நியதமாகக் கிடைப்பது நிச்சயம் இது தான் இப்போது சொல்லக் கூடிய முக்ய பலமாகும்.

இம்மாதிரியான புதிய சட்டமொன்றைச் செய்வதற்கு ஆவஸ்யகமாயும் நிர்ப்பந்தமாயுமுள்ள காரணங்களென்ன வென்பதை ஸ்ரீமான் பேடல் நன்றாக எடுத்துக் காட்டவில்லை. ஆயினும், அவருடைய உள் நோக்கம் எதுவாயிருக்குமென்று நாம் ஸுலபமாக அறியக்கூடியதே. தற்போது இங்கிலாந்திலும் இந்தியாவிலும் உள்ள சில இந்திய விரோதிகள், இந்தியாவில் ஏராளமான ஜாதி பேதமிருப்பதால் அதற்கு அதிக ஸ்வாதந்த்ரியம் கொடுப்பது ஆபத்தாகுமென்று சொல்லி ஆக்ஷேபங்கள் செய்து வருவதை நாம் அறிவோம். வாஸ்தவத்தில் இம்மாதிரி சிறிதும் உண்மையற்றதாகிய வார்த்தையைக் கேட்டு ஸ்ரீமான் பேடல் முதலியவர்கள் ஏமாந்து போயிருப்பார்களானால், அதைப் பற்றி நாம் மிகவும் வருத்தப்படவேண்டியதே. உண்மையில் ஜாதி பேதங்களுக்கும் ராஜீய விஷயங்களுக்கும் எவ்வித ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்றும், ஒன்றுக்கொன்று விரோதமில்லையென்றும், முற்காலங்களில் ஜாதிக்கட்டுப்பாடுகள் இப்போதைப்போல் சீர் குலைந்து போகாமல் வெகு ப்ரபலமாயிருக்கும்போதுகூட, ஒவ்வொரு ஜாதியர்களும் எவ்வித விரோதமுமில்லாமல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்ந்து வந்ததாகவே நமது ப்ராசீந சரித்ர க்ரந்தங்களைக் கொண்டும் பலரால் பலவிடங்களில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. திருத்தக்காரர்கள் ஜாதிபேதம் ஜாதிபேதமென்றுமட்டும் முறையிடுகிறார்களேயல்லது, அதனால் ராஜீய விஷயங்களுக்கு எந்த ஸமயத்தில் எம்மாதிரியான தீங்கு நேரிட்டதென்று உதாஹரணமூலமாக இதுவரையிலும் எடுத்துக் காட்டவில்லை. ஆகையால் ஆசாரத் திருத்தம் ஏற்பட்ட பிறகே ராஜீய திருத்தங்கள் ஏற்படவேண்டுமென்று சொல்லுகிறவர்கள், ராஜீய வாதிகளின் மனத்தை அதிலிருந்து திருப்பி வேறுவழியில் நுழையவிடவேணுமென்கிற அபிப்ராயத்துடனே தான் சொல்லுகிறார்களென்று நாம் நினைக்க நேருவதுண்டு. அவர்களுடைய மனோரதம் ஸ்ரீமான் பேடல் விஷயத்தில ஸபலமாகி விட்டதைப்பார்த்து, அவர்கள் ஸந்தோஷப்

படவும் நாம் துக்கப்படவும் நேர்ந்துவிட்டது. ஆசாரத் திருத்த ஸம்ப்ரதாய ப்ரவர்த்தகர்களுக்குள் முக்யரா யுள்ள ஸ்ரீமான் கே. நடராஜன் என்பவரே ராஜீயத் திருத்தங்களுக்குப் பிறகே ஆசாரத்திருத்தம் ஏற்படமுடியுமென்று சென்ற வருஷம் ஓர் கூட்டத்தில் சொன்னார். இதிலிருந்து ராஜாங்க ஸ்வாதந்த்ர்யங்களுக்கு ஆசாரத்திருத்தமே அடிப்படையென்று சொல்லுவது உண்மையற்ற பேச்சென்பது நன்றாய் விளங்கும்.

வர்ணாஸ்ரமிகளின் அபிப்ராயப்படியோ வென்றால், இவ்விரண்டிற்கும் எவ்வித ஸம்பந்தமும் கிடையாதென்பதே. இந்தியாவில் தற்போது ஜாதி த்வேஷங்கள் உண்டாயிருப்பது வாஸ்தவமாயினும், அதற்கு ஜாதி பேதத்தையே முக்யகாரணமாகச் சொல்லிவிடமுடியாது. ஏற்கெனவே குறிப்பிட்டபடி, இந்தியாவில் ப்ராசீந காலங்களில் ஜாதி பேதமிருந்து வந்தாலும், ஜாதி ப்ரயுக்த த்வேஷம் அடியோடு கிடையாதென்று ஸ்ரீ ராமாயணாதிகளிலிருந்து அறியக் கிடக்கிறது. இப்படியிருக்க, இப்போதுமட்டும் ஜாதி த்வேஷம் உண்டாயிருப்பதற்கு வேறு ஒரு வாஸ்தவமான காரணத்தைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். நமது புத்திக் கெட்டியவரையில் தற்போது நமது தேசத்தின் தாரித்ர்ய நிலைமையே பரஸ்பரம் த்வேஷமுண்டாவதற்குக் காரணமென்று சொல்லக்கூடும். இதைச் சொல்லப் புகும்போது போஜசரித்ரமென்கிற கட்டுக்கதை க்ரந்தத்தில் சொல்லியுள்ள 'அம்பா துஷ்யதி ந மயா ந ஸ்நுஷயா ஸாபி நாம்பயா ந மயா ; அஹமபி ந தயா ந தயா வத ராஜந் கஸ்ய தோஷோயம்?' என்கிற ஸ்லோகம் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. ஒரு குடும்பத்திலிருக்கும் தாய் பிள்ளை நாட்டுப்பெண் ஆகிய மூன்று பேர்களுக்குள்ளும் த்வேஷமே வ்ருத்தியாகிக்கொண்டு வர, அதன் காரணத்தைச் சொல்லும்படி யரசன் பிள்ளையை வினவினான்; அதற்கு அப்பிள்ளை அரசனை நோக்கி 'மஹாராஜனே! என் வீட்டில் தாயாருடைய கோபத்திற்கு நானும் என் பார்யையும் காரணமல்ல. அதுபோல் நாட்டுப்பெண்ணின் கோபத்திற்கு நானாவது என் தாயாவது காரணமன்று. என்னுடைய கோபத்திற்கும் அவ்விருவர்களும் காரணமில்லை. ஆகையால் இது யாருடைய தோஷம்?' என்று அவன் அரசனை வினவ, அரசன் அவனுடைய தாரித்ர்யமே காரண மென்று கண்டுகொண்டு, ஏரா

த்ரவ்யத்தால் அக்குடும்பத்தை ஆதரித்தானென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதுபோல், நமது தேசத்தில் எவ்வித காரணமுமின்றியே ஜாதிகளுக்குள் விரோதம் ஏற்பட்டிருப்பதற்குப் பல வழிகளாலும் நமது தேசத்திய த்ரவ்யங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நதீ ப்ரவாஹம் போல் கணக்கில்லாமல் தேசாந்தரங்களுக்குப் போய்க் குவிந்துவிடவே, நம்மவர்கள் வயிறாறப் புஜித்து ஸுகிப்பதற்கு வழியற்று, ஜாதிக் கலகங்களில் ப்ரவேசித்துவிட இடம் கொடுத்துவிட்டது. இம்மாதிரி, தரித்ர தசை நீங்கி அவரவர்கள் ஸுகமாக வாழ நேர்ந்தபிறகே, இவ்வித விரோதங்கள் மறைந்து போகக் கூடுமேயல்லது, ஜாதி வ்யத்யாஸத்தை அழித்துவிடுவதால் மட்டும் அவை நீங்கிவிடாவென்பதைப் புத்திமான்கள் நன்கு ஊஹித்துப்பார்க்கலாம். சிலர், தேசத்தின் தரித்ரநிலைமை தீரவேண்டுமேயானால், இம்மாதிரி விவாஹ நியமங்கள் ஏற்படுவது மிகவும் ஶ்ரேஷ்டமென்று நினைப்பதாகவும் தெரிகிறது. ஹிந்துக்கள் வர்ண ஸாங்கர்யம் செய்துகொண்டால் தேசத்தின் தரித்ரதசை நீங்கிவிடுமென்று எந்த யோகத்ருஷ்டியால் இவர்கள் கண்டுபிடித்தார்களோ தெரியவில்லை. தேசத்தின் த்ரவிய சக்தியானது இப்போது 200, 300 வர்ஷங்களாகவேதான் குறைந்துவருகிறது. ஜாதிபேதங்களோ அநாதியாக இருந்துவருகின்றன. அப்படியிருக்க, இவ்விரண்டையும் ஸம்பந்தப்படுத்திப் பேசுவது எப்படித் தகும்? 16-வது நூற்றாண்டு வரையிலும் நமது தேசம், கைத்தொழில் முதலியவைகளுடைய செழிப்பினால் த்ரவ்யசக்தியில் எல்லாத் தேசங்களையும் விட மேல்பட்ட நிலைமையில் இருந்து வந்திருக்கிறதாக, ஸமீபத்தில் வெளியான கைத்தொழில் கமிஷன் ரிபோர்ட்டில் ஸ்ரீமான் பண்டித மாளவ்யா அவர்கள் ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதைப் படித்திருக்கிறோம். அக்காலங்களில் வர்ணஸாங்கர்யமில்லாமலே தேசம் நல்லநிலைமையில் இருந்திருக்க, இப்போதுமட்டும் அதைத் தொலைப்பதற்கு வழி தேடுவது புத்திசாலித்தனமல்ல. தேசத்தின் ஏழ்மைத்தனத்திற்கு வாஸ்தவமான பல காரணங்களிருக்கின்றன. அக்காரணங்களைக் கைத்தொழில் அபிவ்ருத்தி முதலியவைகளால் நிவ்ருத்திக்க வழிதேட வேணுமேயல்லது, குமார்க்கங்களினால் நிவ்ருத்தி செய்யமுடியாது. தேசத்தில் தற்போது மாத்ரம் ஏற்பட்டிருக்கும் ஒருவித நிலைமையை யுத்தேசித்து, அநாதிகாலமாயிருந்த ஜாதி வ்யவஸ்தையை அழிப்பது அபாயகரமானது.

வித்யைகள், த்ரவ்யங்கள் முதலியவைகளை இழந்துவிட்டால், அவைகளைப் புத்திஶக்தியினால் மறுபடியும் அடைந்துவிடலாம். ஜாதியானது நாசமடைந்தால், அதன் மூலமாக அந்தந்த ஜாதிகளின் புத்திஶக்தியும் அழிந்து, எல்லாம் தலைகீழாக மாறித் தேசத்திற்கே நாசமுண்டாகக் கூடும். இவைகளை எல்லாம் மனத்திற்கொண்டு தான் வஸிஷ்டர் '[illegible]' என்று முன்னமேயே எச்சரிக்கை செய்திருக்கிறார். இதற்கு ஜப்பான் தேசத்தை நாம் உதாஹரணமாகச் சொல்லலாகும். அது, தனது வெகு காலமாயிருந்த தரித்ரநிலைமையிலிருந்து விலகி, வெகு ஸம்ருத்தமான தேசமாக ஆய்விட்டதாயினும், அதற்காகத் தனது ஜாதிமதங்களை அது மாற்றிக்கொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆகையால், இந்தப் புதிய சட்டத்தினால் தீங்குவிளையுமேயன்றி நன்மையொன்றும் விளையாது.

தவிரவும், மேல்நாட்டாருடைய நாகரிகங்களை இந்தியாவில் பரவச்செய்வதற்கு இந்தச் சட்டம் வெகு ஸாதகமாயிருக்குமாகையால், இது ஆவஶ்யகமென்று பலர் நினைக்கிறதாகத் தெரிகிறது. மேல்நாட்டார் பௌதிக சாஸ்த்ரங்களிலும் சிற்சில சிற்ப சாஸ்த்ரங்களிலும் இந்தியாவைவிடத் தற்காலம் மேம்பாடு அடைந்திருப்பது வாஸ்தவமேயானாலும், மதஸம்பந்தமான தத்வங்களிலும் மற்றை ஆசார நாகரிகங்களிலும் இந்தியர்களின்முன் தலைகாட்டமுடியாதென்பதை நாம் அழுத்தமாய்ச் சொல்லக்கூடும். இவ்விஷயங்களை மாக்ஸ் முல்லர், ஸர் மானியர் வில்லியம்ஸ், கல்கத்தா ஹைகோர்ட் ஜட்ஜ் ஸர் ஜான் உட்ராப், இவர்கள் போன்ற நூற்றுக்கணக்கான மேல்நாட்டு வித்வான்களே வாயாறப் புகழ்ந்திருப்பதைப் பார்த்தால் நன்றாய்த் தெரியும். முக்யமாய் நமது தேசத்திய விவாஹ முறையைப்பற்றியே பலர் ஆஶ்சர்யமடைந்து வருகிறார்கள். நமது விவாஹங்கள், '[illegible]' என்று மநு முதலியவர்கள் சொல்லியதுபோல், பரிஶுத்தமான ஸந்ததிகளையும் அந்தந்த ஜாதிகளுக்குரிய தர்மகார்யங்களையுமே முக்ய நோக்கமாகக்கொண்டு ஏற்பட்டிருப்பதுபோல் மேல்நாடுகளிலில்லை. அங்கு விவாஹமென்பது காம ஸுகமொன்றையே முக்யமாய் நினைத்துச் செய்யப்படுகிறபடியால்,

அவர்கள் அடையும் துன்பங்கள் கணக்கற்றன வென்று தெரியவருகிறது. காமமென்பது மனிதனுக்குப் பெருந் துன்பங்களை விளைவிக்கக்கூடிய ப்ரபல ஶத்ருவாகையால், அதனால் ஜனஸமூஹத்திற்கே பெரிய அநர்த்தங்கள் உண்டாகக்கூடுமென்று நினைத்தே, நம் முன்னோர்கள் அதை ஒரு வரம்பில் கட்டிவிட்டார்கள். மேனாடுகளில் இப்படியில்லை. இன்று ஒரு ஸ்த்ரீ ஒரு புருஷனிடத்தில் காமுகியானால், உடனே இவ்விருவர்களுக்கும் எழுத்து மூலமாக ஒப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. ஒப்பந்த காலத்திற்குள் இவ்விருவர்களுக்கும் மனஸ்தாபமுண்டானால், இரண்டு பேர்களும் ந்யாயஸ்தலங்களில் விஜயமாகி விவாஹத்தை ரத்து செய்துகொள்ளக்கூடும். பிறகு அந்த ஸ்த்ரீ வேறு ஒரு புருஷனை விவாஹித்துக்கொள்ளலாம். இவ்வாறு ஒரு ஸ்த்ரீ தனது ஆயுஷ்காலத்திற்குள் பல புருஷர்களுடன் ஸம்ஸர்கிக்க ஸம்பவமுண்டு. மஹாநாகரிகமென்று சொல்லப்படுகிற அமெரிக்கா தேசத்தில், இவ்வித விவாஹ முறையால் சென்ற 5 - வர்ஷகாலத்திற்குள் 13 - லக்ஷம் தாம்பத்ய விச்சேத (Divorce Case) வ்யவஹாரங்கள் நடந்திருப்பதாக ஓர் பத்ரிகை கணக்கிட்டுச் சொல்லுகிறது. இம்மாதிரியாக இன்னும் பல அநாகரிக ஆசாரங்களிருப்பதாயும் கேள்விப்படுகிறோம். இவைகளை நாகரிகங்களென்று நினைத்து, நமது தேசத்திலும் அவை பரவவேண்டுமென்று ஒருவன் ப்ரயாஸப்படுவானாகில், அவனைவிட தேசத்ரோஹம் செய்கிறவன் ஒருவனுமில்லை யென்று நாம் சொல்லவேணும்.

மேல்நாட்டார் பௌதிக சாஸ்த்ரங்களில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களானாலும், மத ஸம்பந்தமான நாகரிகங்களை நமது தேசத்தாரிடமிருந்தே சிறிது சிறிதாகக் க்ரஹிக்க ஆரம்பித்து இருக்கிறார்கள். உதாஹரணமாக நம் தேசத்தில் உச்சிஷ்ட தோஷம் (அதாவது எச்சில் தோஷம்) என்று ஒரு தோஷம் தர்மக்ரந்தங்களில் மிகவும் ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்டு ஆசாரத்திலிருந்து வருகிறதை யாவரும் அறிவர். ஆனால் இக்காலத்தில் இந்தச் சென்னை முதலிய நகரங்களிலிருப்பவர் பலருக்கு, இந்த ஆசாரம் பரிஹாஸத்திற்கு இடமானதாயிருக்கும். சோடா குப்பிகளுடையவும் காப்பிக் கடைகளுடையவும் ப்ரசாரம் அபரிமிதமாய் ஆக, இவ்வாசாரம் அடியோடு குலைந்து விட்டதென்றே சொல்லலாம். ஒருவன் வாயில் வைத்துக் குடித்து எச்சிலாக்கின பாத்திரத்தை, எவ்வித

சுத்தியுமில்லாமல் பலபேர் உபயோகிப்பது ஸஹஜமாய்விட்டது. இதனால் உண்டாகிற அநர்த்தங்களென்னவென்றால், ரோகங்கள் ஓரிடமிருந்து மற்றொரு இடத்தில் ஸுலபமாகக் கொண்டுபோகப்பட்டுப் பரவுவதற்கு ஸௌகர்யமுண்டாகிறது. முன்காலங்களைவிட இக்காலங்களில், ரோகங்கள் அதிகமாவதற்கும், அவைகள் ஸுலபமாகப் பரவுவதற்கும், கீழ்ச்சொல்லிய காப்பிக்கடை முதலியவைகளே முக்யகாரணமென்று சொன்னால், அது அதிசயோக்தியாகாது. இவ்வித ரஹஸ்யங்களை அறிந்துதான் ஸர்வஜ்ஞர்களான நமது மஹர்ஷிகள் பிறருடைய எச்சிலைத் தொடவே கூடாதென்றும், பிறர் உபயோகித்த பாத்ரங்களையே ஜலபாநாதிகளுக்கு உபயோகப்படுத்தக் கூடாதென்றும் சொல்லி, இந்தத் தோஷத்திற்கு ப்ரபலமான சுத்தி முறைகளையும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள். இவ்வாசாரத்தை மூடபக்தியினாலாவது நம்மில் பலர் அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். இவ்வித ஆசாரத்தை இப்போது அமெரிக்கா தேசத்தில் பல டாக்டர்களும், விஜ்ஞாந சாஸ்த்ரிகளும் சேர்ந்து பரிசோதித்துப் பார்த்து, எச்சில்தோஷத்தை விலக்கவேண்டியது அவசியமென்றும், அதனால் ரோகங்கள் ஸங்க்ரமிக்க ஸௌகர்யமுண்டாகிறதாயும் கண்டுபிடித்து, அந்தத் தேசத்தில் எல்லோரும் இவ்வாசாரத்தை அநுஷ்டிக்க வேண்டுமென்றும் வெளியிட்டிருக்கிறார்களாம். அத்தேசத்திய அதிகாரிகளும் இதில் ஶ்ரத்தை காட்டி வருகிறார்களென்று சில வாரங்களுக்கு முன் 'ஸ்வதேசமித்திரன்' பத்ரிகையில் படித்திருக்கிறோம். மேல்நாட்டார் நெல்லுக்குள் இருப்பது அரிசி தானென்று தீர்மானித்த பிறகு தான், நாம் அதை நம்பவேண்டுமென்று நினைக்கும் இந்தியர் பலரும், அமெரிக்கர்கள் கூட இம்மாதிரி சொல்லிவிட்டபிறகாவது நமது தேசத்திய இவ்வாசாரத்தைக் கைக்கொண்டு ஆசரித்து ஆரோக்யமடைவார்களா? இது போகட்டும். இவ்வளவு தூரம் நாம் உதாஸீந விஷயத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்க நேர்ந்ததேனென்றால், மேல்நாட்டினருடைய மத நாகரிகங்கள் நமது நாகரிகத்திற்கு முன் நிற்கமுடியாதென்பதைச் சொல்வதற்காகவே. இக்காரணங்களாலும் இப்போதிய சட்டம் நமக்கு மிகவும் அநாவஶ்யகமாகும்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ந்யாய பரிசுத்தி. *

[illegible]
[illegible]
நிகமாந்தகுருதேசிகஸ்ய நித்யம்
கவிதார்க்கிககேஸரி கடாக்ஷயேதாம்.

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய கவிதா [illegible] ।
[illegible] ॥

அபாதித ஸகலப்ரமாண ஸ்வாரஸ்ய ஸித்தமான ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபித்த பரமாசார்யர்களுக்குள் அவதார க்ரமத்தாலே சரமாசார்யனானாலும், மற்ற ஸகல விதத்தாலும் ப்ரதமாசார்யனாகக் கொண்டாடப்படவேண்டிய அல்லது கொண்டாடப்பட்டுவருகிற ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகனுக்குக் 'கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ:' என்னும் பிருதும் ஏற்பட்டிருப்பது ஆஸ்திகர்கள் அறிந்த விஷயமே.

நமது தேசிகனுக்குக் கவி ஸிம்ஹத்வ பிருதும் தார்க்கிக ஸிம்ஹத்வ பிருதும் கேவலம் ஆபிமாநிகமாய் இல்லாமலும், அஸ்தாந சோசநீயமாய் ஆகாமலும், யதார்த்தமாயும் ஔசித்ய சோபியாகவும் இருப்பது, ஸ்வாமியினுடைய ஸாஹித்ய க்ரந்தங்களையும்

* இது, சென்ற மார்கழிமீ -ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் படிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ. உபய. அபிநவ பட்டபாண ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதி அனுப்பப்பட்ட உபந்யாஸம்.

சாஸ்த்ரீய ப்ரபந்தங்களையும் ஒருதடவையாவது பரிசீலிப்பவர்க்குப் புலப்படாமற் போகமாட்டாது.

ஆபாத ப்ரதிதி பண்டிதர்களான சிலர், மேகஸந்தேசத்தை அநுஸரித்து ஹம்ஸஸந்தேசமும், ரகுவம்சத்தைப்பின்பற்றி யாதவாப்யுதய காவ்யமும், ப்ரபோத சந்த்ரோதயத்தை அநுகரித்து ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயமும், பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்தோத்ர ரத்நாதிகளைப் பார்த்து ஸ்தோத்ரஜாலமும் எழுதப்பட்டிருப்பனவாக நினைத்துக்கொண்டு, நமது தேசிகனை அநுகாரிகவி, (Imitating Poet) ஸ்வதந்த்ர கவியல்ல (Original Poet) என்றும் சொல்லத் துணிவதுண்டு. இவர்கள், அநுகரண ஸ்தலங்களில் ரஸத்தாலோ வர்ணனையினாலோ முன் க்ரந்தங்களைக்காட்டிலும் ஒரு விசேஷ சமத்காரத்தை நம் தேசிகன் நிக்ஷேபித்திருப்பதை, ஆசார்ய பக்தியுள்ள அபிஜ்ஞ ரஸிகர்களிடமிருந்து கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார்களாக. மேலும் ஸ்ரீரங்கநாத பாதுகையைப்பற்றி ஆயிரம் பத்யங்களாலே விசேஷகல்பனைகளும் ரஸவிலாஸங்களும் சமத்கார ஸாரங்களும் ததும்ப, 'பாதுகாஸஹஸ்ரம்' என்கிற காவ்யரத்நத்தை நமது ஆசார்யன் அருளிச்செய்திருப்பதையும், கேவலம் சாஸ்த்ரார்த்தங்களையே க்ரோடீகரித்து ப்ரஸந்ந ப்ரௌடமான ரீதியில் ஸ்ரக்தராவ்ருத்தத்தில் யதிபங்கமோ நிரர்த்தக பதகடநமோ இல்லாமல் எழுதி, அதிகரண ஸாராவளீ, தத்வ முக்தா கலாபம், மீமாம்ஸாபாதுகா என்று ஆயிரத்து முந்நூற்றுச் சொச்சம் ச்லோகங்கள் அடங்கிய மூன்று ஸத்க்ரந்தங்களை அருளிச்செய்திருப்பதைக் காணுபவன் த்வேஷபுத்தியுள்ளவனாயிருப்பினும், தனது மனத்திற்குள்ளாவது நம் தேசிகனது கவிஸிம்ஹத்வ பிருதைப் புகழாமலிருப்பானா?

இது நிற்க: இப்பொழுது நமது ஆசார்யனுடைய தார்க்கிக ஸிம்ஹத்வத்தைக் குறித்துச் சிறிது பேசுவோம். இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசப்புகுவதற்கு முன், 'தர்சநங்கள் எவ்வளவு? அவை எவை?' என்பதைப்பற்றியும் அவைகளின் பௌர்வாபர்ய க்ரமத்தைப்பற்றியும், தர்க்க தர்சநத்தின் ப்ராமாண்யாதிகளைக்

குறித்தும்' நமது தேசிகன் காலத்திற்குமுன் ப்ரஸித்தங்களாயிருந்த தர்க்க க்ரந்தங்கள் எவை யென்பதை ஸம்பந்தித்தும், நமது பூர்வாசார்யர்களால் செய்தருளப்பெற்று ஸ்ரீ தேசிகனுக்கு மார்க்கதர்சிகளாய் நின்ற ஸாம்ப்ரதாயிக ந்யாய ப்ரபந்தங்கள் எவை என்கிற விஷயமாகவும் சிறிது பேசுவது இந்த ஸந்தர்ப்பத்திற்குப் பொருத்தமுடையதாகுமென்று எண்ணுகிறேன்.

தர்ஶநங்கள் என்றால் என்ன? 'த்ருஶ்யதே அநேந தத்த்வமிதி தர்ஶநம், தர்ஶநமேவ தத்த்வஜ்ஞாநம் தர்ஶநம்' என்று வ்யுத்பத்தி காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவரவர்களுடைய கொள்கைப்படி அங்கீகரித்திருக்கும் உண்மையை விளக்கிக்காட்டும் ஶாஸ்த்ரங்களைத் தர்ஶநமென்று வழங்கிவருகிறார்கள். ராமாநுஜ தர்ஶநம் அத்வைத தர்ஶநம் என்று 'ஸித்தாந்தம்' என்கிற அர்த்தத்திலும் இந்தத் தர்ஶநபதம் ப்ரயோகிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். 'ஷட் தர்ஶநாநி' என்று தொன்றுதொட்டே பரம்பரையாய்ப் பேசிவருவதிலிருந்து தர்ஶநங்கள் ஆறு என்று எண்ணலாகும். இவைகள் எவை என்பதில் பலவகையான அபிப்ராயங்கள் உதித்திருக்கின்றன. 'பௌத்தம் நையாயிகம் ஸாங்க்யம் ஜைநம் வைஶேஷிகம் ததா । ஜைமிநீயம் ச நாமாநி தர்ஶநாநாமமூந்யஹோ ॥' என்று ஜைந ஹரிபத்ரஸூரி எழுதுகிறான். இதில் நையாயிகம் என்பது பாசுபத தர்ஶநமென்று வ்யாக்யாதாவான மணிபத்ரன் சொல்லுகிறான். மூலகாரனே நையாயிக மத நிரூபண ப்ரகரணத்தில், 'அக்ஷபாதமதே தேவ: ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரக்ருச்சிவ: । விபுர்நித்யைக ஸர்வஜ்ஞோ நித்யபுத்திஸமாஶ்ரய: ॥ தத்த்வாநி ஷோடஶாத்ர ப்ரமாணாதீநி தத்யதா ।' என்று எழுதுகிறான் இதன் ஔசித்யம் நமக்குப் புலப்படவில்லை. வேறு சிலர், வேதாந்த ஸூத்ரங்களால் கையாளப்பட்ட ஸாங்க்யம், யோகம், வைஶேஷிகம், ஜைநம், பாசுபதம், பாகவதம் அல்லது பாஞ்சராத்ரம் என்பவைதான் ஆறு தர்ஶநங்க

ளென்று எண்ணுகிறார்கள். இதற்கும், தகுந்தபடி உபபத்தி இருப்பதாகத் தெரியவில்லை மற்றும் சிலர், 'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:' என்னும் ஶ்ருதியிலும், 'ஶ்ரோதவ்ய: ஶ்ருதிவாக்யேப்யோ மந்தவ்யஶ்சோபபத்திபி: । மத்வா ச ஸததம் த்யேய ஏதே தர்ஶநஹேதவ:' என்கிற ஶ்ருதியிலும் சொல்லியிருக்கிறபடி உபபத்தியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, ப்ரதாநமாய் ஆத்மாதி தத்த்வநிரூபணம் பண்ணும் ஶாஸ்த்ரங்களைத்தான் தர்ஶநங்களென்று சொல்லுகிறார்கள். ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நங்களான சார்வாக பௌத்த ஜைநங்களையும் ஶ்ருத்யநுமதங்களான காணாத ஸாங்க்ய வேதாந்தங்களையும் சேர்த்துத் தர்ஶநங்கள் ஆறுவகை என்று சொல்லப்படுகிறது. ஆக்ஷபாதம் காணாதத்திலும், யோகம் ஸாங்க்யத்திலும், பூர்வமீமாம்ஸை வேதாந்தத்திலும் அந்தர்ப்பூதங்கள். அதவா, ஆக்ஷபாதயோக பூர்வமீமாம்ஸைகளுக்குத் தர்ஶநத்வமே கிடையாதென்று உச்ருங்கலமாகக் கூறுகிறார்கள்.

ப்ராமாணிகர்களான ஆஸ்திகர்களோ, வைதிகஷட்தர்ஶநங்கள் அவைதிக ஷட்தநங்கள் என இருவகையாகப்பிரித்து, 'ஔலூக்யஸ்ய கணாதஸ்ய கபிலஸ்ய பதஞ்ஜலே: । வ்யாஸஸ்ய ஜைமிநேஶ்சாபி தர்ஶநாநி ஷடேவ ஹி ॥' என்னும் மஹீதர வசநத்தாலும், 'ஷட்தர்ஶநாநி மேऽங்காநி பாதௌ குக்ஷி: கரௌ ஶிர: । தேஷு பேதம் து ய: குர்யாந் மதங்கம் ஸ சிநத்தி ஹி ॥' என்கிற குலார்ணவ தந்த்ரவசநத்தாலும், ஆக்ஷபாதம் என்கிற ந்யாய விஸ்தரமும் காணாதம் என்னும் வைஶேஷிகமும், காபிலம் என்னும் ஸாங்க்யமும், பாதஞ்ஜலம் என்னும் யோகமும், வையாஸிகம் எனும் வேதாந்தமும், ஜைமிநீயம் எனப்படும் மீமாம்ஸையும் வைதிகஷட்தர்ஶநங்கள் என்றும், சார்வாக ஜைந மாத்யமிக யோகாசார ஸௌத்ராந்திக வைபாஷிக தர்ஶநங்கள் அவைதிக ஷட்தர்ஶநங்களென்றும் சொல்லிவருகிறார்கள். இவர்கள் 'த்ரயீயோகீஶஸாங்க்ய

ஶாஸ்த்ராணி' என்கிற ஸுபாலோபநிஷத் வாக்யத்தைத் தங்கட்கு ஆதாரமாகக்காட்டி, அதில் ந்யாய பதத்தால் காணாதாக்ஷபாதங்களும், மீமாம்ஸா ஶப்தத்தால் பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளும், தர்ம ஶாஸ்த்ர பதத்தால் ஸாங்க்யயோகங்களும் ஸங்க்ருஹீதங்களென்று அபிப்ராயப்படுகிறார்கள். ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் ஸர்வ ஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹ க்ரந்தத்தில் உபோத்காத ப்ரகரணத்தில், 'அக்ஷபாத: கணாதஶ்ச கபிலோ ஜைமினிஸ்ததா | வ்யாஸ: பதஞ்ஜலிஶ்சைதே வைதிகா: ஸூத்ரகாரகா: || ப்ருஹஸ்பத்யார்ஹத பௌத்தைர் வேதமார்கோ விரோதித: | ஹதப்ராயஸ்திதாம் வீக்ஷ்யஸேது ஶாஸ்த்ர ப்ரவர்த்தகா: | வேதப்ராமாண்ய ஸித்யர்த்தம் பௌத்தலோகாயதார்ஹதா: | யத்ர நிரஸநீயாஸ்தே வேதப்ராமாண்யவாதிபி: ||' என்று குறிப்பிட்டிருப்பதும் இந்த விபாகத்திற்கு அநுகூலமென்று சொல்லலாம்.

இனி நாம், அவைதிக தர்ஶநங்களை விட்டுவிட்டு, வைதிக தர்ஶநங்களை எடுத்துக்கொண்டு, இவற்றின் பௌர்வாபர்ய க்ரமத்தை விசாரிப்போம். இதிலும் பலவித கொள்கைகள் உண்டு. ஒவ்வொரு தர்ஶநத்திற்கும் மூலதத்வம் அநாதியாகவே இருக்க வேணும். அவ்வோ மூலதத்வங்களும் வேத ஸம்ஹிதைகளில் நிகூடங்களாயும், உபநிஷத் பாகங்களில் கிஞ்சித் வ்யக்தங்களாயும், அந்தந்தத் தர்ஶந க்ரந்தங்களில் ஸ்பஷ்டீக்ருதங்களாகவுமே காணப்படுகின்றன. 'ஆதிஸர்காத் ப்ரப்ருதி வேதவத்ஸர்வவித்யா: ப்ரவ்ருத்தா: ; ஸம்க்ஷேபவிஸ்தர விவக்ஷயா து தாம்ஸ்தாந் கர்த்ரூந் வ்யபதிஶந்தே' என்று ந்யாயமஞ்ஜரியில் ஜயந்தபட்டன் எழுதுகிறான். நம்முடைய பஞ்சகோஶ ப்ரக்ரியையைக் கவனித்தால், ஸர்வப்ரகார த்ருஷ்டிஸ்ருஷ்டிகளுடைய பீஜங்களும் காணப்படுமல்லவா? ஆகையால் தர்ஶங்களின் தத்வங்கள் அநாதிகளென்றாலும், தர்ஶநக்ரந்த பரிஶீலநத்தால் தத்தத் தர்ஶந வ்யக்திபாவ காலத்தை ஊஹிக்கவும் தந்மூலம் பௌர்வாபர்யக்ரம நிர்ணயத்

தில் இறங்கவும் புறப்பட நமக்கு ப்ராப்தமே. தர்ஶநங்கள் எல்லாமே ஏறக்குறைய ஒரேகாலத்தில் செய்யப்பட்டனவாய் இருத்தல்வேண்டும். தத்தத் தர்ஶநஸ்தாபகர்கள் ஸமகாலிகர்களாயிருக்கலா மாகையால், தத்தத் ஶிஷ்யபரம்பராத்வாரா ஒரு தர்ஶநகாரருக்கு மற்றொரு தர்ஶந க்ரந்தம் கிடைப்பது அஸம்பாவிதமல்ல. ஆகையால் ஒருவரையொருவர் கண்டித்து எழுதவும் வழியுண்டு. ஆதலின் ஏதந்மூலமாக பௌர்வாபர்ய நிர்ணயம் செய்வது தகாது. ஸாவது-வைதிக தர்ஶநங்களெல்லாம் இற்றைக்கு 5,000 வருடங்கட்குமுன்பே நமது பரதகண்டத்தில் ப்ரசாரமடைந்திருக்கவேண்டும். ஆகையால் தான் வ்யாஸாதிக்ருதமான பாரதாதிகளிலும் தர்ஶநங்களுடையவும் தர்ஶநகாரர்களுடையவும் நாம நிர்த்தேஶம் காணப்படுகின்றது என்று ஸரள மதிகள் கூறுகின்றனர். விமர்ஶக ப்ரவ்ருத்தர்களான ஆதுநிகர்களுக்குள் சிலர், 'ஆதியில் ஆவிர்ப்பவித்தது ஸாங்க்ய தர்ஶநம் தான் பஞ்சம: கபிலோ நாம ஸித்தேஶ: காலவிப்லுதம் | ப்ரோவாசாஸுரயே ஸாங்க்யம் தத்வக்ராமவிநிர்ணயம் || என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் காணுகிறபடி, இந்த ஸாங்க்ய தர்ஶநம் ஆதியில் கபிலமஹர்ஷியால் ஶிஷ்யனாகிய ஆஸுரிக்கும், ஆஸுரியால் பஞ்சஶிகாசார்யருக்கும் வெளியிடப்பட்டுப் பின்பு ஶிஷ்ய ப்ரஶிஷ்ய பரம்பரயா பரவியிருக்கிறது; தேவஹூதி கபிலர் சொன்ன ஸாங்க்யமோ ஸேஶ்வர ஸாங்க்யம். நிரீஶ்வர ஸாங்க்ய ப்ரவர்த்தகரான கபில மஹர்ஷியோ அக்நியின் அவதாரம், பகவதவதாரமன்று' என்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் ஸாங்க்ய ப்ரவசந பாஷ்ய கர்த்தாவாகிய விஜ்ஞாநபிக்ஷு, 'தஸ்ய ஶாஸ்த்ரஸ்ய ... நாராயண: கபிலமூர்த்திரஶேஷது:கஹாராய ... நாரயஜீவநிவஹஸ்ய நமோஸ்து தஸ்மை' என்று பாஷ்யாரம்பத்தில் எழுதுகிறார். இப்பொழுது காணப்படும் ஸாங்க்ய ஸூத்ரங்கள் ஆதி கபில க்ருதங்கள் அன்றென்றும், ஆகையினால் தான் ஶங்கராசார்யருக்குப் பிற்பட்ட காலத்தில் ப்ரசாரமடைந்த ஸூத

தீய விஜாதீய த்வைதாதிகள் 'விஜாதீயபேதாவதிராக்யஸூக்ஷேவ' என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்றும், மாயாவாதம் விஸ்தாரமாய்க் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்றும் விமர்ஶகர்கள் சொல்லுகிறார்கள். மேலும் ஶங்கராசார்யர் ஸூத்ரபாஷ்யத்தில் ஸாங்க்யமதத்தைப் பலமாகக் கண்டிக்குமிடத்து, ஸாங்க்யமதோபந்யாஸகாலத்தில் ஸாங்க்ய காரிகையை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றாரே யன்றி, இப்பொழுது நடைபெற்றுவரும் ஸாங்க்ய ஸூத்ரங்களில் ஒன்றையேனும் கையாளாமலிருப்பதும் இங்கு ஆலோசிக்கத்தக்கது. ஸ்ரீ ராமாநுஜ பாஷ்யாதிகளிலும் ஸாங்க்ய ஸூத்ரோபந்யாஸம் காணப்படவில்லை.

ஆதலின், ஆதுநிக ஸாங்க்ய ஸூத்ரங்களில் வைஶேஷிகாத்யபிமதங்களான பரமாணு நித்யத்வ ஸமவாய ஸம்பந்த ஶப்த நித்யத்வாதிகளைக் கண்டித்திருப்பதைக் கொண்டும், 'ந வயம் ஷட்பதார்த்தவாதிநோ வைஶேஷிகாதிவத்' என்று ஸூத்ரமிருப்பதைக் கொண்டுமே ஸாங்க்ய தர்ஶநம் மற்றைத் தர்ஶநங்கட்குப் பிந்தியது என்று ஊஹிக்கக்கூடாது. தத்வ ஸமாஸம் என்று ப்ரஸித்தங்களான ஸம்க்ஷிப்த ஸூத்ரங்களே ஒருகால் ஆதிகபிலராலே செய்யப்பட்டுமிருக்கலாம். பஞ்சஶிகாசார்யருடைய விஸ்த்ருதமான பாஷ்யமோ இப்போது விலுப்தம். வாசஸ்பதி மிஶ்ரர் மாத்ரம் சிற்சில விடங்களில் அந்த பாஷ்யத்தை உதாஹரித்திருக்கிறார். 'ஷஷ்டே அத்ரேரபத்யத்வம் வ்ருத: ப்ராப்தோ நஸூயயா । ஆந்வீக்ஷிகீமலர்காய ப்ரஹ்லாதாதிப்ய ஊசிவாந் ॥' எனும் பாகவத வசநப்ரகாரம் ஆந்வீக்ஷிகீ எனும் தர்க்கவித்யா ப்ரவர்த்தகர் தத்தாத்ரேயர் என்று ஏற்படுகையில், தத்தாத்ரேய க்ரந்தமோ தத்தாத்ரேய ஸூத்ரமோ இருக்கவேண்டாமா? அது லோபித்துக் கௌதமோபஜ்ஞமான ந்யாய ஸூத்ரத்துக்கு ப்ரசாரம் வந்திருப்பதுபோல், ஆதிகாபில ஸூத்ரம் லோபித்து நவீந ஸூத்ரங்களுக்கு ப்ரசாரம் தத்காலம் வந்திருப்பதாகக் கொள்ளவேண்டுமென்றும் விமர்ஶகர்கள் நினைக்கிறார்கள்.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:.

மதராஸ்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம்.

சென்ற மார்கழி மாஸம் 13, 14, 15, 16-தேதிகளில் (1918-டிஸம்பர்-28, 29, 30, 31), ஸ்ரீ திருக்கச்சிநம்பியின் திருவவதார ஸ்தலமாகிற பூவிருந்தவல்லியில், மதராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கம் மிகவும் ஶ்லாக்யமாக நடைபெற்றது. இதற்கு முன் வர்ஷங்களிற் காட்டிலும் அநேக மடங்கு அதிகமாக இவ்வர்ஷத்தில் வைதிக லௌகிக ஆஸ்திகர்கள் தமது ஸாந்நித்யத்தால் ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்தார்கள்.

ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் திருக்கோட்டியூர் ஸௌம்ய நாராயணாசார்யர்,
,, சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேத கல்பதரு திருக்குடந்தை ஶேஷாசார்யர்
,, மஹாமஹோபாத்யாய கபிஸ்தலம் தேஶிகாசார்யர்,
,, பகவத் விஷயம் சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்யர்,
,, வித்வான் புத்தாம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருமழிசை
,, ,, அப்பனையன் ராமாநுஜாசார்யர், ,,
,, ,, ராயஜீ ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ,,
,, ,, மண்டயம் அநந்தான்பிள்ளை ஆழ்வார் ஸ்வாமி,
,, ,, வாஜபேயம் வீரராகவ தாதாசார்யர், திருக்குடந்தை,
,, ,, இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்யர்,
,, ,, அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகாசார்யர்,
,, திவான் பஹதூர் தட்டை டி. ரங்காசார்யர் பி.ஏ., பி.எல்.
,, ராவ்பஹதூர் எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், பி.ஏ., பி.எல்.
,, மயிலாப்பூர் எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார், பி.ஏ.,பி.எல்.
,, சித்தூர் டி. கெ. நரஸிம்மாசார்யர், பி.ஏ.,பி.எல்,
,, ,, கே. க்ருஷ்ணமாசார்யர், பி.ஏ.,பி.எல்,
,, மதுராந்தகம் ராகவாசார்யர்,
,, மயிலாப்பூர் டி. ராஜகோபாலாசார்யர் எம்.ஏ.,பி.எல்,
,, மயிலாப்பூர் எஸ். வரதாசார்யர் பி.ஏ.,பி.எல்,
,, [illegible] ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், பி.ஏ.,பி.எல்,
,, [illegible]

,, திருவல்லிக்கேணி டி. நரஸிம்ம ஐயங்கார் பி.ஏ.,பி.எல்.,
,, திருப்பதி டி. கே. நரஸிம்மாசார்யர், பி.ஏ.,பி.எல்.
,, ,, எம். வெங்கடக்ருஷ்ணமாசார்யர் பி.ஏ.,பி.எல்.
,, ,, கே. க்ருஷ்ணமாசார்யர் பி.ஏ.,எல்.டி.
,, ,, ஸி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், பி.ஏ.,எல்.டி.
,, மதுரை எஸ். டி. கிருஷ்ண ஐயங்கார், பி.ஏ.,பி.எல்.
,, சித்தூர் ஸி. ராஜகோபாலாசார்யர், பி.ஏ.,பி.எல்.,
,, பூவிருந்தவல்லி என். எஸ். பாட்ராசார்யர்,
,, ,, ஸி. கேசபாலாசார்யர்,
,, திருவல்லிக்கேணி டி. கே. ஆசார்யர்,
,, சைதாப்பேட்டை டி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், எம்.ஏ.
,, என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்,
,, வி. பாஷ்யம் ஐயங்கார்,
,, புரசைப்பாக்கம் வி. தேசிகாசார்யர்,
ராவ்பஹதூர் டி. நம்பெருமாள் செட்டியார்,
முதலியவர் அப்பொழுது அவ்விடத்தில் ஸந்நிஹிதர்களாக இருந்தவர்களுட் சிலர்.

ஏற்கெனவே ஸதஸ்யர்களாற் செய்யப்பட்ட ப்ரார்த்தனைப்படி ஸதஸ்ஸின் அக்ராஸநாதிபத்யத்தை வஹித்து ஸதஸ்ஸை ப்ரவ்ருத்திப்பிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றியிருந்த ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் திருக்கோட்டியூர் ஸௌம்ய நாராயணாசார்ய ஸ்வாமியை, ஸபையின் கார்யதர்ஸி, ஸ்ரீ. உ.ப. சென்னை வி. வி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்காரால் க்ருபையுடன் கொடுக்கப்பட்ட மோடார் யாநத்தில், 12-ம்உ வெள்ளிக்கிழமை மத்யாஹ்நத்திலேயே செங்கல்பட்டுக்குத் தெற்கில் க்ஷீரநதிக்கரையில் ஸந்தித்து அங்கிருந்து அந்த ஸ்வாமியையும் அவருடைய திருத்தம்பியாராகிய ஸ்ரீ. உ.ப. வித்வான் தேசிகாசார்ய ஸ்வாமியையும் அன்றையதினம் ஸாயம் அநுஷ்டாநத்திற்குப் பூவிருந்தவல்லிக்கு எழுந்தருளப்பண்ணிக்கொண்டு வந்திருந்தார். 13-ம் தேதி ப்ராத: காலத்தில், ஸதஸ்யரெல்லாரும், பூர்ணகும்ப புரஸ்ஸரமாக வேத கோஷ மங்கள வாத்யத்துடன், அக்ராஸநாதிபதியின் திருமாளிகைக்கு விடைகொண்டு, அங்கிருந்து ஸ்ரீ திருக்கச்சிநம்பியின் ஸந்நிதியை ப்ரதக்ஷிணம் செய்து, ஸதஸ்ஸுக்காக நிர்த்திஷ்டமாக இருந்த ராமாநுஜகூடம் என்னும் ஸந்நிவேஸத்திற்கு அக்ராஸநாதிபதியையும் மற்றை வித்வான்களையும் அழைத்துவந்தார்கள்.

முதலில், பூவிருந்தவல்லி ஸ்தல வாஸிகளின் ப்ரதிநிதியாக, ஸ்ரீ. உ.ப. என்-ஸ்ரீநிவாஸ பாட்ராசார்யர், ஸதஸ்ஸை உத்தேஸித்து ஸ்வாகத ப்ரஸ்நம் செய்தார். அது முடிந்தவுடன், ஸ்ரீ. உ.ப. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி,

'ஸாயடவிக்ஷு க்ஷமாஸ்ரீ: ஸம்ஸம்வது ஸதஸாம் ஸ்ரீ ।
ஸவெஹ்ஸ்ர ஸஹாஸ்வஹ்ஸ ஸதஸாது ஸாயஜிது ஸஹாஜ ஸ்வ ॥'

என்று உபக்ரமித்து, ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸ்லாக்யதமமாக இருந்த ஒரு உபந்யாஸத்தை அநுக்ரஹித்தார். அதற்குப் பிறகு, "ஸ்வரூப ரக்ஷை" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி, ஸ்ரீ. உ.ப. திருநெல்வேலி எ. கிருஷ்ண ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டிருந்த பத்ரிகை ஒன்று கார்யதர்ஸியால் படிக்கப்பெற்றது. அதில் அவரால் வெளியிடப்பட்டிருந்த ஸபை விஷயமான சில ஆலோசனைகளை எல்லாரும் அநுமோதித்தார்கள்.

மத்யாஹ்நத்திற்குப் பிறகு ஸதஸ் மறுபடியும் சேர்ந்தபொழுது, திவான் பஹதூர் ஸ்ரீ. உ.ப. தட்டை டி. ரங்காசார்யர் அக்ராஸநத்தை வஹித்தார். அப்பொழுது, ஸ்ரீ. உ.ப. திருக்குடந்தை ஸேஷாசார்ய ஸ்வாமி "ஹித நிருபணம்" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும், ஸ்ரீ. உ.ப. கோயில் கந்தாடை வித்வான் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி நாராயணனுடைய ஜகத்காரணத்வத்தைப் பற்றியும் எல்லாரும் மிகவும் ஆநந்திக்கும்படி உபந்யஸித்தார்கள். ஸாயம் அநுஷ்டாநம் முடிந்தபிறகு, ஸதஸ்ஸுக்கு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் ஸ்ரீ நம்பி ஸந்நிதிக்கு விடைகொண்டு ஸ்ரீ பட்டாசார்யருடைய ஆபிமுக்யத்தால் ஸ்ரீ நம்பியை நன்றாக ஸேவித்து ஆநந்தித்தார்கள். அன்றிரவில், ஸ்ரீ. உ.ப. ஸ்ரீரங்கம் ஸடகோபாசார்யர் என்பவர் ஸ்ரீ தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வாரின் வைபவத்தைப்பற்றி அதிமாத்ரம் ரஞ்ஜகமாக ஒரு ஹரிகதா காலக்ஷேபத்தைச் செய்தார்.

மறுதினம் காலை 8-30 மணிக்கு ஸதஸ் சேர்ந்தபொழுது, ஸ்ரீ. உ.ப. ராவ் பஹதூர் ராமஸ்வாமி ஐயங்கார் அக்ராஸநத்தை வஹித்தார். முதலில், ஸ்ரீ. உ.ப. சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமி பகவத் விஷயத்தைப்பற்றிச் சிறந்ததோர் உபந்யாஸம் செய்தனர். பிறகு, "வைதிக விஸ்வாஸம்" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி ஸ்ரீ. உ.ப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதி அனுப்பப்பட்டிருந்த பத்ரிகையை, ஸதஸ்யர்களின் அநுமதியின்பேரில் கார்யதர்ஸி படித்தார். அந்தப் பத்ரிகையின் ஸாதுத்வத்தைப் புகழாதவர் ஒருவருமில்லை. பிறகு, பின்வருமாறு சில தீர்மானங்கள் செய்யப்பட்டன:—

1. ஐரோப்பா தேஸத்தில் சென்ற $4\frac{1}{2}$ வர்ஷ காலமாக நடந்துவந்த கோரமான மஹா யுத்தம், தருப்திகரமாக இப்பொழுது முடிவு பெற்றதைப் பற்றியும், ஸமீப காலத்தில் ஸகல ஜகத்துக்கும் க்ஷேமகரமாக ஒருவித மஹா ஸமாதாநம் நடக்கப்போகிறது என்பதைப் பற்றியும், இந்த ஸதஸ்ஸில் இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் மிகவும் ஆநந்திக்கிறார்கள்.

2. இப்பொழுது பம்பாய் தேஸத்து ஆனரபில் பேடல் ப்ரபுவால், ஹிந்து விவாஹ நியமங்களில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று ராஜாங்கத்தாரிடம் செய்யப்பட்டிருக்கும் மந்த்ராலோசனையானது, நமது ஸாஸ்த்ரங்கள்விதிக்கும் விதிகளுக்கு விருத்தமாயும், பல ப்ரகாரங்களால் கணக்கற்ற ஸங்கடங்களுக்கு ஹேதுவாயும், இதுவரையில் நமது மத ஸம்பத்தங்க

ளான விஷயங்களில் எவ்வித ப்ரவ்ருத்தியையும் செய்கிறதில்லையென்று நமது ராஜாங்கத்தாரால் அநுஷ்டிக்கப்பட்டு வரும் வ்ரதத்திற்கு இது பங்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடியதாயும் இருக்கிறபடியால், அந்த மந்த்ராலோசனையை ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் அஸங்கதமென்று இந்த ஸதஸ்ஸில் சேர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் த்ருடமாக நிராகரிக்கிறார்கள்.

3. நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு மேன்மேல் அதிகமான ப்ரசாரத்தை ஏற்படுத்துவதற்கு, பற்பல விடங்களில் வைதிக பண்டிதர்கள் ஸித்தாந்த விஷயகமான உபந்யாஸங்களைச் செய்வதானது முக்யமான உபகாரகமாயிருக்குமாதலால், அம்மாதிரியான பண்டிதோபந்யாஸங்களை ஆரம்பித்து நடத்தும்பொருட்டு ஆஸ்திக ப்ரபுக்களெல்லாரும் மதராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபைக்குத் தகுந்த த்ரவ்ய ஸஹாயத்தைச் செய்யவேண்டுமென்று ஸதஸ்யரெல்லாரும் மஹா ஜநங்களை ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்.

4. நமது ஆசார்யர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டிருக்கும் ஶாஸ்த்ரங்களைப் பரவச்செய்யும்பொருட்டு, ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் வாஸஸ்தாநமாக இருக்கும் பலவிடங்களில், ஸ்ரீ அஹோபிலம் ஸ்ரீவாநமாமலை ஸ்ரீ பரகாலஸ்வாமி முதலிய மடாதிபதிகள் எல்லாரும், பண்டிதர்களை நியமித்து, அவர்களுக்கு த்ரவ்ய ஸஹாயத்தைச் செய்து, அவர்களைக்கொண்டு ஶ்ரத்தாளுக்களாக இருக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு க்ரந்த காலக்ஷேபாதிகளைச் செய்விக்கவேண்டுமென்று இந்த ஸதஸ்ஸில் சேர்ந்திருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் கீழ்கூறப்பட்டுள்ள அந்த மடாதிபதிகளை ப்ரார்த்திக்கிறார்கள்.

இந்தத் தீர்மானங்களைச் செய்த பிறகு, மதராஸ் ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் 1917-18 ம் வர்ஷத்திய அறிக்கை படிக்கப்பட்டது. அது அங்கீகரிக்கப்பட்டவுடன், 1918-19 ம் வர்ஷத்திற்காக, சென்ற வர்ஷத்தில் இருந்தபடியே ஸபா பரவர்த்தகர்கள் (எக்ஸிகியுடிவ் போர்ட்) நியமிக்கப்பட்டார்கள். இவர்கள் பெயரும் வர்ஷாந்த அறிக்கையும் இந்த ஸஞ்சிகையில் மற்றோரிடத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

மத்யாஹ்நம் மறுபடியும் ஸதஸ் சேர்ந்தபொழுது, ஏற்கெனவே அக்ராஸநத்திற்காக நிர்த்தேஷ்டராயிருந்த ஸ்ரீ. உப. வித்யாபூஷணம் மைஸூர் ஆ. கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி சில அஸௌகர்யங்களால் வரக்கூடாமல் இருந்தபடியால், அவர் ஸ்தாநத்தில் ஸ்ரீ. உப. திருக்குடந்தை தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி ஸதஸ்யரால் வரிக்கப்பட்டார். ஸ்ரீ கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதி அனுப்பப்பட்டிருந்த சில பத்ரிகைகள் படிக்கப்பட்டன. பிறகு, ஸ்ரீ. உப மஹாமஹோபாத்யாயர் கபிஸ்தலம் தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி "ஶாரீரக ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸாரம்" என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும், ஸ்ரீ. உப. கோயில் கந்தாடை வித்வான் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமி பக்தி ஸ்வரூப நிரூபணத்தைப் பற்றியும் உபந்யாஸம் செய்தார்கள். இரண்டாவது உபந்யாஸம் ஒன்று இருக்கிறது என்பது ஸ்ரீ. உப. கபிஸ்தலம் ஸ்வாமிக்கு அவிதிதமாக இருந்தபடியால், அந்த ஸ்வாமி தமது உபந்யாஸத்தைச் சற்று விஸ்தரித்து பரஸங்

கிக்கவே, அந்த உபந்யாஸம் அஸமக்ரமாக மத்யத்தில் நிற்கும்படி ஸம்பவித்
தது. ஶ்ரோதாக்களுக்கு இதனால் ஏற்பட்ட மனக்குறைவை, ஸ்ரீ. ராமாநு
ஜாசார்ய ஸ்வாமியின் அழகான உபந்யாஸம் நிவ்ருத்தி செய்ததென்றே சொ
ல்லலாம். உபந்யாஸங்கள் முடிந்த பிறகு, ஸதஸ்யர்களில் அநேகர் ஸ்ரீ முதலி
யாண்டான் ஸந்நிதிக்கு மங்களாஶாஸநார்த்தத்திற்காக எழுந்தருளினார்கள்.
அவ்விடத்தில் இதற்காகச் செய்யப்பட்டிருந்த பூர்வ ஸம்விதாநத்தினால் ஸ்ரீ
முதலியாண்டானை ஸுகரமாகவே ஸேவித்துக்கொண்டு எல்லாரும்அப்பொழு
தே பூவிருந்தவல்லிக்குத் திரும்பிவந்தார்கள். அன்றிரவில், ஸ்ரீமான் மேல்மா
ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் அத்யத்புதமான ஜால வித்யைகள் காண்பிக்கப்பட்
டன.

மறுதினம் த்வாதஶியானதால் பாரணை முடிந்த பிறகு 10-30 மணிக்கு
ஸதஸ் உபக்ரமித்தது. ஸ்ரீ. உப. மண்டயம் அநந்தாண் பிள்ளை வித்வான்
ஆழ்வார் ஸ்வாமி அக்ராஸநத்தை க்ருபையுடன் வஹித்தார். ஸ்ரீ. உப. இஞ்சி
மேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி வேத ப்ராமாண்யத்தைப் பற்றியும், ஸ்ரீ. உப.
கோயில் கந்தாடை ராயஜீ ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமி, 'பரீக்ஷா
ஸமந்வயம்' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றியும் அத்யாஶ்சர்யமாக உப
ந்யாஸம் செய்தார்கள். உபக்ரமத்திலும் உபஸம்ஹாரத்திலும் ஸ்ரீ. உப. ஆழ்
வார் ஸ்வாமி வேதாந்த ஶாஸ்த்ர ஸம்பந்தமாக அநேக விஷயங்களைப்பற்றி
வெளியிட்ட திவ்ய ஸூக்திகளைக் கேட்டு எல்லாரும் ஆநந்தித்தார்கள்.

மத்யாஹ்நம் 2-மணிக்கு ஒருநாழிகை அவகாஶம் விராமம் இருந்தபிறகு
ஸ்ரீ. உப. டி. ராஜகோபாலாசார்யர் அக்ராஸநத்தை வஹிக்கவே, ஸ்ரீ. உப.
வாஜபேயம் வீரராகவ தாதாசார்ய ஸ்வாமி, க்ருஹஸ்த தர்மங்களைப்பற்றி
விஸ்தாரமாக உபந்யஸித்தார். இந்த உபந்யாஸம் எல்லா ஜநங்களுக்கும்
அதிவ ரஞ்ஜகமாக இருந்தது. பிறகு, அவகாஶம் மிதமாக இருந்தபடியால்,
பூர்வம் நிர்த்திஷ்டமாயிருந்தபடி வேறு இரண்டு உபந்யாஸங்களையும் நடத்து
வது துஸ்ஸாத்யமாகத் தோன்றிற்று. அப்பொழுது அவ்விடத்தில் அஸந்நி
ஹிதராயிருந்த ஸ்ரீ. உப. அபிநவ பட்டபாணை ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசா
ர்ய ஸ்வாமியின் ந்யாய பரிஶுத்தி விஷயமான உபந்யாஸத்திலிருந்து ஸ்வல்ப
அம்ஶத்தை ஸ்ரீ உப. பாலவேடு ஸ்ரீநிவாச வரதாசார்யரைக் கொண்டு படிப்
பித்தபிறகு, ஸ்ரீ.உப. அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேஶிகாசார்யருடைய பேடல்
ப்ரபுவின் மசோதா விஷயமான உபந்யாஸத்தை ஸதஸ்யர்கள் நடப்பித்தார்
கள். ஸ்ரீ. உப. க்ருஷ்ணமாசார்யரின் உபந்யாஸம் படிக்கப்படாமல் நின்று
போன குறையைப்பற்றி எல்லாருக்கும் வருத்தமாகவே இருந்தது. தீபிகை
யில் அதை ப்ரசுரம் செய்து அதைக்கொண்டு அந்தக் குறையைத்
தீர்த்துக்கொள்ளலாமென்று ஒருவாறு ஸமாதாநம் செய்துகொள்ளப்பட்
டது. ஸ்ரீ. உப. அக்நிஹோத்ரம் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸம் எல்லாராலும் புக
ழப்பட்டது.

அன்றிரவு மஹா ப்ரதோஷமாக இருந்தபடியால், பூர்வம் ஸம்விதானம் செய்திருந்தபடி திருமழிசைப்பிரானை ஸேவிக்கப் போவதற்கு ஸாத்யமில்லாமல் போய்விட்டது. இராத்திரி 9 மணிக்குமேல் ஸ்ரீ. உ.ப. சென்னை கே. ராமஸ்வாமி பாகவதர் விபீஷண ஶரணாகதியைப்பற்றி அத்யாஶ்சர்யகரமான ஒரு ஹரிகதையைச் செய்தார்.

மறுதினம் காலையில், ஸ்ரீ. உ.ப. கபிஸ்தலம் ஸ்வாமியின் உபந்யாஸ பூர்த்தி நடக்கவேண்டுமென்று அநேகர் இச்சித்தபடியால், அந்த ஸ்வாமி, அந்த ப்ரார்த்தனைக்கு உடன்பட்டு அதைப் பூர்த்தி செய்தார். பிறகு வித்வத் பரீக்ஷை நடந்தது. ஸ்ரீ. உ.ப. கபிஸ்தலம் தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமி. ஸ்ரீ. உ.ப. திருக்குடந்தை ஶேஷாசார்ய ஸ்வாமி, ஸ்ரீ. உ.ப. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி, ஆக மூன்று வித்வான்களும் பரீக்ஷகர்களாக இருந்து, பரீக்ஷ்யர்களாக அந்வயித்திருந்த வித்வான்களைப் பரீக்ஷித்தார்கள். இந்தப் பரீக்ஷையில் ஏற்பட்ட ஸமாதானங்களையும், ஏற்கெனவே இரண்டாவது தினத்தில் நடத்தப்பட்டிருந்த லிகித அம்ஶத்தின் ஸமாதானங்களையும் பரிஶீலனம் செய்து, பின்வருமாறு தாரதம்ய நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது :—

1. ஸ்ரீ முஷ்ணம் கரபாடி வீரராகவாசார்யர்,
2. திருமழிசை ஶுத்தஸத்வம் க்ருஷ்ணமாசார்யர்,
3. சொக்கனூர் க்ருஷ்ணமாசார்யர்,
4. ஸ்ரீ முஷ்ணம் கரபாடி ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

இப்படி தாரதம்ய நிர்ணயம் ஏற்பட்டபோதிலும், ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் பரீக்ஷ்யர்களின் ஸ்வல்ப ஸங்க்யையை உத்தேஶித்து எல்லாருக்கும் துல்யமாகவே ஸம்மானம் செய்தார்கள். இது ஸம்பந்தமான ப்ரஶஸ்த பத்ரிகை மற்றோர் பக்கத்தில் ப்ரசுரம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ. உ.ப. ஶேஷாசார்ய ஸ்வாமியின் ப்ரேரணையின் பேரில், ஸபையின் உபகாரத்திற்காக 'ஒரு ரூபாய் முதல்' என்று ஒரு முதல் ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஒவ்வொரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவரும் ஸபைக்கு ஒரு ரூபாய்க்குக் குறையாமல் ஒரு சந்தா செலுத்த வேணுமென்பது அதன தாத்பர்யம். ஸ்ரீ ஶேஷாசார்யர் ஸ்வாமி முதலில் ஒரு ரூபாய் கொடுக்கவே, சற்றேறக்குறைய இருபது ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் அம்மாதிரி ஸஹாயம் செய்தார்கள்.

பிறகு ஸதஸ்ஸைப்பூர்த்தி செய்து வைத்த உபகாரகர்களெல்லாருக்கும் க்ருதஜ்ஞதாவிஷ்கரணம் செய்யப்படவே ஸதஸ் முடிவுபெற்றது.

மயிலாப்பூர்
தைமீ 1உ

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1918 - 19 - வது வர்ஷத்திய சந்தா வரவு

(16-12-18—15-1-19.)

1. வ. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
2. செ. ஆ. குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், செட்டிபுண்ணியம்	...	3	0	0
3. எம். எஸ், சேஷாசார்யர், திருவத்திபுரம்	...	1	0	0
4. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஹரூர் - சேலம்	...	3	0	0
5. பி. சார்ங்கபாணி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
6. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர்	...	3	0	0
7. எஸ். கே. சுப்பராய செட்டியார், சேலம்	...	6	0	0
8. பி. ஸ்ரீவெங்கடாசார்யார், கும்பகோணம்	...	5	0	0
9. பி. அநந்தாசார்யார், பார்க் டவுன்	...	3	0	0
10. வி. கே. ஸ்ரீநிவாஸஐயங்கார், சித்தூர்	...	3	0	0
11. சி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பொன்விளைந்த களத்தூர்	...	3	0	0
12. பி. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார், சைதாப்பேட்டை	...	3	0	0
13. சி. பட்டுசாமி ஐயங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	...	3	0	0
14. சேட்லூர். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	...	3	0	0
15. டி. ஆர். வீரராகவய்யங்கார், கும்பகோணம்	...	3	0	0
16. வங்கிபுரம். ரங்காசார்யர், பொன்விளைந்தகளத்தூர்.		3	0	0
17. டி. நரஸிம்மாசார்யர், சைதாப்பேட்டை	...	1	0	0
18. என். வேதாந்தாசார்யர், திருவெவ்வுளூர்	...	1	0	0
19. டி. பாஷ்யம் ஐயங்கார், கல்கத்தா	...	3	0	0
20. மா. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், ஒற்றவாடை	...	3	0	0
21. சி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி	...	5	0	0
22. ஈ. ஸ்ரீநிவாஸ ராகவாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி	...	2	0	0
23. ஸ்ரீநிவாஸ பட்டர், ஸ்ரீரங்கம்	...	3	0	0
24. கே. வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பிக்ஷாண்டகோயில் ஸ்ரீரங்கம்.		3	0	0
25. சி. ராஜகோபாலாசார்யர், சித்தூர்	...	5	0	0
26. ஏ. கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், பூவிருந்தவல்லி	...	3	0	0

(1917-18) ஶேஷத்திய சந்தா

1. என். ராமாநுஜாசார்யர், ஜார்ஜ்டவுன்	...	3	0	0

வித்வத் ஸதஸ்.

1. திவான்பஹதூர். வி. ராமாநுஜம் செட்டிகாரு, சேத்துபட்டு		50	0	0
2. வ. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	2	0	0
3. டி. எஸ். ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், மசூலிபட்டணம்	...	2	5	0
4. சி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், திருப்பதி	...	3	0	0
5. எஸ். டி. கிருஷ்ணய்யங்கார், மதுரை	...	5	0	0

6.	சி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர் ...	2	0	0
7.	எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர் ...	3	0	0
8.	ம. சேஷாசார்யர், மயிலாப்பூர் ...	1	0	0
9.	ஸ்ரீ. ஜி. ரங்காசார்யர், சின்ன காஞ்சிபுரம் ...	2	0	0
10.	டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், திருவாரூர் ...	1	0	0
11.	வ. ராஜகோபாலய்யங்கார், பேயூர் ...	2	0	0
12.	டீ. நரஸிம்மய்யங்கார், திருவல்லிக்கேணி ...	25	0	0
13.	ஸி. பத்மநாபய்யங்கார், மயிலாப்பூர் ...	10	0	0
14.	வித்யாபூஷணம் ஆ. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமி, மைசூர் ...	5	0	0
15.	எஸ். கே. சுப்பராயசெட்டியார், சேலம் ...	2	0	0
16.	பி. அநந்தாசார்யர், பார்க்டவுன் ...	1	0	0
17.	வி. கே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், சித்தூர் ...	1	0	0
18.	ராவ் பஹதூர். எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர் ...	10	0	0
19.	டி. பி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யரால் திருவெவ்வுளூரில் வஸூல் ...	19	0	0
20.	டி. கோதண்டராமய்யங்கார், தஞ்சாவூர் ...	10	0	0
21.	எம். ஆர். குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், தஞ்சாவூர் ...	5	0	0
22.	டி. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், ஸ்ரீரங்கம் ...	5	0	0
23.	வி. ராஜகோபாலாசார்யர், சித்தூர் ...	5	0	0
24.	வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருவல்லிக்கேணி ...	5	0	0
25.	திவான்பஹதூர். டி. டி. ரங்காசார்யர், திருவெவ்வுளூர் ...	10	0	0
26.	டி. இ. சடகோபாசார்யர், கூடலூர் ...	10	0	0
27.	ராவ்பஹதூர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கும்பகோணம்	5	0	0

ஒரு ரூபாய் முதல்.

1.	சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேதகல்பதரு சேஷாசார்யர் ...	1	0	0
2.	கபிஸ்தலம். மஹா. தேசிகாசார்யர் ...	1	0	0
3.	களத்தூர். ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார் ...	1	0	0
4.	ஸ்ரீவெங்கடாசார்யர் தேவனூர் விளாகம் ...	1	0	0
5.	திருவழுந்தூர். ரங்கராமாநுஜாசார்யர் ...	1	0	0
6.	முதலியாண்டான் ஸந்நிதி சேஷாசார்யர் ...	1	0	0
7.	திருப்பதி. காசி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் ...	1	0	0
8.	ம. கே. ராஜகோபாலய்யங்கார் ...	3	0	0
9.	ரங்கநாதாசார்யர், பெருமாள்கோவில் ...	1	0	0
10.	ஸி. ரங்காசார்யர் ...	2	0	0
11.	அநந்தாசார்யர், திருப்பதி ...	2	0	0
12.	தேசிகாசார்யர், தண்ணீர் குடம் ...	1	0	0
13.	பங்காராசார்யர் திருவெவ்வுளூர் ...	1	0	0
14.	டி. எம். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், மேல்மா ...	1	0	0
15.	வேணுகோபாலாசார்யர், பூவிருந்தவல்லி ...	1	0	0
16.	[illegible] ...	1	0	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீயை நம:

ஸ்வரூபரக்ஷை. *

அநந்தஸுகுண ஸமூஹமும் கல்வி ஜ்ஞாநாதிக்ய விசேஷமும் நிறைந்த அசேஷ ஸ்ரீ ஸ்வாமிகள் ஸந்நிதியில் தாஸன் ஓர் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்கிறேன்.

ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த அபிவ்ருத்தியைக்குறித்து அடியேனுக்குத் தோன்றிய விஷயத்தை, இந்த ஸ்ரீ ஸ்வாமிகளின் திருக்குறிப்புக்கு ஸமர்ப்பிக்கிறேன். அதைப் பூர்த்திசெய்ய ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

அடியேன் சொல்லவந்திருக்கும் விஷயம் 'ஸ்வரூபரக்ஷை' என்பது. அதாவது - நமது ஸித்தாந்தம் விதித்திருக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவனுடைய ஸ்வரூபம் குன்றாமல் அநுஷ்டிக்கப்படவேணும் என்பதே. ஸ்வரூப விவரமும், அதை அநுஷ்டிக்கும் முறைகளும் இவ்விடத்தில் ப்ரவசநிக்கப்படுவது அநாவச்யம். காலவிரிவுக்கு அஞ்சியும் அவைகளைச் சொல்லாமல் நிறுத்திவிட்டேன்.

'அதன் ஆலோசனை என்ன? இப்பொழுது செய்துவருகிறபடியே வர்ஷோத்ஸவ ப்ரஸங்கங்களே போதுமா? அல்லது இன்னும் வேறு என்ன செய்யப்படவேண்டும்?' என்பதைச் சற்று யோசிப்போம்.

நம்மவர்களின் நிலையோ, கல்விச்சாலைகளிலும், உத்யோகமாகப்போகும் இடங்களிலும், ஸஞ்சாரத்திலும், விஹித்த ஆஹார நியமத்தைக் கைக்கொள்ள முடியாமல் அவைகளைக் கடக்கவேண்டி வருகிறது. ஆங்லிகத்தில் ஆஹார நியமம் ப்ரதமாநுஷ்டாநமாக வற்புறுத்தப்படுகிறது. அது சரியாய் அநுஷ்டிக்கப்படாததே

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் படிக்கப்பட்டது.

புத்திமாறாட்டத்துக்குக் காரணம். அது தவறினால் யாவும் தவறும். ஆகவே, ஆஹாரநியமம் அவச்யம் கவனிக்கத்தக்கது. தற்காலம் சிலர் தங்கள் நெற்றியில் அணிந்துகொள்ளும் திருமண்ணை ஒருவர் கண்ணுக்கும் புலப்படுவதில்லை. ஸந்த்யாவந்தனமோ மிகவும் பரிதபிக்கத்தகுந்த நிலையிலிருக்கிறது. இவைகளையெல்லாம் நினைத்தால், காலத்தின் கொடுமை இன்னும் என்னென்ன தீமைகளை விளைவிக்குமோ தெரியவில்லை. நியாசபியின் கொடுமைதீர, அதைத் தீபாய்ச்சபிக்க ஆளில்லை. பாதிரிப் பள்ளிக்கூடமோ ஒருமாதிரியாயிருக்கிறது. 'விதந்து விவாஹம் அவச்யம்' என வியந்து பேசுவார் பலர். இன்னும், பேடல்துரை ஒருபக்கம் பேத்த ஆரம்பித்திருக்கிறார். இதுவுமன்றி, ப்ராஹ்மணேதரர்களில் சிலர், ப்ராஹ்மணர்களே அடியோடு தொலையவேணுமென்று மல்லுக்கு நிற்கிறார்கள். இவைகளெல்லாவற்றையும் பார்க்க, நமக்குப்பெரும்பீதி உண்டாகின்றது. அவைகள் நம்மிடம் தாக்காவண்ணம், நாம் ஒரு சிறு அணைபோட வேண்டுவது ந்யாய்யமன்றோ? இவ்வணையே 'ஸ்வரூபரக்ஷை' எனப்படும். ஒரு விஷயத்தைப்பேசுவதைப்பார்க்கிலும், அதை அநுஷ்டித்துக் காட்டுவதே மிகுதியும் நலம். பெரியோரைக் காட்டிலும், பால்யர்களை நமது ஸித்தாந்தத்தில் சரியாய் அப்யஸிக்கச் செய்தால், மேன்மேலும் வைதிக ஸ்ரீயானது வளர்ந்து பெருகும். இப்படிச்செய்வது வைதிகாபிவ்ருத்திக்கு ஓர் சிறந்த ஹேது. இல்லாவிடில், இன்னும் சில நாளில் இவ்வித ஸங்கங்கள்கூட நடையாடாமல் ஒழிந்து ஆஸ்திக மஹாங்களும் கிடைப்பது அரிதாய்விடும்.

இதில் இன்னொருவிஷயம் உளது. அதாவது:—நமது சிறுவர்களுக்கு வயக்ரமத்தில் எவ்வளவு ஸந்தர்ப்ப பேதங்கள் ஏற்பட்டாலும் தம்தம் நிலைதவறாதபடி அவர்கள் இருக்கவேண்டும் தன்மையை அவர்களுக்குப் போதிப்பிக்கவேண்டும் என்பது தான். ஒவ்வொரு ஆசாரத்தின் காரணத்தையும், அது தவறினால் உண்டாகும் கேட்டையும் விளக்கமுற நன்குபோதித்தாலன்றி மனிதர் பயனடையார். பால்யத்தில் பள்ளிக்கூடங்களில், நமது

ஒழுக்கங்களுக்கு விரோதமான புத்திமதிகள் புகட்டப்படுகின்றன. பகல் முற்றிலும் அந்த வாஸனையே. அதிலேயே அவர்கள் புத்தி அழுந்திவிடுகிறது. காலக்ரமத்தில் இவைகள் குற்றமெனத் தெரிந்தபின்னர், அவைகளை மாற்றமுடியாமல், அவர்கள் இடர்ப்படுகின்றனர். அதற்காகவே, மாணவப் பருவத்திலேயே, பிள்ளைகட்கு ஸித்தாந்தக் கல்வியும் கற்க ஸந்தர்ப்பம் ஏற்படுமாகில், மற்றொன்று மனத்தில் ஏறாது. லௌகிக கல்வியோ மிகவும் அவச்யமே. அதனுடன் நமது வைதிக மார்க்கப் பயிற்சியும் கைக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்று அடியேன் அபிப்ராயப்படுகிறேன்.

ஆகையால், அதற்காக இரண்டொரு பெரிய மத்ய ஸ்தலங்களில் நம்முடைய மாணவர்களுக்கு ஸ்ரீவைஷ்ணவ லாட்ஜும், வைதிக முறைமையை அநுஸரித்த ஸித்தாந்தக்கல்வியும் ஏற்பாடுசெய்யவேண்டும். இதற்கு ப்ரதமத்தில் விசேஷத்ரவ்யம் வேண்டு மென்பதில்லை. ஒரு கட்டிடத்துக்கு வாடகை கொடுப்பதற்கும், ஒரு வித்வானுக்குச் சம்பளமும், ஆஹாரச்செலவும், பரிசாரகனுக்குக் கூலியும் இருந்தால் போதுமானது. இவற்றை இவ்விதம் ஆரம்பம்செய்து, பின்பு அபிவிருத்திக்கு இடம் தேடவேண்டும். இதை, ஒருலௌகிக அதிகாரி மேன்பார்வைபார்த்து வரவேணும்.

தவிர, நமது பால்யப் பெண்கள் கல்வியைப்பற்றியும் ஒரு வார்த்தைசொல்ல அநுமதி தரவேண்டுகின்றேன். இல்லறத்திற்கு உரிய ஸஹாயங்கள் பெண்களினாலேயே ப்ராயசஃ நடக்கவேண்டியிருத்தலால், அவர்களைப் பாதிரிப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு அனுப்பாமல், நம்முடைய வைஷ்ணவாசாரம் கற்பிக்கப்படும் முறையில் ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்தி, அவர்களை அவ்விடத்தில் படிப்பிக்கவோ, அல்லது க்ருஹங்களிலேயே நமது தர்மாநுஷ்டானத்தைப் போதிக்கவோ முயலவேண்டும். ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை ஸ்த்ரீகட்குப் போதிக்கப்பட்டுவந்தால், பின்னுள்ளாராலும் அப்பாஷை நன்றாய் அபிவ்ருத்தியடையும்.

தவிர, மேற்சொன்னபடி சில பெரிய மத்ய ஸ்தலங்களில் மாத்ரம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ கல்விச்சாலை லாட்ஜ் முதலியன ஏற்படுத்துவது போதாது. இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தஸபையின் ஆதரவின்பேரில் சில வித்வான்கள் க்ராமம்தோறும் சென்று "வர்ணாஸ்ரம தர்மபரிபாலகஸபை" என்பதாக ஒரு ஸபை ஏற்படுத்தி, அடிக்கடி உபந்யாஸங்கள் செய்துவர வேண்டும். அந்தந்த ஊர்ப்ரபுக்களையே அவ்வச்சபைக்குத் தலைமை வஹிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்து, இவ்விதமாக நம் ஸித்தாந்தம் தழைத்தோங்குமாறு செய்ய முயலவேண்டும். க்ராமங்கள் முன்போல் இப்பொழுது இல்லை என்று சொல்ல நமக்கு நாக்கு கூசுகிறது. க்ராமங்கள் சீர்திருந்தினால் பட்டணம் அவற்றைப் பின்தொடரும். ஆகையால், அங்கிருந்து ஆரம்பம் செய்யவேணும். ஷை சபை மற்றை வர்ணாஸ்ரமத்தாருக்குப் போதிப்பதற்கு ஏற்பட்டதல்ல. நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் தம்தம் நிலையிலிருந்து வழுவாமலிருப்பதற்காகவேதான்.

மற்றுமொரு விஷயம்: இப்போது ப்ராஹ்மணேதரர்களில் சிலர் ப்ராஹ்மணர்களிடம் கொண்டிருக்கும் விரோத புத்தியை மாற்ற, நாம் அவர்களின்மீது கருணை, ஶமம், தமம், முதலிய நற்குணங்களுடன் கூடியிருப்பதும், அவர்களில் ஏழைகளுக்கு உதவி புரிவதுமே தகுதியான மார்க்கமாகும். வேறு எவ்வித ப்ரயத்நமும் செய்வது தகுதியாகாது. ப்ராஹ்மணனுடைய ப்ரதமகுணம் பொறுமை. இதைக்கொண்டே மேற்சொல்லிய த்வேஷபுத்தியை மாற்றவேணும். பணமுடையவர் இக்கார்யங்களுக்கு முன்வரவேணும்.

எ. கிருஷ்ண ஐயங்கார்.

(திருநெல்வேலி.)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

மதராஸ்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1917-18-ம் வருஷத்திய வர்ஷாந்த அறிக்கை.

1. அங்கத்தினரின் தொகை:—

(வர்ஷ ஆரம்பத்தில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர்	...	51
இரண்டாவது ,, ,,	...	255
ஷை வகுப்பு ஶாஶ்வத ,,	...	1
தீபிகைச் சந்தாதாரர்	...	3
ஆனரெரி அங்கத்தினர்	...	9
ஆக	...	319

(வர்ஷ முடிவில்)

முதல் வகுப்பு அங்கத்தினர்	...	54
இரண்டாவது ,, ,,	...	212
ஷை வகுப்பு ஶாஶ்வத ,,	...	1
தீபிகைச் சந்தாதாரர் ,,	...	29
ஆனரெரி அங்கத்தினர்	...	10
ஆக	...	306

2. ஸபா ப்ரவர்த்தகர்கள் (எக்ஸிக்யுடிவ் போர்ட்):—

இவர்களுடைய தொகை, வர்ஷாரம்பத்தில், 32; வர்ஷ முடிவில், 37. இவ்வர்ஷத்தில் இவர்கள் 6-தடவை சேர்ந்தார்கள். ஸபைக்கு ஸம்பந்தமான பல விஷயங்களைப் பற்றி ஆலோசித்துக் கார்யதர்ஶிகளுக்கு அவஶ்யம் அபேக்ஷிதமான உதவிபுரிந்ததுடன், கார்யதர்ஶிகளாற் செய்யப்பட்டு வரும் வரவு செலவுகளையும் பரிஶீலநம் செய்து, அவர்களால் தாக்கல் செய்யப்பட்ட கணக்குகளையும் அங்கீகரித்து வந்தனர்.

3. உபந்யாஸங்கள்:—இவ்வர்ஷத்தில் உபந்யாஸமொன்றும் நடக்கவில்லை. இந்த ஸபை ஆரம்பித்த காலம் முதல் ஸபா ப்ரவர்த்தகர்களுக்கு ஒரு முக்கியமான அபிஸந்தி உண்டு. அதாவது - சில வைதிக வித்வான்களை ஸபை வித்வான்களாக ஏற்படுத்தி அவர்களைக்கொண்டு அடிக்கடி நமது மத ஸம்பந்தமாக பற்பல உயர்

யாஸங்களை பற்பல விடங்களிற் செய்வித்து, அவ்வவ்விடங்களில் இருக்கும் ஜனங்களுக்கு நமது ஸித்தாந்தத்தில் ஒரு விச்வாஸத்தை ஜநிப்பித்து, அதுவழியாக தர்மாநுஷ்டானத்தைத் தழைத்து ஓங்கும்படி செய்யவேண்டு மென்பதுதான். இந்த அபிஸந்தியை ஸாதித்துக்கொள்ள பல உபாயங்களைச் செய்தும், இதுவரையில் த்ருப்திகரமான ஸித்தி ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. சிற்சில காலங்களில் சில உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றனவென்பது உண்மையே. ஆனால், அநேக காரணங்களால், அவை உத்திஷ்டமான அபிப்ராயத்திற்கு ஸாதகங்களாகவில்லை. த்ரவ்யக் குறைவே இந்த ஸ்திதிக்கு முக்கியமான ஹேது. ஒவ்வொரு வர்ஷத்திலும் ரூ. 500-க்குக் குறையாமல், ஆஸ்திக ப்ரபுக்கள் ஸஹாயம் செய்யும் பக்ஷத்தில், அந்த த்ரவ்யத்தைக்கொண்டு மநோரதத்தை த்ருப்திகரமாக ஸாதித்துக் கொள்ளலாம். பரமமான ச்ரேயஸ்ஸுக்கு ஸாதகமாகும் இம்மாதிரியான ஸஹாயத்தை ப்ரபுக்கள் க்ருபையுடன் செய்ய வேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

4. வார்ஷிக மஹாஸங்கம் :—சென்ற 1917௵ டிஸம்பர் மாஸக் கடசியில், தஞ்சாவூருக்கடுத்த திருக்கண்டியூரில் 7-வது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கம் நடைபெற்றது. அதைப்பற்றிய விசேஷங்களெல்லாம் ஏற்கெனவே ஸ்ரீ வேதாந்ததீபிகையில் ப்ரகரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்ரீ. உப. சதுச்சாஸ்த்ர வேதகல்பதரு திருக்குடந்தை சேஷாசார்ய ஸ்வாமி அக்ராஸநத்தை வஹித்தார். மிகுந்த வைதிக ஸ்ரீயுடன் அந்த ஸதஸ் சோபித்தது என்பது அங்கு வந்திருந்த எல்லாருக்கும் தெரியும்.

5. ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகை :—யதாபூர்வம் இந்தப் பத்ரிகை நடத்தப்பட்டு வருகின்றது. ஸபையின் அத்யக்ஷரான ஸ்ரீ. உப. திவான் பஹதூர் தட்டை டி. ரங்காசார்ய ஸ்வாமியே அதன் ஸம்பாதகராக இருந்து வருகிறார். அநேக வித்வான்களும் விஷய ப்ரதாநத்தால் அதை ஆதரித்து வருகிறார்கள். ஆனால், அதன் ப்ரசாரம் மாத்ரம் மிதமாகவே இருக்கின்றது. ஆஸ்திக ப்ரபுக்களின் அபிமாநம் அதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கிடைக்கும் பக்ஷத்தில், அதன் மஹிமை குன்றாது அது செழித்து வரும் என்று விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளுகிறோம்.

6. உபஸபைகள் :—இந்த ஸபை ஆரம்பித்த காலத்தில், மதராஸில் இது முக்கிய ஸபையாக இருக்கவேண்டுமென்றும், வெளியூர்களில் இதை ஆச்ரயித்து பல உபஸபைகள் ஏற்படவேண்டுமென்றும் ஒரு மநோரதம் இருந்தது. அந்த

விதமாகத் திருப்பதியிலும் இன்னும் இரண்டொரு இடங்களிலும் முதலில் உபஸபைகள் ஏற்பட்டன. அவையெல்லாம் இப்பொழுது திரோதாநத்தை அடைந்துவிட்டபடியால் இந்த ஸபையை ஆச்ரயித்ததாக வெளியூர்களில் ஒரு உபஸபையும் இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும். ஆனால், இந்த ஸபையை ஆச்ரயிக்காமலே, ஸ்ரீரங்கம், திருவாலூர், திருவையாறு, ஆழ்வார் திருநகரி முதலிய பலவிடங்களில் இதைப்போன்ற அநேக வைதிக ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸபைகள் நடைபெற்று வருகின்றன. ஆச்ரயம் அவ்யாவர்த்தகமே; ஸபைகள் நடைபெறுவதே முக்கியம். ஆகையால் இந்த ஸபைகளைப்பார்த்து நாம் ஆநந்திக்கிறோம்.

7. வரவு செலவுகள் :—

(ஸபை ஸம்பத்தமாக)		
வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	ரூ.	205-15-7
வர்ஷத்தில் வரவு		1116- 0-0
ஆக	...	1321-15-7
செலவு	...	1182- 9-3
இருப்பு	...	139- 6-4
(வார்ஷிக ஸதஸ் ஸம்பத்தமாக)		
வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	...	225- 4-5
வர்ஷத்தில் வரவு	...	226- 0-0
ஆக	...	451- 4-5
செலவு	...	259- 5-3
இருப்பு	...	191-15-2

இதன் விவரம் அடுத்தபக்கத்தில் ப்ரகரம் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. நமது ஸபையின் அங்கத்தினருள் ஒருவரான ரிடயர்ட் ஓவர்ஸியர் ஸ்ரீ. உப. வாஜபேயம் வே. ஆராவமுதாசார்ய ஸ்வாமி க்ருபையுடன் இந்தக் கணக்கைப் பரிசோதித்துப் பார்த்து அதை நிர்த்தோஷமென்றும் ஸத்யமென்றும் அங்கீகரித்திருக்கிறார். அது விஷயமாக அவரிடத்தில் நாம் க்ருதஜ்ஞதை உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபை மதிராஸ்.

1917-18-ம் ஸ்ரீ வருத்திய வரவு செலவு கணக்கு.

		வரவு	ரூ	அ	பை		செலவு	ரூ	அ	பை
I. ஸபை	1	வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு ...	205	15	7	1	தீபிகை அச்சுக்கூலி	316	0	0
	2	ஸபைச் சந்தா வரவு	917	2	0	2	,, காகிதம்	378	9	6
	3	தீபிகைச் சந்தா	87	0	0	3	,, வண்டிச்சத்தம்	12	15	6
	4	ஸ்டாம்பு வாபீஸ்	18	8	0	4	,, தெய்யல் ஒட்டுதல் கூலி	23	9	6
	5	தீபிகையின் பழைய ஸஞ்சிகைக ளுடையவும், தனியாக அச்சுப் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ள சில வ்யா ஸங்களுடையவும் விற்பனை ...	34	14	0	5	,, சில்லறைச் செலவு	5	13	6
						6	,, ஸ்டாம்பு	117	3	3
						7	,, அச்சுப்பிழை திருத்த	72	0	0
	6	விளம்பரங்கள்	16	4	0	8	ஸபை ஸம்பந்தமான அச்சுக்கூலி	21	6	6
	7	திருப்பதி உபஸபையின் சென்ற வர்ஷத்திய சந்தா பாக்கி ...	27	0	0	9	,, ஸ்டாம்பு வகேரா	15	14	6
						10	,, குமாஸ்தா	186	0	0
	8	சென்ற வர்ஷத்தில் அச்சுக்கூலி யாக முன்பணம்கொடுத்த வகை யில் திரும்பி வரவு	11	4	0	11	,, சில்லறை ஸாமான்கள்	8	1	0
						12	சென்ற வர்ஷத்தில், தகவல் தெரியாமல் வரவுவைத்திருந்த தொகையின் வாபீஸ்	25	0	0
	9	ஆர்ய பால ஸமாஜம் கார்யதர்சி யிடமிருந்து அச்சுக் கூலிக்காக வரவு	4	0	0		ஆக	1182	9	3
							கையிருப்பு ...	139	6	4
		ஆக ரூ	1321	15	7		ஆக ரூ	1321	15	7
II. ஸதஸ்.	1	வர்ஷாரம்பத்தில் கையிருப்பு	225	4	5	1	திருக்கண்டியூர் ஸதஸ் செலவு	259	5	3
	2	வரவு	226	0	0		இருப்பு ...	191	15	2
		ஆக	451	4	5		ஆக	451	4	5

மயிலாப்பூர், 1-10-18. } இந்தக் கணக்கு நிர்த்தோஷமாகவும் ஸத்யமாகவும் இருக்கின்றது. வே. ஆராவமுதாசாரியர், கணக்கு பரிசோதகர்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசாரியர்,
டி. கோதண்டராமய்யங்கார்.
(கார்யதர்சிகள்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர் :—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] காளயுக்தி௵ மாசி௴ [ஸஞ்சிகை 5.

திவ்யாவதாநைர் அபி வாஸுதேவ ... ... விஜயஸ்வெ ... [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மோக்ஷ தர்ம த்தில் புருஷஸூ க்த விசாரம்.

சென்ற மாஸத்திய குறிப்புக்களில் நாரதக்ருத பகவத்ஸ்தோத்ர ஸங்க்ரஹத்தில் புருஷ ஸூக்தார்த்தம் பஹூயோக்ஷ தர்ம ப்ரகாரமாக வெளியிடப்பட்டது. மோக்ஷதர்மத்தில் இந்த விசாரம் ஸாக்ஷாத்தாகச் செய்யப்பட்ட ஒரு ப்ரகரணத்தைப்பற்றி இப்போது யோசிக்கின்றோம். 'பஹவ: புருஷா ப்ரஹ்மந் உதாஹோ ஏக ஏவ து। கோ ஹ்யத்ர புருஷச்ரேஷ்ட: கோ வா யோநிரிஹோச்யதே ॥' [விப்ரவர்ய! புருஷர்கள் பலரோ? அல்லது, இருப்பவன் ஒரே புருஷனோ? ப்ரபஞ்சத்தில் புருஷச்ரேஷ்டன் யாவன்? அல்லது யாவர்க்கும் காரணபூதன் யாவன்?]

இவ்வண்ணம் ஜநமேஜயன் வைசம்பாயனரை நோக்கி ப்ரச்னம் பண்ணினன். அதற்கு வைசம்பாயனர், " ஸாங்க்யயோக நிஷ்டர்கள், புருஷன் ஒருவனே யெனும் பக்ஷத்தை ஆச்ரயிக்க

வில்லை; அவர்கள் விசாரங்களில் பஹு புருஷர்கள் ஸித்திக்கின்றார்கள். பஹு புருஷர்கட்கு ஒரே பரமபுருஷன் காரணன் எனும் பக்ஷத்தின்படி, ஸமஸ்த கல்யாணகுண விஶிஷ்டனாயும் ப்ரபஞ்ச ரூபனாயும் இருக்கும் அந்தப் புருஷனைப்பற்றிச் சொல்கின்றேன்" என்று விடையளித்தார். பிறகு தம்முடைய குருவான த்வைபாயநரை நமஸ்கரித்துவிட்டு, '[illegible] ॥' [அதாவது:—"ஸர்வ வேதங்களிலும் அந்தர்க்கதமாய், ருதமென்றும் ஸத்யமென்றும் ப்ரஸித்தியடைந்ததாயிருக்கும் இந்தப் புருஷஸூக்தமானது, ருஷி ஶ்ரேஷ்டரான வ்யாஸரால் இந்த விஷயத்தில் சிந்திக்கப்பட்டது. அதேவிஷயத்தில் கபிலர் முதலான ருஷிகள், ஆத்மஸ்வரூப விஷயமாக ஸாமாந்யமாயும் விசேஷமாயும் யோசனைகள் செய்து ஸாங்க்யாதி ஶாஸ்த்ரங்களைப் பண்ணினார்கள். மஹாப்ரபாவ யுக்தரான வ்யாஸருடைய க்ருபையை முன்னிட்டுக்கொண்டு, புருஷைகத்வ விஷயத்தில் அவர் என்ன வெளியிட்டிருக்கின்றாரோ அதை ஸங்க்ரஹமாக உனக்குச் சொல்கின்றேன்."] என்று உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்தார். ஜநமேஜயனுடைய ப்ரஶ்நத்துக்கு ப்ரதிவசநமும், '[illegible] ॥' என்கிறபடி ப்ரஹ்ம ருத்ர ஸம்வாதரூபமாகச் சொல்லப்பட்டது. க்ஷீராப்தியின் நடுவே ஸ்வர்ணமயமாய் விளங்கும் வைஜயந்தம் என்னும் பர்வதத்திற்கு ப்ரஹ்மாவானவர் வைராஜமெனப்பட்ட தமது திவ்ய ஸ்தாநத்தினின்று பலதரம் எழுந்தருளி, அத்யாத்மகதியைப்பற்றிச் சிந்திப்பதுண்டு. அப்படிப்பட்ட ஒரு ஸமயத்தில், அவர் புத்ரனான சிவன், அவரிடம் யத்ருச்சையாய் ப்ராப்தராய் அவரை வணங்கினார். ப்ரஹ்மா அவர்க்கு ஸ்வாகதம் சொல்லிக் குஶல ப்ரஶ்நங்கள் செய்தார். ருத்ரனும் க்ரமப்படி ப்ரதிவசநம்

தந்து, பிறகு க்ஷுத்பிபாஸா விவர்ஜிதமாயும், ஸுராஸுர ருஷி கந்தர்வ ஸேவிதமாயும் இருக்கும் ஸ்வஸ்தாநத்தை விட்டுவிட்டு, அந்த மலையைச் சதுர்முகன் ஏகாகியாய் ஆஶ்ரயித்த காரணத்தைப்பற்றி வினவினர். "இன்னும், உம்மால் பஹு புருஷர்கள் முன்பே ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனர்; அபரர்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படவும் போகின்றனர். விராட்புருஷனே ஒருவனே. உம்மால் சிந்திக்கப்பட்ட புருஷோத்தமன் யாவன்?" என்று கேட்டார். அதற்கு ஹிரண்யகர்ப்பன் உரைத்த ஸமாதாநத்தை ஸங்க்ரஹிக்கின்றோம்.

ருத்ரனால் சொல்லப்பட்டபடிப் புருஷர்கள் பலரே. பஹு புருஷர்க்கு ஒரே காரணமாயிருக்கும் பரமபுருஷன் இந்த ப்ரபஞ்ச சரீரி, நிர்க்குணன், ஸநாதநன்; நிர்க்குணத்வத்தைப் பொருந்தி, மற்றோர் அவனை அடைகின்றார்கள். நாஶவிகாராதி ரஹிதனாய், ஶாஶ்வதனாய், புத்திக்கு எட்டாதவனாய், எங்குமுளனாய் இருக்கும் அப்பரமபுருஷன், ப்ரஹ்மாவுக்கும் ருத்ரனுக்கும் ஏனையோர்க்கும் த்ருஷ்டி கோசரனல்லன். விஶ்வரூபியான அவன் ஸமஸ்த கல்யாண குணவிஶிஷ்டன்; ஸர்வஹேய குணரஹிதன். இவ்வித ஜ்ஞாநத்தால் அவன் அறியத்தக்கவன். ஸ்வயம் சரீர ஸம்பந்தமற்றவனாய் இருந்தும் ஸர்வ சரீரங்களிலும் அவன் இருக்கின்றான். அப்படி இருந்தும், சரீரக்ருத கர்ம ஸம்பந்தம் அவனுக்கில்லை. '[illegible]' ப்ரஹ்மாவுக்கும், ருத்ரனுக்கும், இதர ப்ராணிகட்கும் அவன் அந்தராத்மாவாய், ஸாக்ஷிபூதனாய் இருக்கின்றான்; ஒருவராலும் ஓரிடத்திலும் அவன் க்ரஹிக்கப்படாதவன். ஸர்வ க்ஷேத்ரங்களிலும் அவன் ஒருவனே யதேஷ்டம் யதாஸுகம் ஸஞ்சரிக்கின்றானாதலால், அவன் (புருஷஸூக்தாதிகளில்) ஸர்வமுகனென்றும், ஸர்வபாஹுவென்றும், ஸர்வ பாதாக்ஷி நாஸிகனென்றும் சொல்லப்படுகின்றான். க்ஷேத்ரமென்றால் சரீரம். ஸர்வக்ஷேத்ரங்களையும், அவற்றிற்குக் காரணமாகும் ஶுபாஶுப கர்மங்களையும் அவன் அறிகின்றானாதலால் அவனை க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்பார்கள். பூதங்களிடம் அவனுடைய ப்ரவேசத்தையும், அவற்றினின்று

அவனுடைய உத்க்ரமணத்தையும் ஒருவனும் அறிந்தானில்லை. ஸாங்க்ய விதிகளாலும், யோகமார்க்கங்களாலும், ஸ்வயமமாக ப்ரஹ்மாவானவர் அவனுடைய கதியைப்பற்றிச் சிந்தித்தார்; ஆயினும், அவனுடைய உத்தமமான கதியை அவர் அறிந்திலர். ஸநாதநனை ஒரு புருஷனுடைய மஹிமையைப்பற்றி அவர்க்குத் தெரிந்தவரையில் ருத்ரனுக்கு உபதேசித்தார். அந்தப் புருஷனே 'மஹாபுருஷன்' என்று சொல்வார்கள். ஒரே அக்நி, பகு ப்ரகாரமாக எரிகின்றான். ஸர்வ தாபத்துக்கும் மூலமான ஸூர்யன் ஒருவனே. வாயு ஒருவனே, பஹு ப்ரகாரம் லோகத்தில் ஸஞ்சரிக்கின்றான். ஸர்வஜலங்கட்கும் மூலமான ஸமுத்ரம் ஒன்றே. நிர்க்குணனை ஒரே புருஷன் விஶ்வரூபியாயிருக்கின்றான். ஸர்வகுணங்களையும், ஶுபாஶுபரூப ஸர்வ கர்மங்களையும் விட்டு, ஸத்யாந்ருதங்கள் இரண்டையும் த்யஜித்து, ஒருவன் நிர்க்குணனைப் போந்து, நிர்க்குணனை மஹாபுருஷனிடம் ப்ரவேசிக்கின்றான். அசிந்த்யனை மஹாபுருஷனையும், அவனுடைய ஸூக்ஷ்மரூபங்களாகிய வ்யூஹ சதுஷ்டயங்களையும் அறிந்து, ஶாந்தஹ்ருதயனானவன் அவனையடைகின்றான். சில பண்டிதர்கள் பரமாத்மா ஒருவனே உளன் என்று சொல்வர். இதர ஆத்ம சிந்தகர்கள், இருப்பது ஒரே ஆத்மாவென்பர். வாஸ்தவத்தில், நித்யனையும் நிர்க்குணனையும் இருப்பவர் பரமாத்மா. அவர் நாராயணனென்று அறியத்தக்கவர். ஸர்வாத்மாவான புருஷன் அவரே. தாமரையிலையின்மேல் ஜலம் போல் கர்மபலங்கள் அவரை லேபிக்கமாட்டா. கர்மபத்தனை ஆத்மா வேறு; அவனுக்கு பந்தமோக்ஷ ஸம்பந்தம் உண்டு; அவன் சரீரத்வாரா பதினேழு ராசிகளால் கட்டப்பட்டிருக்கிறான்; இந்த ப்ரகாரம் தேவ திர்யக் மநுஷ்யாதி சரீரயுக்தர்களான புருஷர்கள் பலர். ஸர்வலோக தந்த்ரத்துக்கும் இருப்பிடமாய், ஜ்ஞாதவ்யங்கட்குள் முக்யமாய், வேதங்களால் அறியத்தக்கதாய், எண்பவனும், எண்ணப்பட்டவையும், உண்பவனும், உண்ணப்பட்டவையும், ஆக்ராணிப்பவனும், ஆக்ராணிக்கப்பட்டவையும், தொடுபவனும், தொடப்பட்டவையும், காண்பவனும், காணப்பட்டவையும், கேட்பவனும், கேட்கப்பட்டவையும், அறிபவனும், அறியப்பட்டவையும், குணமுள்ளதும், குணமற்றதும், ப்ரதாநமென்று சொல்லப்பட்டதும் இப்படி வெவ்வேறு ரூபமாய், நித்யமாய், நிலைத்திருப்பதாய், விகாரமற்றதாய், தாதாவின் ப்ரதம ஸ்ருஷ்டி

யாகிய மஹத்துக்கும் உபாதாநமாய் இருக்கின்ற ஜகத்காரணமான பரவஸ்துவை விப்ரர்கள் அநிருத்தனென்பார்கள். லோகத்தில் வேதப்ரோக்தங்களாய், ஶ்ரேயஸ்ஸாதகங்களாயிருக்கும் ஸாதுகர்மங்களால் அவரே ஆராதிக்கப்படுகின்றார். ஸர்வதேவர்களும், ஸாதுக்களாய் இந்த்ரிய நிக்ரஹ ஸமர்த்தர்களாய் இருக்கும் ஸர்வருஷிகளும், யாகங்களில் ப்ரதம யஜ்ஞபாகத்தை அவருக்கே ஸமர்ப்பிக்கின்றனர். முதல்வனையும், ப்ரஜைகளுக்கு ஈஶனையுமிருக்கும் ப்ரஹ்மா அவரிடம் உண்டானார்; ப்ரஹ்மாவினிடம் ருத்ரன் பிறந்தார்; ப்ரஹ்மாவினிடம் ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமான ஸர்வ ஜகத்தும், ரஹஸ்யங்களுடன்கூடிய ஸர்வவேதங்களும் உண்டாயின. அந்த மஹாபுருஷன் சதுர்வ்யூஹ ரூபங்களுடன் யதேஷ்டம் விளையாடுகின்றான். இவ்வண்ணம் ஸர்வத்ர ப்ரகாசிக்கின்ற பகவான் ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரஹ்மாவுக்கு உபதேசம் செய்தார். இப்படி மஹாபாரதத்தில் புருஷஸூக்தத்தை அநுஸரித்தே மஹாபுருஷனைப்பற்றிய விஷயம் வ்யாஸரால் யோசிக்கப்பட்டது.

இந்த அத்யாயமானது, ஸ்ரீஶங்கராசார்யரால் ப்ரஹ்மஸூத்ர பாஷ்யத்தில் இரண்டாவது அத்யாயம் முதல் பாதத்தில் ப்ரமாணவிசேஷமாக எடுக்கப்பட்டது. [illegible] என்றிவ்வண்ணம் அங்கே யோசிக்கப்படுகின்றது. ஆதலால் இவ்வத்யாயத்தைக்குறித்து ப்ரக்ஷிப்தமெனும் ஶங்கை உதிக்கவேண்டிய அவஸரம் இலது. இதனுடைய வசநத்தைக்

கொண்டே ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹா தேசிகனும் பரதேவதா பார மார்த்யத்தை ஸமர்த்திக்கின்றார்.

இந்த அத்யாயம் மஹாபாரதத்தினுடைய ஶாந்திபர்வத்தில் நாராயணீய மெனும் பகுதியில் காணப்படுகின்றது. புருஷ ஶப்த வாச்யனும், புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யனும், ஜகத்காரணனும், நாராயணனே என்று அங்கே நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது. ஶங்கராசார்யர், நாராயணன் ஸர்வாத்மா வென்னும்விஷயம் இவ்விடத்தில் நிர்த்தாரணம் செய்யப்பட்டதாகச் சொல்கின்றார். அதனால் ஜீவாத்ம நிஷேதம் ஏற்படமாட்டாது. வ்யாஸதாத்பர்யத்தில், கர்ம பத்தர்களான ஜீவாத்மாக்கள் பரமாத்வைக்காட்டிலும் வேறாக யோசிக்கப்பட்டார்கள். அவர்க்குள்ளும் பரமாத்மாவினுடைய அந்தர்யாமித்வரூபமான ஸர்வாத்மத்வம் யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடியதே. ஸர்வசரீர ஸம்பந்தத்தால் பரமபுருஷனுக் குத் தத்தத் சரீரங்களுடைய குணதோஷ ஸம்பந்தமில்லை யென் பதும் சொல்லப்பட்டது.

இவ்வண்ணம் புருஷஸூக்தார்த்தம் நிஶ்சிதமாய் விளங்க, அந்த ஸூக்தத்துக்கு மதாந்தரஸ்தர்கள் விஷமபுத்தியைக் கொண்டு அந்யார்த்த கல்பனை செய்வது லோகோபகாரத்தின் பொருட்டு ஆகமாட்டாது. தர்க்க வ்யாகரண பாண்டித்யமே பர தேவதா நிஷ்கர்ஷத்துக்கு உபயோகப்படாது. ப்ரமாணங்களு டைய பலத்தைத் தடஸ்த பக்ஷத்தைக்கொண்டு சிந்தித்தல் யோக் யர்களுடைய மார்க்க மென்று யோசிக்கின்றோம்.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதா சார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யானத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யராற் செய்ய பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
8.	ஸ்ரீ பாகவத தநிஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹமா சார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உ.ப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப் பட்டுள்ளது	0	4	0

நம் முன்னோர்களுடைய த்ருவதேச வாஸம்.

(தொடர்ச்சி)

மேலே யோசித்த ப்ரகாரணங்களை வேதவசநங்களாலேயே மக்டோனல் எனும் ஐரோப்யர், பின்வருகிறபடி க்ரோடீகரிக்கின்றார். "இந்த்ரன் வஜ்ராயுதத்தால் வ்ருத்ரனை அடிக்கும்போது, திவமும் ப்ருத்வீயும் பயத்துடன் நடுங்கின;" "வஜ்ராயுதத்தைப் பண்ணின த்வஷ்டாவும் இந்த்ரன் கோபத்தைக்கண்டு நடுங்கினார்." "இந்த்ரன் வ்ருத்ரனைச் சிநபிநம் செய்தார்; கூர்மையுள்ள தனது ஆயுதத்தால் வ்ருத்ரன் முகத்தைத் தாக்கினார்." "ஜலங்களை வளைத்துநின்ற வ்ருத்ரனை அடித்தார்; ஜலங்களைச் சூழ்ந்து நின்ற அஹியை அடித்தார்." "ஜலத்தில் படுத்திருந்த அஹியை அவர் ஜயித்தார்." "ஜலத்தில் மறைந்திருந்து, அதையும் அந்த ரிக்ஷத்தையும் தகைந்த அஹியை அவர் கொன்றார்" "ஜலங்களை வளைந்த வ்ருத்ரனை வஜ்ரத்தால் ஒரு மரத்தை (வெட்டுவதுபோல்) வெட்டினார்." "ஜலத்தில் ஜயிப்பது அவரது தனிமையான குணம்." (வ்ருத்ரன் விஷயமாக) "வ்ருத்ரனுக்கு ஒரு மறைவிடம் உண்டு. இந்த்ரனால் விடுவிக்கப்பட்ட ஜலங்கள் அங்கிருந்து அஸுரன்மேல் ப்ரவஹித்துக்கொண்டு வெளிப்படுகின்றன." "வ்ருத்ரன் ஜலங்களில் இருக்கின்றான்; ரஜஸ்ஸினுடைய ஆழத்தல் ஜலங்களால் மூடப்பட்டு இருக்கிறான்.' "இந்த்ரன் ஜலங்களை ப்ரவஹிக்கச் செய்யும்போது, அவன் ஒரு உச்சியில் இருக்கிறான்." "வ்ருதரனுடைய 99-துர்க்கங்களையும் அவனைக் கொல்லும்போது இந்த்ரன் நாசம் செய்கிறார்" என்கிறபடியே வேதவாக்யங்களுண்டு.

ஸூர்யரஶ்மி யற்ற ஒரு பள்ளத்தின் இருட்டில் இந்த்ரன் ஶுஷ்மனைத் தகைந்து கொன்றாரென்றும், ஸமுத்ர ஜலங்களிலும் தமஸ்ஸிலும் வ்ருத்ரனுடைய சரீரம் முழுகிப்போயிருந்ததாக வும், வ்ருத்ரனையும் நமுசியையும் தூரப்ரதேசம் போய் இந்த்ரன்

கொன்றதாகவும், அர்புதனைப் பனியால் இந்த்ரன் கொன்றதாயும், வர்ஷமுடிவில் இந்த்ரனுக்கு ஸஹாயம் செய்த ஆங்கிரஸஸுக்கள் வலனை அடித்ததாயும், வ்ருத்ரன் துர்க்கங்கள் ஶாரத்கால ஸம்பந்திகளாகவும் வேதவசனங்கள் உண்டு.

மக்டோனல் சொல்கின்றாராம்:—"ஜலங்கள் விடுவிக்கப்படுகிறதானது, ப்ரகாசம், ஸூர்யன், உஷாகாலம் இவற்றினுடைய ப்ராப்தியோடு கலக்கின்றது. இந்த்ரன் ப்ரகாசத்தையும் திவ்ய ஜலங்களையும் ஸம்பாதித்தார். வ்ருத்ரனைக் கொன்று வெளிச்சத்தைக் கொண்டுவரும்படி இந்த்ரன் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறார். அவர் வ்ருத்ரனை வஜ்ரத்தால் கொன்று ஜலங்களை விடுவித்தபோது, யாவரும் தர்சிக்கும்படி ஸூர்யனை ஆகாசத்தில் நிவேசித்தார். அஹியைக் கொன்று இந்த்ரன் ஸமுத்ர ஜலப்பெருக்கை ப்ரவஹிக்கச் செய்தபோது, அவர் ஸூர்யனை ஜநிப்பித்தார்; பசுக்களைக் கண்டுபிடித்தார்". மருத்துக்கள், அக்நி, ப்ருஹஸ்பதி, விஷ்ணு முதலான தேவதைகளுடைய ஸஹாயத்தால் இந்த்ரன் இந்த ரூபமான க்ரியைகள் புரிந்ததாகவும் வசனங்கள் உண்டு. ஓரிடத்தில் இந்த்ரன் பசுக்களைப் பெற்று ஏழு நதிகளை ப்ரவஹிக்கச் செய்ததாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. அந்த நதிகள் ஊர்த்வமுகமாய் ப்ரவஹித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறபடியால், அவை பூமியில் ப்ரவஹிக்கும் ஸாதாரண நதிகள் அன்றென்று டிலக் வித்வானுடைய யோசனை. அவை திவ்ய ஸ்ரோதஸ்ஸுகள். ஏழு திவ்யநதிகளை ருக்வேதம் மொழிகின்றதாம். அவற்றின் ஊர்த்வகமநமும், உஷாகாலத்தின் தர்சநமும் ஸமமாக உண்டானதாய் வேதம் சொல்கின்றதாம்."

பார்ஸிகர்களுடைய அவஸ்தாக்ரந்தத்திலும், வேதங்களிலும், ஸமான ப்ரகரணங்களை யோசித்து, டிலக்வித்வான், ஸூர்யன் உதிக்கும்போது ஒரு பர்வதத்தினின்று உதயமாகின்றானென்றும், ஸூர்யன் முதலான க்ரஹங்கள் திவ்ய ஜலங்களால் கொண்டுபோகப்பட்டு அந்தரிக்ஷத்தில் ஸஞ்சரித்தார்களென்றும், [இந்த ஜலத்தைத்தான் ஐரோப்பியர் ஈதர் (Ether) என்று சொல்கின்றார்களாம்;] அந்த ஜலமும், திவ்ய தேஜஸ்ஸும் ஸமமாக ஸஞ்சரிக்கின்றனவென்றும், ஜலம் ஸதா ப்ரவஹிக்காமல் போனால் ஸூர்யாதிகளுடைய கமநம் நின்றுபோமென்றும், அதனால் லோகம் அந்தகாரத்தில் முழுகிப்போமென்றும், ரஜஸ் என்று சொல்லப்

பட்ட பாதாளத்தில் ஓர் மறைவிடத்தில் இருந்த வ்ருத்ரன் ஜலங்களின் பெருக்கைத் தகைந்து உதயகிரிமூலமாக அவற்றை ஸஞ்சரிக்கவொட்டாமல் செய்தானென்றும், அவனை இந்த்ரன் கொன்று ஜலங்களைப் பெருகச்செய்தாரென்றும், ஜலங்களோடு உஷாகாலமும் ஸூர்யனும் பசுக்களென்று வர்ணிக்கப்பட்ட ஸூர்யகிரணங்களோ பகல்களோ ஒன்றின்பின் ஒன்றாக லோகத்தாருடைய தர்சனபதத்தை யடைந்தனவென்றும், மேலே சொன்ன பர்வதத்தின் ரந்த்ரங்களை வ்ருத்ரன் தனது சரீரத்தை வ்ருத்திபண்ணித் தகைத்தானென்றும், அந்த மலையின்கண் இந்த்ரன் ஶம்பரனைக் கண்டாரென்றும், அங்கேதான் வலன் பசுக்களை அடைத்து வைத்தானென்றும், த்ருவப்ரதேச வாஸம்செய்த நம்முடைய பூர்விகர்களுடைய விஶ்வாஸங்களை விவரிக்கிறார். அஸுரஸம்ஹாரம் செய்து ஜலங்களைப் பெருகப்பண்ணிப் பசுக்களை வெளிப்படுத்தின இந்த்ரனுக்கு ஸஹாயத்தை உத்தேசித்தே, ஆங்கிரஸஸுக்கள் முதலான நம்முடைய பூர்வபித்ருக்கள் யஜ்ஞங்களை அநுஷ்டித்தனரென்றும் சொல்லுகின்றார். அந்த யாகம் வருஷமுடிவில் ['உதிவ்ருத்தெ'] நிறைவேறி வலன் ஜயிக்கப்பட்டானென்றும், ஆதலால் இந்த்ராஸுரயுத்தம் வருஷத்துக்கு ஒருதரம் நடந்ததென்றும், அது ஶாரத்காலத்தின் முடிவில் நடந்ததென்றும், ஶிஶிருதுவிலும் தொடர்ந்ததென்றும், நமது முன்னோர்கள் நம்பினார்களாம். ஆதலால் வ்ருத்ரனுடைய துர்க்கங்கள் ஶாரதீ: என்று வேதவசநம் உண்டாம். அந்தத் தீர்க்கராத்ரி த்ருவப்ரதேசத்தில் நூறு நாள்கள் வரையில் நீண்டதென்றும், ஆதலால் ராத்ரி ஸத்ரங்கள் முதலில் அவ்வளவு நாள்களிலும் நடத்தப்பட்டனவென்றும் டிலக் யோசிக்கின்றார். ருக்வேத ஸம்ஹிதை 2,12,11-ல் 'ய: ஶம்பரம் பர்வதேஷு க்ஷியந்தம் சத்வாரிம்ஶ்யாம் ஶரத்யந்வவிந்தத் । ஓஜாயமானம் யோ அஹிம் ஜகான தானும் ஶயானம் ஸ ஜனாஸ இந்த்ர:' எனும் வசநப்படி, அந்த யுத்தம் ஶரத்ருது ஆரம்பித்து நாற்பதாவது நாளில் தொடங்கினது என்று கொள்ளவேண்டுமென்றும், வேதங்களில் வர்ஷாவர்ஷ யுத்தமாக வர்ணிக்கப்பட்டிருக்க, பாஷ்யகாரர்கள் இந்த ப்ரகரணத்தில் 40 வருஷம் வரையில் இந்த்ரன் ஶம்பரனைத் தேடிப் பிறகு கண்டுபிடித்தாரென்று பொ

ருள்படுத்துகின்றுரென்றும், இது த்ருவப்ரதேச வாஸத்தை எண்ணுமல்வந்த பிசகென்றும், வருஷம் பிறந்த 220 - வது தினம் தான் ஶரத்ருதுவின் 40-வது தினமென்றும், அதிதியின் கதையின்படி ஏழு ப்ரகாச மாஸங்களுக்கு ஏழு ஸூர்யர்களாக ஏற்பட்டு, எட்டாவது மாஸ ஸூர்யனை மார்த்தாண்டன் ஜநித்தவுடன் இறந்தானுதலால், எட்டாவது மாஸத்தில் ஸூர்யன் கீழேசென்று நீண்டராத்ரி ஆரம்பித்துவிட்டதென்றும், உடனே இந்த்ரன் அஸுரர்களுடன் யுத்தாரம்பம் செய்தனரென்றும், தைத்திரீய ஸம்ஹிதையில், ‹ த்ரீணி வா ஆதித்யஸ்ய தேஜாம்ஸி வஸந்தே ப்ராதர் க்ரீஷ்மே மத்யந்தினே ஶரத்யபராஹ்ணே › எனும் வசநம், ஶரத் காலத்தில் ஸூர்யன் தேஜஸ்ஸில் குன்றுகின்றுனென்று காட்டுகிறதென்றும், ஜைமினிஸூத்ர (6-7-40) ஶபர பாஷ்யத்தில் ‹ [illegible] › என்று எடுக்கப்பட்ட வேதவசநம், ஶரத்காலமுடிவில் ஸூர்யாஸ்தமநத்தையும், ஹேமந்த சிசிரகாலங்களில் நீடித்த ராத்ரியையும் சொல்வது த்ருவப்ரதேச காட்சியை ஸ்மரிக்கின்றதென்றும் டிலக் வித்வானுடைய நிச்சயங்கள்.

இவ்வண்ணம் ஐரோப்ய விமர்சிகளைப்போல் நைருக்த வாதங்களை ஒப்புக்கொண்டு, தாம் செய்த யோசனைகளை வைதிக ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அங்கீகரிக்கமாட்டார்களென்பதை டிலக் ஒப்புக்கொள்கின்றுர். இன்னும் ஸம்ப்ரதாய விஶ்வாஸங்கள் சரித்ர விமர்சநத்துக்கு ப்ரதிபந்திகளென்றும், ஸம்ப்ரதாய விஶ்வாஸத்தை விடாமலே சரித்ராம்சங்களை யோசிக்க அமையுமென்றும் நிஷ்கர்ஷிக்கின்றுர். வைதிக ஸம்ப்ரதாயப்படி வேதங்கள் அபௌருஷேயங்கள்; நித்யங்கள்; அநாதி; இந்த விஷயமாக வாதங்களை வேதபாஷ்யகாரர் பாஷ்யாரம்பத்தில் ப்ரபஞ்சிக்கின்றுர். டாக்டர் மூர் என்பவருடைய ‘ஆதிஸம்ஸ்க்ருத க்ரந்தங்கள்’ எனும் புஸ்தகத்தின் மூன்றுவது கோசத்திலும், மேற்சொன்ன வாதங்கள் யோசிக்கப்படுகின்றனவாம். மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களான ருஷிகள்,

சில விடங்களில் தங்களுடைய ஆசாப்ரதீக்ஷைகளையும், பயங்களையும் வெளிப்படுத்தி, ஐஹிக ஸுகங்களையும் சத்ருஜயத்தையும் ப்ரார்த்தித்தார்கள்; சூதாட்டத்தை வெறுத்தார்கள்; தாம் நேரில்கண்ட வ்ருத்தாந்தங்களை விவரிப்பவர்போல் பேசினார்கள்; தச்சன் ரதத்தைச் செய்வதையொத்துப் புதிதாக [‹ நவ்யஸீ, அபூர்வ்ய ›] ஸூக்தங்களைத் தாமே செய்ததாக மொழிந்தார்கள். இன்னருடைய புத்ரன் இன்னுனல் செய்யப்பட்டன என்று சில ஸூக்தங்கள் கண்டோக்தமாகச் சொல்கின்றன. ஆனால், அநேக ஸூக்தங்களில், இந்த்ரன், வருணன், ஸோமன், அதிதி முதலான தேவதைகளின் உபதேசத்தால் தாம் ஸூக்தங்கள் பாடினதாகவும் ருஷிகள் வெளிப்படுத்துகின்றுர்கள். ருக்குக்கள் பரமபுருஷனிடமிருந்து ஜநித்ததாகவும் வசநமுண்டு; தேவதா ப்ரஸாதத்தால் கிடைத்ததாகவும் வசநமுண்டு; தேவதைகளால் உண்டாக்கப்பட்டு, ருஷிகளால் தர்சிக்கப்பட்டதாகவும் வசநங்களுண்டு; வாக் நித்யமென்றும் ருக்ஸூக்தங்கள் மொழிகின்றன. தேவதைகளே வாக்கையும் ஸூக்தங்களையும் பண்ணினார்களென்றும் ருக்வேதம் சொல்கின்றது. ஆதலால், நேராகத் தாங்களே ஸூக்த கர்த்தாக்களென்று ருஷிகள் சொன்ன விடங்களிலும் தேவதா ப்ரஸாதமின்றி அவ்வண்ணம் செய்தாரென்று யோசிக்க இடமில்லை. மூன்று வேதங்களும் பரமாத்மாவினுல் நிஶ்வஸிதமென்று ப்ரமாணமிருப்பதால், வைதிக ஸம்பரதாயத்தில ருஷிகள் மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களாக மாத்ரம் ஒப்புக்கொள்ளப்படுகின்றுர்கள். வேதங்கள் நித்யமெனும் விஶ்வாஸம், வேதங்களைப்போலவே அநாதியாயிருக்கின்றது. ப்ராஹ்மணங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் இந்த அபிப்ராயம் ஸ்திரப்படுத்தப்படுகின்றது. ருகவேதம் அக்நியினின்றும், யஜுர்வேதம் வாயுவினின்றும், ஸாமவேதம் ஸூர்யனிடமிருந்தும் உண்டானதாயும், ப்ரஜாபதியினுடைய தபஸ்ஸின் பலத்தால் அந்தத் தேவதைகள் வேதங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்களென்றும் ஐதரேய ஶதபத ப்ராஹ்மணங்கள் சொல்கின்றன. ப்ரஜாபதியே நித்ய வாக்கைக்கொண்டு வேதங்களை ஸ்ருஷ்டித்தாரென்ற வசநமுண்டு. மநுவாதி ஸ்ம்ருதிகளும் இந்த ரூபமான ஐதிஹ்யங்களை ஆதரிக்கின்றன. மஹாபாரதம ஶாந்திபர்வத்தில, ‹ யுகாந்தேऽந்தர்ஹிதாந் வேதாந் ஸேதிஹாஸாந் மஹர்ஷய: । லேபிரே தபஸா பூர்வமநுஜ்ஞாதா ஸ்வயம்புவா ॥ › எனும் வசநம்

படி, ஸ்வயம்புவால் அநுஜ்ஞாதர்களாய் மஹர்ஷிகள், முன் யுக
முடிவில் அந்தர்த்தாநத்தை யடைந்த வேதங்களையும் இதிஹா
ஸங்களையும், பூர்வத்தில் தங்களுடைய தபஸ்ஸால் ஸம்பாதித்தார்
கள். ஆதலால், அவர்கள் மந்த்ரத்ருஷ்டாக்களே தவிர மந்த்ர
கர்த்தாக்கள் அல்லர்.

ஷட்தர்சநங்களுடைய காலத்தில் வேதத்தின் அநாதிமத்வம்
தர்க்கங்களைக்கொண்டு யோசிக்கப்பட்டது. இந்த யோசனைக
ளைப்பற்றி டாக்டர் மூர் என்பவர், தர்சநகாரர்களுடைய நுட்ப
மான வாதங்களும், ந்யாயங்களினுடைய தாடஸ்த்யமும், அபிநி
வேசமும், புத்தியும், இப்போதும் விஸ்மய ப்ரதமாயிருக்கின்றன
வென்று சொல்லுகிறார். ஸ்ம்ருதியுள்ளவரையில் வேதங்களுக்கு
மநுஷ்ய கர்த்ருத்வம் தெரியவில்லை யென்று அவர்களுடைய நிச்ச
யம். அந்த ஸ்ம்ருதியும் அநாதியென்று அவர்கள் யோசிக்கின்றார்
கள். அவர்களுடைய காலமோ கிறிஸ்து பிறப்பதற்குப் பல
நூற்றாண்டுகளுக்கு முன்பு. ஶப்தார்த்தஸம்பந்தம் நித்ய மென்
றெண்ணி, ஜைமிநிவேத நித்யத்வத்தை ஸாதிக்கின்றார். ஸ்போ
டவாதிகளான வையாகரணர்கள் அக்ஷரங்களின் கோவையால்
உண்டாகும் சப்தங்கள் ஸ்வயம் அர்த்த ப்ரதங்களன்றென்றும்,
ஸ்போடத்தினுடைய ஸஹாயமின்றி, அக்ஷரங்கள் அர்த்தம்
தரமாட்டாவென்றும் சொல்வார்கள். வேதசப்தங்கள் நித்யவஸ்
துக்களையே சொல்கின்றன வென்றும், ஶப்தார்த்தங்கள் நித்யமா
கையால், வேதங்கள் ஸூர்யனைப்போல் ஸ்வயம் ப்ரகாசமென்றும்
ஜைமிநி சொல்கின்றார். ஶங்கராசார்யர், சப்தங்கள் நித்யமென்
றால், ஶப்தங்களுடைய ஜாதிகள் நித்யமென்றும், இந்த்ராதிதேவ
தைகள் உத்பந்நர்களான போதிலும், இந்த்ராதி நாமங்களால்
குறிக்கப்படுகின்ற ஜாதிகள் நித்யமென்றும் அபிப்ராயப்படுகின்
றார். வேதங்களில் காணப்பட்ட நாமரூபங்களுடைய ஜாதிகள்
அநாதியே. இவற்றை ஸ்மரித்தே கல்பாரம்பத்தில் ப்ரஹ்மா ஜக
த்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார். நையாயிகர்கள் சப்த நித்யத்வத்தை
மறுக்கின்றனர். ஆனால் தர்மஸாக்ஷாத்காரம் செய்த ஆப்தர்களு
டைய வாக்யங்க ளாதலால் வேதங்கள் ப்ரமாணமென்பார்கள்;
இன்னும் வேதவிதிகளுடைய உண்மை ஐஹிகவிஷயங்களில் ப்ரத்
யக்ஷமாகத் தெரிகின்றபடியால், வேதவாக்யங்களுடைய ப்ராமா
ண்யம் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க தென்பார்கள். வைசேஷிக ஸூத்

ரங்கள் வேதங்கள் ஈஸ்வர க்ருதங்களென்கின்றன. சப்தார்த்த
ஸம்பந்தம் நித்யமென்பதை நையாயிகர்களைப்போல் ஸாங்க்யர்க
ளும் அங்கீகரிக்கவில்லை. ஆதிபுருஷனிட மிருந்து வேதங்கள் ஸ்வ
யம் ஆவிர்ப்பவித்ததாக அவர் சொல்வர். அவற்றிற்கு ப்ரவாஹ
நித்யத்வத்தையும் ஒப்புக்கொள்கின்றார்கள். பதஞ்ஜலி வேதங்க
ளுடைய வர்ணாநுபூர்வீ எப்போதும் ஏகரூபமா யிராதபடியால்,
அநித்யையென்றும், அர்த்தங்கள் மாத்ரம் நித்யங்களென்றும், ஆத
லால் ஶாகாபேதங்கள் உண்டாயின வென்றும் யோசிக்கின்றார்.
ப்ரளயகாலங்களில் வேதங்களுடைய சப்தராசிகள் நாசமடைந்து,
மறுபடி யுகாரம்பங்களில் ப்ரளயத்தில் தப்பிப்பிழைத்த மஹர்ஷி
கள் வேதங்களை ஸ்மரணத்தால் வெளிப்படுத்தினார்களென்பது
கையடர் முதலானவர்கள் யோசனை. ஒவ்வொரு மந்வந்தரத்துக்
கும் இந்த ப்ரகாரம் வேதம் ஶப்தாநுபூர்வியில் பேதித்து, அர்த்
தத்தில் பேதிக்காமல் ஏற்படுகின்றது. சப்தாநுபூர்வியில் பேத
மும் ப்ரவர்த்தகர்களான ருஷிகளுடைய ஸ்மரணபேதத்தைப்
பொறுத்தது. இதுவே, மேலெடுத்த மஹாபாரத ஶ்லோகத்
தின்படி வ்யாஸ பக்ஷமென்று டிலக் யோசிக்கின்றார். அதைத்
தனது பக்ஷமாகவும் கொள்கின்றார்.

அந்தப் பக்ஷம், நம்பூர்விகர்கள் ஹிம மத்யகாலங்களில் த்ருவ
ப்ரதேசங்களில் வாஸம்செய்தா ரென்பதை ஒப்புக்கொண்டால்,
த்ருடீக்ருதமாகின்ற தென்றும் டிலக் யோசிக்கின்றார். வைதிக
ஸம்ப்ரதாயமும் யஜ்ஞங்களும், ஹிம மத்ய காலங்களில் அநுஷ்டி
தங்களென்று அவரால் காட்டப்பட்டது. வேத தேவதைகள்
மேருபர்வத வாஸிகளென்பது, அவர்களுக்குள்ள த்ருவப்ரதேஶ
ஸம்பந்தத்தைத் தெரிவிக்கின்றதாம். அந்த ப்ரதேசம் ஹிமா
வ்ருதமாய்ப்போய், அங்கிருந்து தப்பிவந்த நமது முன்னோர்கள்,
தம்முடைய மதத்தையும் க்ரியா கலாபங்களையும் யதாசக்தி ஸம்
ரக்ஷித்தார்கள். அவர்களால் ரக்ஷிக்கப்பட்டு, அவர்கள் ஸந்ததி
யாரால் ஸ்மரிக்கப்பட்ட அம்சங்கள் ஹிமபஶ்சாத் காலத்தில்
ஆர்யர்களுடைய மதமாக கின்றன. இப்படி யெல்லாம் எண்ணி,
அவருடைய நிர்ணயப்படியே, 10,000 அல்லது 12,000 வருஷங்
கட்கு முன்பாக, நம்முடைய முன்னோர்களுக்கு த்ருவப்ரதேச
வாஸம் முடிந்துபோய் அந்த ப்ரதேசம் ஹிமாவ்ருத மாயிற்றெ
ன்றும், 10,000 வருடங்கட்குமுன் அவர்கள் அங்குநின்று ப்ரயா

ணித்தார்களென்றும், அப்படிப்பட்ட ப்ரயாணம் 7,000 வருஷங்களுக்கு முன்வரையில் விஸ்தரித்ததென்றும், அக்காலம் அவர்கள் நூதந ஸ்தலங்களைத் தேடிக்கொண்டே ஐரோப்பா ஆசியா கண்டங்களில ஸஞ்சரித்தார்களென்றும், அப்போது, ஸூர்யன் புநர்வஸூ நக்ஷத்ரத்தில் இருக்கும்போது வஸந்தருது ஆரம்பித்ததென்றும், அந்நக்ஷத்ரத்துக்கு அதிதி தேவதையானபடியால், அத்தக்காலத்தை அதிதி காலமெனத் தகுமென்றும், பிறகு வஸந்தாரம்பம் ஸூர்யன் ம்ருகசீர்ஷ நக்ஷத்ரத்தில் ப்ரவேசிக்கும்போது ஆரம்பித்ததென்றும், அக்காலம் 7,000 வருஷங்களுக்கு முன் ஆரம்பித்து 5,000 வருஷங்கள் பர்யந்தம் நீடித்ததென்றும், பல வேத ஸூக்தங்கள் அக்காலத்தின் முதலில் ஆவிர்ப்பவித்தனவென்றும், அவற்றைத் தர்சித்த ருஷிகள் த்ருவப்ரதேச வாஸஸ்மரணத்தைக் காப்பாற்றினர்களென்றும், அக்காலத்தில்தான் வேதாங்கமான ஜ்யோதிஷமும், யாகவிதிகளும் ப்ரதம க்ரோடீகாரத்தையடைந்தனவென்றும், 5,000 வருஷம் முதல 3,400 வருஷங்கள் வரையில் க்ருத்திகையில் ஸூர்யன் ப்ரவேசிக்க, வஸந்தருது ஆரம்பித்தபடியால், க்ருத்திகைகாலமெனப்படலாம் என்றும், அது தைத்தரீய ஸம்ஹிதையும் ப்ராஹ்மணமும் ஆவிர்பவித்த காலமென்றும், த்ருவப்ரதேசவாஸம் அக்காலம் ப்ராயேண விஸ்ம்ருதமாய்விட்டதென்றும், யாகங்களுடைய ஏற்பாடுகள் யாவும் அப்போது நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டனவென்றும், வேதாங்க ஜ்யோதிஷமெனும் க்ரந்தம் அக்காலத்தின் முடிவில் பண்ணப்பட்டதென்றும, 3,400 வருஷம் முதல் 2,500 வருஷங்கள் வரையில் புத்த பூர்வகாலமென்றும், அப்போது ஸூத்ர க்ரந்தங்களும் ஷட்தர்சநங்களும் உண்டாயினவென்றும் டிலக் நிர்ணயிக்கின்றார்.

அதாவது 10,000—7000 வருஷங்கள் க்ருதயுகமாம்; அதை ஐதரேய ப்ராஹ்மணம் யாத்ரை அல்லது ஸஞ்சாரகாலமென்று சொல்கின்றதாம்; ஆர்யமதமும் யஜ்ஞமும் அதற்கு முற்பட்ட ஹிமமத்ய காலங்களைச் சேர்ந்தவைகளாய; வைதிகமதமும் யஜ்ஞங்களும், ஆர்யமத யஜ்ஞங்களில் ஸம்ரக்ஷிதாம்சங்களைக் கொண்டு விஸ்தரிக்கப்பட்டவையாய; அதாவது ஹிமாவரணமெனப்பட்ட ப்ரளயத்தினின்று தப்பிவந்தவர்களோ அவர்களுடைய ஸந்ததியார்களோ, பூர்வமதத்தில் தாங்கள் ரக்ஷித்த அம்சங்களை ஸூக்தங்கள் ரூபமாக வெளிப்படுத்தினர்களாம்; ஆகை

யால், அவை ஒரு நூதந ஸம்ப்ரதாயத்தை உண்டாக்கவில்லையாம். ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயத்துக்கே அவற்றை ஒரு நூதந சரீரமாகச் சொல்லக்கூடுமாம்; வேதருஷிகள் தாம் ஸம்ரக்ஷித்த ஸம்ப்ரதாயத்தை லோகோபகாரத்தை உத்தேசித்தே ஸூக்தங்கள் ரூபமாகக் காப்பாற்றிவைத்தார்களாம்; அப்படிப்பட்ட உத்தேசத்தாலே, சென்ற 4,000 வருஷங்கட்கு மேற்பட்டு வேதத்தின் மந்த்ரங்கள், ஸ்வரவர்ணாதி கல்பனைகளால் ஒரே ரூபமாக ரக்ஷிக்கப்பட்டனவாம்.

ஸாம்ப்ரதாயிகர்களின் யோசனை.	சரித்ர ஶோதகர்களின் யோசனை.
1. வேதங்கள் நித்யம், அநாதி, அபௌருஷேயங்கள்.	1. வைதிக ஸம்ப்ரதாயமும் ஆர்யமதமும் ஹிமமத்ய காலத்தைச் சேர்ந்தவை. அதற்கு முன் அவற்றின் உத்பத்தி பூர்வ காலங்களில் மறைந்து கிடக்கின்றது.
2. சென்ற கல்பாந்தரத்தில் வேதங்கள் ப்ரளயத்தில் நாசமடைந்தன.	2. சென்ற ஹிமாவ்ருத காலத்தில் த்ருவ ப்ரதேசம் பனியால் மூடப்பட்டு, ஆர்ய மதமும் வித்யையும் நாசமடைந்தன.
3. இந்தக் கல்பாரம்பத்தில் ருஷிகள் தபஸ்செய்து, தேவதா ப்ரஸாதத்தால் பூர்வ கல்பத்தில் இருந்த வேதங்களை, அதே சப்தங்களாயில்லாவிட்டாலும், அவ்வர்த்தங்களைக் கைவிடாமல் வெளியிட்டார்கள்.	3. பூர்வ கல்பத்திலிருந்த நமது முன்னோர்கள் காலமுதல் அவிச்சிந்ந ஸ்மரணத்தால் கிடைத்த வேதங்களையும் வேதார்த்தங்களையும், ஹிமபஸ்சாத் காலங்களில் ருஷிகள் வேதஸூக்தங்கள் ரூபமாக வெளியிட்டார்கள்.

டிலக் வித்வான் சதுர்யுகங்கள் 10,000 அல்லது 12,000 மநுஷ்ய ஸம்வத்ஸரங்களென்றும், த்ருவப்ரதேசம் ஹிமரூபமான ப்ரளயத்தால் நாசமடைந்தபிறகு ஆர்யர்கள் அதைவிட்டுத் தென்புறம் செல்ல ஆரம்பித்தது க்ருதயுகமென்றும் யோசிக்கின்றார். ஷ

பஶ்சாத்காலம் சிலர் யோசிக்கின்றபடியே 80,000 வருஷங்களுக்கு முன்பாக ஆரம்பித்ததாக வைத்துக்கொண்டால், பௌராணிகர்களுடைய கால அளவும் ஸம்பாவித மென்றே கொள்ளக்கூடு மென்கின்றார். ஆர்ய ஸம்ப்ரதாயம் ஹிமமத்யகாலத்தில் இருந்தபடியால், பௌராணிகர்கள் அவ்வண்ணம் காலவிஸ்தாரத்தை யோசித்தார்கள் என்று சொல்கின்றார். இந்த யோசனைகளுக்கும், வேதத்தின் அபௌருஷேயத்வத்துக்கும் அநுகூலமாக முடிவில், '𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌵𑌰𑍁𑌣𑌾 𑌯𑌦𑍃𑌷𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌮𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌗𑍍𑌰𑍇 । 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍃𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌧𑍀𑌰𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑌾𑌭𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥' ['ஓ இந்த்ராவருணர்களே நீங்கள் பூர்வகாலத்தில் ருஷிகளுக்கு யாதொரு வாக்கின் ஜ்ஞாநத்தையும் மதியையும் ஶ்ருதியையும் தந்தீர்களோ யஜ்ஞங்கள் பண்ணிப் பண்டிதர்கள் எந்தெந்த ஸ்தாநங்களை ஸ்ருஷ்டித்தார்களோ, அவற்றைத் தபஸ்ஸால் நான் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன்.] எனும் ருக்கையும் காட்டுகிறார். ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் சரித்ர ஶோதகர்களுடைய யோசனைகளை அங்கீகரிக்காவிட்டால் ஸம்ப்ரதாய யோசனையும், சரித்ரயோசனையும் ப்ருதக்காகவே நிற்கவேண்டு மென்று டிலக் முடிவு செய்கின்றார்.

இவ்வண்ணம், ஆர்யசரித்ரத்திலும் வைதிக ஸம்ப்ரதாயத்திலும் அபிமாநியா யிருக்கும் பாலகங்காதர டிலக் என்று ப்ரஸித்தியடைந்த வித்வானுடைய யோசனைகளை ஸங்க்ரஹித்தோம். நமது முன்னோர்கள் த்ருவப்ரதேசத்தினின்று பாதகண்டத்திற்கு வந்தாரென்றும், பாதகண்டத்தினின்று த்ருவப்ரதேசம் போனாரென்றும் கக்ஷிகள் விகல்பிக்கின்றன. அது எப்படி இருந்தாலும், த்ருவதேசத்தினுடைய காட்சிகளும் தோற்றங்களும் வேதங்களில் மிகவும் ஸ்மரிக்கப்படுகின்றன வென்னும் முடிவானது தடஸ்தர் அப்யுகமம் செய்யத்தக்கது. அம்முடிவை ஆதரித்தால், நமது முன்னோர்களுடைய சரித்ரமும், இதிஹாஸ புராணங்களில் அங்கங்கே காணப்படும் கதைகளும் கொஞ்சம் வைஶத்யத்தை அடைகின்றன. இந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பின்னால் யோசிப்போம்.

பத்ராதிபர்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌃.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃.

வைதிக விஶ்வாஸம்.*

[illegible] ।
[illegible] ॥

இக்காலத்தில் அந்தணரை அந்நியர்கள் அடியோடழிக்காது, அன்பினால் அருள்புரிந்து அபிமாநித்துவரும் நம் அரசர்கள் முன், 'ஆவாரார் துணை' என்று அடிவைக்க இடமில்லாது ஆகாயமே மேவும் வைதிகாசாரங்களுக்கு, நம் ஆஸ்திகரின் விஶ்வாஸமே ஆதாரமென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயம். ஆகையினால் தான் ஆங்காங்கு அருமையாய் ஆர்யமதம் வேரூன்றி வளர்ந்துவருகிறது. இவ்வைதிகாசார விஶ்வாஸத்தினாலன்றோ, நம் ஆர்யச் சிறுவர்கள் ஆகாரக்குறைவினால் அலைகடல்மீது போய், அந்யதேஶம் புகுந்து, அடிமைத்தனம் பூண்டு, அவர்களுடன் கூடி அமுதுண்டு வாழ்ந்தாலும், அந்தண்மைகுன்றாது, வந்தவுடன் பந்துக்களை நிந்திக்காது கூடுகின்றனர்.

இவ்வைதிகாசார விஶ்வாஸமானது, தற்காலம் நாகரிகம் நாடோறும் நடையாடும் நம் நவீநர்களிடம் நிலைபெற்று வருவதால், அறியவரிதான நெறியிலும் தம் அறிவையே ஆசிரியனாய்ப் பற்றிவரும் சில புத்திமான்களுக்குச் சிற்சில விபரீதாசார ப்ரவ்ருத்தி உண்டானபோதிலும், தர்மபரிபாலகனான பகவான், ஸ்வாநுகந்யாயத்தினால் நம் வைதிகாசார முறைகளை ஸ்திரப்படுத்துகிறானென்றே நாம் நினைக்கிறோம். இச்சமயம் தேஶாபிமாநிக

* இது, சென்ற மார்கழியில் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உப. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்டுக் கார்யதர்ஶியால் படிக்கப்பட்ட உபந்யாஸம்.

ளான சில புத்திமான்கள், ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளால் சொல்லப்படும் ஆசாரங்களுள் சில, தேஶ தேஹ ஸௌகர்யத்துக்கும் அநுகூலமா யிருப்பனகண்டு, மற்றைத் தர்மங்களையும் தேஶ தேஹங்களுக்கு அநுகூலமாகவே ஶாஸ்த்ரங்களில் நம் மஹர்ஷிகள் மொழிந்திட் டார்களென்றும், இவற்றிற்கு அநுகூலமல்லாத விதவா அஸவர்ண விவாஹம் முதலியவற்றை நிஷேதிக்கும் வசநங்கள், உலகக்ஷேமத் தைக் கடுகளவும் கருதாது நாகரிகம் நிலைபெறாத விரக்த வைதிகர் களால் கற்பிக்கப்பட்டன வாகையால் அவை அப்ரமாண மென் றும், 'ஶாகாதி ஶாக ஸம்ஜ்ஞ்ய: கலியுகே ஜநா ஹதாஹி:' என்று யுகாந்தரங்களில் ஶாஸ்த்ர விஹிதங்களாய் அநுஷ்டிக்கப் பட்டுவந்த இவ்விவாஹாதிகள் கலியுகாதியில் தேஶ க்ஷேமத்திற்கா கத் தடுக்கப்பட்டிருந்தாலும், அவை இக்காலத்துக்கு அநுகுணமா காவாதலால் முன் மஹாத்மாக்கள் செய்ததுபோல், நாமும் தேஶ தேஹ க்ஷேமங்களை உத்தேஶித்துத் தர்மங்களை ஸங்கோ சம் செய்யத்தட்டில்லை யென்றும், தர்மதத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரி த்த மஹர்ஷி வாக்யத்தைக்காட்டியும் 'ஸமயஶ்சாபி ஸாதூ நாம் ப்ரமாணம் வேதவச்சவேத்' என்று ஸாதுக்கள் ஸித்தாந் தத்துக்கு வேததுல்ய ப்ராமாண்யம் சொல்லப்பட்டிருப்பதைக் காரணமாகக்கொண்டு 'கலியுகே ஜநா ஹதாஹி:' என்று சில மஹாத்மாக்களான வித்வான்களை சேர்த்து தர்மஸங்கோசம் செய் திருப்பதுபோல, மஹா மநஸ்விகளாயும் புத்திமான்களுமான பண்டி தர்கள் தத்கால ஸௌகர்யார்த்தமாகத் தர்மஸங்கோசம் செய்வது ஶாஸ்த்ர ஸம்மதமே யாகுமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

நம் ஶாஸ்த்ரங்களில் ஆத்மக்ஷேமத்தையே அவஶ்யமாகக் கருதி, அதற்கு அநுகுணமாய்த் தேகத்தை அழித்துவிடாது அ மாக்க நம் முனிவர்கள் மொழிந்தார்களே யன்றி, தோன்று போது அழிந்துவரும் மின்னலாம் தேஹத்தை முக்கியமாய் ரே க்கவில்லை யென்பதை யாவரும் அறிந்திருப்பதுடன், அகதி ப, நத்தையும் ஆர்த்த ப்ரபத்தியையும் கங்கையில் பதநத்தையு காஶியில் மரணத்தையும் தர்மமென்று மஹர்ஷிகள் மொழிவது யும் புத்திமான்களும் நிச்சயிக்கலாம். இவ்வசநங்கள் அப்ரமாண

ங்களென்போர் வார்த்தை 'ஶ்ருதி: ப்ரமாணம் ஸ்ம்ருதய: ப்ரமாணம் தயா தத்ய ஶாஸ்த்ரவச: ப்ரமாணம் - யஸ்ய ப்ரமாணம் நவேச்ச ப்ரமாணம் கஸ்தஸ்ய குர்யாத் வசநம் ப்ரமாணம்' என்கிறபடியே அப்ரமாண மாகையால் ஆதரிக்கப்படமாட்டாது.

தபோமஹிமையினால் ஈஶ்வராபிப்ராயமான தர்மத்தைத் தர் ஶித்த தபஸ்விகளே, ஒவ்வொரு யுகாதிகாலத்திலும் தர்மத்தை ஸங்கோசம் செய்யத்தகுந்தவர்கள். இக்கலியுக ஆரம்பத்திலும் அம்மஹர்ஷிகளே தர்மஸங்கோசம் செய்தார்களேயன்றி, அதை அறியவும் ஶக்தியில்லாத நம்மைப்போன்ற மிதஜ்ஞர்கள் செய் தார்களில்லை. 'கலியுகே ஜநா ஹதாஹி:' எனப்படுவோரும் அம் மஹர்ஷிகளே யென்பதையும், இக்கலியில் அஸவர்ண விதவா விவாகம் முதலியவற்றை நிஷேதிக்கும் வசநங்களையும் வைதிக ஸார்வபௌமர்கள் எழுதுமிடத்து, அவை ப்ருஹந்நாரதீயம் முத லான ஸ்ம்ருதிகளில் இருப்பனவாக எழுதியிருக்கிறார். இவற்றை ஸ்ம்ருதிரத்நாகரம், வர்ணாஶ்ரம காண்டம், நிர்ணய ஸித்தம் முத லான நிபந்தநங்களில் காணலாம். 'ஸமயஶ்சாபி ஸாதூநாம்' என்பதும், இந்த ஸ்ம்ருதிகளுக்கு விரோதமில்லாத ஸாதுக்களு டைய ஸித்தாந்தத்தைச் சொல்லியதேயாகும். ஸ்ம்ருதிக்கு விபரீ தத்தை விதித்திடுவோர் ஸாதுக்களென்று சொல்லப்படுவார்களோ?

தவிரவும், தேசக்ஷேமமென்று நினைத்துச்செய்யும் கார்யங் கள் தர்மமானாலும், மஹர்ஷிகளால் தர்மமென்று நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயத்தை மாற்றுவிக்க நமக்கு ஶக்தியில்லாததுடன், அடிக்கடி மாற்றுவிக்கும்படியான அநவஸ்தையும் ஸம்பவிக்குமாதலால், நாம் ஏற்படுத்தும் புது தர்மம் நிலைக்காதிறே. தவிரவும், ஜனத் தொகையில் நூற்றுக்கு ஒருவனாக இருக்கும் ப்ராஹ்மணர்க்கே தர்மஶாஸ்த்ர நிர்பந்தங்கள் பெரும்பாலும் புலப்படுவதால், மற் றையோர் எல்லாரும் ஒன்றுசேர்ந்து திரைகடல் மீதுபோய்த் தேசாந்தரம் சேரவும், தின்னாத தின்பண்டம் தேடித் தின்னவும் செய்து, தேசம் தழைத்திட்டால் தாம் புணர்க்கும் போகத்தில் ப்ராஹ்மணர்க்குப் பங்கில்லாது பரிபூர்ணமாய்த் தாம் அநுபவிக்கப் பெறலாமன்றோ?

பின்னும் சிலர், 'அகஸ்த்யர் ஸமுத்ரபானம் செய்தார், விஶ்வாமித்ரர் உலகம்படைத்தார், கங்கை ஸ்வர்க்கத்தினின்றும் வந்தது' என்பனபோலச் சில அஸம்பாவிதமான சரித்ரங்களை நம் புராணங்களில் கண்டாலும், அவை, அம்மஹான்களின் மஹிமையைப் பெருக்கிப்பேசும் அர்த்தவாதமென்பதை அறியாத நம்வைதிகர்கள், அவைகள் உள்ளபடியே உண்டாயினவென நினைத்து வாதாடுகிறார்கள். இதற்குக் காரணம், பால்யம் முதல் பாஶ்சாத்ய புத்திமான்களின் ஸங்கமில்லாததும் நாகரிகம் நிலைபெறாததுமே என்கிறார்கள். இவர்கள், நாகரிகம் நிலைபெற்று, அசேதநமாம் அஸ்த்ரங்களில் ஆஶ்சர்ய ஶக்திகளையும், சேதநனாகும் நம்மைக்காட்டிலும் பாஶ்சாத்யரிடம் விஶேஷ புத்திஶக்தியையும் நிஶ்சயித்திருப்பதுபோல, நம் மஹர்ஷிகளிடத்திலும் அஸம்பாவிதமான சில கார்யஶக்திகளை ஏன் நிஶ்சயிக்கக்கூடாது?

இக்கதையும் நம் பண்டிதர்களால் பேசப்படாமல், பாஶ்சாத்ய புத்திஶக்திபுள்ள பெண்டிர் உபதேசிக்கப் பெற்றாலன்றோ இம்மஹான்களுக்கு மஹாவிஶ்வாஸம் உண்டாகும்? அம்மஹிமையினாலன்றோ, ஒருவனாலும் செய்யமுடியாத உலக ஸ்ருஷ்டியை ஈஶ்வான் செய்ததாய் இவர் நம்பியிருப்பது?

சிலர், தேசக்ஷேமத்தை அபேக்ஷிக்கும் நமக்கு ஐகமத்யம் அவஶ்யமென்றும், ஜாதிபேதமிருந்தால் ஒற்றுமையே உண்டாகாதென்றும், வேறு சில தேசங்கள் ஓர் விதமான பேதத்தை விட்டதனாலே அவை க்ஷேமத்தை அடைந்தனவென்றும், ஆகையினால் நாம் ஓரே ஜாதியாக வேண்டியதற்கு ஸாதகமாகின்ற விவாஹத்தை வ்ருத்திசெய்வதே தர்மமென்றும் எண்ணுகிறார்கள். இது ஸங்கதமாகுமா? ஓரே ஜாதியாகக் கண்டுவந்த தேஶங்களெல்லாம், கோர்ட்டுகள் இடையாக் கோசலக்கோன் நகரம்போல், குற்றமே கண்டறியாக்குடிகள் நிரம்பினவோ? ['[illegible]'] என்றன்றோ ராமராஜ்யம் இருந்ததாகத் தெரிகிறது! கோடிக்கணக்காகக் கொலைகொண்ட பெரும்போரை ஸமமான

ஜாதியாம் ஸஹஜ ஸௌஹ்ருத்துக்கள் நடத்தவில்லையா? ஜாதி ஒன்றானாலும், ப்ரதிதினமும் போர்புரியும் பரதேச வ்ருத்தாந்தம் பத்ரிகையில் பொய்யாக எழுதப்பட்டுவந்ததோ? நீடூழிகாலமாய் நால்வகையான ஜாதியுடன் நாம் ஒத்துவாழவில்லையா? ஆகையினால், நூதநமாய் நம்மிடத்தில் நிலைபெற்ற நாஸ்திக்யமாம் நோய்க்கு மருந்தாகும் நம் மதாசாரத்தை நாடினால், நாம் நித்யமும் ஒற்றுமையாய் வாழ்வது நிச்சயமே.

ஒற்றுமைக்காக ஒரு ஜாதியாக்குவதைக் கருதுவோர், நாமெல்லோரும் ஒருதேஶத் தொருநகரின் ஒருவீட்டில் வஸிக்கவேண்டுமென்பதையும் வற்புறுத்தலாம். ஒற்றுமை வாழ்வதற்காகவே பெண்டிர்க்கும் புருடர்க்கும் புடவை பூணத்தினால் பேதத்தைப் போக்கினாலும், பின்னமான அங்கத்தையும் போக்கமுடியுமோ? ஆகையால், புத்தியில் வேண்டும் ஒற்றுமைக்கு, தேகத்தினால் வந்த ஜாதி விருத்தமாகாது. சிற்றறிவால் சினங்கொள்ளும் புத்தியை விலக்கும் புண்யவான்களுக்குக் கத்தியோடு எதிர்ப்பாரோடும் ஒற்றுமை உண்டாகும். திர்யக்காம் மாடாடும் சிங்கம் குரங்குகளும் ஒற்றுமையாய் விளையாடி விருந்துண்ணப் பார்க்கவில்லையா? குலமொன்றேயானாலும் கண்டவுடன் சண்டைசெய்யும் * குக்குரங்களை நோக்கவில்லையா?

ஆகையால் 'நிற்கின்றதெல்லாம் நெடுமால்' என்றே நோக்க விதிக்கும் நம் மதத்தைப் புத்தியினாலும் வாக்கினாலும் அவ்விதமே அநுபவிக்கப் புக்கால், துக்கம் தொலைந்து, மிக்க ஒற்றுமையாய் வாழ்ந்து, மோக்கமும் அநுபவிக்கலாம். ஆநந்தம் சூழ்ந்துவரும் அவ்வறிவை ஆதரிக்கும் அதிகாரிகள் அருமையாகிறார்களே!

வேறு சிலர், கலியுகத்தில் வர்ண ஸாங்கர்யம் வரப்போகிறதாகப் புராணங்களில் காண்பதால், அதற்கு இதுவே ஸமயமென்று அந்த ஸாங்கர்யத்துக்கு ஸாதகமான இந்த அஸவர்ண விவாஹத்துக்கு நாம் அநுகூலிப்பதுதான் தர்மமாய் நம் மஹர்ஷி

* குக்குரம் — நாய்.

மனத்தை அநுஸரிக்கு மென்கிறார்கள். நம் புராணங்களில், கலியில் ஸாங்கர்யம் உண்டாகப்போகிறது என்பதோடு, புத்ரர்கள் ஶத்ருவாய்த் தந்தைக்குத் தண்ணீரும் தரமாட்டாரென்றும், பெண்டிர்கள் கண்டோரைக் கணவனாகக் கருதுவார்களென்றும், பணமிருப்பவர்களே பந்துக்களென்றும், அரசரே திருடராய் ஆஶ்ரயிப்போரை அபஹரித்திடுவார்களென்றும், பெண்டிரே புருஷார்த்தமென்றும், இவ்விதமாய்க் கணக்கில்லாத அதர்மத்தின் அபிவ்ருத்தியையும் சொல்லியிருப்பதால், அவைகளையும் தர்மமென்று சட்டதிட்டம் செய்ய நாம் ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டாவோ?

பின்னும் சிலர், விதவா விவாஹம் முதலான சில விபரீதங்கள் நம் ஶாஸ்த்ரஜ்ஞர்களால் தடுக்கப்பட்டிருந்தும், நிற்காமல் நடந்துவருவதால், அதர்மமென்று சொல்லிக்கொண்டே அநுஷ்டிப்பதைவிட, அநுஷ்டிப்பதைத் தர்மமாக ஏற்படுத்துவதே நல்லது என்கிறார்கள். நிலமெல்லாம் ந்யாயஸ்தலமும், சேவகர் சூழ்ந்த ஜயிலும் மலிந்திருக்க, அஸத்யமும் சௌர்யமும் அடிக்கடி வ்ருத்தியாவதால் அவைகளையும் ந்யாயமாகக் கருதவேண்டாவோ? ஆகையினால், நம் புராணங்களிற் சொல்லப்படும் புண்ய நாஶ காலங்கள் பிந்தி வரப்போகிறபடியால், இவ்விபரீத விவாஹத்தை விசேஷமாக வேண்டும் விவேகிகள், தம்வயதுக்கு வரன் வாங்கி வந்தால், அக்காலத்து அழகியதாம் அவ்விவாகத்தில் விருந்துண்டு வாழ்வு பெறலாம். 'உஷ்ட்ராணாம் விவாஹேஷு மதுராஶ்ச வஶ்யமாயகாஃ' என்பதுபோல், அதர்ம்யமாகும் விவாஹத்தில் இவ்வாஸ்திகர்களுக்கன்றோ அன்னமிடவேண்டியது அவஶ்யம்?

சிலர், பரஹிம்ஸை பக்ஷபாதம் இவை ப்ராஹ்மணர்க்குப் பூஷணமென்றும், அவர்கள் ஸௌஹார்த்தம் ஸஹஜ க்ருபை ஸாம்ய புத்தியற்றவர்களென்றும் சொல்லி, இதற்கு உதாஹரணமாக, 'ஸ்ம்ருதி புராணங்களைத் தாமே செய்துகொண்டு அவற்றில் வேதியரை மற்றையோர்கள் வணங்குவதே கடமையென்றும், மறையோர்கள் பிறரைப் பூஜிக்கக்கூடாதென்றும், தேவாலயங்களில் தெய்வத்தின் பெருமையைத் தாமே புகழ்ந்து தொழப்பெறுவதென்றும், யாவரையும் கரையேற்றும் மறை திறனை ஒரு

நாளும் பிறர் உணரக்கூடாதென்றும், தம் பெருமையையே பேசி மற்றவரைத் தூஷித்து எழுதிவைத்தார்களன்றோ?' என்கிறார்கள். இவர்கட்கு விஷய ஸ்வபாவத்தை விவேகிக்கக் காலமில்லாது, அஸூயா ஸ்வபாவத்துக்கு இவர்கள் ஆளானதாலன்றோ நற்குணமே துர்க்குணமாய்த் தோன்றுகிறது. திருமாறன் முதலான திவ்யபுருடர்களும், திருவள்ளுவர் முதலான தெளிமதியோரும், கவிகுலத்துத் திலகமதாம் கம்பரும், குணக்கூட்டம் குடிகொள்ளும் கூத்தரும், தாங்கள் மொழிந்திட்ட க்ரந்தத்திலும், இந்த ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் ப்ராஹ்மண மஹர்ஷிகள் எழுதிவைத்திருப்பதைப்பார்க்கிலும், அதிகமாகவே அருள்புரிந்த சிந்தையுடன் அந்தணரை அந்நியர்கள் அபிமானிக்கவேண்டுமென்றே எழுதினார்களன்றோ? இம்மஹான்களை மதியில்லாரென மொழிவோர் மனம் கூசவேண்டாவோ?

இஃதிருக்க, மாமுனிவர் மறையோர்க்கு மனதாறச் செய்திருக்கும் ஸாதகத்தைச் சற்று கவனிப்போம். புராணங்களின் பல ஶ்ருதியில் 'ஹோந்தி ஜாவா ஹ்ருஷி ஸக்ஷவீயாஃ' என்றும், 'வேஷா ஸம்ரா ப்ராஹ்மணோஸ்யாஃ' என்றும், முக்யமாம் ராமாயண பாரதங்களில் புராணம் கேட்கும் புண்யவானான க்ஷத்ரியன் உலகமாளவும், வைஶ்யன் பணக்காரனாகவும், சூத்ரன் மஹானாகி ஸுகமநுபவிக்கவும் சொல்லி, இத்தநவான்களுக்கு விப்ரன் வேதாந்தம் ஓதிவித்து வளர்க்கவுமன்றோ வரைந்து வைத்தார்கள். இதுமாத்ரமா? பிச்சைபுகும் பெருஞ்செல்வம் பிறர்க்குக் கிடையாதென்றும், பசியால் நசித்தாலும் இருமுறையே புசிப்பதென்றும், மனமகிழும் மதுமத்யம் மறையோர்க்குக் கூடாதென்றும், மதிமுகமா மடந்தையரை மறந்திடவே வேணுமென்றும், தம் தலையைப் பிறர் அறுத்தால் பொறுத்திருத்தல் பிறவிக்குண மென்றும், சத்ருவினிடம் ஸ்நேகிதன்போல் ஒற்றுமையே வேண்டுமென்றும், அர்த்தமிலா வித்தையே அநுதினமும் ஸ்வயமமாய் அப்யஸிக்க வேண்டுமென்றும், உலகமெலாம் மழைபொழிய உம்பர்களைத் தொழுதேத்திப் பட்டினியாய் நியமமுடன் பணமளிக்கவே பிறந்ததென்றும், அப்ஸரஸ்ஸை அநுபவிக்க ஆசைப்படும் மற்றவர்க்கும் மறையவரே

கர்மமெல்லாம் முறைதவருமல் செய்வதென்றும், அது தவறில் அருநரகம் மறையோரும் புகவேண்டுமென்றும், கூறை சோற்றுக்குமேல் ஆசை கூடாதென்றும், அவற்றையும் அடுத்த மாதத்திற்குச் சேர்த்துவைத்த லாகாதென்றும், உலகாளும் உத்யோகம் ஒருநாளும் கூடாதென்றும், அந்யதேசத்துக்கு அடிவைக்கக்கூடாதென்றும் இத்யாதியான வாயால்சொல்ல அரிதான பலவித நிர்ப்பந்தங்களையும் ப்ராஹ்மணர்க்கேயன்றோ முநிவர்கள் மொழிந்திட்டனர்? அதுவுமன்றி 'விஹிதஸ்ய அநநுஷ்டாநாந் நிந்திதஸ்ய ச ஸேவநாத்' என்று தவறினல் நரகப்ராப்தியையும் விதித்து, 'ப்ராஹ்மணஸ்ய ஹி தேஹோऽயம் நோபபோகாய கல்பதே। இஹ க்லேசாய மஹதே ப்ரேத்யாநந்த ஸுகாய ச' என்று ப்ராஹ்மணன் கஷ்டப்படுவதற்கே பிறந்தவனென்றும், இவ்வுலகத்தில் ஸுகாநுபவம் அவனுக்குக் கிடையாதென்றும் விதித்திட்டார்கள். நம் முன்னோர்க்கும் முனிவர்கட்கும் நம்மிடம் பக்ஷபாதம் இவ்விதமன்றோ இறங்கியிருப்பது?

தனக்கில்லாப் பழமும் நிழலும் பிறர்க்கேயாம் மரமேபோல், மறையவரின் தவம் நீறும், பிறர்க்காகவே இருப்பதை நினைத்து 'ஸஹிஷ்ணுதாய சாகிநே' என்றும், 'ஸர்வஸ்யாஸ்ய ஸம்ருத்தயே' என்று மநுவும், 'த்ருப்த்யர்த்தம் பித்ருதேவாநாம் தர்மஸம்ரக்ஷணாய ச - தபஸ்தப்த்வா ஸ்ருஜத் ப்ரஹ்மா ப்ராஹ்மணாந் வேதகுப்தயே' என்று யாஜ்ஞவல்க்யரும் சொன்னார்கள். இவ்வாறு பெருந்துயரை அநுபவித்து வருந்தி அழும் அந்தணர்கள், கண்ணீர் துடைக்கும் பரிஹாரம்போல் மறையோரை மற்றவர்கள் ஆதரிக்கவேணுமென்றும், அவர்கள் முதன்மையாம் ஜாதியென்றும் ஓலைப்புறத்தில் எழுதிவைத்ததும் மற்றையோர்க்கு ஸஹிக்கவில்லைபோலும்!!

இராப்பகலும் வேலைசெய்து வயிறுவளர்க்க வழியில்லாப் பெயரும் பெருமையும் எதற்கென்னும் வெறுப்பினலும், நாகரிசர் நமக்

காக வளர்த்துவரும் அஸூயா பிசாசத்தின் ஆக்ஞையினலுமன்றோ சில ப்ராஹ்மணச் சிறுவர்கள், ஜாதிக்குச் சிஹ்நமாம் ஐயங்கார் ஐயரெனும் அம்சங்களை எடுத்துப் பும்ஸ்த்வ மில்லாத ... 'ஸம் கோபாலம்' என்பது போலவும், சிலர் அதிலும் சிகை தவிர்ந்து 'கோபால் ஸ்ரீநிவாஸ்' என்றும் திருநாமம் வஹித்தார்கள். இதுதானே 'யேநாவ்ருத்வா தேஸாயம்நா ஸஸ்யாஸ்யவேஷ நத ஷஷ்டி' என்கிறபடியே சிலர்க்கு அலங்காரமாகிறது. இதுபோலவே, ஜபம், தபம், தீர்த்தயாத்ரை, ஸந்யாஸம், மந்த்ரஸ்நாநம், தேவபூஜை, இவை ஒன்றும் வேண்டாது, உண்டுநித்துக் கண்டபடி திரிந்தார்க்கும் பயன் ஒன்றே என்று சொல்லும் முநிவர் எந்த ஜாதிக்குப் பக்ஷபாதிகள் என்பதைப் புத்திமான்கள் கவனிப்பார்களாக.

பின்னும் சிலர், ஜாதிபேதம் ருக்வேதத்தில் சொல்லப்படவில்லையென்றும், மற்றை வேதத்தில் இருந்தாலும் அவ்வேதங்களுக்கு ஸ்வதஃப்ராமாண்ய மில்லாததனல் அவை அப்ரமாணமென்றும், புருஷஸூக்தாதிகளில் சொல்லப்படுமது அர்த்தவாதமென்றும் சொல்லுகின்றனர். இக்கலியுகத்துக்கு அநுகுணமாய் வ்யாஸரும் சொல்லுகின்றனர். இக்கலியுகத்துக்கு அநுகுணமாய் வ்யாஸபதம் நிர்வஹிக்க அவதரித்த இம்மஹான்களுக்கு, இந்த விஷயத்தை வேதபுருஷனே உபதேசித்திருப்பதால், இது ஸம்சயமில்லாது உலகமுழுவதும் பரவுகின்றது.

காடகத்தில் சொல்லுகிறபடியே, அநந்தமான வேதத்தில் அல்பாம்சமே ப்ரசாரத்தில் இருப்பதால், இவ்வேதங்களிலும் நமக்கு அறியவரிதான அம்சங்களை நம் மஹர்ஷிகள் தபோமஹிமையினல் ஸ்ம்ருதி புராணங்களில் சொல்லியிருக்கின்றனர். இவ்வர்த்தத்தை மநுஸ்ம்ருதி 2-ம் அத்யாயத்தில், 'யஃ கஸ்சித் கஸ்யசித் தர்மோ மநுநா பரிகீர்த்தித: । ஸ ஸர்வோऽபிஹிதோ வேதே ஸர்வஜ்ஞாநமயோ ஹி ஸ:' என்று மநு சொல்லியிருக்கிறார். அம்மநு ஸ்ம்ருதியில் ஜாதிபேதத்தை 'ஸர்வஸ்யாஸ்ய து ... வர்ணாநாம்' என்றும் உத்பத்தி ஸித்தமாக விஸ்தரித்திருப்பதை முன்னமே எழுதியிருப்பதுடன், மற்ற ஸ்ம்ருதிகளிலும் பார்க்கலாம் இது விஷயமான விசாரங்கள் வேறு இருப்பதால் இவற்றை விட்டுவிடுகிறோம்.

(இன்னும்வரும்.)

[library stamp]

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஹிந்து விவாஹத் திருத்த மசோதா.*

(தொடர்ச்சி)

தத்காலம் நமது தேசத்தில் சரித்ர மெழுதுவோர் பலர், “வேதகால இந்தியா” வென்றும் புராணகால இந்தியா வென்றும் பல விபாகங்களை ஸ்வச்சந்தமாகக் கற்பித்துக்கொண்டு பல விமர்சங்கள் செய்துவருகிறார்கள். ஹிந்துக்களாகிய நாம் மத்ய ஏஷ்யா தேசத்திலிருந்து இந்தியாவில் குடியேறினதாயும், அக்காலத்திலிருந்த ஆர்யர்கள் சிலர் சேர்ந்து, தங்களுடைய சரித்ரத்தைக் காட்டக்கூடிய ருக்வேதத்தை எழுதினார்களென்றும், அதுவே “வேதகால இந்தியா” வென்றும், அக்காலங்களில் நமது தேசத்தில் ஜாதிபேதமில்லையாகையால் யாவரும் பரஸ்பரம் விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களை ஸஹஜமாய்ச் செய்துவந்தார்களென்றும், இதற்கு ருக்வேதமே முக்ய ப்ரமாணமாயிருப்பதாகவும் வெளியிட்டிருக்கிறார்கள்.

இவ்விஷயங்களைப்பற்றி, ஹிந்து சரித்ர மெழுதுவதையே தொழிலாகக்கொண்டு ஜீவித்துவரும் ஈ. மார்ஸ்டன் (E. Marsden) என்கிற ஆங்கிலேயர், தமது க்ரந்தத்தில் சொல்லியிருப்பதை நாம் இங்குக் கவனிக்கவேணும். அவர் அக்ரந்தத்தில் பின்வருமாறு சொல்லுகிறார்: “வேதகாலத்தில் ஜாதிபேதமில்லை. அவரவர்களுடைய தொழிலையநுஸரித்தே ஜாதி ஏற்பட்டதாகத் தெரிகிறது. ஒரே குடும்பத்தில் ஒருவன் ப்ராஹ்மணனாகவும், மற்றொருவன் வைஸ்யனாகவும், மற்றுமொருவன் சூத்ரனாகவும் அவரவர்களுடைய தொழிலையநுஸரித்து வ்யவஹரிக்கப்பட்டுவந்தார்கள். இக்

காரணத்தினாலேயே அக்காலங்களில் ஜாதிக்கலப்பு விவாஹங்கள் ஸஹஜமாய் நடந்துவந்தன. இவ்விஷயங்களுக்குக் மேல்காட்டியுள்ள ருக்வேத மந்த்ரம் ப்ரமாணமாய் விளங்குகிறது. அதாவது: “காருரஹம் ததோ பிஷகுபலப்ரக்ஷிணீ நநா । நாநாதியோ வஸூயவோ(அ)நு கா இவ தஸ்திமேந்த்ராயேந்தோ பரிஸ்ரவ” *ருக் 10-4-112. ஒரு ரிஷி சொல்லும்போது ‘நான் கவி, அல்லது சில்பியாக இருக்கிறேன்; என்னுடைய பிதா வைத்யர்; தாயார் மாவு அரைக்கும் தொழில் உள்ளவள். நாங்கள் த்ரவ்யம் சேமிப்பதற்காக நாநாவிதத் தொழில் உள்ளவர்களாக இருக்கிறோம்; இவ்வேதத்தின் அர்த்தத்தை ஊன்றிப்பார்த்தால் நாம் கீழ்ச் சொல்லியது நன்றாக விளங்கும்’.

இவ்வாறு மார்ஸ்டன் தமது புஸ்தகத்தில் சொல்லுகிறார். இவருடைய விமர்சன பாண்டித்யத்தைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஸபையோர்களே அதைப்பற்றி நன்றாக நிர்த்தாரணம் செய்யக்கூடியவர்கள். இவருடைய விமர்சனத்தை, ப்ரமாண சரணர்களான ஆஸ்திக ஹிந்துக்கள் எக்காலத்திலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. நமது பிள்ளைகள் வேறு வகையின்றி

---

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் பூவிருந்தவல்லியில் நடைபெற்ற ஐட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில், ஸ்ரீ. உ.வே. அக்நிஹோத்ரம் கோபால தேசிகாசார்யாரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

* “ அஹம் காரு: [illegible] ... [illegible] ... உபலப்ரக்ஷிணீ ... [illegible] ... நாநாதிய: ... [illegible] ... வஸூயவ: ... [illegible] ... இந்த்ராய இந்தோ பரிஸ்ரவ ... [illegible]

இவ்வித சரித்ரக் கதைகளைப் படிக்க நேரிட்டாலும், இவைகளில்
சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஷயங்கள் எல்லாம் நமக்கு உபாதேயங்க
ளென்று நம்பி ஏமாந்து போகக்கூடாது. தற்காலம் வழங்கிவரும்
சரித்ர புஸ்தகங்களெல்லாம் அநேகமாக நமது மத ரஹஸ்யங்களை
எவ்விதத்திலும் அறியச் சக்தியற்றவர்களும், நம்முடன் நல்ல பழ
க்கமற்றவர்களுமான விஜாதீயர்களால் கேவல ஜீவிகைக்காகமட்
டும் எழுதப்பட்டனவேயன்றி, இவைகள் நமது நாகரிகமேன்மை
களை வெளியிடக்கூடியவையல்லவென்று தேசமெங்கும் பல மஹா
புத்திமான்கள் வெளியிட்டுச் சொல்லிவருவதையும் நாம் இங்கு
மறந்துபோகக்கூடாது. நமது வேதங்கள் அநாதிகளென்றும்,
அவைகளுக்குக் கர்த்தா ஒருவருமில்லையென்றும் பலவித ப்ர
மாண யுக்திகளைக்கொண்டு நம் முன்னோர்கள் அநேக ஆயிரம் வர்
ஷங்களுக்கு முன்னாலேயே ஸித்தாந்தம் செய்திருக்கிறார்கள்.
அதன் விவரங்களை நாம் இங்கு ப்ரஸ்தாவிக்கப்போவதில்லை. இப்
படியிருக்க, வேதங்கள் யாரோ சிலரால் ஒருகாலத்தில் எழுதப்
பட்டனவென்று இவர்கள் எந்த யோகத்ருஷ்டியால் கண்டுபிடித்
தார்களோ தெரியவில்லை. தவிர, வேதங்களில் ஜாதிபேதங்கள்
சொல்லப்படவில்லையென்றும், அவரவர்களுடைய தொழில்களை
அநுஸரித்தே ஜாதியும் ஏற்படுகிறதென்றும் சொல்லுவது வெறும்
பிதற்றலேயாகும். இவைகளைப்பற்றிப் பலவிடங்களில் பலரால்
நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. விஸ்தரபயத்தால் அவைகளை நாம்
மீண்டும் இங்கும் ப்ரஸ்தாவிக்கப்போவதில்லை.

இனி சரித்ர நிபுணர் கூறிய ருக்வேத மந்த்ரத்தைப் பார்ப்
போம். தன்னுடைய கக்ஷிக்கு எவ்விதத்திலும் ஸாதகமற்றதான
அந்த மந்த்ரத்தைத் தனக்கு ஸாதகம்போல் அவர் காட்டியிருப்பதி
லிருந்து அவருடைய விமர்சன சக்தியே இப்படித் தாறுமாறாகத்
தான் இருக்குமென்றே நாம் ஊஹிக்கவேண்டியிருக்கிறது. அந்த
மந்த்ரமானது ஓர் அஹீனயாகத்தில் ஸோமரஸத்தைப் பிழியும்
ஸமயத்தில் யஜமானனால் உபயோகிக்கப்படவேண்டியது. ஸோம
லதையைப் பார்த்து யஜமானன் ஸ்தோத்ரம் செய்யும்போது "என்
குடும்பத்திலுள்ளவர்கள் எல்லோரும் எப்போதும் யஜ்ஞத்திற்கு
வேண்டிய கைங்கர்யங்களைச் செய்வதிலேயே ஈடுபட்டவர்களென்
றும், எங்களிடத்தில் தயையால் நீர் ஸோமரஸமாக ஸ்ரவிக்க
வேணு"மென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படிச் சொல்லும்போது

"நான் யஜ்ஞத்திற்கு வேண்டிய ஸ்தோத்ர சஸ்த்ராதி மந்த்ரங்க
ளைச் சொல்லுகிற காரு (கவி) வென்றும், எனது பிதா யஜ்ஞத்
தில் மந்த்ர தந்த்ர லோபமில்லாமல் பாதுகாத்துவருகிற வைத்
யன்போன்ற 'பிஷக்' என்கிற 'ருத்விக்' என்றும், எனது
தாயார் யஜ்ஞத்திற்கு வேண்டிய புரோடாசாதிகளுக்காக மாவு
அரைத்துக்கொடுத்து உபகரிப்பவளென்றும், ஆகவே குடும்பத்
தில் எல்லாரும் தனித்தனியான கைங்கர்யங்களினால் யஜ்ஞத்
திற்கு ஶுஶ்ரூஷை செய்கிறவர்களென்றும் குறிப்பிட்டிக்கிறானே
யல்லது, தங்களது குடும்பத்தில் ஒவ்வொருவரும் வெவ்வேறு தொ
ழில் செய்கிறவர்களென்று சொல்லவரவில்லை. ஆகையால் கீழ்ச்
சொல்லியபடி அர்த்தம் செய்யாமல், சரித்ர நிபுணர் சொல்லும் அர்த்
தத்தை அங்கீகரிக்கமுடியாதென்றும், அங்கீகரித்தால் முன்பின்
விரோதம் பலமாக ஏற்படுமென்பதையும், பாரம்பரையாக ஆர்ய
ஸந்ததியில் பிறந்தவன் அறியமுடியுமேயன்றி அநார்யர்களுக்கு
ஒருகாலத்திலும் அறியக்கூடாதது. ஆகையால், இந்த மந்த்ர
த்தைக்கொண்டு வேதகாலத்தில் ஜாதிபேதமில்லையென்று ஸாதி
த்துவிடப் பார்ப்பது மிகவும் பரிஹஸிக்கத்தகுந்ததே.

இனி வேதகாலத்தில் விஜாதீய விவாஹங்கள் ஸஹஜமாயிரு
ந்தன வென்று சரித்ரநிபுணர் ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறார்கள். இங்கு
வேதகாலமென்கிற காலவிசேஷத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்ளமுடி
யாதாயினும், கலியுகத்திற்கு முந்திய யுகங்களில் இவ்வாசாரம் ஒரு
மாதிரியாக சாஸ்த்ரங்களால் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்தன வென்
பதை நாம் மறுக்கவில்லை. ஆயினும் யுகாந்தரங்களில் ஜாதிக்கலப்பு
விவாஹம் எவ்வளவுதூரம் மதிக்கப்பட்டுவந்த தென்பதையும்,
இன்னும் சில விஷயங்களையும் பின்னால் சொல்வோம். ஆகை
யால் கீழ்ச்சொல்லிய சரித்ர புஸ்தகத்தைக்கொண்டு நமது சாஸ்த்
ரங்களை மாற்றிவிடப் பார்ப்பதும், அதன் பலத்தைக்கொண்டு ப்ர
க்ருத மசோதாவைத் தாங்கிப் பேசுவதும் முடியாத காரியமே.

நமது ஶாஸ்த்ரங்களில் விவாஹயோக்யையான ஸ்த்ரீயை
நிர்ணயிக்கும்போது, ருஷிகள் பல தத்வங்களை வெளியிட்டிருக்கி
றார்கள். இதில் வஸிஷ்டர் சொல்லியிருக்கும் விஷயத்தை நாம்
கவனிப்போம்: குலகௌரவத்தால் குதிரை மாடு முதலியவை
களைக்கூட 'இது நல்ல ஜாதிக் குதிரை, இது நல்ல ஜாதி மாடு'

என்று ஜநங்கள் கௌரவிக்கிறார்கள்; ஆகையால் மனிதனும் நல்ல ஜாதியில் பிறந்த கந்நிகையையே விவாஹிக்க வேணுமென்று 'கல்யாணே ஸுமஹாபாகே யோநிவை ஜாதாம் கந்யாம் ஸ்ரீய ஸமுத்வஹதி' என்பதால் அவர் ஸூசிப்பித்தார். இதன் உண்மையை நாம் நன்றாகப் பராமர்ஶிக்கவேணும். பொதுவாக உலகத்தில் உண்டாகிற ஸ்தாவர ஜங்கம ப்ராணிகள் எல்லாம் பீஜ க்ஷேத்ரம் இவ்விரண்டினுடைய யோக்யதையை அநுஸரித்தே உண்டாகின்றனவாயினும், 'விஶிஷ்டம் குத்ரசித் பீஜம் ஸ்த்ரீயோநிஸ்த்வேவ குத்ரசித். உபயம் து ஸமம் யத்ர ஸா ப்ரஸூதி: ப்ரஶஸ்யதே' என்று மநு சொல்லியபடி சில இடங்களில் பீஜத்தின் யோக்யதையே ப்ரதாநமாயிருக்கக் காண்கிறோம். சில இடங்களில் க்ஷேத்ரத்தின் யோக்யதையும், சில இடங்களில் இவ்விரண்டு குணங்களின் சேர்க்கையால் விலக்ஷணமான குணமும் ப்ரகாசிக்கிறது. ஆனால் பீஜம் க்ஷேத்ரம் ஆகிய இரண்டும், எங்கு ஸமாந குணமுள்ளதாகக் காணப்படுகிறதோ, அதன் ஸந்ததியே விசேஷமாக ஶ்லாகிக்கக்கூடியதென்று மநுவின் அபிப்ராயமாகும். இதற்குக் குதிரை முதலியவைகளை த்ருஷ்டாந்தமாக வஸிஷ்டர் குறிப்பிட்டார்.

நல்ல ஜாதிக் குதிரையினால், தனக்கு ஸமாநகுணமுள்ள குதிரையினிடம் உண்டுபண்ணப்படுகிற ஸந்ததியே இப்போது எவராலும் ஶ்லாகிக்கப்படுகிறது. அல்லாமல், நல்ல அஶ்வத்திற்குக் கர்த்தபத்தினிடம் உண்டாகும் ப்ராணியானது, தனது பித்ரு பீஜஶக்தியைக்கொண்டு நல்ல அஶ்வமென்றாவது, அல்லது மாத்ரு குணத்தை யநுஸரித்துக் கழுதையென்றாவது வ்யவஹரிக்கப்படாமல், ['அஶ்வதரம்'] கோவேறுகழுதை யென்றதோர் புதிய ஜாதியாகவே தனித்து நிற்கிறது. குதிரைகளுக்குள்ளேயே துருஷ்கதேசத்திய அஶ்வங்களுக்கும் இந்திய தேஶத்துக் குதிரைகளுக்கும் உண்டாகும் ஸந்ததியானது, துருஷ்கதேசத்து அஶ்வத்தையாவது இந்திய தேசத்து அஶ்வத்தையாவது அநுஸரித்திராமல் வேறு ஜாதியாகவே காணப்படுவதைப் பார்த்திருக்கிறோம். இம்மாதிரி பேதங்கள் மனிதர்களிடத்திலும் ஸஹஜமாக உண்டாகக்கூடியதே. யூரேஷ்யர் என்று சொல்லப்படும் ஜாதி

யார், பிதாவினுடைய ஜாதி குணங்களையாவது, மாதாவினுடைய ஜாதி குணங்களையாவது அநுஸரிக்காமல், வேறு ஜாதியாகவே தனித்து நிற்கிறார்கள். இவர்களை இப்போது எந்த ஜாதியில் சேர்த்து வ்யவஹரிப்பது? அநேகமாக எல்லாவித குணகர்மங்களாலும் இவர்கள் ஐரோப்யர்களையாவது இந்தியர்களையாவது அநுஸரித்திருக்கவில்லை யாகையால், அவர்கள் இரண்டிலும் சேராமல் கலப்பு ஜாதியாகவே வாழ்ந்துவருகிறார்கள். ஜாதி பேதங்களைப் பாராட்டுவதில்லை யென்கிற ஐரோப்பியர், இவர்களை வேறு ஜாதியாகப் பாவிக்காமலிருக்கிறார்களா வென்பதையும் இங்குக் கவனிக்கவேணும். இவ்விஷயங்களைப்பற்றி 1892-ம் வருஷத்தில் இங்க்லாந்தும் ஜபானும் ஏன் விவாஹ ஸம்பந்தத்தைச் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்று ஜபானிய அதிகாரியொருவரால் கேட்கப்பட்ட ப்ரஸித்திபெற்ற விஜ்ஞாந ஶாஸ்த்ரியான 'ஹர்பர்ட் ஸ்பென்ஸர்' என்கிற மேல்நாட்டு வித்வான், கீழ்ச் சொல்லிய யுக்திகளையும் இன்னும் பல காரணங்களைக்கொண்டும், "விஜாதீய விவாஹம் ஒரு தேஶத்திற்குப் பெரிய பல தீங்குகளையுண்டாக்குமென்றும், இவ்வித விவாஹங்களால் உண்டாகும் ப்ரஜைகள் கீழ்ப்பட்டனவாயும் துர்ப்பலங்களாயும் செல்வாக்கு அற்றவையாயும் இருக்குமென்றும், இம்மாதிரியான ஸம்பந்தத்தின் பலனாகவே இந்தியாவில் யூரேஷ்யர்கள் என்கிற ஜாதியரும் அமெரிக்காவில் ஓர்வித ஜாதியரும் ஐரோப்பியரைவிடத் தாழ்ந்த நிலைமையில் இருப்பதாகவும் விஸ்தாரமாகப் பதில் எழுதியிருக்கிறார். இக்காரணங்களைக்கொண்டே இன்றுவரையிலும் ஜப்பானும் இங்க்லாந்தும் யௌந ஸம்பந்தத்தைச் செய்துகொள்ள முற்படவில்லை. இப்படியிருக்க, நமது தேஶத்தில் இம்மாதிரி விஜாதீய விவாஹங்களால் உண்டாகக்கூடிய தீமைகள் எவை யென்பதை ஒவ்வொருவரும் ஆலோசித்துப் பார்க்கவேணும். ஶ்ரீமாந் படேல் போன்ற திருத்தக்காரர்கள், இம்மாதிரி விவாஹங்களால் ஜாதிபேதம் நீங்கிவிடுமென்று நினைத்ததுபோக, 'விநாயகம் ப்ரகுர்வாணோ ரசயாமாஸ வாநரம்' [பிள்ளையார் பிடிக்கக் குரங்காய் முடிந்தது] என்பதுபோல், கீழ்ச்சொன்ன மாதிரி கணக்கற்ற ஸங்கர ஜாதியார் இந்தியாவில் நிறைந்து ஜாதபேதம் வ்ருத்தியாகவேகூடும். சிலர், யுகாந்தரங்களில் விஜாதீய விவாஹம் [illegible]டிக்கப்பட்டு வந்ததாகவே ஸ்ம்ருதி புரா[illegible]களால் தெரிய

வருகிறபடியால், இப்போதும் அம்மாதிரி ஏன் செய்யக்கூடா தென்று ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். யுகாந்தரங்களில் விஜாதீய விவா ஹங்கள் ஒருமாதிரியாக நடந்துவந்தனவென்பதை யாவரும் மறு க்க முடியாது. ஆயினும் யுகாந்தரங்களில் இவ்வித விவாஹங் கள் எவ்வளவு தூரம் கௌரவிக்கப்பட்டு வந்தன வென்பதையும், இதனால் உண்டான ஸந்ததிகள் எந்த நிலைமையில் வைக்கப்பட் டிருந்தார்களென்பதையும் முக்யமாய் நாம் கவனிக்கவேண்டும். விவாஹமானது, '[illegible]' என்று விஜ்ஞாநேஶ்வரர் சொல்லியதுபோல் பரிஶுத்தமான ஸந்ததியை யும், தர்மங்களை அநுஷ்டிக்கவேண்டியதற்காகவும், கேவல காமத் திற்காகவும், ஆகமூன்று விதமாயிருக்கின்றது. அவற்றில் முத லாவதாகச் சொல்லப்பட்ட இரண்டுவித விவாஹங்களையே நமது சாஸ்த்ரங்கள் விசேஷமாக அங்கீகரித்திருக்கின்றன. தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதற்காகவும் ஸந்தாநத்திற்காகவும் செய்துகொள்ளப் படும் விவாஹமானது, அவரவர்களுக்குரிய ஜாதியில்மட்டும் செய்யப்பட வேண்டுமே யல்லது, வேறு ஜாதியில் செய்து கொள்ளக் கூடாதென்பதே ருஷிகளின் அபிப்ராயம். இப்படி ஸமாநஜாதியில் செய்யப்படுகிற விவாஹத்திலுண்டான ஸந்ததி களுக்கே பிதாவினுடைய ஜாதி கிடைக்குமென்று '[illegible] ।' என்றும், '[illegible] ।' என்றும், '[illegible]' என்றும் மநு யாஜ்ஞவல்க்யாதிகள் அபிப்ராய பேதமின்றித் தீர்மானித்து விட் டார்கள். இதனால், ப்ராஹ்மணர் முதலியவர்கள் அந்தந்த ஜாதி ஸந்தாநங்கள் வேண்டுமென்று விரும்பினால், அந்தந்த ஜாதி ஸ்த் ரீகளையே விவாஹம்செய்து கொண்டால்தான் அது கிடைக்கு மென்றும், இதற்கு மாறாகவிருந்தால் அந்த ஜாதி உண்டாகாதெ ன்றும் நிஶ்சயித்தனர். இதுபோல் தர்மாநுஷ்டாநங்களுக்காகச் செய்யப்படும் விவாஹத்திற்கும் ஸமாநஜாதி ஸ்த்ரீகள்தாம் தகு திவர்களென்றும், இதர ஜாதி ஸ்த்ரீகளுடன் தர்மங்களை அநுஷ்

டிக்கக்கூடாதென்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் சொல்லித் தடுத்துவிட்டார்கள். இதனால் ப்ரா ஹ்மணாதிகள் அவஶ்யம் செய்யவேண்டியதாக விதிக்கப்பட்டு ள்ள யஜ்ஞாதி தர்மகார்யங்களிலும், வேற்றுஜாதி ஸ்த்ரீகள் யோக் யதை யற்றவர்களாகையால் இதிலும் அவர்களை விலக்கிவிட்டார் கள். இந்த ஶாஸ்த்ரவிதிகளை மீறி யுகாந்தரங்களில் அநுஷ்டாந மிருந்ததாக ஒருவரும் சொல்லமுடியாது. இனி, காமத்திற்கா கச் செய்யப்பட்ட விவாஹங்களில் மட்டுமே விஜாதீய விவாஹம் நிந்தையை முன்னிட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் அது, ப்ராக்ருத மசோதாவைத் தாங்கிப் பேசுகிறவர்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் ஸாதகமாயிருக்குமென்பதை நிரூபித்துப் பார்க்கவேணும். மநுவானவர், '[illegible] ।' என்று ஆரம் [illegible] பித்து, த்விஜாதிகளென்று சொல்லப்படுகிற ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யஜாதிகள் மூன்றுபேர்களும் தம்தம் ஜாதியில்தான் விவா ஹம் செய்துகொள்ளவேணுமென்று விதித்துவிட்டு, கேவலம் காம த்தில் ஈடுபட்டு இரண்டாவது விவாஹத்திற்கு ப்ரவ்ருத்தித்த வர்களுக்கு ஓர் வழியும்சொன்னார். அதாவது, ப்ராஹ்மணன் தன க்குக் கீழுள்ள மூன்று ஜாதிகளிலும், க்ஷத்ரியன் இரண்டு ஜாதிக ளிலும், வைஶ்யன் ஒன்றிலும் விவாஹம் செய்துகொள்ளலாமெ ன்று அநுமதித்தார். இம்மாதிரி, காமார்த்தமான விவாஹத்தால் ப்ராஹ்மணனுக்கு க்ஷத்ரிய ஸ்த்ரீயினிடமும், க்ஷத்ரியனுக்கு வை ஶ்ய ஸ்த்ரீயினிடமும், வைஶ்யனுக்கு ஶூத்ர ஸ்த்ரீயினிடமும் பிறக்கும் ஸந்தாநங்கள் தங்கள் பித்ருஜாதிக்குக் கீழ்ப்பட்டனவா யும், மாத்ருஜாதிக்குச் சிறிது மேற்பட்டதானதோர் புதியஜாதியில் சேர்ந்தவர்களென்று '[illegible]

யாம் விஸ்ருஜ்யாம் |' என்பதால் கீழ்ச்சொல்லியவர்களை க்ரமமாக மூர்த்தாவஸிக்தன், மாஹிஷ்யன், கரணன் என்கிற ஜாதிப்பெயரால் அழைக்கப்பட வேணுமென்று சொல்லுகிருர். ஆனல் இம்மூன்று ஜாதிகளுக்கும் பிதாவினுடைய ஜாதியாலேயே வ்யவஹார மேற்படலாமென்று 'ஸ்த்ரீஷ்வநந்தரஜாதாஸு த்விஜைருத்பாதிதாந் ஸுதாந் | ஸத்ருஶாநேவ தாநாஹுர்மாத்ருதோஷவிகர்ஹிதாந்' என்பதால் சொல்லியிருப்பதுபோல் தோன்றினலும், இந்த ஶ்லோகத்தின் வாஸ்தவார்த்தத்தை வ்யாக்யாதா ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருக்கிருர். அதாவது, 'வி[illegible] நிக்ருஷ்டா: | [illegible] நிக்ருஷ்டாஸ்ஸஜ்ஞேயா:' என்பதால் அவர்கள் வேறு ஜாதியரென்றே ஸித்தாந்தம் செய்தார். இதுபோல், ப்ராஹ்மணன் க்ஷத்ரிய ஸ்த்ரீயை விட்டு வைஶ்ய ஸ்த்ரீயினிடம் உண்டுபண்ணும் ப்ரஜையை அம்பஷ்டனென்றும், க்ஷத்ரியனல் ஶூத்ர ஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்தவனை உக்ரன் என்றும், ப்ராஹ்மணனுக்கு ஶூத்ர ஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்தவனை நிஷாதனென்றும், ஜாதிப்பெயரால் வ்யவஹரிக்கும்படி நியமித்திருக்கிருர்கள். ஆகவே எற்கெனவே சொல்லிய மூன்று ஜாதிகளும், இரண்டாவதாகச் சொல்லப்பட்ட அம்பஷ்டன் உக்ரன் நிஷாதன் என்கிற மூன்று ஜாதிகளும், சேர்ந்து ஆறுபேர்கள் அநுலோம ஜாதிகளென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிருர்கள். இந்த அநுலோம ஜாதியர் அறுவரும் வெவ்வேறு ஜாதி தொழில் இவைகளுடன் கீழ்ச்சொல்லிய யூரேஷியர்களைப்போலிருந்து வந்தவர்கள். ஆனல், இங்கு மநு, முதலில் ப்ராஹ்மணன் ஶூத்ர ஸ்த்ரீயையும் காமார்த்தமாக விவாஹம் செய்து கொள்ளலாமென்று சொன்னராயினும், பிறகு தனது ஸித்தாந்தத்தை முடிவாகச் சொல்லும்போது, ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரியர் இருவரும் எவ்வித ஆபத்காலமாயிருந்தாலும் ஶூத்ரஸ்த்ரீயை பார்யையாகக் கொள்ளக்கூடாதென்றும், இன்னும் அதிலுள்ள தோஷங்களையும், "ந ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியயோராபத்யபி ஹி திஷ்டதோ: | கஸ்மிம்ஶ்சிதபி வ்ருத்தாந்தே ஶூத்ரா பார்யோபதிஶ்யதே | ஹீநஜாதி

ஸ்த்ரியம் மோஹாதுத்வஹந்தோ த்விஜாதய: | குலாந்யேவ நயந்த்யாஶு ஸஸந்தாநாநி ஶூத்ரதாம் | ஶூத்ராம் ஶயநமாரோப்ய ப்ராஹ்மணோ யாத்யதோகதிம் | ஜநயித்வா ஸுதம் தஸ்யாம் ப்ராஹ்மண்யாதேவ ஹீயதே | வ்ருஷலீபேநபீதஸ்ய நி:ஶ்வாஸோபஹதஸ்ய ச | தஸ்யாம் சைவ ப்ரஸூதஸ்ய நிஷ்க்ருதிர் ந விதீயதே |' என்பதால் எடுத்து விளக்கினர். அதாவது: ப்ராஹ்மணர், க்ஷத்ரியர்கள், ஸந்தாநம், தர்மங்கள் இவைகளை யுத்தேஶித்து ஶூத்ர ஜாதி ஸ்த்ரீகளை விவஹிக்கக் கூடாதென்றும், அப்படிச் செய்கிறவர்கள் தங்கள்து குலங்களையும் ஸந்தாநங்களையும் தாழ்ந்த நிலைமைக்குக் கொண்டுவந்து அவர்களும் பதிதர்களாக ஆகிவிடுகிறதாயும் சொன்னர். யாஜ்ஞவல்க்யர் இதைப் சொல்லும்போது ஓர் காரணத்தையும் குறிப்பிட்டார். 'யதுச்யதே த்விஜாதீநாம் ஶூத்ராத்தாரோபஸங்க்ரஹ: | நைதந்மம மதம் யஸ்மாத்தத்ராயம் ஜாயதே ஸ்வயம் ||' என்ருர். அதாவது, 'ஶூத்ரஜாதி ஸ்த்ரீகளை ப்ராஹ்மணர்கள் விவாஹம் செய்துகொள்வதென்பது என்னுடைய மதமில்லை. ஏனென்ருல் - அந்த ப்ராஹ்மணனே ஶூத்ர ஸ்த்ரீயின் கர்ப்பத்தில் ப்ரவேஶித்து ஸந்தாநமாக வெளிப்படுகிருன்' என்ருர். அதாவது, 'ஶுக்ரஶோணிதஸம்பவ: புருஷோ மாதாபித்ருநிமித்தக:' என்று வஸிஷ்டாதிகள் சொல்லியதுபோல், ப்ரஜோத்பத்திக்கு முக்ய ஹேதுவாயிருப்பது சுக்லமேயாகும். இந்த சுக்லத்திலேயே அந்தந்த மனிதர்களுடைய ஜாதி, குணம், ரூபம், சேஷ்டை முதலிய எல்லாவித குணங்களும் கர்ப்பத்திற்கு உண்டாகி ஸந்ததிகள் உண்டாவதைப் பார்க்கிருேம். ப்ரஜோத்பத்தி ஸாதநமான சுக்ரமானது, மனிதனுடைய ஒவ்வொரு அங்கங்களிலிருந்தும் வெளிப்பட்டு ஒன்ருகியே அந்த சக்தியை அடைகிறது. ஆகையால்தான் மனிதன், நகம் முதல் சிகை வரையில் ஒவ்வொரு அங்கத்திலும் மாதாவையோ பிதாவையோ அநுஸரித்திருப்பதைப் பார்த்து வருகிருேம். ஆகையால் சுக்ர ரூபமாக மனுதே கர்ப்பாசயத்தில் ப்ரவேசித்து வெளிப்படுகிறதாகவே

ரிஷிகள் நிர்ணயித்தார்கள். இவ்வித அபிப்ராயங்களை வெளியிடக்கூடிய மந்த்ரமொன்று, ஜாதகர்ம ப்ரகரணத்தில் படிக்கப்பட்டிருக்கிறதையும் இங்குக் குறிப்பிடலாம். அதாவது, '[illegible]', '[illegible]' என்பதே. குமாரனைப் பார்த்துப் பிதா சொல்லும்போது, 'நீ என்னுடைய ஒவ்வொரு அங்கங்களிலிருந்தும் ஹ்ருதயத்திலிருந்தும் வெளிப்படுகிறாய்; ஆகையால் பிள்ளை யென்கிற பெயருடனிருக்கிற நீ, எனது ஆத்மாவே' என்றது. இவ்வித அபிப்ராயத்தைக் கொண்டுதான், '[illegible]' என்கிற [illegible]யும் விளக்கிச் சொல்லிற்று. பதியே கர்ப்பரூபமாக பார்யையிடம் ப்ரவேசித்துப் பத்தாவது மாதத்தில் வெளிப்படுகிறான். ஆகையாலேயே பார்யையை 'ஜாயா' என்று சொல்லுகிறார்கள். இவ்வர்த்தத்தையே மநுவும், '[illegible]' என்று ஸ்மரித்தார். இதனால் சூத்ர ஸ்த்ரீயை விவாஹித்த ப்ராஹ்மணன், சுக்ரத்தின் வழியாக அவளுடைய கர்ப்பாசயத்தில் ப்ரவேசித்து வெளிப்படுகிறதாக ஏற்படுகிறபடியால், அந்த விவாஹம் கூடாதென்பது யாஜ்ஞவல்க்யருடைய மதம். ஆகையாலேதான் அவர் '[illegible]' என்று சொன்னார். இதுபோல் வஸிஷ்டரும் '[illegible]' என்கிற ஸூத்ரங்களால் ஶூத்ரா விவாஹத்தை நிஷேதித்துவிட்டு, இதனால் குலம் தாழ்ந்த நிலைக்கு வருவதுடன், பரலோகத்திலும் தோஷமிருப்பதைக் குறிப்பிட்டார். இதுபோல் ஶங்கரரும், '[illegible]

[illegible]' என்று ஶூத்ரா விவாஹத்தை நிஷேதித்தார். வ்யாஸரும், '[illegible]' என்றார். இம்மாதிரி ரிஷிகள் அனைவரும் ஏகமதிகளாயிருந்து, யுகாந்தரங்களில் கூட சூத்
ரா விவாஹத்தைக் கண்டிப்பாக நிஷேதித்துவிட்டார்கள். இவ்
வளவு தூரம் நாம் நிரூபித்து வந்தது எதற்காகவென்றால், யுகாந்
தரங்களில் விஜாதீய விவாஹம் நடந்து வந்தாலும், அவை ப்ராஹ்
மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யர் என்கிற மூன்று ஜாதிகளுள் மட்டும் நடந்
தனவென்றும், இவ் விவாஹங்களும் தர்மாநுஷ்டாநங்களுக்கும்
நல்ல ஸந்ததிக்கும் உபயோகப்படாமல் கேவலம் காம வெறியைத்
தொலைக்கமட்டும் ஏற்பட்டதென்றும், இதிலிருந்து உண்டான
ஜாதிகள் வெகு கீழ்ப்பட்டவர்களாகவே இருந்து வந்தார்களென்
றும், ப்ராஹ்மணன் ஶூத்ர ஸ்த்ரீயை எக்காரணத்தைக்கொண்
டும் யுகாந்தரங்களில்கூட விவாஹிக்கக்கூடாதென்றும் எடுத்துக்
காட்டுவதற்காகவே. ஆகையால் யுகாந்தரங்களில் இவ்வாசாரம்
இருந்ததென்று சாக்குச் சொல்லி இதை ஆதரிப்பவர்கள் கீழ்ச்
சொல்லிய விஷயங்களைக் கவனிக்கவேணும்.

(இன்னும் வரும்.)

ஶ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

						ரூ.	அ.	ப.
6.	ஆர்யாப்யுதயம்.							
	ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்		...	...	...	0	2	8
7.	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம்	III		...	...	1	0	0
	Do	V		...	...	1	0	0
	Do	VI		...	...	1	0	0
	Do	VII		...	...	1	8	0
	Do	VIII		...	...	8	0	0

ஸ்ரீ:.
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.
ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ந்யாய பரிசுத்தி.*

(தொடர்ச்சி.)

ஸாங்க்ய தர்ஶநத்திற்குப் பிறகு யோகதர்ஶநம் பிறந்திருக்க வேண்டும். இப்பொழுது காணப்படும் பதஞ்ஜலிக்ருத ஸூத்ரங்களைத்தான் யோக தர்ஶநம் என்று வழங்கிவருகிறார்கள். 'ஹிரண்யகர்ப்போ யோகஸ்ய வக்தா' எனும் மஹாபாரத வசநப்படி ஹைரண்ய கர்ப்ப ஸூத்ரங்கள் ஆதியிலிருந்து காலக்ரமத்தில் மறைந்துபோயிருக்கவேண்டுமென்றும் சிலர் நினைக்கிறார்கள். இதன் பின்னர், கணாத மஹர்ஷிக்ருதமான வைஶேஷிக தர்ஶநம் என்னும் பத்து அத்யாயமும் இருபது ஆஹ்நிகமும் உள்ள ஸூத்ரங்கள் ஆவிர்ப்பவித்தன. காணாத தர்ஶநத்திற்கு ஸமாந தந்த்ரமாய், காணாத ஸித்தாந்த விவரண ப்ராயமான ந்யாயதர்ஶநம் அக்ஷபாதரெனும் கௌதம மஹர்ஷியால் பின்பு செய்யப்பட்டது. இதற்குப்பின்புதான் ஜைமினீயம் எனும் மீமாம்ஸா தர்ஶநம் வேதத்தின் பூர்வபாகத்திற்கு வ்யாக்யாந ரூபமாய் அவதரித்தது. எல்லாத்தர்ஶநங்களுக்கும் பின்புதான் ஸர்வ தர்ஶந ஶிரோமணியாய் வேதத்தின் உத்தரபாக விவரணமான வேதாந்த தர்ஶநம் ஆவிர்ப்பவித்திருக்கிறது. வேதாந்த தர்ஶநம் எனும் வ்யாஸ ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் இதர ஸகல தர்ஶநங்களும் கண்டிக்கப்பட்டிருப்பதே இதனுடைய அந்திமாவதாரத்திற்குத் தகுந்த ஸாக்ஷி. மற்ற தர்ஶநங்களுக்குள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஆவிர்ப்பாவ காலத்திற்குள்ள விப்ரகர்ஷத்தைவிட மிகவும் ஸ்வல்பமான விப்ரகர்ஷமே பூர்வோத்தர மீமாம்ஸைகளுக்குள் ஏற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்றும் சொல்லுகின்றார்கள். வேறு சிலர், ந்யாயதர்ஶநம், வைஶேஷிக தர்ஶநம், யோகதர்ஶநம், ஸாங்க்ய தர்ஶநம், மீமாம்ஸா தர்ஶநம், வேதாந்த தர்ஶநம் என்னும் க்ரமத்தை ஆதரிக்கின்றார்கள். இவர்கள் சொல்லும் காரணங்களாவன :—

நாஸ்திகர்களான குதார்க்கிகர்களால் வேதமார்க்கமும் வைதிகஸித்தாந்தமும் சீர்குலைந்து நிற்க, அவர்களை யுக்தி ஜாலத்தாலேயே நிராகரிக்க கௌதம மஹர்ஷியால் யுக்தி ப்ரதாநமான ந்யாய ஶாஸ்த்ரம் நிர்மிக்கப்பட்டது. பிறகு கௌதமர் சொன்னவைகளில் சில ப்ரமாணங்களையும் ப்ரமேயங்களையும் ஸம்மதிக்காமல் கணாதர் வைஶேஷிக தர்ஶநத்தை எழுதினார். இவர்கள் இரண்டு பேரும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கும் நிமித்தேஶ்வர வாதத்தையே தானும் அங்கீகரித்துப் பதஞ்ஜலி யோகதர்ஶநத்தை வெளியிட்டார். யோகதர்ஶநத்திலுள்ள பல விஷயங்களையும் ஒப்புக்கொண்டும், ப்ரக்ருதி புருஷவிவேகத்தை மாத்ரம் அதிகமாகச் சொல்லியும், ஈஶ்வரன் விஷயத்தில் ஔதாஸீந்யத்தை வஹித்தும், கபிலரால் ஸாங்க்ய தர்ஶநம் வெளியிடப்பட்டது. பின்பு பூர்வபாக வ்யாக்யாநமான மீமாம்ஸா தர்ஶநமும், உத்தரகாண்ட விவரணமாயும் இதர மதங்களை ஆங்காங்கு கண்டிப்பதுமான வேதாந்த தர்ஶநமும் அவதரித்தன. ஸூத்ரங்களின் விஷய பர்யாலோசனையிலும் இந்த க்ரமம் தான் ஏற்படும்.

மேலே சொன்ன அபிப்ராயங்களில், ஔசித்யாநௌசித்ய விசாரம் செய்வது ப்ரக்ருதத்திற்கு அத்யந்தோபயோகியல்லாமையால் அதை விட்டுவிடுகிறேன். ஆனால் காணாத கௌதமீயங்களில் பௌர்வாபர்ய விசாரம் பண்ணவேண்டியது அநேக ப்ரகாரேண உபயுக்தமாகையால் அதைச் சிறிது விசாரிப்போம். இந்த இரண்டு தர்ஶநங்களும் ஸமாந தந்த்ரங்கள் என்பது நிர்விவாதமான விஷயம். காணாத தர்ஶநத்தில் க்ரந்தகர்த்தாக்கள், காணாத ஸூத்ரத்தில் காணப்படாத அவஶ்யாபேக்ஷித பதார்த்த நிரூபண ப்ர... [illegible]

* இது, சென்ற மார்கழியில் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில், படிக்கும்பொருட்டு ஸ்ரீ. உ.வே. அபிநவபட்ட பாணாராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்ட உபந்யாஸம்.

[illegible]' என்று எழுதுகிறார்கள். அதாவது, ந்யாயஸூத்ரத்திலிருந்து அறிந்து கொள்ளட்டுமென்று நினைத்துக் காணாதர் சொல்லாமல் விட்டுவிட்டார் என்று நிரூபிக்கிறார்கள். இவ்வாறே ந்யாயதர்ஶநத்தில் க்ரந்தகர்த்தாக்களும் எழுதுகிறார்கள். இதனால் பௌர்வாபர்யத்தில் வலவத்தான ஸம்ஶயம் உண்டாகின்றது. வாயுபுராணம் பூர்வகண்டம் 23-வது அத்யாயத்தில் மஹேஶ்வர ஸம்வாதத்தில், '[illegible] ॥" என்னும் மஹேஶ்வர வசநப்ரகாரம் கணாதரும் கௌதமரும் ஒரேகாலத்தினராக ஏற்படுகிறபடியால் காலபேதத்தைக் கொண்டும் பௌர்வாபர்யம் நிர்ணயிக்கமுடியாது. ஆகிலும், வைஶேஷிகம் ப்ராதமிக மென்பதும், ந்யாயதர்ஶநம் பஶ்சாத்தந மென்பதும் விராமதமான பண்டித ப்ரவாதம். '[illegible] ॥' என்று ஸர்வஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹத்தில் வைஶேஷிக பக்ஷோபஸம்ஹாரத்திலுள்ள வசநமும், '[illegible]' என்கிற தார்க்கிக ரக்ஷாகாரிகையும் இந்த அபிப்ராயத்தையே பலப்படுத்துகின்றன. ஆனால் இந்த விஷயத்தில் ஆலோசிக்கவேண்டிய அம்ஶங்கள் அநேக மிருக்கின்றன. ஸூத்ரத்தின் பொதுவான போக்கும் ஶப்தரசநாரீதியும் '[illegible],' '[illegible]' என்பது முதலிய ஸூத்ரஶைலியும் வைஶேஷிக தர்ஶநம் பிந்தியது என்பதைக் காட்டுவதாகத்

தோன்றுகிறது. பொதுவாய் முன்புள்ள கொள்கைகளைப் பின் வந்த க்ரந்தகாரர்கள் சுருக்கியும் தூஷித்தும் எழுதுவது வழக்கம். கௌதம தர்ஶநத்திலோ 16-பதார்த்தங்கள் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்க, வைஶேஷிக தர்ஶநத்தில் 6 அல்லது 7 பதார்த்தங்களே அங்கீகரிக்கப்படுகின்றன. கௌதமர், ப்ரத்யக்ஷம், அநுமாநம், உபமாநம், ஶப்தம் என்று நான்கு ப்ரமாணங்களை அங்கீகரிக்க, கணாதர், ப்ரத்யக்ஷம் அநுமாநம் என்னும் இரண்டு ப்ரமாணங்களை மாத்ரமே ஒப்புக்கொள்கிறார். மேலும், ஒரே வித்யா ப்ரஸ்தாநத்தில் ப்ராசீநாபிப்ராயங்களுக்கு அநாதரமும், நவீநாபிப்ராயங்களுக்குக் கௌரவமும் ஏற்படுவதை பாட்ட ப்ராபாகராதி மீமாம்ஸகர்கள் விஷயத்திலும், பட்டோஜிநாகேஶாதி ஶாப்திகர்கள் விஷயத்திலும் வாமந மம்மடாதி ஆலங்காரிகர்கள் விஷயத்திலும் காணுகின்றோம். தர்க்கவித்யா ப்ரஸ்தாநத்திலோ இப்பொழுது படந பாடநாதிகளிலுள்ள தர்க்க ஸங்க்ரஹ முக்தாவலீ ந்யாயமஞ்ஜரீ முதலிய தார்க்கிக க்ரந்தங்களில் வைஶேஷிக ஸித்தாந்தமே மேலோங்கி நிற்பது தார்க்கிகர்களுக்கு ஸுவ்யக்தம். ப்ராசீநமான ந்யாயதர்ஶநம் வித்யா ஸ்தாநத்தில் படிக்கப்பட்டிருப்பதும் நவீநமான வைஶேஷிகம் த்ரயீ தர்ம விலோபகமாக நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதும் இந்த கொள்கைக்கு அவலம்பந மாகலாம். ப்ரஹ்ம ஸூத்ரத்தில் [illegible] கரணஸூத்ரங்களால் பரமாணுகாரணத்வாதி வாதங்களைக் கண்டிக்குமிடத்தில், ஸ்ரீஶங்கர பாஷ்யத்தில் 8-வைஶேஷிக ஸூத்ரங்கள் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவே யன்றி, ந்யாயஸூத்ரம் ஒன்றுகூட எடுக்கப்படவில்லை. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்திலும் வைஶேஷிக ஸூத்ரங்கள் காட்டப்படாவிடினும், பூர்வபக்ஷ ப்ரக்ரியையும் ஸித்தாந்த ரீதியும், ப்ராயேண ஶாங்கரபாஷ்யாநுஸாரிகளே. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் ஆக்ஷபாத தர்ஶநத்தையும் பாஹ்யகோடியில் சேர்த்திருப்பது, '[illegible]' என்று ஸ்ரீதேஶிகன் அருளிச்செய்திருப்படி வைஶேஷிக [illegible]

தாந்தத்தைப் புகவிட்டு, வ்யாகுலீக்ருதமான ந்யாய தர்ஶநத்தைப் பற்றியே. இந்த விஷயத்தைக்குறித்து விரிவாகப் பின்பு பேசுவோம். பாத்மோத்தர கண்டம் முழுவதுமே ப்ரக்ஷிப்த ரஹிதமென்றும் ப்ரமாணம்தான் என்றும் ஏற்றுக்கொண்டாலும், ‘ப்ரதமம் ஹி மயைவோக்தம் ஶைவம் பாஶுபதாதிகம் | மச்சக்த்யாவேஶிதைர் விப்ரை: ஸம்ப்ரோக்தாநி தத: பரம் || கணாதேந து ஸம்ப்ரோக்தம் ஶாஸ்த்ரம் வைஶேஷிகம் மஹத் | கௌதமேந ததா ந்யாயம் ஸாங்க்யம் து கபிலேந வை ||’ என்று ஶிவபார்வதீ ஸம்வாதத்திலுள்ள ஶிவ வசநத்திற்குத் தர்ஶநங்களின் பௌர்வாபர்யத்திலும் தாத்பர்யம் கொள்ளவேண்டிய நிர்பந்தமில்லை.

இனி, தர்க்க தர்ஶநத்தின் ப்ராமாண்யாதிகளைப்பற்றிச் சிந்திப்போம். வைஶேஷிக தர்ஶநத்தையும் ந்யாய தர்ஶநத்தையும் சேர்த்துப் பொதுவாய் ந்யாயவித்யா, ஹேதுவித்யா, தர்க்கவித்யா, ப்ரமாணஶாஸ்த்ரம், தத்வஶாஸ்த்ரம், பக்கிகா ஶாஸ்த்ரம், [illegible], ஆந்வீக்ஷிகீ என்று அங்கங்கே வ்யவஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ந்யாயவித்யா என்பதும் ஆந்வீக்ஷிகீ என்பதும் ஆக்ஷபாத தர்ஶநத்தை மாத்ரமே குறிப்பிடுவனவென்று சொல்வாரும் உளர். ‘[illegible] ந்யாய [illegible]’ என்று விஶ்வநாத வ்ருத்தியில் காண்கிறோம். ‘ந்யாயோ மீமாம்ஸாயாஶ் ஶாஸ்த்ராணி’ என்பது ஸுபாலோபநிஷத். ‘ப்ரத்யக்ஷம் சாநுமாநம் ச ஶாஸ்த்ரம் ச விவிதாகமம் | த்ரயம் ஸுவிதிதம் கார்யம் தர்மஶுத்திமபீப்ஸதா || ஆர்ஷம் தர்மோபதேஶம் ச வேதஶாஸ்த்ராவிரோதிநா | யஸ்தர்க்கேணாநுஸந்தத்தே ஸ தர்மம் வேத நேதர: ’, ‘த்ரைவித்யோ ஹைதுகஸ் தர்கீ நைருக்தோ தர்மபாடக: | த்ரயஶ்சாஶ்ரமிண: பூர்வே பரிஷத் ஸ்யாத் தஶாவரா’, ‘த்ரைவித்யேப்யஸ் த்ரயீம் வித்யாத் தண்டநீதிம் ச ஶாஶ்வதீம் | ஆந்வீக்ஷிகீம் சாத்மவித்யாம் வார்தாரம்பாம்ஶ்ச லோகத: ’ என்று மநுஸ்ம்ருதி ‘புராண ந்யாய மீமாம்ஸா தர்மஶாஸ்த்ராங்க மிஶ்ரிதா: | வேதா: ஸ்தாநாநி வித்யாநாம் தர்மஸ்ய ச சதுர்தஶ’ என்பது யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதி. ‘[illegible]’ என்கிற வசநம் மோக்ஷதர்மத்தில் இருப்பதாக விஶ்வநாதன் எழுதுகிறான். மஹாபாரதத்தில் ஸபா பர்வத்தில், ‘ந்யாயவித் [illegible]’ என்றும், சாந்திபர்வத்தில், ‘[illegible]’ என்றும் ஆஶ்வமேதிக பர்வத்தில், ‘[illegible]’ என்றும் காணப்படுகிறது. மத்ஸ்யபுராணத்திலும் பத்மபுராணத்திலும் தர்க்கவித்யா ப்ரஶம்ஸையைக் காண்கிறோம். ‘மீமாம்ஸா ந்யாய தர்கஶ்ச உபாங்க: பரிகீர்தித:’ என்று வ்ருத்திகாரன் எழுதுகிறான். ‘[illegible] ந்யாய ஶாஸ்த்ரம் ச [illegible]’ என்றும், ‘ந்யாய தந்த்ராண்யநேகாநி [illegible]’ என்றும், ‘[illegible] ப்ரமாணாதி ஸ்வலக்ஷண தத்பரம்’ என்றும், ஸர்வ ஸித்தாந்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஶங்கராசார்யர் சொல்லுகிறார்.

மேலேகாட்டிய வசநங்களால் இந்தத் தர்க்கவித்யையானது வித்யாஸ்தாநமாகவும் தர்மஸ்தாநமாகவும் ஸ்வீகரிக்கப்பட்டு, ப்ராமாணிகர்களால் ப்ரமாணத்வேந அங்கீகரிக்கப்பட்டிருப்பதாக நாம் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆனால், இதற்கு மாறாகவே, ‘[illegible]’ என்று மநுஸ்ம்ருதியிலும், ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்று மஹாபாரதத்திலும், ‘[illegible]’ என்று ஹரிவம்ஶத்திலும், ‘[illegible]’ என்று ஸ்ரீமத்ராமாயணத்திலும், ‘[illegible]’ என்று தேவீபாகவதத்திலும் தர்க்க வித்யா நிந்தாபரங்களான வசநங்கள் காணப்படுகின்றன. இவ்வாறாகவே ‘[illegible]’ என்றும், ‘[illegible]’ என்றும், இவைபோன்ற வேறு பல வசநங்களும் தர்க்கவித்யா தூஷகங்களாகக் காணப்படுகின்றன.

என்றாலும் ‘[illegible]’ என்னும் மநுவசநத்தையும், ‘[illegible]’ என்கிற பாரதவசநத்தையும், ‘[illegible]’ என்றும் பராஶரோப புராண வசநத்தையும், தர்க்காப்ரதிஷ்டாநாதி ஸூத்ரபாஷ்யாதிகளையும் உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாயத்தையும் சிந்தனைசெய்து, நமது தேசிகன், ‘[illegible]’ என்று காட்டியிருக்கும் ராஜமார்க்கத்தில் ஸஞ்சரிப்போர்க்கு எந்த இடத்திலும் விஷய வ்யவஸ்தாபந க்லேஶம் கிடையாது. ஆகையால் நிஷேத வசநங்களெல்லாம் வேதவிருத்த ஶுஷ்கதர்க்கவாத விஷயங்களென்று கண்டுகொள்வது. ‘[illegible]’ என்னும் ஸ்ம்ருதியோடு ஐககண்ட்யத்தை நினைத்து, இந்த நிஷேத வசநங்களை வைஶேஷிக விஷயங்களாகக் கொள்ளவுமாம்.

இப்பொழுது பூர்வக்ரந்தங்களைப்பற்றிப் பேசுவோம். ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ந்யாயக்ரந்தங்களில் [illegible] அநுவாதம் பண்ணப்பட்ட ப்ராசீந க்ரந்தங்களையும், நாம நிர்த்தேஶம் செய்யப்பட்ட க்ரந்தகர்த்தாக்களையும் மாத்ரமே இங்கு குறிப்பிடுகிறோம். இந்த க்ரந்தங்களை அஸாம்ப்ரதாயிக பாஹ்ய தர்க்க க்ரந்தங்கள், அஸாம்ப்ரதாயிக தார்க்கிக க்ரந்தங்கள், ஸாம்ப்ரதாயிக ந்யாயக்ரந்தங்கள் என்று மூவகைப்படுத்தலாம். முதல் வகுப்பில் திங்நாகனுடைய ப்ரமாண ஸமுச்சய க்ரந்தம், தர்ம கீர்த்தியின் ந்யாய பிந்து, வாதந்யாயம் முதலியவை சேர்ந்தன.

இரண்டாவது வகுப்பையும், வைஶேஷிக க்ரந்தத்தாலும் நையாயிக க்ரந்தத்தாலும் இருபிரிவுள்ளதாகக் கொள்ளலாம். வைஶேஷிக ப்ரஸ்தாநத்தில், காணாதஸூத்ரம், அதற்கு ப்ரஶஸ்தபாதர் எழுதிய பாஷ்யம், அந்த பாஷ்யத்திற்கு வ்யாக்யாநங்களான கிரணாவலீ ந்யாயகந்தலீ என்னும் இரண்டு க்ரந்தங்கள் உதயந க்ருத லக்ஷணாவலீ ஆகிய இவைகளைச் சொல்லவேண்டும். நையா

யிக பத்ததியில் ந்யாயஸூத்ரம், அதற்கு வாத்ஸ்யாயநர் என்னும் பக்ஷில ஸ்வாமி செய்த பாஷ்யம், உத்யோதகரர் எழுதிய ந்யாய வார்த்திகம், இந்த வார்த்திகத்திற்கு வ்யாக்யாநமாக வாசஸ்பதிமிஶ்ரன் செய்த ந்யாய வார்த்திக தாத்பர்ய டீகா, இதற்கு வ்யாக்யாநமாக உதயநர் செய்த தாத்பர்ய டீகா பரிசுத்தி, உதயந க்ருதங்களான குஸுமாஞ்ஜலி, ஆத்மதத்வ விவேகம், ந்யாய பரிஶிஷ்டம் இவைகள், வரதராஜ க்ருதமான தார்க்கிக ரக்ஷை ஆகிய இவைகளைச் சொல்லக் காரணமிருக்கின்றது. ஶ்ரீதேசிகன் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும், '[illegible] வருகிறது' என்றும் ஒரு பூஷணனை எழுதியிருக்கிறார். தார்க்கிக ரக்ஷா வ்யாக்யாநத்தில் கோலாசல மல்லி நாதனும் '[illegible]' என்று எழுதுகிறான். ஆனால் இந்த பூஷணன் யாவன் என்பதும், அவனது க்ரந்தம் எது என்பதும் தெரியவில்லை. இதில் பாஷ்யகர்த்தாவாகிய வாத்ஸ்யாயநன் '[illegible]' என்கிற நிகண்டு ப்ரகாரம் த்ராவிடன் என்னும் ஸ்வாமி பதம் வருவதால் இவன் மஹர்ஷியல்லவென்றும், அநேகமாய்க் காஞ்சீபுரவாஸியாயிருக்கவேணுமென்றும் சிலர் ஊஹிக்கிறார்கள். ஆனால் நமது தேசிகன் 'பக்ஷிலனென்கிற மஹர்ஷி பாஷ்யம் பண்ணும்படி' என்று வாத்ஸ்யாயநரை மஹர்ஷியாகவே பேசுகிறார். தார்க்கிக ரக்ஷாகாரனும் '[illegible]' என்று எழுதுகிறான். ஜயந்தபட்டனுடைய அதிப்ரௌடமான ந்யாய மஞ்ஜரியும், கங்கேசோபாத்யாயனுடைய தத்வசிந்தாமணியும் ஶ்ரீதேசிகன் காலத்திற்கு வெகுகாலம் முந்தியே எழுதப்பட்டதாகத் தெரிந்தபோதிலும், இந்த க்ரந்தங்களை ஶ்ரீதேசிகன் கடாக்ஷித்திருப்பதாகத் தெரியவில்லை. முக்யமாய்க் குஸுமாஞ்ஜலிக்குக் கண்டநமாய், முடிவில் அத்வைதமத பக்ஷபாதியாய், '[illegible]' என்று மறுபெயர் பெற்ற ஶ்ரீஹர்ஷ க்ருதமான கண்டந கண்டகாத்யத்தை ஶ்ரீதேசி

கன் கடாக்ஷித்திருப்பதை '[illegible]' என்கிற வாக்யத்திற்குப் பதிலாக '[illegible]' என்று ஶததூஷணியில் ஶ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்திருப்பதிலிருந்தும் வாக்யார்த்தத்தை தத் க்ரந்தங்களில் கண்டித்திருப்பதிலிருந்தும் அறிந்துகொள்ளலாம். இந்த நையாயிகர்களுக்குள் உதயநாசார்யரிடத்தில் ஶ்ரீதேசிகனுக்கு விசேஷ கௌரவபுத்தியுண்டென்பது '[illegible]' என்பதிலிருந்து அறியத்தக்கது. இனி, நம்முடைய ஸம்ப்ரதாய ந்யாய ப்ரபந்தங்களைப்பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்கப்புகுந்தால், முதலில் ஶ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய ந்யாய தத்வமென்னும் நிபந்தநம் தான் புரஸ்பூர்த்திகமாய் நிற்கிறது. ஶ்ரீதேசிகன் க்ரந்தங்களிலிருந்து நான் அறிந்துகொண்டிருக்கிற ஸாம்ப்ரதாயிக ந்யாயக்ரந்தங்களை அடியில் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஶ்ரீமந்நாதமுநிகள் அருளிச்செய்த ந்யாய தத்வம், ஶ்ரீவரத நாராயண பட்டாரகருடைய ந்யாய ஸுதர்ஶநம், ஶ்ரீவாதி ஹம்ஸ வலாஹகாசார்யருடைய ந்யாய குலிஶம், ஶ்ரீவிஷ்ணு சித்தருடைய ப்ரமேய ஸங்க்ரஹம், ஸங்கதிமாலை, ஶ்ரீராமமிஶ்ரருடைய ஷடர்த்த ஸம்க்ஷேபம், ஶ்ரீவரதவிஷ்ணு மிஶ்ரருடைய மாந யாதாத்ம்ய நிர்ணயம், பட்டபராஶரருடைய தத்வ ரத்நாகரம், ஶ்ரீயாமுநாசார்யருடைய ஸித்தித்ரயம், ஆகிய இவைகளும், ப்ரஜ்ஞாபரித்ராண க்ரந்தமும் முன்னிருந்தவைகள் என்று தெரியவருகிறது.

இந்த க்ரந்தங்களில் இப்பொழுது 'எதெது கிடைக்கக்கூடும்? எவைகள் லுப்தங்கள்?' என்று என்னால் சொல்லமுடியாது. ஆனால் ஸமக்ரமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய க்ரந்தங்கள் வெகு ஸ்வல்பமாகவே இருக்கக்கூடும். ஶ்ரீமந்நாதமுநிகளுடைய ந்யாயதத்வம், [illegible] நாம் [illegible]
ஶ்ரீதேசிகன் காலத்தில் ஸம்பூர்ணமாக இருந்ததாய் [illegible]

...ர். ந்யாயபரிசுத்தியிலும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் ஸ்ரீதேசிகன் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் இவ்விதமாக தத்தந் ...ந்தல நிர்த்தேச பூர்வகமாய், வாக்யங்களை ப்ரமாணமாக எடுத்துக் காட்டுகிறார். தத்வரத்நாகரம் தேசிகன் காலத்திலேயே விச்சிந்நமாய்ப் போய்விட்டதாக '[illegible]' என்னும் ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந வாக்யத்தால் நாம் அறிகிறோம். கிம்பஹுநா! ! ஸ்ரீதேசிகனுடைய ந்யாயஸித்தாஞ்ஜந க்ரந்தமும், தத்வடீகையும், சததூஷணியும் ஸமக்ரமாகக் கிடைக்கவில்லையென்பதை நினைக்கும்பொழுது, வாஸ்தவமான ஆசார்ய பக்தியுள்ள எந்த ஆஸ்திகனுக்குத்தான் வ்யஸநமும் லஜ்ஜையு முண்டாகாது?

இப்படி க்ரந்தலோபத்திற்குக் காரணமென்ன? ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொரு காரணத்தைச் சொல்லலா மென்றாலும், வாஸ்தவத்தில் நமது ச்ரத்தைக்குக் குறைவே முக்ய காரணம். தர்க்க பாண்டித்யமில்லாமல் அத்ருஷ்டார்த்தமாக வேதாந்த ச்ரவணம் பண்ணச் சிலரும், மஹாயசீயாதி அஸாம்ப்ரதாயிக சுஷ்கதர்க்க க்ரந்தங்களில் ஆயுஸ்ஸைப் போக்கி, வேதாந்த வித்யையில் இறங்காத பண்டிதாபிமாநிகளான பலரும், காலக்ரமேண வளர்ந்துவரும்பொழுது, ந்யாயதத்வம், ந்யாயகுலிசம், ந்யாயஸித்தாஞ்ஜநம், ந்யாயபரிசுத்தி முதலான க்ரந்தங்களுக்கு அப்ரசாரமும், க்ரமேண ஏகதேசத்திலோ முழுவதிலுமோ லோபமும் ஏற்படுவது அஸம்பாவ்யமல்லவே. ஆகையால் ஆஸ்திகர்களும் தநிகர்களுமான மஹாந்கள் அடங்கிய இந்த ஸபையார், நம்முடைய ஸித்தாந்தத்தில் பூர்வாசார்யர்களால் அருளிச்செய்யப்பட்ட ஸத்க்ரந்தங்களை ஸம்பாதித்து, கலாவைஷம்யம், படம் முத்ரய விவாதம் முதலிய ஹேயங்களை ஒழித்த மஹாபண்டிதர்கள் மூலமாய்ப் பரிசோதிப்பித்து, வ்யாக்யாநங்களையும் எழுதுவித்து, அச்சுப்பதிப்பித்து வெளிப்படுத்துவதுடன், அந்த துர்லப க்ரந்தங்களில் பரீக்ஷா ஸம்மாநாதிகளையும் பண்ணி உபகரிக்கவேண்டுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

(இன்னும் வரும்.)

28 MAY 1919

ஸ்ரீ:.

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:— திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] காளயுக்தி௵ பங்குனி௴ [ஸஞ்சிகை 6.

[illegible] ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

புருஷஸூக்தார்த்த சிந்தனை.

ப்ராசீநமான உபநிஷத்தொன்று புருஷஸூக்த வ்யாக்யாநமாய் லோகத்தில் விளங்குகின்றது. ப்ரஹ்மஸூத்ரங்களுக்கு விஷயவாக்ய ப்ரஸாதகங்களான உபநிஷத்துகள்தாம் ஸூத்ரகாலத்தில் ச்ருதிக்குள் அந்தர்க்கதங்களாயிருந்து, உபநிஷத்துக்களென அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று பலதரம் சொல்லியிருக்கின்றோம். இதர உபநிஷத்துக்கள் அந்த சப்தத்தால் மாத்ரம் வ்யபசரிக்கப்பட்டவையே. இவை, கலியுகத்தில் அங்கங்கே பல வேத சாகைகளை வழிபட்டவர்க்குள் உத்பந்நங்களாய், உபநிஷத்துக்களென்று அந்தந்த கோஷ்டிகளில்மட்டும் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும். இவற்றை ப்ரமாணமாகக்கொண்டு தத்வங்களின் நிச்சயமும், பரதேவதா நிச்சயமும் பண்ணுதல் வீண் ச்ரமமே. முத்கலோபநிஷத் என்பதும் இவற்றுள் ஒன்று. ஆனாலும் அது புருஷஸூக்த வ்யாக்யாநமாக பகு காலத்துக்கு முன்பே உண்டாயிருக்க வேண்டுமென்பதைப் பின்னால் காட்டுகின்றோம்.

புருஷஸூக்தத்தினுடைய ஸமுதாய தாத்பர்யத்தை முதலில் கொஞ்சம் விவரிப்போம். தேவதைகளினுடைய ஆராத

ரூபமான க்ரியைக்கு யாகமென்று பெயர். வேதங்களினுடைய கர்மபாகங்கள் இந்த்ராதி தேவதைகளை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட பலவித யஜ்ஞங்களை விவரிக்கின்றன. ஒரு யஜ்ஞமென்றால், அதனைச் செய்கின்ற யஜமானன், அவனுக்கு ஸஹாயமாய் நிற்கின்ற ருத்விக்குக்கள், யஜ்ஞம் நிறைவேற வேண்டியதற்கு உபயோகமாய் இருக்கின்ற பலவித ஸாமக்ரிகள், அங்கக்ரியைகள், யாகம் செய்யப்பட்ட ஸ்தாநவிஶேஷம், யாகத்துக்கு உத்தேஶ்யர்களான தேவதா விசேஷங்கள், அவர்களிடம் எதிர்பார்க்கப்பட்ட யாகபலம், இவை முதலானவைகள் யோசிக்கப்படவேண்டும். புருஷஸூக்தம் ஸ்ருஷ்டி யஜ்ஞத்தைப்பற்றிச் சொல்கின்றது. யஜ்ஞாங்கங்களாக மேலே யோசிக்கப்பட்ட யாவத் பதார்த்தங்களும் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் இல்லையென்பது ஸ்பஷ்டம். ஸ்ருஷ்டி யஜ்ஞத்துக்குப் பலம் ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டி; அது காம்யமென யோசிக்கத்தக்கதன்று. ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியானது ஸ்ருஷ்டங்களாகும் ப்ராணிவர்க்கங்களுடையதும், ப்ராக்கல்பத்தில் அவர்களால் ஆர்ஜிக்கப்பட்டதுமான கர்மஸமுதாயத்தை அபேக்ஷித்து நின்ற கர்மாத்யக்ஷனை பரமபுருஷனுடைய ஸங்கல்ப விசேஷத்தினுடைய பலம். ஆனபடியால், பகவானே ஆரம்பித்த ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு அநந்தரம், ப்ரக்ருதி புருஷர்கள் உண்டானபிறகு, அவனுடைய நியமநத்தை ஶிரஸாவஹித்து, வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை நடத்தின ஹிரண்யகர்ப்பனும், அவனிடம் உண்டான ப்ரஜாபதிகள் எனப்பட்டவர்களும், அந்த ஸ்ருஷ்டியைப் பகவதாஜ்ஞா கைங்கர்யமாகத்தான் செய்திருக்கவேண்டும்.

மஹாபுருஷனுடைய ஸர்வதேச ஸர்வகால வ்யாப்தியையும், அவனது ஸர்வஜ்ஞதையையும், ஸர்வஶக்தித்வத்தையும், அவனுடைய மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தையும், அவனே ஸ்வஶரீரமாகின்ற ஸூக்ஷ்ம ப்ரக்ருதி த்வாரா ப்ரபஞ்ச ரூபமாகப் பரிணமிக்கின்றதையும், ப்ரபஞ்சமெனும் லீலாவிபூதியானது அவனது மஹிமையென்பதையும், அது அவனுடைய ஏகாம்ஶத்தால் வ்யாப்தமென்பதையும், அதிகாம்ஶமான அவனுடைய அம்ருதஸ்வரூபம் நித்ய விபூதியின்கண் ஸம்ஸாரமண்டலத்தை அதிக்ரமித்து நிற்பதையும், சேதநாசேதந ரூபமான ப்ரபஞ்சம் அவனுடைய ஶரீரமெனப்பட்ட ஸூக்ஷ்மமான ப்ரக்ருதியினின்று உண்டானதையும், அதாவது விராட் எனும் ப்ராஹ்மாண்டமும், அதற்கு அபிமானி

யான சதுர்முகனும், பரமபுருஷனுடைய ஒரு பாதமாகிற அநிருத்தனெனும் நாராயணனிடம் உண்டான விஷயத்தையும், மேற்சொன்ன விராட் தேஹத்தினின்று திவம் அந்தரிக்ஷம் பூமி எனப்பட்ட பல லோகங்களும், திக்குககளும், சந்த்ரஸூர்யர்கள் அக்நி வாயு இந்த்ரன் முதலான தேவர்களும், ப்ராஹ்மணாதி ஸர்வ வர்ணஸ்தர்களான மநுஷ்யர்களும், ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பக்ஷிகள் காட்டு ம்ருகங்கள் நாட்டு ம்ருகஜாதிகள் அவைகளுக்கு உபயோகமாயுள்ள ஸர்வபோக்ய பதார்த்தங்கள் இவை யாவும் உண்டான விஷயத்தையும், புருஷஸூக்தத்தினுடைய முதல் பதினைந்து மந்த்ரங்கள் வெளியிடுகின்றன. இந்த வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி ரூபயாகத்தைச் செய்த யஜமானன் சதுர்முகன்; அவனுடைய ப்ராணேந்த்ரியங்கள் யாஜகர்கள்; விராட் தேஹமே பசு எனும் ஹவிஸ்; பரமபுருஷனே இந்த ஸ்ருஷ்டி யஜ்ஞமாகின்ற ஆராதநத்தினால் ஆராதிக்கப்பட்ட தேவதை; த்ரிகாலரூபமான வஸந்த க்ரீஷ்ம ஶரத் ருதுக்கள் முறையே ஆஜ்யமாயும் இத்மமாயும் புரோடாஶமாயும் ஸ்ருஷ்டி யஜ்ஞ ஸம்பந்தமாகப் பாவிக்கப்பட்டன; இவ்வண்ணம் பசுவாகப் பாவிக்கப்பட்ட விராட் புருஷனை, இந்த்ரியங்களெனப்பட்ட தேவதைகள் யாகாக்நியில் ஹோமம் செய்தார்கள்; அதாவது வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை ஸமர்த்திக்கும் பொருட்டுச் சதுர்முகன், தமது ப்ராஹ்மாண்ட ஶரீர விஶிஷ்டமான ஆத்மாவை ஹவிஸ்ஸாகப் பாவித்துப் பரமபுருஷனை உத்தேசித்து ஸமர்ப்பித்தார் என்றும், அந்த ஸமர்ப்பணத்தால் ப்ரஸந்நனான மஹாபுருஷன் ப்ராஹ்மாவுக்கு ஸ்ருஷ்டிஸாதகமான ஜ்ஞாநத்தைத் தந்தருளினார் என்றும் தாத்பர்யம். அந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணரூப ஆராதந பலமாக ப்ரபஞ்சம் உத்பந்நமாயிற்று.

‘[illegible] ணீதி’ என்று ஶ்ருதி விவரித்தவண்ணம், மஹாபூத ஸ்ருஷ்டியின் பிறகு, அவற்றைச் சதுர்முகரூப ஜீவாத்மாவின் மூலமாக அநுப்ரவேஶம் பண்ணி, ஸதஸத்ரூப ஸர்வ பதார்த்தங்களைக்குறித்தும் நாமரூப வ்யாகரணம் பண்ணிய பரமபுருஷன், ஸர்வசேதநர்களுக்கு லோக வ்யவஹாரத்துக்கும், ஸ்வப்ராப்திக்கும்

அநுகூலமான ஸ்வஸங்கல்பங்களை வெளியிட்டுக்கொண்டு, ஸர்வஜ்ஞனாய், ஆதித்ய ஸமாந வர்ணயுதனாய், ஸ்ரீவைகுண்டமெனப்பட்ட நித்ய விபூதியில் எழுந்தருளி யிருக்கின்றான் என்பதை, ஸ்ருதியே 'வேதாஹம்' என்கிற மந்த்ரத்தால் காட்டியது. இந்த அர்த்தங்கள் யாவும் சதுர்முகனுக்கும், இந்த்ரனுக்கும், நாற்றிசையிலு மிருக்கும் பல மஹாத்மாக்களுக்கும், உபதேச மூலமாகக் கிடைத்தன; அவர்கள் யாவரும் ஆசார்ய ஶிஷ்ய க்ரமத்தில் அந்த ஜ்ஞாநத்தை லோகத்தில் பரவச்செய்தார்கள்; அந்த ஜ்ஞாநமொன்றே மோக்ஷோபாயம்; மோக்ஷத்தின் பொருட்டு வேறு உபாயமில்லை; இவ்வர்த்தங்கள், 'யமாதாவாஸ்ரவஸ்ய' என்கிற மந்த்ரத்தால் ஸித்தம். தேவர்கள் யஜ்ஞத்தால் பரமபுருஷனை ஆராதித்து, அந்த நிஷ்காம கர்மரூப தர்மத்தை ப்ரதாநமாக ஸ்தாபித்தார்கள். பூர்வ ஸாத்யர்களெனப்பட்ட நித்யமுக்தர்கள் இருக்கும் பரமபதத்தை அந்த மஹாத்மாக்களும் அடைகின்றனரென்று சொல்லிப் புருஷஸூக்தம் முடிகின்றது. இனி முத்கலோபநிஷத்தைப்பற்றி விசாரிப்போம்.

ஓம் 'புருஷஸூக்தஸ்ய ... வ்யாப்திரஸ்ய ...' என்று முத்கலோபநிஷத் உபக்ரமிக்கின்றது. 'ஸஹஸ்ரஶீர்ஷேத்யத்ர ஸஹஸ்ர ஶப்தோ நந்தவாசக: ... நந்தஶப்தோ ... ஸ்ரோ ... ஸங்க்யயா ॥ தஸ்ய ... ... பூர்வஸ்ய ... ... ஸர்வமிதி ... ... ॥ த்விதீயபாகேஸ்ய ... ... ॥ விஷ்ணோர் ... தேத்ரா ... ... ॥ ... ... ॥ ... ... ॥', என்கிறபடியே, புருஷஸூக்தத்தினுடைய முதல் மூன்று மந்த்ரங்கள் விவரிக்கப்பட்டன. ஸஹஸ்ரமென்றால் அநந்தம். தஶாங்குலம் என்றால் அந்தமற்ற விஸ்தாரம். முதல் மந்த்ரம் பகவானுடைய ஸர்வதேச வ்யாப்தியைச் சொல்லுகின்றது. இரண்டாவது மந்த்ரத்தினுடைய முதல் பாகம் விஷ்ணுவினுடைய த்ரிகாலவ்யாப்தயை வெளியிடுகின்றது; இரண்டாம் பாகம் விஷ்ணுவை மோக்ஷப்ரதனென்று சொல்லி,

ப்ரபஞ்சஸ்ருஷ்டியை உத்தேசித்துப் பகவான் தம்முடைய அம்ருத ஸ்வரூபத்தை அதிக்ரமித்து, அந்த ரூபமாகப் பரிணமித்ததைச் சொல்லுகின்றது. மூன்றாவது ருக்கினுடைய முதல் பாகத்தால் பகவானுடைய வைபவமும், இரண்டாம் பாகத்தால் அவனுடைய சதுர்வ்யூஹ விபாகமும் சொல்லப்படுகின்றன.

'த்ரிபாதூர்த்வ உதைத் புருஷ: பாதோஸ்யேஹாபவாத் புந:' என்கிறபடியே ஸூக்தத்தினுடைய நான்காவது மந்த்ரத்தால், பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபியான த்ரிபாத்புருஷன், அதாவது நித்யவிபூதியில் மூன்று வ்யூஹங்களாய் நின்று முக்தர்களுக்குத் தர்சநமளிக்கின்ற ஸ்ரீவாஸுதேவன், 'ஊர்த்வ: உதைத்' இந்த ப்ரபஞ்சமாகின்ற லீலாவிபூதிக்குப் பாஹ்யனாய், முமுக்ஷுப்ராப்யனாய், முக்தபோக்யனாய், உத்கர்ஷனாய் நிற்கின்றான் என்று சொல்லப்பட்டது; அவனுடைய பாதமாகிய அநிருத்த சரீரமானது, இஹ = இந்த லீலாவிபூதியில், புநரபவத் = ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி லயார்த்தமாக அடிக்கடி வருகின்றது. 'இந்த முழுஜகத்தையும் எனது ஏகாம்ஶத்தினால் வ்யாபித்து நிற்கின்றே'னென்று கீதையில் பகவான் வெளியிட்டார். அவ்வண்ணமே புருஷ ஸூக்தத்திலும், தத: = மேற்சொன்னபடி லீலாவிபூதியின்கண் பகவான் அநிருத்த தநுவோடு எழுந்தருளி, ஸாஶநாநஶநே அபி = சேதநா சேதந ரூப ஸர்வ பதார்த்தங்களும் எவ்வணம் உண்டாமோ அவ்வண்ணம், அபிஸங்கல்ப்ய = ஸங்கல்பித்து, விஷ்வங் = தேவ திர்யக் முதலான விவித ரூபங்களாகி, வ்யக்ராமத் = வ்யாபித்து நின்றான். இதைத்தான், 'ததேக்ஷத பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி', என்று, ஸ்ருதியும், 'ஸோபித்யாய ஶரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர்விவிதா: ப்ரஜா:' என்று மநுஸ்ம்ருதியும் விவரிக்கின்றன. இதெல்லாம் அநிருத்தனுடைய வைபவமென்று முத்கலோபநிஷத் சொல்லுகின்றது.

'தஸ்மாத் விராடஜாயத விராஜோ அதி பூருஷ: ... ... புநர்பூமிமதோ புர:' இவ்வண்ணம் ஸூக்தத்தினுடைய ஐந்தாவது மந்த்ரம் வ்யாக்யாதம்;

தஸ்மாத் = வாஸுதேவனுடைய அநிருத்த ரூப வ்யூஹத்தினின்று, அதாவது: ஹரி எனும் நாராயணனுடைய சரீரத்தினின்று, அதாவது: நாராயணனிடம் அவிபக்த நாமரூபமாய் இருந்து தமஸ் என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்ட வஸ்துவினின்று, விராட் = ப்ரபஞ்சத்துக்குக் காரணமாய் இருக்கும் ப்ரக்ருதியும், விராஜோ அதி = விராட் ஶரீரத்தை அதிகரணமாயுடைய, பூருஷ: = அந்தத் தேஹாபிமானி புருஷனை சதுர்முகனும், அஜாயத = உண்டானார்கள். வேதபாஷ்யகாரர், '[illegible]' என்று சொல்லுகின்றார். இது அத்வைத ப்ரக்ரியை. இந்த ஸூக்தவாக்யத்தை 'ஸர்வாணி ரூபாணி விசித்ய தீர:' என்கிறபடியே ஸ்ருதியும் அநுஸரித்து நிற்கின்றது. மநுவும், '[illegible]' என்றார். ப்ரஹ்மாண்டத்தில் பரமாத்மா ஸமஷ்டி புருஷனை ஜீவாத்ம த்வாரா அநுப்ரவேசம் செய்தனன் எனலாம். ஸ ஜாத: = அந்த ஸமஷ்டி புருஷன் உண்டானபிறகு, அத்யரிச்யத = தேவதிர்யக் மநுஷ்யாதி ரூபவானாயைப் பரிணமித்தான். இவ்வண்ணம் தேவாதிகள் உண்டானதைப்பற்றியே, பஶ்சாத் = பிறகு, பூமிம் = பூமியையும், அதோ = அநந்தரம், புர: = ஜீவன்களுடைய சரீரங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தான் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸ்ருஷ்டியை ப்ராஜாபதிகளைக்கொண்டு செய்வித்ததைப் பின் மந்த்ரங்கள் விவரிக்கின்றன.

'[illegible]' இவ்வண்ணம், புருஷஸூக்தத்தினுடைய ஆறு, ஏழு, எட்டாவது மந்த்ரங்களைப்பற்றி முத்கலோபநிஷத் சொல்லுகின்

றது. முன் மந்த்ரங்களால் வெளியிடப்பட்ட க்ரமத்தில், விராட் அபிமானி புருஷன் உண்டானபிறகு, தேவா: = ப்ராஜாபதியின் ப்ராணேந்த்ரிய ரூபிகள், அல்லது ப்ராஜாபதியால் வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியின்பொருட்டு நியமிக்கப்பட்ட இதர ப்ராஜாபதிகள், உத்தர ஸ்ருஷ்டியை விராட்புருஷனையே உபாதாநமாகக்கொண்டு செய்தார்கள். இதை ஒரு மாநஸ யஜ்ஞமாகப் புருஷஸூக்தம் விவரிக்கின்றது. புருஷனை, ஹவிஷா = (பசுவாகப் பாவித்து) என்று சொல்லிற்று. இந்த அபிப்ராயத்தைக்கொண்டே, '[illegible]' என்றும் ஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டது. இப்படி ஸங்கல்பிக்கப்பட்ட யஜ்ஞத்துக்குக் காயத்ரீ முதலான ஸப்த சந்தஸ்ஸுக்கள் பரிதிகளாய் நின்றன. இருபத்தொரு ஸமித்துக்களும் ஏற்பட்டன. பன்னிரண்டு மாஸங்கள், ஐந்து ருதுக்கள், மூன்று லோகங்கள், ஆதித்யன் இவை இத்மங்களாகப் பாவிக்கப்பட்டன. பசுவாகப் பாவிக்கப்பட்ட யஜ்ஞஸாதந பூதபுருஷனை, பர்ஹிஷி = மாநஸ யஜ்ஞத்தில், ப்ரௌக்ஷந் = ப்ரோக்ஷித்தார்கள். அவன் யாவனென்றால், '[illegible] ஜாதமக்ரத:' என்று ஸ்ருதி சொல்லிற்று; ப்ராஜாபதிகளால் ஆரப்தமான ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பே 'விராஜோ அதி பூருஷ:' என்கிறபடியே, ப்ரஹ்மாண்ட தேஹாபிமானியாக உத்பந்நனான புருஷன் என்று கருத்து. தேந = அந்த புருஷரூப பசுவைக்கொண்டு, தேவா: அதாவது ஸாத்யா: = ஸ்ருஷ்டி ஸாதநயோக்யர்களான ப்ராஜாபதிகள் முதலானவர்களும், அவர்க்கு அநுகூலராயிருந்த மந்த்ரத்ரஷ்டாக்களான ருஷிகளும் சேர்ந்து, அயஜந்த = மாநஸ யாகத்தைப் பண்ணினார்கள் என்று ஸ்ருதி சொல்லிற்று.

முத்கலோபநிஷத்தினால் 'தம் யஜ்ஞம்' என்றாரம்பிக்கின்ற எட்டாவது மந்த்ரத்தாலேயே, மோக்ஷமும் சொல்லப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது. அது எப்படியென்றால், அவ்வுபநிஷத்தே புருஷஸூக்தத்தினுடைய உபஸம்ஹார மந்த்ர விஷயமாக, 'யம் ஜ்ஞாத்வா [illegible] மோக்ஷமாப்நோதி' என்று மொ

தேஜோராசேஸ் ஸமீரிதஃ' எனும் வசநம் ஸங்கதமாகும் என்று தோன்றுகிறது. பகவத் ப்ரஸாதபலத்தால் ப்ரஹ்மா பண்ணின ஸ்ருஷ்டியும், தக்ஷாதிகள் த்வாரா நடந்ததாக யோசிக்கலாம்.

அதன்பிறகு, புருஷஸூக்தத்தினுடைய, 'தஸ்மாத்யஜ்ஞாத் ஸர்வஹுதஃ' என்கிற வாக்யம்முதல் 'யத்புருஷம் வ்யததுஃ கதிதா வ்யகல்பயந்' என்கிற வாக்யபர்யந்தம் உள்ள ஏழு மந்த்ரங்களையும் சேர்த்து, 'தஸ்மாச்ச தேவா பஹுதா ஸம்ப்ரஸூதாஃ' என்று முத்கலோபநிஷத் யோசித்தது. இந்த மந்த்ரங்கள் ப்ரஜாபதிகளால் விராட் புருஷனுடைய சரீரத்தையே உபாதாநமாகக்கொண்டு பண்ணப் பட்ட வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியை விவரிக்கின்றன. 'ஸர்வஹுதஃ' என்பதற்கு ஸர்வாத்மகனை புருஷன் எந்த யஜ்ஞத்தில் ஹூயதே = ஹோமம் பண்ணப்படுகின்றானோ அப்படிப்பட்டதும், பூர்வம் சொல்லப் பட்டதுமான மாநஸ யஜ்ஞத்தினின்று என்று பாஷ்யகாரர் தாத்பர்யம். ஸர்வமும் ஸமர்ப்பிக்கப்படுகின்றதென்பதால், முமுக்ஷுக்களால் பண்ணப்பட்ட ஆத்ம ஸமர்ப்பணமென்று நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யோசிப்பதுமுண்டு; அன்றியும், ஸர்வசப்தவாச்யனை பகவானை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்டதால் 'ஸர்வப்ரயஜ்ஞோ ஹோதீதி ஸர்வஹுத்' என்று, பகவானை உத்தேசித்துச் செய்யப்பட்ட நிஷ்காமகர்மரூப யாகவிசேஷ மென்றும் சொல்லலாம். இந்த யாகபலமாக, ப்ருஷதாஜ்யமான ஆஜ்யம், அதாவது, இத்தகைய போக்ய பதார்த்தங்கள் ஸம்பாதிக்கப்பட்டன; வாயுவை அபிமாநிதேவதையாயுடைய பசுக்கள், அல்லது ஆகாசத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் பக்ஷிகள், ஆரண்ய ம்ருகங்கள், க்ராம்ய பசு முதலானவைகள், இவைகளும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. ஸர்வஹுத் எனப்பட்ட அதே யஜ்ஞத்தினின்று, ருக்குக்களும் ஸாமங்களும் உண்டாயின; அதனின்றே சந்தஸ்ஸுக்கள் உண்டாயின; யஜுஸ்ஸும் அதனின்று உண்டாயிற்று; அதனின்று அஸ்வங்கள் உண்டாயின; கீழ்மேல் பலவரிசைகளுடன்கூடிய கழுதை முதலான ஜந்துக்களும், மோக்களும், பலஜாதி ஆடுகளும், அந்த

யஜ்ஞத்தினின்று ஜநித்தன. இதன் பிறகு, 'யத்புருஷம் வ்யத துஃ' என்று ஸ்ருதியே ப்ரஸ்நம் பண்ணுகின்றது. யத், யதா = எப்போது, புருஷம் = விராட்ரூப புருஷனை, ப்ராஜபதியினுடைய ப்ராணரூபிகளான தேவர்கள் அல்லது தக்ஷாதிகள், வ்யத துஃ = பகவாக ஸங்கல்பத்தால் உத்பாதநம் செய்தனரோ, அப் போது, கதிதா = எந்த ப்ரகாரங்களால், வ்யகல்பயந் = விவிதமாகக் கல்பித்தனர்? அதாவது, அந்தப் புருஷனை எங்கெந்த விபாக விசிஷ்டனாகப் பண்ணினார்கள்? அவனுக்கு எது முகமாயிற்று, எவை கைகள், எவை கால்கள் என்று சொல்லப்பட்டன? இதற்கு ஸ்ருதியே விடை அளிக்கின்றது. அந்தப் புருஷனை ப்ரஹ்மா வுக்கு ப்ராஹ்மணன் முகம் ஆனான்; ராஜந்யன் பாஹுவாகப் பண் ணப்பட்டான்; வைஸ்யனெனப்பட்டவன் தொடைகளானான்; அவனுடைய பாதங்களினின்று ஸூத்ரன் ஜநித்தான். [மற்ற விடங்களிலும் உத்பத்திதான் ஸ்ருதியின் தாத்பர்யம்] அப்புரு ஷனுடைய மநஸ்ஸிலிருந்து சந்த்ரன் உண்டானான்; கண்களி னின்று ஸூர்யன் ஜநித்தான்; முகத்தினின்று இந்த்ரனும் அக்நி யும், ப்ராணனிடம் வாயுவும் உண்டானார்கள்: நாபியினின்று அந் தரிக்ஷமும், சிரஸ்ஸிலிருந்து திவமும் உண்டாயின; பாதங்களி னின்று பூமியும், செவியினின்று திக்குகளும் ஜநித்தன. எவ் வண்ணம் சந்த்ராதிகளை ப்ரஹ்மாவினுடைய மநஸ் முதலான ஸ்தாநங்களினின்று தேவர்கள் கல்பித்தார்களோ, அவ்வண்ணமே அந்தரிக்ஷம் முதலான லோகங்களை ப்ராஜபதியினுடைய நாபி முதலான தேசங்களினின்று கல்பித்தனர் என்று கருத்து.

இதன்பிறகு, 'வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம் ... ஸர்வாணி ரூபம்' என்று முத்கலோபநிஷத் சொல்லுகின்றது. இந்த இரண்டு மந்த்ரங்களை ஸ்வயம் வேதமே உத்கோஷிக்கின்றபடி. யஃ, தீரஃ = யாதொரு ஸர்வஜ்ஞன், அதாவது ஸங்கல்ப மாத்ரத் தால் ஜகத் ஸ்ருஷ்ட்யாதி ப்ரபஞ்ச வ்யாபாரங்களை ஸாதிக்க ஸம ர்த்தனாயிருக்கின்ற பரமபுருஷன், ஸர்வாணி ரூபாணி = ப்ராணி

களுடைய கர்மாநுகுணமாகத் தேவமநுஷ்யாதி விசித்ர ஸம்ஸ்தாந விசிஷ்ட ஸர்வ சரீரங்களை, வ்யாக்ருத்ய = விசேஷமாகப் பண்ணி, நாமாநி = அந்தந்த வஸ்துக்களைப் போதிப்பிக்கும் பெயர்களை, க்ருத்வா = ஏற்படுத்தி, அபிவதந் = லோக வ்யவஹாரங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, அதாவது அந்தந்த ப்ராணிகளுக்கு உரியபடி ஸ்வப்ராப்தி பர்யந்தமாக ஸ்வ ஸங்கல்பங்களை வெளியிட்டுக் கொண்டு, தமஸ: பரஸ்தாத் = ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு மேலான ஸ்ரீ வைகுண்டமெனப்பட்ட நித்ய நிரதிசயாநந்தமயமான ஸ்தாந விசேஷத்தில், ஆஸ்தே, விளங்குகின்றானோ, ஏதம் மஹாந்தம் ஆதித்யவர்ணம் புருஷம் = அப்படிப்பட்ட, அதாவது ஸ்ருக்தத்திலுடைய பூர்வபாகத்தில் விவரிக்கப்பட்ட ஸர்வதேச ஸர்வ கால வ்யாப்தியுடன் கூடிய அநந்தனை, மோக்ஷப்ரதனை, ஜகத்துக்கு உபாதாந நிமித்தகாரணனை, ஸர்வபூதங்களிடமும் அநுப்ரவேசித்து நிற்கும் அந்தர்யாமியை, ஸர்வஜ்ஞனை, ஸர்வசக்தியை, உபய விபூதிநாதனை, ஆதித்ய ஸமாநவர்ண விக்ரஹவிசிஷ்டனை, மஹாபுருஷனெனும் நாராயணனை, அஹம் வேத = நானறிகின்றேன். இதுவே 'வேதாஹம்' எனும் மந்த்ர தாத்பர்யம்.

யம் தாதா = சதுர்முகன், புரஸ்தாத் = முன் ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில், யம் = யாதொரு பரமபுருஷனை, உதாஜஹார = ஸ்துதித்தனரோ, ஸ்தோத்ரம்பண்ணி, அதனால் ப்ரஸந்நனான பகவானுடைய ப்ரஸாதத்தால் ஜகத்ஸ்ருஷ்டிக்கு அநுகூலமான ஜ்ஞாநத்தை யடைந்தனரோ என்று கருத்து; அல்லது சதுர்முகன், புரஸ்தாத் = பூர்வகாலத்தில், யம் = யாதொரு பரமபுருஷனைப்பற்றி, உதாஜஹார = ப்ரஜாபதிகளுக்கும் இந்த்ராதி தேவர்கட்கும் உபதேசம் செய்தனரோ, ப்ரவித்வாந் = விசேஷ ஜ்ஞாநவானான, சக்ர: = இந்த்ரன், யம் = யாதொரு பரமபுருஷனை ஸ்துதித்தாரோ, அல்லது யாதொரு பரமபுருஷனுடைய ஜ்ஞாநத்தை ப்ரதர்தநன் முதலானோர்க்கு உபதேசித்தனரோ, ப்ரதிச: சதஸ்ர: = ப்ரதாந திக்குக்கள் நான்கும், அதாவது நாற்றிசையிலும் இருப்பவர்களான ஸநகாதிகளும், வால்மீகி பராசர வ்யாஸ சுக சௌநக ப்ரப்ருதிகளான மஹாத்மாக்களும், யாதொரு பரமபுருஷனை ஸ்துதித்தார்களோ, அல்லது அவனது திவ்யஜ்ஞாநத்தை லோகத்தார்க்கு அளித்தனரோ, அந்த மஹாபுருஷனை நான் அறிகின்றேன், என்று முன் மந்த்ரத்துடன் அந்வயம். தமேவம் வித்வாந் = அந்த நாராயணனை முன் விவரித்தபடி, அநந்தனென்றும், மோக்ஷப்ரதனென்றும், ஜகத்காரணனென்றும், அந்தர்யாமியென்றும் ஸர்வஜ்ஞனென்றும், ஸர்வ சக்தியென்றும், உபய விபூதிநாதனென்றும், ஸ்வர்ண மயமான விக்ரஹவிசிஷ்டனென்றும், வைகுண்ட நிலயனென்றும், எவன் அறிந்து உபாஸிக்கின்றானோ, அவன், இஹ = இந்த லோகத்திலேயே, அம்ருத: பவதி, முக்தனாகின்றான், முக்த துல்யமான பகவதநுபவ யுக்தனாகின்றான். அயநாய = பகவத் ப்ராப்தியின்பொருட்டு, அந்ய: பந்தா: = வேறு உபாயம், ந வித்யதே = இல்லை. இது யம் தாதா புரஸ்தாத் எனும் மந்த்ரத்தின் தாத்பர்யம்.

யஜ்ஞேந யஜ்ஞம் எனும் மந்த்ரம் முன்பே யோசிக்கப்பட்டது.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ ஸித்தார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத சதுச்ச்லோகி - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுச்ச்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உ.வே. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். ஸ்ரீ. உ.வே. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஜெயதி.

ஸ்ரீவேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம:

ஹிந்து விவாஹத் திருத்த மசோதா*

(தொடர்ச்சி)

தவிரவும் இந்தப் போல் சட்டம் அநுஷ்டானத்திற்கு வருமானால் யுகாந்தரங்களில்கூட நிஷேதிக்கப்பட்ட சூத்ர விவாஹத்தை ப்ராஹ்மணனும் செய்ய இடங்கொடுப்பதுடன், பஞ்சம ஜாதி ஸ்த்ரீகளையும் ப்ராஹ்மணர்கள் விவாஹஞ் செய்துகொள்ள இடமுண்டாகிறது. இதனால் ஏற்படும் அனர்த்தங்களை நாம் வர்ணிக்க வேண்டியதில்லை. தவிர, யுகாந்தரங்களில் கீழ்வர்ணத்தினர் மேல்வர்ணத்தின் ஸ்த்ரீகளை விவாஹிக்கலாகாதென்று, 'நாயமோ வை வர்ணஜம்' என்பதால் தடுத்திருக்கிறார்கள். இப்போது இந்த மசோதா அநுஷ்டானத்திற்கு வருமானால், அதன் பலத்தைக்கொண்டு சூத்ரர்களும் பஞ்சமர்களும் ப்ராஹ்மண ஸ்த்ரீகளைக்கூட விவாஹிக்க ஆசைப்பட்டு அநர்த்தமான பல குற்றங்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார்கள். தவிர, அநுலோமஜாதியில் பிறந்த ஸந்ததிகளையே நம் முன்னோர்கள் பொதுக் காரியங்களில் ஒப்புக்கொள்ளாதிருக்கையில், ப்ரதிலோம ஜாதியிலும் இதிலிருந்து உண்டாகிற ஸங்கரஜாதியிலும் பிறந்தவர்களைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்லவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், 'ஊதைவ விஹீநவர்ணாஸ் ஸூதாத்யா: ப்ரதிலோமஜா:' என்று தேவலர் முதலியவர் அந்த ப்ரதிலோம ஜாதியில் உதித்தவர்களை வெகு கீழ்மையாகச் சொல்லிவிட்டார்கள். இந்த ப்ரதிலோம ஜாதிகள் உண்

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் பூவிருந்தவல்லியில் நடைபெற்ற எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. அக்நிஹோத்ரம் கோபாலதேசிகாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

டாகிற விதத்தையும், அவர்களுடைய ஜாதி தொழில் முதலியவற்றைப்பற்றியும், மநு உசநஸ் முதலிய ரிஷிகள் வெகு விஸ்தாரமாகச் சொல்லி, இதிலிருந்து உண்டாகிற ஸங்கரஜாதி முதலியவைகளைக் கணக்கிட்டுச் சொல்ல முடியாதென்றும், பொதுவில் அவர் எல்லோருமே அஸத் ஜாதிகளென்றும் [ஸர்வே அஸஜ்ஜாதி] சொல்லிவிட்டார்கள். ஆகையால் இந்தச் சட்டம் நிறைவேறி அநுஷ்டானத்திற்கு வருமானால் ஹிந்துக்களுடைய, அதிலும் முக்யமாக ப்ராஹ்மணர்களுடைய நாகரிகங்களும், புத்தி சக்தியும், குலகோத்ரஸூத்ர ப்ரவராதிகளும், வெகு முக்யமாயுள்ள தர்மங்களும் அழிந்துபோவதுடன், நாம் முந்தி குறிப்பிட்டபடி இப்போதிருக்கும் ஜாதி பேதங்களை ஒழிக்கவேண்டுமென்று சிலர் நினைத்தபோக, நாலாயிரக்கணக்கான ஜாதிபேதம் தேசத்தில் ஏற்பட்டு, ஒவ்வொரு குடும்பங்களிலும் பொது வ்யவஹாரங்களிலும் பல சச்சரவுகள் ஏற்பட்டுத் தேசமும் சீர்குலைந்துபோய்விடுமென்பதில் தடையில்லை. இப்போது பலர் ப்ரஸங்க மேடைகளிலும் பத்ரிகைகளிலும் ஜாதிபேதத்தைத் தொலைக்கவேண்டுமென்று பேசுகிறார்களே யல்லது, அவர்களில் நூற்றுக்குத் தொண்ணூற்றொன்பது பேர்கள் பேசினபடி நடக்க மனமில்லாமலிருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டுதான் வருகிறோம். இதனுடன் அவர்கள் த்ராவிடர்களென்றும், ஆதி த்ராவிடர்களென்றும், நந்தனர் வம்சத்தினரென்றும், வன்னிகுல க்ஷத்ரியர்களென்றும், பற்பல ஜாதி பேதங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு அவரவர்களுடைய அபிவ்ருத்திக்காகப் பாடுபடுவதாகச் சொல்லி, இந்த ஜாதிபேதங்களை ராஜீய விஷயங்களிலும் ப்ரவேசிக்கவிட்டுப் பல துன்பங்களை உண்டுபண்ணிக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். இப்படி இருக்க, இந்தச் சட்டத்தினால் இன்னும் காலக்ரமத்தில், தேசத்தில் ஜாதி பேதங்கள் அதிகமாய் விட்டால் ஸ்ரீமான் படேல் முதலியவர்களுடைய மனோராஜ்யம் எப்படியாகுமென்பதை நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை.

இனி, கவர்னர் ஜெனரல் அவர்களுடைய சட்டநிர்மாண ஸபையில் இந்த சட்டத்தைப்பற்றி வாதம் நடந்த காலத்தில், கவ

ர்ன்மெண்ட் சட்ட மெம்பரான ஸர் ஜார்ஜ் லௌண்ட்ஸ் என்பவர் விஜாதீய விவாஹங்கள் மநுவுக்கு இஷ்டமானவைகளென்று குறிப்பிட்டுச் சொன்னதைப் பார்த்துப் பலர் பயங்கொள்ள நேரிட்டது. ஏனெனில் சட்ட மெம்பர் ஒருவர் இம்மாதிரி சொன்னால், இதை யாவரும் ஸஹஜமாய் நம்பிவிடுவார்களல்லவா? இவர் என்ன ஆதாரத்தைக்கொண்டு இம்மாதிரி சொன்னாரென்று அறியக்கூடவில்லையாயினும், இவர் சொல்லியபடி மநுவுக்கு விஜாதீய விவாஹத்தில் அபிப்ராயம் கிடையாதென்றே நாம் தைர்யமாய்ச் சொல்லக்கூடும். மநு, ஸமானஜாதி விவாஹத்தையே, பரலோகம், தர்மம், ஸந்தானம் இவைகளுக்கு அவஶ்யமாகச் சொல்லிவிட்டு, காமத்திற்காகமட்டும் ஒருவன் இரண்டாவது விவாஹம் செய்ய ஆசைப்பட்டால், அவன் இதரஜாதி ஸ்த்ரீகளையும் மணம்புரிந்து கொள்ளலாமென்று சொன்னாரேயன்றி வேறில்லை. இதை அவர் 'காமதஸ்து ப்ரவ்ருத்தாநாம்' என்பதால் ஸ்பஷ்டமாகவும் சொன்னார். அதன்மேல், இப்போது சட்ட மெம்பர் நினைத்ததுபோல், ஒருவன் முதல் விவாஹத்திற்கே, அதாவது தர்மம், ப்ரஜை, இவற்றிற்காகச் செய்யப்படும் விவாஹத்தையே விஜாதீயர்களுடன் ஏன் செய்யக்கூடாதென்று ஸம்ஶயப்படாமலிருக்கவேண்டி ஒருகாலத்திலும் அம்மாதிரி செய்யக்கூடாதென்றும், சூத்ரன் எவ்விதத்திலும் வர்ஜிக்கத்தக்கவனென்றும், வெகு விஸ்தாரமாக 4,5, ஶ்லோகங்களால் பல காரணங்களுடன் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார். இப்படியிருக்க, மநுவுக்கு விஜாதீய விவாஹங்கள் இஷ்டமானவை யென்று எப்படிச் சொல்லத்தகும்? ஆகையால், மநுஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்டிருக்கிற விஜாதீய விவாஹத்திற்கும், இப்போது பேடல் பில்லால் ஏற்படும் விஜாதீய விவாஹத்திற்கும் வெகு வ்யத்யாஸமிருக்கிறது. தவிர, மநுஸ்ம்ருதியில் சொல்லப்பட்ட விஜாதீய விவாஹமானது கலியில் அநுஷ்டிக்கக்கூடாதென்று 'அஸவர்ணாஸு கந்யாஸு விவாஹஸ்து த்விஜந்மநாம்' என்பதால் தடுக்கப்பட்டுவிட்டது. ஆகையால் மநு, காமார்த்தமாகச் சொன்ன விவாஹமும் இப்போது அநுஷ்டிக்கத்தகாதாகையால், ஸ்ரீமான் பேடல் மசோதாவிற்கு

ஸர் ஜார்ஜ் லௌண்ட்ஸ் துரையவர்கள் சப்பைக்கட்டு கட்டுற நிலைத்திருக்காது.

ஸ்ரீமான் பேடல் அவர்கள் இச்சட்டம் அவஶ்யமென்பதற்கு வெகு முக்யமானதோர் காரணமிருப்பதாகக் குறிப்பிட்டுச் சொன்னார். பம்பாயில் ஓர் தனிக்குடும்பத்தின் தலைவன் விஜாதீய விவாஹம் செய்துகொண்டதாகவும், ஆயினும் அவ்விவாஹத்தினால் உண்டான ஸந்தானங்களுக்குத் தாயம் கிடையாதென்று ஜட்ஜுகள் தீர்மானித்துவிடவே, அக்குடும்பத்தினர் மிகுந்த கஷ்டத்திற்குள்ளானார்களென்றும், ஆகையினால் இப்போதிருக்கும் விவாஹச் சட்டத்தையே மாற்ற அவஶ்யமிருப்பதாயும் சொன்னார். இது ஓர் விநோதமான காரணமே! எத்தேஶங்களிலும் ஜனங்கள் குமார்க்கங்களில் ப்ரவேஶிக்காமல் தடுக்கும்பொருட்டே சட்டதிட்டங்கள் ஏற்படுத்தப்படுகின்றன. அத்தகைய சட்டங்கள் குமார்க்கங்களில் ருசியுள்ளவர்கட்குப் பெருத்த இடையூறாகவே ஏற்படும். இதற்காகக் குமார்க்கிகளுடைய ஸௌகர்யங்களை உத்தேஶித்து, அவர்களுக்கு ஸாதகமாகச் சட்டங்களைத் திருத்த முயல்வது நாகரிகமுள்ள தேசத்தாருடைய செய்கையாகாது. திருட்டையே தொழிலாகக்கொண்டு ஜீவிக்கும் பலருக்கு அதைப்பற்றின சட்டங்கள் இடைஞ்சலா யிருப்பதால், அவர்களுடைய நன்மையின் பொருட்டு, திருட்டுக் குற்றச் சட்டங்களையே மாற்றிவிடவேண்டுமென்றுகூட இனி வாதிக்கப்படலாம் போலும்! பம்பாயில் இரண்டொருவர் அக்ரமமாக விஜாதீய விவாஹத்தைச் செய்தால், சட்டப்படி அவ்விவாஹங்கள் செல்லாதவை யென்று சொல்லவேண்டியதே ஜட்ஜுகளின் கடமை. இப்படியிருக்க, குமார்க்கத்தில் புகுந்த இரண்டொருவருடைய ஸௌகர்யத்தை யுத்தேஶித்து ஹிந்துக்களுடைய நாகரிகத்தையும், விஶேஷமாக ப்ராஹ்மணர்களுடைய ஶ்ராத்த யஜ்ஞாதி தர்மங்களையும் நாஶப்படுத்த முற்படுவது மிகவும் அநீதியானதே.

சிலர், இந்தச் சட்டமானது, விஜாதீய விவாஹத்தை எவரும் செய்தே தீரவேணுமென்று கட்டாயப்படுத்தவில்லையாகையால்,

ச்ன்றி நிறைவேறுவதில் பாதகமொன்றுமில்லை யென்று வாதிக்கிறார்கள். இந்த வாதம் ந்யாயமானதல்ல. ஏற்கெனவே நமது தேசத்தில் ஒவ்வொருவருடைய மனத்திலும், (விசேஷமாக ஆங்கில வித்யாப்யாஸம் செய்யும் மாணாக்கர்களுடைய மனத்தில்) பற்பல யுக்திவாதங்கள் தோன்றி, அவரவர்கள் ஸ்வச்சந்தத்துடன் வாழ்வதே மேலென்று அபிப்ராயம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதன் பலனாகவே அவர்கள் நமது ஆசாரங்களைக் கைவிட்டுவிட்டதுடன் சிகாசேதம் (Cropping the hair) முதலிய பல துராசாரங்களையும் கைப்பற்றி வருகிறார்கள். இதைக்கண்டு மதாபிமானிகளான மாதாபிதாக்களும் மற்றைப் பந்துக்களும் அடையும் வேதனை கணக்கற்றது. சிகாசேதம் சாஸ்த்ர விருத்தமென்று மாதாபிதாக்கள் பிள்ளையை சிக்ஷிக்க ஆரம்பித்தால், ஏற்கெனவே ஒரு ஸமயம் ஸ்ரீ தீபிகை பத்ராதிபர் சொல்லியதுபோல், அவன் புகைச்சுருட்டு காற்றத்தை மூக்கில் ஏற்றிவிடுவதாக அவர்களைப் பயமுறுத்துகிறான். இவ்வளவு கேவலமான நிலைமைக்கு வந்திருக்கும் நமது சிறுவர்கள், இந்தச் சட்டத்தினால் தாமும் கெட்டுப் பிறரையும் கெடுக்கமாட்டார்களென்று எவரும் நம்ப முடியாது. மாதாபிதாக்களுடைய மேற்பார்வையற்றுத் தேசாந்தரங்களிற் போய், ஸ்வச்சந்தமாக இருந்து படித்துவரும் சிறுவன், 'இன்று நான் எனது மனத்திற்குப் பிடித்த படிப்பாளியான ஒரு பஞ்சமஸ்த்ரீயை விவாஹம் செய்துவிட்டேன்' என்று அவர்கட்குத் தெரிவிப்பானாகில், அவர்கள் மனம் எவ்வாறு துடிக்குமென்பதை நாம் சொல்லவேண்டியதில்லை. தவிர, இப்போது பலர் அநாதிகாலமாக வெகு அமரிக்கை பயபக்தி இவைகளுடன் வெகுநாகரிகமாக வாழ்ந்து வந்த நமது ஸ்த்ரீகளின் நிலைமையைப் பலவழிகளிலும் கெடுத்து, அவர்களை ஸ்வதந்த்ரைகளாக விட்டுவிடவேணுமென்று வெகு ப்ரபலமான ப்ரயத்நங்கள் செய்துவருகிறார்கள். அப்ரயத்நங்களின் பலனாக ஸ்த்ரீகளும் ஸ்வச்சந்தமாக வேறு ஜாதியரை மணம்புரிய ஆரம்பித்து விட்டால், தேசம் எவ்வித நிலைமையை அடையும் என்பதைப் புத்திமான்கள் அறிந்துகொள்ளலாகும்.

(இன்னும் வரும்)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பஞ்ச ஸம்ஸ்கார விசாரம்.

ஸ்ரிய:பதியாய், ஸ்ரீ வைகுண்ட நிகேதநனாய், நித்ய முக்தாநுபாவ்யனாய், நிரதிசயாநந்தயுக்தனான ஸர்வேஸ்வரன், நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில் தனிக்கோல் செலுத்திக்கொண்டு [illegible] வைத்தும், சில ஆத்மாக்கள் மாறிமாறிப் பலபிறப்பும் பிறந்துகொண்டு, அநாதி கர்ம பரம்பரையால் வந்த ப்ராக்ருத ஸம்பந்தத்தால் ஸ்வாபாவிகாபஹதபாப்மத்வாதி தர்மங்கள் அடங்கி, ப்ரக்ருதிக்குள்ள ஜடத்வாதி தர்மங்களே தோன்றி ப்ரக்ருதி யென்னலாம்படி அழிய, அவரைத் திருத்திப் பணிகொள்ளுமவனாய், யுக்தாயுக்த விவேக ஹேதுவாய், அபௌருஷேயதயா நித்யமாய், நிர்தோஷமாய், அவரவரின் கர்ம வைலக்ஷண்ய மடியாக வரும் ருசி வைலக்ஷண்யாநுகுண புருஷார்த்த ஸாதநோபாய போதகமாயிருந்துவைத்தும், '[illegible]' என்கிறபடி '[illegible]' என்று சொல்லப்பட்ட அதிகாரிக்குப் பரம புருஷார்த்தமான கைங்கர்யத்தை ஸமர்ப்பித்துக் கொடுப்பதில் ப்ரவணமான ருக் யஜுராதி வேதங்களையும் சிக்ஷாதி ஷடங்கங்களையும் அவற்றின் உபப்ருஹ்மணங்களையும் அத்வாரகமாகவும் மந்வாதி த்வாரகமாகவும் இட்டருளினான். ஆகையாலிறே நம் பூர்வாசார்யர்கள் 'வேதார்த்தம் அறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே' என்று ஆதரித்துப் போந்தனர். ஆதலால், ப்ரபந்நரும் மற்றுமுள்ள அதிகாரிகளும் இவற்றின்படியே அநுஷ்டிக்கை ப்ராப்தம். இந்த அர்த்தம், [illegible]

[illegible]', [illegible] ' இத்யாதிகளில் ஸித்தம். அந்த [illegible] தானும், '[illegible]' இத்யாதி ஸித்த சாதுர்வர்ண்ய சாதுராஶ்ரம்ய ரூபமான ஆத்மாக்களின் விஶிஷ்ட வேஷத்தில் நோக்குள்ளதாயன்றி ப்ரவ்ருத்திக்கிறதில்லை.

அப்படியிருக்க நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷம்பூண்டு, ஸர்வ தர்மாதிக்ரமத்தில் முயல்வது விருத்தம். இதுதானும் '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதிஸித்தம். அநுபவ விபவத்தினாலும் விலக்ஷண கர்ம ப்ரயுக்த ருசிபேதம் ஶரீரவ்யாபகமாயிருக்க, [illegible] விதிநிஷேதங்களும் யாவச்சரீரபாத மநுவர்த்தநீயங்களாகுமித்தனை. இவ்வர்த்தத்தையே பிள்ளை யுலகாசிரியனும், வர்ணாஶ்ரம விபரீதமான பகவதுபசாரமும் அபசாரமாகுமென்று அறுதியிட்டார். ஸ்ரீபராஶர பகவானும் '[illegible]' என்று வர்ணாஶ்ரம தர்ம ப்ராவண்யம் தர்மிஹ்ராஹகமானதால், அஃதில்லையாகில் விஷ்ணு பக்தியுமில்லை என்று ஏற்படுமென்றான். பரந்தபடியிலும், ப்ரபந்நனே வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை ப்ராப்யாந்தர்க்கதமாக அநுஷ்டிப்பதால், ஸாதநபுத்யா அநுஷ்டிப்பவனைவிட முக்யாதிகாரி என்கிற அர்த்தத்தைப் பரக்கக் காணலாம். ஸ்ரீ மணவாளமாமுனிகளும், '[illegible]' இத்யாதி ப்ரமாணோதாஹரண பூர்வகமாக, ஸித்ததர்ம நிஷ்டனுக்கு ஸாத்ய தர்மங்களினால் கார்யமில்லையாயினும், தகாஜ்ஞாதிக்ரமம் செய்யவொண்ணாதென்றார். ஆகையால், ப்ரபந்நோத்தமரும் வர்ணாஶ்ரம தர்மாநுஷ்டாநாதிலங்கநம் செய்ய விரகில்லை. ஆயின், '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]

[illegible]', '[illegible]', 'பயிலுஞ்சுடரொளி', 'நெடுமாற்கடிமை', '[illegible]', '[illegible]', 'பண்டைக் குலத்தைத் தவிர்ந்து' இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் பலவும் போகும்வழி ஏதென்னில், இப்ரமாணங்கள் பாகவதோத்தமர் திறத்தில் இதரரின் பரிமாற்றம் இன்னபடியிருக்க வேணுமென்று சொல்லிற்றே யொழிய, 'யான் ப்ரபந்நன் என்று பேரிட்டுக்கொண்டேன்; இனி எனக்கு ஒருவரும் நிகரில்லை' என்று இறுமாந்தழியச் சொல்லவில்லை. உபாஸநத்தையும் கழிக்கிறது அஹங்கார ஸ்பர்ஶத்தாலிறே. அவ்வஹங்காரம் கழியுண்டால், எவ்வர்ணத்தினரும் எவ்வாஶ்ரமத்தினரும் பகவத்ஸம்பந்தத்தையே நிரூபித்துப் பரிமாறுமதொழிய, பஹிர்ப்பூதங்களான வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை நினைத்து அஹங்கரிக்கலாகாதென்றிறே இவற்றின் கருத்து. அஹங்காரத்துக்கு உறுப்பாகாவிடின் ப்ராஹ்மண்யம் விலைசெய்வது வேதாத்யயந முகத்தாலே பகவல்லாபஹேதுவாமென்றறென்பதை உபகாரஸிரியனன் ஸ்ரீவசநத்தில் காணலாம். ஆகையால் நிந்தார்த்தமாக வர்ணாஶ்ரமங்களைக் குறிப்பது பரித்யாஜ்யமாம். அதுவே அநந்யனென்றுகல உபாதேயமென்று கண்டுகொள்வது. திருஷ்டாந்தத்திலும் தாயரஜததேயதாரகங்களான பகவத விமபங்களுக்கு உத்தமராத் ஸ்வர்ணோபாதானங்களான பகவத் ப்ரமயங்களுக்கு உத்தமராதரம் உத்கர்ஷம் ஸாந்நித்ய விஶேஷமடியாகச் சொல்லப்பட்டதும் துஷ்டமாக வேண்டியிருக்கும். '[illegible]' என்கிற ஸமாநப்ரகரண படித வசநத்தினால் இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாகிறது. இளையாழ்வாரும் வர்ணாஶ்ரம தர்மாநுக்ருஹீத நித்ய நைமித்திகாசார நிஷ்டையைப் பரமபதமேறச் செல்லுமளவும் பரிபாலித்தாரென்று அவரது சரித்திரத்தில் காண்கின்றோம். ஆக, தர்மஶாஸ்த்ராநுஸாரமாகவே யாய்த்து ப்ரபந்நருக்கும் வர்ணாஶ்ரம தர்மாநுஷ்டாநத்தின் படி. உத்தீர்ணனுக்கு அப்படியாயின், உபக்ரம தசையிலிருப்பவனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

இப்படியிருக்கச் சிலர், சண்டாளருக்குப் பஞ்ச ஸம்ஸ்காரங்களையும் அக்ரவர்ணத்திற் பிறந்தாரொரு வைஷ்ணவனைச் செய்யலாகுமென்றால் ஸாஹஸமேயாகும். அவன் தர்ம ஸ்ம்ருதியின்படி, '[illegible]' ஆனையாலே ப்ரதிலோம ஸங்கர ஜாதியிலும் நிஷ்க்ருஷ்டனாகவன்றோ இருப்பது? இந்த அர்த்தம், '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்று யாஜ்ஞவல்க்யாதிகளால் சண்டாள ஜாத்யுத்பத்தியின்படியும், அவன் வர்ண பாஹ்யன் என்பதும், அதமனென்பதும், அவனுக்கு எல்லா தர்மங்களிலும் அதிகாரமில்லையென்பதும் தெளிவாக உரைக்கப்பட்டுள்ளது. இன்னும் அவன் க்ராமத்தில் வாஸம் செய்யலாகாதென்பதும், '[illegible]' இத்யாதியால் ஸித்திக்கிறது. தர்மத்தில் அதிக்ருதர் அவனோட்டை ஸித்தாந்த கதனாதி ஸம்பந்தமும் செய்யலாகாதென்பதும், '[illegible]' இத்யாதிஸித்தம்.

அன்று முதல் இன்றுதொட்டுமுள்ள ஆசாரத்தாலும் இது நன்கு விளங்கும். சண்டாலச் சாயையும் படலாகாதென்பது '[illegible]' என்கிற வசநத்தாலும், அவனை ஸமீபிக்கவும் கூடாதென்பது, '[illegible]' என்கிற ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்திக்கின்றன. இங்கு, '[illegible]' என்பதனால், 16-முழம் ஒதுங்கவேணுமென்று கருத்து. ஏவமாதி வசநங்களைத் தர்ம ஶாஸ்த்ரத்தில் பலவிடங்களிலும் காணலாம். [illegible]மான உபதேஶம் வ்ருகாஸ[illegible]வாத்தோபாதி உபயாநர்த்த ஹேதுவென்பதை மறக்கவொண்ணாது. ஸ்ரீ பகவத்குண தர்ப்பணே

போத்காதத்தில் பெரிய பட்டரும், '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்று தொடங்கி, '[illegible]' என்று தாம் நிரூபித்த ஶ்ரேஷ்ட ஶேஷதாநுகூல்யாநுமதி தான் இப்படிப்பட்டதென்று நிஷ்கர்ஷித்தமாகாமையாலே, '[illegible]' என்று பகவந்நிஷ்டனொரு பாகவதனை அநுவர்த்திப்பது தொடக்கமானவையே ஸ்வயம் கீர்த்தநம் செய்யக்கூடாமலிருப்பவனுக்கு அமையுமென்று, இதை '[illegible]', '[illegible]' என்றும் ஸாமாந்ய முகப்ரமாணத்தாலும், '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதி விஶேஷ விஷய ப்ரமாணத்தாலும் விதித்தருளி, நிகமநத்தில் '[illegible]' [illegible]வேதநர்க்கு ஸாக்ஷாத்தாகவும் நிஷித்தர்க்குப் பரம்பரையாகவும் பகவத்தர்மத்தில் அந்வயமாகையாலே ஶாஸ்த்ர வ்யாகோப ப்ரஸங்கமில்லையென்று ஸாமரஸ்யம் செய்தருளினர். இதனால் ஸாமாந்ய சண்டாளனுக்குத் தர்ம ஶாஸ்த்ர வஶ்யத்வமும், ப்ரபந்ந ப்ரபத்யுந்முகருக்கு அஃதில்லையென்பதும் ஸஹஸ்திதம். இங்கு பகவதாஶ்ரயண விஷயமே உபக்ராந்தமாதலால் ஸாமாந்ய தர்மங்களில் மட்டுமே இவர்க்கு அந்வயமில்லை.

பகவத் ஸம்பந்தம் ஸர்வாத்ம ஸாதாரணமாகையால், அதில் இவர்க்கு அந்வயம் [illegible]

வது. ப்ராத்யுத,ஸாமாந்ய தர்மங்களில் இவர்க்கு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பகவத் தர்மங்களில் அத்வேஷ மாத்ராதிரூப வ்யவஹிதரூப ஸம்பந்தமுமிறே இங்கு அருளிச்செய்யப்பட்டது. இவ்வர்த்தத்தை ப்ரபந்நாம்ருதத்தில் கபீர்தாஸன் விஷயமாக இளையாழ்வார், பதித பாவந க்ஷேத்ரமான ஸ்ரீ ஜகந்நாத மேறப்போய், அவ்விடத்து விமாநத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் திருவாழியாழ்வானைக் காணவும், அவ்வளவிலேயே பகவத் ஸம்பந்தமுண்டாகுமென்று நியமித்ததாகச் சொன்ன ஐதிஹ்யத்திலும் காணலாம். அங்ஙனமின், '[illegible]' இத்யாதி வசந விரோதம் வருமென்னலாகாது. இந்த ஸங்கரஜாத பதத்திற்கு பாத்ராதி ப்ரவஸிதாகிய அநுலோம ஸங்கரஜாதியரே விஷயமாகலாம். அதவா, '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதி விஹிதமான திருவிலச்சினை ஒருபடிப்பட இருக்கவில்லையே. ஆகலால், மந்த்ரோபதேசாதி ரஹித சக்ராங்கந மாத்ரத்தில இவனுக்கும் அதிகாரமும், அங்குலீயகாதிகளில் ஷில்பி முதலானோர் செய்யுமது போல சிஹ்நமாத்ர ஸம்பாதகம் ஸமீபிக்க யோக்யரான இதராலும் செய்யப்படுவதும் ஒக்கும்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ. தி. அ. தி. குமாரதாத தாஸன்

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்

				ரூ.	அ.	ப.
7. வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம்	III	...	...	1	0	0
Do	V	...	...	1	0	0
Do	VI	...	...	1	0	(
Do	VII	...	...	1	8	(
Do	VIII	...	...	3	0	'

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:

ந்யாய பரிசுத்தி.*

(தொடர்ச்சி.)

ப்ராசீந ஸாம்ப்ரதாயிக ந்யாய க்ரந்தங்கள் பலவற்றிலும் ப்ராயேண பூர்வாபர விரோத ப்ராமாணிக ஸம்ப்ரதாய விரோதங்க ளிருப்பதையும், தர்மஸ்தாந வித்யாஸ்தாநத்வேந மஹநீயமான ந்யாய விஸ்தாரத்திற்கு வ்யாக்யாதாக்களால் ஏற்பட்ட துர்த்தசையையும் சிந்தித்தே, நம்முடைய தேசிகன் புதிதாக ந்யாய க்ரந்தம் எழுதத் திருவுள்ளம் பற்றினர். ப்ரஜ்ஞா பரித்ராண ப்ரமேய ஸங்க்ரஹாதிகளில் விருத்தாம்ஸமிருப்பது, நம் தேசிகனது ந்யாய பரிசுத்தியிலும், ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜநத்திலும் அங்கங்கே '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' என்று காணும் நிர்வாஹக வாக்யங்களால் ஸுஜ்ஞேயம். இந்த விஷயத்தையும், அக்ஷபாத தர்ஸநத்திற்கு

* இது, சென்ற மார்கழிமீ-ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் படிக்கும் பொருட்டு ஸ்ரீ. உப. அபிநவபட்டபாண ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்ட உபந்யாஸம்.

வ்யாக்யாத்ருக்களால் ஏற்பட்ட வ்யாகுலீ பாவத்தையும் ந்யாய பரிசுத்தி விமர்ஶநாவஸரத்தில் அந்தந்த ப்ரகரணத்தில் பரக்கப் பேசுவோம்.

பொதுவாக இந்தத் தர்க்க வித்யையானது, காணாத ப்ரஸ்தாநமென்றும் கௌதம ப்ரஸ்தாநமென்றும் இருவகையாய்ப் பிரிந்து, வைஶேஷிகமதம் என்றும் ந்யாயமதம் என்றும் விபாகத்துடன் நடைபெற்று வருகிறது. இதில் காணாத ப்ரஸ்தாநமானது, ப்ரமாண பாகத்திலும் ப்ரமேய விஷயத்திலும் ஶ்ருதி விப்ரதிபந்நமாயும், பரமாணு ஜகத்காரணத்வ வாதம், நிமித்தேஶ்வர வாதம், அவயவ்யப்யுபகம வாதம், பாஷாணகல்ப மோக்ஷவாதம் முதலிய வேதவிருத்தாம்ஶங்கள் அதிகமிருப்பதால் வைதிகர்களுக்குப் பரிக்ரஹா யோக்யமாகவும், பதார்த்த ஸ்வீகார விபாகாதிகளில் த்ருடமாய் நிற்கமாட்டாத யுக்திகளை அவலம்பித்திருப்பதாகவும் காணப்படுவதாலும், உபயோகம் அதிகமாகவோ அநந்யதா ஸித்தமாகவோ இல்லாமையாலும், வைஶேஷிக தர்ஶநம் அடியோடு பரியாஜ்யம். ஆகையால் தான் வைஶேஷிக தர்ஶநம் வித்யாஸ்தாநத்
ல் பரிகணிக்கப்படவில்லை; ப்ருஹ்ம ஸூத்ரகாரராலும் அது கண்
க்கப்படுகிறது. மஹத்தீர்க்காதிகரணத்தில் வைஶேஷிக தர்ஶநம்
ான் கண்டிக்கப்படுகிறதென்பதை ஸமுதாயாதிகரண அவதாரி
கையில், 'வைஶேஷிக ராத்தாந்தோ துர்யுக்தியோகாத்
வேத விரோதாத் ஶிஷ்டாபரிக்ரஹாச்ச நாபேக்ஷிதவ்ய
இத்யுக்தம்' என்கிற ஶாங்கர பாஷ்ய பங்க்தியாலும், 'பரமா
ணுகாரண வாதிநோ வைஶேஷிகா நிரஸ்தா:' என்கிற ஸ்ரீரா
மாநுஜ பாஷ்யத்தாலும் எளிதில் அறிந்துகொள்ளலாம்.

இந்த வைஶேஷிக தர்ஶநத்திலுள்ள தோஷங்களையும் யுக்திராஹித்யத்தையும் ஸ்ரீ தேசிகன்,

"கண்டதலாதன கட்டுதலால் கண்டுவிட்டதனால்
பண்டுளதான மறைக்குப் பழைமையை மாற்றுதலால்
கொண்டதுமீசனைக் கொள்ளாவகை யென்று கூறுதலால்
கண்டகராய் நின்ற காணாதர் வாதங் கழற்றுவமே."

என்று ஆரம்பித்து, "தர்மஶாஸ்த்ர நிந்திதான வைஶேஷிகர் வைதிக ஸங்க்ரஹார்த்தமாக முற்பட, 'அதாதோ தர்மம் வ்யாக்யாஸ்யாம: - யதோऽப்யுதய நி:ஶ்ரேயஸ ஸித்தி: ஸ தர்ம: தத்வசநாதாம்நாயஸ்ய ப்ராமாண்யம்' என்று வேதோக்த தர்மத்தை வ்யாக்யாநம் பண்ண ஸங்கல்பித்து, த்ரவ்யாதி ஷட்பதார்த்த ஸாதர்ம்ய வைதர்ம்யாதி வர்ணநத்தோடே தலைக்கட்டி விட்டார்கள்" என்று சொல்லிவிட்டு, நாதிவிஸ்த்ருத ஸங்க்ஷிப்தமாய் ரமணீயமான ரீதியில் காட்டியருளினர். ந்யாய பரிசுத்தியிலும் ப்ரமேயாத்யாயத்தில் வைஶேஷிக மதம் கண்டிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குள்ள யுக்திஜாலாதிகளை ப்ரமேயாத்யாய ப்ரஸங்கத்தில் நாமும் காட்டுவோம். வைஶேஷிகபங்காதிகாரத்தில் உபஸம்ஹாரத்திலும் ஸ்ரீ தேசிகன், "இவ்வைஶேஷிக பக்ஷத்தை, 'யதூக்தம் வ்யாவ்ருத்த காரணஸ்ய ஷட்பதார்த்த ப்ரபஞ்சநம் । ஸாதர்ம்யம் தத்ர காரணஸ்ய ஹிதோபதேஶநாபரம்' என்றும், 'கணாத பக்ஷமேதத்தே ராக்ஷஸாணி தயீதிவா । யாந்தி பக்ஷம் த்ருஹிணோ ந தத்தாத்ருமௌ ஶ்வாஸ' என்றும் உபாலம்பித்தார்கள்" என்று எழுதியிருக்கிறார்.

'கணாத இதி, கஶ்யபாதோ புத்தி நாஸ்திகதா ஶ்ராத்தவிதானம் ஸ்வர்ண கணாநாதாய வ்ரதம் ஶ்ராத்தம் ஹோம நித்தா ஸஞ்ஜ்ஞா, தத்வைவ நிரவகாஶ: கணாதநாம யஸ்ய த்யாகோ ஹேது: ஸம்ஸ்கார:' என்னும் ந்யாயகந்தலீ வசநமும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த அதிகாரத்தை ஸ்ரீ தேசிகன்,

"ஆகமத்தை யனுமான மென்கையாலு
மழியாத மறையழிக்க நினைத்தலாலும்
போகமற்ற புலம்போலக் கிடக்கைதானே
புண்ணியர்க்கு வீடென்று புணர்த்தலாலும்
மாகமொத்த மணிவண்ணன் படியைமாற்றி
மற்றவனுக் கொருபடியை வகுத்தலாலும்
காகமொத்த காணாதன் கண்ணைவாங்கிக்
காக்கைக்கா ரென்றலற்றல் காட்டினோமே."

என்கிற பாசுரத்தோடு முடித்துவிட்டார். இந்த இரண்டு பாசுரங்களினின்றுமே வைசேஷிக ப்ரக்ரியையை ஸுலபமாய் அறிந்துகொள்ளலாம்.

கௌதம ப்ரணீதமான ந்யாயதர்சநமோ, 'புராண ந்யாய மீமாம்ஸா' என்று யாஜ்ஞவல்க்யராலும், 'அங்காநி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்ஸா ந்யாயவிஸ்தர: । புராணம் தர்மசாஸ்த்ரம் ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச ॥' என்று பகவானாலும் கொண்டாடப்படுகிறது. 'ந்யாயவிஸ்தரஸ்து மூலஸ்தம்பபூத: ஸர்வவித்யாநாம், வேதப்ராமாண்ய ஹேதுத்வாத்' என்றும், 'தத்ராபி கேஷுசித் காஞ்சித் வேதப்ராமாண்ய ப்ரதிஷ்டாபகதயா வேதப்ராமாண்ய ப்ரத்யாயயிதா ந்யாயோபதேச: க்ஷமக்ஷம: பாரம்பர்யேண ந்யாய விஸ்தரஸ்ய சாஸ்த்ரஸ்ய ப்ரதிஷ்டாந நிபந்தந வித்யாஸ்தாநம். வித்யாஸ்தாநத்வம் சைஷாம் சதுர்தசாநாம் சாஸ்த்ராணாம் ஸாக்ஷாத் பாரம்பர்யேண வா புருஷார்த்த ஜ்ஞாநோபாயத்வம் ஏவ உச்யதே. வேதநம்வித்யா, தஸ்யா: ஸ்தாநம் ஆஸ்ரய: ஸாக்ஷாத் பாரம்பர்யேண வா ஸாதநத்வேந, வித்யாயா: ஸ்தாநம் ஆஸ்ரய: உபாய இத்யர்த:, தத்ர பாரம்பர்யேண ஸாதந ப்ரஜ்ஞாநோபாயத்வம் ஸ்ம்ருதி ஸூத்ராக்ஷர த்வாரேண, ஸ்ம்ருதி ரூபாய ஆரோபணேதி தாநீமாநி வேதஸ்ய வித்யாஸ்தாநாநி த்ருஷ்டாநி ஸந்தி' என்பது ந்யாயமஞ்ஜரீ. வேதப்ராமாண்யத்தை ஸ்திரப்படுத்துகிறபடியாலும், வேதப்ராமாண்யத்தை ஆக்ஷேபித்து பாஹ்ய குஸ்தார்க்கிகர்கள் ப்ரயோகிக்கும் குதர்க்கங்களைக் கண்டிக்கிறபடியாலும், இந்த ந்யாய விஸ்தர சாஸ்த்ரம்தான் எல்லா வித்யைகளுக்கும் அவலம்பநமாகிறது. புருஷார்த்த ஸாதகமான அறிவை உண்டாக்கும் சாஸ்த்ரத்தைத்தான் வித்யாஸ்தாநமென்று சொல்வது என்று ஜயந்த வாக்யத்தின் மொத்த கருத்து. 'அத்யாத்ம வித்யா ப்ரமாணாதி விசார பூர்வக யத்ர ந்யாய ப்ரவ்ருத்தா ச யத்ர ப்ரமேய ஸம்பத்தி ஸஹ தர்க்காஸ் ச வேதாந்தம் தத் தத் வித்யாஸ்தாநம். யத்ர பராவரயோஸ் ஸஹ தர்க்கா சாஸ்த்ர விதாஸ்தாநம்'

என்று ந்யாயஸாரகாரர் எழுதுகிறார். ஸ்ரீ தேசிகனும், 'ஸர்வ வேதாந்த ஸாரோக்த ஸமிதி ந்யாய விஸ்தர: । வேதாந்தாச் சாஸ்த்ர விதாந ஸம்யாதிக: ॥ ஸமஸ்த ப்ரமாண ஸம்ஸ்தாய ந்யாய விஸ்தராத் தஸ்மிந் ஸ்திர ப்ரமாண ஸம்ஸய ஸம்ப்ரதாந தாநம் ॥' என்று அருளிச்செய்கிறார். இதை யெல்லாம் மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டுதான், 'ஸோயம் ஆந்வீக்ஷிகீ ப்ரமாணைர் ப்ரஸ்ஸிதா விபஜ்யமாநா, ப்ரதீப: ஸர்வசாஸ்த்ராணாம் உபாய: ஸர்வகர்மணாம். ஆச்ரய ஸர்வதர்மாணாம் வித்யோத்தேசே ப்ரகீர்த்திதா' என்று ந்யாய பாஷ்யகாரர் எழுதியிருக்கிறார்.

இந்த ந்யாய சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரதாநமாக ப்ரதிபாத்ய விஷயம் ப்ரமாணங்கள்தாம். ஸபரிகரமாக ப்ரமாண நிரூபணம் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தால் ப்ரமேய நிரூபணமும் செய்யவேண்டியதாய் ஆகிறது. ஸர்வத்ர ப்ரயோஜந ப்ரயோஜநமாகவே ப்ரமாணம் ப்ரமேயம் இரண்டும் இந்த ந்யாய சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரதிபாத்ய விஷயங்களாகின்றன. ஸ்ரீ தேசிகன் இந்த அர்த்தத்தை, 'ப்ரமாண மேவாஸ்ய சாஸ்த்ரஸ்ய ப்ராதாந்யேந விஷய:. தத் ப்ரமா விஷயீகாராத் ஸித்த்யர்த்தம், ப்ரமேய தத்வஜ்ஞாநம் ஸாதநா பாதாநத்வாத் நிச்ரேயஸ ஹேது:. தத்ர ஸம்ஸ்காராத் ப்ரமாண நீதி ஸாம்ப்ரதாய ப்ரயோஜக ஜ்ஞாபநாய ப்ரமேய ப்ரதர்சந ப்ராத்யாஹாரிகம்' என்று ந்யாய பரிசுத்தியில் ப்ரத்யக்ஷாத்யாயத்திலும், 'ஸஹ ஸம் ப்ரமாண விஜ்ஞாநம் ஸாக்ஷாத் ப்ரயோஜநம் தர்சயிதும் ப்ரமேயஸ்ய ஸம்க்ரஹோக்தி:, ஸபரிகர ப்ரமாண வ்யுத்பத்தி ப்ரதிபாதந பரோ ஹி ந்யாய விஸ்தரஸ்ய' என்று ப்ரமேயாத்யாயோபஸம்ஹாரத்திலும் காட்டியருளினர். இப்படி ப்ரமாண ப்ரமேயங்கள் இரண்டும் ந்யாய சாஸ்த்ரங்களுக்கு ப்ரதிபாத்யங்களானாலும் ப்ரதாந மாகையாலும் 'ப்ரமாணாதீநா ப்ரமேயஸித்தி:' என்கிறபடி ப்ரமேய ஸாதக மாகையா

தும் முதலில் ப்ரமாண நிரூபணம் செய்வதுதான் உசிதம். ந்யாய விஸ்தரத்தின் ப்ரதமஸூத்ரத்திலும் 'ப்ரமாண ப்ரமேய ஸம்சய ப்ரயோஜந............' என்று ப்ரமாணத்தையே ப்ரதமதஃ ஸூத்ரகாரர் நிர்த்தேசித்திருக்கிறார். '[illegible] ப்ரமாண விஷய [illegible] ப்ரமேயாதி [illegible] ப்ரமாண ப்ரமேயாதிவி [illegible]' என்று ந்யாய பரிசுத்தியில் ஸ்ரீதேசிகனும் அருளிச்செய்தார். இப்படி ந்யாய ஸம்ப்ரதாய விஷயங்களான ப்ரமாண ப்ரமேயங்களை, ஸூத்ரகாரரின் அபிப்ராயத்தை அறியாமல் ஸ்வேச்சா கல்பித வ்யாக்யாநபாஷ்யங்களாலே [illegible]களான சுஷ்கதார்க்கிகர்கள் சீரழித்துக் கலங்கச் செய்யவே, அவைகளைச் சீர்படுத்தக் கருதி நம் தேசிகன், ப்ரமாண ஸங்க்ரஹத்திற்காக ந்யாயபரிசுத்தி க்ரந்தத்தையும், ப்ரமேய சுத்திக்காக ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந க்ரந்தத்தையும் செய்து, வைதிக தர்சநத்தை ஸ்தாபித்தருளினர். இந்த விஷயம், '[illegible] ந்யாய விஸ்தரஃ । [illegible] ' என்னும் ந்யாய பரிசுத்தி ப்ரத்யதாலும், '[illegible] ॥ [illegible] ॥' என்ற ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜந ச்லோகங்களாலும் கண்டுகொள்ளக்கூடியது.

இந்த இரண்டு க்ரந்தங்களுக்குள் இப்பொழுது ந்யாய பரிசுத்தியை எடுத்துக்கொள்வோம். ந்யாய பரிசுத்தியில் சொல்லியிருக்கும் விஷயங்களைப் பொதுப்படையாய்க் குறிப்பிட்டு அத்யாய க்ரமேண ஸ்தூலமாகவே இந்த உபந்யாஸத்தில் காட்ட உத்தேசிக்கிறேன். அந்தந்த விஷயங்களின் ஸாரஸ்யத்தை மற்றொரு ப்ரஸங்கத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். ஆனால், ந்யாய விஸ்தர பஹிஷ்காராதி பக்ஷங்களுடைய ஸாமாஸ்யம் மாத்ரம் இந்த உபந்யாஸத்தின் முடிவில் நிரூபிக்கப்படும்.

(இன்னும்வரும்.)

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ [illegible] நமஃ.

வைதிக விச்வாஸம்.*

(தொடர்ச்சி.)

நாம் செய்துவரும் நித்யகர்மங்களும் விவாஹாதிகளும் அபர கார்யங்களும், ஒரு வேதத்திலும் ஸம்பூர்ணமாக இல்லாதிருக்க, அது விஷயத்தில் ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணமாவனபோல, இவ்விஷயத்திலும் ஸ்ம்ருதிகள் ப்ரமாணமாகலாகாதா? ரத்னபரீக்ஷாதிகளில் ப்ரத்யக்ஷத்தை ப்ரமாணமாகக்கொள்ளுமிவர்களுக்கு, ஜாதி விஷயத்தில் அப்ரமாண மாகாதோ? ஆக்ரஹமூலமான ப்ரத்யக்ஷ ஸம்வாதங்கள் ப்ராமாணிகர்களால் அங்கீகரிக்கப்பட மாட்டா. இவர்கள் வேதத்தில் சொல்லும் அர்த்தஜாதீய ந்யாயத்தை இவர்கள் வாக்யத்திலும் நாம் உபயோகிக்கலாகாதோ?

ஆகையால், கலிபுருடன் கொடுமையினால், கால்வைக்க இடமில்லாமல் கரைந்தேங்கும் தர்மத்தைக் காப்பாற்றக்கடமைப் பட்டவனான கண்ணன் கருணைபுரியுமளவும் இக்கலக்கங்கள் குறையாதாயினும், கேட்காத கெடுவழிகள் காதினுள்புகவே கடுகமனம் கலங்குகின்றது. '[illegible]' என்கிறபடி, சில நூதன வைதிகர்களுக்கு உண்டாயிருக்கும் ஆஸ்திக்யமானது அநாதிஸித்தமான தர்மத்தின் லோபத்திற்கு ஆதிகாரணமாகிறது. துராசாரம் தழைத்தோங்கத் தகமளிக்கும் தலைவர்கள் தொல்வழியைத்துலக்கும் வழியைத் தேடலாகாதோ?

இனி, இவ்விதமாய் நேர்ந்துவரும் நம் வைதிகாசாரக்கலக்கங்களின் காரணத்தையும் அதன் பரிஹாரத்தையுமன்றோ முக்ய

* இது, சென்ற மார்கழிமீ பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதி யனுப்பப்பட்டுக் கார்யதரிசியால் படிக்கப்பட்ட உபந்யாஸம்.

மாய் நாம் கவனிக்க வேண்டும்? நம் நாகரிக மதிமான்கட்கு, தாங்கள் பரம்பரையாய்ப் பயின்றுவந்த ஆசாரத்தைப் பெருக்குவதிலாவது தொலையாது காப்பதிலாவது கடுகளவும் கவலையில்லாது, விபரீத தர்மவ்ருத்தியில் விசேஷ ச்ரத்தையே மிகுந்துவருகிறது. இதற்குக் காரணம் அவர்கட்கு ஆதிமுதல் வேதமோதும் ஸாதுக்களின் ஸமாகமமில்லாததுடன் விரோதிகளோடு விசேஷ ஸஹவாஸமுமே யாகும். அந்தோ, '[illegible] । [illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றன்றோ நம்மஹர்ஷிகள் முறையிடுவது?

இவர்கட்கு இவ்விபரீத வாஸனையை விலக்கும் வழியைத் தேடுவதைக் காட்டிலும், இனிமேலும் இப்படிப்பட்ட கலக்கங்கள் வாராதபடி வித்யாக்ரஹண வ்யாஜத்தினால் விபரீதாசாரங்களில் வேரூன்றி வீணாகிவிடும் நம்பாலர்க்குப் பழையவழி தவறாது ப்ராசீந தர்மத்தையே போதித்துப் பயிற்றும்படி செய்ய வேண்டும். பசியுள்ளோர்க்குச் சோறிடாது பரிபூர்ணமாய் உண்டவர்க்குப் பாலமுதூட்ட வேண்டுவார்போல், பாரிலோர் இடமுமில்லாமல் பரலோகத்துக்குப் பறந்தோடும் நம் ப்ராசீந பாஷையை ப்ரயாணமாய் அனுப்பிவிட்டு, ஆசாரநாசகமாய்க்காசாசையே பேசித் தேசமெல்லாம் குடிகொண்ட பரபாஷா வ்ருத்திக்குப் பூர்ணாதரே கூசாமல் யாசகம் செய்வதும், ஆதிநிதி தருமத்தைத் தலையாலே தருவதால் ஆத்மாவை க்ருதக்ருத்யமாக நினைப்பதும் ந்யாயமாகுமோ? தர்மமிகும் தாரத்தைத் தனியே துரத்திவிட்டு, தன் தேக நலமழிக்கும் தாஸியைத் தாங்குவதும் தர்மமாகுமோ?

புண்யத்தால் பணம் மிகுந்த பெரியோர்க்கும் நம்ப்ராசீந பாஷையை ஆதரியாது பரிபவப்படுத்துவதாலன்றோ, பாஷாந்தரம் படித்துப் பராதீநமாகாமல் பழைய நூல் மறைமுழுதும் பரிபூர்ணமாய் ஓதியும் பசியினால் கரைந்துறங்கும் பெரியோர்களைப் பார்க்கும் பாலர்கள் பயனில்லாப் பாஷையைப்படிக்க ப்ரியப்படுவதில்லை. பருவம் நிரம்பாத பாலகர்கள் நம் பாஷையினால் பரலோகப் பெரும்பயனைப் பெரியதாய்ப் பேணுவார்களோ?

தேசாந்தரஸ்தர்கள் தொழுதேத்தும் பாஷையிலும், மண்ணுலகில் யாவற்றையும் வாழ்விக்கும் மஹிமையுடைய மதம் தன்னிலும் ச்ரத்தையில்லாச் சிலர், தேசவ்ருத்திக்காகச் செய்யும் உபாயமது தேசநாசகமாகுமே யல்லது அநுகூலமாகாது. நம் பாஷாமதம் அழிந்தால் தேசவ்ருத்தியென்பது எதுவாகும்? கழனியினுள் களை சூழ்ந்தால் வயல் வ்ருத்தி எனப்படுமோ? அந்தணரும் அந்நியரும் ஒரே ஸந்ததியாகிப் பந்துபரிபாலநம் செய்து செழிக்கும் ஆத்ம நாசகமான தேசவ்ருத்தி, அந்நியரும் குடிகொண்டால் நிரம்பிநிற்குமே. ஆத்மாவை அருநரகின் அடித்தலத்தில் அமிழ்த்திவிட்டு அசையாமல் அதன்மேல் கல்வைக்க ஆசையுள்ளோர், தேசவ்ருத்திக்கும் காரணமாவார்களோ? '[illegible]' என்றுரைக்கும் முன்னோரைச் சார்ந்தோர்க்கு மண்மேல் வேறிடமுமில்லையே!

நாம் தேஹத்தையும் தேசத்தையும் ரக்ஷிக்கவேண்டுவது மதரக்ஷணத்திற்காகவன்றோ? மதத்தை ரக்ஷிக்காவிட்டால் ஆத்மாவை ரக்ஷிக்க முடியாதே. ஆகையினால், இதுவே ஆத்மரக்ஷகமான அதிதர்மமெனப்படும். இதனை முக்யமாகக் கருதியன்றோ நம் முன்னோர்கள், தேசப்ரம்சத்தையும் கண்ணழிவையும் துறவறமே பூண்டவரும் துக்கமே அநுபவித்தும் போனார்கள்? நாம் அப்பாடு படாவிடினும், நம்மதாசாரங்கள் பரதேசிக்கு இரையாகாது பாதுகாக்க வேண்டாவோ? தேசாந்தரம் புகுந்து, தன் தேஹ ஸௌக்யம் மறந்து, துறவிபோல் தநம் தோன்றி, த்ரவ்யதாநத்தையும், தீராதநோய்கட்கு மருந்தாகும் மத்யபாநத்தையும், தநச்செலவேயில்லாது தர்மமாகத் தந்திடும் வ்யாஜத்தினால், தம் மதமே தழைத்து ஓங்கக் கருதிவரும் தயாளுக்களைத் தேசமெலாம் பார்த்துவரும் நம் புத்திமான்களுக்கு, நம் மதத்தில் மனம் செலுத்தக் கண்ணன் காலம் கொடுக்காவிடினும், கூடியவரையில் அவைகளைக் குறைத்துவிடும் வழியைக் கடுக கவனிக்கக் கலிபுருஷன் காலங்கொடுக்கிறான்.

பெண்டிர்களைக் கரையேற்றக் கரைந்துருகும் கனவான்கள்
கருத்துக்குள் நம் மதக்குறைவையும் கருதலாகாதோ? அரம்பை
யருடன்கூடி அம்ருதபானம் நண்ணி ஆநந்தக்கடலில் மூழ்கும்
அமரர்களும் ஆசையுறும் இப்பாரதபூமியிலும், கலிபுருடன் கொடு
மைகளைக் கடுகவே தீர்த்துவிடும் தாம்ரபர்ணீ முதலாம் தீர்த்தம்
நிறைந்தோடும் த்ராவிட தேசத்திலும், தரணிக்குத் திலகமாய்த்
தமிழ் மறையைத் தாம் தந்து தரணிஸூரர் தொழுதேத்தும் திரு
மாறனும் விரும்பும் மறையோர் குலத்திலும் ஜநித்து, அருளே திரு
வுருவாய், ஆஸ்ரயிப்போர் அருங்குணமே திருவுள்ளத்தில் தோன்றி
வரும் ஆசிரியர் குறைவில்லாத அருளாற்றின் இருகரையில் குடி
யிருந்தும், தேஹம் தானாகத் தோன்றி, தொன்மறையைத் தூஷி
த்து, துர்ப்பாஷையே பேசி, துராசாரம் குடிகொண்ட தநமுமில்
லாத் தரித்திரரைத் தினந்தோறும் திரள் திரளாய்த் தண்டனிடும்
ஸமயமாச்சுதே!! ஆதிமுதல் வேதநூல் ஓதிவந்து ஆசார முறை
தவறாப் பூஸுரர்கள் தர்ஸநமே அருமையாச்சுதே! நாரணர்
அடிப்போதை நண்ணிவரும் நால்வேதம் அறிந்தோரை ஆதரிப்
போர் அழிந்துவிடும் காலமாச்சுதே! முன் ஜந்மவாஸனையால்
மன்னிய கூர்மதியுடனே முன்னோர்கள் வழிநாடும் மானிடர்கள்
முளைத்தாலும் முன்வயதில் மின்னொளிபோல் மறைந்து போ
வதே! உண்டி உடை சண்டைகட்கும், பெண்டிராடல் பாடல்
கட்கும் கண்டுவிஞ்சி பண்டை வினையினால் தன்தேஹம் குடி
கொண்ட நோய்நலிந்து தவிக்குங்கால், தாநம் வழங்கும் தார்மிக
னை தநவானைக் கண்டாலும், தாநந்தனை வாங்கத் திறமையாம்
தவமுடையாரைத் தேடலாச்சுதே! வ்ருத்திக்கு வழியில்லாமல்
வைதிக வேடம் பூண்டு மறையோதாது ஆசாரமுறையறியா மறை
யோர்கள், மற்றவரைக் கரையேற்றும் கலியும் வாய்த்ததே! நாம
ப்ராஹ்மணர் என்று நகைசெய்யும் நன்னுதார், நாடோறும்
நலிந்துவரும் நம் நிலைமையை எண்ணுங்கால் நம் மனம் புண்ணு
றுதே! பணம் பெறுமோர் ஆசையினால் பரமதத்தில் தாம்
புகுந்து, பரலோக மிகழ்ந்தோரைப் புண்ணியராய்ப் புகழ்பாடும்
காலம் காண்பதே!

ஆகையினால், அரசர்களும் அநாதரித்து, ஆஸ்திகர்களும் கன
வான்களும் கைவிட்டால், மறைந்துவரும் அருமருந்தாம் நம் மத
த்தை யார் ஆதரிப்பார்! தான் செய்த தர்மத்தினால் தநவான்களாய்ப்
பிறந்தும், புத்தியின் கூர்மையினால் உத்யோகம் மிகுந்த கனவான்
களானாலும், கண்ணன் கழலிணைகள் நண்ணும் மனத்துடனே
தமது மதாசாரமுறை தவறாதிருப்பாரானால், தலைகீழாய் அழுதா
லும் தரித்திரனால் நம் மதத்தைத் துளியளவும் நலியமுடியுமோ?
'காசின்வாய்க் கரம்விற்கும்' கலியுகத்தில் ஸ்ரமத்துடனே சிந்தா
மல் சேகரித்த த்ரவ்யத்தைத் தநவான்கள், தரித்ரராகும் ஸ்ரோத்
ரியர்க்குக் கொடுக்காவிடினும், தெரிவைகட்கே தொலைக்காது
தம் புத்ரரை ஸ்ரோத்ரியனும் பாத்ரமாக்கிக் கொடுத்தால் அக்குமா
ரன் குலசேகரனாய்த் துலங்கானோ?

ஆதலால், அநுதிநமும் அழிந்துவரும் நம் மதாசாரங்களை அர
சர்க்குப்பதிலாக அவதரித்த ஆஸ்திகராகும் தநவான்கள் ஆதரித்து,
திருமால் தன் அருளினாலே அவர்கள் பெருவாழ்வை அடைந்திட
வே ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறது. இக்குறையெல்லம் தீர்க்கக் கருதும்
கனவான்கள் கைப்பணத்தைக் கடுகளவும் கரைக்கவேண்டாம்.
ப்ராசீந படிப்புக்குப் பாலரில்லாமல் பூட்டிவைத்த பாடசாலைகளை
யும், தர்மமில்லாமல் தாஸியரைத் தங்யாக்கும் தேவாலயங்களை
யும், ஸாதுக்கள் சோறறியாச் சர்க்காரைச் சார்ந்திருக்கும் சத்திரங்
களையும், நம் ஸந்ததியார் ஸங்க்யை யில்லாமல் வைத்திருப்பதைக்
கூர்மதியோர் கவனித்தால்,புண்யங்கள் புறஞ்சூழப் பெருகும் மதா
சாரமதால் பெருங்கீர்த்தி போகமுடன் பொன்னுலகும் பெறலா
கும் என்பதையே புநःபுந: ப்ரார்த்திக்கிறோம். இக்காலத்தில்
இந்தப் புண்யத்தைப் பூதலத்தில் விரையிட்டு வளர்த்துவரும் வை
ஷ்ணவ ஸபை, வையமெல்லாம் வளர்ந்தோங்கிவரும்படி அநுக்ர
ஹிக்கப் பெரியோரை ப்ரார்த்திக்கிறோம். அறிவில்லா அடியே
னுடைய ஆஸ்திக்யம் அருவயராய்ப் பெருகினதாம் சிறுவார்த்தை
பெருமதியோர் பொறுத்தருள ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

புத்தங்கோட்டகம். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

श्रीः

श्रीमते लक्ष्मीनृसिंहपरब्रह्मणे नमः.

([illegible])

श्रुतप्रकाशिकासहित श्रीभाष्यम्

प्रश्नपत्रिका.*

(अधोनिर्दिष्टेषु प्रश्नेषु प्रथमद्वितीयतृतीय [illegible] प्रश्नाः, अवशिष्टेषु [illegible] प्रश्नाः [illegible].)

1. कर्मविचारानन्तरं ब्रह्मविचारस्य कर्तव्यत्वे [illegible] निर्णय [illegible] प्रतीतिरित्यं [illegible] श्रुतप्रकाशिकायाम्. अत्र उक्तविशिष्टस्य ब्रह्मविचारस्य कर्मविचारानन्तर [illegible] समर्थयत.

2. सगुणनिर्गुणवाक्ययोः विरोधाभावा [illegible] अशंकनीयमिति [illegible] सगुणवाक्यस्य [illegible] श्रुतप्रकाशिकोक्त [illegible] तदुदाहरणविवरणपूर्वकं स्पष्टीक्रियताम्.

3. [illegible] किं [illegible]? अथवा प्रायिकः? प्रायिकं चेत् [illegible]? तत्र किं [illegible]? तेषां [illegible] के?

4. सम्बन्धसङ्ग्रहाधिकरण [illegible] विशदीक्रियताम्.

5. "[illegible]" - इदं सूत्रं व्याख्यात.

6. [illegible] ब्रह्मणः [illegible] किं [illegible]? किं वा [illegible]? इत्याक्षेप [illegible] कृत्स्नप्रसक्त्यधिकरणस्य [illegible] परिष्क्रियताम्.

7. [illegible] अधिकरणे [illegible] नारायणानुवाके किं [illegible] क्रियते? किं वा [illegible] विचारः [illegible] भगवता भाष्यकृता [illegible] परिहरत.

8. "[illegible]" - [illegible] विवृणुत.

9. [illegible] बादरि जैमिनि बादरायण [illegible] विवृणुत.

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் ஸ்ரீவிருந்த வல்லியில் நடைபெற்ற த்வித் ஸதஸ்ஸில் கொடுக்கப்பட்ட ப்ரஶ்ந பத்ரிகை.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின்

1918 - 19 - வது வர்ஷத்தியச் சந்தா வரவு

(21-2-19—10-3-19.)

1. வ. சுந்தரராஜாசார்யர், ஜார்ஜ்டவுன்	...	3	0	0
2. எஸ். கே. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், மதுரை	...	3	0	0
3. நரஸிம்ம ஐயங்கார், மோஹனூர்	...	5	0	0
4. கோதண்டராம பிள்ளை, புதுச்சேரி	...	3	0	0
5. அ. வி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், புதுச்சேரி	...	1	0	0
6. பூ. ரங்காசார்யர், வேலூர்	...	3	0	0
7. ஆர். ராகவாசார்யர், நத்தமூர்	...	2	0	0
8. தனகோட்டி. ராமாநுஜ படையாச்சி, புதுச்சேரி	...	3	0	0
9. பி. துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், பார்க்டவுன்	...	5	0	0
10. என். ஸி. கே. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பார்க்டவுன்	...	5	0	0
11. வி. ராமாநுஜாசார்யர், மாயவரம்	...	3	0	0
12. ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், திருக்கோயிலூர்	...	3	0	0
13. பி. டி. கிருஷ்ணராமாநுஜ தாஸர், திருக்காட்டுப்பள்ளி	...	3	0	0
14. ஸ்ரீ. க. ரங்காசார்யர், காஞ்சிபுரம்	...	5	0	0
15. காரியதரிசி, ஸ்ரீ வித்யா விகாஸினி, திருவாதி	...	3	0	0
16. என். டி. ஸ்ரீராமாசார்யர், திருப்பாப்புலியூர்	...	3	0	0
17. வி. ராகவையங்கார், கரூர்	...	3	0	0
18. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
19. எஸ். திருவேங்கடாசார்யர், புதுச்சேரி	...	1	0	0
20. பி. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், திருவண்ணாமலை	...	3	0	0
21. என். எஸ். ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், வேலூர்	...	1	0	0
22. எம். எஸ். சேஷய்யங்கார், மதுரை	...	5	0	0
23. எம். எஸ். வீரதய்யங்கார், பரமக்குடி	...	3	0	0
24. பி. எஸ். நாராயணய்யங்கார், சாத்தூர்	...	3	0	0
25. பி. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், பழையசீவரம்	...	3	0	0
26. வி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், சிந்தாத்ரிபேட்டை	...	3	0	0
27. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், நாகப்பட்டணம்	...	3	0	0
28. ஏ. சேஷாத்ரி ஐயங்கார், கடப்பை	...	3	0	0
29. ஏ. குப்புஸ்வாமி ஐயங்கார், சேப்பாக்கம்	...	3	0	0

30. கெ. கோபாலையங்கார், பரமக்குடி	...	3	0	0
31. வி. ஆராவமுதையங்கார், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
32. பி. என். தேசிகாசார்யர், செங்கல்பட்டு	...	3	0	0
33. எஸ். ராகவாசார்யர், ஆத்துக்குடி	...	3	0	0
34. அடையார் லைப்ரரி, அடையார்	...	3	0	0
35. பி. என். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், கோயம்புத்தூர்	...	3	0	0
36. கெ. டி. பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், வேலூர்	...	3	0	0
37. ஸி. வரதாசார்யர், வேலூர்	...	3	0	0
38. டி. பஞ்சநாதையர், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
39. ம. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், வேலூர்	...	3	0	0
40. ஆர். கிருஷ்ணமாசார்யர், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
41. பி. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், சாத்தூர்	...	3	0	0
42. என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பூவிருந்தமல்லி	...	3	0	0
43. பி. கே. வெங்கடராம பட்டர், பாலக்காடு	...	3	0	0
44. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், காஞ்சீபுரம்	...	3	0	0
45. எம். இ. ஸ்ரீரங்காசார்யர், காஞ்சீபுரம்	...	3	0	0
46. ஏ. கிருஷ்ணய்யங்கார், திருநெல்வேலி	...	3	0	0
47. எஸ். ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
48. கே. சுந்தரராஜ ஐயங்கார், சிந்தாத்ரிபேட்டை	...	3	0	0
49. பி. டி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், பதரி	...	3	0	0
50. எம. எஸ். கிருஷ்ணய்யங்கார், கோயில்பட்டி	...	3	0	0
51. எ. ஸ்ரீநிவாஸராகவய்யங்கார், மானமதுரை	...	3	0	0
52. பி. என். லக்ஷ்மிநரசிம்மாசார்லு, திருக்கோயிலூர்	...	3	0	0
53. எஸ். ராமாநுஜய்யங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
54. வி. ஆர். ராஜகோபாலாசார்யர், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
55. வி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், திருப்பாப்புலியூர்	...	3	0	0
56. ஆர். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், மதுரை	...	3	0	0
57. டி. ஸி. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், மதுரை	...	5	0	0
58. டி. என். சுந்தரராஜ ஐயங்கார், மதுரை	...	5	0	0
59. ஜி. கே. ரங்கஸ்வாமி ஐயங்கார், மவுண்ட்ரோட்	...	3	0	0
60. எஸ். வி. ரங்காசார்யர், மதுராந்தகம்	...	3	0	0
1. வி. ஆர். டி. தாதாசார்யர், பட்டுக்கோட்டை	...	3	0	0
2. கெ. ஸ்ரீநிவாஸராகவ ஐயங்கார், சிதம்பரம்	...	3	0	0
3. சி. எஸ். கிருஷ்ணஸ்வாமி ஐயங்கார், காட்டாங்குளத்தூர்	...	3	0	0
4. என். ராமாநுஜாசார்யர், மதராஸ்	...	3	0	0
5. கே. பாஷ்யம் ஐயங்கார், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
6. வி. ராஜகோபாலாசார்யர், பெங்களூர்	...	3	0	0
7. என். கே. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார், ஸ்ரீரங்கம்	...	3	0	
68. கெ. ராஜகோபாலாசார்யர், வேப்பேரி	...	3	0	

69. டி. டி. வீரராகவாசார்யர், சித்தூர்	...	3	0	0
70. நடாதூர். கிருஷ்ணன், நாசி	...	3	0	0
71. சி. ஆர். பார்த்தஸாரதி ஐயங்கார், சித்தூர்	...	3	0	0
72. பி. எஸ். வேணுகோபாலநாயுடு, போதனூர்	...	3	0	0
73. இ. ராமாநுஜாசார்யர், சேலம்	...	3	0	0
74. ஸ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
75. வி. எஸ். சேஷய்யங்கார், கும்பகோணம்	...	3	0	0
76. கெ. வி. கிருஷ்ணமாசார்யர், சேலம்	...	0	12	0
77. வி. எஸ். கோபால ஐயங்கார், கூடலூர்	...	3	0	0
78. கே. வீரராகவாசார்யர், வேலூர்	...	1	0	0
79. ம. பார்த்தசாரதிநாயுடு, வேலூர்	...	1	0	0
80. ம. துளசிங்கம், வேலூர்	...	3	0	0
81. என். எஸ் சின்னஸ்வாமி ஐயங்கார், வேலூர்	...	1	0	0
82. வி. சவரிராஜ ஐயங்கார், வேலூர்	...	3	0	0
83. ஆ. வெங்கடாசல முதலியார், திருவண்ணாமலை	...	3	0	0
84. ரத்நஸ்வாமி ஐயங்கார், சிக்கிதம்பூர்	...	3	0	0
85. ம. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், திருப்பதி	...	3	0	0
86. எம். ஆர். ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், பெல்காம்	...	3	0	0
87. பி. எஸ். வேதாந்தாசார்யர், ஆரணி	...	3	0	0
88. எஸ். கே. அண்ணாதுரை ஐயங்கார், காரைக்குடி	...	3	0	0
89. டி. எஸ் ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்லு, மசூலிப்பட்டணம்	...	3	0	0
90. வி. ராமஸ்வாமி ஐயங்கார், திருநெல்வேலி	...	3	0	0
91. ஜி. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யர், திருப்பத்தூர்	...	3	0	0
92. கே. டி. ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர், பாளையங்கோட்டை	...	3	0	0
93. வி. துரைஸ்வாமி ஐயங்கார், ஆரணி	...	3	0	0
94. சி. பரவாஸுதேவ ஐயர், கிருஷ்ணகிரி	...	3	0	0
95. யூ. வி. பார்த்தசாரதி ஐயங்கார், ஸ்ரீபெரும்பூதூர்	...	3	0	0
96. கெ. ரங்காசார்யர், பாளையங்கோட்டை	...	3	0	0
97. ஆர். நரஸிம்மாசாரியர், பெங்களூர்	...	3	0	0
98. எ. வி. சுப்ரமணிய ஐயர், மயிலாப்பூர்	...	3	0	0
99. எஸ். சேஷாத்ரி ஐயங்கார், செங்கம்மாள்புரம்	...	3	0	0
100. டி கே. ரங்கய்யங்கார், தஞ்சாவூர்	...	3	0	0
101. கோபால தேசிகாசார்யர், கொடநகர்	...	3	0	0
102. டி. எம். வெங்கடராகவாசார்யர், பல்லாரி	...	3	0	0
103. ஆர். லக்ஷ்மண ஐயங்கார், சிவகங்கை	...	3	0	0
104. தே. வரதராஜ முதலியார், பரத்திபுரம்	...	3	0	0
105. எஸ். ராமாநுஜாசார்யர், அரியலூர்	...	3	0	0
106. வி. டீ. ஸ்ரீநிவாஸ ஐயங்கார், கடப்பை	...	3	0	0
107. கே. [illegible], [illegible]	...	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] ஸித்தார்த்தி வருஷ சித்திரை மீ [ஸஞ்சிகை 7.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

முத்கலோபநிஷத் புருஷஸூக்தார்த்தத்தைப் பின்வருகிற படி மேலும் விவரிக்கின்றது. [“அத ததைவ

புருஷ ஸூக்தார்த்த சிந்தனை

புருஷஸூக்தோபநிஷதி புருஷஸூக்தஸ்ய வைபவம் விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிதம் । வாஸுதேவ: இந்த்ராய பகவஜ்ஜ்ஞாநமுபதிஶ்ய, புநரபி ஸூக்ஷ்மஶ்ரவணாய, ப்ரணதாய இந்த்ராய பரமரஹஸ்யபூதம் புருஷஸூக்தாப்யாம் கண்டத்வயாப்யாம் உபாதிஶத் । யோऽயமுக்த: ஸ புருஷ:, நாமரூபஜ்ஞாநாகோசரம் ஸம்ஸாரிணாமதிதுர்ஜ்ஞேயம், விஷயம்விஹாய க்லேஶாதிபி: ஸம்க்லிஷ்ட தேவாதிஜிஹீர்ஷயா ஸஹஸ்ரகலாவயவகல்யாணம், த்ருஷ்டிமாத்ரேண மோக்ஷதம், வேஷமாததே । தேந வேஷேண பூம்யாதிலோகம் வ்யாப்ய அநந்தயோஜநமத்யதிஷ்டத் । புருஷோ நாராயண:, பூதம் பவ்யம் பவிஷ்யச்சாஸீத் । ஸ ஏஷ ஸர்வேஷாம் மோக்ஷதஶ்சாஸீத்

𑌸 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌹𑌿𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌨𑍍 ।
𑌮𑌹𑌾𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌧𑌾 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌪𑌾𑌦𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌮𑍇
𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑍍𑌨𑌿 𑌚𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 । 𑌇𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨𑌾𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯-
𑌣𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍍 । 𑌸 𑌚 𑌪𑌾𑌦𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃, 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 ([illegible]) 𑌅𑌜𑌨𑌯𑌤𑍍 । 𑌸𑌃 (𑌵𑌿𑌰𑌾𑌡𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌿𑌶𑌿-
𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌹𑌿𑌰𑌣𑍍𑌯𑌗𑌰𑍍𑌭𑌃) 𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌯𑌸𑌨𑍍 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌜𑌜𑍍𑌞𑌿𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍋𑌽𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌮𑍁𑌪𑌾𑌦𑌿𑌶𑌤𑍍 । "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍-
𑌮𑌨𑍍! 𑌤𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌯𑌾𑌜𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌕𑍋𑌶𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌦𑍃𑌢-
𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌕𑌲𑍇𑌵𑌰𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌮𑌾𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾,
𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌗𑍍𑌰𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑌿𑌧𑍍𑌮𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌶𑌰𑌦𑍃𑌤𑍁𑌂
𑌰𑌸𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌏𑌵𑌮𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌲𑍇𑌵𑌰𑌂
𑌵𑌜𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍀𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍃-
𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌦𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, (𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾)
𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌏𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋-
𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌥𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑍇𑌯𑌮𑍍"]

இதனுடைய ஸமுதாயார்த்தமாவது: முத்கலோபநிஷத்தில் புருஷ ஸூக்தத்தினுடைய வைபவமானது விஸ்தாரமாக ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ வாஸுதேவனெனும் பரம புருஷன், ஸூக்ஷ்மார்த்தத்தைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமென்று, தன்னுடைய திருவடிகளில் வணங்கிநின்ற இந்த்ரனுக்குப் பரம ரஹஸ்யமான ஸ்வவிஷய ஜ்ஞாநத்தை இரண்டு பாகத்துடன் கூடிய புருஷஸூக்தத்தின் மூலமாக உபதேசம் செய்தருளினர். அந்தப் பரமபுருஷன் க்லேசாதிகளுடன் கூடிய தேவாதி சரீரங்களை முற்றிலும் போக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினவனாய், ஸம்ஸார மண்டலத்துக்கு முற்றிலும் பாஹ்யமாய் நின்றதும், நாமரூபங்களுடன் ஸம்பந்தப்பட்ட இந்த்ரியஜந்ய ஜ்ஞாநத்துக்கு அகப்படாததும், ஸம்ஸாரிகளால் மிகவும் கஷ்டத்தால் அறியக்கூடியதும், ஸஹஸ்ர கலைகளுடன் கூடியதும், கல்யாணதமமானதும், தர்சநம் செய்தவர்க்குத் தத்க்ஷணமே மோக்ஷப்ரதமாயிருப்பதுமான ஒரு திவ்ய சரீரத்தை ஸ்வீகரித்தார்; அந்தத் திருமேனியுடன், பூமி முதலான ஸர்வலோகங்களையும் வ்யாபித்து நின்றார்; இன்னும் அநந்த யோ-

ஜந விஸ்தாரமாக அந்த லோகங்களை அதிக்ரமித்தும் நின்றார். நாராயணனெனப்பட்ட அந்த மஹாபுருஷனே, த்ரிகால வர்த்திகளாய் நின்ற ஸர்வ வஸ்துக்களும் ஆனார்; யாவர்க்கும் அவரே மோக்ஷப்ரதன். அவர் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான மஹிமையுடன் கூடினவர்; அவர்க்கு மேலானவர் எவரும் இல்லை. மஹாபுருஷன் தன்னை நான்கு பாகமாகச் செய்துகொண்டு, மூன்று பாகத்துடன் பரமபதத்தில் இருக்கின்றார்; அநிருத்த நாராயணனெனப்பட்ட நான்காவது வ்யூஹத்தால் இந்த ப்ரபஞ்ச ரூபமாகப் பரிணமித்தார். அந்த நாராயணன் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியை உத்தேசித்துத் தன்னிடத்தினின்றே விராட் எனும் ப்ரக்ருதியையும், விராட் அபிமாநி புருஷனை ஹிரண்யகர்ப்பனையும் ஸ்ருஷ்டித்தார். ஸம்ருத்த சரீரத்துடன் கூடிய சதுர்முகன், ஸ்ருஷ்டி கர்மத்தை அறிந்துகொள்ளவில்லை. அதனிமித்தம், அநிருத்த நாராயணன் அவர்க்கு அக்கர்மத்தை உபதேசித்தார். "ப்ரஹ்மந்! உமது இந்த்ரியங்களை யாஜகர்களாயும், த்ருடமாகக் கட்டப்பட்ட உமது சரீரமாகும் அண்டத்தை ஹவிஸ்ஸாகவும், அந்த ஹவிஸ் ஸமர்ப்பணத்துக்கு உத்தேச்யனாக என்னையும், வஸந்த க்ரீஷ்ம சரத் காலங்களை ஆஜ்ய இத்ம புரோடாசங்களாகவும் த்யாநித்து ஹோமம் செய்யும் பிறகு உமது சரீரம் உமது ஸ்பர்சத்தால் த்ருடப்படும்; அதனின்று ஸர்வ ப்ராணி வர்க்கங்களும் உம்மால் ஸ்ருஷ்டங்களாகும்; மற்றவைகளும் உமது ஸ்ருஷ்டியாகவே ஆவிர்ப்பவிக்கும். இந்த ப்ரகாரம் சராசரரூப ஸர்வ ஜகத்தும் உண்டாகும்." என்று இவ்வண்ணம் உபதேசம். இந்த ஆத்ம ஸமர்ப்பணரூப யஜ்ஞத்தினுடைய உபதேசத்தால், பகவானுக்கும் ஜீவனுக்கும் உள்ள ஸம்பந்த ஜ்ஞாநமும் உபதேசிக்கப்பட்டதாயிற்று. மோக்ஷோபாயமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று என்று யோசிக்கத்தக்கது.

முத்கலோபநிஷத்தானது சங்கராசார்யருடைய காலத்துக்கு முற்பட்டிருக்க வேண்டுமென்று தோன்றுகின்றது. அதில்,
‘𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮, 𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂, 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍋𑌶𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌷𑌡𑍂-
𑌰𑍍𑌮𑌿𑌵𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂, 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌕𑍋𑌶𑌾𑌤𑍀𑌤𑌂, 𑌷𑌡𑍍𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌂, 𑌏𑌵-
𑌮𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿,’ என்று, அத்வைத ப்ரக்ரியையில் ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லி, மேற்குறித்த தாபத்ரயாதிகளுடைய

‘யொமெ ந வாஸ வாஸுதேவொ ஜீவொ ஹவதி’ என்றும் சொல்லப்படுகிறது. பூர்வ பாகத்தில் புருஷ ஸூக்தார்த்த விவரணம், பாஞ்சராத்ர ப்ரக்ரியையில் செய்யப்பட்டது. ஶங்கராசார்யர் பாஞ்சராத்ர ஸம்ப்ரதாயத்தில் ஏகதேசாம்சத்தைக் கண்டிக்கின்றார். ஆதலால் பாஞ்சராத்ராத்வைதிகள் அவருடைய காலத்துக்கு முற்பட்டவர்களென்று யோசிக்கின்றோம். அவர்களுடைய கோஷ்டியில், முத்கலோபநிஷத்தும் ப்ரமாணமாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். மேலும் ‘வுதாஹிஸு வுதா ஹிஸு ஆஹூாம் பொவஹிமெவ ; ஹஎயபெதவ வாநதுஸாஹூாம் ஸெஷிஷ்டா: ஆவஸிதா ॥’ என்கிற பாரத ஶ்லோகார்த்த விவரணத்தை ஸங்கதமாக முத்கலோபநிஷத் செய்வதாக யோசிக்க இடமுண்டு. இந்த யோசனையில் முத்கலோபநிஷத் ப்ராசீநமாயிருக்கவேண்டும்.

ஏகாந்திகள் மதம்.

இனி, ஸாத்வத ஶாஸ்த்ராரம்பத்தைப்பற்றி மஹாபாரதத்தில் வெளியாகும் சில இதிஹாஸங்களை ஸங்க்ரஹிக்கின்றோம். மரீசி, அத்ரி, அங்கிரஸ், புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, வஸிஷ்டர் இந்த ஏழு ருஷிகள் ஸப்த சித்ர ஶிகண்டிகள் என்று க்யாதி யடைந்தவர்கள். அவர்கள் ஸத்யதர்ம பராயணர்கள்; இந்த்ரிய வஶ்யமுள்ளவர்கள்; இவர்கள் மஹாமேரு பர்வதத்தின் கண், ஏகமதிகளாகப் போந்து, ‘வெெஷு தாஹிஸஜிதம்’ என்கிறபடியே, ஸர்வவேதாநுஸாரியாகவும், உத்தமமான லோக தர்மங்களுடன் கூடியதாகவும் உள்ள இந்த உத்தமமான ஸாத்வத ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொன்னார்கள்; லோகாநுக்ரஹத்தின் பொருட்டுத் தத்வ ஹிதங்களை யோசித்து, ஶாஸ்த்ரத்தைச் செய்தார்கள்; அங்கே தர்மார்த்த காமங்களும் மோக்ஷமும் விவரிக்கப்பட்டன; தேவலோகத்துக்கும் பூமிக்கும் பொருந்தியபடியே பல மர்யாதைகள் ஏற்படுத்தப்பட்டன. அந்த ருஷி ஶ்ரேஷ்டர்கள் ஸர்வலோகநாதனை நாராயணனை உத்தேசித்து, ஆயிரம் தேவ வர்ஷங்கள் தபஸ் செய்தார்கள்; அதன்பிறகு பகவதாஜ்ஞையை முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸரஸ்வதி தேவியானவள் லோகஹிதத்தை இச்சித்தவளாய் அவர்களுடைய சரீரங்களில் அநுப்ரவேசித்தாள். அதன்மேல், விலக்ஷணமான ஶப்தார்த்தஹேது ஸமந்விதமாய்,

அந்த முக்யமான ஶாஸ்த்ரமானது ருஷிகளால் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்டது. ப்ரணவ ஸ்வர பூஜிதமாக, அது ருஷிகளால் மஹா காருணிகனான புருஷோத்தமனுடைய ஸ்தாநத்தில் படிக்கப்பட்டது. அதன்பேரில் ப்ரஸந்நனான பகவான் ருஷிகளுடைய இந்த்ரியங்கட்குத் தெரியாதவனாய் நின்று, “லோகஹிதத்தின் பொருட்டு ஒரு லக்ஷம் ஶ்லோகங்களடங்கிய இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை நீங்கள் செய்தீர்கள். ஸர்வலோக தந்த்ரங்கட்கும் தர்மங்களுக்கும் இது ப்ரமாணமாகும்; இது ருக், யஜுஸ், ஸாம, அதர்வாங்கிரஸ் முதலான வேதங்களை அநுஸரித்தது. எவ்வண்ணம் ப்ரமாணாநுகுணமாக எனது ப்ரஸாதத்தினின்று ப்ரஹ்மாவும், எனது கோபத்தினின்று ருத்ரனும், ப்ரக்ருதியினுடைய ஸப்த விகாரங்களினின்று நீங்களும், ஸூர்ய சந்த்ரர்கள், வாயு, பூமி, ஜலம், அக்நி, நக்ஷத்ர கணங்கள், ஸர்வப்ராணி வர்க்கங்கள் முதலானவைகளும் என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டனரோ, எவ்வண்ணம் ப்ரமாணாநுஸாரிகளாய், ப்ரஹ்மவாதிகள் ஸ்வாதிகாரங்களில் நிலைக்கின்றனரோ, அவ்வண்ணம் இந்த உத்தம ஶாஸ்த்ரமும் ப்ரமாணமாக இருக்கும்; இது என்னுடைய ஆஜ்ஞை; ஸ்வாயம்புவமநு இதைக்கொண்டு தர்மங்களை ஸ்தாபிப்பர். இனி உண்டாகப்போகின்ற உஶநா ப்ருஹஸ்பதி முதலானவர்களும் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தையே சொல்லப்போகின்றனர். பிறகு வஸு எனும் ராஜன் ப்ருஹஸ்பதி ஶிஷ்யனாகி, இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அடையப்போகின்றான். அவன் எனது பக்தனாய், என்னையே ஸதா த்யானித்துக்கொண்டு, தனது ஸர்வக்ரியைகளையும் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்தே செய்வான். ஆகையால் ருஷிகளே! உங்களுடைய இந்த ஶாஸ்த்ரமானது ஶாஸ்த்ரங்களுக்குள் உத்தமமானது. அந்த வஸு என்பவன் ராஜஶ்ரீயுடன்கூடி, மஹாத்மாவாயிருப்பன். அவன் இறந்தவுடன், இந்த ஶாஸ்த்ரம் அந்தர்தாநத்தை யடையப்போகின்றது” என்று, அத்ருஶ்யனாய் நின்ற புருஷோத்தமன் ருஷிகட்கு உரைத்து விட்டுப்போனான்.

ப்ரஜாபதியினுடைய மாநஸ ஸுதர்களான ஏகதர் த்விதர் த்ரிதர் என்பவர்கள், தங்களுடைய ஶ்ரேயஸ்ஸாதநத்தை உத்தேசித்து, உத்தரதிக்கை நோக்கிச் சென்றனர்; அங்கே மேருபர்வதத்தின் வடக்கே க்ஷீராப்தியின் அருகே, ஒரு ஸ்தாந விசேஷத்தில், நானூறு ஸம்வத்ஸரம் வரையில், அந்த மஹான்கள், ஸநாதநனும், வரதனும், ஸர்வதேவாதி ராஜனுமான நாராயண

ணைத் தர்ஶிக்க வேண்டுமென்று தபஸ் செய்தார்கள். தபஸ்ஸின்
முடிவில், அவர்கள் கேட்கும்படி அசரீரி வாக்கு உண்டாயது:—
"நீங்கள் எனது பக்தர்களாய் என்னைத் தர்சிக்கவேண்டு மென்று
நன்று தபஸ் செய்தீர்கள். க்ஷீராப்தியின் வடபுறத்தில் மஹாப்ர
காசத்துடன் கூடிய ஶ்வேதத்வீபம் இருக்கின்றது. சந்த்ரனைப்
போன்ற ப்ரகாச யுக்தர்களாய், நாராயண பரர்களாய், புருஷோத்
தமனிடம் ஏகாந்த பக்தர்களாய், அந்த ஸ்தாநத்திலுள்ள புரு
ஷர்கள் பகவானிடம் ப்ரவேசிக்கின்றனர். அவர்கள் இந்த்ரிய
ஜய முள்ளவர்கள்; ஆஹார மற்றவர்கள்; ஸுகந்தத்துடன் கூடின
வர்கள். நீங்கள் அவ்விடம் சென்றால், எனது ஆத்மப்ரகாசம் உங்
கட்குக்கிடைக்கும்." என்கிறபடியே அந்த சப்தத்தைக் கேட்டு,
ப்ரஹ்ம புத்ரர்கள் மேல் விவரித்த ப்ரதேச விசேஷத்துக்குச்
சென்றார்கள். உடனே அவர்களுக்குக் கண்கள் பார்வையை இழந்
தன; ஆனால், தங்கபடியே தபஸ்செய்யாதவர்க்கு அந்த க்ஷேத்
ரம் தர்சிக்கத்தகாததென்று அவர்கட்குப் பகவத் க்ருபையால்
ஜ்ஞாந முண்டாயிற்று. மறுபடி நூறு வருஷம் அவர்கள் தபஸ்
ஸில் நிலைத்தனர். பிறகு, சந்த்ரப்ரகாச யுக்தர்களாய், ஸர்வ லக்ஷ
ணங்களுடன் கூடினவர்களாய், கீழ்த்திசையையும் வடதிசையை
யும் நோக்கிக்கொண்டு, ஸதா பகவத் த்யாநத்தில் நிலைத்தவர்க
ளாய், மஹாத்மாக்களை ப்ரஹ்ம புத்ரர்கள் தர்சித்தார்கள். அந்த
மஹாத்மாக்கள் ஏகாக்ரசித்தர்களாய்ச்செய்த மாநஸமெனப்பட்ட
ஜபத்தால் ஹரி ப்ரீதராகின்றனர். யுகாந்த க்ஷய காலத்திலுண்டா
கும் ஸூர்ய தேஜஸ்ஸை யொத்தது அவர்களுக்குள் ஒவ்வொருவர்
தேஜஸ்ஸும். அப்போது ஆயிரம் யுகாந்த ஸூர்யர் உதயமான
தை யொத்து, அந்த ப்ரதேசத்தில் ஒரு தேஜஸ்ஸானது ஜ்வலித்
தது. அதை ப்ரஹ்மபுத்ரர்கள் கண்டார்கள். அந்த மஹாங்கள்
ஒருமித்து அஞ்ஜலி பத்தர்களாய், 'நம:' என்று சொல்லிக்கொண்டு
அந்தத் தேஜஸ்ஸை நோக்கி ஓடினார்கள். கைகளில் உபஹாரங்
களை எடுத்துக்கொண்டு போனவர்களுடைய விபுலமான த்வநி
யைக் கேட்டவுடன் ப்ரஹ்மபுத்ரர்களுக்குக் கண்கள் பார்வையற்
றன; மற்ற இந்த்ரியங்களும் பலமற்றவையாயின. ஆகாசமெங்
கும் பரவி விஸ்தரித்த ஒரே சப்தத்தை அவர்கள் கேட்டனர்;
அதாவது:—ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம்:

'ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ நமஸ்தே விஶ்வபாவந । நமஸ்தேऽ
ஸ்து ஹ்ருஷீகேஶ மஹாபுருஷ பூர்வஜ ॥' எனும் ஶ்லோ

கம். அதேகாலத்தில் வாயுவானது திவ்ய புஷ்பங்களையும் ஓஷதி
களையும் இறைத்துக்கொண்டு திவ்ய மந்தத்துடன் வீசிற்று. பஞ்ச
கால பராயணர்களும், பரமபக்தியுடையவர்களும், பரமைகா
ந்திகளுமான அந்த ஶ்வேத த்வீபவாஸிகளால் ஸ்ரீஹரியானவர்
மநோவாக்கர்மங்களால் ஆராதிக்கப்பட்டார். நிஜமாக அவர்கள்
மேற் கூறியபடி ஸ்துதித்தபோது, பகவான் அவர்களுக்குத் தர்
சந மளித்திருக்கவேண்டும். ஆனால், அவனது மாயையால் மோ
ஹிதர்களான ப்ரஹ்ம புத்ரர்கள் நாராயணனைத் தர்சித்தார்களி
ல்லை. வாயுவும் நின்றுபோய்ப் பகவதாராதநமும் முடிந்தபிறகு,
அவர்கள் சிந்தாகலுஷித சித்தராய்ப் போந்தார்கள். அந்த ஶ்வேத
யாஜிகளில் ஒருவர்கூட இவர்களைக் கண் எடுத்துப் பார்க்க
வில்லை. பிறகு, ஒரு அசரீரிவாக்குண்டாய், "ஸர்வேந்த்ரிய ரஹிதர்
களான ஶ்வேத, புருஷர்கள் உங்களால் தர்சிக்கப்பட்டார்கள்.
அவர்கள் தர்சித்த தேவநாதன் உங்களுக்கும் தர்சநமளிப்பன்.
அபக்தர்களுடைய தர்சநத்தில் அவன் வரமாட்டான். வந்த வ
ழியே நீங்கள் உடனே திரும்புங்கள். ப்ரபா மண்டலத்தின்
ஜ்யோதிஸ்ஸால், அவனுடைய தர்சநம் உங்கட்கு ஸுகரமன்று.
ஆகிலும் பாரமைகாந்தித்வத்தை ஸாதித்த பக்தர்கள் பஹுகாலம்
காத்து அவனைத் தர்சிக்கின்றனர். இந்த க்ருதயுகம் கழிந்து,
வைவஸ்வத மந்வந்தரத்தில் த்ரேதாயுகம் ஸம்ப்ராப்தமான பிறகு
லோகத்துக்கு ஒரு கஷ்டம் நேரிடப்போகின்றது. அப்போது
தேவதைகளுடைய கார்யஸித்தியின்பொருட்டு நீங்கள் ஸஹாய
பூதர்கள் ஆகப்போகின்றீர்கள்", என்று இவ்வண்ணம் சொல்லி
ற்று. அம்ருதமயமான அந்த ஶப்தத்தை அவர்கள் கேட்டுப்
பகவத் ப்ரஸாதத்தால் தாங்கள் அபேக்ஷித்த தேசத்தை மறு
படியும் அடைந்தார்கள்.

வீபர் என்பவரும், இன்னும் சில ஐரோப்யர்களும் இந்தப்
பாரத ப்ரகரணத்தைப் படித்துவிட்டு, இடலியிலோ, மற்றொரு
ஐரோப்பா தேசத்திலோ சில விப்ரர்கள் ரோமன் கிறிஸ்தவர்க
ளுடைய ஆலயங்களில் நடந்த சடங்குகளைக் கண்டு, மேல் விவ
ரித்த வண்ணம் எழுதிவிட்டதாகச் சொல்கின்றனர். மதாபிநிவே
சம் ஒருவனுக்கு ஸ்வமதத்தைக் குறித்து அகாரண விஶ்வாஸங்
களை உண்டாக்கும்; பரமதங்களில் நிந்தாபுத்தியையும் ஜநிப்பி
க்கும்; படிப்படியாக மதிப்ரம்ஶமும் புத்திநாசமும் அவனுக்கு

ப்ராப்தமாகும். மஹாமௌட்யம் விநா, ஈத்ருஶ யோசனை உதபவிக்கமாட்டாது. ரோமன் சடங்குகட்குப் பௌத்த ஸமயாசாரங்கள் மூலமென்பது ப்ரஸித்தம். பௌத்த ஸமயத்துக்கும் பாஞ்சராத்ரம் முற்பட்டது. கார்யகாரண பாவம் ஒருவிதமாக ஏற்பட்டாலும், அதை மாற்றி யோசிப்பது மூடன் தொழில். டிலங்கு எனப்பட்டவர், இந்தப் பாரதவிஷயத்தைக் கவியினது கேவல மநோரத மென்றனராம். மநோரதமாயினும், அதற்கு ஆதாரமான பூர்வ ஸ்மரணங்கள் இருந்திருக்கவேண்டும். வைதிக ஸம்ப்ரதாயம் த்ருவ ப்ரதேசத்தில் உண்டானதாக டிலக் வித்வான் யோசித்தார். ஆதித்ய தேவதைகள் த்ருவப்ரதேச ஸம்பந்தங்களோடு வேதங்களில் விளங்குகின்றனர். த்ருவ ஸமீபத்தில் தான் க்ஷீராப்தியும் ஶ்வேத த்வீபமும் இருக்கின்றன. இவை ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கென்றே ஏற்பட்ட ஸ்தாந விஶேஷங்கள். அவ்விடம் பகவானை உபாஸித்த ஶுத்தயாஜிகள் வஸித்ததாகப் பூர்வ ஸ்மரணம். அவர்களைப்பற்றித் தான் 'யூராயநுகூதள' என்று சொல்லப்பட்டது. பகவானுடைய முக்ய ஸ்தாநங்களைப் பற்றி, 'க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே' என்று ஶ்ருதி மொழிந்தது; அதாவது, அபாரமான ஸமுத்ரம், ஸூர்ய மண்டலம், ஸ்ரீவைகுண்டம் எனப்பட்ட ஸ்தாந விஶேஷங்கள், ஶ்வேத த்வீபவாஸிகள் கண்ட மஹாதேஜஸ், அரோரா பொரியாலிஸ், (Aurora borealis) என்று பரர்க்கு ஏன் தோன்றக் கூடாதோ? எதைப்பற்றி யோசிப்பவனும் (Sympathy) எனப்பட்ட அநுகூல புத்தியின்றி யோசித்தானாகில் விபரீதத்தில் தான் இழியக்கடவன். ஶ்வேத த்வீபவாஸிகள் மஹர்ஷியர்க்கும் விசேஷ தபஸ்ஸின்றித் தர்சிக்கத்தக்கவர்கள் அல்லர் என்று பாரதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் க்ஷுத்பிபாஸை யற்றவர்களென்றும், இந்த்ரியவர்ஜிதர்களென்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளது. ஆதலால் அவர்கள் ஸ்தூலசரீரங்க ளில்லாதவர்களென்று எண்ணத்தக்கவர். இது மநோரத ப்ரவாஹ மெனப்படலாம். ஸ்தூலசரீரமற்ற ஆத்மாக்களுடைய ஸத்பாவத்தை ஒப்புக்கொள்வோர் அங்ஙனம் சொல்லத் துணியமாட்டார்கள். நாரதரைப்போன்ற தேவர்ஷிகள் ஶ்வேத த்வீபாநுபவ முள்ளவர்களாயிருந்து, ஏகாந்திகள் மதத்தை வ்யாஸர் முதலான நம் பூர்வீகர்க்கு உதவினர்களென்பது ஸம்ப்ரதாய நிஶ்சயம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ந்யாயபரிசுத்தி.*

(தொடர்ச்சி.)

கௌதமருடைய ந்யாய தர்ஶநம்போலவே, நம் தேசிகனு
டைய ந்யாய பரிசுத்தியும் ஐந்து அத்யாயங்கள் கொண்டுள்ளன.
முதலாவது ப்ரத்யக்ஷாத்யாயம், இரண்டாவது அநுமாநாத்யாயம்,
மூன்றாவது ஶப்தாத்யாயம், நான்காவது ஸ்ம்ருத்யத்யாயம், ஐந்
தாவது ப்ரமேயாத்யாயம். இது ந்யாய பரிசுத்தியிலுள்ள க்ரமம்.
ந்யாய தர்ஶநத்தில் ஐந்து அத்யாயங்கள் இருப்பினும், பூர்வோத்
தர மீமாம்ஸாதிகளில் விஷயமுகேந அந்தந்த அத்யாயங்களுக்
குப் பெயரிடப்பட்டிருப்பதுபோல் ந்யாய தர்ஶநாத்யாயங்களுக்
குப் பெயரிடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. இவ்விஷயத்
தில் ந்யாய பாஷ்யாதிகளும் உதாஸீநங்களே. விஷயங்களுடைய
வாஹுள்யத்தாலோ, விப்ரகீர்ணதையாலோ ஸரியானபடி விபா
கித்து நாம நிர்த்தேஶம் செய்யமுடியாமலு மிருக்கலாம். ந்யாய
தர்ஶநத்தில் ஒவ்வொரு அத்யாயத்திற்கும் இவ்விரண்டு ஆஹ்நிக
ங்கள்; மொத்தம் ந்யாய தர்ஶநத்தில் பத்து ஆஹ்நிகங்கள். ந்யாய
பரிசுத்தியிலோ, முதல் அத்யாயத்திற்கு இரண்டு ஆஹ்நிகங்கள்;
இரண்டாவதுக்கு நான்கு; மற்ற மூன்றிற்கும் இவ்விரண்டு ஆஹ்
நிகங்கள்; ஆக மொத்தம் பன்னிரண்டு ஆஹ்நிகங்கள். ஆஹ்நிக
மென்பது, ஸர்க்கம் காண்டம் அதிகரணம் அத்யாயம் முதலியவை
களைப்போலவே ஒவ்வொரு ப்ரகரண விச்சேதத்தைத் தெரிவிக்
கிற ஒரு ஸாங்கேதிக ஶப்தம் அல்லது குறிச்சொல். ஆஹ்நிக

* இது, சென்ற மார்கழிமீ-ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்
ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் படிக்
கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ. உ.வே. அபிநவபட்டபாண ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ண
மாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்ட உபந்யாஸம்.

மென்றால், ஆசார்யன் ஶிஷ்யர்களுக்கு ஒருநாளில் உபதேஶித்த பாகமென்றும், அல்லது ஒருநாளில் க்ரந்தகர்த்தா எழுதிய பாகமென்றும் நினைக்கப்படுகிறது. 'ஶாஸ்த்ரம் ஹி விஶிஷ்டாநேகாத்யாயாத்மகம், அத்யாய ஆஹ்நிக ஸமூஹ:, ஆஹ்நிகஞ்ச ப்ரகரண ஸமூஹ:, ப்ரகரணஞ்ச ஸூத்ர ஸமூஹ:, ஸூத்ரஞ்ச வாக்ய ஸமூஹ:, வாக்யஞ்ச பதஸமூஹ இதி வ்யவஸ்திதி:. அத்ர ஸமூஹ பதேந ஏகார்த்தாந்வயித்வம் விவக்ஷிதம். தேந அத்யாயாதே: ஆஹ்நிகாதி உபாத்தைகவ்ருத்தித்வேऽபி ந க்ஷதி:' என்று ந்யாய ஸூத்ர வ்ருத்தியில் காணப்படுகிறது. இந்த ஆஹ்நிக ஶப்தத்தை மஹர்ஷி ப்ரணீதங்களான பாஷ்யாதிகளிலும் தத்ஸம்ருஶங்களான ஸூத்ராதி ப்ரௌட க்ரந்தங்களிலும் தான் ப்ரயோகித்திருப்பதாகத் தெரியவருகிறது. இனி ஸ்தூலமாக விஷயங்களைக் குறிப்பிடுவோம்.

I. ப்ரதமாத்யாயத்தில் ப்ரதமாஹ்நிகத்தில் ஆரம்பத்தில் மௌதம ந்யாய தர்ஶந பஹிஷ்கார பக்ஷமும், பிறகு ஸ்வீகார பக்ஷமும், பின்பு அவிருத்தாம்ஶ ஸ்வீகார விருத்தாம்ஶ பரித்யாகாத்மகமான அர்த்த ஸ்வீகார பக்ஷமும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. பிறகு இந்த ந்யாய தர்ஶநத்திற்கு அதிகாரி யார் என்பதை எடுத்துக்கொண்டு, ந்யாய பாஷ்யகாராதிகளுடைய அபிப்ராயத்தைக் கண்டித்து, ப்ரமாணங்களைக் காட்டி, இந்த ந்யாய தர்ஶநத்திலும் த்ரைவர்ணிகர்களுக்கு மாத்ரமே அதிகாரம் உண்டு என்று நிரூபிக்கிறார். பிறகு ந்யாய தர்ஶநத்தின் ப்ரயோஜநமும், விஷயமும், ப்ரமேய நிரூபணத்திற்குள்ள ஔசித்யமும் சொல்லப்படுகின்றன. அப்பால், 'ப்ரமாணம் ப்ரமாண வ்யவஸ்தா யோக்யம் ஸித்தம்' என்றும், க்வாசித்கமான ஸம்ஶய நிவாரணார்த்தமாகவே லக்ஷண கதநமென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. பின்னர் ப்ரமாண லக்ஷணத்தை ஆரம்பித்துப் பரோக்த லக்ஷணங்களைக் காட்டிவிட்டு, ஸ்வாபிமதமான லக்ஷணம் கூறப்பட்டது. இந்த ப்ரகரணத்தில் ஸ்ம்ருதிக்கு ப்ராமாண்ய முண்டென்பதை ஸூசிப்பித்துவிட்டு, க்யாதி நிரூபணத்தில் இறங்கி, பாஷ்யாபிமதங்களான அக்யாதி அந்யதா க்யாதிகளையும், ஸ்ரீமந்நாதமுனிக

ளுக்கு அபிமதமான யதார்த்த க்யாதியையும் நிரூபித்துவிட்டு, ஸித்தாந்த விருத்தங்களும் ப்ரகட ப்ரச்சந்ந பௌத்தாங்கீக்ருதங்களுமான ஆத்ம க்யாதி நிரதிஷ்டான க்யாதி அநிர்வசநீய க்யாதி நிர்விஷய க்யாதி ஆகிய நான்கு க்யாதிகளையும் நிராகரித்தருளினார். இங்கு யதார்த்த க்யாதியை நாதமுனிகள் அங்கீகரித்திருப்பது யுக்திக்கும் அநுபவத்திற்கும் பொருந்தாமையால், இது வைபவவாத மென்று சில ஆசார்யர்கள் நிர்வாஹம் செய்திருப்பதில் தமக்குள்ள அருசியை 'கேசிதூசிரே' என்பதால் ஸூசிப்பித்திருக்கிறார். யதார்த்த க்யாதி நிர்வாஹமானது 'நாஸௌ ஸந்யாஸாக்யாதிரபி ஸதி ஸவிஷயா தத்வதஸ்தே தத்ஹர்ஷஸ்யாந்நிக்ஷதம் அந்யத்வஸ்வரூபத் ஸாயிதா ஸாயிதாஸ்யா. ஶங்காஸாத்யம் ப்ரஸாரம் ஶாஸ்த்ரநயேந ஸஶதஸ்வாவஸ்யஸ்ய ஸத்யம் பாதயாபாதயாதி ஸாத்ருஜ உத உபாஸம் ஶாஹத ஸம்ப்ருதிஷ்டம்' என்னும் தத்வ முக்தாகலாபத்திலும் ஸர்வார்த்த ஸித்தியிலும் கண்டுகொள்ளத்தக்கது. 'யதார்த்தம் ஸர்வவிஜ்ஞாநமிதி வேதவிதாம் மதம்' என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரும் இந்த க்யாதியை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். இதனுடன் முதலாவது ஆஹ்நிகம் முடிவு பெறுகிறது.

இரண்டாவது ஆஹ்நிகத்தில், ஸ்வோக்த ப்ரமாலக்ஷணத்திற்கு வ்யவச்சேத்யமாக விபர்யயமும் ஸம்ஶயமும் முதலில் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இங்கு விபர்யயத்தினுடையவும் ஸம்ஶயத்தினுடையவும் ஸ்வரூபத்தையும், பேதங்களையும், இவைகளுடைய காரணங்களையும், மதபேதங்களையும் நிரூபித்துவிட்டு அநத்யவஸாயமும் ஸம்பாவநாத்மகமான ஊஹமும ஸம்ஶயாந்தர்கதங்கள் தான் என்று ஸ்தாபிக்கிறார். பின்பு, ப்ரத்யக்ஷ மொன்று தான் ப்ரமாண மென்று சார்வாகரும், ப்ரத்யக்ஷாநுமானங்கள் ப்ரமாணங்கள் என்று வைஶேஷிகரும் பௌத்தரும், ப்ரத்யக்ஷாநுமாநஶப்தங்கள் ப்ரமாணங்கள் என்று ஸாங்க்யரும் பூஷணமதாநுஸாரி நையாயிகரும், ப்ரத்யக்ஷாநுமாநோபமாந

கள் ப்ரமாணங்கள் என்று நையாயிகரும், முன்சொன்ன நான்குடன் அர்த்தாபத்தியையும் சேர்த்து ஐந்து ப்ரமாணங்கள் என்று ப்ராபாகரரும், அபாவத்தையும் சேர்த்து ஆறு ப்ரமாணங்கள் என்று பாட்டரும் அத்வைதிகளும், ஸம்பவம் ஐதிஹ்யம் ஆகிய இவைகளையும் சேர்த்து எட்டு ப்ரமாணங்கள் என்று பௌராணிகரும் சொல்லிவந்தபோதிலும், 'ப்ரத்யக்ஷமநுமாநஞ்ச சாஸ்த்ரஞ்ச விவிதாகமம்' என்கிற மநுஸ்ம்ருதியையும், 'ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாகமாஃ ப்ரமாணாநி' என்கிற பாதஞ்ஜல யோகஸூத்ரத்தையும் அநுஸரித்தும், மற்ற ப்ரமாணங்கள் மூன்றில் அந்தர்ப்பூதங்களென்று நினைத்தும் 'ப்ரத்யக்ஷாநுமாநோபமாநசப்தாஃ ப்ரமாணாநி' என்கிற ந்யாய ஸூத்ரத்தை அநாதரித்து விட்டு, 'த்ரிவிதம் ப்ரமாணம், ப்ரத்யக்ஷாநுமாநசப்தபேதாத்' என்று மூன்று ப்ரமாணங்களையே ஸ்வீகரித்தார். கீழ்ச்சொன்ன எட்டு ப்ரமாணங்கள் விஷயத்திலும் அவாந்தர பத பேதத்தையும் அந்தர்ப்பாவ ப்ரகாரத்தையும் ஸ்ம்ருத்யத்யாயத்தில் கண்டுகொள்ளலாம். யதார்த்தமான ஸ்ம்ருதிக்கு ப்ராமாண்யமுண்டென்றாலும், அது ப்ரத்யக்ஷாதி மூலக மாகையால் தனியாக ப்ரமாணத்வேந சொல்லப்படவில்லை யென்று ஸ்ரீதேசிகன் எழுதுகிறார். பின்பு ப்ரத்யக்ஷ ப்ரமாணத்திற்கு லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது. இதில் பூர்வாசார்யர்களின் ஸம்வாதமும் காட்டப்பட்டது. பின்பு 'த்ரவ்யேஷு ஸம்யோகஃ, த்ரவ்யாச்ரிதேஷு து ஸம்யுக்தாச்ரயணம்' என்று விஷயேந்த்ரிய ஸம்பந்தத்தை இருவகையாகப் பிரித்துக் காட்டுகிறார். பிறகு ஸவிகல்பக நிர்விகல்பக ஜ்ஞாநங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இங்கு எல்லா ஜ்ஞாநமும் ஸவிகல்பகம் தான் என்றும், நிஷ்ப்ரகாரக ஜ்ஞாநம் நிர்விகல்பகம் என்றும், ஸவிகல்பகம் ப்ரத்யக்ஷமல்ல வென்றும், நிர்விகல்பக ஜ்ஞாநம் அப்ரமாணமென்றும், ஸவிகல்பக ஜ்ஞாநம் அப்ரமாணமென்றுமுள்ள மதங்கள் ஸங்க்ரஹேண கண்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. '[illegible] ப்ரத்யக்ஷம் ஸவிகல்பகம், தத்ரஹிதம் ப்ரத்யக்ஷம் நிர்வி-

கல்பம்' என்று லக்ஷணமும், இதில் பூர்வாசார்ய ஸம்வாதமும் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. ஸவிசேஷ - ஜ்ஞாநத்வமும் விசிஷ்ட வஸ்து விஷயக மாகையால், ஸந்மாத்ரக்ராஹி ப்ரத்யக்ஷத்தை ஒப்புக்கொள்ள முடியாதென்று உபஸம்ஹரிக்கிறார். இந்த இரண்டு ஜ்ஞாநங்களுக்கும் பரஸ்பர பேதம் ஸாமக்ரீ வைஷம்யத்தாலும் க்ராஹ்யாகார வைஷம்யத்தாலும் ஏற்படுகிற தென்றும், ஸாமக்ரீ வைஷம்யம் ஸம்ஸ்கார ஸஹிதத்வ தத்பாவங்க ளென்றும், ஸாக்ஷாத்க்ருத வ்ருத்தி தத்பாவங்கள் க்ராஹ்யாகார வைஷம்யமென்றும் இந்த ப்ரகட்டகத்தின் பிண்டிதார்த்தம். ப்ரத்யக்ஷ ப்ரஸங்க மாகையால், இங்கு அத்வைதிகளால் அங்கீகரிக்கப்படுகிற சப்த ஜந்யாபரோக்ஷ ஜ்ஞாநத்தை ஸங்க்ரஹேண யுக்தி புரஸ்ஸரம் கண்டிக்கிறார். இதனுடைய விஸ்தாரத்தை சததூஷணியில் சப்த ஜந்ய ப்ரத்யக்ஷ பங்கவாதத்தில் கண்டு கொள்வது. இதனுடன் ப்ரத்யக்ஷாத்யாயம் முடிவு பெறுகிறது.

(இன்னும்வரும்.)

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	ப.
1.	ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தசஸ்லோகி - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீ விவரணம்	0	4	0
5.	ஸ்ரீராமாயணத்தில் விசேஷார்த்தங்கள் ஸ்ரீ. உப. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காரால் எழுதப்பட்டுள்ளது	0	4	0
6.	ஆர்யாப்யுதயம். ஸ்ரீ. உப. டி. இ. சடகோபாசாரியர்	0	2	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரியை நம:

[illegible] நம:

ஹிந்து விவாஹத் திருத்த மசோதா.*

(தொடர்ச்சி)

ஆசாரத்திருத்த நோக்கமுள்ளவர்கள், இச்சட்டத்தை ஆத
ரித்து, இதை நிறைவேற்றும்படி ஆங்காங்கு கூட்டங்கூடி கவர்ன்
மெண்டாரைக் கேட்டுவருகிறார்கள். இவர்களுடைய கூச்சலுக்
குக் கவர்ன்மெண்டார் செவிகொடுக்கமாட்டார்களென்றே நம்புகி
ரும். ப்ரிடிஷ் ஆஜ்ஞையின்கீழ் வெகுகாலம் வரையில் ஆசார
விஷயங்களில் வெகு அமைதியாயிருந்த நமது தேஶமானது
ஆசாரத்திருத்தக்காரர்களாலேயே பல துன்பங்களுக்கு உள்ளாக்
கப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது நடந்துவரும் ப்ராஹ்மணேதரர்
களுடைய கலஹங்களும் இந்தத் திருத்தக்காரர்களுடைய கார்
யங்களாலேயே உண்டாயின வென்பதை நாம் தைர்யமாய்ச்
சொல்லக்கூடும். சாந்தமாகத் தன் தொழில்களைக் கவனித்துவந்த
அவ்வகுப்பினர்க்கு, ஜாதிபேத வ்யவஹாரங்களில் ப்ரவேஶிக்கும்
படியான உபந்யாஸாதிகளைச்செய்தும், யாவரும் ஸமமானவர்
களே யென்றும், ஈஶ்வர ஸ்ருஷ்டியில் பேதங்கிடையாதென்றும்,
பல ஆசாரத் திருத்தக் கூட்டங்களில் சொல்லி, அவர்களுடன்
ஸஹபோஜநாதி மஹோத்ஸவங்களையும் செய்து, ப்ராசீந காலந்
தொடங்கியிருந்த பய விஶ்வாஸாதிகளைப் போக்கிவிடவே இப்
போது அவர்கள் ப்ராஹ்மணர்களை, முக்யமாய் ஆசாரத்திருத்த
உபதேஶம்செய்த ப்ராஹ்மணர்களை, த்வேஷிப்பதுடன் பல கஷ்
டங்களையும் விளைத்து வருகிறார்கள். ஆகையால் திருத்தக்காரர்
களுடைய வார்த்தைகளைக் கவர்ன்மெண்டார் கேட்காமலிருப்
பதே தேஶக்ஷேமத்திற்கு அநுகூலமென்று நாம் சொல்லுகிறோம்.

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் பூவிருந்தவல்லியில் நடைபெற்ற
எட்டாவது ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ.வ. அக்கி ஹோத்ரம்
கோபாலதேஶிகாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

இதுபோல், அப்ராஹ்மண ஸமூஹத்தாரும் இந்தச் சட்டம்
வேண்டுமென்று பல கூட்டங்களில் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள்.
இவர்கள் எம்மாதிரி உத்தேசத்துடன் இதை ஆதரிக்கிறார்க
ளென்று நிஶ்சயமாய்ச் சொல்லக்கூடவில்லை. ஆயினும் சில வர்
ஷங்களுக்கு முன் இந்தியாவில் நடந்த 'பப்ளிக் ஸெர்விஸ் கமி
ஷன்' என்கிற விசாரணை ஸங்கத்தின் முன் அநேக யூரோப்யர்க
ளும் கிறிஸ்தவர்களும் அப்ராஹ்மணர்களும் ப்ராஹ்மணர்களு
டைய புத்தி ஶக்தியைப்பற்றிப் பயந்து பஹிரங்கமாக ஸாக்ஷி
சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தியாவில் புதிதாகப் பரீக்ஷைகளை
ஏற்படுத்தினால், எல்லாவற்றிலும் ப்ராஹ்மணர்களே தேறிவிடு
வார்களென்று பயங்கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி எத்தே
யத்தினரும் கண்டு அஞ்சும்படியான புத்தி ஶக்தி ப்ராஹ்மணர்க்கு
இருப்பதைத் தொலைக்கவேண்டுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தா
லேயே விஜாதீய விவாஹங்கள் வேண்டுமென்று இவர்கள் நினைப்ப
தாக நாம் ஊஹிக்க ந்யாயமிருக்கிறது. இவர்கள் நினைப்பது
போல் ஒருகாலத்திலும் நேராதென்பதே நமது தைர்யமாகும்.
இவர்கள் என்ன நினைத்தாலும் இச்சட்டத்தினால் அவர்களுக்குப்
பல தீங்குகள் விளையத் தடையில்லை யென்றே நாம் நினைக்கிறோம்.
ப்ராஹ்மணரல்லாதார்க்குள்ளும் இப்போதும் பற்பல வகுப்புக்
கள் இருந்து வருகின்றன. அவர்களிலும் பலர், இப்போதும்
நல்ல புத்தித்தேர்ச்சியுடனிருந்து தான் வருகிறார்கள். இச்சட்
டத்தினால் அதெல்லாம் அழிந்துபோவதுடன், அந்த ஜாதியரும்
வெகு தாழ்ந்த நிலைமைக்கு வரத் தடையில்லை. ஶூத்ரர்கள் தனக்
குக் கீழ்ப்பட்ட ஜாதியர்களுடனும், மேற்பட்டவர்களுடனும்
விவாஹாதி ஸம்பந்தங்களைச் செய்துகொண்டு இக பர வாழ்க்கை
களை இழக்கக்கூடாதென்னும் அபிமாநத்துடனேயே நமது மஹர்
ஷிகள் அவர்கட்கும் பல நியமங்களைச்சொல்லி யுள்ளார்கள். ப்ரா
ஹ்மணர்களுடன் கலந்து கொள்ளலாமென்று அவர்கள் நினைத்தா
லும், '[illegible]'
என்று மநுவும், '[illegible]
[illegible]' என்று யாஜ்ஞவல்க்யரும், '[illegible]
[illegible]' என்று உஶநஸ் முதலியவர்க
ளும் சொல்லியிருப்பதுபோல், ஶூத்ரர்களுக்கு ப்ராஹ்மண ஸ்த்

ரீயினிடம் உண்டாகும் ஸந்தாநங்களைச் சண்டாளர் என்கிற ஜாதியாலேயே வ்யவஹரிக்கவேணுமென்று சொன்னார்கள். எப்படி ப்ராஹ்மணனுக்கு ப்ராஹ்மணஜாதி ஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்தவனையே பரிசுத்த ப்ராஹ்மணன் என்று 'ப்ராஹ்மண்யாம் ப்ராஹ்மணாஜ்ஜாத: ஸம்ஸ்க்ருதோ ப்ராஹ்மணோ பவேத்' என்பதால் சொல்லப்பட்டதோ, அதுபோல் சூத்ரர்களுக்கு சூத்ரஸ்த்ரீயினிடம் பிறந்தவர்களையே ஸச்சூத்ரர்களென்று 'ஶூத்ராயாம் ஶூத்ரதோ ஜாத: ஶூத்ர இதி ஸ்ம்ருத: । ஸச்சூத்ரம் தம் விஜாநீயாச் சஸச்சூத்ரோ ஹ்யதோ ந்யதா ॥' என்பதால் ஜாதி வ்யவஸ்தைகளை விஸ்தாரமாகச் சொன்ன உஶநஸ் விவரித்தார். ஆகையால் அப்ராஹ்மணர்களும் இந்தச் சட்டத்தை எதிர்க்கக் கடமைப்பட்டவர்களே.

இங்கு சில ப்ராஹ்மணர்களும் அப்ராஹ்மணர்களும், "வேதங்கள் ஸ்ம்ருதிகள் முதலியவை ப்ராஹ்மணர்களாலேயே எழுதப்பட்டன வாகையால், அவர்கள் தங்களுடைய க்ஷேமத்தை மட்டும் தேடிக்கொண்டு பக்ஷபாதத்தால் ஶூத்ரர் முதலியவர்களைத் தாழ்ந்த நிலைமையில் இருக்கும்படியான சட்டதிட்டங்களைச் செய்து ஜாதிக்கலப்பு விவாஹங்களைத் தடுப்பது ஸஹஜமே யாகும்; ஆகையால் அவைகளை நாம் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடா" தென்று பலவிடங்களில் சொல்லுகிறார்கள். இவர்கள் இக்காலத்திய ப்ராஹ்மணர்களைப்பற்றி எவ்வளவு சொன்னபோதிலும், முன்காலத்திலிருந்த மஹர்ஷிகளைத் தாழ்த்திப் பேசுவதும், அவர் பக்ஷபாதத்துடன் க்ரந்தங்களைச் செய்தார்களென்று சொல்வதும் மிகவும் அந்யாயமானதே. ஸ்ம்ருதிகளில் எங்கும் ப்ராஹ்மணர்களையே ஸ்தோத்ரம் செய்துவிடவில்லை. ஶாஸ்த்ரோக்த கர்மங்களைச் சிறிது அலக்ஷ்யம் செய்யும் ப்ராஹ்மணர்களை ஸ்ம்ருதிகள் படுத்தும் பாடு கொஞ்சமானதல்ல. அதுபோல் சூத்ராதிகளை எங்கும் வேண்டுமென்று நிந்திக்கவில்லை.

ஆயினும் ஒவ்வொரு ஜாதியர்க்கும் இன்னின்ன தொழில்தானென்றும், இதை மீறி ஒருவனுடைய கார்யத்தை மற்றொருவன் செய்தால் பதிதன் என்று சொன்னால் இது பக்ஷபாதமாகுமா? இம்மாதிரி ஒவ்வொருவருக்கும் தொழிலை வகுத்து ஒன்றில் மற்றொருவன் ப்ரவேசிக்கக்கூடாதென்று சொல்வது ஒருவர்க்

)கொருவர் கலகமில்லாமல் வாழ்வது எவ்வளவு ஸௌகர்யமென்

)தை அநுபவஶாலிகளே அறிவர்.

ப்ராஹ்மணர்கள், ஒவ்வொரு ஜாதியும் நல்லகதி யடையும் பொருட்டே பற்பல ஶாஸ்த்ரங்களையும் எழுதி வைத்தார்களே யல்லது, தன் ஜாதியின் க்ஷேமத்திற்காக மட்டும் எழுதிவைத்துக் கொண்டார்களில்லை. அவர்கள் ப்ரஹ்ம வித்யாவிஷயகமாக எப்படி க்ரந்தங்கள் எழுதினார்களோ அப்படியே க்ஷத்ரியர்களின் நிமித்தம் பல நீதி க்ரந்தங்களையும், வைஶ்யர்களின் நிமித்தமாகப் பசு பாலந மார்க்கம் வியாபாரமார்க்கம் இவைகளைச் சொல்லும் க்ரந்தங்களையும், சூத்ரர்களுக்காக வ்யவஸாய ஶாஸ்த்ரம், அஶ்வலக்ஷண ஶாஸ்த்ரம், ஹஸ்த்யாயுர்வேதம், வ்ருக்ஷாயுர்வேதம் முதலிய பல ஆயுர்வேத ஶாஸ்த்ரங்கள், நாட்யஶாஸ்த்ரம், க்ருஹ நிர்மாண ஶாஸ்த்ரம், சித்ரமெழுதும் ஶாஸ்த்ரம்போன்ற பல அத்புத ஶில்ப ஶாஸ்த்ரங்களையும் எழுதிவைத்துத் தானிருக்கிறார்கள். க்ஷத்ரியர்களுக்காகத் தண்டநீதி முதலியவைகளை எழுதிவைத்தவர்கள் நாரதர், ஶுக்ரன், வ்யாஸர், சாணக்யன், காமந்தகர் முதலியோர் ப்ராஹ்மண ரல்லவா? இவர்கள், ப்ராஹ்மணர்கள் க்ஷேமத்தின் பொருட்டா இந்த நீதிக்ரந்தங்களை எழுதிவைத்தனர்? அல்ல இதுபோல், ஆயுர் வேதாதிக்ரந்தங்களை எழுதிவைத்த வாகட ஸுஶ்ருதாதி ப்ராஹ்மணர்கள் தம் ஜாதியரின் நன்மைக்காக அவைகளை எழுதினதாகச் சொல்ல முடியுமா? 'தஸ்மாத் ப்ராஹ்மணேந பேஷஜம் ந கார்யம்' என்று சொல்லி, ப்ராஹ்மணர்கள் இதை ஒரு காலத்திலும் செய்யக் கூடாதென்று தடுத்துவிட்டார்கள். இதுபோல் க்ருஷிசெய்யும் வித்யை, வஸ்த்ரங்கள் செய்யும்தொழில், வீடுகட்டும் தொழில், சித்ரம் எழுதும் வேலைகள், இவைகளில் ஒன்றாவது ப்ராஹ்மணர்களின் நன்மைக்காக ப்ராஹ்மணர்கள் செய்தனரென்று சொல்ல முடியாது. இவ்வளவு ஶாஸ்த்ரங்கள் எழுதிவைத்தும், ப்ராஹ்மணர், தாங்கள் எந்த ஶாஸ்த்ரங்களை எடுத்துக் கொண்டன ரென்பதைக் கவனிக்க வேணும். கேவலம் பரலோகத்

க்கு மட்டும் ஸாதகமான கர்மாநுஷ்டாநங்களையும், மிகுந்த ஶரீர க்லேஶங்களைக் கொடுக்கக்கூடியவும் க்ருச்ச்ர உபவாஸாதி நியமங்களை போதிக்கக்கூடியவுமான ஶாஸ்த்ரங்களையும் தங்கட்கு வைத்துக்கொண்டார்களே யல்லது, இஹலோகத்திற்கு மிக்க அவஶ்யமானவைகளும், ஏராளமான த்ரவ்யங்களைச் சேர்க்க ஸாதநங்களாயுமுள்ள கீழ்ச்சொல்லிய வ்யாபாரம் கைத்தொழில் முதலியவைகளைச் செய்ய மனத்தாலும் இஷ்டப்பட்டார்களில்லை. அவர்களுடைய கருணையையும் பக்ஷபாதமின்மையையும் பார்த்தீர்களா? எந்த மஹாந் க்ஷத்ரியர்களுக்காகத் தண்டநீதி முதலியவைகளை எழுதிவைத்தனரோ, அவர், ராஜ்யபாரம் பண்ணவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டது கிடையாது. நந்தவம்ஶத்தை நாஶம்செய்து சந்த்ரகுப்தனுக்குத் தன்னுடைய நீதியின் மஹிமையால் ராஜ்யத்தை ஸம்பாதித்துக்கொடுத்த சாணக்யன் எந்த நிலைமையில் இருந்தான்? அவனுடைய வீட்டை வர்ணிக்கும்போது, 'உபய ஶகட மத்யேஷு கம் ஶாலீயாநாம்' என்று ஆரம்பித்து, 'ஸ்ரஸ்த ஜீர்ண கவாக்ஷம்' என்று மோமயமும் பாழும் சுவர்களும் காணப்பட்டனவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இவன் அபேக்ஷித்தால் சந்த்ரகுப்தனிடமிருந்து ராஜ்யத்தை அபஹரித்து ஸுகிக்க வேண்டியதற்கு எவ்வளவு க்ஷணம் வேண்டும்? அதுபோல் வாஸ்து ஶாஸ்த்ரம் எழுதியவருக்கு உலர்ந்த சருகுகளைக்கொண்டு செய்யப்பட்ட ஜீர்ண பர்ணஶாலைதான் வாஸஸ்தாநம். வஸ்த்ரம் செய்யும் தொழிலைச் சொன்னவர்க்கு மரவுரி க்ருஷ்ணாஜிநங்களே ஆடைகள். இம்மாதிரி ஒன்றல்ல இரண்டல்ல; இஹலோகத்திற்காக எவ்வளவு ஶாஸ்த்ரங்கள் ப்ராஹ்மணர்களால் எழுதப்பட்டனவோ, அவைகள் அனைத்தையும் தாங்கள் வைத்துக்கொள்ளாமல் அப்ராஹ்மணர்களிடமே கொடுத்துவிட்டதுடன், அவைகளில் ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரவேஶித்து ஒரு காலத்திலும் ஜீவிக்க முயலக்கூடாதென்று 'ஸவர்ணயா த ... வ்ருத்திர் ப்ராஹ்மணேந' என்பதால் தடுத்தும் விட்டார்கள். இவைகளெல்லாம் பக்ஷபாதத்தினால் செய்யப்பட்ட கார்யங்களா? நன்

மைக்காகச் செய்த கார்யங்களா? இப்படி, சூத்ரர்களுடைய தொழில் முதலியவைகளில் ப்ராஹ்மணர்கள் ப்ரவேஶிக்கக்கூடாதென்று தடுத்ததுபோல், ப்ராஹ்மணர்க்குரிய தொழிலாகிய வேதமோதுதல் முதலியவைகளிலும், இன்னும் அவர்களுக்கு மாத்ரமென்று ஏற்பட்ட விதிகளிலும், பிறர் ப்ரவேஶிக்கலாகாதென்று சொன்னால் இது பக்ஷபாதமென்று எந்த மூடனும் சொல்லமாட்டான். தவிர, ப்ராஹ்மணர்கள் தம்தம் கர்மாநுஷ்டாநங்களால் எப்படிப் பரலோக ஸுகங்களை அடைகிறார்களோ, அதுபோல ஶூத்ராதிகளும் தம்தம் ஜாதித்தொழில்களையே செய்துவந்து அதனால் பரலோக ஸுகங்களையும் அடையத்தடையில்லை யென்று, 'ஸர்வ வர்ணாநாம்' 'ஸ்வயமநுஷ்டாந ந பரதர்மேஷ்வநுஷ்டிதம் ஶ்ரேயः' என்பதால் ரிஷிகள் சொன்னார்கள். இதனால் பரலோகத்திலும் அவர்களுக்கு மற்றவர்களைவிடத் தாழ்ந்த நிலைமை கிடையாது. இப்படி யெல்லாம் முன்னோர்களான நம் ப்ராஹ்மணர்கள் சொன்னவழியினால் ஏராளமான த்ரவ்யங்களைச் சேமித்து ப்ராஹ்மணர்களைவிட ஸுகமாக வாழ்ந்துவரும் இப்ராஹ்மணரல்லாதார், 'உண்ட வீட்டிற்கு இரண்டு நினைப்பது' என்கிற பழமொழிக்கொப்ப முற்காலத்திய ரிஷிகளை நிந்திக்கப் புறப்படுவது எங்ஙனம் அடுக்கும்?

ஆகையால், ப்ராசீந காலத்திய மஹர்ஷிகளுக்குச் சிறிதும் பக்ஷபாதம் கிடையாதாகையாலும், அவர்கள் சொல்லும் ஒவ்வொரு விதிநிஷேதங்களுக்கும் தகுந்த யுக்திகள் இருந்தே தீருமாகையாலும், அவர்கள் ப்ரக்ருத விஜாதீய விவாஹங்களைத் தடுப்பது ஒவ்வொரு வர்ணத்தாருடைய நன்மைக்காகவே என்று நினைத்து ஒவ்வொருவரும் இதைக் கண்டித்துவிட்டுத் தம்தம் ஜாதித்தொழில் முதலியவைகளில் இருந்துகொண்டே தேஶத்திற்கும் தங்களுக்கும் க்ஷேமத்தைத் தேடிக்கொள்வார்களென்றே நம்புகிறோம்.

ஶாஸ்ஸம்ஸ்ப்ரியாஸ.

அக்நிஹோத்ரம் - கோபால தேசிகாசார்யர்.

ஸ்ரீ:.

[illegible]

[illegible]

ஹித நிரூபணம்.*

[illegible]

பூர்வ ஸம்வத்ஸரத்தில் இம்மஹாஸபையில் தெரிந்தமட்டில் நம் விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த தத்வோபந்யாஸம் அடியேனால் செய்யப்பட்டது. இந்த ஸம்வத்ஸரத்தில் பாகவத நியமநத்தினால் நம் ஸித்தாந்த ஹிதோபந்யாஸம் தெரிந்தமட்டில் செய்யப்படுகிறது. ந்யூநாதிரிக்தங்களை க்ஷமிக்கவேண்டும்.

[illegible]

[illegible] ஹிதாஸாதிந: ॥

ஹிதமென்கிற ஶப்தத்துக்கு இஷ்டோபாயமாக விதிக்கப்பட்டதென்பது பொருள். அது லௌகிகம் வைதிகம் என இருவகைப்படும்.

அவற்றுள் லௌகிகஹிதமாவது :—அர்த்தகாமாதிகளை ஸம்பாதிக்க வேண்டியதற்காக அர்த்தகாம ஶாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டது. அது, லௌகிக வித்யாப்ரவசநம், ப்ரஜாபாலநம், வ்யாபாரம், வ்யவஸாயம், கைத்தொழில், ப்ரபுஸேவநம் என்று ஆறு வகைப்படும்.

* இது, சென்ற மார்கழிமீ - ௴ பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த மஹாஸபையில் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேதகல்பதரு ஸ்ரீ. உ.வே. திருக்குடந்தை தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

வைதிக ஹிதமாவது :—ஶ்ருதிஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண பாஞ்சராத்ர ஶிஷ்டாசாரங்களாகிற ஆறு ப்ரமாணங்களால் இஷ்டோபாயமாக ஸித்தமான அர்த்தம். இதைத்தான் தர்மமென்று ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. வைதிகஹிதம் ஸித்தம் ஸாத்யம் என இருவகைப்படும். ஸித்தமென்பது நம்முடைய ப்ரயத்நமின்றியில் நம்மால் ஆராதிக்கப்பட்டு பலப்ரதர்களான ஆத்மாக்கள். ஸாத்யமென்பது நம்முடைய ப்ரயத்ந ஸாத்யமான [illegible]ராதநங்கள்.

வைதிக ஹிதமென்கிற ஸித்த தர்மமாவது :—பாகவதாசார்யரூபர்களான ப்ராஹ்மணர்களும், அக்நி முதல் சதுர்முகன் வரையிலுள்ள தேவதைகளும், பித்ருதேவதைகளும், நித்யஸூரிகளும், முக்தர்களும், பரதேவதையான ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ நாராயணனும். இவற்றில் ப்ராஹ்மணனும் தேவதையென்னுமிடம் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்று தைத்தரீய ஸம்ஹிதையிலும் '[illegible]' என்று கடோபநிஷத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் தேவதைகள் '[illegible]' என்கிற ஶ்ருதிகளில் சொல்லியபடி தான் பகவானை ஆராதித்துப் பகவானால் தனக்குக் கொடுக்கப்பட்ட ஸம்பத்துக்களில் சிலவற்றைத் தன்னை ஆராதித்தவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். அந்த இந்த்ராதிகளுக்கு அந்தர்யாமியான பகவானை யுத்தேஶித்து யாகாதிகள் செய்கிறவர்களுக்கு இந்த்ராதிகளை அபேக்ஷிக்காமல் அந்தர்யாமியான பகவானே பலம் கொடுக்கிறான். அப்படியே ப்ராஹ்மணரூப தேவதைகளை '[illegible]', '[illegible]

ஹம யஶாவஸ। ஆஷாநுஷேகத ஜகதாஶ வஸிஜரீயா விஶெஷதஃ।' இத்யாதி ப்ரமாணங்களின்படி ஆராதித்தால், அவர்களால் த்ருஷ்டரூபமான வித்யாதி பலங்களும் அவர்களுடைய அநுக்ரஹ பரதந்த்ரனை பகவானுல் அத்ருஷ்ட பலங்களும் ஸித்திக்கக் காணுகின்றோம். ஆகையால் ப்ராஹ்மணர்களும் ஸித்தமான உபாயமாகக் குறையில்லை.

ஸாத்ய வைதிகஹித மென்கிற ஸாத்ய தர்மமாவது:—நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம், நித்யகாம்யம், நைமித்திக காம்யம் என ஐந்து வகைப்படும். நித்யமாவது: அகரணே ப்ரத்யவாய கரமாயும் [அதாவது செய்யாவிட்டால் பாபத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும்]. செய்தால் பாபக்ஷய ஹேதுவுமான 'ஸாநம ஸஷ்யாஜவொ ஹொமொ தெவதாதியி வஸிஜநம। வெஶ்வதெவம ஷவெதாநி கதவ்யாநி திநெதிநெ॥' இத்யாதி ப்ரமாண ஸித்தங்களான ஸாந ஸஷ்யாவாஸநாதிகள். இவை ப்ராஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்களுக்கு விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இந்தக் காலத்தில் முக்யமான க்ஷத்ரிய ஜாதியும் வைஶ்ய ஜாதியும் ஸ்வல்பமாயும், மிஶ்ரமான க்ஷத்ரிய வைஶ்யர்கள் பஹுளமாயும் இருக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு வேதோக்தமான ஸந்த்யாதிகள் இல்லாமல் புராணோக்தமான தாந்த்ரிக மந்த்ரங்களால் ஸந்த்யாதிகள் அநுஷ்டாநத்திலிருக்கிறது. நான்காவது வர்ணத்தாரும் உக்ஷஸ்ம்ருத்யாதிகளிலும் ஶூத்ராசார கமலாகரத்திலும், வைஷ்ணவர்களுக்கு ப்ரணவரஹிதாஷ்டாக்ஷரத்திலும், ஶைவர்களுக்கு ப்ரணவரஹித பஞ்சாக்ஷரத்தாலும் ஸந்த்யா ஜபாதிகளும், மற்ற கர்மங்களுக்கு அவர்கள் அநதிகாரிகளாகையால் அந்த ஸ்தாநத்தில் ப்ராஹ்மணர்களின் பொருட்டு தாநமும் நித்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 'ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாஞ்ச ப்ரமதிதவ்யம்' இத்யாதி விதிகள் ப்ராஹ்மணர்களுக்கு ப்ரவசந மென்கிற வித்யாதாநத்தையும், 'தாநதீஶ்வர பவாஸ க்ஷாத்ரம் கமஸ்வஹாவஜம்' இத்யாதிகள் க்ஷத்ரியாதிகளுக்கு த்ரவ்ய தாநத்தையும் நித்ய

தர்மமாய் விதித்திருப்பதாகத் தெரிகிறது. பாமை காந்திகளுக்கு அபிமமநாதி பாஞ்சகாலிக தர்மம் நித்யமாக விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நைமித்திகமாவது:—க்ரஹணாதி நிமித்தங்களில் அகரணே ப்ரத்யவாய கரமாயும், செய்தால் பாபக்ஷய ஹேதுவுமான க்ரஹண ஸ்நாந ஶ்ராத்தாதிகளும், பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தரூபமான ஸேது ஸ்நாநாதிகளும்.

காம்யமாவது:—அகரணே ப்ரத்யவாயகரமன்றியில், செய்தால் அர்த்தம், காமம், கைவல்யம், மோக்ஷம் என்கிற நான்கு வித புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதநமான தர்மங்கள். காம்ய தர்மமானது மோக்ஷார்த்திக்கு நிஷித்தகாம்ய மென்றும் அநிஷித்த காம்ய மென்றும் இருவகைப்படும்.

நிஷித்தகாம்ய மென்பது பலவிஶேஷத்திலும் உத்தேஶ்ய விஶேஷத்திலும் உபய விஶேஷத்திலும் மூன்றுவிதம். முதலாவது, பசுபுத்ராதிகளுக்காகச் செய்யப்படும் பகவதுபாஸநாதிகள். இரண்டாவது, தத்வஜ்ஞாநாதிகளுக்காகச் செய்யப்படும் தேவதாந்தரோபாஸநாதிகள். மூன்றாவது ப்ரஜார்த்தமான இந்த்ரதேவத்யேஷ்டி முதலானவை.

அநிஷித்த காம்யமாவது:—தத்வஜ்ஞாநம், பகவத்பக்தி, பகவத் பாகவதாசார்ய ஸம்ருத்தி இவைகளுக்காகவும் உபய விபூதிநாதனை ஸ்ரீமந்நாராயண ப்ராப்திரூப மோக்ஷத்திற்காகவும் கேவலம் பகவத் ப்ரீதிக்காகவும் அநுஷ்டிக்கப்படும் மாலாகரண தீபாரோபண ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநாதிகளும் மோக்ஷார்த்தமான பகவத்பக்தி ப்ரபத்திகளும் பாகவதாசார்ய கைங்கர்யங்களும்.

நித்யகாம்யமாவது:—அகரணே ப்ரத்யவாயகரமாயும், புத்ராதி பலேச்சையுடன் செய்தால் பலஸாதநமாயுமுள்ள ஏகாதஶீ ஶ்ரவண வ்ரதாதிகள்.

நைமித்திக காம்யமாவது:—நிமித்தம் நேர்ந்த காலத்தில் அகரணே ப்ரத்யவாயகரமாயும் பலேச்சையுடன் அநுஷ்டித்தால் பலஸாதநமாயுமுள்ள ஜாதேஷ்ட்யாதிகள். இந்த நைமித்திக காம்யங்களில் புத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மவர்ச்சஸாதி பலத்தை அபேக்ஷிக்காமல் ஜாதேஷ்ட்யாதிகளைச் செய்தாலும், ஆநுஷங்கிகமாக

[illegible]ந்த பலமும் ஸித்திக்குமென்று சிலருடைய அபிப்ராயம். அந்[illegible]ய ப்ரயோஜநமாய் பகவத்ப்ரீதி மாத்ரத்தை உத்தேசித்து நித்ய நைமித்திகா நிஷித்தகாம்யங்களைச் செய்தாலும், 'ஶரீராரோக்3யமைஶ்வர்யமரிபக்ஷக்ஷய: ஸுக2ம் । ஸமாதி4ஸ்தா2யினோ நித்யம் வைஷ்ணவா: ப்ராப்னுவந்தி ஹி ॥' என்கிற ப்ரமாணத்தினால் பகவத் கைங்கர்யாபேக்ஷித தேஹாரோக்யாதி பலங்கள் ஆநுஷங்கிகமாகப் பரமைகாந்திகள் விஷயத்தில் ஸித்திக்கின்றன.

வேதோக்த கர்மங்களை ஶ்ரத்தையுடன் அநுஷ்டித்தப் பலத்தை அடைபவர்கள் எல்லாரும் ஆஸ்திகர்கள். அதில் அதிகாரிகளின் ஜ்ஞாந தாரதம்யத்தாலே பல தாரதம்யம் பகவத் கீதாதிகளில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

முதலதிகாரி, கர்மாராத்ய தேவதாதி பரிஜ்ஞாநமில்லாமல் கர்மங்களே அத்ருஷ்ட த்வாரா பலத்தைக் கொடுக்கின்றதென்கிற அறிவுடன் பஞ்சமஹாயஜ்ஞ தர்ஶபூர்ணமாஸாதிகளை யநுஷ்டிப்பவர். இவருக்கு ஆராத்ய தேவதாஜ்ஞாந மில்லாததனால் பலம் அதிஸ்வல்பம்.

இரண்டாவது அதிகாரிகள், ஆராத்யேந்த்ராதிகளின் அந்தர்யாமியான பகவத்ஸ்வரூபத்தை அறியாமல் இந்த்ராதிகளே ஆராத்யர்களென்கிற புத்தியுடன் தர்மாநுஷ்டாநம் பண்ணுவார்கள். முந்திய அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் இவர்களுக்குப் பலம் அதிகம்.

மூன்றாவது அதிகாரிகள், இந்த்ராதிகளுக்குப் பகவான் அந்தர்யாமியென்று அறிந்தும் சீக்ர பலஸித்திக்காக இந்த்ராதிகளை ஆராதிக்குமவர்கள். முந்திய இரண்டு அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் இவர்கட்குப் பலம் அதிகம்.

நான்காவது அதிகாரிகள், இந்த்ராதிகளுக்கு விஶேஷணமாக வைத்து, அந்தர்யாமியான பகவானை ஆராதிக்குமவர்கள். இவர்கள் முந்திய அதிகாரிகளைக் காட்டிலும் அதிக பலம் பெறுவார்கள்.

ஐந்தாவது அதிகாரிகள், பகவத் ஸ்வரூபம் தெரிந்து தேவதாந்தராந்தர்யாமி பகவதாராதநமான காம்ய கர்மங்களைவிட்டு, தனக்கு அபேக்ஷித ஐஶ்வர்ய கைவல்யாதிகளுக்காகப் பகவானை ஆஶ்ரயித்து, பக்தி ப்ரபத்யாதிகளைப் பண்ணுமவர்கள். இவர்கள் 'ஏகா

ந்தி' என்று வ்யவஹரிக்கப்படுவார்கள். 'ஏகாந்தினு - ஸ்ரீமந் நாராயணே, ஏக: - ப்ராப்யப்ராபகரூபோ ப4க3வான் நிஶ்சய:, ஏகாந்த:; ஸ: ஏஷாமஸ்தீதி ஏகாந்தீ' அத்விதீயனான நாராயணனிடத்தில் ப்ராப்யத்வ ப்ராபகத்வ ரூப நிஶ்சயமுடையவரென்றபடி. இவர் 'ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸுரர்த்தார்த்தீ' என்று கீதாசார்யனால் அருளிச்செய்யப்பட்டவர். இவர் ஏனைய அதிகாரிகளிலும் அதிஶயித பலம் பெறுவர்.

ஆறாவது அதிகாரிகள் பரைகாந்திகள். இவர்கள் ஐஶ்வர்யாதிகளைவிட்டு, பகவத் பக்தியையே புருஷார்த்தமாகப்பற்றி, ஆநுஷங்கிகமாக வஸ்வாதிபதப்ராப்தி, கைவல்யாதிகளை அபேக்ஷிக்கிற மதுவித்யா பஞ்சாக்நிவித்யா நிஷ்டர்கள்.

ஏழாவது அதிகாரிகள் பரமைகாந்திகள். இவர்கள் ஆநுஷங்கிகமாகக்கூட இதர புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷிக்காமல் பகவத்ப்ராப்தியையே புருஷார்த்தமாகப்பற்றி ப்ராரப்தகர்ம பர்யவஸாந பர்யந்தமாக வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை அங்கமாகவும் தைலதாராவதவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்ததிரூபமான பக்தியோகத்தில் உஹராவித்யோபகோஸலாதி வித்யாதிகளை அங்கியாகவும் அநுஷ்டிக்குமவர்கள். இவ்விருவரும் 'ஜ்ஞாநீ' என்று கீதையில் அருளிச்செய்யப்பட்டவர்கள்.

எட்டாவது அதிகாரிகள், ஷோடஶ வர்ண ஸ்வர்ண பரமைகாந்திகள். இவர்கள் ஸதாசார்ய கடாக்ஷத்தினால் தத்வஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்து, ஆசார்யோபதிஷ்ட மார்க்கத்தினாலே ஸ்வநிஷ்டா, உக்திநிஷ்டா, ஆசார்யநிஷ்டா என்கிற மூன்றின் ஒரு ப்ரகாரத்தால் ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் அங்கபஞ்சக ஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம்பண்ணி நிர்ப்பரராய், தத்க்ஷணத்திலேயே க்ருதக்ருத்யர்களாய், முக்தர்களைப்போல் மோக்ஷத்தையும் ப்ரயோஜநமாக உத்தேசிக்காமல் கேவல பகவத் ப்ரீத்யர்த்தமாய், 'ஸதீவ ப்ரியபர்த்தாரம் ஜநநீவ ஸ்தநந்தயம்' இத்யாதி க்ரமமாக பகவத் பாகவதாசார்ய கைங்கர்ய பரா

களாகிய பராங்குஶ பரகால யதிவர நிகமாந்த மஹாதேசிக ப்ரப்ருதிகளும் தத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களான ப்ரபந்ந பாரமைகாந்திகளும்.

இப்படிப்பட்ட பாரமைகாந்த்யத்துக்கும் பரம புருஷார்த்தத்துக்கும் ஆநுஷங்கிகமாக ஸர்வ புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதநமாகிற பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற ஸாத்யோபாயங்களையும் இவைகளினால் பெரீகார்யனை ஸ்ரீபதியின் ஸ்வரூபத்தையும் அநேககோடி ஜந்ம ஸுக்ருத வித்தன் தான் அறிந்து கொள்வனென்று 'ஜந்மகோடி ஸஹஸ்ரேஷு ப்ரக்ஷாளிதைநஸாம் ஸதாம்' என்றும், 'ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோத்யாந ஸமாதிபி: । நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே ॥ ஸக்ருத்வம் நிதராம் ஶ்ரேயஸாம் ஸம்ஸ்காரயோக்யதா । நாஹம் வேத்மி ஶரணஸ்ய ஸமம் கோடி ஜந்மபி । பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே । வாஸுதேவ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுதுர்லப: ॥' இத்யாதிகளால் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வர்த்தத்தை 'விப்ராஸ்ய ஸ்ரீபாதபத்மத்ய வாக்யவிதிர்வா நக்ஷம் பஹுஜந்மபிரேந ஜந்மஸம்ஸித்திகஸம்ப்ரதாய ஜந்மநைத ஜந்மாவிநாஶக: । ஸ்வப்நே ஸ்வயம்ப்ரபாவாய நதயாஜோபஷ்யாண ஶுத்தள ஸக்ஷ்வேஷு ஷஜ்ஜதஸத்யஸௌஸாஞ்சாவயிஶுவயி: ॥' என்று நம்தேசிகருபஞன ஸ்ரீ திருவேங்கடமுடையான் அருளிச்செய்தார்.

(இன்னும் வரும்.)

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

			ரூ.	அ.	ப.
7.	வேதாந்ததீபிகை ஸம்புடம்	III	1	0	0
	Do	V	1	0	0
	Do	VI	1	0	0
	Do	VII	1	8	0
	Do	VIII	3	0	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

பஞ்ச ஸம்ஸ்கார விசாரம்.

(தொடர்ச்சி.)

அங்குலீயகாதிகள் அசேதநங்களாகையால் அப்படியாகும்; இவன் சேதநனானதால் அப்படியாகுமோ வென்னலாகாது. 'அஜ ஸம்ஜ்ஞாத்வா ஜந்யதே' இத்யாதிப்படி அசேதநத்திலுள்ள சேதநனுக்கு ஶாஸ்த்ரஸித்த நிஷேதமில்லை. இவனுக்கு 'யாஜ்ஞயாஜ்ஞயம்' இத்யாதியால் நிஷேதம் ஸித்தம். 'ஶ்ராத்தேதவ்யா:' என்கிற பதமொன்றாயிருக்க அவ்வோவிடங்களில் அநுஷ்டாநபேதம் ப்ராமாணிகமென்ன வொண்ணாது; லாஞ்சநத்தில் பேதமில்லாமையால். தாத்வர்த்தத்திலும் ப்ரத்யயார்த்த விதியிலும் பேதம் கொள்ளவில்லையே. ப்ரகாரபேதம் அதிகாரி காலாதிபேதம் போல் கிஞ்சித்கரம். 'ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரேந்த்ராஸ்ஸர்வே ஸம்ப்ரஸாதயந்தே' என்கிற வாக்யத்தில் அவதாரண ப்ரகார தத்விஶேஷ பேத மிருந்தாலும் ப்ரக்ருதி ப்ரத்யயார்த்தங்களில் பேதமில்லாமையால் அவிருத்தமென்று ப்ராமாணிகர்கள் அங்கீகரித்தார்களிறே. இத்திருவிலச்சினை தானும் க்ஷத்ரஸம்ஸ்காரோபஜீவ்ய ஶாஸ்த்ரவிஹிதஸம்ஸ்காராத்மகமாக ஆத்மாவுக்கு ப்ரதிபந்தகதயா சிறைக்கூடாக இருந்துள்ள தேகத்தைப் பகவத் கைங்கர்யோபயோகியாக்கவல்லதாகையால் ஸம்ஸ்கார ரூபமாய் 'தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' என்கிறபடி பகவதநந்யார்ஹஶேஷத்வ ஸம்பந்தத்யோதகதயா பரம மங்களமாய், தத்காலத்தில் பாதாவஹமாகையால் ஶரீரோபேக்ஷாத்யவஸாயாசார்ய பாரதந்த்ர்யாதி ஸூசகமாய், 'சக்ரம் தத்ர ப்ரஶாஸிஹி' இத்யாதியின்படியே தேவதாந்தர ஸ்பர்ஶ நிரோதமாய், 'யாவத்ஜீவமேவ சக்ரம் ஸஜீவஸ்ய த்ருதஸ்யா', 'தவமதிரயவாஸோஸ்திசக்ரம் ப்ருதி

[illegible]' இத்யாதி வசநஸித்த [illegible]மாய், லோகத்வாரபூத ஸ்ஷேதர்ஶந ஸம்பந்தத்தால் பகவத்ஸாதாரண தேஶப்ராப்தி ஹேதுவாய், இன்னும் அநேக ப்ரகாரங்களாலே [illegible] ப்ரவணமாய், '[illegible]' என்னும்படி ஸம்ஸ்காரத்வத்துக்கு ஸத்ருஶநுஷ்டாநமே போந்து கார்யகாரியாயினும், லாஞ்சந ஸித்திக்காகவும், ஜாதகர்மாதி ஸம்ஸ்காராந்தர [illegible]த்வத்தாலும், பித்ராசார்யாதிகளாலும், ராகப்ரேரிதனை தன்னாலும் நிர்வர்த்தநீயமாய், அவ்வோ ஆதாராநுரூபமாக ஸமந்த்ரக அமந்த்ரகாதி பஹுப்ரகார நிர்வர்த்யமாயிருப்பதொன்று. இவ்விஷயம் நிரூபித ப்ரமாணங்களாலும், '[illegible]' '[illegible]' இத்யாதியாலும் ஸித்திக்கும். இங்கும், '[illegible]' என்னும் பதத்தை [illegible] அநுஸந்தித்து, '[illegible]' என்னும் அர்த்தத்தில் பர்யவஸாநம் செய்யலாமென்றாலும், '[illegible]' என்கிற [illegible] ஸம்ஹிதா வசநத்தினுடைய ஏகார்த்தமாகையால், இவ்விடத்தில் '[illegible]' என்று இதனாலுமாக அமையுமென்று ப்ருதகுக்தியால் ஸவமாத்ரகர்த்ருத்வோபஸ்தாபகமென்றே ஸித்திக்கத் தட்டில்லை.

ஆக இந்த சக்ராங்கநம் ப்ரதிஷித்தாதிகாரிக்கு ஆசார்யாதி நிர்வர்த்திதமும், அது தெரியாமற் போனபொழுது தத்கல்பரான இதரரால் செய்யத்தக்கதாகியும், ப்ரபலோத்கண்டை உளதாயின் தன்னாலும் செய்து கொள்ளத்தக்கதாகியும், நிஷித்தாதிகாரி திறத்தில் ஸம்ஸ்காராந்தர ஸஹசரிதமாகாமல் யாரேனுமொருபாகவதரால் ஸமீபோபஸரணத்தில் ப்ரதிஷேதமில்லாமையையும், அதிகாரியினுடைய ஆசையையும் பார்த்துச் செய்யத்தக்கதாகியும், [illegible] தன்னாலாவது செய்துகொள்ள அநுமதி செய்யப்பட்டதாகியும் ஶாஸ்த்ர ஸித்தம்.

ஆகையால், வ்ரீஹியில் முஸலாக்ர ஸ்பர்ஶத்தாலே '[illegible]' என்கிற ஶாஸ்த்ரம் அநுஷ்டிதமானாலும் த்ருஷ்ட பல வைதுஷ்ய ஸாபேக்ஷதயா வைதுஷ்ய ஸித்திபர்யந்தம் அநுஷ்டேயமாவதுபோல், ப்ரக்ருதமும் சிஹ்நஸாபேக்ஷமாகையால் சிஹ்நஸித்தி பர்யந்தமாக இருக்கும். சில இடங்களில் சில ஸம்ஸ்காரங்களை அபேக்ஷித்திருப்பதனால் அங்கும் இது அநுவர்த்தநீயமாக அமையும். ஸ்ரீ இளையாழ்வார் முதலானார்க்கு ஜாதகர்மகாலத்திலும் மந்த்ர க்ரஹண காலத்திலும் இது அநுஷ்டிதமென்பது அவரவர் சரிதத்தினால் விளங்கும். ஆகையால் சண்டாளனுக்கு ஸ்வயம் அநுஷ்டிதமானாலும் கார்யஸித்திக்குக் கண்ணழிவில்லையென்பது உரைக்கப்பட்டிருப்பதாலும், இதனாலாகில் அப்ரதிஷித்தனால் அமையுமாதலாலும், ஸமீபோபஸரணத்தில் நிஷித்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவருக்கே இது சுமையன்று என்று அறிவது. இன்னமும் சேதநனை வாசிக்கு [illegible]ஸர்ப்பணம் செய்து உய்வதற்கு உடலான கரணகளேபரங்களை வீணாக்கி இழப்ப தொவ்வாது என்பது, சண்டாள [illegible] திறத்தில் ஸமமாக இருந்தும், ப்ரக்ருதம் இவர் திறத்தில்மாத்ரம் திருவுள்ளம் குடிகொண்டிருப்பதால் அநுமிக்கத் தக்கதாகிய அபிமாந விஶேஷமொன்றே '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]', '[illegible]' இத்யாதிகளிற் சொன்னபடியே அவர் வானேறப்போமளவும் வாழ்வுக்கமைந்திருக்க இவ்வளவு யத்நந்தானும் வேண்டுமோ? இவைகளிற் சொல்லும் ஸ்பர்ஶம் நிஷித்தமாயினும் தர்ஶந த்யாநங்களிற் குறையில்லையே. ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ரம் ஸமீபோஸரணாதிகளை நிஷேதித்தபோதிலும், அத்வேஷாபிமுக்யங்களால் இவர் திறத்தில் பகவத்பக்தி அநுமிதமாய் அதுவும் துர்ஜாதிதோஷத்தைப் போக்கி அதிகாரத்தை உண்டுபண்ணிற்றாகில் பண்டைக்குலம் தவிரா

தோ என்கிறதும் அநுபபந்நம். இந்த ஆபிமுக்யம் தானும், [illegible] [illegible]மாகையாலே, ப்ரவ்ருத்தி அப்ரத்யக்ஷமாதலால் இது சொல்லவொண்ணாதே யென்னில், இக்காரணத்தினாலே இதுவும் சொல்லவொண்ணாது. வாஹ்யவேஷம் ஒத்திருந்ததேயாகிலும் அந்தரங்கசுத்தியில்லாமல் அதிகாரம் கைபுகுராதிறே. இவ்வர்த்தம் விலக்ஷண மோக்ஷாதிகாரி நிர்ணயாதிகளில் பரக்கக் காணலாம். ஆனால், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் மாறனேரி நம்பியைத் திருத்திப்பணிகொண்டு அந்தரங்கராக்கிக்கொண்டதெங்ஙனம் சேரும்? அங்கும் இந்த ந்யாயம் துல்யமன்றோ வென்னில், உரைப்போம்.

மாறனேரி நம்பி விஷயமாய்ப் பெரிய நம்பிகள், 'பெரிய உடையாரிலும் இவர் தாழ்ந்தவரோ? பெருமாளிலும் யான் சிறந்தவனோ?' என்று எம்பெருமானார்க்கு அருளிச் செய்தமையால், அதிகாரி பூர்த்தி இவ்விடத்தில் உண்டென்று ஸித்திக்கிறது. 'வேதகப்பொன்போலே இவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்' என்று, புகழும்படியான அதிகாரிகளில் இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் ஒரொருவர் உண்டாகில் எத்தனைகாண் அல்லாதார்க்கு மிது உண்டாய்த் தென்பது பொருந்தாதிறே. இன்னமும் அவர்கள் அநதிகார பூர்த்தியைக் கணிசித்தல்லது ஶாஸ்த்ர மர்யாதாதிக்ரமம் செய்ய விரகில்லாமையால் ஸர்வஜ்ஞ ஸுர்விஜ்ஞாநமான மாஹாத்ம்யம் அஸ்மதாதிகளுக்குப் புலப்பட்டதென்பது அதிஸாஹஸம். ப்ரபந்நனுக்கு இந்த ஶாஸ்த்ர நிர்ப்பந்தமுண்டோ வென்னில் உத்தரம் உரைத்திட்டோம். ஶாஸ்த்ராதிக்ரமத்துக்கு என்று ஏற்பட்டதன்றே ப்ரபத்தியும். 'இவனது செய்யான்', 'பொன்விலங்குக்கு அஞ்சுகிறவன் இருப்பு விலங்கிட்டுக் கொள்வனோ?' என்றிப்புடைகளிது வெளியாகும். வாக்யைக வாக்யத்வத்தாலன்றோ ஶாஸ்த்ரம் நிர்ணயம் செய்யவமையும். ஆகையாலிறே ஸர்வஶாகா ப்ரத்யய ஸர்வவேதாந்த ப்ரத்யய ந்யாயங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. உபக்ரமாதி தாத்பர்ய லிங்க ஷட்க பராமர்ஶ பூர்வமாக அநாத்யா

சார்ய பரம்பரா பரிப்ராப்த ஶாஸ்த்ரார்த்த நிர்ணயம் பண்ணுகையன்றோ நம் பூர்வாசார்ய ஸம்மதமான மார்க்கம்.

இன்னமும் ப்ரக்ருத ஸவிக்ஷேபத்தால் இவர்களுக்கு ப்ராஹ்மணாதிகள் திறத்தில் உண்டான பரிக்ஷேபத்தைக் கண்டு, அதற்கோர் அணையிடுவதாகத் திருவுள்ளம் பற்றுவதும் ஸித்த ஸங்கல்பனான ஸர்வேஶ்வரனது திருவுள்ளத்துக்குக் கடையாகில் கார்யகாரியன்று. அப்படியில்லையாகில் யத்நமும் வேண்டா. உஜ்ஜீவந ஸங்கல்பமில்லாமல் உபாத்யந்தரத்தால் உண்டாகில் இருவருக்கும் அவத்யாவஹமாகுமித்தனையேயன்றி, உலகுக்கும் மஹோபகாரமாகுமென்பதில் தட்டில்லை. '[illegible]' என்னும் ந்யாயத்தால் இதராபிஸந்தியால் செய்தாலும் இதன் ஸ்வரூபங்கெட நில்லாதே என்பதும், ப்ரபலப்ரத்யவாய போதக ஸ்ம்ருதி வசநங்களாலும், ஸ்ரீ பெரிய பட்டர் முன்னோரின் நிர்ணயத்தினாலும் பாதிதம். '[illegible]' ப்ரமாணாந்தர போசர தர்மாதர்ம விஷயத்தில் ஶப்த ப்ரமாண மொன்றே நிர்ணாயகம். ஆனால், மாறனேரி நம்பி ப்ரப்ருதிகளின் விஷயத்தில் செய்த அநுவர்த்தநமெல்லாம் வ்யக்தி விஶேஷ நியதமென்றோ அபிப்ராயமெனில் இது அநுக்தாரோபம். வ்யக்திவிஶேஷத்திலும் கல்பகஹேது வொன்று கொள்ளாவிடில் [illegible] மாதலாலும், மேயஸித்தி மாநாதீநமானதாலும், '[illegible]', 'குலந்தாங்கு சாதிகள் நாலிலுங் கீழிழிந்து' இத்யாதிப்படியே அஜ்ஞாத ஸுக்ருதாதிமூலக பகவத் ப்ரஸாதமடியாக '[illegible]' 'உண்ணுஞ்சோறு' 'ஏகாந்தமில்லை யிருளில்லை' இத்யாத்யுக்த நிஷ்டை பிறந்து '[illegible]' என்னப்பட்ட பரம பாகவதோத்தமர் அதி துர்லபராகவும் '[illegible]' என்றும் சொல்லப்பட்டிருப்பதால், கண்ணுக்குத் தோற்றினபேரெல்லாரும் அவ்வதிகாரிகளே என்பது அநுசிதம். அப்படி

ஒரொருவர் உண்டாகிலும் அவர் ஸ்ரீ பாத தீர்த்தாதி ஸேவனத்துக்கு உசிதரேயன்றி, அவர் நமக்கு ஶிஷ்யரென்பது மஹாபராதமாகும். அவருக்குத் தானும் உஜ்ஜீவநம் வேண்டாவோ வென்னில், ஆத்மகுணங்கள் வெளிவருகின்றன. மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றிருப்பதே அவர்திறத்தில் ஸ்வைர நிர்வாஹகமென அறியவும். இன்னமும் இப்படி ப்ரமாண ஶரணர் யாம் சொல்லவிட்டிருக்கும் விஷயங்களையும் ஆராய்ந்தருள்வாராக.

ஆக இந்த விசாரத்தால் ப்ராமாணிக கோஷ்டியிலுள்ளோர் அனைவரும் தாம் தாம் குலசரண கோத்ர ஸூத்ராதி நியமங்களைக் கடந்ததில்லையானதாலும், அதிக்ரமிப்பது பகவதாஜ்ஞாதிலங்கநமானதாலும், வ்யாபகத்வமாவது வஹ்னிவ்யக்தி நிஷ்டமாக்கி, அது தானும் ஜாதிநிஷ்டமாய் விசேஷ தர்மங்கள் க்வாசித்கமாயிருக்க வேண்டியிருக்க, ஸகல வ்யக்திகளும் விசேஷ தர்மாக்ராந்தங்களென்று காலத்ரயாபாதிஷ்டமாகச் சொல்லிக்கொண்டு பகவந் நிர்ணீத ஸித்தாந்த வ்யவஸ்தாபங்கத்தில் துணிவது தகாததலாலும் தாஸ்ய ஶாதிகாரி ஒரொருவர் இருந்தாலும் அவரும் ‘உத்ஸ்ருஜ்ய ஶிஜொகாநகஸ்யடீம கஜீவெகஹம்’ ‘நவெயஙீ ஜெஹம் ஜநயெஷூ ஜூநாம கஜீஸம்ஙிநாம’, ‘விஹிதஸ்யாவஶிதஸ்யாஶ: கஜீணொ நாவஸூஜெத’, ‘ஶோஹாத்தஸ்யாவஶிஸ்யாஶ: தாஜஸ: வரிகீதித:’, ‘கர்மம் கைங்கர்யத்தில் புகும்’ இத்யாதி ப்ரமாண ஶரணர் வர்ணாஶ்ரம தர்ம வ்யவஸ்தாபித கர்மாநுஷ்டாநத்தைச் சிறிதேனும் கடக்கக்கூடாமையாலும், பகவதாபிமுக்ய தத்பக்ரமாதி மாத்ரமே பாரமைகாந்த்யமாகாமல் ஸ்ருவைஸ்தார ஸஹஸ்ர ஸநாதந ஸவயோத்தா நிவர்த்தக ‘ஸத்ராம் ஸீஜநோவா’, த்யவகராதெ ஜாதிவாரொஜாதி ஸுவிஷயா தூஶாவஶிவாகங்களும் இவர் திறத்தில் உள்ளனவாகையாலும், பூர்வோக்தைகாந்தி பாரமைகாந்தித்வங்கள் மாத்ரமே ‘வநகாஜீஶ்வெஷ வெஷா நைவஹாரோஜாதிஹி: । விஷ்ணுநா வெஷவஷ:’ என்று வஹநகார விஷயதயா நிர்ணீதமாகையாலும், அவருக்கு மாத்ரமே ‘தஸ்யஸவஜஸ வவஹி’ என்கிற அதிகாரம் கைபுகுந்து மற்றோர் திறத்தில் இல்லாமையாலும், பரமைகாந்தி விஷயத்தில் ஒக்கும் பரிமாற்றம் எல்லாம், இதரரிடத்தில் செலுத்தி

யஸூாநஷஸூமாக்குவது கூடாமையாலும், புஷ்பத்யாம போகமண்டபங்களிற் பண்ணின காயாந்நஸ்தலசுத்தியும் அதிகாரநிரூபணமின்றி, ஸர்வ ஸாதாரணமாக ப்ரவர்த்தியாமையாலும், அதிகார நிரூபணம் செய்ய இன்றியமையாத ஸார்வஜ்ஞம் நம் திறத்தில் இருப்பதாக நாம் நிர்ணயித்துக்கொள்ளக்கூடாமையாலும், அதிகாரி சௌலப்ய மிருந்ததாயின், ‘அவர்கண்டீர் எம்மையாளும் பரமரே’ என்று ஆழ்வார் முதலானோர் கொண்டாடும் நிஷ்டையுடையவரை ஶிஷ்யனாக நினைத்துப் பரிமாறுவது மஹாபசாரமாகையாலும், ப்ரக்ருத கலிகோஷாபத்தினால் ப்ராஹ்மணேதரருக்கு ப்ராஹ்மணரிடத்தில் உண்டான த்வேஷம் நசிக்க இது உபாயமாகாமையாலும், பரிஹாரத்தில் இதைச் சேர்த்துக்கொண்டாலும் உபர்யுபரி துராசை விஞ்சி ஸர்வ வ்யவஸ்தா பங்கம் எதிர்பார்க்கப்படுவதாலும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவத்வம் ப்ராஹ்மண்ய வ்யாபகமாகாமையால் ஓரிடத்தில் பரிஹரித்தபோதிலும் மதாந்தர நிஷ்ட ப்ராஹ்மணர் திறத்தில் தததவஸ்தமாகையாலும், வைஷ்ணவத்வேந ஸஜாதீய ப்ராஹ்மணாநுக்ரஹ மாத்ரேண த்ருப்தியடைவதிலும் தோஷ முக்தமாகையாலும், ‘நஜாதுகாமாந ஜயாந ஜொஹாஜஸஜீஜ்யெஜ்ஜீவிதஸ்யாவி ஹேதோ:’, இத்யாதி பஞ்சம வேதாதிகளின் நிர்ணயத்தின்படி ராகத்வேஷ பய லோபாதிகளினால் பகவதாஜ்ஞாஸித்த தர்மாதிக்ரமம் செய்யத்தகாமையாலும், ராஜஸ தாமஸ த்யாகம் அநர்த்தாவஹமேயாகுமென்று ஸ்ரீ பகவத்கீதாதிஸித்தமானதாலும், வாத்ராஸிராவஸிதரான சண்டால ம்லேச்ச புல்கஸாதிகளுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களைச் செய்ய ப்ராஹ்மண ஸ்ரீ வைஷ்ணவருக்கு அதிகார மில்லையென்றே விளங்குகிறது. கேவல சக்ராங்கநத்தில் அவர்க்கு அபிப்ராய மிருந்ததாயின், வமைந்த்ர ஸம்ஹிதாதிகளின்படி, தாமே தம் பாஹுமூலங்களிலும் தம்முடையவர் பாஹுமூலங்களிலும் செய்துகொண்டு பகவத் பக்தி லேசத்தால் உஜ்ஜீவிக்கலாம். ஶபரீ, [illegible] வர்ணத்திற் பிறந்து, சண்டாலாதிகளை ஸமீபிக்க அநிஷித்தரான பகவத் பக்தரால் சக்ராங்கமாத்ரத்தை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு பகவத் ஸம்பந்த பாவனையால் உஜ்ஜீவிக்கத் தட்டில்லை. இப்படி நியமநத்தின்படி ஶாஸ்த்ர நிர்ணயத்தை யதாபுத்தி விபவம் ப்ரகாஶிப்பிக்கலாயிற்று.

ஸ்ரீ. தி. அ. தி. குமாரதாத தாஸன்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பக்தி ஸ்வரூப நிரூபணம்.*

இந்த ஸதஸ்ஸில் யான் பக்திவிஷயமாய் என்னால் கூடிய வரையில் உபந்யஸிக்க யத்நித்திருக்கிறேன். 'இளைய புன்கவிதையேலும் எம்பிரார்க்கு இனியவாறே' என்கிறபடியே இது ஏதானாலுமாம்; இந்த ஸதஸ்ஸிலுள்ள மஹநீயர்களுக்கு என்னிடத்திலே வாத்ஸல்யத்தினாலே போக்யபுத்தி உண்டாயிருக்கக் கூடுமென்பது எனது மநோரதம்.

பக்திஸ்வரூபம், அதற்குக்காரணம், அதனால் உண்டாகும் அவஸ்தா விசேஷங்கள், அதனுடைய பலம் இவைகள் இங்கு க்ரமமாக உபந்யஸிக்கப்படும். பக்தியாவது உத்க்ருஷ்ட விஷயத்தில் அபக்ருஷ்டனாலே செய்யப்படும் ப்ரீதி விசேஷம். எம்பெருமானுடைய உத்கர்ஷத்துக்கும், அவனைப்பற்றி நமக்கு இருக்கும் நிகர்ஷத்துக்கும் ஓர் முடிவில்லை. எம்பெருமானுக்கு, தேசத்தாலும் காலத்தாலும் நியந்த்ருத்வத்தாலும் உண்டான உத்கர்ஷத்துக்கு முடிவில்லையிறே. ஆகையாலே ஈஸ்வரனைக்குறித்துச் சேதநன் பண்ணுகிற ப்ரீதியைப் பக்தியென்னத் தட்டில்லை. அந்த பக்தியானது தனக்கு விஷயபூதனான பகவானுடைய போக்யதையினாலே தானும் நிரதிசய போக்யமாயிருக்கும். காமிநீ ஜிஜ்ஞாஸையானது போக்ய பூதையான காமிநீ விஷயமாகையாலே போக்யமாகுமாப்போலே பக்தியினுடைய போக்யதையும். இதையே, மழிசைக்கிறைவனும் திருச்சந்த விருத்தத்தில், 'காதலின்பமாகுமே' என்று அருளிச்செய்தார். மேலும், அந்த பக்தியானது அவிச்சிந்நமாயிருக்கும் (அதாவது இடைவிடாமலிருக்கும் என்றபடி). இதன் போக்யதையினாலே வேறு விஷயம் இதில் தோற்றாது. உலகத்திலே அபிமத விஷய ஸ்ம்ருதி 'ஸுஸ்ம்ருதாநாவம்' என்கிறபடி கண்டால் இதற்குச் சொல்லவேணுமோ? கிஞ்ச - இது தர்சநஸமாநாகாரமாயிருக்கும். அநவரத பாவநையாலே அப்படி இருக்கை உசிதமிறே. அவ்வநவரத பாவநையாலேயே நம்மாழ்வாருக்கும் பிராட்டிக்கும் மாரீசனுக்கும் தர்சநஸமாநாகாரமாய்த் தோற்றிற்றிறே. 'கண்டேன் கமலமலர்பாதம்', 'க்வயாவஸௌ பராஷைஷ்டும:', 'வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ஹி பஸ்யாமி', இத்யாதியாலே ஸித்தம். இந்த பக்திக்கு அவஸ்தா த்ரயமுண்டு. 'பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்த்யேக ஸ்வபாவம் மாம் குருஷ்வ' என்கிறபடியே பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி எனப்படும்.

ஆக, கீழ்ச்சொல்லிய ஆகாரங்கள் ஸ்வாதிகாரமான ஸாத்ய பக்திக்கும் த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான ஸாதந பக்திக்கும் ஆக இரண்டுக்குமே ஸமாநம். ஸாதந பக்திக்குக்காரணம் கர்மமும் ஜ்ஞாநமும். 'ஜ்ஞாநேந ஸ்வஹேதுஷு' இத்யாதிகள் இதற்கு ப்ரமாணம். இதையே ஸ்ரீ ஆளவந்தாரும், 'உபய பரிகர்மித ஸ்வாந்தஸ்ய ஐகாந்திகாத்யந்திக பக்தியோகைக லப்ய:' என்று கர்ம ஜ்ஞாந ஸாதநகமென்று வெளியிட்டருளினார், இது த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்திவிஷயம். ஸர்வாதிகாரமான பக்திக்குக் காரணம் எம்பெருமானுடைய குணாநுபவம். அதாவது, சிலருக்கு ஸ்ரீமத்ராமாயண ஸ்ரீ பாகவத திவ்ய ப்ரபந்தங்களிலே எம்பெருமானுடைய திவ்யசரிதங்களைக் கேட்பதினாலும், ராமக்ருஷ்ணாதி விபவங்களுடைய திவ்ய மங்கள விக்ரஹாநுபவத்தினாலும், அர்ச்சாவதார ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தினாலும் தத்காலம் பக்தி உண்டாகிறது. குலசேகராழ்வாருக்கு ராமாயண கதாஸ்ரவணத்தாலேயிறே பக்தி விளைந்தது. சைவ ஸமயத்திலிருந்த எம்பாருக்குத் திருவாய்மொழியிலே ஒரு பாசுரத்தைக் கேட்டிறே பக்தி உண்டாச்சுது. விதுர சபர்யாதிகளுக்கு ராமாதி விபவ ஸௌந்தர்ய தர்சநத்தாலேயிறே பக்தி உண்டாயிற்று. பட்டருடைய புருஷகாரமடியாக ஓர் தாஸீ ஸக்தனுக்கு சப்தாதி விஷய ப்ராவண்யம் நிவ்ருத்தமாய் நம் பெருமாளிடத்தில் பக்தி விளைந்தது. 'பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்' 'காதல்கடல்புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி' இவைகள் இங்கு ப்ரமாணங்கள்.

பக்தி க்ருதாவஸ்தா விசேஷங்களாவன. 'பாற்பால் மனம் சுழிப்பமங்கையர்தோள் கைவிட்டு' என்றும், 'பரோத்கதநி ரக்தா விரக்தா பரோத்கதநி' என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இதர விஷய வைராக்யத்தை உண்டுபண்ணும் ஒரே விஷயத்திலே உண்டான அபிநிவேசம் தத்ர வைராக்யத்தை உண்டுபண்

* இது, சென்ற மார்கழி மாஸத்தில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸதஸ்ஸில், ஸ்ரீ. உ. வே. கோயில் கந்தாடை வித்வான் அப்பனையன் ராமாநுஜாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸத்தின் ஸங்க்ரஹம்.

ணத்தட்டில்லை 'ஸாஹோ நாநாஸ்ரு ஹ்ருதி', 'அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்' இத்யாதிகள் ப்ரமாணங்கள்.

பெரியாழ்வாருக்கும் குலசேகராழ்வாருக்கும் அந்த பக்தியானது தாயான தசையை உண்டாக்கிற்று. 'அஞ்சுவன் நீயங்கு நிற்க அழகனே!', 'தண்ணந் தாமரைக் கண்ணனே! கண்ணே!' இவைகள் இந்த ப்ரமாணம். நம்மாழ்வாருக்கு அது நாயிகாவஸ்தையையும் மோஹத்தையும் உண்டாக்கிற்று. 'அஞ்சிறைய மடநாராய்!' தொடங்கி அநேக திருவாய்மொழிகளும், 'பிறந்தவாறும்', 'பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன்' என்றும் இவைகளைக் காண்க. ஸ்ரீ நாதமுநிகளுக்கு மேகதர்ஸநத்திலே மோஹமுண்டாச்சுது; இது பக்தியின் கார்யம். நாமும் எத்தனையோ காலங்களில் மேகத்தைப் பார்க்கிறோம். ஆனபோதிலும் பக்தியில்லாததாலே மோஹமில்லை. ஜ்ஞாநிகள் பக்தியையே சிறந்த ஆபரணமாக நினைப்பார்கள். 'செல்வமும் சிறந்திடும்', 'பூஷணாநாம் பூஷணம்' இவைகளைக்காண்க. ரக்ஷகபாபத்தை மாற்றுட்டுமங்களாஸாஸநத்திலே மூட்டும் ஸாதங்களைச் செய்விக்கும் 'தவநிபதி கரூணா ஸ்ரீ ஸாரணவஸ்ருஷ்டசாஸ்த்ர' இத்யாதி ப்ரமாணம்.

ப்ராக்ருதி ஸம்பந்தமற்று எம்பெருமானை அடைதல்:—பக்தியை இவன் ஸாதநமாக்கினாலும் ஆக்காவிட்டாலும் அதன் கார்யத்தை அது உண்டுபண்ணியே தீரும். நெருப்பைச் சுடுமென்று எண்ணுவிடினும் சுடுவது தப்பாதிறே. 'ப்ருஹவிஷா வெடிவரம்', 'பக்த்யா ஸ்வநந்யயா ஸக்ய:' இத்யாதி ப்ரமாணங்கள் உள. குலசேகராழ்வாரும் முகுந்தமாலையில், 'தாவதீ பக்தி ரேஷா ப்ரகஸிதி நிஷ்ணா தாஸயிஷ்ய த்வயஸ்யம்' என்று அருளிச்செய்தார். தவிரவும், இதற்குப் பலமே இல்லாவிட்டாலும் இது ஸ்வயம் போக்யம். ஆகையாலேதான் ஸ்ரீ ப்ரஹ்லாதன் 'நாயயோநி ஸஹஸ்ரேஷு', 'யா ப்ரீதி ரவிவேகாநாம்' இத்யாதியில் ப்ரார்த்தித்தார். பக்தியை, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும், 'பரகத ஸ்வாஹியூ பரம பக்தி ரூபா' என்று அருளிச்செய்தார். 'தத்ஸ்ய வரணிய பரம பக்திரஸ்து' என்று ஓர் மஹாத்மா பக்தியை ப்ரார்த்தித்தார். ஆகையால், நாமெல்லாரும் பக்தியையே ப்ரார்த்திப்போம்.

161296
-600 008.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே வகுளாபரண ஸ்ரீ ஸடகோப மஹாதேசிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் திருநக்ஷத்ர ப்ரவசந ஸபையாரின் ப்ரதமவார்ஷிக மஹோத்ஸவம்.

மேற்கூறிய உத்ஸவம், சென்ற காளயுக்தி வருஷ பங்குனி மீ 24 ௳ (6—4—19) ஞாயிற்றுக்கிழமை, கோமளேஸ்வரன்பேட்டை ஸந்நிதித் தெருவில வெகு விமர்சையாக நடைபெற்றது. பகல் 2½ - மணிக்குமேல் அங்கத்தினரின் கூட்டத்தில், கீழ் அச்சிடப்பட்டிருக்கும் வர்ஷாந்த அறிக்கை படிக்கப்பட்டு அங்கீகரிக்கப்பட்டது. அதில் 4 - வது பாராவில் குறிக்கப்பட்டபடி, ஸித்தார்த்தி வருஷ த்திய திருநக்ஷத்ரங்களில் உபநிஷத்துக்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் வித்யைகளைப்பற்றி உபந்யாஸங்கள் நடத்தலாமென்று நிச்சயிக்கப்பட்டது.

பகல் 3 - மணிக்குத் திருவஹீந்த்ரபுரம் சேட்லூர் பகவத்விஷயம் வித்வான் ஸ்ரீ. உ.வே. நரஸிம்ஹமாசார்ய ஸ்வாமியை அக்ராஸநம் வஹிக்கும்படி ப்ரார்த்திக்க, ஸ்வாமியும் க்ருபைகூர்ந்து அக்ராஸநம் வஹித்தார். ஸ்வாகதத்திற்குப்பிறகு, அக்ராஸநாதிபதி, ஸபையின் விஷயங்களைப்பற்றிக் கொஞ்சம் உபந்யஸித்து, 'ஸ்ரீ விஸிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தமும், உபய வேதாந்தமும்' என்கிற விஷயத்தைப்பற்றி இரண்டு மணி அவகாஸம், கேட்பவர் நெஞ்சு உருகும்படி சொல்லமுதைச் சொரிந்தருளினார். இந்த ஸித்தாந்தம் ஒன்றுக்கே த்ராவிட வேதாந்தம் உபநிஷத்துக்கள் என்கிற இரண்டு கண்கள் உண்டென்றும், இவைகள் இரண்டும் ஒரே அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவென்றும் பரக்க நிரூபித்தருளினார். உபநிஷத்துக்களின் அர்த்த விசாரரூபமான ப்ரஹ்ம ஸூத்ரங்களை எடுத்துக்கொண்டு அதில் 4 - அத்யாயங்களிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் அர்த்தங்களெல்லாம் ஸ்ரீ பகவத்விஷயத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டவைகளே என்று பொதுவில சொல்லி, பிறகு 16 - பாதங்களிலும் க்ரமேண ப்ரதிபாதிக்கப்படும் அர்த்தங்கள் திருவாய்மொழியிலும், முதல் இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும் கடைசி மூன்று திருவாய்மொழிகளிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவென்று விவரித்தருளினார். இவற்றைக் கேட்டதனால் உண்டான ஆஹ்லாதம் ஸ்ரோதாக்களாயிருந்தவர்க

RBS MOU.F1 16V10

ளால் அநுபவிக்க முடிந்ததேயொழிய அதை வர்ணிக்க ஸாத்யமானதன்று.

பிறகு ஸ்ரீ. உப. கெ. ராஜகோபாலாசார்யர் பீ-ஏ., பி-எல்., ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தின் நிலைமையைப்பற்றி உபந்யஸிக்க உபக்ரமித்து, இந்த ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு ஸ்ரீமத் பகவத்விஷயம் அஸாதாரணம் என்று கொண்டாடி அங்குள்ள விஷயங்கள் யுக்திக்கு மிகவும் பொருந்தினவைகளென்று பல உதாஹரணங்களுடன் நிரூபித்து, தான் முதலில் அந்த க்ரந்தத்தை ஸாமாந்யமாக நினைத்திருந்து, பிறகு ஆசார்ய கடாக்ஷத்தினால் ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியின் மஹிமையைக்கண்டதும் அதனால் தமக்கு உண்டான ஆதராதிஶயத்தையும், திருவாய்மொழியின் அதிபோக்யதையையும் விசேஷமாக எடுத்துக்காட்டி, தான் பால்யதசையில் அதை உபேக்ஷித்ததனால் இப்போது தனக்கு உண்டாகும் கஷ்டத்தை நிரூபித்து, இந்த ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் அனைவரும் காலதாமதமின்றி இதைக் காலக்ஷேபம்செய்ய ப்ரயத்னம் செய்யவேண்டுமென்றும் வற்புறுத்தினார். பிறகு, ஸ்ரீ. உப. என். ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர் பி-ஏ., 'ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்' என்னும் விஷயத்தைப்பற்றி உபந்யஸிக்க ஆரம்பித்து, மதமென்பதற்கு அர்த்தபஞ்சக நிரூபணமே ப்ரதானமென்றும், இவை தகுந்தபடி நிரூபிக்கப்படாததனால் மற்ற மதங்களின் அநாதரணீயத்வம் ஸித்தமென்றும், இவைகளை ஸரியாக நிரூபிக்கும் நம்மதமே ஸகல ஆஸ்திகர்களினாலும் விஶ்வஸிக்கத் தககதென்றும், அப்படி சிதசிதீஶ்வர தத்வங்கள், பரமஹிதம் பரமபுருஷார்த்தம் ஆகிற அவஶ்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்களான அர்த்தபஞ்சகத்தைத் தெளிவாய் ப்ரதிபாதிப்பதனால், ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் என்னும் க்ரந்தம் எல்லாராலும் ஆதரிக்கத்தக்கதென்றும், இக்ரந்தத்தை ஸகலரும் அநுபவிக்கும்படியாக எளிதான நடையில வ்யாக்யானத்தோடு ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரய ப்ரசாரண ஸபையார் * ப்ரசுரம் செய்யும் கைங்கர்யத்திற்கு அவரவர்களால் இயன்ற த்ரவ்ய ஸஹாயம் செயயப்பட வேண்டுமென்றும் பரக்க நிரூபித்தார்.

வர்ஷாந்த அறிக்கையில் கண்டிருக்கிறபடியே இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தில் அந்வயிக்கும் திருநாமங்கள் மிகவும் ஸ்வல்பமாயிருப்பதனால் நாளது ஸித்தார்த்தி௵ திருநக்ஷத்ரங்களுக்காவது இன்னும் அநேகம் ஸ்வாமிகள் ஸேவை ஸாதிப்பார்களென்று நம்பப்படுகிறது என்கிற ப்ராரத்தனையுடன் 6½-மணிக்கு உத்ஸவம் முடிவுபெற்றது.

* இந்த ஸபையின் கச்சேரி விலாஸம்:—16, கோவில்தெரு, கோமளீச்வரன்பேட்டை, சென்னை.

(ஷை ஸபையின் காளயுக்தி௵த்திய அறிக்கை.)

1. ஶ்ரிய:பதி முதலாக ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனள
வாக உள்ள ஆசார்ய பரம்பரையில் அந்வயித்த ஆசார்யர்கள் க்ர
ந்தமுகேந உபகரித்தவர்கள். இவர்களின் திருவவதார தினங்களை
யும், மற்றும் இந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்திற்கு அஸாதார
ணங்களான தினங்களையும், அநேகராகச் சேர்ந்து கொண்டாடுவ
தற்காக இந்த ஸபை சில பாகவதோத்தமர்களின் நியமனத்தினால்
காளயுக்தி௵ சித்திரைமீ 10௳ (22—4—18) யில் ஏற்படுத்தப்
பட்டது.

2. இந்த ஸபையின் கார்யத்தை நடத்துவதற்காக ஸ்ரீ உப
வே. சேட்லூர். பகவத்விஷயம் வித்வான் நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமி
ஸபாத்யக்ஷர்; ஸ்ரீ உப. கோமடம் ரங்கஸ்வாமி அய்யங்கார்ஸ்வாமி
கார்யதரிசி; கோமடம் ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் உதவி கார்யதரிசியும்
பொக்கிஷதாரரும். இப்படி ஒரு நிர்வாஹஸபை ஏற்படுத்தப்பட்
டது. அந்தந்தத் திருநக்ஷத்திர தினங்களில் மாலை 6-30 மணிக்கு
உபக்ரமித்து ஸேவை நடத்தப்பட வேண்டுமென்றும், பிறகு
அன்றையதினம் திருவவதாரம் செய்தவர் விஷயமாக ஒரு உபந்
யாஸமும், பிறகு சாத்துமுறையும் நடத்தப்படவேண்டு மென்
றும் நிஶ்சயிக்கப்பட்டது. ஸபையின் அங்கத்தினரில் பெருப்
பான்மையோர் லௌகிகத்திலிருக்கிறபடியினால், அவர்களின்
லௌகர்யத்திற்காக இவை மாலையில் நடத்தும்படி ஏற்படுத்தப்
பட்டது.

3. இந்த வர்ஷத்தில் இந்த ஸபையின் மொத்த வருமானம்
ரூ. 66-13-6; செலவு ரூ. 63-6-8; கையிருப்பு ரூ. 3-6-10.

4. இந்த வர்ஷத்தில் அந்தந்தத் திருநக்ஷத்திர தினங்களில்
அந்தந்த அவதாரவைபவம் உபந்யஸிக்கப்பட்ட படியினால் மறு
படியும் அதையே நடத்துவதைவிட, அவஶ்யம் அறியவேண்டிய
அர்த்த விசேஷங்களைத் தொடர்ச்சியாக ஒவ்வொரு திருநக்ஷத்
திர தினத்திலும் ஸேவைக்கும் சாத்துமுறைக்கும் இடையில் ஒரு
மணி அவகாஶம் நடத்தலாம் என்று தோன்றுகிறது. மேலும்,

இந்த அத்யாத்ருஶமான ஸம்ப்ரதாயம் ஸரியாக ப்ரசாரணம் செய்யப்படாமையினால் அதிக்ஷீண தஶையை அடைந்திருப்பது ஸகலரும் அறிந்த விஷயமே. இந்த நிலைமையைக் கூடியவரையில் சீர்திருத்துவதற்காக நம் ஶக்திக்கு அநுகுணமாக ப்ரயத்நம் செய்யவேண்டியது அத்யாவஶ்யமாயிருக்கிறபடியினால், ஸம்ப்ரதாயார்த்தங்களை அநேக இடங்களில் ப்ரவசநம் செய்யவேண்டும். இதற்காக ஸம்ப்ரதாய ப்ரவசநம் செய்யும் விதத்தைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். இதையோசித்துச் சில சில காலக்ஷேப தினங்களில் பண்டிதர்களின் அக்ராஸநத்தின் கீழ்ச் சிலரைச் சில விஷயங்களைப்பற்றி உபந்யஸிக்கச் சொல்லி, அதில் மாற்றவேண்டிய அம்ஶத்தையும் மாற்றும் விதம் முதலியவைகளையும் கற்றுக்கொடுக்கவேண்டும். இவ்விரண்டு விஷயங்களிலும் ஸபையின் அங்கத்தினருக்கு ஸம்மதம் இருந்தால் அதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகளை நிர்வாஹ ஸபையார் செய்வார்கள்.

5. இந்த வருஷத்தில் அந்தந்தத் திருநக்ஷத்திரங்களில் நடத்தப்பட்ட உபந்யாஸங்களை ஸங்க்ரஹித்து ஒரு புஸ்தக ரூபமாக வெளியிடுவதற்குவேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்கின்றன. கூடிய சீக்கிரத்தில் அது வெளிவரும் முதலில் முதலாழ்வார்கள் வைபவமும் பிறகு க்ரமேண மற்றைய ஆழ்வார்களின் வைபவங்களும் ப்ரசுரம் செய்யப்படும். இவைகளை வாங்கி ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் சரிதங்களாகிய அம்ருதத்தைப் பருகும்படி ஸகலரும் ப்ரார்த்திக்கப்படுகிறார்கள். இந்த வருஷத்திற்போல, ஸித்தார்த்தி ஆழ்வார் ஆசார்யர்களின் திருநக்ஷத்திரங்களைக் காட்டும் குறிப்பு ஒன்று அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. அதன் விலை அணா இரண்டு. வேண்டியவர்கள் உதவி கார்ய தரிசியிடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

6. இந்த ஸபையின் அங்கத்தினர் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக ஒரு சிஹ்நம் (Badge) ஏற்படுத்தப்பட்ட வேண்டுமென்று சிலர் அபிப்ராயப்பட, இந்தஸபையின் பெயருக்கநுகுணமாக ஆழ்வார்களுக்குள் ப்ரதாநரான நம்மாழ்வாருடையவும், ஆசார்யர்களுக்குள் ப்ரதாநரான ஸ்ரீதேஶிகனுடையவுமான உருவப்படங்களை அதற்கென்று செய்யப்பட்ட ஒரு வெள்ளி ஆபரணத்திலமைத்துத் தரிக்கலாமென்று தோன்றுகிறது. அப்படியே மாதிரியும் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அங்கத்தினருக்கு ஸம்மதமாகில் ஒவ்வொருவரும் ஒன்று வாங்கித் தரித்துக்கொள்ளலாம். விலை மூன்று ரூபாயாகும்.

நிர்வாஹஸபையார்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] ஸித்தார்த்தி வைகாசி மீ [ஸஞ்சிகை 8.

த்ரிபுவநகமநம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் த³தா⁴நே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்³ஜம் விஜயஸகே² ரதிரஸ்து மே(அ)நவத்³யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

" நாராயணோ ஹி விஶ்வாத்மா சதுர்மூர்த்தி: ஸநாதந: । யஜ்ஞாத்மஜ ஸம்பபூவ । * * * க்ருதே யுகே மஹாராஜ புரா ஸ்வாயம்பு⁴வேந்தரே । நரோ நாராயணஶ்சைவ ஹரி: க்ருஷ்ணஸ்ததை²வ ச ॥ தேஷாம் நாராயண நரௌ தபஸ்தேபதுரவ்யயௌ । ப³த³ர்யாஶ்ரமமாஸாத்³ய ஶகடே கநகாமயே ॥ அஷ்டசக்ரம் ஹி தத்³யாநம் பூ⁴தயுக்தம் மநோரமம் । தத்ராத்³யௌ லோகநாதௌ² தௌ க்ருஶௌ த⁴மநிஸந்ததௌ ॥ தபஸா தேஜஸா சைவ து³ர்நிரீக்ஷௌ ஸுரைரபி । யஸ்ய ப்ரஸாத³ம் குர்வாதே ஸ தே³வௌ த்³ரஷ்டுமர்ஹதி ॥ * * * நாரத³: ஸுமஹத்³பூ⁴தம் ஸர்வலோகாந் விசாரயந் । தம் தே³ஶமக³மத்³ராஜந் ப³த³ர்யாஶ்ரமமாஶுக³: ॥ தயோராஹ்நிகவேலாயாம் தஸ்ய கௌதூஹலம் த்வபூ⁴த் ॥ இத³ம் ததா³ஸ்பத³ம் க்ருத்ஸ்நம் யஸ்மிந் லோகா:

பகவத் ஶாஸ்த்ரத்துக்கு மூல ப்ரமாணம்.

[illegible] '' । இந்த ரீதியாக மஹாபாரதம் விவரிக்கின்றது. ஸ்வாயம்புவமன்வந்தர க்ருதயுகத்தில் நாராயணனே நான்கு மூர்த்திகளாய் ஸ்வயம் தர்மதேவதை புத்ரர்களாய் அவதாரம் செய்தார். அவர்களுக்கு முறையே நாராயணன், நரன், ஹரி, க்ருஷ்ணன் என்று பெயர்; அவர்க்குள் நாராயணநரர்கள் பதர்யாஶ்ரமத்தில் தபஸ் புரிந்தனர். எட்டுச் சக்ரங்களுடையதும், பஞ்சபூதங்களால் ரம்யமாக அமைந்ததுமான ஒரு ஸ்வர்ண ரதத்தின் மீது இருந்து, லோகநாதர்களான அவர்கள் தபஸ்ஸால் இளைத்துப் போய், தேஜஸ்ஸால் தேவர்கட்கும் அதர்ஶநீயர்களாய் இருந்தார்கள். அவர்களுடைய ப்ரஸாதமற்றவன் அவர்களைத் தர்சிக்க யோக்யனாகமாட்டான். ஸர்வலோக ஸஞ்சார ஸமர்த்தரான நாரதர் அவர்களைத் தர்சிக்கவேண்டுமென்று பதர்யாஶ்ரமத்தில் இறங்கினார். அப்போது நரநாராயணர்களுடைய ஆஹ்நிகவேளை. "தேவாஸுரகந்தர்வ கிந்நர மஹோரகர்கள் உள்பட, ஸர்வலோகங்களும் எவனை ஆதாரமாக உடையனவோ, அவனுடைய ஸ்தானம் இதுவே. முன் பகவான் ஒரே மூர்த்தியாக நின்றான். தர்மதேவதையினுடைய குலவ்ருத்தியின் பொருட்டு அவனே நான்கு சரீரங்களோடு அவதாரம் செய்தனன். இவர்களால் தர்மதேவதை அநுக்ரஹிக்கப்பட்டார். ஹரியும் க்ருஷ்ணனும் இங்கு முன் இருந்தார்கள். நரநாராயணர்கள் இங்கே தபஸ் செய்கின்றார்கள். இவர்களே பரமஸ்வரூபமாயும், ஸர்வபூதங்கட்கும் காரணமாயுமிருக்க, எந்த பித்ருக்களையும் தேவதைகளையும் உத்தேசித்து இவர்கள் ஆஹ்நிகக்ரியை செய்கின்றனர்?" இவ்வண்ணம் நாரதர் எண்ணமிட்டுக்கொண்டு, அவர்கள் முன்பாகச் சென்றார். அவர்களால் பார்க்கப்பட்டார்; விதிப்படி பூஜிக்கவும் பட்டார். பிறகு ருஷி ரூபதாரியான லோகநாதனை நமஸ்கரித்துவிட்டு, "வேத வேதாங்க புராணாதிகளில் தேவரீர் கொண்டாடப்படுகின்றீர்.

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

தேவரீர் ஆத்யந்தம் அற்றவர்; ஶாஶ்வதர்; ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டித்துப் போஷிக்கின்றீர்; அம்ருத ஸ்வரூபமும் தேவரீரே. இந்த ஸர்வஜகத்தும் ஸர்வகாலத்திலும் தேவரீரையே ஆதாரமாயுள்ளது. க்ருஹஸ்தாஶ்ரமத்தை மூலமாய் உடைத்தான ஸர்வாஶ்ரமஸ்தர்களும் நாநா மூர்த்திகளாய் ஆவிர்ப்பவிக்கின்ற தேவரீரையே ஆராதிக்கின்றார்கள். தேவர்கட்கும் ஏனையோர்க்கும் ஶாஶ்வதமாகத் தேவரீரே பிதாவாகின்றீர்; மாதாவுமாகின்றீர். அப்படியிருக்க எந்தத் தேவதையை, எந்தப் பிதாவைத் தேவரீர் பூஜிக்கின்றீர் என்று அடியேன் அறிகின்றிலேன்; தேவரீரையே வினவுகின்றேன்" என்று நாரதர் உரைத்தார்.

அதன்பிறகு ஸ்ரீபகவான் மொழிந்தார். "ப்ரஹ்மந்! நீர் கேட்ட விஷயம் வெளியிடத்தகாததும், புராதந ரஹஸ்யமாயுமிருக்கின்றது. நீர் என்னிடம் பக்தியுள்ளவர்; ஆதலால் உள்ளபடியுரைக்கின்றேன். ஸூக்ஷ்மமாய், அறிவுக்கெட்டாததாய், இந்த்ரியங்கட்குப் புலப்படாததாய், நித்யமாய், ஸ்திரமாய், இந்த்ரியங்கள் இந்த்ரியார்த்தங்கள் மஹாபூதங்கள் இவற்றுடன் யாதொரு துவக்கும் அற்றதாய், ஸர்வப்ராணிகட்குள்ளும் அந்தராத்மாவாய், க்ஷேத்ரஜ்ஞன் என்று சொல்லப்பட்டதாய், த்ரிகுணங்களை அதிக்ரமித்ததாய் இருக்கும் பரவஸ்து வேதங்களில் 'புருஷன்' எனப்படுகின்றது. அந்த மஹாபுருஷனிடத்தினின்று த்ரிகுணாத்மகமான அவ்யக்தமெனப்பட்ட மூலப்ரக்ருதி உண்டாயிற்று. அந்த ஶாஶ்வதையான ப்ரக்ருதியானது அவ்யக்தமாயிருக்கையிலும் ஸர்வவ்யக்த பதார்த்தங்களிடமும் இருக்கின்றது. நாங்களும் (நரநாராயணர்கள்) அதனிடம் ஜநித்தோம். சேதநாசேதநரூப ஸர்வபதார்த்தங்களிடமும் அந்தராத்மாவாக விருக்கும் அம்மஹாபுருஷனை நாங்கள் ஸர்வதேவ பித்ருகர்மங்களாலும் பூஜிக்கின்றோம். பித்ருக்களிலும் தேவர்களிலும் அவர்க்கு மேற்பட்டவர் ஒருவரும் இலர். அவர் எங்கட்கு ஆத்மாவாயிருக்கின்றார். அவரை நாங்கள் பூஜிக்கின்றோம். லோகரக்ஷணார்த்தமாக இந்த வ்யவஸ்தைகளை அவர் நியமித்தார். ஸர்வதேவ பிதருகர்மங்களும் அநுஷ்டிக்கத்தக்கதென்று அவரது அநுஶாஸநம். ப்ரஹ்மா, ஸ்தாணு, மநு, தக்ஷர், ப்ருகு, ர்மதேவதை, யமன், மரீசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, வஸிஷ்டர், பரமேஷ்டி, விவஸ்வாந், ஸோமன், கர்தமர், க்ரோதர், அவிக்ரீ

தர் ஆகிய இந்த ப்ரஜாபதிகள், அந்த மஹாபுருஷனுடைய மேற்சொன்ன ஶாஶ்வதமான மர்யாதையைப் பூஜிக்கின்றனர். தேவ பித்ரு கர்மங்கள் பகவதாஜ்ஞைப்படிச் செய்யவேண்டியவைகளென்று அவர்கள் அறிந்தவர்களாய்த் தாங்கள் அபேக்ஷித்த புருஷார்த்தங்களை அக்கர்மங்களை யநுஷ்டித்தே ஸம்பாதித்துக்கொண்டார்கள். ஸ்வர்க்கவாஸிகளான புருஷர்களும் அந்த மஹாபுருஷனை ஆராதித்து, அவனுடைய ப்ரஸாதத்தால், அவனால் விஹிதங்களான பலங்களை யடைகின்றனர். எந்தப் புருஷர்கள் பஞ்சகர்மேந்த்ரியங்கள், பஞ்சஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், பஞ்சப்ராணன்கள், மநஸ், புத்தி, எனப்பட்ட பதினேழு குணங்களையும், தத்காரிதங்களான கர்மங்களையும், ஶரீரரூபமான பதினைந்து கலைகளையும் அதிக்ரமிக்கின்றனரோ அவர்கள் முக்தர்கள் என்பது நிஶ்சயம். முக்தர்களுடைய பரமமான கதி க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்று யோசிக்கப்படுகின்றது. அவனை ஸர்வகதியென்றும் நிர்குணனென்றும் சொல்வார்கள். அவன் ஜ்ஞாநமயன். அவனிடம் நாங்கள் உண்டானோம். இவ்வண்ணம் ஸர்வாத்மாவான ஸநாதநனை நாங்கள் அறிந்து ஆராதிக்கின்றோம். வேதங்களும் ஆஶ்ரமங்களும், பல ஶரீரங்களுடன் கூடிய அம்மஹாபுருஷனையே பக்தியுடன் பூஜிக்கின்றன. ஸர்வகர்ம ஸமாராத்யனான அவனே அவர்களுக்கு அபேக்ஷித பலங்களைக் கொடுக்கின்றான். ஆனால் லோகத்தில எவர்கள் அவனையே சிந்தித்துக்கொண்டு ஏகாந்தித்வத்தை ஸாதித்துக்கொள்கின்றனரோ, அவர்கள் இன்னும் அதிகமான பலத்தைப் பொருந்துகின்றனர். அவர்கள் அவனிடமே ப்ரவேஶிக்கின்றார்கள். ஓ நாரத! இவ்வண்ணம் ரஹஸ்யார்த்தங்கள் உமக்கு வெளியிடப்பட்டன. எங்களிடம் உமக்குள்ள பக்தியினாலும், பகவானிடம் நீர் கொண்டிருக்கும் பக்திப்ரேமைகளாலும் இவற்றைக் கேட்கப்பெற்றீர்.”

இவ்வாக்யங்களைக் கேட்டபின்பு, நாரதர், “ஸ்வஸங்கல்பத்தால் அவதரிக்கும் தேவரீர், தர்மதேவதையினுடைய க்ருஹத்தில் எதை உத்தேசித்து நான்கு மூர்த்திகளாக அவதாரம் எடுத்தீரோ, லோகஹிதத்தின் பொருட்டு அந்த உத்தேஶ்யம் நிறைவேறட்டும். தேவரீருடைய மூலஸ்வரூபத்தைத் தர்சிக்க வேண்டிச் செல்கின்றேன். ஓ லோகநாத! வேதங்களை நன்றாக அத்யயநம் பண்ணினேன்; தபஸ் புரிந்தேன்; இதுவரையில் ஒருபொய்

யும் சொன்னேனில்லை; குருக்களுடைய பூஜையை இடைவிடாமல் செய்தேன்; பரர்களுடைய ரஹஸ்யங்களை வெளியிட்டேனில்லை; ஶாஸ்த்ரங்கள் காட்டினபடியே கைகால் உதர குஹ்ய ப்ரதேசங்களை தர்ம விருத்தங்களான வ்யாபாரங்களினின்று விலக்கி ரக்ஷித்தேன்; ஶத்ருமித்ரர்களிடம் என்றும் ஸமமாக வர்த்தித்தேன்; அந்த ஆதிதேவனை ஏகாந்த பாவத்துடன் என்றும் ஆஶ்ரயித்தவனாய்க்கொண்டு, அவனையே ஆராதிக்கின்றேன். இவ்வண்ணம் விஶேஷ கர்மங்களால் சித்தஶுத்தியை அடைந்த நான் ஸர்வேஶ்வரனான அநந்தனை ஏன் தர்சிக்காமல் போவேன்?” என்று சொன்னார். அதைக்கேட்டுப் பதரீகாஶ்ரம வாஸியான ஸநாதந தர்மரக்ஷகனும் நாரதர்க்குக் கமநத்தின்பொருட்டு விடையளித்தார். நாரதரும் தமது யோகப்ராபவத்தால் ஆகாசமார்க்கமாக மேரு பர்வதத்தைப் போய்ச்சேர்ந்தார்; அவ்விடம் ஒரு ஏகாந்த ப்ரதேசத்தை அடைந்து, வடமேற்குத்திசையில், க்ஷீராப்தியின் உத்தர பார்ஶ்வத்தில் இருந்த ஶ்வேத த்வீபத்தைக் கண்ணுற்றார். அவ்விடம், முக்தர்களைப்போல் பாஹ்யேந்த்ரிய ரஹிதர்களாயும், பசியற்றவர்களாயும், கண்ணிமை கொட்டாதவர்களாயும், நல்ல கந்தத்துடன் கூடினவர்களாயும், ஸத்வகுண ப்ரதாநர்களாயும், சந்த்ர ஸமாந வர்ணத்துடன் கூடினவர்களாயும், பாபரஹிதர்களாயும், பாபாத்மாக்களுடைய கண்களுக்கு அகப்படாதவர்களாயும், வஜ்ரம்போன்ற ஶரீரங்களை யுடையவர்களாயும், ஸமமாயும் அழகாயுமுள்ள அவயவ யுக்தர்களாயும், பலிஷ்டர்களாயும், பருத்த ஶிரஸ்ஸுகளுடையவர்களாயும், மேகம்போன்ற த்வநியுடன் கூடினவர்களாயும், பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்து பக்தியுடன் அநுபவிப்பவர்களாயும் உள்ள புருஷர்களை நாரதர் தர்சித்தார்; தர்சித்துச் சிரத்தால் வணங்கினார். அவர்களும் நாரதரை மநஸ்ஸால் பஹுமாநித்தார்கள். ஜபத்தில் ஆஸக்தராய், மஹாதபஸ்ஸில் ஶ்ரமப்பட்டவராயிருந்த நாரதர், ஏகாக்ர்யத்துடன் கைகளைத் தூக்கிக்கொண்டு, ஸ்ரீ பகவானைத் தர்சிக்கவேண்டுமெனும் இச்சையுடன் ஸ்தோத்ரம்செய்ய ஆரம்பித்தனர். அந்த ஸ்தோத்ரத்தை இங்கே விவரிக்கின்றோமில்லை; மஹாபாரதத்தில் கண்டுகொள்வது யுக்தம்.

பரமரஹஸ்யார்த்தங்களுடன்கூடிய ஸத்யமான அந்த ஸ்தோத்ரத்தால் துஷ்டனான ஸ்ரீ பகவான், நாரதர்க்குத் தர்ச

மளித்தார். நாரதர் தர்சித்த பகவத்ரூபமானது சந்த்ரனைக் காட்டிலும் கிஞ்சித் பரிசுத்தமாயும், கிஞ்சித் வ்யாவர்த்தித்தும் தோற்றியது; கிஞ்சித் அக்நியைப்போன்று ஜ்வலித்தது; கிஞ்சித் ஶுக்ரனுடைய தேஜஸ்ஸைப்போன்றிருந்தது; கொஞ்சம் கிளியினுடைய இறகைப்போல் ப்ரகாசித்தது; கொஞ்சம் ஸ்படிகத்தை யொத்தது; கொஞ்சம் இந்த்ரநீல மலையைப்போன்றது; கொஞ்சம் ஸ்வர்ணச்சாயையைப் பொருந்தியது; கொஞ்சம் ப்ரவாளக் கொடியைப்போன்றது; கொஞ்சம் வெண்மையைத்தாங்கியது; கொஞ்சம் ஸ்வர்ணவர்ணநுஸாரியாயும், கொஞ்சம் வைடூர்யத்தை யொத்தும் விளங்கியது; நீல வைடூர்யத்தையும் இந்த்ரநீலத்தையும் கொஞ்சங்கொஞ்சம் அநுஸரித்தது; மயிலுடைய கண்டத்தையும், முக்தாஹாரத்தையும் சிற்சில விடங்களில் அநுகரித்தது. இவ்வண்ணம், ஸநாதநனான பகவான், பகு வர்ணங்களுடன் கூடினவராய், ஆயிரங்கண்களையும், நூறு ஶிரஸ்ஸுக்களையும், ஆயிரம் பாதங்களையும், ஆயிரம் கைகளையும் உதரங்களையும் சிலவிடங்களில் ஆவிஷ்கரித்து, மற்றவிடங்களில் அவ்யக்தராகவும் காணப்பட்டார். ஓரிடத்தில் பகவான் வதநத்தினின்று ப்ரணவமும், மற்றோர் முகத்தினின்று ஸாவித்ரியும், மிகுதியான ஸ்தாநங்களினின்று ஶ்ருதியினுடைய பற்பல பாகங்களும ஆவிஷ்கரித்தன. வேதி, கமண்டலு, தர்ப்பம், குஶம், அஜிநம், தண்டகாஷ்டம், எரிகின்ற அக்நி முதலானவற்றை யஜ்ஞேஶ்வரன் தமது பல கைகளில் ஏந்தினின்றார்.

இது புருஷஸூக்த ப்ரதிபாத்யமான விஶ்வரூபம். இதைத்தான் கீதையின் பதிநோராவது அத்யாயத்தில் விவரித்த க்ரமத்தில் அர்ஜுநன் தர்சித்தான். இவ்வண்ணம் நாரதராலும், அர்ஜுநனாலும், மற்றவர்களாலும் தர்சிக்கப்பட்டது கேவலம் தோற்றமோ, அல்லது ஸத்யமாய் உண்டான திவ்ய விக்ரஹமோ, என்பதைப்பற்றி நாம் இங்கே தர்க்கிக்கின்றோமில்லை. இதே அத்யாயத்தில், 'மாயா ஹ்யேஷா மயா ஸ்ருஷ்டா யந்மாம் பஶ்யஸி நாரத । ஸர்வபூதகுணைர்யுக்தம் நைவம் த்வம் ஜ்ஞாதுமர்ஹஸி ॥' என்று பகவானே தனது ரூபத்தைப்பற்றி நாரதர்க்கு உரைத்தார். ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் அந்தரதிகரண பாஷ்யத்தில், ஸ்யாத் பரமேஶ்வரஸ்யாபி இச்சாவஶாத் மாயாமயம் ரூபம் ஸாதகாநுக்ரஹார்த்தம் என்று சொல்லி, மேலெடுத்த ஶ்லோகத்தையே ப்ரமாணமாக உதாஹரிக்கின்றார். கீதாபாஷ்யாரம்பத்தில் ஸ்ரீ ஶங்கராசார்யர் பகவானுடைய அவதாரவிஶேஷத்தைப்பற்றிச் சிந்திக்குமிடத்தே, ஸர்வேஶ்வரன் வஸுதேவர் க்ருகத்தில் தேவகியின் கர்ப்பத்தில் இருந்ததுபோலவும், அங்கிருந்து ஜநித்தது போலவும், இந்த லோகத்தினுடைய வ்யவஹாரத்தில் பல ப்ரகாரமாக அந்வயித்தது போலவும், கேவலம் ஒரு தோற்றத்தைக் காட்டினார் என்கிறபடியே யோசிக்கின்றார். பகவானுக்கு ரூபமும் இல்லை; ஆகாரமுமில்லை; ஆயுதங்களுமில்லை; அவன் ஓரிடத்தனு மல்லன்; ஆகிலும் பக்தர்களுக்கிரங்கி, பல புருஷரூபமாக ப்ரகாசிக்கின்றான்; இவ்வண்ணம் ப்ரமாணமுமுண்டு. அவனைப் பக்தர்கள் தர்சிக்கின்றனர் என்பது ஸத்யம். தர்சிப்பது கேவலம் தோற்றமோ, தாத்காலிக ஸத்யத்துடன் கூடிய விக்ரஹமோ என்பது யோசிக்கத்தக்கது.

இப்படி, ப்ரஸந்நனாய், ப்ரஸந்ந ஹ்ருதயரான நாரதர்க்கு முன் ஸேவைதந்த மஹாபுருஷனை நாரதர் தலைவணங்கி நமஸ்கரித்தார், பகவானும், "எனது தர்சநத்தில் ப்ரியங்கொண்டு, ஏகதர், த்விதர், த்ரிதர் முதலான மஹர்ஷிகள் இந்த ப்ரதேசத்துக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் என்னைத் தர்சித்தார்களில்லை; ஏகாந்திகளில் ஶ்ரேஷ்டர்கள் தவிர, மற்றோர் என்னைத் தர்சிக்கமாட்டார். நீர் ஏகாந்திகளில் உத்தமர். தர்மதேவதைகளுடைய க்ருஹத்தில் எனது உத்தமமான தநுக்கள் (சரீரங்கள், அவதாரங்கள்) உண்டாயிருக்கின்றன. அவர்களை நீர் என்றும் பஜிப்பீர்; வந்தவழியே அவ்விடம் செல்வீர்; உமக்கு ப்ரியமான வரத்தைக் கேளும்; நான் உம்மிடம் ப்ரஸந்நனா யிருக்கின்றேன்" என்றுரைத்தார். நாரதர்; "தேவ! தேவரீருடைய தர்சநத்தால் என்னால் அநுஷ்டிக்கப்பட்ட தபஸ்ஸும், யமநியமாதிகளும் இப்போது ஸபலங்களாயின. ஸர்வதர்சியாய், ஸர்வமூர்த்தியாய், ஸநாதநனாய், மஹாப்ரபுவாயிருக்கும் தேவரீரைத் தர்சித்தேனென்பதே நான் பெற்றவரம்." என்று சொன்னார். பிறகு பகவான் "நாரத! விளம்பிக்காமல் செல்வீர். ஏனெனில், அநிந்த்ரியர்களாய், ஆகாரமற்றவர்களாய், சந்த்ரவர்ச்சஸ்ஸுடன் கூடினவர்களாய் இருக்கும், இந்த எனது பக்தர்கள் என்னை ஏகாக்ரசித்

தர்களாய் உபாஸிக்கின்றனர். இவர்களுக்கு உமது விளம்பத்தால் விக்நம் உண்டாகாமல் இருக்கவேண்டும். முன் ஏகாந்திகளாயிருந்து, ராஜஸ தாமஸ குணங்களை முற்றிலும் துறந்து, இவர்கள் ஸித்தர்களாய்ப் பரிணமித்தவர். ஸம்ஶயமின்றி இவர்கள் என்னிடம் ப்ரவேசிப்பார்கள். பஞ்சேந்த்ரியங்களுக்கு விஷயமாகாதவனாய், முக்குணங்களை அதிக்ரமித்தவனாய், எங்கும் நிறைந்த ஸாக்ஷியாய், ஸர்வலோகங்கட்கும் ஆத்மாவாய், பாஞ்சபௌதிக சரீரங்கள் நசிக்கையில் ஸ்வயம் நசிக்காதவனாய், பிறப்பற்றவனாய், நித்யனாய், ஶாஶ்வதனாய், நிர்குணனாய், நிஷ்களனாய், இருபத்திரண்டு தத்வங்களுக்குமேல் இருபத்தைந்தாவது தத்வமாக ப்ரஸித்தியடைந்தவனாய், புருஷ ஶப்தவாச்யனாய், க்ரியா ரஹிதனாய், கேவலம் ஜ்ஞாநமயனாய், எவனையடைந்து த்விஜர்கள் முக்தர்களாகின்றனரோ அப்படிப்பட்ட ஸநாதநனும் பரமாத்மாவுமாய் இருக்கின்றவன் ஸ்ரீ வாஸுதேவன். நாரத! அந்தப் பகவானுடைய மாஹாத்ம்யத்தையும் மஹிமையையும் பாரும். ஶுபாஶுப கர்மங்கள் யாவும் அவனை லேபிக்கமாட்டா. த்ரிகுணங்கள் ஸர்வசரீரங்களிலும் ஸம்பந்தித்து விவித க்ரியைகட்குக் காரணங்களாகின்றன. க்ஷேத்ரஜ்ஞன் அவற்றினுடைய போக்தாவாகின்றான். அவை அவனைப் புஜிக்கமாட்டா. அவன் நிர்குணனாய், குணங்களின் போக்தாவாய், குணங்களை ஸ்ருஷ்டித்து அவற்றை அதிக்ரமித்து நிற்கின்றான். ஜகத்ப்ரதிஷ்டையான ப்ருதிவீ, அப்பிலும், அப்பு ஜ்யோதிஸ்ஸிலும், ஜ்யோதிஸ் வாயுவிலும், வாயு ஆகாசத்திலும், ஆகாசம் மநஸ்ஸிலும், மநஸ் அவ்யக்தத்திலும் லயமடைந்தபின்பு, [‘அவ்யக்தம் புருஷே ப்ரஹ்மந் நிஷ்க்ரியே ஸம்ப்ரலீயதே’] அவ்யக்தம் நிஷ்க்ரியனான புருஷனிடம் லயிக்கின்றது. ‘நாஸ்தி தஸ்மாத் பரதர: புருஷாத்வை ஸநாதநாத் ॥ நித்யம் ஹி நாஸ்தி ஜகதி பூதம் ஸ்தாவரஜங்கமம் । ருதே தமேகம் புருஷம் வாஸுதேவம் ஸநாதநம் ॥ ஸர்வபூதாத்மபூதோ ஹி வாஸுதேவோ மஹாபல: ।’ ஸநாதநனான புருஷனைக்காட்டிலும் மேற்பட்ட தொன்றுமில்லை. அந்த வாஸுதேவனையன்றிக்கு ஜகத்தில் ஸ்தாவர ஜங்கம பதார்த்தமும் ஒன்றுமிலது. ஏனெனில், ஸர்வ ஶக்தியான ஸ்ரீ வாஸுதேவன் ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மாவாயிருக்கின்றான். பஞ்ச

மஹா பூதங்களின் சேர்க்கை சரீரம். அதற்குள் ஜீவன் ப்ரவேசிக்காமல் ப்ராணன்கள் சேஷ்டிக்கமாட்டா. அத்ருஶ்யனாய், ஸூக்ஷ்மஶக்தி விஶிஷ்டனாய், வாஸுதேவன் யாவத் சரீரங்களிலும் ப்ரவேசிக்கின்றான். அப்போது பிறக்கின்றானென்பார்கள். ப்ரபுவானவன் அச்சரீரங்களைச் சேஷ்டிக்கச் செய்கின்றான். ஶேஷனென்றும் ஸங்கர்ஷணனென்றும் சொல்லப்பட்ட ப்ரபுவே ஜீவனெனப்படுகின்றான். அவனிடம் உத்பந்நனாய், ஸ்வதர்மத்தால் ஸநத்குமாரத்வத்தைப் பெற்றவனாய், மஹாப்ரளயத்தில் ஸர்வபூதங்களுக்கும் லயஸ்தாநமாய், ஸமஸ்த பூதங்களிடமும் மநஸ் எனும் தத்வமாயிருப்பவனை ப்ரத்யும்நனென்பார்கள். ஸ்தாவர ஜங்கம ரூபமாய் நிற்கும் ஸர்வ ஜகத்தும் எவனிடம் உண்டானதோ, ப்ரபஞ்சத்தில் ஸர்வகர்மங்களிலும் எவன் ப்ரகாசிக்கின்றானோ, அப்படிப்பட்ட ஸர்வகர்த்தாவும், காரணனும், கார்யமுமாயிருப்பவனை அநிருத்தனென்றும், ஈஶாநனென்றும், சொல்வார்கள். நிர்க்குண ஸ்வரூபியாய், க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்று சொல்லப்பட்ட பகவான் வாஸுதேவனே, ஜீவனெனப்பட்ட ஸங்கர்ஷணனென்று அறியத்தக்கவன். ஸங்கர்ஷணனிடம் ப்ரத்யும்நன் ஆவிர்ப்பவிக்கின்றான். அவனே மநஸ்ஸாவதாகச் சொல்லப்படுகிறான். ப்ரத்யும்நனிடம் அநிருத்தன் ஆவிர்பவிக்கின்றான்; அவனே அஹங்காரம்; அவனே ஈஶ்வரன். நாரத! ஸ்தாவர ஜங்கமரூபமான ஸர்வஜகத்தும், அதனிடம் உள்ள ஸத்தென்றும் அக்ஷரமென்றும், அஸத்தென்றும் க்ஷரமென்றும் சொல்லப்பட்ட யாவத் வஸ்துக்களும் என்னிடம் உண்டாகின்றன. எனது பக்தர்கள் என்னிடம் ப்ரவேசித்து முக்தர்களாகின்றார்கள். என்னை இருபத்தைந்தாவதான நிஷ்க்ரியனெனப்பட்ட புருஷனென்று அறிவீர்; நான் நிஷ்களன் குணமற்றவன் த்வந்த்வாதீதன் பரிக்ரஹமில்லாதவன்; மேலே விவரித்தபடி என் ஸ்வரூபம் உமக்குத் தெரியாது; என்னை நீர் ரூபவானைப்போல் தர்சிக்கின்றீர். இந்த ரூபத்தை நான் இச்சித்தால் ஒரு முகூர்த்தத்தில் நாசம் செய்வேன். நான் ஈஶ்வரன்; ஜகத்துக்கு நான் குரு. நீர் தர்சித்தது எனது ரூபமானது, என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட எனது மாயை; ஸர்வபூதங்களுடைய குணங்களுடன் கூடியது. இவ்வண்ணம் நீர் என்னை அறியத்தகாது. எனது வ்யூஹசதுஷ்டயங்கள் என்னால் உமக்கு நன்றாகத் தெரிவிக்கப்பட்டன. ஜீவன் எனும் ஸம்ஜ்ஞை

என்னுடையது; என்னிடம் ஜீவன் நிலைகொள்கின்றான். ஆனால்
கேவல ஜீவனைத் தர்சித்ததாக உமக்கு யோசனை உண்டாகவேண்
டாம். நான் எங்கும் உள்ளவன்; ஸர்வ ப்ராணிகட்கும் நான் அந்த
ராத்மா. ப்ராணிவர்க்கங்களுடைய சரீரங்கள் நசிக்கும்போது
நான் நாசமடைவதில்லை. இந்த மஹாபாக்யசாலிகளான புருஷர்
கள், எனது ஏகாந்த பக்தியில் ஸித்தியடைந்து, ராஜஸ தாமஸ
குணங்களை முற்றும் துறந்தவர்கள். பின்னால் என்னை அடையப்
போகின்றார்கள்; காரணம், கார்யம், கர்த்தா மூன்றும் நானே;
லோகாதியாய், சதுராநநனாய், நிருக்தங்களால் அறியக்கூடாதவ
னாய், ப்ரஹ்மா வெனப்பட்டவனாய், ஸநாதநனான தேவனாய் இரு
க்கும் ஹிரண்யகர்ப்பன், எனது கார்யங்களைப்பற்றிச் சிந்திக்கின்
றான். ருத்ரன் எனது க்ரோதத்தால், எனது லலாட ப்ரதேசத்தி
னின்று உண்டானவன். ஏகாதச ருத்ரர்களை எனது வலப்
பக்கத்திலும், த்வாதசாதித்யர்களை எனது வாமபார்ச்வத்திலும்,
அஷ்டவஸுக்களை எனது முன் புறத்திலும், நாஸத்ய தஸ்ரர்களை
எனது பின் புறத்திலும் பார்ப்பீர். ஸர்வ ப்ரஜாபதிகளையும்,
ஸப்த ருஷிகளையும், வேதங்களையும், சதஸங்க்யாகங்களான யஜ்
ஞங்களையும், அம்ருதத்தையும், ஓஷதிகளையும், ஸர்வ தபஸ்ஸுக்
களையும், யமநியமாதிகளையும் என்னிடம் பார்ப்பீர். அஷ்டை
ச்வர்யங்களும் ஒன்றுகூடி மூர்த்திகரித்து என்னிடம் விளங்கக்
காண்பீர். ஸ்ரீயும், லக்ஷ்மீயும், கீர்த்தியும், ப்ருத்வீயும், வேத
மாதாவான ஸரஸ்வதியும் என்னிடம் ப்ரகாசிக்கப் பாரும். ஆகா
சத்தில் ஸஞ்சரிக்கும் ஜ்யோதிஸ்ஸுக்களில் ச்ரேஷ்டனான த்ரு
வனை என்னிடம் பாரும். ஸமுத்ரங்களையும், நதிகளையும், தடா
கங்களையும், மூர்த்திகரித்த நான்கு பித்ருகணங்களையும், என்னிடம்
பாரும். ரூபமற்ற த்ரிகுணங்களை என்னிடம் காண்பீர். தேவ
கார்யங்களைக்காட்டிலும் பித்ருகார்யங்கள் விசேஷித்தன; ஸர்வ
தேவ பித்ருக்களுக்கும் நான் முதல்வனான ஒரே பிதா. வடமேற்கு
ஸமுத்ரத்தில் ஹயக்ரீவனாய் நின்று ச்ரத்தையோடு ஸமர்ப்பிக்
கப்பட்ட ஹவ்யகவ்யங்களை நான் பாநம் செய்கின்றேன். பூர்வத்
தில் என்னால் ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டார்; யஜ்ஞ மூர்த்தி
யான என்னை உத்தேசித்து யஜ்ஞங்கள் செய்து ஆராதித்தார்;
அவரிடம் நான் ப்ரஸந்நனாய் அவர்க்கு உத்தமவரங்களை யளித்
தேன்; கல்பாரம்பத்தில் அவர் எனது புத்ரனானார்; லோகாத்

யக்ஷத்வத்தைப் பெற்றார்; அஹங்கார க்ருதங்களான நாமங்
களைத் தம்மால் ஸ்ருஷ்டங்களான பதார்த்தங்களுக்கு அளித்தார்.
"உம்மால் ஏற்படுத்தப்பட்ட மர்யாதைகளை எவனும் அதிக்ர
மிக்கமாட்டான். வரங்களை அபேக்ஷிப்பவர்க்கு நீரே வரப்ரதர்
ஆகப்போகின்றீர். ஸுராஸுர கணங்கட்கும், ருஷிகட்கும், பித்
ருக்களுக்கும், ஸர்வப்ராணிகட்கும் நீர் உபாஸ்யர் ஆகப்போ
கின்றீர். ஸுரகார்ய நிமித்தமாக நான் பலதரம் அவதரிப்பேன்.
அப்போது பிதா புத்ரனைப்போல் நீர் என்னை அநுசாஸநம் பண்
ணுவீர்" என்று இவ்விதமாகப் பல வரங்களை ப்ரஹ்மாவுக்குக்
கொடுத்தேன். இவ்வண்ணம் ருத்ரனுக்கும், மநுவுக்கும், இந்த்
ரனுக்கும், ப்ரீதியுடன் நான் வரங்கள் தந்தேன். பிறகு நிவ்ரு
த்தி மார்க்கத்தில் நின்றேன். ஸர்வ தர்ம த்யாகம் பரமமான நிவ்
ருத்தி யெனப்படுகின்றது. ஸாங்க்ய ஜ்ஞாந நிச்சயமறிந்த ஆசார்
யர்கள், ஆதித்யனிடம் ஸநாதநனாய், வித்யா ஸஹாயவானாய், இருக்
கின்ற கபிலர் என்று என்னை சொல்வார்கள். சந்தஸ்ஸுக்களில்
ஸ்துதிக்கப்பட்ட ஹிரண்யகர்ப்பனும் நானே. யோகசாஸ்த்ரங்
களில் யோகமார்க்க ப்ராப்யனாக என்னையே சொல்லப்படுகிறது.
நித்யவிபூதியில் ரூபவானாக நான் சாச்வதமாய் நிற்கின்றேன்.
ஸஹஸ்ர யுகமுடிவில் ப்ரபஞ்சத்தை எனக்குள் அடக்கப்போ
கின்றேன். சராசர ரூபஸர்வ பூதங்களையும் எனக்குள் அடக்கிக்
கொண்டு, கேவல வித்யா ஸஹாயவானாய் ஏகாகியாய் நான் வர்த்
திப்பேன். அவ்வித்யையைக்கொண்டே மறுபடி ஜகத் ஸ்ருஷ்டி
யைச் செய்வேன். எனது துரீயமூர்த்தியான வாஸுதேவனிடம்
சேஷனெனும் ஸங்கர்ஷணனும், அம்மூர்த்தியினின்று ப்ரத்யும்
நனும் ஆவிர்ப்பவித்தனர். ப்ரத்யும்நனிடம் நானே அநிருத்தனாக
ஆவிர்ப்பவித்தேன். இவ்விதமான எனது ஸ்ருஷ்டி அடிக்கடி
நடக்கின்றது. அநிருத்தனுடைய நாபீ கமலத்தினின்று ப்ரஹ்மா
உண்டாகின்றார். ப்ரஹ்மாவினிடம் ஸர்வப்ராணிவர்க்கங்களும்
ஸர்வ சராசரங்களும் உத்பவிக்கின்றன. ஒவ்வொரு கல்பத்தி
லும் இந்த ரூபமான ஸர்க்கமுண்டு. ஸ்ருஷ்டி லயங்கள் ஸூர்
யோதயாஸ்தமநங்களைப்போல தொடர்ந்து நடக்கின்றன" என்
றிவ்வண்ணமாகப் பரமேச்வரன் நாரதர்க்கு ஹிதோபதேசம்
செய்தார். பிறகு நாரதர்க்குப் பகவான் ஸ்வாவதார விசே
ஷங்களைப்பற்றிச் சொன்னார். அங்கே ஸ்ரீராமாவதாரம் த்ரே

தாயுக த்வாபரயுக ஸந்தியிலும், ஸ்ரீ க்ருஷ்ணவதாரம் த்வாப
கலி ஸந்தியிலும் நடந்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இல்
னும், கலி கோலாஹலங்கள் தத்காலம் ப்ரகாசிக்கின்றபடியே
விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் பிறகு பகவான் அந்தர்த
நத்தை யடைந்தார். நாரதரும், நரநாராயணாஸ்ரமத்துக்கு ம
படி வந்துசேர்ந்தார்.

இந்த உபாக்யாநமானது "இதம் ஶதஸஹஸ்ராத் வேதா
வேதோக்தம் ஸம்ஹிதம் । ஸாங்க்யயோக க்ருதம் தேந பஞ்சராத்ரா
நுஶப்திதம் ॥ நாராயண முகோத்கீதம் நாரதோ ஶ்ரா
வயத் புந: । ப்ரஹ்மண: ஸதநே தாத யதா த்ருஷ்டம் யதா ஶ்ரு
தம் ।" என்று முடிகின்றது. இதனால் பாஞ்சராத்ரயாஜிகள் ஏகா
ந்திகள் என்று சொல்லப்பட்ட ஸாத்வதர்களுடைய ஸம்ப்ர
தாயமானது, வேதம், உபநிஷத், ஸாங்க்ய யோக ஸம்ப்ரதா
யங்களோடு ஒத்ததென்று ஏற்படுகின்றது. அதற்குப் பாஞ்ச
ராத்ர மென்று பெயர். மரீசி முதலான ஸப்தருஷிகள் லக்ஷ
க்ரந்த விஸ்தார முள்ளதாக அதை முதலில் வெளிப்படுத்தி
னார்கள். அந்த ஸம்ப்ரதாயம் பிற்காலங்களில் ப்ருஹஸ்பதிய
லும் உபரிசரவஸு வெனும் ஸம்ராஜனாலும் அநுஷ்டிக்கப்பட்
டுப் பின் நஷ்டத்தை யடைந்தது. அதனுடைய ஸங்க்ரஹ
மானது ஶ்வேதத்வீபத்தில் நிகேதநனால் நாரதர்க்கு மேலே விவரித்த
படியே உபதேசிக்கப்பட்டதாக மஹாபாரதத்தில் சொல்லப்படு
கின்றது. இந்த அத்யாய ஸ்லோகமும் ஸ்ரீ சங்கராசார்யருடைய
ஸூத்ர பாஷ்யத்தில் ப்ரமாணத்வேந எடுத்துக் காட்டப்பட்டது
இந்த அத்யாய தத்வத்தை நாரதர் ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்தா
நத்தில் இருக்கின்ற இருபத்தெண்ணாயிரம் ஸித்தர்களுக்கு உ
த்தாரென்று மோக்ஷதர்மத்தில் சொலலப்படுகின்றது. ஸ்ருஷ்டி
ஸ்திதி லயரூபமான அநந்த கல்பங்கள் கழிந்தன ; மீண்டும் நட
கப்போகின்றன. ஒவ்வொரு கல்பாதியிலும், நாராயணன் ஸ்ரு
ஷ்டியின் பொருட்டு ப்ரஹ்மாவை ஸ்மரிக்கின்றார். அந்த ப்ர
ஹ்மாவுக்குப் பரமாத்ம தத்வம் முழுதும் தெரியும். அவர்
குத் தெரியாத விஷயத்தை நாரதர் வெளியிட்டபடியன்று. இதை

பிறகு ஸூர்யன் அறிந்தார். அவரிடம் ஸூர்யாநுகாமிகளான
ருஷிகள் உபதேசம் பெற்றனர். அவர்கள் மேருபர்வதத்தில்
தேவர்களுக்குச் சொன்னார்கள். தேவர்களிடம் இந்த விஷயத்தை
அஸிதர் பெற்றார். அவரிடமிருந்து பித்ருதேவதைகள் அறிந்
தார்கள். பீஷ்மர் அதை ஶந்தநுவிடம் கேட்டறிந்தார். ‘இத
ஶ்ராவ்யாநாமுத்தமம் சேதம் பாவநாநாம் ததோத்தமம் । நாஸ்ய
வாஸுதேவாய ப்ரியாய ஸ்வயம்புவே’ என்று பீஷ்மர் அதைப் பரம்
பரா ப்ராப்த மென்று தர்மபுத்ரர்க்குச் சொன்னார். இன்னும்
‘இதோத்யாநிஷ்தாராஜந உபாக்யாந ஶதாநிவை । யாநி
ஶ்ருதாநி ஸ்வர்க்காணி தேஷாம் ஸாரோ யமுத்ருத:’ என்று
மஹாபாரதத்தில் கண்ட ஸர்வோபாக்யாநங்களைக் காட்டிலும் இது
ஸாரதமம் என்று பீஷ்மர் உரைத்தார். ஸுராஸுரர்கள் திருப்
பாற்கடலைக் கடைந்து அம்ருதத்தை ஸம்பாதித்ததை யொத்து,
வித்வாங்களால் இந்த உபாக்யாநம் ஸாரதமமாக எடுக்கப்பட்ட
தென்றும், இதைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் ஏகாந்த
பாவத்தையடைந்து, ஐகாந்த்யத்தில் நிலை கொண்டார்களாகில்,
ஶ்வேத த்வீபத்தில், சந்த்ரப்ரபா யுக்தர்களாகி, ஸாக்ஷாத்பக
வானை யடைவார்களென்று இவ்வுபாக்யாநம் முடிகின்றது. ‘ஸுபா
விஸர்த்தம் ராஜந் ஸ்ருத்வ்யா: ஸர்வதேவா: । ஸஹிதா
விதாமேவ க்ருஷ்ணஸ்ய ஜகதோ நாமாநி ॥ ப்ரஹ்மண்யதேவோ
ஹ்யவாந் வீர்யதாம் தஸ்ய நாதந:’ என்று பீஷ்மர் தர்மபுத்ரர்
க்கு ஹிதம் சொல்லிமுடித்தார். அதாவது, ஸர்வஜகத்துக்கும்
மாதாவாயும் பிதாவாயு மிருக்கின்ற புருஷோத்தமன் ஸதா அர்ச்
சிக்கத் தக்கவன் ; அவன் உன்னிடம் ப்ரீதனாகட்டும் என்றபடி.
வ்யாஸர் ஸதா அஷ்டாக்ஷரஜபம் செய்துகொண்டிருந்தாரென்
றும், ஸ்வாஶ்ரமத்தினின்று அந்தரிக்ஷ மார்க்கமாக அடிக்கடி
க்ஷீராப்திக்குச் சென்று பகவானை ஆராதித்துத் திரும்பிவந்தன
ரென்றும், பாண்டவர்கள் நாராயண பரர்களாய்ப் போந்து ஸதா
பகவானைப் பூஜித்தனரென்றும் வைஶம்பாயநர் முடிவில் ஜநமே
ஜயனுக்கு உபதேசித்தார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஹித நிரூபணம். *

(தொடர்ச்சி.)

இப்படிப்பட்ட பக்திப்ரபத்தி மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்திக்கைக்கு ஏன் இவ்வளவு ஸுக்ருதம் அபேக்ஷிதமென்னில், கீழ்ச் சொன்ன எட்டு அதிகாரிகளில் ஆஸ்திகனை முதல் அதிகாரியாக வருகிறதற்குக் கீழே நாஸ்திகர்களில் ஆறுபடி இருக்கிறது. ஸ்தாவர திர்யக் ஜந்மங்களினின்றும் பாகவதர்களுக்கு நிழல் கொடுக்கை, பாகவதோச்சிஷ்ட பக்ஷணங்களாகிற ஸுக்ருதங்களால் துர்லபமான மநுஷ்யதேஹம் கிடைத்தபோதிலும் அதில் பௌத்தர்களுக்குள் ஶூந்யவாதி மதத்தில் ஜநித்து, சேதநா சேதநேஶ்வர ரூப தத்வத்ரயத்தையும் வேத ப்ராமாண்யத்தையும் அபலபித்து, ப்ரபஞ்சத்தில் மித்யாத்வ புத்தியும் அபாவத்தில் ஸத்யத்வ புத்தியும் மோக்ஷஹேது வென்றும் அபாவாபத்தி மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படியே இனிச் சொல்லப்படும் மதஸ்தர்களும் தங்கள் குலத்தில் பிறந்தவர்களும் தங்களுடன் ஸஹவாஸம் பண்ணினவர்களும் தங்களுடைய மதத்தைக்கொண்டாடி வந்தனர்.

கீழ்ச் சொன்னவர்களில் இரண்டாவது யோகாசாரர்கள். ஆத்மாவை ஜ்ஞாநரூபமாக ஒப்புக்கொண்டு 'வாஹ்யார்த்தாஸத்வ ஜ்ஞாநஸஹித க்ஷணிகத்வ ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநஸந்தத்யுச்சேதோ வா மோக்ஷஹேது:' என்றார்கள்.

* இது, சென்ற மார்கழி மீ - ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த மஹாஸபையில் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேதகல்பதரு ஸ்ரீ. உப. திருக்குடந்தை ஶேஷாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

மூன்றாவது ஸௌத்ராந்திகர்கள், பாஹ்யார்த்தத்தில் அநுமேயத்வ புத்தியும் ஆத்மாவில் க்ஷணிகத்வ புத்தியும் மோக்ஷ ஹேது வென்கிறார்கள்.

நான்காவது வைபாஷிகர்கள். வாஹ்யார்த்தங்கள் ப்ரத்யக்ஷவேத்யமாகிலும் அதிலும் ஆத்மாவிலும் க்ஷணிகத்வபுத்தி, 'ஜ்ஞாநஸந்தத்யுச்சேதோ வா மோக்ஷஹேது:' என்றார்கள்.

ஐந்தாவது சார்வாகர்கள். பஞ்சபூதமயமாயும் ஸ்திரஸ்தாயியுமான ஶரீரமே ஆத்மாவென்றும், பஞ்சபூதமயத்வஜ்ஞாநம் ஶரீரநாஶரூப மோக்ஷத்திற்கு ஹேதுவென்று சொன்னார்கள்.

ஆறாவது ஜைநர்கள். தப்தஶிலாரோஹணம், கேஶோல்லுஞ்சநம் இவைகளே நித்யம் உயரப்போவதாகிற மோக்ஷத்திற்கு ஹேது வென்றார்கள்.

ஆஸ்திகர்களில் முதலாவது, நிரீஶ்வர ஸாங்க்யர்கள். இவர்கள், வேதோக்த தர்மங்களை மாத்ரம் அங்கீகரித்து, ஈஶ்வராபலாபநம் பண்ணி, புருஷனுக்கு 24-தத்வரூபமான ப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநம், ஸ்வயம்ப்ரகாஶ ஜீவாத்ம ஸ்வரூபாவஸ்திதி ரூபமோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்கிறார்கள்.

இரண்டாவது காணாதர்கள். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்கள், காலம், திக்கு, மநஸ், இந்த த்ரவ்யங்கள், குணம், கர்ம, ஸாமாந்யம், விஶேஷம், ஸமவாயம், அபாவம் இந்த 14-பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் ஆத்மாவுக்கு பேதஜ்ஞாநம் பாஷாண கல்பஜீவாத்மாவஸ்தித ரூபமோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்கிறார்கள்.

மூன்றாவது நிரீஶ்வர மீமாம்ஸகர்கள். யாகாதிகளாலேயே ஸ்வர்க்கரூப மோக்ஷ ப்ராப்தியே தவிர மோக்ஷம் வேறில்லையென்கிறார்கள்.

நான்காவது யோகமதஸ்தர்கள். யமநியமாதி பூர்வக ஈஶ்வரத்யாநரூப யோகத்தினால் அணிமாதி அஷ்டைஶ்வர்யரூப மோக்ஷப்ராப்தி என்கிறார்கள்.

ஐந்தாவது வேதாந்திகளில் அத்வைத மதஸ்தர்கள். வைகுண்டம் அண்டத்திற்குள்ளிருக்கிறதென்றும், அதில் இருக்கிற பகவானை அடைவதற்கு ஸகுணோபாஸநரூப பக்தி ஸாதநமென்றும், அதற்கு மேற்பட்டது நிர்க்குண ப்ரும்ஹைக்யப்ராப்தியென்றும், அது இங்கேயே ஸித்திக்கிறதென்றும், அதற்கு

'தத்க்ரது' என்கிற வாக்யஜந்ய ஆத்மப்ருஹ்மைக்ய ஜ்ஞாநம் ஸாதநமென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

ஆறாவது த்வைத மதஸ்தர்கள். 'மத்பக்த ஜநவாத்ஸல்யம் பூஜாயாம் சாநுமோதநம்' இத்யாதிகளில் சொல்லிய அஷ்டவித பக்தியினால் சதுர்முகனுக்கு ஸர்வகுண விஶிஷ்ட ப்ருஹ்ம ப்ராப்தி யென்றும், மற்றவர்களுக்குத் தாங்கள் எத்தனை குண விஶிஷ்டமாக ப்ருஹ்மத்தை உபாஸித்தார்களோ, அத்தனை குணத்துடன் மாத்ரம் கூடின ப்ரஹ்மாநுபவமென்றும், உபாய தாரதம்யத்தாலும் அதிகாரி தாரதம்யத்தாலும் முக்தி தாரதம்ய முண்டென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இப்படி ஆஸ்திகரில் 6 - ப்ரகாரமும், நாஸ்திகரில் 6 - ப்ரகாரமும் இருக்கிறார்கள்.

ஆஸ்திகர்களான வேதாந்திகளும் பகவத் ப்ராப்தியை அங்கீகரித்து, அது பக்த்யாதிகளுக்கு அங்கமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இவ்வித மதங்களினின்றும் ஸகல ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண பஞ்சராத்ராத்யைககண்ட்ய ப்ரகாஶகமான ஸ்ரீ விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் ப்ரவேஶிப்பதற்கு 'பஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே' என்கிறபடியே அநேக ஜந்ம ஸுக்ருதங்கள் ஸாதநமாகின்றன. இப்படி ஸாமாந்யமாய் ஸர்வஹிதமும் தத்தந் மதாஸாதாரணமான ஹிதமும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இனி விஶிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தில் நிர்ணயிக்கப்பட்ட முமுக்ஷுக்களின் ப்ரதாநமான ஹிதம் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இந்த ஹிதமானது 'ஸக்த்யாவாஸ்யோபாவாபி ப்ரவ்ருத்த்யா வாஹோஸதே । ப்ராப்யோऽஹம் நாந்யதா ப்ராப்யோ ஸஶக்யைஸ்ஸம்ஸாரிபி: ॥' என்று பகவான் அருளிச்செய்தபடியே பக்தியென்றும் ப்ரபத்தி யென்றும் இருவகையா யிருக்கிறது. இதில் பக்தியோக கர்மயோக ஜ்ஞாநயோகங்களினால் யோகமுகத்தாலே உண்டாகிற ஜீவாத்ம ஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்காரத்தை அதிகாரமாகவுடையதாயும், வர்ணாஶ்ரம தர்மாதிகளையும் யமநியமாதி ஸஹித பகவத் திவ்யமங்கள விக்ரஹ சிந்தந ரூபதாரணை பர்யந்தமான ஸப்தாங்கங்களையும் ஶமதமாதிகளையும் பரிகரமாக வுடையதாயும்,

ஆப்ரயாணாநுவர்த்தமாநமுமான தைல தாராவதவிச்சிந்ந ப்ரீதி ரூபாபந்ந தர்ஶந ஸமாநாகார த்யாந ஸந்ததி விஶேஷம்.

ப்ரபத்தியாவது, ஸ்ரீமந்நாராயணனிடத்தில் அங்க பஞ்சக ஸம்பந்நமான ஆத்மரக்ஷாபர ஸமர்ப்பணம். இவற்றின் விஶேஷங்களை ஸ்வஸ்வாசார்ய ஸகாஶத்தில் உபதேசித்துக்கொள்ள வேண்டியது. பக்தியோகத்தில் ப்ரமாணமான ஶ்ருதிகள், 'தமேவம் வித்வாநம்ருத இஹ பவதி - விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத - ஸத்த்வஶுத்தௌ த்ருவாஸ்ம்ருதி: । க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே । த்ரஷ்டவ்ய: ஶ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய: - யதே வைஶ்வாநரம் தேநைவைஸ்ருஷ்டம் ப்ராணா ஹ்யோங்கார இத்யாத்மாநம் த்யாயீத - விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாநாஶகேந ப்ராஹ்மணா உபாஸிதவ்ய:' இத்யாதிகள். ப்ரபத்தியில் ப்ரமாணமான ஶ்ருதிகள், 'முமுக்ஷுர்வை ஶரணமஹம் ப்ரபத்யே', 'ஓமித்யாத்மாநம் யுஞ்ஜீத', 'தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:', 'தஸ்யாஹமபி ஸ்வம் ந ப்ரதிபத்யந்தி', 'ப்ரணவோ தநு: ஶரோ ஹ்யாத்மா ப்ரஹ்ம தல்லக்ஷ்யமுச்யதே । அப்ரமத்தேந வேத்தவ்யம் ஶரவத் தந்மயோ பவேத் ॥' 'ஸர்வஸ்ய ஶரணம் ஸுஹ்ருத்' இத்யாதிகள். இப்படியே ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ பகவத் கீதாபுராண பஞ்சராத்ராசார்ய திவ்ய ஸூக்திகளிலும் இவைகள் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவற்றில் ஶக்தரும் விளம்பாக்ஷமருமான த்ரைவர்ணிகர்கள் பக்தி யோகாதிகாரிகள். அஶக்தரும் விளம்பாக்ஷமருமான ஆஸ்திக ஸர்வ சேதநர்களும் ப்ரபத்யதிகாரிகள். இது, ஶ்ருதி ப்ரதிநிதியான ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் முதலிய அநேக ஸம்ஹிதைகளில் ஸபரிகரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இது ஓர் ஶரணாகதி வேதம். இதில் அபய ப்ரதாந ப்ரகரணம் உபநிஷத் பாகம் என்று ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகனால் கொண்டாடப்பட்டதும், ஸ்ரீ காயத்ரீ வ்யாக்யாந ரூபமான ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் ஸ்ரீ வால்மீகி பகவானால் பக்த்யநுஷ்டாதாக்

களான வஸிஷ்ட பரத்வாஜ ஶரபங்க கௌதமாகஸ்த்ய மஹர்ஷி ப்ரப்ருதிகளுடைய சரித்ரத்தால் பக்தியும், ப்ருஹ்மாதி தேவதைகள், ஸ்ரீ பரதாழ்வான், தண்டகாரண்யவாஸி மஹர்ஷிகள், ஸ்ரீ ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், ஸ்ரீ ஸீதாபிராட்டி, த்ரிஜடை, ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான், அயோத்யா வாஸிகள் முதலானவர்களுடைய அநுஷ்டாந முகத்தாலும், 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய' இத்யாதி பகவத் வாக்யத்தாலும் ஸப்த காண்டங்களிலும் அடைவே விஸ்தாரமாக ப்ரபத்தியும் நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீ ஆளவந்தாரால் 'க்ரமமீத புராண ரத்ந'மென்று கொண்டாடப்பட்டதும், ஸ்ரீ விஷ்ணுஷட க்ஷர வ்யாக்யாந மாகையாலே ஆறு அம்ஸங்களோடு கூடினதும், 'விஷ்ணோஸ்ஸகாஶாதுத்பூதம்' என்று விஷ்ணு ஶப்த நிர்த்தேஶமுள்ளதுமான ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் புலஸ்த்ய வஸிஷ்ட வரப்ரதாந லப்த லக்ஷ்மீ விஶிஷ்ட நாராயணோபாஸ்யத்வ ப்ராப்யத்வ ரூப பரதேவதா பாரமார்த்ய ஜ்ஞாநரான ஸ்ரீ பராஶர ப்ருஹ்மர்ஷியும் பக்தி ப்ரபத்யுத்தேஶ்யர்களாய்க்கொண்டு ஸித்தோபாய பூதர்களான பெரியபிராட்டியாருடையவும் ஸ்ரீமந்நாராயணனுடையவும் ஸர்வஸ்மாத் பரத்வ தத்ப்ரயுக்த ஜகத்காரணத்வ ஸர்வஜ்ஞத்வ பரமகாருணிகத்வ பக்தி ப்ரபத்தி வஶீகார்யத்வ ஸர்வ பலப்ரதத்வாதிகளை நிரூபித்து, ஆறாவது அம்சத்தில் 'கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் । நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: ।' இத்யாதிகளால் கலியுகத்தில் தத்வ ஜ்ஞாந மஹாவிஶ்வாஸ பூர்வக பகவத் ப்ரபத்தி தகாராதநாதிகளைச் செய்யுமவர்கள் அதிஸ்வல்பர்களென்றும் மஹாவிஶ்வாஸம் துர்லபமென்றும் விஸ்தீர்ணமாக நிரூபித்தார்.

ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர வ்யாக்யாந மாகையாலே 'நாராயணாத்ஸமுத்பூதா நாராயண பராவேதா:' இத்யாதி நாராயண ஶப்த நிர்த்தேஶத்தாலே, பகவானுக்குப் பரத்வ காரணத்வோபாஸ்யத்வ ப்ரபத்தவ்யத்வாதிகளை ப்ரதிபாதிக்கிற பஞ்சம வேதமாகிற

ஸ்ரீமந் மஹாபாரதத்தில் பகவதவதாரமான ஸ்ரீ வ்யாஸ மஹர்ஷியினால் ராஜஸூயயாக ப்ரகரணத்தில் பரதேவதா பாரமார்த்யமும் மஹர்ஷிகளுடைய சரித்ரோபாக்யாநங்களாலே பக்திஸ்வரூபமும், 'ஶரணம் த்வாம் ப்ரபந்நா யே த்யாநயோகவிவர்ஜிதா: । தேऽபி ம்ருத்யுமதிக்ரம்ய யாந்தி தத்வைஷ்ணவம் பதம்' இத்யாதிகளாலும் ஶ்ரீயக் கபோதோபாக்யாநங்களாலும் ப்ரபத்தியும், ஸாக்ஷாத் பகவதுபதிஷ்டமான ஸ்ரீகீதையினாலும் அநுகீதையினாலும் கர்மயோக ஜ்ஞாநயோக ஜநிதாத்மாவலோகந பரிகர்மித ஸபரிகர பக்தியோகமும் 'ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ । அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:' இத்யாதிகளாலும் சரம ஶ்லோகத்தாலும் ப்ரபத்தியும் மோக்ஷதர்மம் திருநாராயணீயத்தில் 'ஸர்வத்யாகேந யே யுக்தா ஏகாந்திநோ மஹாபாகா: । ஐகாந்திநாம் து ஸர்வேஷாம் தேவதா மம ஸுஜநா: ॥' என்று உபக்ரமித்துப் பரமைகாந்திகளுடைய பாஞ்சகாலிகாராதநங்களும் ஶாந்த்யாநுஶாஸிகாஶ்வமேதாதிகளில் விஶதமாக வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களும் நிரூபிக்கப்பட்டு, ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் இவ்வர்த்தங்களெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாக நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

ஸ்ரீத்வாதஶாக்ஷர வ்யாக்யாந மாகையாலே பன்னிரண்டு ஸ்கந்தமும் வாஸுதேவ ஶப்தத்தால் பரதத்வ ப்ரதிபாதகமான ஸ்ரீபாகவதத்தில் ஸ்ரீஶுகப்ரஹ்ம ரிஷியும் பக்தி ப்ரபத்திகளை விஶதமாக பஹு ஸ்தலங்களில் நிரூபித்து, பகவத்குண சேஷ்டிதாநுபவ ஜநிதமான பகவதநுபூதி ரூபமான பகவத் ப்ரீதிபூர்வகமாக பக்தி ப்ரபத்திகளையும் வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களையும் அநுஷ்டிக்கவேணுமென்றும் பாகவதாசார்ய பக்தி பர்யந்தமாக பகவத் பக்தியிருக்கவேண்டுமென்றும் நிரூபித்தார்.

(இன்னும்வரும்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரியை நம:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேசிகாய நம:.

ந்யாயபரிசுத்தி. *

(தொடர்ச்சி.)

II. அநுமாநாத்யாயத்தில், ஆரம்பத்தில் அநுமாநத்திற்கு லக்ஷணமும் அதன் ப்ராமாண்யமும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. பின்பு அநுமாநம் அப்ரமாண மென்றும், ப்ரமாணமெனக் கொண்டாலும், அது ப்ரத்யக்ஷாதிரிக்தமல்ல வென்றும் பேசும் சார்வாகன் முதலியவர்களைக் கண்டித்திருக்கிறார். பின்னர் வ்யாப்ய வ்யாபக நிரூபணத்வாரா வ்யாப்தியும் வ்யாப்தி க்ரஹத்துக்கு உள்ள உபாயமும் நிரூபிக்கப்பட்டன. இங்கு வ்யாப்தி க்ரஹத்துக்கு பூயோதர்சநம் ஆவஶ்யகம் என்று சொல்லிவிட்டு, தத்வ ரத்நாகரத்தில் சொல்லியபடி ஸக்ருத் தர்சநமாத்ரம் உபாயமாகமாட்டாது என்று ஸயுக்திகமாய்க் காட்டியிருக்கிறார். பின்பு, வ்யாப்தி விபாகமும், அதன் லக்ஷணமும், உபாதி ஸ்வரூபமும், அதன் பேதங்களும், அதற்குள்ள தூஷகத்வ ப்ரகாரமும் சிந்திக்கப்பட்டன. பிறகு ஹேது நிரூபணத்தை ஆரம்பித்து, வ்யாப்தியும் பக்ஷ தர்மத்தையும் அநுமிதயங்கங்களான ஹேதுரூபங்களென்றும், ஸாதாரணமாக நையாயிகர் சொல்லும் பஞ்சரூபங்களும் இவைகளின் ப்ரபஞ்சங்கள்தாம் என்றும் சொல்லிவிட்டு, அந்த ஐந்து ரூபங்களுக்கும் லக்ஷணமும் உதாஹரணமும் காட்டியருளுகிறார். பிறகு ஹேதுவைக் கேவலாந்வயி என்றும், அந்வய வ்யதிரேகி

* இது, சென்ற மார்கழிமீ-ல் திருவல்லிக்கேணியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸங்கத்தில் படிக்கும்பொருட்டு, ஸ்ரீ. உப. அபிநவபட்டபாண ராயம்பேட்டை க்ருஷ்ணமாசார்ய ஸ்வாமியால் எழுதியனுப்பப்பட்ட உபந்யாஸம்.

என்றும் பிரித்துவிட்டு, கேவலாந்வயிக்கு ப்ராமாண்யம் கிடையாது என்று சொல்லும் வாதிந்த்ராதிகளுடைய மதத்தை நிராகரிக்கிறார். மஹா ஸம்ரம்பத்தோடு கேவல வ்யதிரேகி ஹேதுவை நிராகரித்துவிட்டு, லக்ஷணத்தாலே இதர பேதஸாதந ஸ்தலத்தில் கேவல வ்யதிரேகி ஹேது இல்லையா என்று ஶங்கித்துக்கொண்டு, லக்ஷணமே இதர பேதரூபமாயிருக்க, தத்ஸாதநார்த்தம் அநுமிதிக்கு அவகாஶமில்லை யென்று ப்ரகரணத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார். இதோடு அநுமாநாத்யாய ப்ரதமாஹ்நிகம் முடிவுபெற்றது.

இரண்டாவது ஆஹ்நிகத்தில்—, அநுமாநத்தில் ஸ்வார்த்தம் பரார்த்தம் என்கிற பேதத்தை நிராகரித்துவிட்டு, பஞ்சாவயவ வாக்யத்தையும், பஞ்சாவயவங்களின் நியமத்தையும், இதிலுள்ள மதபேதத்தையும் நிரூபித்திருக்கிறார். பிறகு, கதா நிரூபணத்தில், வாதஜல்ப விதண்டாஸ்வரூபமும், கதாங்கங்களும், கதாஸ்வரூபமும் விவேசநம் செய்யப்பட்டன. பிறகு நிக்ரஹ ஸ்தாநத்தின் ஸாமாந்ய லக்ஷணம் கூறி, அதன் ஸங்க்ரஹ விபாகமும் விஸ்த்ருத விபாகமும் செய்து, ஒவ்வொன்றுக்கும் லக்ஷணமும், தத்தவாந்தர பேதமும் உதாஹரணமும் காட்டியிருக்கிறார். ஆவஶ்யகமான விசேஷ விசாரமும் அங்கங்கே செய்யப்படுகிறது. இப்படிச்செய்துகொண்டு பர்யநுயோஜ்யோபேக்ஷணம் என்னும் நிக்ரஹஸ்தாந நிரூபணத்தோடு த்விதீயாஹ்நிகத்தை முடிக்கிறார்.

மூன்றாவது ஆஹ்நிகத்தில், ‘ததிஹ ஹேத்வாபாஸா ஸாவகாஶ ஹேத்வாபாஸாநாம் நிராகரணோபயோகிந:’ என்று ஆரம்பித்து, இதனுடைய பேதங்களையும், அந்த பேதங்களுள் பேதங்களையும், தநவாந்தர பேதங்களையும் ஶாகோபஶாகமாகக் காட்டிவிட்டு, இவைகளின் உதாஹரண தத்விமர்ஶ க்ரமாந்தர ஸம்வாத விஸம்வாதாதிகளாலேயே த்ருதீயாஹ்நிகத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறார்.

நான்காம் ஆஹ்நிகத்தில், நிக்ரஹ ஸ்தாநத்வேந பூர்வோதிதங்களான ப்ரமாணுபாஸங்களை உதாஹரண விசார க்ரமாந்தர

ஸம்வாதாதி பூர்வகமாக நிரூபித்திருக்கிறார். இந்த சதுர்த்தாஹ்நிகத்தில், '[illegible]' மான தர்க்கம் என்பது அநுமாநாந்தர்ப்பூதமா? தத்வ்யதிரிக்தமா? என்றும், இது ப்ரமாணமா? அப்ரமாணமா? என்றும், இது ப்ரமாணாநுக்ராஹகமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில், எப்படி ப்ரமாணாநுக்ராஹகத்வ மென்றும், பூர்வாசார்ய ஸூக்திகளை ஒவ்வொரு பக்ஷத்திற்கும் ப்ரமாணத்வேந காட்டி, ஸ்ரீ தேசிகன் பெரிய விசாரம் செய்தருளியிருக்கிறார். இவ்விதம் நாலாவது ஆஹ்நிகமும் அநுமாநாத்யாயமும் முடிவடைகிறது.

III. மூன்றாவதான ஶப்தாத்யாயத்தில் ப்ரதமாஹ்நிகத்தில் '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ஶாப்த ப்ரமாணம் ப்ரத்யக்ஷாநுமாந வஹிர்ப்பூத மென்பதை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு, வாக்ய லக்ஷணத்தைச் சொல்லி, பௌருஷேயம் என்றும், அபௌருஷேய மென்றும் வாக்யத்தை விபாகித்து, அநந்வயாக்ரஹ மிருந்தால் அந்வித வ்யவஹாரம் க்வசித் உண்டாகலா மென்கிற ஏகதேஶிமதத்தை நிரஸித்துவிட்டு, 'அபௌருஷேய வாக்யங்கள் எல்லாம் அந்விதார்த்தங்கள் தாம்' என்று தீர்மானித்துப் பின்பு, அபிதை என்னும் உபசாரம் என்னும் வ்ருத்தியின் த்வைவித்யத்தைக் காட்டியருளினார். உபசார வ்ருத்தியினுடைய பேதங்களாக லக்ஷணா வ்ருத்தியையும் கௌணீ வ்ருத்தியையும் சொல்லிவிட்டு, '[illegible]' என்று அந்விதாபிதாந வாதத்தில் பர்யவஸாநம் பண்ணுகிறார். இங்கு மதபேதாதிகளும் அபிஹிதாந்வய வாதத்தில் தோஷங்களும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. வ்ருத்திநிரூபண ப்ரஸங்கமாகையால் 'தக்ஷவேலி' என்கிற வாக்யத்தில் லக்ஷணாவாதிகளுடைய மதமும் நிரஸிக்கப்படுகிறது. இதேப்ரகாரம் ஸத்ய ஜ்ஞாநாதி வாக்யங்களிலும் பார

பிமதமான அர்த்தம் நிரஸிக்கப்படுகிறது ப்ரதமாஹ்நிக ஶேஷத்திலும் த்விதீயாஹ்நிகத்திலும் முக்யமாய்ச் சொல்லப்படும் விஷயங்களாவன:— ஶப்த ப்ராமாண்யம், [illegible] ப்ராமாண்யம், வேதாநித்யத்வாநுமாந கண்டநம், ப்ரதிப்ரயோகம், வேதநித்யத்வ ஸ்தாபநம், விதிஸ்வரூப விவேகம், ஆஹ்நிக மீமாம்ஸாபிமத தேவதாவிக்ரஹாபாவ கண்டநம், பாஞ்சராத்ராகம ப்ராமாண்யம், இதராகம வைலக்ஷண்யம், ஆகிய இவைகளே.

IV. ஸ்ம்ருத்யத்யாயத்தினுடைய இரண்டு ஆஹ்நிகங்களிலும் முக்யமாகச் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் அடியில் குறிப்பிடப்படுபவைகளே: ஸ்ம்ருதி லக்ஷணம், ஸ்ம்ருதி ப்ராமாண்யாக்ஷேபம், தத்பரிஹாரம், பூர்வக்ரந்த ஸம்வாதம், தர்ஶநாந்தர ஸம்வாதம், ப்ரமாண ஸங்க்யாபேதம், தந்த்ராந்தர மதபேதம், ப்ரத்யபிஜ்ஞாயாः ப்ரத்யக்ஷாந்தர்ப்பாவம், தந்த்ராந்தரபேதம், உப[illegible], அர்த்தாபத்யபாவம், ஸம்பவம், ஐதிஹ்யம் ஆகிய இவைகளுக்கு யதாஸம்பவம் அநுமாநாகமாதிகளில் அந்தர்ப்பாவம், அபாவஸ்ய பாவாந்தரத்வ கதநம், சேஷ்டா, லிப்யக்ஷரம், ப்ரதிபை ஆகிய இவைகளுக்கு அநுமாந ப்ரத்யக்ஷாந்தர்ப்பாவம். '[illegible]' என்னும் பௌத்த தர்மகீர்த்தியின் மதத்திற்குக் கண்டநம் ப்ரமாண சிந்தாபலம். '[illegible]' என்கிற ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஶப்தாத்யாய ஸம்ஹார வசநம் ஸ்மரணீயமானது.

V. ப்ரமேயாத்யாயத்தில், '[illegible]' என்று ஆரம்பித்து, ஸ்ரீ தேசிகன், முதலில் வைஶே

ஷிகருடைய பதார்த்த விபாக ப்ரக்ரியையும், அவர் அங்கீகரிக்கும் ஸமவாயத்தையும், விசேஷத்தையும், ஸாமாந்யத்தையும், விஸ்தரேண தூஷிக்கிறார். மேலும் 'ஜ்ஞாநம் குண:' என்கிற விபாகமும் அநுபபந்நமென்று காட்டிவிட்டு, ஜ்ஞாநத்தைக் குணமாகச் சொன்னதைக் கண்டித்து, அதற்கு த்ரவ்யத்வத்தை ஸாதிக்கிறார். அவயவிவாதம் கண்டிக்கப்படுகிறது. கிம்பஹுநா, வைசேஷிக மதம் ஸங்க்ரஹேண ஆபாதசூடம் கண்டிதமென்றே சொல்லவேணும். மேலும் கௌமாரிலாபிமதமான சப்தவிபுத்வ த்ரவ்யத்வ வாதமும், நையாயிகாத்யபிமதமான தமஸ்ஸிற்குத் தேஜோபாவ ஸ்வரூபத்வமும் கண்டிக்கப்பட்டு, ஸித்தாந்த ரீத்யா த்ரவ்யாத்ரவ்ய விபாகம் காட்டி, ஸங்க்ரஹமாக அவைகளின் ஸ்வரூபாதிகளும் காட்டப்படுகின்றன. இதனுடன் ஸம்ருத்யத்யாய ப்ரதமாஹ்நிகம் முடிவுபெறுகிறது.

த்விதீயாஹ்நிகத்தில், 'ப்ரமாவிஷய: ப்ரமேயம்' என்று சொல்லக்கூடுமாலும், நிஶ்ரேயஸார்த்திகள் 'ப்ரகர்ஷேண மேயம் ப்ரமேயம்' என்றுதான் வ்யுத்பத்தி கொள்ள வேண்டுமென்று ஆரம்பித்துக்கொண்டு, 'ஆத்மஶரீரேந்த்ரியார்த்த புத்திமந: ப்ரவ்ருத்தி தோஷ ப்ரேத்யபாவ பலது:காபவர்காஸ்து ப்ரமேயம்' என்கிற ந்யாய தர்ஶந ஸூத்ராநுஸாரேண த்வாதஶவித ப்ரமேயத்திற்கும் நம் ஸித்தாந்தாநுஸாரேண லக்ஷணாதிகளை நிரூபணம் செய்துவிட்டு, ந்யாய பாஷ்யவார்த்திகாத்யநுஸாரேண ப்ரமேய சாதுர்வித்யத்தையும், 'ஹேயம், தஸ்ய நிர்வர்த்தகம், ஹாநம், தஸ்யோபாய:' என்று காட்டியருளினார். இந்த விஷயத்திலேயே ப்ரமேயம் ஐந்து என்றும் ஆறு என்றுமுள்ள மத பேதங்களும் காட்டப்பட்டன. பின்பு, 'ஜ்ஞாயத்வாத் ப்ரவ்ருத்தேஶ்ச ஸம்ஸாரஹேதோ: நிவ்ருத்திஹேதோஶ்ச தயா ஸம்ஸித்திக் ஸாதநத்வ ப்ரகர்ஷேண மேயம்' என்று தொடங்கி, தன் விஸ்தாரமாகப் பல விஷயங்களையும், கர்மயோக ஜ்ஞாந

யோக தத்கார்யாதிகளையும் நிரூபித்துவிட்டு, 'தஸ்ய ச ஸர்வ காரணம் தத்ஜ்ஞாநாதபி பரவஶீ ஸாக்ஷ்யம் - ஸர்வஸம்பந்த ஹேதுகாரணம் தத்ஸாரணா ஸர்வஜ்ஞத்வம் ப்ரஸாதிகம்' என்று முடித்து சார்வாகாத்யபிமத முக்தி ஸ்வரூபங்களைக் காட்டி, இவைகளை இன்ன இன்ன காரணங்களால் நாம் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்று முடித்து, 'யத்ராக்ஷபாத ஜைமிநி ப்ரமுக்தய: ஶ்ராந்தாஸ்து விஜ்ஞாநபரா: ப்ரஸ்தாநகர்மயதி ஸம்ஸ்மதய: பாஶுபதாஸ்ச விவாதமஶ்ரவாந் | விஶேஷாதிஹ வேதபோஷ விஷமஶோஷா விஶ்ராந்தயே வாதிநாம் ப்ராக்ஞீதிஷ்டபயேஶாயி ஸரணி: ஸந்த்யாய நிக்ஷிப்யதாம் ||' 'நிரஸ்ய நிஸ்ஸாரஸ்ய நிர்ஜிதஶோக விஜ்ஞாநேந ப்ரஸக்தஶ்லோகவேஷ ப்ரணீதாந ஸாவாஸ்யேத | ரதிம்ஜதி வாஸநாயதி வேதவ்யாதநீதம் ரஹோ வஸதீ ஸஹா ஶ்ரீத யதீந்த்ரைர் ப்ரஹ்மணி' என்னும் பத்யங்களோடு ந்யாயபரிசுத்தி க்ரந்தத்தை ஸ்ரீ தேசிகன் தலைக்கட்டியருளினார்.

இப்பொழுது முன் சொன்னபடி கௌதம ந்யாய தர்ஶந பஹிஷ்காராதி பக்ஷங்களைப்பற்றிச் சிறிது பேசுவோம். இந்த விஷயத்தில் மூன்று பக்ஷங்கள் உண்டு. ஸர்வதா பஹிஷ்கார பக்ஷம் ஒன்று; ஸர்வதா ஸ்வீகாரபக்ஷம் ஒன்று; ஆம்ஶிக பஹிஷ்கார ஸ்வீகாரபக்ஷம் ஒன்று.

முதல் பக்ஷத்திற்குள்ள காரணங்களாவன: இந்த ந்யாய தர்ஶநத்தில் வேதவிருத்தங்களான இந்த்ரிய பௌதிகத்வாதி வாதங்களும் நிமித்தேஶ்வர வாதாதிகளும் இருக்கின்றன. ஆகையால் இது பரித்யாஜ்யம். கௌதமர் ருஷியாகையால் அவர் சொல்வதை நாம் ப்ரமாணமாகக் கொள்ளவேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமுமில்லை. அங்ஙனமாகில், ப்ரஹ்மாவும் ப்ருஹஸ்பதியும் சொன்ன சார்வாக மதத்தையும் நாம் ஸ்வீகரிக்க ப்ரஸங்கிக்கும். அவர் இருவரும் அஸுர வ்யாமோஹார்த்தம் அப்படிச் செய்தனர். வக்த்ரு வைலக்ஷண்யம் பார்க்கக்கூடாது; வசோ வைலக்ஷண்யம் தான் பார்க்கவேண்டுமென்றால், இது ப்ராக்ருதத்திலும்

துல்யம். கௌதமரும், துஷ்ப்ரக்ருதி வ்யாமோஹநார்த்தமாகச் செய்திருக்கக் கூடுமல்லவா? 'காணாத³ஶாக்ய பாஷண்டை³ர் ஹ்ருதயஸ்யேஹ விமோஹித: | த்ரிகு³ண யாமிநா பாஶுபதம் விஷ்ணுநா ரக்ஷிதா ஶ்ருதி:' என்கிற ஸ்ம்ருதியில் காணாதரைக் குறிப்பிட்டிருப்பது தத்ஸமாந தந்த்ரகர்த்தாவாகிய கௌதமருக்கும் உபலக்ஷணம் தான். 'ஸௌக³தா: பாஞ்சராத்ரஜ்ஞா: ஸாம்க்²யயோக³ விசாரிண: | நைக ஹைதுக பாஷண்ட³ கோலாஹலகோ³ஷ்டி²வ ||' என்கிற மஹாபாரதத்தில் சொல்லியிருக்கும் பஹிஷ்கார்யதா நிமித்தம் கௌதம ஸாதாரணம் தானே. நமது பூர்வாசார்யர்களும் 'காணாத³ தார்க்ஷபாத³ம்வா காபிலம் கு³ருசே²வவா | தந்த்ராண்யேதாநி ஸர்வாணி நதந்த்ராண்யர்த்த² நிர்ணயே ||' என்று இதனை இகழ்ந்தார்கள். ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும், 'வேதா³வலம்பி³ ஸ்ம்ருதி ஸாம்க்²யபக்ஷ க்ஷபணே நஶிஷ்டாஶ்ச வேதா³வலம்பி³ ஸ்ம்ருதய: கணபு⁴க³க்ஷபாத³ க்ஷபணக பிக்ஷுபக்ஷா: க்ஷபிதா வேதி³தவ்யா:' என்று காணப்படுகிறது. ஸூத்ராத்மகமான க்ரந்தங்கள் எல்லாம் வித்யாஸ்தாநங்கள் என்று கொள்ளலாகாது. அப்படியானால் பௌத்த ஸூத்ரத்தையும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டி வருமல்லவா? இந்தக் கௌதம தர்ஶநத்தை நாம் ஒப்புக்கொள்ளாமல் போய்விட்டால், 'புராண ந்யாய மீமாம்ஸா' என்பவற்றில் ஒரு வித்யாஸ்தாநம் குறையாதோ என்றால், குறையாது. அநாதியான ஸம்ஸாரத்தில் இவர் ஒருவர்தான் ந்யாய விஸ்தரகாரர் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியும்? அதவா, நாமே, சில ஸூத்ரங்களை வேதாவிருத்த ப்ரக்ரியையிலே எழுதிவிடலாம். வித்யாஸ்தாநத்திற்கு ருஷிதான் கர்த்தாவாக வேணுமென்று வசநமோ ராஜாஜ்ஞையோ இல்லை. ஆகையால் தான் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் ந்யாய தர்ஶநத்தைத் திரஸ்கரித்துவிட்டு, தாமே புதிதாக ந்யாய தத்வக்ரந்தத்தை எழுதிவிட்டார். இந்த க்ரந்தமே வித்யாஸ்தாநமாகலாம். ந்யாய தர்ஶநத்தில், பூர்வ க்ரந்தமாகையால் கௌதம ஸூத்ரத்தைப் பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்றால், நவீநம் அப்ரமாணமென்று ஏற்படுமாகையால், வார்த்தி

காதிகளை அவரவர்கள் எழுதியிருக்க மாட்டார்களல்லவா? 'யதோ²த்தரம் முநீநாம் ப்ராமாண்யம்' என்று வ்யாகரண ஶாஸ்த்ரத்தில் உத்தர க்ரந்தங்களுக்கு ஒரு ஏற்றத்தையும் கண்டுவருகின்றோம். [இந்த விடத்தில் ஸ்ரீ தேசிகன், ஸம்ப்ரதாயாநுஸாரிகளான 49 - ஸூத்ரங்களைச் செய்துகாட்டியிருக்கிறார்.]

ஒப்புக்கொள்ளும் பக்ஷத்திற்குக் காரணங்களாவன:— கௌதமரைத் தாமஸரில் படிக்கவில்லை. மநுஸ்ம்ருதிபோலே கௌதம ஸ்ம்ருதியும் ஶிஷ்ட பரிக்ருஹீதமாயிருக்கிறது. காணாதரைப் போல் இவரை வேததர்ம விலோபகர்களில் சேர்க்கவில்லை. கௌதமருடைய ஸூத்ரத்தில் வேதவிருத்தாம்ஶம் கிடையாது. காணாத ஸித்தாந்தவாஸனை ஏறிய வ்யாக்யாதாக்களால் காணாத ஸித்தாந்தங்கள் ந்யாய தர்ஶநத்தில் புகுத்தப்பட்டிருக்கின்றன. ஸ்வகீய தந்த்ரங்களிலேயே அங்கங்கே விரோதம் தோன்றினால், நையாயிகாதிகள் தாத்பர்யாந்தர கல்பந நைர்ப்பர்யா பாவ வாத³ பரிமதாபிப்ராய வர்ணந பரத்வாதிகளால் ஸமர்த்தநம் செய்வதைப்போலவே, வேதாந்த விருத்தாம்ஶங்களிலும் கல்பநை பண்ணத் தட்டில்லை. அதவா, ஆபாதத: வேத³ விருத்தார்த்த ப்ரதிபாதகங்களாகத் தோன்றுகிற ஸூத்ரங்களை எடுத்துக்கொள்வோம். அவைகளுக்கும் வேத³விருத்தமாகவே வ்யாக்யாநம் செய்துகாட்ட முடியும். ஸ்ரீ தேசிகன் க்ஷிப்ரதர்ஶநமாக முதலாவது அத்யாயம் முதல், ஐந்தாம் அத்யாயம் வரையில் ந்யாய தர்ஶந ஸூத்ரங்களில் சிலவற்றை எடுத்து வ்யாக்யாநம் செய்து காட்டியிருக்கிறார். நம்முடைய பூர்வாசார்யர்களும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் நிராகரித்தது வ்யாக்யாத்ரு கலுஷீக்ருதமான அக்ஷபாத தர்ஶநத்தையே. ஆகையால் வித்யாஸ்தாநமாகிய இந்த ந்யாய தர்ஶநம் ஸர்வாம்ஶ ப்ரமாணமாய் ஸர்வாத்மநா ஸ்வீகரிக்கத்தக்கதே.

ஆம்ஶிக ஸ்வீகாரவாதிகளோவென்றால்—ஸாங்க்ய யோகங்களை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டு, அவைகளில் அப்ராமாணிகாம்ஶங்களைத் தள்ளிவிட்டு, உபாதேயாம்ஶத்தை ஸ்வீகரிப்பதைப்போலவே, இந்ந்யாய தர்ஶநத்தையும் ஸ்வீகார்ய பாகத்தில் ஸ்வீகரிப்பது அது

தமல்ல என்கிறார்கள். ஆம்பிக பஹிஷ்காரத்தை எண்ணித் தான் ஸூத்ர பாஷ்ய பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களில் இது பஹிஷ்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த மூன்று பக்ஷங்களில் முதல் இரண்டு பக்ஷங்களும் தத்வ முக்தாகலாபத்திலும் காட்டப்படுகின்றன. மூன்றாவது பக்ஷம் ந்யாய பரிசுத்தியிலும் ந்யாய விரோத நிஸ்தாராதிகாரத்திலும் சொல்லப்படுகின்றது.

தத்வ முக்தாகலாபத்தில், 'விஜ்ஞாஸாரேஷு யமேஷ்வபி ஹயபதிமணயது ஸாஸ்த்ரம் ந்யாயவத்யம் ததா விமுக்ஷவாத ஸஜதி நியதி ந்யாய தமேவந்மஹ்ய। நாஷுஷ்வாஹி ஸ்ர யாநம் ஸ்வவிதவி யதிவா வாதிநம் ஸ்வாவியந்தம் யதாமேயம் ஸயம்வி நிவிஷ ஜவிநகிம் நிவஹம மேஹ்யவதேந்' என்றும், பரமத பங்கத்தில், 'ஆனபின்பு ந்யாய ஶாஸ்த்ரங்களில் குஶாஶாவலம்பேந ஶமநிகையாதல், விருத்தாம்ஶ பரித்யாகமாதல், அநுகூல க்ரந்தாந்தர காரணமாதல் பண்ணி, சதுர்த்தஶ வித்யாஸ்தாநஸம்பத்தி பண்ணிக்கொள்ளலாம். இங்ஙனம் கொண்டாலல்லது வித்யாஸ்தாந பரிகணனை பண்ணுகிற தர்மஶாஸ்த்ரங்கள் தன்னோடு விரோதம் கழிக்க விரகில்லை .... ஸூத்ராந்தரங்களிற்போலே எங்கும் வேதாந்தங்களோடு ஏக ரஸமாக யோஜிக்கை அக்ஷபாத பக்தர்க்கு அநுரூபம்.' என்றும்

"நான்மறைக்குத் துணையாக நல்லோரெண்ணும்
நாலிரண்டி லொன்றான நய நூல்தன்னில்
கூன்மறைத்தல் கோதுளது கழித்தல்மற்றோர்
கோணாத கோதில்வழி வகுத்தலன்றி
வான்மறைத்த வுயிரொளிபோ லொத்ததொவ்வா
துயரில்லாக் காணாத முரைத்ததெல்லாம்
வான்மறைக்க மடிக்கோலும் வண்ணமென்றே
மற்றிதற்கார் மறுமாற்றம் பேசுவாரே."

என்றும் ஸ்ரீதேசிகன் அருளிச்செய்திருக்கிறார்.

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீ ஶ்ரியை நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

பகவான்தான் ஜகத்காரணன் என்று முன்னமே வேதஶ்ருதிகளைக்கொண்டு நிர்ணயித்தோம். வேதவிருத்தமான ஸ்ம்ருதியும் யுக்திகளும் ப்ரயோஜநப்படா. உபநிஷத்தின் ஸாரத்தை ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரமாகப் பகவானே வெளியிட்டிருக்கிறான். ஜகத்தில், கார்யவர்க்கங்களில், அசித்தாகிற ப்ரக்ருதி ஒருநிலைப்பட்டதல்ல. ஜீவாத்மா நித்யன். ஆனால் அவன் ஸம்ஸார தசையில் ஜ்ஞாந ஸங்கோசத்தை யுடையவன்; துக்கஸம்பந்த முடையவன். சராசரம் எல்லாவற்றுக்கும் ஆத்மா பகவான். அவன் நிர்த்தோஷன்; ஸகல கல்யாணகுண ஸாகரம்; அபார காருண்ய ஸௌலப்ய ஸௌஶீல்யமுடையவன். நித்யபலன் அநித்யபலன் ஸர்வகர்மத்தின் பயன் ஆகிய எல்லாவற்றையும் அவனே அளிப்பவனென்று வேதாந்த ஸூத்ரம் முதலிரண்டு அத்யாயங்களாலும், 3-ம் அத்யாயம் முதலிரண்டு பாதங்களாலும் நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆக பரஸ்வரூபம் ஜீவஸ்வரூபம் விரோதிஸ்வரூபம் ஆகிய மூன்றையும் இதுவரையில் சுருக்கமாய்ச் சொன்னோம். இனி அவனை அடையும் வழியைப்பற்றிச் சொல்வோம்.

அவனை அடையும் உபாயம்.

உபநிஷத்துக்களில் சொல்லியபடி பரமபலனாய், பரப்ரஹ்மமாய், நித்யனாய், குற்றமற்றவனாய், எல்லா உலகங்களுக்கும் முக்ய காரணனாய், யாவும் அறிந்தவனாய், எப்பொருட்கும் உயிராய், நினைத்ததைத் தப்பாமல் செய்யவல்லவனாய், மஹத்தான ஐஶ்வர்யவானாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கிட்டுகைக்கு உரிய உபாயத்தை ஒருவிதமான ஜ்ஞாநமாகச் சில வேதாந்த வாக்யங்கள் சொல்கின்றன. அவை:—'தமேவம் விதித்வா அதி ம்ருத்யுமேதி' [அவனை அறிந்தால் தான் ம்ருத்யுவைக் கடக்கலாம்] 'தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி' [அவனை இப்படி அறிபவன் இங்கே அழிவில்லாதவனாகிறான்] என்பவை.

'ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: .... நிதித்யாஸிதவ்ய:' என்று பரமாத்மாவைக் காணவேணுமாகில் த்யாநம் செய்ய வேண்டும் என்றும், 'ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத' [அதை ப்ரத்யக்ஷமாய்க் கண்டு உபாஸிக்கக்கடவன்.] என்றும், 'ஸத்வ ஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: ஸ்ம்ருதிலம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ:' [ஸத்வம் சுத்தமானால் இடைவிடாத சிந்தை உண்டாம். அந்த சிந்தை உண்டாகில், எல்லா முடிச்சுகளும் அவிழ்ந்து போகின்றன] என்றும், 'பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்தி: சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: । க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ॥' [அந்த பரமாத்மாவைக் கண்டவுடனே உள்ளத்தில் உண்டான முடிச்சு அவிழ்ந்துபோகிறது; ஸகல ஸம்ஶயங்களும் அற்றுப்போகின்றன; இவனுடைய கர்மங்களும் அழிந்து போகின்றன.] என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. மேலே சொன்ன வாக்யங்களால், முதலிற்கூறிய ஜ்ஞாநம் என்பது ப்ரத்யக்ஷரூபமான இடைவிடாத சிந்தையாயும் இருக்கவேண்டுமென்றும், அப்படிப்பட்ட சிந்தையானது த்யாநம் என்றும் உபாஸநம் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

மறுபடியும் இந்தப் பரமாத்மா, மநநத்தினாலாவது த்யாநத்தினாலாவது பலகாலும் கேட்பதினாலாவது அடையக்கூடியவனல்லன். இவன் எவனை வரிக்கிறானோ அவனால் மாத்ரம் பகவான் அடையப்பட்டு, தன் ஸ்வரூப ரூபகுணங்களை அவனுக்குத் தெளிவாய்க் காட்டுகிறானென்று முன்னே அடிக்கடி விவரித்திருக்கிறோம். 'நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்' என்று வேதபுருஷன், மிக்க ஆதரத்துடன், ஒருதடவை சொன்னாற் போதாதென்று, கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் பலபடியில் வெளியிட்டிருக்கிறான். 'ஜ்ஞாநப்ரஸாதேந விஶுத்தஸத்வஸ் ததஸ்து தம் பஶ்யதி' என்று பகவத் க்ருபையின் ப்ரஸாதமான ஜ்ஞாநத்தால் அவனை

நேரில் ஸாக்ஷாத்கரிக்கிறான்; பார்க்கிறான். இவைகளின் ப்ரகாரம் அப்படி அவன் வரிப்பதற்குக் காரணம், இவன் செய்யும் இடைவிடாத ப்ரத்யக்ஷ ரூபமான சிந்தையின் ப்ரீதியும் பகவத்க்ருபையுமே என்று ஏற்படுகிறது. பக்தியென்றால் ஸ்நேஹ பூர்வமான மஹா த்யாநம். பகவானையடைய வேறுவழியில்லை. 'நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே' என்று ஶ்ருதியும் கூறியது. 'நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா । ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா ॥ பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥' [வேதம், தபஸ், தாநம், யாகம் இவற்றால் நான் பார்க்கப்படத்தக்கவனல்ல. மற்றைப்படி, என்னையே விஷயமாகச் செய்யும் பக்தி ஒன்றால் மாத்ரம் என்னை உள்ளபடி அறியவோ பார்க்கவோ அடையவோ கூடும்] என்று கீதையும் சொல்கின்றது. இப்படி ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்து 'அபி ச ஸம்ராதநே ப்ரத்யக்ஷாநுமாநாப்யாம்' என்று ஸூத்ரகாரரும் கூறியுள்ளார். இப்படி, மஹா ப்ரேம ரூபமாயுள்ள தர்ஶந ஸமாநமான பக்தியாகிற ஜ்ஞாநத்தால் அவனை அடையலாகும் என்பது இவற்றால் ஏற்படுகிறது.

பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம், குணம், கார்யம் முதலிய இவைகள் பிரியும்படி நேரிட்டால், அந்த க்ஷணமே பரமாத்மாவினிடத்தில் இருக்கும் அதிவிருப்பத்தால் நீர்ப்பண்டம்போல் உருகிப் போகும்படியான மனத்தைக்கொண்டு பரமாத்மாவையே நாடினவனாய், அவன் பிரிவில் தரிக்கமாட்டாமல், அவனையும் அவன் க்ருபையையுமே ஆதாரமாக நம்பிச் செய்யும் ஆராதநாதலை உடையவனாகின்றான் ஜீவன். அப்படிப்பட்ட ஆராதநாதலே [பக்தி] உபாயமென்று ஏற்படுகிறது. இந்த உபாயத்தின் அந்தந்த தசைக்குத் தகுந்தபடி, அதை, ப்ருஹ்மஜ்ஞாநமென்றும், பகவத்த்யாநமென்றும், பகவதுபாஸநை யென்றும், வேதநம் என்றும் சொல்வார்கள்.

உபாஸந குணங்கள்.

பகவத் த்யாநம் செய்யவேண்டிய ப்ரகாரங்களும், ப்ருஹ்ம வித்யைகளில் அநேக விதங்களும், எங்கெந்த குணங்களைச் சேர்த்து எப்படி த்யாநிக்கலாம்? எது எது தனித்தனியே த்யாநிக்கப்படவேண்டும்? எந்த குணங்கள் எல்லா வித்யை [உபாஸநங்கள்] களிலும் த்யாநிக்கப்படுகின்றன? என்னும் விஷயங்களும் III-3-ம் பாதத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றன. பகவான் ஒருவனே எல்லாவற்றுக்கும் உயிர். அவன் ஒருவனே ஸ்வதந்த்ரமான இருப்புள்ளவன். மற்றவெல்லாம் அவனுக்கு ப்ரகாரங்கள். எல்லாம் அவன் அதீநம். அவன், அளவில்லாத ஜ்ஞாநத்தையே ஸ்வரூபமாக உள்ளவன். நிரதிசயாநந்த ஸ்வரூபன்; நிர்தோஷன்; அமலத்வ ஸ்வரூபன்; அக்ஷரம்; என்று அவனுடைய ஸாரபூத குணங்கள் குறிப்பிடப்பட்டன. அதாவது - ஸத்யம், ஜ்ஞாநம், அநந்தம், ஆநந்தம், அமலத்வம், இவைகளைக்கொண்டே அவனை நிரூபிக்க வேண்டும். இந்த ஸ்வரூப நிரூபககுணங்கள் எல்லாவித ப்ருஹ்ம வித்யையிலும் த்யாநத்தில் சேரும். ஜகத் காரணம், ஸத்யகாமத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம், காருண்யம் என்று சொல்லப்படும் குணங்கள், அந்தந்த வித்யைக்குத் தகுந்தபடி, சில வித்யைகளில் தான் த்யாநத்தில் சேருமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

அநேகவித வித்யைகளில், ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியாய் மோக்ஷஸாதநம் என்றும், எல்லாவித உபாஸகர்களும் அர்ச்சிராதிகதி என்னும் மார்க்கமாக மோக்ஷத்திற்குப் போகவேண்டுமென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. ப்ருஹ்ம ஜ்ஞாந மடைந்த பிறகுகூட வஸிஷ்டர், ஆந்தர தமஸ்போன்றவர்கள், ஒரு கல்பத்துக்கு ஒரு அதிகாரத்தை வஹிக்கும்படி தங்களுடைய கர்மத்தால் அடைந்தவர்கள், அந்தந்த அதிகாரம் உள்ளவரையில் ஒரு தேக வியோகமாய், இன்னொரு தேஹமடையும்படியாய்க்கூட இருக்கலாம். அந்தந்த தேஹத்துக்கு ஸம்பந்தப்பட்ட ஸுகதுக்கங்களை ப்ரஹ்மஜ்ஞாந மடைந்தாற்கூட தத்தம் அதிகாரத்துக்கு நிர்ணயித்த காலம் முடிவு வரையில் அநுபவிக்கும்படியிருக்கும்.

உபாஸிக்கப்படும் வஸ்து நாராயணனே.

“ஸஹஸ்ரஶீர்ஷா புருஷ: ஸஹஸ்ராக்ஷ: ஸஹஸ்ர
பாத் - அந்தர்பஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யா
ப்ய நாராயணஸ்ஸ்தித: .... பத்
மகோச ப்ரதீகாசம் .... தஸ்மிந்யதந்த
ஸ்ததுபாஸிதவ்யம் - விஶ்வமேவேதம் புருஷ:,
தத்வம் நாராயண: பர:, ... ஸோக்ஷ
ர: பரமஸ்ஸ்வராட்” என்று தைத்திரிய உபநிஷத்தில் சொல்லியபடி, ஸகலவித உபாஸநத்திலும், உபாஸிக்கப்படும் வஸ்து ஸகலாந்தர்யாமியாய், நியந்தாவாய், நிர்வாஹகனாயிருக்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்று இந்த IV-3-ம் பாதத்தில் லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணத்தில் வ்யக்தமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

நாராயணபதத்தின் அர்த்தம்.

இந்த நாராயணபதம் ஸர்வேஶ்வரனைத் தவிர வேறொருவரையும் குறிக்காது. நாரங்களுக்கு அயநம்; நித்யமான பதார்த்தங்கள் யாவற்றுக்கும் ஆதாரமாயிருக்கும் வஸ்து. பரமபத வாஸிகளான நித்யர்கள், முக்தர்கள், சுத்தஸத்வமயமான பரமாகாசம் முதலிய அசித், நித்யமான பகவத் குணங்களாகிற ஜ்ஞாநம் ஆநந்தம் அமலத்வம் சக்தி வாத்ஸல்யம் முதலியன, மஹாதேஜோமயமான திருமேனி காந்தி முதலியன, மூலப்ரக்ருதி, கர்மத்தால் கட்டுண்ட ஜீவாத்மாக்கள், அண்டம், அதற்குட்பட்ட தேவாதிகள், ஆகிய தன்னையொழிந்த இப்படிப்பட்ட ஸகலத்துக்கும் ஆதாரமாயிருப்பவன். பரமாத்மாவின் பரத்வமும், இப்படி பகவான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தம்மை அமைத்துக் கொண்டு புகுந்திருக்கையாலே அவனுடைய ஸௌலப்யமும் இப்பதத்தால் வெளியிடப்படுகின்றன.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நம:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீ உ.வே. திருக்குடந்தை வித்வான் மோக்ஷாசார்யர்.

ராத்ரிர் கமிஷ்யதி பவிஷ்யதி ஸுப்ரபாதம்
பாஸ்வானுதேஷ்யதி ஹஸிஷ்யதி பங்கஜஸ்ரீ: ।
இத்தம் விசிந்தயதி கோஶகதே த்விரேபே
ஹா ஹந்த ஹந்த நளினீம் கஜ உஜ்ஜஹார ॥

ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி புராணம் முதலிய ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் மஹத்தான கேதத்தை அடைந்தும், ப்ராயேண ஜநங்களெல்லாரும் மனம் போன போக்கெல்லாம் போய்க்கொண்டு ஆத்மாவின் இருப்பையே மறந்து கேவலம் அர்த்த காம பரர்களாய் ஐஹிக ஶ்ரேயஸ்ஸையே பெரிதாக நினைத்து வர்த்தித்தும் நடைபெற்று வரும் இக்காலத்தில், தர்மமென்பது, பண்டிதர்களாயுள்ள சில வைதிகர்களிடத்திலேயே, வரப்போகும் க்ருதயுக ஆசாரத்திற்கு வித்துப் போல, ஒளிந்து வளர்கின்றது என்பதைக் கொஞ்சம் நிரூபணத்துடன் லோகஸ்திதியைப் பராமர்ஶிப்பவர்கள் அறிவார்கள். அம்மாதிரியான வைதிக பண்டிதர்கள் இங்குமங்கும் தென்படுவதைப் பார்த்து, இக்கலியின் கொடுமை ஶாஶ்வதமாக நிற்காதென்றும் பரமமான ஶ்ரேயஸ் ஆத்யந்திகமாக ஒளிந்து போகாதென்றும் க்ஷேமகாலம் வருமென்றும் நாம் ஆசையுடன் இருக்கிறோம். இரண்டு மூன்று ஸம்வத்ஸரங்களாக இம்மஹான்களுக்கு நேரும் லோபத்தை ஆலோசிக்கும் பொழுது, நமது ஆசை வீணாகிவிடுமோ என்னும் பீதி மனஸ்ஸில் ஜனிக்கின்றது. பகவதிச்சை அவ்விதமாக இருந்தால் யார் என்ன செய்யக்கூடும்?

சென்ற சித்திரை மாஸம் 15-ம் தேதி ஞாயிற்றுக்கிழமை, திருக்குடந்தை சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேத கல்பதரு மாடபூஷி ஸ்ரீ. உ.வே. மோக்ஷாசார்ய ஸ்வாமி பரமபதத்தை அடைந்து விட்டார். பங்குனி மாஸத்தில் ஸ்ரீராஜமன்னார் ஸந்நிதியில் நடந்த வித்வத் ஸதஸ்ஸை அலங்கரித்துவிட்டு அவ்விடமிருந்து திருக்குடந்தைக்குத் திரும்பி எழுந்தருளின பிறகு, அவர், தேஹ ஆரோக்யத்தை அநுபவியாதவராய் ஸ்வல்ப காலம் வ்ரணரூபமான வ்யாதியினால் வருந்தி, பிறகு அதே வ்யாஜமாக இந்த விபூதியிலிருந்து மறைவை அடைந்ததாக நாம் கேள்விப்படுகிறோம். க்ருத க்ருத்யராக எழுந்தருளியிருந்த அந்த ஸ்வாமிக்கு, இந்தத் தேஹ வியோகத்தால் யாதொரு ஹானியுமில்லை. ஆனால், அந்த ஸ்வாமியினிடத்திலேயே ஸர்வ பாரத்தையும் வைத்திருந்த அவருடைய மாதாவுக்கும், அவரிடத்தில் மற்றைவிதமான பந்துத்வத்தை வஹிக்கும் அவருடைய இதர பந்துக்களுக்கும் அகாலத்தில் நேர்ந்த அவருடைய இந்த ப்ரிவு அதி துஸ்ஸஹமாகவே இருக்கும். ஸ்ரீ பகவான், அவர்களுக்கு இந்தத் துக்க காலத்தில் தகுந்த அநுக்ரஹத்தைச் செய்து ஒரு வித ஆஶ்வாஸத்தைத் தந்தருள வேணுமென்று, தத்ஸம்பந்திகளான நாம் ஹார்த்தமாக ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

இம்மஹான், திருக்குடந்தையில் ஏற்றமுள்ள ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவ திருவம்ஶத்தில் அவதரித்தார். பால்யத்தில் பித்ருவியோகம் நேரவே, பந்துக்களுடைய இஷ்டத்தை அநுஸரித்து ஸ்வல்ப காலம் த்ரவ்யார்ஜநார்த்தமே லௌகிக மார்க்கத்தில் ப்ரவ்ருத்தித்தார். பிறகு, ஸத் ஸங்கமடியாக அதிலிருந்து நிவ்ருத்தராய், ஆத்ம ஜ்ஞாநத்தை ஸம்பாதித்துக் கொள்வதில் ஆசை கொண்டு, திருக்குடந்தைக்கு ஸமீபத்திலுள்ள வலயப்பேட்டை என்னும் ஸ்ரீ க்ராமத்தை அக்காலத்தில் அலங்கரித்து எழுந்தருளியிருந்த ஸத்தமரான ஸ்ரீ நாவல்பாக்கம் ஸ்வாமியை ஆசார்யராக ஆஶ்ரயித்து, அவருடைய கடாக்ஷ பலத்தால் ஆத்ம ஸத்தையை ஸமக்ரமாகப் பெற்றார். இதற்கு நடுவில், அதற்குப் உசிதமான காலங்களில், ஸாமாந்ய ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் முழுவதும், பூர்வ ஜந்ம வாஸநையின் பலத்தால், தாமே அவரை அடைந்தது. 'ஸ்வாத்யாய ப்ரவசநாப்யாம் ந ப்ரமதிதவ்யம்' என்னும் ஶ்ருதி வாக்யத்தையும் ஸ்ரீ ஆசார்யர்களின் கண்டோக்தமான முக்கிய நியமத்தையும் ப்ரதாநமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, இவர், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஜ்ஞாநத்தின் ப்ரசாரத்துக்காகவே ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவ படமென்னும் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வித்யாலயத்தைத் திருக்குடந்தை ஸ்ரீ வராஹப்பெருமாள் திருவடி வாரத்

தில் ஏற்படுத்தி, அதில் தாமும் மற்றும் சில பண்டிதர்களுமாக் யாவஜ்ஜீவம் வித்யா ப்ரதாநம் செய்து கொண்டே வந்தார். இந்த வித்யா நிலயத்தை சாச்வதமாக ப்ரதிஷ்டை செய்ய வேண்டுமென்றும் அதிலுள்ள ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவப் பெருமானுக்கு ஒரு த்ருடமான ஸந்நிதியை நிர்மாணம் செய்யவேண்டுமென்றும் தீவ்ரமான அபிநிவேசம் இவருக்கு இருந்தது. அது பூர்த்தியாகும் முன் எம்பெருமான் அவரைத் தனது திருவடிவாரத்தில் சேர்த்துக்கொண்டது நமது துர்ப்பாக்யமே.

இவருடைய ஜ்ஞாநத்தைப் பற்றி புகழ்ந்து பேச நாம் அநர்ஹர்களே. ஜகத்தில் அவருக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் க்யாதி அவருடைய யோக்யதையை அளவிட ஒரு ப்ரமாணமாகும் பக்ஷத்தில், அவரை விட ச்லாக்யதரமான பண்டிதர் இவ்விடத்தில் இல்லையென்றே நாம் உறுதியாகச் சொல்லக்கூடும். நாலு சாஸ்த்ரங்களிலும் ஸர்வதோமுகமான ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுவதும், அந்த ஜ்ஞாநத்திற்கு அநுரூபமான வைதிகாசாரத்தைப் பூர்ணமாகக் கொள்வதும், அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை பிறரிடம் ஸங்க்ரமிப்பதில் தீவ்ர ஆஸக்தியை உடைத்தாயிருப்பதும் இவருடைய அஸாதாரணகுண விசேஷங்களாக இருந்தன. அவருடைய வித்யாசாலையில் வித்யார்த்திகளாக இருந்து, அவருடைய குணவிசேஷங்களையும் போக்யதா விசேஷங்களையும் பூர்ணமாக அநுபவித்து அவைகளின் ப்ரயோஜநத்தை ஸமக்ரம் பெற்றவர்களான பல வைதிக வித்வத் ரத்நங்களை நாம் அறிவோம். இன்னும் ஸ்வல்பகாலம் இவர் இந்த விபூதியில் எழுந்தருளியிருந்தால், மற்றும் பல வைதிக வித்வான்கள் ஏற்பட்டு நமது ஸித்தாந்தத்தற்கு த்ருடதரமான ப்ரதிஷ்டையைச் செய்விப்பார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அது துர்லபமாகி விட்டதே என்பதுதான் நமக்கு முக்கிய சோக ஹேது.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபைக்கு இவருடைய வியோகம் அஸஹ்யமே. பற்பல தடவைகளில் இவரால அதற்குப் பெரிய உதவி சேர்ந்திருக்கிறது. ஒரு வருஷம் முந்தி திருக்கண்டியூரில் நடைபெற்ற ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹாஸங்கத்தில் இவர் அக்ராஸநத்தை வஹித்தார். சென்ற வர்ஷத்திய பூவிருந்தவல்லி ஸதஸ்ஸிலும் இவர் ஸந்நிஹிதராயிருந்து "ஹித நிரூபணம்" என்னும் விஷயத்தைப் பற்றி சிறந்ததொரு உபந்யாஸத்தைச்

செய்தார். ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த ஸபையை பலப்படுத்துவதில் இவருக்கு விசேஷித்த ஊக்கம் இருந்தது. பல தடவைகளில் ஸபையின் அபிவ்ருத்தியைக் குறித்து அவர் சொல்லி அனுப்பிய ஹிதோபதேசங்கள் ஒருபொழுதும் மறக்கத்தகுந்தவையல்ல. அவருடைய ஸம்பந்தத்தால் ஸபைக்கே ஒரு ஏற்றம் இருந்தது. அவருடைய ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தம் இனி ஸாத்யமில்லாமற்போனாலும், அவருடைய கடாக்ஷபலம் நமக்கு அபேக்ஷிதமான உதவியைச் செய்து நமக்கு எவ்வித குறைவுமில்லாமல் நம்மைப் பாதுகாக்குமென்றே நம்புகிறோம்.

ஜந்மம் எடுத்தது முதல் சுத்தராயும், எப்பொழுதும் தர்மசிந்தையையே உடையவராயும், மஹத்தான ஆஸ்திக்யம் நிறைந்தவராயும், உத்க்ருஷ்டமான ஜ்ஞாநமிருக்கையிலும் ஸர்வருக்கும் ஸுலபராயும், வைதிக ஸ்ரீயை மேன்மேல் வ்ருத்திசெய்வதில் மஹா வ்ரதங் கொண்டவராயும், ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸமூஹத்திற்கே ஸர்வ ப்ரகாரத்திலும் முக்கிய ஆபரணபூதராயும் இருந்த இந்த மஹானுடைய நாமத்தை ஸ்ரீ பகவான் யசோசிதம யதா த்ருப்தி சிரஞ்சீவிப்பிக்கவேணுமென்று நாம் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

மயிலாப்பூர், 1—5—1919. } ஸ்ரீ. வாஸுதேவாசார்யன்

கடிதங்கள்.

(1)

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

ஸ்ரீ. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு :—

அடியேன் ஷோலாபூருக்கு நிமந்த்ரிதனாகப் போயிருந்தேன். ஸ்ரீமாந் சித்தூர் ராஜகோபாலாசார்யரும் எழுந்தருளியிருந்தார். காஞ்சீபுரம் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அநந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் அத்யக்ஷதையில் ஏப்ரல் 17உ முதல் 21உ வரையில் ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மஹா ஸம்மேளநம் நடைபெற்றது. மால்வா, குஜராத், பரோடா, ப்ருந்தாவநம், புண்டரபுரம் முதலிய இடங்களிலிருந்து ஹிந்தி பண்டிதர்கள் அநேகர் வந்திருந்து, ஸாஜ்ஞதி முதலான அநேக விஷயங்களைக்குறித்து ப்ரஸ்தாவித்தார்கள். ஸ்ரீ காஞ்சீ, ஸ்ரீ பெரும்பூதூர், பம்பாய் முதலிய இடங்களிலிருந்தும் நம்

ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸ்வாமிகளும் எழுந்தருளியிருந்தனர். ஸம்ஸ்க்ருதம், இங்க்லீஷ், கன்னடம் இப்பாஷைகளில் விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தம் முதலான விஷயங்கள் ப்ரஸங்கிக்கப்பட்டன. ததீயாராதநம் முதலானவற்றின் வைபவம் விவரிக்க முடியாது. அவ்விடத்திய மஹாராஜஸ்ரீகள், விஷயங்களை மிகவும் பக்தியுடனும் ச்ரத்தையுடனும் ப்ராஹ்மண ப்ரீதியுடனும் விமர்சையாகவும் விபவமாகவும் நடத்தி, ஸகல ஸஜ்ஜந மநோஹாரித்வத்தை உண்டாக்கினார்கள். ஸ்ரீ அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி, ஆசார்யகாரர்போல் திக்விஜயம் செய்துகொண்டே வருகிறார். இது, ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸமுதாயத்துக்கே மஹாப்ரபாவத்தை உண்டாக்குகிறது. இது மிகுதியக் கொண்டாடத் தகுந்த விஷயம். இவர், அநாமநாலத்தில் தர்ம ஸ்தபத்தையும் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாய ப்ரசாரத்தை செய்து வருகிறார். ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களில் உபமாந ரஹிதராய் எழுந்தருளியிருக்கிறார். இந்த ஸ்வாமி ஸ்வஸித்தாந்தமடைய, ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் ராமாநுஜாய தயாஜலதியைச் செய்தது, நம ஸம்ப்ரதாயத்துக்கு மிகுதியான யசஸ்ஸைத் தருவிட்டார்.

மைஸூர், வேதக்ருஹம்
2—5—19.

ஆ. கோவிந்த தாஸ.

---

(2)

ஸ்ரீபகவத் ராமாநுஜ ஸித்தாந்த ஸம்வர்த்தநீ ஸபை,

திருவையாறு.

ஸ்ரீ. உப. வே. தீ. பத்ராதிபருக்கு :—

சென்ற சித்திரை மீ 22உ ஞாயிற்றுக்கிழமை (4—5—19) திருவாதிரை நக்ஷத்திரம் கூடிய சுபதினத்தில் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ஸ்தாபகரான ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜ ஸ்வாமிகளுடைய திருவவதார மஹோத்ஸவ மானபடியால் அம் மஹோத்ஸவத்தை இந்தச் சபையார்கள் வழக்கம்போல் அடியிற்கண்டபிரகாரம் கொண்டாடினார்கள்.

சித்திரை மீ 17உ (29-4-19) 4½-மணி ஸ்ரீ ஆளவந்தார் வைபவம் ஸ்ரீ - உ-ஸ T. G. அனந்தாசாரியர் M. A., L. T.,

சித்திரை மீ 18உ (30-4-19) 4½-மணி ஸ்ரீ வைஷ்ணவ வைபவம் ஸ்ரீ. உ-ஸ அயுண்ணி ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர்

,, 19உ (1-5-19) 4½-மணி பாதுகா ஸஹஸ்ரவம் ஸ்ரீ - உ-ஸ ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் பெரியமுறை.

,, 20உ (2-5-19) ஸ்ரீமத் ராமாயணம் ஸ்ரீ. உ-ஸ M. S. ஸுந்தரையய்யங்கார் ஸ்வாமி.

,, 21உ (3-5-19) குலசேகரப்பெருமாள் வைபவம் ஸ்ரீ. உ-ஸ ச. தி. சக்கிரவர்த்தியாசாரியர் கலியாணபுரம்

,, 22உ (4-5-19) காலை 7 - முதல் 8½ - வரை ஸ்ரீ-உ-ஸ A. V. கோபாலாசாரியர் M. A. B. L. அக்ராஸநத்தின்கீழ் ஸபாப்ரஸிடெண்டு ஸ்ரீ. உ-ஸ ஸ்ரீ. வேதாந்தாசாரியர் M. A. L. T. அன்றைய ஸமாஜத்திற்கு ஸ்ரீராமத நிவேதநம் செய்ததும், ஸபையின்ஸெக்ரிடெரி வடுலூர் ஸ்ரீ. உ-ஸ கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் ஸபையின் வருஷாந்தரிபோர்ட்டு வாசித்ததும் நடைபெற்றன. 8½-மணி முதல் திருமஞ்சனம் ஸேவைகோஷ்டிகளும் நடைபெற்றன.

10-மணிக்கு 'பாஷ்யகாரர் வைபவம்' வழுத்தூர் ஸ்ரீ. உ-ஸ ஸ்ரீநிவாஸவரதாசாரியர்.

2. மணி முதல் 4-வரை 'ஸ்ரீமத் ராமாநுஜ வைபவம்' ஸ்ரீ. உ-ஸ ஸ்ரீ. வேதாந்தாசாரியர் M. A. L. T.

4. முதல் 6 வரை 'ஸவேதஸாரஸங்க்ரஹம்' ஸ்ரீ. உ-ஸ A. V. கோபாலாசாரியர் M. A. B. L. திருச்சி

6½. முதல் 8½-வரை 'ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய விஷயம்' ஸ்ரீ. உ-ஸ வ. ந. கிருஷ்ணமாசாரியர் ஒப்பிலியப்பன் ஸந்நிதி. 8½-மணிக்கு பெருமாள் ஸாஷ்டாங்காரர், வீதிப்ரமணம், சாற்றுமுறை கோஷ்டிகளுடன் உத்ஸவம் பூர்த்தியடைந்தது.

காரியதர்சி.

---

(3)

ஸ்ரீ வேதாந்த தீபிகையின் நடை.

ஸ்ரீமதாம் ஸஹஸ்ரநாமாம் வேதாந்ததீபிகா காயஸ்ரீமதாம் ப்ரணதிவிநிவேசயம் விஜ்ஞாபயநா । வேதாந்ததீபிகாயாம்

[illegible]

[illegible]

ஶர்மாதேவீ.

[illegible]

[இக்கடிதத்தில், ஸ்ரீ. உ.ப. ஶர்மாதேவி ராமபத்ராசார்யரென்னும் நமது ஆப்தர், தீபிகையின் அபிவ்ருத்தியை உத்தேஶித்து சில ஹிதங்களை ஸ்மரிப்பித்திருக்கிறார். அவைகளை யதாஶக்தி அநுஷ்டாநத்திற்குக் கொண்டுவருவதில் நாம் உத்யுக்தராக இருக்கிறோம். ஆனால், ஒரு அம்ஶம் மாத்ரம் விஶேஷித்து விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளத்தகுந்ததாக இருக்கிறது. அது என்னவென்றால்—தீபிகையை ஶுத்தமாய தமிழ் நடையிலேயே நடத்தவேண்டும் என்பது நம்முடைய நோக்கமன்று. நமது பூர்வாசார்யர்களால் அநுக்ரஹிக்கப்பட்டுள்ள மணிப்ரவாள ஶைலியை விரக்களமாக ப்ரயோகித்து அதை ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸாமாந்யத்துக்கு அஸாதாரணமான நடையாகச் செய்யவேண்டுவதே நமது முக்யமான உத்தேஶம். ஆனால், அபூர்வ ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களை ப்ரயோகிப்பதையும் ஸாமாந்ய பதங்களை ப்ரயோகிக்குமிடத்தில் அவைகளை மிதத்திற்கு விஞ்சி ப்ரயோகிப்பதையும் யதாஶக்தி விலக்க நாம் ஸித்தமாக இருக்கிறோம். ஸுலபமான ஸம்ஸ்க்ருத பதங்களை தமிழ் லிபியில் எழுதுவதில் சில ஸௌகர்யங்கள் இருக்கின்றன. தமிழ்ப் பதங்களை க்ரந்தலிபியில் எழுதுவதில் எவ்வித குணத்தையும் நாம் அறியவில்லை.

ஸ்ரீ. வே. தீ. மானேஜர்.]

ஶ்ரீ:.

[illegible]

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம். 9.] ஸித்தார்த்தி வருஷ ஆனி மீ [ஸஞ்சிகை 9.

[illegible] [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

மதாந்தரங்களைக் காட்டிலும் வைதிகமதத்துக் கேற்பட்ட விசேஷமாவது, அது ஒரு புருஷனை ஆஶ்ரயித்து உண்டாகவில்லை யென்பதே. வேதமந்த்ரங்களில் முதலில் உண்டானது இன்னதென்று குறிப்பிட ஹேதுவில்லை. 'அக்நிமீளே' என்கிற ருக்வேதாரம்ப மந்த்ரம் அதனுடைய ஆவிர்பாவ காலத்துக்குப் பூர்வமே, அக்நியெனப்பட்ட தேவதையென்ன, புரோஹித ருத்விக்ஹோதா முதலான அதிகாரிகளென்ன, யஜ்ஞமெனப்பட்ட பூஜாவிசேஷமென்ன, இவற்றினுடைய பூர்வ ஸத்பாவத்தை ஆவிஷ்கரித்துக்கொண்டே ருஷியால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்டது. இதர வேதமந்த்ரங்களும் இந்த யோசனையை த்ருடப்படுத்தும். தத்காலம் ப்ரகாசிக்கின்ற மந்த்ரங்களுக்கு முன்பாக யஜ்ஞாதி க்ரியைகளும், அவற்றிற்கு உத்தேஶ்யர்களான தேவதைகளிடம் விஶ்வாஸமும், மந்த்ரரூபமான ஸ்தோத்ரங்களில்லாமல் இருந்திருக்கமாட்டா. ஆதலால் வைதிகமதம் கல்பாந்தரங்களில் இருந்ததென்று காட்டி ப்ராஜ்ஞர்களுடைய நிஶ்சயங்களை ஸ்தலாந்தரங்

களில் காட்டியிருக்கின்றோம். நம்முடைய பூமியின் பூர்வாவஸ்தைகளைப்பற்றி விசாரிக்கின்ற பாஶ்சாத்ய பண்டிதர்கள், த்ருவப்ரதேசம் முற்காலங்களில் மநுஷ்ய வாஸார்ஹமாயிருந்ததென்று நிஶ்சயித்திருக்கின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட காலவிசேஷங்களை ஹிமமத்ய காலங்களென்று அவர்கள் சொல்லியிருக்கின்றார்கள். வைதிக தேவதைகள் த்ருவப்ரதேச ஸம்பந்தங்களுடன் கூடியிருக்கின்றனர் என்றும், வேதமந்த்ரங்களும் ப்ராஹ்மணங்களும் த்ருவதேச வாஸ ஸ்மரணங்களைக் காட்டுகின்றனவென்றும் சொல்லியிருக்கின்றோம். ஹிமமத்ய காலங்களெனப்பட்ட மந்வந்தரங்களில், நம் முன்னோர்கள் த்ருவதேச வாஸம் பண்ணினார்களென்பதையும், அத்தேசம் ஹிமாவ்ருதமாய்ப் போய் ப்ரளயமெனப்பட்ட தசையை அடைந்தபின்பு, அவர்கள் அதை விட்டுத் தக்ஷிண தேசங்களில் குடிகொண்டார்களென்பதையும் யாவரும் ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

மேருபர்வதமென்பது வடத்ருவமோ, ஆல்டே எனப்பட்ட மலைத்தொடர்ச்சியோ, வேறு பர்வத விசேஷமோ என்பதை நிஶ்சயிக்கக்கூடவில்லை. ஆதித்ய தேவதைகள் த்ருவஸம்பந்தத்துடன் கூடினவர்கள். அவர்க்குள் ஶ்ரேஷ்டனாய், இந்த்ர ஸகாவாய் இருந்தவர் விஷ்ணு. வாமந த்ரிவிக்ரம ரூபங்களுடன்கூடின இவருடைய வீர்யங்களைப்பற்றி வேதமந்த்ரங்கள் உத்கோஷிக்கின்றன. பரதேவதா பாரமார்த்யம் வேதமந்த்ரங்களால் ஏற்படவில்லையென்கிற பாஹ்ய பக்ஷங்களை அடிக்கடி நாம் கண்டித்திருக்கின்றோம். ஸ்வரூபத்தால் பரதேவதையாய் இருக்குமவர், அவதார காலங்களிலும் அந்த அதிஶயத்துடன் கூடினவரே. ‘இத3ம் விஷ்ணுர்விசக்ரமே, யஸ்யோருஷு த்ரிஷு விக்ரமணேஷு அதி4க்ஷியந்தி பு4வநாநி விஶ்வா, யஸ்யேத3ம் தீ3ர்க4ம் ப்ரயதம் ஸத4ஸ்த2ம் ஏகோ விமமே த்ரிபி4ரித் பதே3பி4:, ய உ த்ரிதா4து ப்ருதி2வீமுத த்3யாம் ஏகோ தா3தா4ர பு4வநாநி விஶ்வா, ந தே மஹித்வம் அந்வஶ்நுவந்தி, உருக்ஷிதிம் ஸுஜநிமா சகார’ இவை போன்ற ப்ரமாணங்கள் த்ரிவிக்ரமனுடைய நிஸ்ஸமமான அதிஶயத்தைச் செப்புகின்றன. அவனுடைய பரமமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்தாந விசேஷத்தையும், ‘தத்3விஷ்ணோ: பரமம் பத3ம், விஷ்ணோர்ய-

பரமம் பத3ம், விஷ்ணோ: பதே3 பரமே, ய: பூர்வ்யாய வேத4ஸே நவீயஸே ஸுமஜ்ஜாநயே விஷ்ணவே, க்ஷயம் தஸ்ய ரஜஸ: பராகே, ஆதி3த்யவர்ணம் தமஸ: பரஸ்தாத், யத்ர பூர்வே ஸாத்4யா: ஸந்தி தே3வா:, ஹிரண்மயே பரே கோஶே, அத்ர தத் ப்ரகாஶதே, த்ரிபாத3ஸ்யாம்ருதம் தி3வி’ முதலான ஶ்ருதிகள் வெளியிடுகின்றன. இவற்றை அநுஸரித்தே உபநிஷத்துகளும், ‘ஸோऽத்4வந: பாரமாப்நோதி தத்3விஷ்ணோ: பரமம் பத3ம்’ என்றும் ‘ஸத்யேந பந்தா2 விததோ தே3வயாந: யேநாக்ரமந்த்ய்ருஷயோ ஹ்யாப்தகாமா யத்ர தத் ஸத்யஸ்ய பரமம் நிதா4நம்’’ என்றும் முமுக்ஷு ப்ராப்யமான வைஷ்ணவம் பரமபதமெனப்பட்ட ஸ்தாந விசேஷத்தைச் சொல்லுகின்றன.

இது இப்படி இருக்க, இந்த லோகத்தில் பகவத் ஸாக்ஷாத்காரத்தை ப்ரார்த்திக்கின்ற தேவர்களும் ருஷிகளும், அதன்பொருட்டு அப்போதப்போது அடைந்த ஒரு ப்ரதேசம் க்ஷீராப்தியெனப்படுகின்றது. ஸாதாரண மநுஷ்யர்களுக்கு அது ப்ராப்தமாகும் ப்ரதேசமன்று. அங்கே, ‘அதீந்த்3ரியா நிராஹாரா அநிஷ்பந்தா3: ஸுக3ந்தி4ந: ... வஜ்ராஸ்தி2காயா: ஸமமாநோந்மாநா: ...’ என்கிற பகவத் வசநப்படியே, பூர்வ ஜந்மத்தில் ராஜஸ தாமஸ குணங்களை முற்றிலும் கடந்து, பரமைகாந்த்யத்தில் ஸித்தியடைந்த மஹாத்மாக்கள், தத்தேஶோசிதமானவையும், இந்த்ரியஜயம், க்ஷுத்பிபாஸாபாவம், ஶுத்த ஸத்வப்ராதாந்யம், வஜ்ரஸமாந தார்ட்யம், ஸுகந்தோபேதத்வம், இவைபோன்ற திவ்யலக்ஷணங்களுடன் கூடியவையுமான சரீராந்தரங்களை ஸம்பாதித்துக்கொண்டு, பகவானை உபாஸித்தார்களென்று ப்ரமாணங்கள் தெரிவிக்கின்றன. அவர்களுடைய ரூபம் முக்த ஸத்ருஶ ரூபம். ஶ்வேத த்வீபத்தில் அவர்க்கு வாஸம் பகவத் ப்ரஸாதத்தால் உண்டானதென்று யோசிக்கப் பொருந்தும்.

அவர்களுடைய ஸம்பந்தத்தோடு லோகத்தில் பரவிய மதத்தினுடைய விசேஷாகாரங்களை முன்பே விவரித்தோம். ஸ்வகர்மங்களையே பகவதாராதநமாக அந்த ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்கள் செய்தார்கள். யஜ்ஞாதி கர்மங்களைப் பசு ஹிம்ஸையின்றி அவர்கள் புரிந்தார்கள். அவர்கள் ஏகாந்திக ளெனப்படுவர். அவர்களு

டைய மநஸ் ஏகாந்தம், அதாவது பகவானுடைய சிந்தையொன்றிலேதான் ஆழ்ந்து நின்றது; ஆகலால் அவர்கள் 'ஜ்ஞாநஸ்யா நவராயணா:' என்றும், 'ஜிதேந்த்ரியா:' என்றும் வர்ணிக்கப்படுவர். தேவ பித்ருகர்மங்களில், தேவதா ஸ்தாநங்களிலும் ஸ்ரீமந்நாராயணனே அவர்களால் நிவேசிக்கப்பட்டுப் பூஜிக்கப்படுகின்றான். பதர்யாச்ரம வாஸியான ஸ்ரீபகவான் நாரதர்க்கு, 'தைவதைஷா பூஜிதா பூர்வம் உபாஸ்யா லோகபாவிநீ। தைவம் பித்ர்யம் ச கர்த்தவ்யம் இதி தஸ்யாநுஶாஸநம்' என்று சொன்னார். அதாவது, தேவ பித்ருகர்மங்கள் லோகரக்ஷணத்தை உத்தேசித்து அநுஷ்டிக்கத்தக்கவையென்பது ஈச்வராஜ்ஞை. 'ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:। அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம் ஏஷ வோऽஸ்த்விஷ்டகாமதுக்॥ தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ:॥' என்கிற கீதாவசநங்களும், 'யஜ்ஞியம் லோகாந் பாவயந்தோ யஜ்ஞஸாரம் மஹர்ஷிதா:। ஸ்வகர்மநிரதா லோகே பாரமைகாந்த்ய நிஷ்டிதா:॥' எனும் மோக்ஷதர்மவசநமும் இவ்விடம் ஸ்மரிக்கத்தக்கவை. இன்னும், 'ஏவம் ப்ரவர்த்திதம் சக்ரம் நாநுவர்த்தயதீஹ ய:। அகாயுரிந்த்ரியாராம:' என்கிறபடியே, ஸாக்ஷாத் பகவானே லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாக வைதிக கர்மங்கள் கர்த்தவ்யமெனும் மர்யாதையை ஸ்தாபித்திருக்கின்றான். அம்மர்யாதையைக் குலைக்கின்றவன் பாபத்துடன் ஜீவிக்கின்றவனெனப்படுகிறான். ஆனால், 'யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத் ஆத்மத்ருப்தஶ்ச மாநவ:' என்கிறபடி, கீதையில் விவரிக்கப்பட்ட ஏகாந்தியானவன், மேற்சொன்ன கர்மங்களையே 'தஸ்மாதஸக்த: ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர' எனும் பகவச்சாஸநப்படி, பகவானையே உத்தேசித்து, அவனது ஆராதநமாக அநுஷ்டிக்கின்றான். இப்படி பண்ணப்பட்ட நிஷ்காம கர்மமானது, 'ஸம்ஸித்திம் பரமாம் கதா:' என்கிற க்ரமத்திலே பரம ச்ரேயஸ்ஸாதநமாகின்றது. ஆகலால் அது 'கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாதய:' என்றும் சொல்லப்பட்டது.

இந்த ஸம்ப்ரதாய மர்யாதையானது, மோக்ஷதர்மத்தில் விவரித்தபடியே, ப்ரஹ்மா, ஸ்தாணு, மநு, தக்ஷர், ப்ருகு, தர்மர், யமன், மரீசி, அங்கிரஸ், அத்ரி, புலஸ்த்யர், புலஹர், க்ரது, வஸிஷ்டர், விவஸ்வாந், கர்தமர் முதலான ப்ரஜாபதிகளால் பூஜிக்கப்பட்டது. ஏகாந்திகள் விஷயமாக நாரதருஷியானவர் 'யாஜ்ஞியா: ஸம்ப்ரதாயாநுகா ஏகாந்தமதவாதிந:। தாஸ்வந்த: ப்ரஸந்நா தேவ: ப்ரீதி ஸ்ருதிர்யதைவாஸ்ய॥' என்றும், 'ஹவ்யம் கவ்யம் ச ஸததம் விதிபூர்வம் ப்ரயுஞ்ஜதே। க்ருத்ஸ்நம் தஸ்ய தேவஸ்ய ஸாத்வதா ஸம்ப்ரதிஷ்டித:॥' என்றும், ச்வேதத்வீபத்தினின்று பதரிக்குத் திரும்பி வந்தவுடன் நரநாராயணர்கள் முன் சொன்னார்; இவ்வண்ணம் ஸ்வகர்மங்களைப் பகவதாராதநமென்று எண்ணி அநுஷ்டிக்கும் மஹாத்மாக்களும் ப்ரதி புத்தர்களுமான ஏகாந்திகளைக் காட்டிலும் அந்யர் பகவானுக்கு ப்ரியதரர்களாக மாட்டாரென அறுதியிட்டு, பிறகு நாரதர் 'தஸ்தாஸ்யைகாந்திஸம்மதம்' என்று தாமும், ஏகாந்தியாகப் போந்த தமது நிச்சயத்தையும் வெளியிட்டார்.

ச்வேதத்வீபத்தில் இருந்த ஸாத்வதயாஜிகளிடம் உத்பந்நமாய், ப்ரஹ்மாவாலும், ப்ரஜாபதிகளாலும், ஸப்த சிகண்டிகளெனும் ருஷிச்ரேஷ்டர்களாலும், விவஸ்வாந் முதலான தேவதைகளாலும், இக்ஷ்வாகு முதலான அயோத்தி மன்னர்களாலும், பதர்யாச்ரமவாஸிகளான அவதார புருஷர்களாலும், நாரதராலும், வஸு எனும் ஸம்ராஜனாலும், வ்யாஸராலும், பீஷ்மராலும், மற்றோராலும் கொண்டாடப்பட்ட ஏகாந்திகளுடைய ஸம்ப்ரதாயத்தையே ஸ்ரீபகவான் கீதாமூலமாக அர்ஜுனனுக்கு உபதேசித்தாரெனும் பக்ஷமே ஸ்வபக்ஷம். இந்த மதத்தைப் பாஞ்சராத்ரமென்றும் பாகவதமென்றும் சொல்வார்கள். டிலக்வித்வானும் தாமெழுதிய கீதாரஹஸ்யமெனும் க்ரந்தத்தில், கீதையானது பாகவத ஸம்ப்ரதாயத்தை அநுஸரித்து உண்டாயதென்று நிச்சயித்ததாகக் கேள்வியுற்றோம். மஹாபாரதத்தை ஸரியாகப் படிக்கும் புருஷன் மற்றோர் நிச்சயத்தைக் கொள்ளமாட்டான். 'நாராயணம் நமஸ்க்ருத்ய நரம் சைவ நரோத்தமம்' என்று பர்வந்தோறும் தொடங்கும் இதிஹாஸம், பதர்யாச்ரமத்தில்

தழைத்தெழுந்த ஸத்ஸம்ப்ரதாய ப்ரகடநார்த்தமாகப் பிறந்ததென்று, அபிநிவேசாந்தர மற்றவன் விதியின்றி அங்கீகரிக்கத் தக்கவை. கீதாவிஷயங்கள் யாவும், மஹாபாரதத்தில் இங்குமங்கும், மோக்ஷதர்மத்தில் விசேஷமாகவும் விளங்குகின்றன.

இந்த ஸம்ப்ரதாயத்துக்கும் கேவல வேதாந்தத்துக்கும் பேதமென்னவென்று ப்ரஶ்நம் பிறக்கலாம். ஶ்வேத த்வீபத்தில் ஸாக்ஷாத்தாக ஸ்ரீபகவானிடம் நாரதர் கேட்டறிந்த ஸம்ப்ரதாயத்தைக் குறித்து, மோக்ஷதர்மத்தில், 'இதம் மஹோபநிஷதம் சதுர்வேத ஸமந்விதம் । ஸாங்க்யயோக க்ருதாந்தேந பஞ்சராத்ராநுசப்திதம் ॥ நாராயண முகோத்கீதம்' என்கிறபடியே, பீஷ்ம வசநமிருக்கிறபடியால், வேதாந்தாநுஸாரியாக வந்த ஸம்ப்ரதாயத்தை மஹோபநிஷத் என்றும், வேதாநுஸாரியான மதத்தை சதுர்வேதத்தோடு முற்றிலும் ஒத்ததென்றும், ஸாங்க்யயோக ஶாஸ்த்ர நிர்ணயங்களை வெளியிட்டதென்றும், நாரதரால் பாஞ்சராத்ரமெனப் பெயர்பெற்றதென்றும், இதற்கு மூலகர்த்தா பகவான் நாராயணனே என்றும் மஹாபாரதத்திலுடைய ப்ரமாண வசநத்தை யாவரும் அங்கீகரிக்கக் குறையில்லை. நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களான யாமுநாசார்யர், பாஷ்யகாரர், நிகமாந்த மஹாதேசிகன், இவர்கள் பாஞ்சராத்ரத்திலுடைய ப்ராமாண்யத்தைக் குறித்து விசேஷமாக எழுதியிருக்கின்றார்கள். அதை இவ்விடம் விஸ்தரித்துச் சொல்கின்றோமில்லை. ஸூத்ரகாரரான பாராஶர்யரே மஹாபாரத கர்த்தாவானபடியால் பாரதத்தில் கொண்டாடப்பட்ட பாஞ்சராத்ராகமத்தை ஸூத்ரங்கள் கண்டிக்கின்றன வெனும் பக்ஷம் ஸ்வரஸமாயிராது. ஶங்கராசார்யரும், மதாந்தரங்களைக் கண்டிப்பதை யொத்துப் பாஞ்சராத்ரத்தை முற்றிலும் கண்டிக்காமல், 'யோஸௌ நாராயணஃ, பரோऽவ்யக்தாத், ப்ரஸித்தஃ, பரமாத்மா, ஸர்வாத்மா, ஸஃ, ஆத்மநாத்மாநம் அநேகதா வ்யூஹ்ய வ்யவஸ்திதஃ' என்றும், 'தஸ்ய பகவதஃ அபிகமநாதி லக்ஷணம் ஆராதநம் அஜஸ்ரம் அநந்ய சித்ததயா அபிப்ரேயதே, ததபி ந ப்ரதிஷித்யதே' என்றும், வேதாந்தாநுஸாரியான அம்ஶங்கள் பகவத் ஶாஸ்த்ரத்தில் இருக்கின்றன வென்பதை அப்யுபகமம் செய்கின்றார். இந்த ஏற்றம்

பாஶுபதாதி மதங்கட்குப் பாரதத்தாலும் ஶங்கரபாஷ்யங்களாலும் ஏற்படவில்லை. ஆதலால் தர்சநாந்தரங்களைக்காட்டிலும் ஏகாந்திகள் மதத்துக்கு வேத வேதாந்தாநுஸாரித்வம் எனும் விசேஷமுண்டு. அவ்வண்ணம் இருக்கையிலும், நிஷ்காம கர்மங்களால் பகவானை ஆராதித்து ஏகாந்திகள் பகவத் ப்ராப்தியாகும் ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸம்பாதித்துக்கொள்கின்றார்கள் எனும் அம்ஶமானது அந்த மதத்துக்கென்றே உண்டான விஶேஷம். 'ஸுஹ்ருத் ஹ்யேகாந்திநஃ ஸர்வாந் ப்ரீணாதி பகவாந் ஹரிஃ । விதிப்ரயுக்தாம் பூஜாம் ச க்ருஹ்ணாதி ஶிரஸா ஸ்வயம் ॥' [பகவான் ஏகாந்திகளிடம் ப்ரியமுள்ளவன்; ஸ்வயமாக அவர்கள் பண்ணும் பூஜையையும் அங்கீகரிக்கின்றார்] என்றும், 'ஏகாந்திநஸ்து புருஷாஃ கச்சந்தி பரமம் பதம் ॥' [ஏகாந்திகள் பரமபதத்தை அடைகின்றனர்] என்றும், 'ஸஹோபநிஷதாந் வேதாந் யே விப்ராஃ ஸம்யகதீயதே । படந்தி விதிமாஸ்தாய யே சாபி யதிதர்மிணஃ ॥ ததோ விஶிஷ்டாம் ஜாநாமி கதிம் ஏகாந்திநாம் ॥' [வேத வேதாந்தங்களில் நிஷ்டையுள்ளவர்களிலும், யுக்திகளிலும், ஏகாந்திகள் கதி விசேஷித்தது] என்றும், ஜநமேஜயன் உரைத்ததை வைஶம்பாயநர் ஒப்புக்கொண்டு, பின்வருகிறபடியே ப்ரஸ்தாவித்தார்; அதாவது குருபாண்டவர்கள் யுத்தத்தில் ஸேனைகள் யுத்தஸந்நத்தர்களாய் நிற்கையில், அர்ஜுநன் விமநஸ்கனுகவே, பகவான் ஸ்வயமே அக்ருதாத்மாக்களுக்குத் துர்விஜ்ஞேயமான ஏகாந்திகளுடைய தர்மத்தை கீதாமூலமாக அர்ஜுநனுக்கு உபதேசித்தார் என்றும், ஸாத்வத மெனப்பட்டதும், ஆரண்யகத்துடன் கூடினதும், க்ருதயுக தர்மமென்றும் 'நிராஶீஃ கர்மஸம்யுக்தம்' என்றும், சொல்லப்பட்டதுமான அந்த ஆதி தர்மத்தை ஸாக்ஷாத் நாராயணனிடம் அறிந்து ஆதலால் ப்ரஹ்மா நாராயணனை ஆராதித்தார். என்றும் வைஶம்பாயநர் கண்டோக்தமாக வெளியிட்டார், 'யதிஜ்ஞாநேந தேவேந ஸாத்வதாத்மகேந கர்மணா, கஸ்மிம்ஶ்ச யத்யாத்மகேந ஹ்ருஷ்யதே ஹரிஃ ஶார்ங்கீ' என்று மீண்டு முரைத்து, ஏகாந்திகளான நாராயண பாராயணர்கள் பரவுமிடம் க்ருதயுகம் பரவுமென்றும், அவர்க

ளால் ப்ராப்யமாகும் ஸ்தாநமே முக்தர்கள் இருக்கும் ஸ்தாநமென்றும் சொல்லிமுடிக்கின்றார். கீதையானது ஏகாந்திகள் தர்மத்தை யொட்டியே பிறந்தது.

'ப்ராஹ்மணை: க்ஷத்ரியைர் வைஶ்யை: ஶூத்ரைஶ்ச க்ருதலக்ஷணை: । அர்ச்சநீயஶ்ச ஸேவ்யஶ்ச நித்யயுக்தை: ஸ்வகர்மபி: ॥ ஸாத்வதம் விதிமாஸ்தாய' எனும் பாரத வசநத்தால் ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயப்படி, ஸர்வ வர்ணஸ்தர்களும், ஸ்வகர்மங்களால் பகவானை ஆராதித்து, ஶ்ரேயஸ்ஸை அடையலாம் என்று ஏற்படுகின்றது. ஆகலாலன்றோ ஸ்ரீ பகவானும் அர்ஜுநனுக்கு, 'மயி ஸர்வாணி கர்மாணி ஸந்ந்யஸ்யாத்யாத்மசேதஸா । நிராஶீர்நிர்மமோ பூத்வா யுத்யஸ்வ விகதஜ்வர: ॥' என்கிறபடியே, ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயத்தின் ஸாராம்ஶத்தை வெளியிட்டார். இது வேதாந்தங்களில் கண்டோக்தமாய்ச் சொல்லப்படுகிறதா? 'தேந த்யக்தேந புஞ்ஜீதா மா க்ருத: கஸ்யஸ்வித்தநம் । குர்வந்நேவேஹ கர்மாணி ஜிஜீவிஷேச்சதம் ஸமா: ॥' என்கிற ஶ்ருதியில், த்யாகஶப்தம், பலஸங்க கர்த்ருத்வாதி த்யாகபரமாக யோசிக்கப்பட்டு, ப்ரஹ்ம வித்யைக்கு அங்கபூதமான கர்மயோகம் விதிக்கப்பட்டதாய் எண்ணப்படுகிறது. 'க்ரியாவாநேஷ ப்ரஹ்மவிதாம் வரிஷ்ட:' எனுமிடத்தில், பலாதி ஸங்க ரஹித க்ரியைகளால், அந்த:கரண ஶுத்தியடைந்து, ப்ரஹ்மவித்யா நிஷ்பத்தியை ஸம்பாதித்த அதிகாரியைச் சொல்லப்பட்டது. 'அவித்யயா ம்ருத்யும் தீர்த்வா வித்யயாऽம்ருதமஶ்நுதே' எனுமிடம், வித்யாங்கபூதங்களாய், விஹிதங்களான ஸ்வகர்மங்களால், வித்யோத்பத்தி விரோதியாக நிற்கும் புண்யபாப ரூப ப்ராசீந கர்மங்களைக் கடந்து, பரமாத்மோபாஸந ரூபவித்யையால் மோக்ஷமடைகின்றான் என்று தாத்பர்யம். 'க்ரியாவந்த: ஶ்ரோத்ரியா ப்ரஹ்மநிஷ்டா:' என்று நித்ய நைமித்திக ரூப ஸ்வகர்மாநுஷ்டாந முடையவர்கள் வித்யோபதேசார்ஹர்கள் என்று சொல்லப்பட்டது.

யஜ்ஞாதி ஶ்ருதி எனப்பட்ட 'தமேதம் வேதாநுவசநேந ப்ராஹ்மணா விவிதிஷந்தி, யஜ்ஞேந தாநேந தபஸாऽநாஶகேந' எனும் வாக்யமானது, நம்முடைய ஆசார்யர்கள் யோசனையில், ஆஶ்ரம கர்மங்களால் வேதந மெனப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தை ஸர்வாஶ்ரமிகளும் அடைய விரும்புகின்றனர் எனச் சொல்லி, அந்தக் கர்மங்களுக்கு வித்யாங்கத்வத்தை நிஷ்கர்ஷிக்கின்றது. இன்னும் யாவஜ்ஜீவம் ஆஶ்ரமகர்மங்கள் அநுஷ்டேயங்களெனும் பக்ஷத்தை ஒப்புக்கொண்டு, வித்யாநிஷ்பத்தியின் பிறகும் வித்யா ஸஹகாரியாகவும் அவற்றின் அநுஷ்டாநம் விதிக்கப்படுகின்றது.

ஸ்வகர்மங்களை பகவதாராதநமாகச் செய்து, அதனாலேயே பகவத் ப்ராப்தியை ஸாதிப்பதெனும் யோசனை ஏகாந்திகள் மதத்திற்குத் தனிமையில் ஏற்பட்டது. ஈஶாவாஸ்யம், கடோபநிஷத், முண்டகோபநிஷத், மற்றும் இதர உபநிஷத்துக்கள் யாவும் புருஷ ஸூக்தார்த்தத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே அத்யாத்ம விஷயங்களை வெளியிடுகின்றன. ஏகாந்திகள் மதமும் மஹாபாரதத்தின்படி புருஷஸூக்தார்த்தாநுஸாரிபாகத்தான் விவரிக்கப்படுகின்றது. 'யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்த தேவா: । தாநி தர்மாணி ப்ரதமாந்யாஸந் । தே ஹ நாகம் மஹிமாந: ஸசந்தே । யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா: ॥' என்கிற மந்த்ரமும், 'தேந தேவா அயஜந்த । ஸாத்யா ருஷயஶ்ச யே ।' என்பதும், ஆத்ம ஸமர்ப்பண ரூபபரமாக அர்த்தம் செய்யப்படாமல் ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டி ரூபமான மாநஸ யாக பரமாக யோசிக்கப்பட்டால், யஜ்ஞரூபமான கர்மமே பகவதாராதநமாகச் செய்யப்பட்டால் ஸ்வயம் மோக்ஷஸாதந மாகின்றதெனக் காட்டுகின்றன. 'யஜ்ஞதாநதப:கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் ॥ ஏதாந்யபி து கர்மாணி ஸங்கம் த்யக்த்வா பலாநி ச । கர்தவ்யாநீதி மே பார்த நிஶ்சிதம் மதமுத்தமம் ॥ கார்யமித்யேவ யத்கர்ம நியதம் க்ரியதேऽர்ஜுந । ஸங்கம் த்யக்த்வா பலம் சைவ ஸ த்யாக: ஸாத்விகோ மத: ॥' என்கிற

படியே, ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாய நிஸ்சயத்தை ஸ்ரீபகவான் த்ரு டப்படுத்தினர். ஸ்வகர்மங்களால் பகவதாராதநம் ஸ்வயமே ஸித்திப்ரத மென்று மோக்ஷதர்மத்திலும் பகவத்கீதையிலும் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும், பக்தியோக நிஷ்டனுக்குப்போல் ப்ரபந்நனுக்கும், இவை வித்யாங்கமாகவும் ஆஜ்ஞா கைங்கர்யங்களாகவும், பகவத்ப்ரீணநமாகவும், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகவும் ஸாத்விக த்யாக புத்தியோடு அநுஷ்டிக்கத்தக்கவைகள்.

இவ்வண்ணம் ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாய ஸாரங்களை வேதாந்தங்களில் நிரூபிதங்களான அத்யாத்ம ஜ்ஞாநத்துடன் ஒருமிக்கச் செய்து, பகவத் சரணாரவிந்த ப்ரேமை ஒன்றினாலேயே ஆத்மதாரணம் பண்ணின நம்முடைய பூர்வாசார்யர்கள், ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்தை லோகோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஸ்தாபித்து ரக்ஷித்துவந்தார்கள். இக்கால வைகுண்யங்கள் அதற்கும் அவதியை உண்டாக்கிவிடுமென்று ஶங்கிக்கின்றோம். ‘ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரந்தப’ என்று ஸாதித்தருளிய ஸர்வேஶ்வரன் அதை, லோகோபகாரத்தை யோசித்து ஒருகால விஶேஷத்தில் ஒரு அதிகாரிக்கு மீண்டும் உபதேசிக்கவும் கூடுமென்று விஶ்வஸிக்கின்றோம்.

இந்த விஷயத்தை, உத்தர க்ருத்ய ஶாஸ்த்ரீய நியமநாதிகாரங்களைப் படித்துக் கண்டுகொள்வது உத்தமம். க்ருதக்ருத்யன் ஸ்வதர்மங்களை ஶாஸ்த்ரத்தால் அறிந்து, ஶாஸ்த்ரோக்த நியமத்துடன் அநுஷ்டிக்கக்கடவன். ‘அஶாஸ்த்ரோபஸம் க்ருத்யம்’ என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தார். ‘ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்ததே। ஆஜ்ஞாச்சேதீ மமத்ரோஹீ மத்பக்தோபி ந வைஷ்ணவ:’ என்று ஶரண்யாபிப்ராயம் இருப்பதைக் கண்டுகொண்டு, ஶாஸ்த்ர சோதிதங்களான ஸ்வதர்மங்களை விடாமல் பண்ணக்கடவன். ‘நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரித:। உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாமபீ:॥’ என்கிற கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ வசநப்படி, நிஜகர்மங்களை ஶாஸ்த்ரத்தா லறிந்துகொண்டு அவற்றின் அநுஷ்டாநம் ஶரண்யனுடைய ஆஜ்ஞையாகையால், அவனுடைய பரிபாலநத்தில் ப்ரீதியுண்டாகி, அதில் உபாய புத்தியைமாத்திரம் விலக்கி அவ்வுபாய புத்தியை ஶரண்யனிடமே நிலைக்கப்பண்ணிக் கொண்டு, ஸ்வகர்மங்களைச் செய்யக்கடவன். இந்த அதிகாரி பக்தியோகத்தில் ஸித்தியடைந்தவனாகிலும், பக்தியோகபர்யந்தமாக ஸ்வகர்மங்களை ப்ரீதியுடன் செய்யக்கடவன். ‘அவிப்லவாய தர்மாணாம் பாலநாய குலஸ்ய ச। ஸங்க்ரஹாய ச லோகஸ்ய மர்யாதாஸ்தாபநாய ச॥ ப்ரியாய மம விஷ்ணோஶ்ச தேவதேவஸ்ய ஶார்ங்கிண:। மநீஷீ வைதிகாசாரம் மநஸாபி ந லங்கயேத்॥’ எனும் ப்ரமாணங்களும் இவ்விடம் யோசிக்கத்தக்கது. “இந்த நியமாநுவர்த்தநம் பூர்ணோபாய ரல்லாத அதிகாரிகளுக்கு உபாயபூர்த்தி விரோதியை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு பகவத் ப்ரஸாதநமா யிருக்கும். பூர்ணோபாயருக்கு அதிலங்கந ஹேதுக அப்ரீதி பிறவாதபடி பண்ணிக்கொண்டு பகவத் ப்ரீணநமா யிருக்கும்.” இன்னும் முக்ததஶையில் ப்ராப்தமாகும் கைங்கர்யத்தைப்போல் இதுவும் ஸ்வாதுதமமாய் ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாய் யோசிக்கத்தக்கது.

இந்த விஷயத்தில் இன்னும் யோசிக்க வேண்டிய அம்ஶங்களைப் பின்னால் விவரிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:.

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

	ரூ.	அ.	ப.
1. ஸ்ரீ கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2. ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் ஶிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும் :—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3. ஸ்ரீ பாகவத தஶஶ்லோகீ - (ஸ்ரீ. சேட்லூர் நரஸிம்மாசார்யர்)	0	4	0
4. ஸ்ரீ சதுஶ்ஶ்லோகீ விவரணம்	0	4	0

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீ ஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம:.

ஹித நிரூபணம்.*

ஸ்ரீ ஸ்வாயம்புவமநுவும் ஸம்ஸார ரோக பேஷஜமான ஸ்ரீ மநுஸ்ம்ருதியில் உபக்ரமத்தில், 'ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: । தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ॥' என்று, நாராயணனுக்கு ஜகத்காரணத்வத்தையும் நாராயண ஶப்தார்த்தத்தையும் நிரூபித்து, பதினோராவது அத்யாயத்தில், 'ஶரணாகதம் பரித்யஜ்ய வேதம் விப்லாவ்ய ச த்விஜ: । ஸம்வத்ஸரம் யவாஹாரஸ் தத்பாபமபஸேதி ॥' என்று ஶரணாகத பரித்யாகம் ப்ரத்யவாயகரமாகவும், 12-வது அத்யாயத்தில 'தபோ வித்யா ச விப்ரஸ்ய நி:ஶ்ரேயஸகரம் பரம்' என்று பக்தி ப்ரபத்திகளை வித்யாஶப்தத்தால் மோக்ஷஸாதநமாகவும், உபஸம்ஹாரத்தில் 'ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம் அணீயாம்ஸமணோரபி । ருக்மாபம் ஸ்வப்நதீகம்யம் வித்யாத்தம் புருஷம் பரம் ॥' என்று பரவாஸுதேவாதி திவ்யமங்கள விக்ரஹ விஶிஷ்டனை உபாஸ்யனாகவும் ப்ரபத்தவ்யனாகவும் நிரூபித்தார். ஸ்ரீ வராஹ புராணத்தில் ஸாக்ஷாத் பகவான், ப்ரதமத்தில் பக்தி கைங்கர்யாதிகளை நிரூபித்து, உபஸம்ஹாரத்தில 'ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே ஶரீரே ஸதி யோ நர: । தாதுஸாம்யே ஸ்திதே ஸ்மர்தா விஶ்வரூபம் ச மாமஜம் ॥ ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாண ஸந்நிபம் । அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் ॥' என்கிற சரமஶ்லோகங்களால் ப்ரதாநமாக ப்ரபத்தியை அருளிச்செய்தார்.

* இது, சென்ற மார்கழி மீ ல் பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸித்தாந்த மஹாஸபையில் எட்டாவது வார்ஷிக மஹாஸபையதில் சதுஶ்ஶாஸ்த்ர வேதகல்பதரு ஸ்ரீ. உ.வே. திருக்குடந்தை தேஶிகாசார்ய ஸ்வாமியால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்.

இப்படியே மற்ற ஸ்ம்ருதிகளிலும், ஸாத்விக புராணாதிகளிலும், இவ்வர்த்தங்கள் விஶதமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. த்வாபர யுகாந்தத்தில் வ்யாஸ ஶிஷ்யரான போதாயநரும், அவருடைய ஶிஷ்ய பரம்பரைகளான டங்க த்ரமிட குஹதேவ ப்ருஹ்மநந்தி களும், ப்ரஹ்மஸூத்ரோபநிஷத் பாஷ்யாதிகளில் இவ்வர்த்தங்களை நிரூபித்ததாக, ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில், 'பூர்வாசார்ய ஸுரக்ஷிதாம்' என்றும், 'பகவத்போதாயந க்ருதாம் விஸ்தீர்ணாம் ப்ரஹ்மஸூத்ரவ்ருத்திம் பூர்வாசார்யா: ஸஞ்சிக்ஷிபு:' இத்யாதி வாக்யங்களில், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் அருளிச்செய்தார்கள். த்வாபர யுக பர்யந்தம் யோகாப்யாஸ ஶக்தர்கள் அங்கப்ரபத்தியுடன் பக்தியையும், அஶக்தர்கள் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்தியையும அநுஷ்டித்து வந்தார்கள்.

கலியுகத்தில் ஸ்ரீபராஶரர் அருளிச்செய்தபடியும், 'ஶ்ரௌதே ஜ்ஞாநே நியமமஹநே [illegible] நமோஹி:' என்று ஸ்ரீமந்நிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்தபடியும், சேதநர்கள் ப்ராயேண வேதத்தை க்ரமமாக முழுவதும் அத்யயநம்பண்ணி அர்த்தஜ்ஞாநம் ஸம்பாதிக்கவும் பக்தியோகம் அநுஷ்டிக்கவும் அசக்தர்களாகிறபடியாலும், வேதாநதிகாரிகளான ஸ்த்ரீ ஶூத்ராதிகளுக்குத் தத்ஹித புருஷார்த்த ஜ்ஞாநம் துர்லபமாகி விட்டபடியாலும், ஸர்வாதிகாரமான ப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ரதாநமாக வெளியாகும்படி நியமிக்கப்பட்ட ஸ்ரீ விஷ்வக்ஸேநாம்ஶபூதராயும் ப்ரபந்ந ஸந்தாந கூடஸ்தருமான 'நம்மாழ்வார்' என்கிற 'பராங்குஶயோகி' ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தின் வ்யாக்யாநத்தை அகஸ்த்ய பாஷையால் ஸர்வோபஜீவ்யமாகச் செய்யத் திருவுள்ளம்பற்றி, திருவாய்மொழியில் ''உயர்வற வுயர்நல முடையவ னெவனவன்'' என்கிற ப்ரதம பாசுரத்தில், ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில், ப்ரதமமாகிய 'அதாதோ ப்ரஹ்மஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற ஸூத்ரத்திலுள்ள ப்ரஹ்மஶப்தத்திற்கு 'ப்ருஹதி ப்ரும்ஹயதி தஸ்மாதுச்யதே பரம்ப்ரஹ்ம' என்கிற யாஸ்க நிருக்தி க்ரமமாக 'ப்ருஹதி' ஶப்தார்த்தத்தைப் பாசுரத்தின்

முதல் பாதத்தாலும், 'ஸ்ரேயஃபதி' சப்தார்த்தத்தை இரண்டாவது பாதத்தாலும், ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வத்தை 'எவன்' என்கிற பதத்தாலும் அருளிச்செய்து, 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' என்கிற த்விதீய ஸூத்ரத்தில் ஆதிபத க்ராஹ்யமான மோக்ஷப்ரதத்வத்தை முக்ய லக்ஷணமாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, அதற்கு அநுகுணமாக மூன்றாவது பாதத்தால் ஸர்வேச்வரத்வத்தை லக்ஷணமாக அருளிச்செய்தனர். இத்திருவாய்மொழி ஸூத்ர வ்யாக்யாநமாயிருப்பதுடன், ரஹஸ்யத்ரயத்திற்கும் வ்யாக்யாநமாயிருப்பதைத் திருவுள்ளம்பற்றி. ஸ்வரூபத்தைச் 'சுடரடி' என்றும், 'ஸர்வாதிகாரஞ்ச ஸர்வாகாரஞ்ச ஸக்ருத் ஸக்ருத் ஐஶ்வர்ய கைவல்ய ப்ராப்தி ப்ராப்ய நிவ்ருத்தி ஸம்ஸார மோக்ஷயோஸ் ஸர்வ ஸம்ப்ருதிகாரகாரகாதிகளாலே 'ஸந்த்யாஸ்ய ஸேஷாந் தவைஸாதிநி ஸகலஹர: நாராயணஸ்ய ஸர்வஸ்ய கோவிந்தவ் ஸாக்ஷாத் ப்ராப்ய ப்ராப்யாவி ஹ்ரு யவீ' இத்யாதி ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராண பஞ்சராத்ரங்களால் கொண்டாடப்பட்ட ஸாரணாகதியைத் 'தொழுது' என்னும் பதத்தாலும், புருஷார்த்தத்தை 'எழு' என்கிற பதத்தாலும் அருளிச்செய்து, இதன் விவரணமாக, முதல் மூன்று பத்தாலும் பரமத நிரஸந பூர்வகமாகத் தத்வத்ரயத்தை ப்ரதிபாதிக்கிற ப்ரஹ்மஸூத்ர ப்ரதம த்விதீயாத்யாயார்த்தத்தை நிரூபித்து, மூன்றாவது அத்யாய ப்ரதம பாதார்த்தமான வைராக்யத்தை நான்காம் பத்து முதலாவதான 'ஒரு நாயகமாய்' என்கிற பாசுரத்தில் உபக்ரமித்து, 4, 5, 6 - பத்துக்களில் த்ருதீயாத்யாயார்த்தமான பக்தி தத்பரிகரங்களை நிரூபித்து, ப்ரதாநோபாயமான ப்ரபத்தியை த்வயார்த்த விவரண முகமாக ஆறும் பத்து முடிவில் 'அகலகில்லேன் இறையும்' என்கிற பாசுரத்தில் ஸ்ரீவிசிஷ்ட நாராயணாயத்வ ப்ராப்யத்வ நிரூபண பூர்வகமாக விசதமாக ப்ரதிபாதித்து, நாலாம் அத்யாயார்த்தத்தை 7, 8, 9, 10 - பத்துக்களில் நிரூபணம் பண்ணத் திருவுள்ளம்பற்றி 'உண்ணிலாவிய வைவரால்' என்கிற ஏழாம்பத்து ஆரம்பத்தில் ப்ரபந்நனுக்கு இவ்விடத்தில் உத்தர க்ருத்யம் முக்த கைங்கர்யம்போல்

போக்யமேயாகிலும் 'பாம்போடொரு கூரையிலே' என்கிறபடியே ப்ரதிபந்தக பூயிஷ்டமானபடியினாலே, விவேகிகளுக்கு அப்யுபகத ப்ராரப்த காலம்வரையில் அநிவார்யமாய் அநுஷ்டேயமே தவிர, தேஹாநந்தர ஸாவிநிர்விக்ந கைங்கர்யமே பரம போக்ய மென்பதை நிரூபித்து, இங்கிருந்த காலம், அஸ்மதாஜ் ஜீவநார்த்தம் அர்ச்சாரூபியாய் அவதரித்திருக்கிற பகவானுடைய ஸந்நிதியி லிருந்துகொண்டு செய்யப்படுகிற 'யஜுஸ் ஸாம ஸ்ரு ஹ்யம் ஸேகேத ஷஹியாவஸ்தி' என்கிறபடி உபநிஷதர்த்தங்களை வாசித்து ப்ரவர்த்திப்பிக்கை முதலான பஞ்சவித கைங்கர்யங்களே புருஷார்த்தமாக உபாதேய மென்று நிரூபித்துப் பத்தாம் பத்தில் அர்ச்சிராதி கதி பூர்வக பரிபூர்ண பகவதநுபவத்தை விசதீகரித்துத் தலைக்கட்டியருளினர்.

இப்படி இவர் ஸாமவேதஸாரமாகிய திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்து, மற்ற மூன்று வேதஸாரமாகிய திருவாசிரியம் திருவிருத்தம் திருவந்தாதியாகிய மூன்று ப்ரபந்தங்களிலும் இவ்வர்த்தங்களை நிரூபித்தார். 'ஸதீவ ப்ரியபர்த்தாரம்' என்கிறபடியே இவர் நாயகநாயிகா பாவத்தாலே பகவானை அநுபவித்தார்.

ஸ்ரீ திருமங்கையாழ்வாரும் அவ்வாறே பகவானை அநுபவித்துக் 'கண்டுகொண்டேன் நாராயணா வென்னும் நாமம்' என்று திருமந்த்ரார்த்தமாகத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நிரூபித்தார்.

ஸ்ரீ பெரியாழ்வாரும் பகவானுக்கு மாமனாராகையால், பகவானைப் புத்ரனாக பாவித்து 'ஜநநீவ ஸுநாலயம் விதேவவ ப்ரியம்' என்கிற ந்யாயத்தாலே பகவானை அநுபவித்துத் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நிரூபித்தார். இப்படியே மற்றை ஆழ்வார்களும் சூடிக்கொடுத்த நாச்சியாரும் தங்கள் திவ்யஸூக்திகளில் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நிரூபித்தனர்.

பிறகு ஆசார்யர்களில் ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் ந்யாய தத்வயோக ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களிலும், ஸ்ரீ ஆளவந்தார் சதுஸ்லோகீ ஸ்தோத்ர ரத்ந ஸ்ரீதார்த்த ஸங்க்ரஹாதி க்ரந்தங்களிலும் அர்த்தத்ரய நிரூபணம் செய்தருளினர். ஸ்ரீ சதுஸ்லோகியில் ஸ்ரீ விபுத்வ ஸ்ரீ

ப்ரபத்யர்திகளையும் ஸ்ரீஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் ஸபரிகர பகவத் ப்ரபத்தியையும் விசதமாக அருளிச்செய்தார். பிறகு இந்த பக்திப்ரபத்தி ஸ்வரூபோபதேசாநுஷ்டாந பரம்பரைகளும் அதற்கு உபயுக்தமான தத்வஹித புருஷார்த்த ஜாதிபேத வர்ணாச்ரம தர்மஜ்ஞாநமும் கலிகாலுஷ்யத்தினாலும் கௌதம சாபாதிகளாலும் லுப்தப்ராயமானபோது, கலிகாலுஷ்ய கௌதம சாபாதி நிரஸந பூர்வகமாக, அநாதியான ஸ்ரீவைஷ்ணவ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக ஸ்ரீபகவந் நியமநத்தினால் ஸ்ரீ திருவநந்தாழ்வான் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரராய் அவதரித்து, ப்ரஹ்மஸூத்ரத்திற்கு அநபேக்ஷித விஸ்தாராபேக்ஷித ஸங்கோச மில்லாதபடி வ்யாக்யாநம் செய்தருளி; அந்தராதிகரணத்தில் ஸ்ரீ புண்டரீகாக்ஷோபாஸ்யத்வத்தையும், அந்தர்யாம்யதிகரணத்தில் ஸ்ரீ விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்த ப்ரதாந ப்ரதிதந்த்ரமான சேதநாசேதந சரீரகத்வத்தையும், பராதிகரணத்தில் நாராயண பாரம்யத்தையும், லிங்கபூயஸ்த்வாதிகரணத்தில் ஸ்ரீ விசிஷ்டோபாயத்வ ப்ராப்யத்வத்தையும், ஆத்மாத்யதிகரணங்களில் ப்ராப்தாவான ஜீவாத்மாவின் ஜ்ஞாத்ருத்வ கர்த்ருத்வ பாரதந்த்ர்யாதிகளையும், வியத் ப்ராணபாதங்களில் ப்ராக்ருத சதுர்விம்சதி தத்வங்களையும் ஸபரிகரமாக முமுக்ஷுவுக்கு ஜ்ஞாதவ்யமாக நிரூபித்து, மூன்றாவது அத்யாயத்தில் ஸபரிகர பக்தி யோகத்தையும், ‘நாநா ஶப்தாதி பேதாத்,’ ‘விகல்போऽவிஶிஷ்ட பலத்வாத்’ என்கிற ஸூத்ரபாஷ்யங்களிலும், அநுமாநாதிகரணத்திலும் ‘தஸ்ய ச வஶீகரணம் தச்சரணாகதிரேவ’ என்று நிர்த்தேசிக்கப்பட்ட சரணாகதியையும் நிரூபித்து, நான்காவது அத்யாயத்தில் ஸபரிகரமான புருஷார்த்தத்தை விசதீகரித்து, பக்தி ப்ரபத்திகளின் அதிகாரிகளான சேதநர்களின் ஜாதிபேதத்தை முதல் அத்யாயம் மூன்றாவது பாதத்தில் அபசூத்ராதிகரணத்தில் பக்தி த்ரைவர்ணிகாதிகார மென்றும், சூத்ரர்களுக்கு பக்த்யதிகாரமில்லை யென்றும் நிரூபித்து, இரண்டாவது அத்யாயம் இரண்டாம் பாதம் பத்யுரஸாமஞ்ஜஸ்யாதிகரணத்தில் சைவஸித்தாந்தத்தில் ‘தீக்ஷாப்ரவேஶமாத்ரேண ப்ராஹ்மணோ பவதி க்ஷணாத்’ என்று, ஒரு வ்ரதவிசேஷத்தி

னால் சூத்ரனுக்கு சூத்ரத்வஜாதி போய் ப்ராஹ்மணத்வ ஜாதி வருவதாய்ச் சொல்லுவதை ச்ருதி ஸ்ம்ருதி விருத்தமென்று கண்டித்து, இரண்டாவது அத்யாயம் மூன்றாம் பாதம் அம்சாதிகரணத்தில் ஜீவாத்மாக்களெல்லாம் பகவானுக்கு அப்ருதக்ஸித்த விசேஷண மென்றும், ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபர்களென்றும், ஸர்வவித சரீரத்திலுள்ள ஆத்மாக்களும் ஏகரூபர்களென்றும் ஸாதித்ததன்பேரில் இப்படி ஆத்மாக்கள் ப்ராஹ்மண சூத்ராதி சரீரங்களில் ஏக ரூபர்களாகில், ‘தஸ்மாச்சூத்ர ஸமீபே நாத்யேதவ்யம், தஸ்மாச்சூத்ரோ யஜ்ஞேऽநவக்லுப்த:, அதாஸ்ய வேதமுபஶ்ருண்வதஸ்த்ரபுஜதுப்யாம் ஶ்ரோத்ர ப்ரதிபூரணம் உதாஹரணே ஜிஹ்வாச்சேதோ தாரணே ஶரீரபேத:’ என்று சூத்ரர்களுக்கு வேதச்ரவண நிஷேதமும் ப்ராஹ்மணாதிகளுக்கு வேதாத்யயந விதியும் எப்படிக் கூடுமென்று சங்கித்துக்கொண்டு, ‘அநுஜ்ஞா பரிஹாரௌ தேஹஸம்பந்தாஜ்ஜ்யோதிராதிவத்’ என்கிற ஸூத்ரத்தில், ஆத்மாக்கள் ஏக ரூபர்களாகிலும் சூத்ர தேஹம் அசுத்தமாகையால் அசுத்த தேஹஸம்பந்த ப்ரயுக்தாசுத்தியினால் அந்த சரீரத்தில் ஆத்மா வஸிக்கும் வரையில் அந்த சரீர விசிஷ்டாத்மாவுக்கு வேதச்ரவண நிஷேதம் உபபந்நம். அக்நியானது ஸ்வதச்சுத்தமாகிலும் ச்ரோத்ரிய க்ருஹஸ்தாக்நிக்கும், ச்மசாநஸ்தாக்நிக்கும் ஸ்தாநப்ரயுக்த ஹோமார்ஹத்வாநர்ஹத்வங்கள் போலே இதுவும் விருத்தமன்றென்று ஸாதித்ததனால் சூத்ரர்களுக்கு எவ்வளவு ஜ்ஞாநமுண்டானபோதிலும் ஜ்ஞாநத்தினால் கௌரவ்யராவார்களே தவிர சரீர ஸ்திதி பர்யந்தம் சூத்ரத்வ ஜாதிபோகாதென்று நிரூபித்து, பக்தனுக்கு பக்தியோகத்துக்கு அங்கமாகவும் நித்யமாயும் ப்ரபந்நனுக்கு ப்ரபத்யநுஷ்டாந பூர்வகாலத்தில் சித்தசுத்தியாலே மஹாவிச்வாஸாத்யதிகார ஸம்பாதகமாகவும், ப்ரபத்யநந்தரம் கைங்கர்யமாக யாவஜ்ஜீவம் நித்யமாய் அநுஷ்டிக்க வேண்டியதாயுமிருக்கிற வர்ணாச்ரம தர்மங்களை ‘விஹிதத்வாச்சாச்ரமகர்மாபி’ என்கிற ஸூத்ரத்தில் [illegible]நமில்லாவிட்டாலும் கஞ்ஜத்வ காணத்வாதி ப்ரத்யவாயபாதகமாகவும், ‘ஸந்த்யாஹீநோऽஶுசிர்நித்யமநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு’ ‘ஆஜ்ஞா

[illegible] ॥' என்கிறபடி ஸர்வ கர்மா [illegible] பகவத்பாகவத மர்யாதாதி ரூபாநேகதோஷம் வரு மாகையால் அவஶ்யகர்த்தவ்யமாகவும் நிரூபித்து, பரமைகாந்திக்கு முக்ய கர்த்தவ்யமான பகவதாராதநத்தை நித்யக்ரந்தத்திலும், ப்ரா தாபிமாநகாலிக ப்ரபத்தியை ஸ்ரீரங்கமத்யத்திலும் இப்படியே ஸ்ரீமத் கீதாபாஷ்யத்திலும், தத்வஹித புருஷார்த்தங்களை நிர்ண யித்தருளினார். ஸ்ரீ கூரத்தாழ்வானும் ஸ்ரீ பராஶர பட்டரும் பஞ்சஸ்தவ ஸ்ரீ குணரத்நகோஶ ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவாஷ்ட ஶ்லோ க்யாதிகளில் இவ்வர்த்தம் முக்யமான மோக்ஷார்த்த ப்ரபத்தியை யும், நித்யமான இஜ்யாகாலிக ப்ரபத்தியை ஶரணாகதிமத்யத்தி லும், யோககாலிக ப்ரபத்தியை ஸ்ரீ வைகுண்ட மத்யத்திலும் ஸ்வாநுஷ்டாநமாக அருளிச்செய்து, அநேக சேதநர்களை ஶரணா கத்யநுஷ்டாநத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்து கலிகாலுஷ்ய கௌதம ஶாபாதிகளை நிரஸித்தருளினார்கள். இவ்வர்த்தத்தைக் கணி சித்து நம்மாழ்வாரும் 'கலியுங்கெடும் கண்டுகொண்மின்', 'பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச் சாபம்' என்று அருளிச்செய்தார்.

பிறகு வெகுகாலம்வரையில் ஸ்ரீ பாஷ்யகார ஶிஷ்யபரம்ப ரையிலுள்ள பாகவதர்கள் அனைவரும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்தபடியே தத்வஹித புருஷார்த்த ஜாதிபேத வர்ணாஶ்ரம [த]ர்ம நிர்ணயபூர்வக ஸபரிகர ஶரணாகத்யநுஷ்டாநத்தினாலே [மு]க்த துல்யர்களாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கையில் ஸ்ரீ விஷ்ணு [பு]ராண ஸ்ரீ பாகவதாதிகளில் மஹர்ஷிகள் அருளிச்செய்த கலிதர் [ம]த்தின்படி, கலிபுருஷன், '[illegible]' என்கிறபடியே கோபித்துக்கொண்டு, '[illegible]' என்கிற தன்னுடைய ஸ்வரூபமான கலஹ காரித்வத்தை [ஸ்]ரீ பாஷ்யகாரராலே நிர்ணயிக்கப்பட்ட ஸ்வரூபாத்யர்த்த பஞ்சக [வி]ஷயத்திலும் உபயோகப்படுத்தி நாநாவிதமான பூர்வபக்ஷங்களை [ஏற்]படுத்தி மஹாவிஶ்வாஸத்தைக் குறைத்து நிஷ்கம்பமான தத்வ [ஜ்ஞா]ந பூர்வக ஶரணாகத்யநுஷ்டாநத்திற்கு அநேக ப்ரகார விக் [ந]ங்களைச் செய்தான். அவ்விக்நங்களை நிரஸித்து அர்த்த பஞ்ச [க]த்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டியதற்காக '[illegible]

[illegible] ॥' என்கிறபடியே கலியுகத்தில் அஜ்ஞாந [illegible] ॥' என்கிறபடியே கலியுகத்தில் அஜ்ஞாந [illegible] ப்ராயம் பண்ணி அர்த்தபஞ்சகத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு தீக்ஷித [ஸங்]கல்பம் பண்ணி அர்த்தபஞ்சகத்தை ஸ்தாபிப்பதற்கு ஸ்ரீமந்நிகமாந்தமஹா [தே]ஶிகனாக அவதரித்து அர்த்தபஞ்சக விஷயத்தில் ஶாஸ்த்ராநு ஸாரியான பூர்வபக்ஷங்களை ஸ்ரீ பாஷ்யார்த்த விவரணமான தத்வடீகாதிகரண ஸாராவளீ தத்வமுக்தாகலாப ப்ரக்ருதி ஶாஸ்த்ர க்ரந்தங்களாலே நிராகரண பூர்வமாக ஸ்தாபித்து, ரஹஸ்ய [த்ர]ய ஶங்கைகளை ஶரணாகதி மத்ய விவரணமான நிக்ஷேபரக்ஷா ப்ரதாநமாகிய ஸ்ரீமத் [ர]ஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தாலும் நிராகரித்து அர்த்த பஞ்சகத்தை ஸ்தாபித்து இவ்வர்த்தங்களை அபிஜ்ஞர்களும் பிஜ்ஞர்களும் அநுஸந்திக்கும்படி உபதேஶ ரஹஸ்யங்களும் ஸங்க்ரஹமாக [illegible] ஶாஸ்த்ரீ ஸூக்ஷ்ணர்களும் ஸங்க்ரஹமாக அநுஸந்திக்கும்படி உசந்த ப்ரபந்தங்களைச் செய்தருளி, அநந்த கல்யாண குண விக்ரஹ விபூதி பரிபூர்ணனுக்கு ப்ரஸாதத்தை உண்டுபண்ணி, ஆநுஷங்கிக மாக அபேக்ஷித ஸர்வபுருஷார்த்தங்களை நாம் பெறுவதற்காகவும் அநுஸந்தாந மாத்ரத்தினாலேயே நமக்கு பகவத்விஷயத்தில் சித்த ரஞ்ஜகமாகவும் ஸர்வ வேதாந்தார்த்த கர்ப்பமாயுமுள்ள ஸ்தோத்ரங்களையும் செய்தருளி, இப்படி 120-க்ரந்தங்களாலும் லோகோஜ்ஜீவநம் செய்தருளினார்.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த ஜாதிபேத வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களில் வரும் கலக்கங்களை ஶமிப்பித்து, அவைகளை ஸ்தா பித்து, உபதேஶாநுஷ்டாநாநுஷ்டாபக க்ரந்த கரணங்களாலே அஸ்மதாதிகளை உஜ்ஜீவிப்பித்தபடியால், தென்னாசார்ய ஸம்ப்ர தாய கூடஸ்தர்களான ஸ்ரீ சோளஸிம்ஹபுரம் தொட்டயாசார்யர் ஸ்ரீப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணன் முதலானவர்களும் திருவேங் கடமுடையானுடைய அர்ச்சாவதாரத்தைக்காட்டிலும் இந்த நிக மாந்த மஹாதேசிக ரூப விபவாவதாரத்தில் செய்தருளின லோ கோஜ்ஜீவநத்தில் க்ருதஜ்ஞர்களாய் ஸ்ரீஸ்வாமி ஸம்ப்ரதாயத்தை ஆதரித்து ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த ஶததூஷணிக்குச் சண்ட மாருதமென்று ஓர் வ்யாக்யாநத்தையும், ஸ்ரீ தேசிகன் திருவவதார ப்ரக்ருதி ஸமஸ்த சரித்ரங்களையும் ப்ரகாஶிப்பிக்கிற வைபவ ப்ர காஶிகையையும் த்வாதஶ ப்ராஸத்தில் ஸ்ரீ தேசிக விம்ஶதி என் னும் ஓர் ஸ்தோத்ரத்தையும் ஸ்ரீ தொட்டயாசார்யரும், ஸ்ரீ ஸ்வாமி:

வைபவ ப்ரகாஶகமான ‘ஸவர்தந்த்ர ஸ்வதந்த்ரஸ்வாஸ ஶாஸ்த்ரீ வ்யூஹாநத: । ஸ்ரீவெங்கடாத்ரிநாயொஸஸவலாக்ஷாதவெஷாஸ தெஶிக: ॥’ என்றும், ‘வெதெஸஞாதவெதெ கோநிஜநவவதெ ஸூர்யநிதூவஙோதெ ஸங்கிணெ ஸவர்வணெ ஸதிதநந ஶ்ரணெ நிஷ்ட ஶாணெ வஶரணெ । ஶாயாவாதெ ஸஶௌதெஶிக ஸ்ஷவஶாஸ்த்ரநூவாதெ விவாதெ யதிந்தூணாய யொஸஜீ ஸஜயதா ஐமவாநு விஷவணாவதாரா: ॥’ இத்யாதி ஸப்ததி ஶ்லோகரத்னமாலிகையை ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணனும் செய்தருளினபடியால், அதை யநுஸரித்துத் தென்னசார்ய ஸம்ப்ரதாயத்திலும் அநேகர் இப்ரபத்தியை அநுஷ்டித்து வருகிறார்கள். வயலூர் மன்னப்பங்கார் ஸ்வாமி தேசிக நூற்றந்தாதியும், ஸ்ரீ தொட்டயாசார்யர் ஶிஷ்யராகிய பெரியப்பங்கார் மணிப்ரவாள தேசிக வைபவப்ரகாஶிகையும் செய்தருளி, க்ருதஜ்ஞர்களாயிருக்கிறார்கள். ஆகையால், நாமெல்லாரும் ஏகமதிகளாயிருந்து ஸ்ரீ பாஷ்ய கீதாபாஷ்ய பகவத்விஷயாதிகளையும் ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாராதிகளையும் ஸதாசார்ய முகமாகக் காலக்ஷேபம் பண்ணி, ஶரணாகதியாகிற ஆத்மவிவாஹத்தைப்பண்ணிக்கொண்டு பர்த்தாவான ஶ்ரிய:பதியான நாராயணனுக்கு ‘ஸதீவப்ரியபர்தாரம்’ என்கிறபடி அபிமதமநாதி பாஞ்சராத்ரிக கைங்கர்ய நிரதர்களாய், ‘யயஸ: கஸிணொரஷ்ஸ்ய ஶ்ரீதஸ்யாஸி ஜநஸ்ய வ । வெஷவாஸ்த்ரதீஸாரவெஸ்யோவாதிஸ்ரஜிஷ ॥’ என்கிறபடியே அந்தந்த திவ்யதேஶத்தில், ‘யத்ரிஜிதவிகாஸவர்ணொவிஷ்ணாராய தநவெஸ ।’ என்கிறபடி பகவத் ஸந்நிதியிலிருந்து பகவத் ஸந்நிதிகளைச் சீர்திருத்திக்கொண்டு ஸ்ரீ பாஷ்யகார நியமித பஞ்சவித கைங்கர்யங்களை அநுஷ்டித்துக்கொண்டு ஆநுஷங்கிகமாக ஶரீராரோக்யாதி ஸர்வ புருஷார்த்தங்களையும் பெற்று வாழும்படி ஸங்கல்பிக்க வேணுமென்று ஸ்ரீ பாஷ்யகார நிமமாந்தேசிகாதி பூர்வாசார்யாராத்யனை ஸ்ரீ லக்ஷ்மீ ஹயக்ரீவனை ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷ்யக்ஷீரஸ்ரீஹயாஸ்யோராயிவ:।
ஸ்ரீரங்கஸ்ராதிஸாயதஸ்ஜநஸ்ஷ்டாவொஷ்யாதிதம் ॥
ஶ்ரணவெஶஹாஶோஸ்வஸ்ஸிஸ்வஹவிதூவெஶ:।
நூஸ்நாதிஶிக்ஷாக்ஷாத்யூஷ்டஸ்ரூஹாத்காஸீரதீவ ॥

(ஹிதநிரூபணம் ஸமாப்தம்.)

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] ஸித்தார்த்தி ஆடி மீ [ஸஞ்சிகை 10.

20 JUL 1919
MADRAS

த்ருஸ்வநகஸஸம் தஸாவணம் ஶவிகாஶமனாவாஶஸ்வாஶ டயாதெ - வஶஷகாவஸ்தாநாஸ்ஜெ விஜயஸவெ ஶதிரஸ்ர தெஸவஷ்ரா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பரதேவதா நிஶ்சயம்.

ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி லயகாரணனைப்பற்றித் தர்மபுத்ரருடைய ப்ரஶ்நத்துக்கு ப்ரதிவசனம் இவ்வண்ணம் மஹாபாரதத்தில் சொல்லப் படுகின்றது.

“நாராயணொ ஜகந்மூர்த்திரந்தராத்மா ஸநாதந:। ஸொக்ஷரஸ்தோ நிர்வொ வ்யாபக:ப்ரஹு:॥ ஸ்ரூதெ: வாதெதிஜ்ஜ்ஞெ ரஸ்ரொவா: । ஸ ஸிஸ்ஸக்ஷாஸ்ஸ ஸ்ரூஷா ஜஸ்ரஜஸ வஸவஷம் ப்ரஹா: ॥ ஶாநவொநாஸ ய: வஸவ: விஸ்ரதாவெ ஸஹஸி: । அநாதிநிதநொதெவ: தயா:ஸ்ஜொ ஜாஶா: ॥ அவ்யக்த ஐகி விவ்யா த: ஶாஶ்வதொ: யாக்ஷயொ:வ்யய: । யத:ஸ்ருஷ்டாநி ஸ்ரூதாநி திஷ்ட்டந்தி ஸ்ரேம ॥ ஸொஸ்ரஜஸ ஸ்ரயஸ தெவொ ஹோம்தம் நாஸநாஸ:।”

[அதாவது: ஜகத்தை ஶரீரமாயுடையவனும், ஸர்வ பூதங்களுக்குள்ளும் அந்தராத்மாவா யிருப்பவனும், என்று முள்ளவனும்

சலநமற்றவனும், நாமாரஹிதனும், காணக்கூடாதவனும், ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றவனும், யாவத்தையும் வ்யாபித்து நிற்பவனும், யாவர்க்கு மீசனும், என்றும் ப்ரக்ருதியை அதிக்ரமித்தவனும், இந்த்ரியங்கட்கு விஷயமாகாதவனுமாய் இருக்கின்ற நாராயணன், ப்ரபஞ்ச ஸ்ருஷ்டியை ஸங்கல்பித்தவனாய்க்கொண்டு, ஸ்வஶக்திலேசத்தினின்று மாநஸனென்று மஹர்ஷிகளால் அறியப்பட்ட பூர்விகதேவனும், ஆத்யந்தமற்றவனும், ஜராமரணமில்லாதவனும், ஆயுதங்களால் பேதிக்கக் கூடாதவனும், அவ்யக்தனென்றும் ஶாஶ்வதனென்றும் க்ஷயமற்றவனென்றும் நாசமற்றவனென்றும் க்யாதியுள்ளவனும், எவனிடம் பூதங்கள் உண்டாகி நிலைத்து லயிக்கின்றனவோ, அப்படிப்பட்ட புருஷனை ப்ரபு ஸ்ருஷ்டித்தார். அந்த மாநஸனெனும் தேவன் முதலில் மஹத் என்று சொல்லப்படுவதை ஸ்ருஷ்டித்தார்.]

'ஸர்வேஶ்வர: ஸர்வமய: ஸ ஸர்வப்ரவர்த்தக: | ஸர்வா
த்மா ஸர்வஶக்தி: ஸர்வகாரணகாரணம் || ஸர்வஸாதாரண
ஸ்ஸர்வைருபாஸ்யோ மஹாத்மபி: | வாஸுதேவேதி விக்யாத
ஸ்தம் விதித்வாऽம்ருதமஶ்நுதே ||'

[அதாவது: அவன் ஸர்வேஶ்வரன்; ஸர்வமயன்; ஸர்வ ப்ரவ்ருத்திக்கும் காரணபூதன்; ஸர்வாத்மா; ஸர்வஶக்தி; ஸர்வ காரணங்களுக்கும் முடிவான காரணம்; யாவர்க்கும் ஸமானன்; ஸர்வ மஹாத்மாக்களாலும் உபாஸிக்கப்பட்டவன்; அவன் வாஸுதேவனென்று விசேஷமாகச் சொல்லப்படுகின்றான்; அவனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவன் அம்ருதத்தை அநுபவிக்கின்றான்.] இவ்வண்ணம், மநு ப்ருஹஸ்பதிக்குச் சொன்ன விஷயம் மோக்ஷதர்மத்தில் காணப்படுகின்றது.

'மநஸோ மஹதீ புத்திர் புத்தே: காலோ மஹாந் ஸ்ம்ருத: ||
காலாச்ச பகவாந்விஷ்ணுர் யஸ்ய ஸர்வமிதம் ஜகத் | நாதிர்ந
மத்யம் நைவாந்தஸ் தஸ்ய தேவஸ்ய வித்யதே || அநாதித்வாதமத்ய
த்வாதநந்தத்வாச்ச ஸோऽவ்யய: | அத்யேதி ஸர்வது:காநி து:
கம் ஹ்யந்தவதுச்யதே || தத்ப்ரஹ்ம பரமம் ப்ரோக்தம் தத்தாம
பரமம் பதம் | தத்கத்வா காலவிஷயாத் விமுக்தா மோக்ஷமாஶ்ரிதா: ||'

[அதாவது: மநஸ்ஸைக்காட்டிலும் புத்தி பெரியது; புத்தியைக்காட்டிலும் காலம் பெரிதென்று யோசிக்கப்பட்டது. எவனுடைய வஶத்தில் இந்த ஸர்வப்ரபஞ்சமும் உளதோ அந்த ஷாட்குண்ய பரிபூர்ணனான விஷ்ணுவானவர் காலத்தைக்காட்டிலும் மிக்கவர்; அந்தத் தேவனுக்கு ஆதியுமில்லை, மத்யமுமில்லை, அந்தமுமில்லை; அந்த ஶாஶ்வதனான பகவான் ஆதிமத்யாந்தரஹிதராதலால் ஸர்வஸம்ஸார துக்கங்களையும் அதிக்ரமிக்கின்றார்; அந்தவத்தானவைகளுக்குத்தான் துக்க ஸம்பந்தம் சொல்லப்படுகின்றது; அவர்தான் பரப்ரஹ்மம்; அவருடைய ஸ்தாநம்தான் பரமபதம்; அதை அடைந்தவர்கள் காலத்துக்குள்பட்ட விஷயங்களினின்று, விடுபட்டவர்களாய் ஸ்வமோக்ஷத்தைப் பெறுகின்றார்கள்.], இதுவும் மோக்ஷதர்மத்தில் மநுவினுடைய வசநம்.

ஏகாந்திகள் மதம்; வஸு எனும் ராஜன்.

ப்ரஸித்தமாக இந்த்ரனுடைய ஸகாவெனப் பெயர்பெற்ற உபரிசரனென்றும் வஸுவென்றும் சொல்லப்பட்ட அதிராஜன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் நாராயண பக்தன்; மஹா தார்மிகன்; நாராயண ப்ரஸாதத்தால அவன் ஸாம்ராஜ்யத்தை அடைந்திருந்தான்; பூர்வம் ஸூர்யனால் ப்ரதிஷ்டிதமான ஸாத்வத ஸம்ப்ரதாயத்தில் நிஷ்டையுடையவனாய்ப் பகவானை ஆராதித்தான்; ஆராதித ஶேஷத்தால் பிதாமஹர்களைப் பூஜித்தான்; பித்ருஶேஷத்தால் விப்ரர்களையும் ஆஶ்ரிதர்களையும் ஸம்த்ருப்தி செய்துவிட்டுத் தான் புஜித்தான். வஸுவெனும் ஸம்ராட் ஸத்யபரன்; ஸர்வபூதங்களிடமும் தயையுள்ளவன்; ஸர்வபாவங்களாலும், ஆதிமத்யாந்தரஹிதனும் ஶாஶ்வதனும் ஜகத்ஸ்ரஷ்டாவுமான ஜநார்த்தனனைப் பஜித்தவன். இவ்வண்ணம் நாராயண பராயணனாகி இருந்த வஸுவுடன் ஏகாஸநத்திலுட்காரவும், ஒரே பங்க்தியில் படுக்கவும் தேவராஜன் உகந்தான். ['ஆத்மா ராஜ்யம் தநம் சைவ கலத்ரம் வாஹநம் ததா | யதேதத் பகவத ஸர்வமிதி தத் ப்ரேக்ஷிதம் ஸதா ||'] அந்த வஸுவெனும் ராஜன், தன்னையும், தனது ராஜ்யத்தையும், பத்நியையும், வாஹநம் முதலான ஸர்வத்தையும் பகவத் ஸொத்துக்களாக நினைத்து, யாவத்தையும் எப்போதும் பகவானுக்கென்றே ஸமர்ப்பித்து நின்றான். காம்ய நைமித்திக ரூபமான யஜ்ஞாதி கர்மங்களனைத்தையும்

அந்த ராஜன் ஸாத்வத விதிகளை அநுஸரித்து நியமமாகச் செய்துகொண்டு வந்தான். அந்த மஹாத்மாவினுடைய க்ருஹத்தில் பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ர மறிந்தவர்க்குள் ஶ்ரேஷ்டர்கள் பகவந்நிவேதிதமான அந்நாதிகளால் முதலில் ஆராதிக்கப்பட்டார்கள். சத்ருக்களை ஜயித்த அந்த மஹாராஜன் தர்மமார்க்கம் தவறாமல் ஸ்வராஜ்யத்தை ஆண்டகாலத்தில், அவனுடைய வாக்கினின்று பொய்யொன்றும் வந்ததில்லை; அவனுடைய மநஸ்ஸு யாதொரு கெட்டையும் எண்ணினதில்லை; எள்ளளவும் அவனுடைய சரீரத்தால் அவன் பாபத்தொழில் செய்திலன்.

ஸப்தசித்ரஶிகண்டிகள் என்று சொல்லப்பட்ட மரீசி, அத்ரி முதலான ருஷிகள் பகவத்ஶாஸ்த்ரத்தைப் பண்ணி பாவர்த்திப்பித்தார்களென்று சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் இந்த ஶாஸ்த்ரத்தை ப்ருஹஸ்பதிக்கு உபதேசித்துவிட்டுத் தபஸ் செய்யும்படி இஷ்டதேசத்துக்குச் சென்றார்கள். தேவ புரோஹிதரான ப்ருஹஸ்பதி, அங்கிரஸ் எனும் ருஷியினுடையபுத்ரர். உபரிசரவஸு எனும் ராஜன் அவருடைய ஶிஷ்யனாயினன்; சித்ரஶிகண்டிகளால் பண்ணப்பட்ட ஶாஸ்த்ரத்தை அவன் ப்ருஹஸ்பதியினிடம் அத்யயநம் செய்தார். பூர்வமே பல யாகங்கள் செய்து சித்தஶுத்தி யடைந்த அந்த ராஜன், தேவலோகத்தை இந்த்ரன் அரசாண்டபடியே, இந்த லோகத்தைத் தானும் அரசாண்டான். அவன் ஒரு பெரிய அஶ்வமேத யாகம் செய்தான்; அந்த ஸமயத்தில் ப்ருஹஸ்பதி ஹோதாவாக இருந்தார். ப்ரஜாபதிபுத்ரர்களான ஏகதர், த்விதர், த்ரிதர் முதலானோர் அப்போது ஸதஸ்யர்களா யிருந்தார்கள். தநுஷர், ரைபயர், அர்வாவஸு, பராவஸு, மேதாதிதி, தாண்ட்யர், ஶாந்தி, வேதஶிரஸ், ஶாலிஹோத்ரருடைய பிதாவான கபிலர், கடர், தித்திரி, கண்வர், தேவஹோத்ரர் முதலானவர்களும் சேர்ந்து, பதினாறு ருஷிகள் ஸதஸ்யர்களானார்கள். அந்த மஹா யஜ்ஞத்தில் ஸர்வ ஸம்பாரங்களும சேகரிக்கப்பட்டன. ராஜாவினுடைய இஷ்டப்படி அந்த யாகத்தில் பசு ஹிம்ஸை விலக்கப்பட்டது. அவன் ஸர்வ ஹிம்ஸையையும் ஒழித்தவன்; ஶுத்தன்; பெருந்தன்மையுடையவன்; ஆசைகளை விட்டவன்; வைதிக கர்மங்களறிந்தவன்; அந்த யாகத்தின் பொருட்டு ஆரண்யோத்பந்நங்களான ஸாமக்ரிகளே சேர்க்கப்பட்டன. அந்த யாகத்தினால் புராதநனான தேவாதிராஜன் ப்ரீதனானார். அவருடைய த்ருஷ்டிகளுக்கு விஷயராகாத

பகவான் அவனுடைய த்ருஷ்டிக்கு விஷயரானார்; ஸ்வபாகமான புரோடாஶத்தை ஆக்ராணம் பண்ணி ஸ்வயமே க்ரஹித்தார். அத்ருஶ்யனான ஹரியால் ஹவிர்பாகம் கொண்டு போகப்பட்டதை ப்ருஹஸ்பதி கண்ணுற்றுக் கோபங்கொண்டு, ஸ்ருக்கை ஆகாசத்தில் எறிந்தார். "இதோ யக்ஞபாகத்தை ஸமர்ப்பிக்கிறேன்; என் எதிரில் வந்து பகவான் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். நான் ஸமர்ப்பித்த யக்ஞபாகங்களைத் தேவதாந்தரங்கள் ஸ்வயமே எனது ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஸ்வீகரித்தனர். அப்படியிருக்கப் பகவான் மாத்ரம் ஏன் எனக்குத் தர்சநம் தந்திலர்?" என்று உபரிசரவஸுவைப் பார்த்துச் சொன்னார்.

பிறகு, அந்த ராஜனும் ஸதஸ்யர்களும் ப்ருஹஸ்பதியைப் பல விதமாக வேண்டிக்கொண்டனர். ஆனால், ராஜா பிஷ்டபசுவைக் கொண்டு யாகம் புரிந்து பரதேவதையை ஸாக்ஷாத்காரமாகத் தர்சித்த விஷயம், தனக்கு அவமதியாகச் செய்யப்பட்டதாக நினைத்துக்கொண்டு, ப்ருஹஸ்பதி கோபத்தோடு யாகத்தை நிறுத்திவிட்டார். வஸுவும், "பசு ஹிம்ஸையானது யஜுர்வேதம் முதலான மந்த்ரங்களாலேயே தகையப்பட்டது; நான் தகைந்த விஷயமன்று. ஏகாந்த பக்தியால் ஹரியை நான் தர்சிக்கின்றேன். தேவரீர் எனக்கு ஆசார்யனாயிருந்து என்மீது கோபம் செய்யத் தகாது" என்று சொன்னார். அதனால் ப்ருஹஸ்பதி ஶாந்தராகவில்லை. ஏகதர் முதலானவர்கள் ப்ருஹஸ்பதியைப் பார்த்து "நீர் இவ்வண்ணம் கோபம் கொள்ளக்கூடாது. க்ருதயு தர்மத்தின்படி ஒருவர்க்கும் கோபம் வரக்கூடாது. நீர் இப்போது எந்தப் பகவானுக்கு யஜ்ஞபாகம் ஸமர்ப்பித்தீரோ, அந்தப் பகவானை முற்றிலும் கோபமில்லாதவர். நீராவது நாங்களாவது அவரைத் தர்ஸிப்பதென்பது ஸாத்ய விஷயமன்று. அவருடைய ப்ரஸாதத்தைப் பெற்றவன்தான் அவரைத் தர்சிக்க ஸமர்த்தன்" என்று சொல்லித் தாங்கள் பகவத் தர்சநநிமித்தமாகச் செய்த ப்ரயத்நங்களையும், அது பலிக்காமல் போனதையும் விஸ்தாரமாக ப்ருஹஸ்பதிக்குச் சொன்னார்கள். "இவ்வண்ணம் மஹாதபஸ் செய்தும், ஹவ்யகவ்யங்களால் ஆராதித்தும், நாங்கள் பகவானைத் தர்சிக்கவில்லை. அந்த நாராயணன் உமது தர்சநத்துக்கு எவ்வண்ணம் விஷயமாவர்?" இவ்வண்ணம் ஏகதர் முதலானவர்கள் சொன்னதைக்கேட்டு ப்ருஹஸ்பதி யாகத்தை க்ரமமாக ஸமாப்தி செய்து,

தார். யாகம் முடிந்தபிறகு வஸு எனும் ராஜனும் ஸ்வராஜ்ய பரிபாலனத்தை ஸரியாக நடத்திவந்தான்.

இது கர்ம பூமி; ஸ்வர்க்கம் போகஸ்தானம். இந்த்ரன் யஜ்ஞம் செய்வதற்கென்று பூமிக்கு வந்தார். அப்போது ப்ருஹஸ்பதி முதலான ருஷிகள் பிஷ்ட பசுவைக்கொண்டு யாகத்தை நடத்த யோசித்தார்கள். தேவர்கள் ஸாக்ஷாத் பசுவே (ஆடு) வேண்டுமென்றனர். ருஷிகள், "வேதம் பீஜங்களைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தைச் செய்யச் சொல்கின்றது. பீஜமென்றால் அஜந்தான். வெள்ளாட்டைக் கொல்லவேண்டியதில்லை. இது க்ருதயுகம். இதில் பசு ஹிம்ஸை எவ்வண்ணம் செய்யப்பொருந்தும்?" என்று சொன்னார்கள்.

அந்த ஸமயத்தில் வஸு எனும் ராஜன் அவ்விடம் ப்ராப்தமானான். தேவர்களும் ருஷிகளும் தங்களுடைய ஸம்வாத விஷயத்தில் அவனை ஸம்சய நிவர்த்தகனாக எண்ணினார்கள். "இவன் பல யஜ்ஞங்கள் செய்தவன்; நாபதிகளுக்குள் ச்ரேஷ்டன்; ஸர்வபூதங்கட்கும் ஹிதம் செய்பவன். இவன் ஸரியாகச் சொல்லுவன்" என்று அவர்கள் யோசித்துப் பின்பு அவனைக் கேட்டார்கள். வஸுவும் இருவர் பக்ஷங்களையும் கேட்டறிந்துகொண்டு தேவர்கள் பக்ஷத்தில் நின்று தீர்மானம் சொன்னான். ருஷிகள் அவனிடம் கோபங்கொண்டு, "ராஜன்! நீர் வேத ஸூத்ர விருத்தமாகச் சொன்னீராகில் உமக்கு இதுமுதல் ஆகாச கமனம் நின்றுபோகட்டும்; பூமிக்குள் ஓர் பள்ளத்தில் ப்ரவேசித்திருப்பீர்; நாங்கள் வேதவிரோதமாகச் சொன்னால் எங்கட்கு அந்தக் கதியுண்டாகட்டும்" என்று சபித்தார்கள். உடனே பூமியில் ஒரு பிலத்தின்கண் வஸு விழுந்தான். பகவான் அவனுடைய ஸ்மரணத்தை மாத்ரம் காப்பாற்றினார். தேவர்கள் சேர்ந்து மஹாத்மாவான அந்த ராஜனுக்கு அநுகூலத்தை யோசித்தார்கள். "ராஜன்! நீர் ப்ரஹ்மண்ய தேவபக்தன்; ஹரி ஸர்வ ஸுராஸுர குரு; பகவான் உம்மிடம் ப்ரீதிகொண்டவர்; காலத்தில் பாப மோசநத்தைச் செய்தருளுவர். ஆனால், இப்போது ருஷிகளுடைய வாக்கையும் பலமாக்க வேண்டியவர். எங்கள் ப்ரியத்தை உத்தேசித்து நீர் விருத்தமாகச் சொன்னீர். ஆதலால், மந்த்ர ஸஹிதமாக ப்ராஹ்மணர்களால் யஜ்ஞங்களில் ஆஹுதியாகப் பண்ணப்பட்ட வஸுதாரையானது உமக்கு ஆஹாரமாகும். உமது சரீரத்தில் ச்ரமமுண்டாகாது; உமக்கு க்ஷுத்பிபாஸையால வாட்டமும்

இராது. உமக்குத் தேஜஸ் வ்ருத்தியடையும். பகவானும் காலத்தில் உமக்கு ப்ரஹ்மலோக ப்ராப்தியை அநுக்ரஹிப்பர்" என்று தேவர்கள் வஸுவுக்கு வரப்ரதானம் பண்ணினார்கள். பிறகு தேவர்கள் பிஷ்டபசுவைக்கொண்டு ஸ்வயாக ஸமாப்தியைச் செய்தார்கள்.

வஸுவும் தானிருந்த விவரத்தில், பகவந் முகோத்கதங்களான மந்த்ரங்களை ஜபித்துக்கொண்டும், நிதமும் பஞ்சமஹா யஜ்ஞங்களால் நாராயணனை ஆராதித்துக்கொண்டும் காலங்கழித்தான். அநந்ய பக்தியுடன் வஸு பண்ணிக்கொண்டு வந்த ஆராதனத்தால் நாராயணன் துஷ்டரானார். பிறகு, பூமியின் விவரத்திலிருந்து வஸுவை முன்போல் ஆகாச காமியாகப் பண்ணும்படி பகவான் கருத்மானை ஆஜ்ஞாபித்தார். கருத்மான் அவ்வண்ணம் புரியவே வஸுவும் ப்ரஹ்ம லோகம் சென்றார்.

ஏகாந்திகள் ஸம்ப்ரதாயத்தின் தத்கால ஸ்திதி.

நம் பூர்வாசார்யர்கள் ப்ரமாண சரணர்கள். அந்ய ஸம்ப்ரதாயாசார்யர்களான சங்கரர் ஆநந்த தீர்த்தர் முதலானோர்களும், அவ்வவர் அபிப்ராயப்படி ப்ரமாணங்களை அதிக்ரமித்து, ஸம்ப்ரதாயங்களை ஏற்படுத்த எண்ணினார்களில்லை. மூல ப்ரமாணங்கள் யாவர்க்கும் ஸமானமே. அவற்றின் தாத்பர்ய சிந்தனையில் யோசனைகள் பேதிக்கின்றன. இன்னும் ப்ராசீந ஸாங்க்யயோக மீமாம்ஸாதி மதங்களுடைய ப்ரவர்த்தகர்களும், வேத ப்ராமாண்யத்தை ஒப்புக்கொண்டே ஸித்தாந்தங்களைக் கல்பித்தார்கள். வேதங்களுடைய அநாதிமத்வத்தையும் அபௌருஷேயத்வத்தையும் அவர்கள் ஈஷத்தும் சங்கித்தவர்கள் அல்லர். தத்காலம் ஹேதுவாதங்கள் பலக்கின்றன. நம் பூர்வாசார்யர்கள், ஸ்வகாலவர்த்திகளாயிருந்த ஹைதுகர்களை நிரஸித்து ஸம்ப்ரதாயத்தை ரக்ஷித்தார்கள். தத்வ ஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தர்களாயிருந்த அவர்கள், இப்போது அவதரித்தார்களாகில் தத்கால ஹைதுகர்களுடைய துர்வாதங்களையும் கண்டிப்பார்கள் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லை.

ஆனால், ஹேதுவாதங்களுடைய நிரஸநங்களைத் தத்கால நாஸ்திகர்கள் எதிர்பார்க்கின்றார்களில்லை. தேசகால வைகுண்யங்களும், அப்யஸிக்கப்பட்ட வித்யைகளும், தத்வ விசாரங்களுக்கு அவகாசம் கொடாமலே பகு ஜனங்கள் மனஸ்ஸினின்று பா

லோகசிந்தனையை நிவர்த்திக்கின்றன. நித்ய கர்மங்கள் ஸாக்ஷாத்தாக ஈஸ்வராராதநங்கள் என்று தத்காலச் சிறுவர் யோசிப்பதற்காக, ஈஸ்வரன் ஒருவன் உளன் எனும் விஸ்வாஸம், அவனுடைய ஆஜ்ஞாதர்மகமான மாஸ்த்ரங்களில் விஸ்வாஸம், அவனுடைய ஸேவையில் ப்ரீதி, அதனுடைய பலத்தில் ருசி, இவைபோன்ற ஸாமக்ரிகள் வேண்டும். விசேஷமாகப் படிக்காமலே, இவற்றின் அபாவம் சிறுவர் சித்தங்களில் குடிகொள்கின்றன. இந்த ஸ்திதியானது நம்முடைய தேசத்திற்குத் தனிமையில் உண்டானதன்று. உலகமெங்கும் இதுவே வழக்கமாய்ப் போய்க்கொண்டிருக்கின்றது.

நீண்டகாலம் தொடங்கி ஏற்பட்ட லோக மர்யாதைகள் குலையலாம். மறுபடியும் மர்யாதைகள் ஏற்படுவது துர்லபம். அவற்றை உண்டுபண்ணும் அதிகாரிகள் இனி உலகத்தில் உதிப்பது அரிது. தர்மம் என்பது மநுஷ்யக்ருதமாக யோசிக்கத்தக்கதன்று. 'நாவிஷ்ணு: ப்ருதிவீபதி:', 'க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்' என்கிற வசநங்கள் ஈஸ்வரனையும் தர்மத்தையும் பேதமின்றி வ்யவஹரிக்கின்றன. 'ஸத்யம்வத', 'தர்மம்சர' எனும் விதிகள் ஓர் காலத்தில் உண்டானவையல்ல. அவை அநாதியானபடியால் இவைகள் 'ஏஷ ஆதேஶ:', 'ஏஷ உபதேஶ:', 'ஏஷா வேதோபநிஷத்' என்கிறபடியே அநாதிஸித்த விதிகளாய்ச் சொல்லப்பட்டன. ஶாஸ்வத தர்மங்கள் நிலைப்படவேண்டியும், மர்யாதைகள், குலையாதபடியை யோசித்தும், வ்ருத்தியும் கர்மமும் மநுஷ்யர்கள் பேதிக்கவேண்டியபடியால் பாரம்பர்ய க்ரமத்தில் அவற்றை விபஜித்தும், யாவரும் ஸ்வதர்ம நிஷ்டர்களாக நின்றால் இங்கே ஸுகமும், லோகாந்தரத்தில் ஶ்ரேயஸ்ஸும் கைகூடுமென்று பூர்வகாலத்திலிருந்த ருஷிகள் யோசித்தார்கள். அவர்கள் யோசனைப்படி வர்ணபேதங்களும் ஆஶ்ரமபேதங்களும் ரக்ஷிக்கப்பட்டு வந்தன. ஸ்வதர்மங்களே பகவதாராதநமாக அநுஷ்டிக்கப்பட்டால், அவை இந்த லோகத்தில் க்ஷேமத்தையும், மறுமையில் முக்தியையும் ஸாதித்துக்கொடுக்கின்றன. ஆனால், இப்போது பரராலே தேசாக்ரமணம் உண்டாகிப் பரர் வித்யையால் தேசவித்யைக்கு நாசமும் எட்டிப் பார்க்கின்றது. இப்படிப்பட்ட ஸந்தர்ப்பத்தில், முமுக்ஷுத்வத்துக்கே அபாயம் நேரிட்ட தசையில், வர்ணாஶ்ரம

தர்மமெனப்பட்ட ஸநாதந தர்மாநுஷ்டாநம் மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநத்துக்குப் பூர்வம் அதிகாரஸித்தியின் பொருட்டும், மோக்ஷோபாயாநுஷ்டாநத்தின் பிறகு வித்யாங்கமாகவும், அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டுமென்று சொல்லுகிற நம்முடைய ஸத் ஸம்ப்ரதாயம் நிலைக்குமென்பதில் நமக்கு நம்பிக்கை குன்றுகின்றது.

Havell துரையானவர், "In all sound sytems of education, national culture—the traditions of national life and thought—must harmonise entirely with the school and university teaching which should only be complementary or supplementary of the other. The fault of the Anglo-Indian educational system—the heinous and completely damning fault which has not been removed by recent attempts at reform—is that instead of harmonising with, and supplementing, national culture, it is completely antagonistic to and destructive of it" என்று, தத்கால பாஶ்சாத்ய வித்யாப்யாஸமானது தேசவித்யாநாஶ ஹேதுவாகின்றதாகச் சொன்னார். இன்னும் தமது யோசனையை த்ருடப்படுத்தும் பொருட்டு, "The system has destroyed in Indians the love of their own literature, the quickening soul of a people, and their delight in their own arts, and worst of all, their repose in their own traditional and national religion," என்கிறபடியே, Sir George Birdwood என்பவருடைய ஸமாநாபிப்ராயத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகின்றார். இந்த விஷயத்தைப்பற்றி Sir John Woodroffe எனும் மஹானுடைய "India Civilized" எனும் புஸ்தகத்தை யாவரும் படிக்கப்பொருந்தும். "A class arose * * which finding everything western to be good neglected its own ancient heritage; which lost soul—life, became imitative and lived upon the borrowed ideas of others and not upon its own." என்று பாஶ்சாத்ய வித்யாப்ரயோஜநத்தை Woodroffe துரை விவரித்தார்.

இவ்வண்ணம் தத்காலம் ப்ரசுரமாக அப்யஸிக்கப்படும் வி
யா பலங்களை விவரித்தோம். இப்பலங்கள் வ்ருத்தியடைய அ
காரிகளும் உண்டாயிருக்கின்றார்கள். இந்த மாஸம், சென்ற
ஸம், 'Modern Review' எனும் பத்ரிகையில் விவேகாநந்த ப

றொருவர், விவேகாநந்தருடைய சில அபிப்ராய விசேஷங்களைப் பற்றி விஸ்தரித்து எழுதியிருக்கின்றார். அதை நாம் படித்து வருந்தினோம். விவேகாநந்தர் தாம் அங்கீகரிக்காத விஷயங்களைப் பற்றித்தூஷிப்பதில் யுக்தாயுக்த விசாரம் செய்யாதவர் போல் தோன்றுகின்றது. தாம் எண்ணியதெல்லாம் தத்வமென்று அவர் எண்ணினார் என்பதில் நாம் குற்றங் கூறோம். அக்காரணத்தாலேயே அந்யாபிப்ராயங் கொண்டவர்கள் தடஸ்தர்கள் யோசனையில், tyrants and hypocrites ஆகமாட்டார்கள். "Ramanuja and Sankara seem to have been mere pandits with much narrowness of heart", "Dry pedantry of the pandit—and the feeling of only oneself attaining salvation" என்று வாய் கூசாமல் விவேகாநந்தர் சொன்னார். பகவத் ப்ராப்தி அஶாந்தாத்மாக்களுக்கு இல்லையென்று உபநிஷத் சொல்லிற்று. 'ஆத்மா தஸ்ய கார்யம் ந வித்யதே', என்று கீதாசார்யன் சொன்னார். ஸர்வ பாபங்களையும் க்ஷமித்தருள ஶக்தனான ஶரண்யன் ப்ரஹ்மவித்துக்களிடம் பண்ணப்பட்ட அபசாரத்தைமாத்ரம் விலக்காக வைத்தான். இவ்வளவு க்ரோதமும் மோஹமும் விவேகாநந்தர்க்கு உண்டாகக் காரணம் காணோம். வர்ணாஶ்ரம பேதங்களும் அவற்றிற்குரிய தர்மாநுஷ்டாநங்களும், வைதிக ஆசாரங்களும், அவர்க்கு க்ரோத ஜநகங்களாகப் போயின. அவற்றுள் குற்றம் காணப்பட்டாலும், கேவல தூஷணையால் அக்குற்றங்களைப் பரிஹரிக்க முடியுமோ? அவர்க்கு மோஹமளித்த வித்யையே இன்னும் பகு பெயர்க்கு அதை விஸ்தரித்துத் தந்து ஸநாதந தர்மத்தினுடைய மிகுந்து நின்ற ஓர் பாதத்தையும் வெட்டிக்கொண்டு வருகின்றது. ஜநங்கள் வறுமைத்தனத்தால் வருந்தினால் மற்றோரைத் திட்டி அதை மாற்ற முடியுமோ? எல்லார்க்குள்ளும் இருக்கும் ஆத்மா ஜ்ஞாநமயன் என்று கேட்டமாத்ரத்தில் யாவரும் ஸ்வரூப ஜ்ஞாநத்தை அடைந்து விடுவார்களோ? ஸ்வரூப ப்ராப்திதான் மோக்ஷம். அது ஸாதநநிஷ்பத்தியின்றி யாவர்க்கும் கிடைத்து விடுமோ? 'நாவிரதோ து³ஶ்சரிதாத் நாஶாந்தோ நாஸமாஹித: ॥ ... நாஶாந்தமானஸோ வா ...

... ॥ ... ॥' என்கிற நியமங்களெல்லாம் விவேகாநந்தர் இச்சாமாத்ரத்தால் நிரர்த்தகங்களாமோ?

William Archer என்றொருவர் இந்திய ஸர்வஸ்வதூஷகராய்ப் புஸ்தகமெழுதிவிட்டார். அவர் நம்முடைய வித்யா கர்மங்களைத் தூஷித்துவிட்டு, "Are the people who adhere to such customs justified in claiming an independent and equal place among the nations of the world?" என்று கேட்கின்றார். விவேகாநந்தரும் நம்முடைய ஆசாரங்களை அவ்வண்ணமே தூஷிக்கின்றார்.

ஆர்ச்சரைப்போல் விவேகாநந்தர் இந்திய ஸர்வஸ்வ தூஷகரன்றே! தூஷார்ஹமான அம்ஶங்களைமட்டும் தூஷிக்கின்றார்; அவர் இந்தியவித்யா தூஷகரன்றே! என்றால், ஶங்கரராமாநுஜாசார்யர்களும், வைதிக கர்மநிஷ்டர்களும் வரம்பின்றித் தூஷிக்கப்பட்டார்களாகில், இந்திய ஸர்வஸ்வமும் ஏன் தூஷிக்கப்பட்டதாகாது? '...', '...' , '...' எனும் வசநங்களைக் கேவல தூஷணையால் நிரஸிக்கவொண்ணுமோ? அபிப்ராய பேதங்கள் ந்யாயவிசாரங்கட்கு இடம் தரும். கேவலதூஷணைகள் மூடர்களைக் களிப்பிக்கலாம்; பண்டிதர்களை அவை களிப்பிக்கமாட்டா. "Each fraction of the body of the Lord should, whilst preserving itself and holding to its duty, help the others to preserve the harmony of the whole. Hinduism has provided for this organization within India and among its followers by the wonderful Varnasrama Dharma." என்று வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை Woodroffe துரை ஸ்துதித்து எழுதுகின்றார். ந்யாயவிசாரம் செய்யாமல், நம்மவர்களில் பலர் அவற்றைப் பழிக்கின்றார்கள்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ராயஶ்சித்தத்தின் ஸ்வரூபம்

பாபம் செய்பவர்கள், தம்மால் செய்யப்பட்ட பாபம் க்ஷயிக்கும் பொருட்டும் தமக்கு அந்தப் பாபத்திலிருந்து ஶுத்தி ஜனிக்கும் பொருட்டும் சிற் சில கர்ம விஶேஷங்களைச் செய்வதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இந்தக் கர்ம விஶேஷத்தின் ஸ்வரூபம் என்ன? இதைச் செய்யத்தகுந்த அதிகாரிகள் யார்? இதைச் செய்தால் எவ்விதமான பலன் ஏற்படுகின்றது? இவை முதலிய சில அம்ஶங்களைச் சற்று விசாரிப்போம்.

இதன் ஸ்வரூபம் அறியாத சில பாஶ்சாத்யர்களும் அவர்களிடத்திலேயே பரமமான நம்பிக்கை வைத்து வரும் சில ஹிந்துக்களும், 'ப்ராயஶ்சித்த மென்னும் ஒரு பாஹ்ய கர்ம விஶேஷத்தை விதித்து அதை அநுஷ்டிக்கும் பாபிகளுக்கெல்லாம் ஶுத்தியை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கும் நமது ஶாஸ்த்ரம் ஶ்லாகிக்கத்தகுந்ததன்று; தர்மத்தில் ப்ரவ்ருத்தியையும் அதர்மத்திலிருந்து நிவ்ருத்தியையும் கருத்தாகக் கொண்டதன்றோ ஶாஸ்த்ர மென்று சொல்லத்தகும்? அந்தக் கருத்து, இவ்வித பாஹ்ய வ்யாபாரங்களைப் பாபக்ஷயத்தின் ஹேதுவாக விதிக்கும் க்ரந்தங்களில் காணப்படுமோ?' என்று நமது ஶாஸ்த்ரத்தை நிந்திக்கிறார்கள். பதிவ்ரதா தர்மத்தை விட்டு விலகி நடக்கும் ஒரு ஸ்த்ரீக்கு ஸேது ஸ்நானத்தினால் ஶுத்தி ஜனிக்கின்றது என்று சொல்லும் ஶாஸ்த்ரம் அதர்மத்திலிருந்து பெரியதான ஒரு பீதியையாவது ஜுகுப்ஸையையாவது ஜனங்களுக்கு எப்படி ஏற்படுத்தும்? என்பது தான் அப்படி நிந்திப்பவர்களின் தாத்பர்யம். நமது ஶாஸ்த்ரத்தில் விஶ்வாஸமுள்ள சில ஹிந்துக்களும், 'அவஶ்யமநுபோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஶுபாஶுபம்' (கர்மம் அநுபவத்தினாலேயே நஶிக்க வேணும்) என்று சொல்லும் சில ஸாமாந்ய வாக்யங்களை அவலம்பித்து, 'ப்ராயஶ்சித்த மென்பது பாபத்தை க்ஷ[illegible] வகை.

நிராகரிக்கிறார்கள். மற்றும் சில வைதிகர், தாம் ஸம்ஸாரத்தில் பற்று அற்றவராக மோக்ஷத்தைக்கருதி பகவானை ஶரணமாக அடைந்திருக்கிற படியால் இவ்வித ப்ராயஶ்சித்த விதிகள் தம்மைக் கட்டுப்படுத்த மாட்டா வென்று சொல்லுகிறார்கள். இம்மாதிரி பலவிதமாகச் சொல்வதன் உண்மையை விசாரிக்க வேண்டுமென்பதே நமது நோக்கம்.

'ப்ராயஶ்சித்தம்' என்னும் ஶப்தத்தின் பொருளாவது—'ப்ராய:' (ப்ராய:) என்றால் தபஸ், 'சித்தம்' (சித்தம்) என்றால் நிஶ்சயம்; ஆக, நிஶ்சயத்துடன் செய்யப்படும் தபஸ் என்பது ஶப்தார்த்தம். அதாவது—'இந்த வ்ரதாநுஷ்டானத்தினால் ஒரு பாபம் விலகுகின்றது' என்னும் நம்பிக்கையுடன் அநுஷ்டிக்கப்படும் வ்ரதமே ப்ராயஶ்சித்தமாகின்றது.

"ப்ராயோ நாம தப: ப்ரோக்தம் சித்தம் நிஶ்சய உச்யதே।
தபோ நிஶ்சயஸம்யுக்தம் ப்ராயஶ்சித்தமிதீர்யதே॥"

என்று அங்கிரஸ் அதன் லக்ஷணத்தை விவரித்திருக்கிறார். யாஜ்ஞவல்க்ய ஸ்ம்ருதியின் வ்யாக்யான கர்த்தாவாகிற விஜ்ஞாநேஶ்வரரும்,

'ப்ராயஶ்சித்தஶப்தோऽயம் பாபக்ஷயார்தே நைமித்திகே
கர்மவிஶேஷே ரூட:'

(பாபத்தைப் போக்கடிக்கும் ஒரு தர்ம விஶேஷத்திற்கு ப்ராயஶ்சித்தமென்று பெயர்) என்று எழுதியிருக்கிறார். மற்றை தர்மங்களுக்கும் இந்த ப்ராயஶ்சித்த மென்று சொல்லப்படும் தர்மத்திற்கும் வாசியென்ன வென்றால்—ஸந்த்யா வந்தநம் முதலியவை நித்யமாக அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியவை; இது, பாபம் நேர்ந்தால் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது; ஆகையால் இது ஒரு நிமித்தத்தைக்கொண்டு ஏற்படுகின்றது; அவை நித்யமாகவே இருக்கின்றன என்பது தான். அந்தக் காரணத்தினால் தான் இதை நைமித்திக மென்று விஜ்ஞாநேஶ்வரர் கூறுகிறார்.

பாபமென்றால் - ஶாஸ்த்ரமென்று நாம் ஒத்துக்கொண்டிருக்கும் ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலிய க்ரந்தங்கள் சொல்வதற்கு மீறி நடப்பதேயாம். 'இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே' என்று ஶாஸ்த்

ரம் சிலவற்றை விதிக்கின்றது, சிலவற்றை நிஷேதிக்கின்றது. அதற்கு உட்படாமல், விதிக்கப்பட்டவைகளை அநுஷ்டிக்காமலும் நிஷேதிக்கப்பட்டவைகளை அநுஷ்டிப்பதுமே பாப மென்று சொல்லப்படுகின்றது.

'அகுர்வந் விஹிதம் கர்ம நிந்திதம் ச ஸமாசரந் ।
ப்ரஸக்தஶ்சேந்த்ரியார்த்தேஷு ப்ராயஶ்சித்தீயதே நர: ॥'

என்று மநுவும்,

'விஹிதஸ்யாநநுஷ்டாநாந் நிந்திதஸ்ய ச ஸேவநாத் ।
அநிக்ரஹாச்சேந்த்ரியாணாம் நர: பதநம்ருச்சதி ॥'

என்று யாஜ்ஞவல்க்யரும் பதந ஹேதுவான பாபங்களை நிரூபித்திருக்கிறார்கள்.

'ஶ்ருதி: ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா யஸ்தாமுல்லங்க்ய வர்த்ததே ।
ஆஜ்ஞாச்சேதீ மம த்ரோஹீ மத்பக்தோऽபி ந வைஷ்ணவ: ॥'

(ஶ்ருதியும் ஸம்ருதியும் என்னுடைய கட்டளைகள்; அவைகளை மீறி நடப்பவன் என்னுடைய ப்ரீதிபாத்ரமாகான்) என்கிறபடி, ஶாஸ்த்ரத்தின் விதிநிஷேதங்கள் பகவதாஜ்ஞைரூபாகிறபடியால் பகவானுடைய கட்டளையை மீறிநடப்பதே பாபம் என்றும் சொல்லலாம். பகவதாஜ்ஞாதிலங்கநமே பாபம் என்று வைதிகர்கள் சொல்வதற்கு இதுவே ப்ரமாணம்.

இந்தப் பாபங்கள் இருவகைப்படும். ஸம்ஸாரம் போல அநாதியாகவும் கணக்கற்றவையாகவும் அநேக கோடி ஜந்மாந்தரங்களிற் செய்யப்பட்டுள்ள பாபங்கள் ஒருவிதம். இவைகளை ப்ராயஶ்சித்தத்தால் நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ள முயலுவது அஸாத்யமான கார்யம். அவை இம்மாதிரியான பாபங்களென்று நமக்கு ஜ்ஞாநமில்லாததால் எவ்வித ப்ராயஶ்சித்தத்தை அநுஷ்டிப்பதென்பதும் நமக்குத் தெரியாது. ஆகையால், இவ்விதங்களான பாபங்களுக்கு ப்ராயஶ்சித்தத்தால் ஶமநம் ஸாத்யமில்லை. அவைகளைப்போக்கிக்கொள்ள வேண்டுமானால், ஸ்ரீய:பதியான பரமபுருஷனுடைய சரணாரவிந்தங்களை ஶரணமாக அடைவதே ஒரே மார்க்கம். இந்தஅர்த்தத்தை ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேஶிகனுடைய தயாஶதகத்திற்காணலாம்.

'அநுபவிதுமகௌகம் நாலமாகாமிகால:
ப்ரஶமயிதுமஶேஷம் நிஷ்க்ரியாபி ந ஶக்யா ।
ஸ்வயமிதி ஹி தயே ! த்வம் ஸ்வீக்ருதஶ்ரீநிவாஸா
ஶிதிலிதபவபீதி: ஶ்ரேயஸே ஜாயஸே ந: ॥'

[ஹே தயையே! பாப ஸமூஹம் முழுவதையும் அநுபவித்துக் கழிக்கலாமோ வென்றால், அதற்கு வருங்காலம் முழுவதும் போதாது; ப்ராயஶ்சித்தங்களாலே அதை நிவ்ருத்தித்துக் கொள்ளலாமோவென்றால், அது ஶக்ய மன்று; ஆகையால், இந்தப் பாபஸமூஹம் நிவ்ருத்தியாவதற்கும், அதன்வழியாக மோக்ஷமாகிற ஶ்ரேயஸ்ஸைப் பெறுவதற்கும் உன்னையே நம்பி இருக்கிறோம். தானாகவே ஸ்ரீநிவாஸனை ஸ்வீகரித்துக்கொண்டிருக்கும் நீ எங்களுக்கு அந்த ஶ்ரேயஸ்ஸை ஸம்பாதித்துக் கொடுக்கவேணும்].

ஆனால்,

'ஜந்மாந்தரக்ருதம் பாபம் வ்யாதிரூபேண பாததே ।
தச்சாந்திரௌஷதைர் தாநைர் ஜபஹோமார்ச்சநாதிபி: ॥"

[ஜந்மாந்தரத்திற் செய்யப்பட்ட பாபம் சில ஸமயங்களில் வ்யாதிரூபமாக உபத்ரவிக்கும். ஔஷதம், தாநம், ஜபம், ஹோமம், பகவதர்ச்சநம் முதலிய கர்மங்களால் அந்தப்பாபத்தை நிவ்ருத்தித்துக்கொள்ளலாம்] என்னும் வாக்யத்திற்கு இது விருத்தமாக இருக்கிறதே! என்று ஶங்கிக்கக் கூடும். பாபத்தின் ஸ்வரூபம் ப்ரகாரம் முதலியவைகளைத் தெரிந்து கொண்டு, தர்மஶாஸ்த்திரத்தில் விதித்திருக்கும் ப்ரகாரம் அவையவைகளுக்கு அநுரூபமாக வ்ரதம் முதலியவற்றை அநுஷ்டிப்பதன்றோ ப்ராயஶ்சித்தமாகும்? அது, ஜந்மாந்தரங்களிற் செய்யப்பட்டுள்ள பாபங்களின் விஷயத்தில் ஸாத்யமில்லை யாதலால், ஸாமாந்யமான ஸத்கர்மாநுஷ்டாநத்தால் பாபத்தை ஶமிப்பித்துக் கொள்ளும் மார்க்கத்தைப் பற்றி மாத்ரம் இது பேசுகின்றது என்று சொல்லவேண்டும்.

இந்த ஜந்மத்தில் நேரும் பாபம் மற்றொருவிதம். இதன் நிவ்ருத்திக்காகவே இந்த ப்ராயஶ்சித்த விதிகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த ப்ராயஶ்சித்தங்களின் ஸ்வரூபத்தைப் பரிஶோதித்துப் பார்த்தால், அவை, நமது லௌகிக ஸம்ப்ரதாயங்களின்

நினைப்பதுபோல, கேவல பாஹ்ய கர்மங்களல்ல என்பது ஏற்படும். கேவலம் நமது ஶரீர வ்யாபாரத்தினுல் பாப நிவ்ருத்தியை நாம் ஸம்பாதித்துக்கொள்ளக்கூடும் என்று நமது ஶாஸ்த்ரம் போதித்தால், அப்போழுது அந்தஶாஸ்த்ரம் நிந்த்யமாகவே ஸம்பவிக்கும். நமது லௌகிக ஸுஹ்ருத்துக்கள் சொல்வது போல, நமது மஹர்ஷிகள் ஸமஞ்ஜஸமான தர்மாதர்ம விவேகமற்றவர்களென்றும் சொல்லலாம். முதலில், ‘ப்ராயஶ்சித்தம்’ என்னும் ஶப்தத்தின் பொருளை நாம் கவனித்தால், கீழ்விவரித்திருப்பது போல நமது ஶாஸ்த்ரத்தில் த்ருடமான நம்பிக்கையுள்ளவனே அந்த ப்ராயஶ்சித்தத்திற்கு அதிகாரியாகின்றுன் என்பது விளங்கும். அதாவது ‘நமக்கு ஶாஶ்வத ஶ்ரேயஸ்ஸைக் கொடுப்பதில் வ்ரதங்கொண்டுள்ள ஈஶ்வரன் ஒருவன் இருக்கிறுன்; அவன் நம்முடைய ஶ்ரேயஸ் ஸாதகத்திற்காக ஶாஸ்த்ரங்களைச் செய்வித்திருக்கிறபடியால், அவைகளில் நாம் த்ருடமான விஶ்வாஸமுள்ளவர்களாக இருக்க வேண்டும்’ என்னும் ஆந்தர வ்யாபாரமான ஆஸ்திக்ய புத்தி அந்த ப்ராயஶ்சித்த அநுஷ்டாநத்திற்கு அவஶ்யமான பூர்வாங்கம் என்று சொன்னதாயிற்று. அந்த ஆஸ்திக்ய புத்தியை அடையாதவன் ப்ராயஶ்சித்தாநுஷ்டாநத்திற்கு அநர்ஹனே.

இரண்டாவது - ஒருவன் ப்ராயஶ்சித்தத்தை அவலம்பிக்கும் முன்னதாக தன்னுல் செய்யப்பட்ட ஆஜ்ஞாதிலங்கநத்தில் லஜ்ஜையையும் அநுதாபத்தையும் கொள்ள வேண்டுமென்று நமது ஶாஸ்த்ரம் போதிக்கின்றது.

‘அநுதாபாநுபாபேந ப்ராயஶ்சித்தாநுவர்த்தனை: ।
தத்த்ரணாத்வாபாயா ஸர்வே நஶ்யந்தி பாதகா: ॥’

[பாபம் செய்த ஒருவன், ‘தான் பாபம் செய்து விட்டோமே’ என்று அநுதாபம் கொண்டால், அந்தப்பாபத்தின் நாலில் ஒரு பாகத்திலிருந்து விடுபடுகிறுன்; ‘இனி இம்மாதிரியான பாபத்தைச் செய்வதில்லை’ என்று உறுதியான எண்ணத்தைக் கொண்டால் மற்றும் நாலில் ஒரு பாகம் அவனிடமிருந்து கழிகின்றது; ‘இந்தப் பாபம் செய்ததற்காக ஶிக்ஷா ரூபமான ஒரு ப்ராயஶ்சித்தத்திற்கு நான் உட்படவேண்டும்’ என்று ப்ராயஶ்சித்த அநுஷ்டாநத்தில் ஒரு நோக்கு உடையவனுக ஆனுல், மூன்றுவதான நாலில் ஒரு பாகம் விலகுகின்றது; ஶாஸ்த்ரோக்தமான ப்ராயஶ்

சித்தத்தைப் பூர்ணமாக அநுஷ்டித்து விட்டால், பாக்கியான பாபமும் நிவ்ருத்தியாகின்றது]. இந்த வாக்யத்திலிருந்து அநுதாபம், உபரதி, ப்ராயஶ்சித்தத்தில் நோக்கு, இவைகளின்றிக்கே செய்யப்படும் ப்ராயஶ்சித்தம் என்னும் கர்மம் பாபநிவர்த்தகமன்று என்பது ஸித்தம். ப்ராயஶ்சித்தத்தின் ஸ்வரூபம் இவ்விதமாக இருந்தால் அதைக் கேவலம் பாஹ்ய வ்யாபாரமென்று நிந்திப்பது உசிதமாகுமா? உண்மையான லஜ்ஜையும் அநுதாபமும் ஒருவனுக்கு ஜநித்தால் அவன் அநுக்ரஹ பாத்ரமாவான் என்பதில் ஆக்ஷேபமும் உண்டாகுமோ? பதிவ்ரதா தர்மத்தை விட்டு விலகி நடந்த ஒரு ஸ்த்ரீ தன்னுடைய துர்மார்க்கத்தில் வெறுப்புடன் அதில் லஜ்ஜை அடைந்து, ‘பகவத் ப்ராப்திக்குப் பாத்ரமாகாமல் அவனுடைய ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் செய்து விட்டோமே!’ என்று அநுதாபங்கொண்டு, ‘நமக்கும் ஶ்ரேயஸ் ஸம்பவிக்குமோ?’ என்று கதறி அழுதால், அவளுக்கு ஒருவித வ்ரதத்தை ஶிக்ஷாரூபமாக விதித்து அவளைக் கரையேற்ற ப்ரயத்நப்படுவது தர்மாதர்மவிவேகமாகுமோ? அப்படி அநுதபிக்குமவளை அநாதரிப்பதும் கருணாநிதியான ஈஶ்வரனுக்கு உபபந்நமாகுமோ? இதில் நிந்த்யமான அம்ஶம் எதுவென்பது நமக்குப் புலப்படவில்லை.

இந்த ப்ராயஶ்சித்தத்தின் பலம், பாபத்தின் நிவ்ருத்தி வழியாக ஏற்படும் ஐஹிக ஆமுஷ்மிக ஶுத்தியே. இது அத்ருஷ்டமான பலம். த்ருஷ்டமாகவும் இரண்டு பலன் உண்டு. அவையாவன - தனது அந்தராத்மாவுக்கு ஒருவித தெளிவு ஏற்படுவதும், மற்றை ஜநங்களுடன் கலந்து வ்யவஹரிக்கும் யோக்யதை ஸம்பவிப்பதுமேயாம். நரகத்தை அடையும்படி செய்வதும், மற்றை ஜநங்களுடன் கலந்து வ்யவஹரிப்பதைத் தடுப்பதும், ஆக பாபத்துக்கு இரண்டு விதமான ஶக்தியுண்டென்றும், அந்தப் பாபத்திற்கு நிவ்ருத்தி ஏற்பட்டால் நரகநிவ்ருத்தியும் வ்யவஹார்யத் தன்மையும் ஏற்படுகின்றனவென்றும் விஜ்ஞாநேஶ்வரர்,

‘த்வே ஹி பாபஸ்ய ஶக்தீ - நரகோத்பாதிகா வ்யவஹாரநிரோதிகா சேதி’

இத்யாதி வாக்யத்தால் விவரித்திருக்கிறுர்.

'தஸ்மாத்தேநேஹ கர்தவ்யம் ப்ராயஶ்சித்தம் விஶுத்தயே ।
ஏவமஸ்யாந்தராத்மா ச லோகஶ்சைவ ப்ரஸீததி ॥''

என்பது, கீழ்விவரித்திருக்கும் ப்ராயஶ்சித்த பலங்களுடைய விபாகத்திற்கு ப்ரமாணம். பாபம் செய்பவனைக் கண்டால் லோகம் உத்வேகத்தை அடைகின்றதென்பதும், பாபம் செய்யுமவனுக்கு ஹ்ருதயம் கலங்கி நிற்கிறது என்பதும் ப்ரத்யக்ஷஸித்தம். அவைகளுக்குத் தெளிவு ஏற்பட வேண்டியது அவஶ்யமாதலால் ப்ராயஶ்சித்தமும் அவஶ்யமே. பாபம் செய்தவனுக்கு தண்டத்தால் பரிஶுத்தி ஜநிக்கிறது என்பதை ஸ்ரீமஹா பாரதத்தில் விவரிக்கப்பட்டிருக்கும் ஶங்க லிகிதர்களுடைய உபாக்யாநத்தில் காணலாம்.

'ஸ ச பூதோ நரபதிஸ்த்வம் சாபி பித்ருபி: ஸஹ'

[உனக்கு தண்டத்தை விதித்த அரசனும் பரிஶுத்தனானான்; நீயும் உன்னுடைய பித்ருக்களுடன் ஶுத்தியை அடைந்தாய்] என்று ஶங்கன் சொல்லும் வாக்யத்தில் இது விளங்குகின்றது.

'கர்மம் அநுபவத்தாலேயே நஶிக்கவேண்டு மாதலால் ப்ராயஶ்சித்தத்தால் நஶிக்கு மென்று சொல்வது அநுபபந்நம் என்று வாதிக்கும் நமது பூர்வபக்ஷிகளுக்கு நாம் சொல்லக்கூடிய ஸமாதாநம் ஒன்றே. இன்னது செய்தால் பாபம் ஸம்பவிக்கின்றது என்று சொல்லும் ஶாஸ்த்ரத்திலேயே ப்ராயஶ்சித்தத்தால் பாபம் நஶிக்கின்றது என்று சொல்லியிருக்கிறபடியால், பாபத்தின் உத்பத்தியை நம்புவது போல அதன் நாஶத்தையும் நாம் நம்ப வேண்டியதுதான். ஒரு அம்ஶத்தில் ஶாஸ்த்ரம் ப்ரமாணம் மற்றொரு அம்ஶத்தில் ஶாஸ்த்ரம் அப்ரமாணம் என்று சொல்வது,

'ஆர்த்திஶோத்யா கவிநிஶ்சய:'

என்று மஹாகவி பவபூதி பரிஹஸித்திருப்பது போல பரிஹஸார்ஹமேயாகும்.

'ப்ராயஶ்சித்தைரபைத்யேநோ யதஜ்ஞாநக்ருதம் பவேத் ।
காமதோ வ்யவஹார்யஸ்து வசநாதிஹ ஜாயதே ॥'

[அஜ்ஞாநத்தால் ஒருவன் பாபம் செய்தால் அந்தப் பாபம் ப்ராயஶ்சித்தத்தால் நாஶத்தை அடைகின்றது; புத்திபூர்வகமாய்

பாபம் செய்தவன் விஷயத்திலோ வென்றால், ப்ராயஶ்சித்தத்தால் இந்த லோகத்தில் வ்யவஹார்யத்தன்மை மாத்ரம் ஸம்பவிக்கும்] என்னும் யாஜ்ஞவல்க்ய மஹர்ஷியின் வாக்யம் கீழ்ச்சொல்லியதற்கு ப்ரமாணம்.

லோகத்திலிருந்து விரக்தர்களாய் மோக்ஷத்தையே கருதி எம்பெருமானுடைய சரணாரவிந்தங்களைப் பற்றினவர்கள் விஷயத்திலும், பாபம் ஸம்பவிக்கும் பொழுது அதை நஶிப்பிக்கும் தர்மாநுஷ்டாநம் அவஶ்ய மென்பதுதான் ஶாஸ்த்ரத்தின் ஹ்ருதயம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகன், ஶாஸ்த்ரீய நியமாதிகாரத்தில் தெளிவாக அநுக்ரஹித்திருக்கிறார். "இந்த நியமாநுவர்த்தநம் பூர்ணோபாயரல்லாத அதிகாரிகளுக்கு உபாய பூர்த்தி விரோதியை ஶமிப்பித்துக்கொண்டு பகவத் ப்ரஸாதகமாயிருக்கும். பூர்ணோபாயருக்கு அதிலங்கநஹேதுக அப்ரீதி பிறவாதபடி பண்ணிக்கொண்டு பகவத் ப்ரீணநமாயிருக்கும்."

'சரிதவ்யமதோ நித்யம் ப்ராயஶ்சித்தம் விஶுத்தயே'

[பாபத்தைச் செய்து அதனால் அஶுத்தியை அடைந்திருக்குமவன் ஶுத்தனாவதற்காக அவஶ்யம் ப்ராயஶ்சித்தத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும்] என்னும் மநுவாக்யத்தால் அதன் ஆவஶ்யகத்வமும் நன்றாக ஏற்படுகின்றது; காமாதிகார ஆஶங்கைக்கும் இடமில்லை.

இவ்விதமாக ப்ராயஶ்சித்த மென்னும் கர்மத்தின் அநுஷ்டாநம் நமது ஶாஸ்த்ர ரீதிப்படி மாத்ரமன்றிக்கே யுக்திப்படிக்கும் உபபந்நமாவதால், எல்லாரும் அதன் ஸ்வரூபத்தை அபிஜ்ஞர்களிடமிருந்து நன்றாக அறிந்து கொண்டு, தமக்கு ஏதாவது பாபம் நேர்ந்தால் அப்பொழுது அதற்கு அநுகுணமான ப்ராயஶ்சித்தத்தை விஶ்வாஸத்துடன் அநுஷ்டிப்பார்களென்று நம்புகிறோம். 'நமது க்ரந்தங்களை எழுதின மஹர்ஷிகள், ஸ்வலாபத்திற்காக நித்யகர்மங்களை விதிப்பது மாத்திரம் போதாதென்று எண்ணி இந்த நைமித்திக கர்மங்களையும் விதித்திருக்கிறார்கள்' என்று அஜ்ஞர்கள் சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்கு உடன்படுவது புத்திஶாலிகளின் லக்ஷணமாகாது.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்;

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்த ஸபை.

திருவாரூர்

1919ஆம் ஜூலை 19உ சனிக்கிழமை இந்த ஸபையின் இரண்டாவது வார்ஷிகமஹோத்ஸவம் மடப்புரம் ஸ்ரீவேணுகோபால ஸ்வாமி ஸந்நிதியில், திருவையார் ஸமஸ்கிருதகாலேஜ் பிரின்ஸிபால் ஸ்ரீமான் எஸ். வேதாந்தாசாரியர் ஸ்வாமியின் அக்ராஸனத்தின்கீழ் நடைபெற்றது. உத்ஸவம் ஆரம்பிப்பதற்குக் கொஞ்சநாழிகை முந்தியே அநேக பண்டிதர்கள் இவ்வுத்ஸவத்தைச் செவ்வனே நடத்தவேண்டி, கூட ஆரம்பித்தார்கள். அக்ராஸநாதிபதி ஆஸநத்தில் நின்று கொண்டாட்டத்தை உபக்ரமிக்கையில் மண்டபம் ஜநஸம்ருத்தியால் பூரித்திருந்தது.

வருஷாந்த ரிபோர்ட்டிலிருந்து சென்ற வருஷத்தில் இச்சபை ஒருவாரம் தவிர மற்றவாரங்களில் தவராமல் கூடிற்றென்று நன்கு எடுத்துக் காட்டப்பட்டது. ஆனால் இச்சபையில் வெகு ஆதரவையும் அபிமாநத்தையும் காட்டி வந்த பண்டித சிரோமணிகளாகிய, சதுஸ்ஸாஸ்த்ர வேதகல்பதரு கும்பகோணம் ஸ்ரீ. சேஷாத்திரியாசாரியர் ஸ்வாமியும் திருக்கண்ணபுரம் பட்டப்பா திருவேங்கிடாசாரியர் ஸ்வாமியும் நித்யவிபூதிக்கெழுந்தருளிவிட்டபடியால் லீலாவிபூதியிலிருக்கும் இச்சபையினங்கத்தினர்களுக்கு துக்கம் ஸம்பவித்தது. பிராகிருதர்கள் இவ்விதஸம்பவத்தை மறப்பது அரிதே.

அக்ராஸநாதிபதி ஸ்ரீ வைஷ்ணவமதத்தின் பெருமையைப் பற்றித் திருவாய்மொழிந்தார். தேகத்துக்கும் ஆத்மாவுக்குமுள்ள அநித்யநித்யத்வங்களை எடுத்துக்காட்டி விவேகியான ஒரு புருஷன் ஆத்மாநுகூலத்தையே செய்யவிரும்புவான் என்பதை ஸ்தாபித்தார். பின்புநாலுவித புருஷார்த்தங்களையும் எடுத்து நன்குரைத்து முதல் மூன்றுக்குமுள்ள சேஷசேஷிபாவத்தை ஸ்திரீகரணம் பண்ணி நான்காவது புருஷார்த்தத்துக்கு முதல் மூன்றும் உபகரணங்களாகு மென்பதை ஸபையோர் ஆநந்திக்கும்படி உரைத்தார். ஆனால் எதுவும் பலமாக வேண்டுமானால் ஆசார்யகடாக்ஷம் வேண்டு மென்றும் அதற்காக ஓர் ஆசார்யனைத் தேர்ந்தெடுத்து அவரை அடைந்து, பிறகு அவர் செல்லும் மார்க்கத்திலேயே செல்லவேண்டு மென்றும் வெளிப்படுத்தினர். விசிஷ்டாத்வைதத்துக்கும் மற்ற ஸித்தாந்தங்களுக்குமுள்ள வேறுபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி முதற்சொன்னது சுருதி ஸ்ம்ருதியிலுள்ள

வாக்கியங்களுக்கு அவிரோதமாயிருக்கிற தென்பதையும், மோக்ஷத்தை விரும்பும் எந்தஜாதியாராலும் எளிதில் கைப்பற்றக்கூடிய தென்பதையும் இக்காரணத்தாலேயே இம்மதத்திற்குக் கிடைத்த ஏற்றத்தையும் மிகவும் விரிவாக உபந்யஸித்தார். முடிவில் இந்த வைஷ்ணவமதம் ஸநாதந மதம் என்பதாகச் சொல்லித் தன் உபந்யாஸத்துக்கு முடிசூட்டி ஆஸநத்திலமர்ந்தார்.

இவரைப்பின்பற்றி இதர இரண்டு பண்டிதசிரோமணிகள் ஸ்ரீ. உ. வே. காரப்பங்காடு சிங்கப்பெருமாளய்யங்கார் ஸ்வாமியும், ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியார் ஸ்வாமியும் முறையே பகவத்குணாநுபவத்தைப்பற்றியும் முக்திமார்க்கத்தைப்பற்றியும் ஸபையோர் உள்ளம் குளிர திருவாக்காகிற அமிருதத்தைப் பெருகச் செய்தனர். முதல்வர் திருமங்கை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபாசுரத்தின் துவாரா பகவத்குணங்களை பாகவதர்களுடன் அநுபவிக்க வேண்டு மென்பதையும் அப்படி அநுபவிப்பதால் இந்த நரனுக்குண்டாகும் ஆநந்தாதிசயத்தையும் கேட்போர் ஸ்தம்பிக்கும்படி அநேகநிரூபங்களால் நிலைநிறுத்தினர்.

முக்திமார்க்கத்தைப்பற்றி உபந்யாஸம் செய்த ஸ்ரீ. உ. வே. புத்தங்கோட்டகம் ஸ்ரீநிவாஸாசாரியர் ஸ்வாமியோ விஷயத்துக்கு அநுகுணமாய் தன்னுடைய பாண்டித்யத்தை வெளிப்படுத்தி முக்தி என்னும் பதத்தின் பொருள் அந்தந்த மதஸ்தர்களுக்குத் தக்கபடி வியாக்யானம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது என்பதை வெளிக்காட்டினர். ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கநுகுணமாய் இப்பதத்திற்கு யாது அர்த்தம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதென்பதையும் அருளிச்செய்தார். இவ்விதமான முக்திக்குமுக்யமான உபாயங்கள் யாவை என்பதையும் அவைகளில் பிரபத்தி எப்படி எல்லோராலும் அநுஷ்டிக்கப்படலா மென்பதையும் அதுபற்றி விசிஷ்டாத்வைதஸித்தாந்தமே அத்யந்தம் ஸுகரமென்றும் ஸ்திரீகரணம் செய்தார்.

இந்ததினத்தின் மஹோத்ஸவம், திருச்சினாப்பள்ளி ரெயில்வேடிபார்ட்டுமெண்டு ஸ்ரீமான் எஸ். ஸௌந்திர ராஜய்யங்கார் ஸ்வாமி கேட்போர் மனதுருகும்படி செய்த பிரஹ்லாத சரித்திரம் என்னும் ஹரிகதையால் முடிவு அடைந்தது.

காரியதர்சி.

திருவாரூர்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

விஶிஷ்டாத்வைதம்.

விஶிஷ்டாத்வைத ஶப்தத்தின் பொருளையும், அந்த ஶப்தத்தினால் நமது ஸித்தாந்தத்தைக் குறிப்பதன் காரணத்தையும் விளக்கும்படி நமது அபிமாநிகளுட் சிலர் கேட்டுக்கொண்டதன் பேரில், அவைகளை யதாஶக்தி விவரிக்க ப்ரயத்நப்படுகிறேன்.

முதலில், நமது ஸித்தாந்தம் மற்றை ஸித்தாந்தங்களைக் காட்டில் எந்த ப்ரகாரத்தில் வேறுபட்டிருக்கிறது என்பதை நாம் சற்று கவனிக்க வேண்டும். த்வைதம், அத்வைதம், விஶிஷ்டாத்வைதம் இம் மூன்று ஸித்தாந்தங்களும் ஶ்ருதியை ஆதாரமாகக் கொண்டவைகளே. ஆனால், ஶ்ருதிகளுள்,

'ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீஶநீஶௌ'

'நித்யோ நித்யாநாம் சேதநஶ்சேதநாநாம்'

'ப்ருதகாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச மத்வா'

இவைபோன்ற சில ஶ்ருதிகள் ஜீவனுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதத்தை உபதேஶிக்கின்றன.

'நேஹ நாநாஸ்தி கிஞ்சந'

'ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம் ப்ரஹ்ம'

'ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம'

இவைபோன்ற சில ஶ்ருதிகள், ப்ரஹ்மமொன்றே தத்வமென்றும் மற்றுள்ள அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறு பட்டதன்றென்றும் உபதேஶிக்கின்றன.

'யஸ்யாத்மா ஶரீரம்'

'யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்'

'ய ஆத்மநி திஷ்டந்'

இவை போன்ற சில ஶ்ருதிகள், ப்ரஹ்மமும் ப்ரபஞ்சமும் வேறுபட்ட தத்வங்களானாலும் அவை இரண்டிற்கும் ஒருவித ஶரீர ஶரீரிபாவ ஸம்பந்தமிருக்கின்றதென்று உபதேஶிக்கின்றன.

இம்மூன்று ஶ்ருதிகளுள் பேதத்தை உபதேஶிக்கும் ஶ்ருதிகளை ஔபசாரிகமாகக் கொள்வார்கள் அத்வைதிகள்; அபேதத்தை உபதேஶிக்கும் ஶ்ருதியை ஔபசாரிகமாகக் கொள்வார்கள் த்வை

திகள். விஶிஷ்டாத்வைதிகளோ வென்றால், மூவகை ஶ்ருதிகளுக்கும் முக்கியத்வத்தை அங்கீகரித்து ஶ்ருதி வாக்யமொன்றுக்கும் குற்றம் வாராமல் நிர்வஹிக்கிறார்கள். அதெங்ஙனே யென்னில்-உலகத்தில் ஶரீரத்திற்கும் அதன் ஜீவனாகிற ஶரீரிக்கும் பரஸ்பரம் பேதம் இருக்கையிலும், ஶரீரத்துடன் கூடிய ஶரீரீ ஒருவனென்றே நாம் அவை இரண்டின் ஐக்யத்தை ஒத்துக் கொள்வது போல, இங்கும், சேதநா சேதநாத்மகமாகிற ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் பேதம் உண்டென்றும், அப்படிப்பட்ட பேதம் இருக்கையிலும், ப்ரபஞ்சம் முழுவதும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால் அந்த ஶரீரரூபமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ஶரீரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஐக்ய முண்டென்றும் விஶிஷ்டாத்வைதிகள் ஒத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இம்மாதிரி ஒத்துக்கொள்வதற்கு ஶ்ருதியே ப்ரமாணம். 'பேத ஶ்ருதிகள் ஶரீரத்திற்கும் ஶரீரிக்குமுள்ள பேதத்தை போதிக்கின்றன; அபேத ஶ்ருதிகள் ஶரீர விஶிஷ்டமான ஶரீரியின் ஐக்யத்தை போதிக்கின்றன; ஘டக ஶ்ருதிகள் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்குமுள்ள ஶரீர ஶரீரிபாவத்தை உணர்த்தி பேத ஶ்ருதிகளுக்கும் அபேத ஶ்ருதிகளுக்குமுள்ள விரோதத்தைப் பரிஹரிக்கின்றன; ஆகையால் மூன்றுவித ஶ்ருதிகளுக்கும் முக்கியத்தன்மையே இருக்கின்றது', என்பது தான் அவர்களுடைய நிர்வாஹம். ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகன் அருளிச்செய் திருக்கும் யதிராஜ ஸப்ததியில்,

"குமதிகுயுக்திகுதர்ககுஹக கோலாஹலாகுலதி-
வேதாந்த விவாத ப்ரஶமந விநோத ப்ரணயிநீ"

[குதர்கம் யுக்திவாதம் முதலியவற்றைச் செய்யும் அநேக கஹிகளுடைய கோலாஹலத்தால் வருந்தியிருந்த மூவகை ஶ்ருதிகளுக்கும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய நிர்வாஹம் ஆறுதலைக் கொடுத்தது] என்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரரால் நிர்வஹிக்கப்பட்ட இந்த மூவகை ஶ்ருதிகளின் ஐககண்ட்யத்தைக் கொண்டாடியிருக்கிறார்.

இப்படி ஸகல ஶ்ருதிகளுக்கும் ஐககண்ட்யத்தை ஸாதித்துக் கொடுப்பது, ஘டக ஶ்ருதிகளில வற்புறுத்தப்பட்டிருக்கும் ஶரீர ஶரீரிபாவ ஸம்பந்தமே. நமக்கு ஶரீரம் போல, ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவ ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சமும்; நாம் என்று சொல்லப்படும் ஜீவனும் நம்முடையது என்று சொல்லப்படும் ஶரீரமும் பிந்நங்களா

யிருப்பவை போல, ப்ரஹ்மமும் ஸமஸ்தமான ப்ரபஞ்சமும் பின்னங்களான இரண்டு தத்வங்களே. இப்படி பேதமிருக்கையிலும் ஶரீரி ஒருவனாயிருப்பது போல, ப்ரபஞ்ச விஶிஷ்டனான ஈஶ்வரன் ஒருவனே. இந்த அர்த்தத்தை முன்னிட்டே நமது ஸித்தாந்தம் "விஶிஷ்டாத்வைதம்" என்று நிரூபிக்கப்படுகின்றது. ஶப்தத்தின் அர்த்தமாவது -

த்வயோ: பாவ: = த்விதா; த்விதைவ = த்வைதம்; ந த்வைதம் = அத்வைதம், விஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம் = விஶிஷ்டாத்வைதம். அதாவது 'த்வைதம்' என்பதற்கு இரண்டாயிருக்கும் தன்மை, பேதம், என்பது அர்த்தம்; ஆகையால், 'அத்வைதம்' என்பதற்கு அபேதம் என்று அர்த்தம் கிடைக்கிறது. 'விஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்' என்பதற்கு சேதநா சேதநங்களுடன் விஶிஷ்டமாக இருக்கும் (அவைகளை ஶரீரமாக உடைத்தாயிருக்கும்) ப்ரஹ்மத்தின் அபேதம் என்பது அர்த்தம். அதாவது சேதநாசேதநங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறுபட்டனவாக இருக்கையிலும், அவை ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் எவ்வித பேதமும் இல்லை என்று சொன்னதாயிற்று.

இதுதான் 'விஶிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் ஶப்தத்தின் அர்த்தம். இந்த அர்த்தத்தை ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேஶிகன் பின்வருமாறு அநுக்ரஹித்திருக்கிறார்:—

'அஶேஷ சிதசித்வஸ்து ஶேஷிணே ஶேஷஶாயினே ...... தத்ர ப்ரகார ப்ரகாரிணோ: ப்ரகாரத்வைதேऽபி விஶிஷ்டைக்யாத் விவக்ஷயா ஐக்ய வ்யபதேஶ:, ததிதர நிஷேதஶ்ச' [ஸமஸ்தமான சேதநாசேதநங்களையும் ப்ரகாரமாக (அதாவது ஶரீரமாக) உடைய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே தத்வம். அதில் ப்ரகாரமாக நிற்கும் சேதநாசேதநாத்மகமான ப்ரபஞ்சத்திற்கும் ப்ரகாரியாக இருக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் அத்யந்தம் பேத மிருந்தபோதிலும் ப்ரகாரத்துடன் கூடிய ப்ரகாரியைப்பற்றியே நாம் எப்பொழுதும் க்ரஹணம் கொள்வதால், அதை ஒன்றாகவே நாம் வ்யபதேஶிக்கிறோம்; பேதத்தையும் நிஷேதிக்கிறோம்.]

ஸ்ரீ: வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] ஸித்தார்த்தி வருஷ ஆவணி மீ" [ஸஞ்சிகை 11.

த்ரிபுவனகமனம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததானே । வபுரலககுலாவ்ருதானநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பரதேவதா நிஶ்சயம்.

தத்ராபி ஏஷ மஹாதேவ: க்ருஷ்ணோ தேவகிநந்தன: । தஸ்ய ப்ரஸாதாத் துக்கஸ்ய நாஶம் ப்ராப்ஸ்யஸி நந்தன ॥ ஏக: கர்த்தா ஸ க்ருஷ்ணஸ்து ஜ்ஞானிநாம் பரமா கதி: । ஏநமாஶ்ரித்ய தேவேந்த்ரா தேவாஶ்ச ருத்ரா ஸ்தானான்யவாப்ஸ்யந்தி ॥ ஸர்வேஷாம் ஸர்வதேவானாம் விவிதானி ஸ்தானானி ஸ்ரீநிதிவிஸ்தாரஜனா: ॥ என்கிறபடியே, அம்ருத ஸ்வரூபியான பகவானைப்பற்றிப் பீஷ்மர் தர்மபுத்ரர்க்குச் சொன்ன மோக்ஷதர்ம வசநம். அதன் தாத்பர்யம்:—"மஹாதேவனாய் இருக்கையில், இப்போது தேவகீபுத்ரனாய் ப்ரகாஶிக்கின்ற ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் அம்ருதத்தின் ஸ்வரூபம். அவருடைய க்ருபையால் நீர் உம்முடைய துக்கங்களுடைய நாசத்தைப் பெறப்போகின்றீர். கர்த்தா ஒருவன். அவர் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே. அவரே ஜ்ஞானிகளுக்குப் பரமமான கதி. அவரை ஆஶ்ரயித்தே ஸம்ஸார மோக்ஷஜ்ஞாநவான்களான தேவேந்த்ரனும், ருத்ரர்களும், இதர தேவர்களும், அஶ்விநீதேவர்களும் தங்களுடைய பதங்களை அடைந்தார்கள்" என்பது.

வேதங்களுடைய சிரஸ்ஸில் ஒரு மஹத்தான ஜ்யோதிஸ்ஸைத் தர்சித்து, அதன் ஸ்வரூபத்தை அறியாதவராய், நாரத ருஷியானவர் தமது தர்சநத்தில் ப்ராப்தையாய் நின்ற ஸாவித்ரீ தேவியை அந்த ஜ்யோதிஸ்ஸைப்பற்றிக் கேட்கவும், தேவியும் அது தனக்கும் தெரியாதெனச் சொல்லிவிட்டாள். பிறகு நாரதர் நூறு ஸம்வத்ஸரம் தபஸ்ஸில் இருந்தார். "[illegible] ஜகந்நாதம் [illegible] காரண காரணம் [illegible] நாராயண [illegible]" என்கிறபடியே, மோக்ஷ தர்மத்தில் விவரிக்கப்படுகின்றது. அதாவது: நூறு வர்ஷங்கள் கழிந்தபிறகு, நாரதரிடம் மிகவும் ப்ரியமுள்ளவராய், ஸர்வாத்மாவும் லோகரக்ஷகனுமான பகவான் ப்ரத்யக்ஷமானார். ஜகந்நாதனாய், காரண வஸ்துக்களுக்கெல்லாம் காரணனாய், எல்லாத் தேவர்களுடையவும் ஸ்வர்ணகிரீடங்களுடைய ஸம்பந்தத்தால் அருணநிறம் வாய்ந்த திருவடிகளையுடையவராய், திருவடிகளை அடிக்கடி வைநதேயன் மீது வைத்தருளினபடியால் மறுவுடன் சோபிக்கின்ற முழந்தாள்களுடன் கூடினவராய், பீதாம்பரத்தின்மீது விளங்குகின்ற அரைநாண்மாலையணிந்த இடையையுடையவராய், ஸ்ரீவத்ஸ விசிஷ்ட திருமார்பினராய், அழகிய கௌஸ்துப மணியணிந்த கழுத்துடன் கூடினவராய், புன்னகைமலர்ந்த பங்கஜ முகத்தராய், சலிக்கும் நீண்ட கண்களுடன் கூடினவராய், நாநா ரத்நமணிகளும் வைரங்களும் ஜ்வலிக்கின்ற மகரகுண்டலங்களணிந்தவராய், இந்த்ரநீலமணியென ப்ரகாசிக்கின்ற திருமேனியராய், கேயூர கிரீடாதிகள் ப்ரகாசிக்கவும், இந்த்ராதி தேவர்களும ருஷிகளும் ஸ்துதிக்கவும், தன் முன்

ஆவிர்ப்பவித்த ஹரியைப் பார்த்து நாரதர் ஜயோச்சாரணத்தைச் செய்து வணங்கினார். இந்த ப்ரகரணமும் மோக்ஷதர்மத்தில் காணப்படுகின்றது.

வேதவ்யாஸர் வைசம்பாயநர் முதலான ஸ்வசிஷ்யர்க்கு உபதேசித்த விஷயத்தைக் கிஞ்சித் யோசிப்போம்.

ஏகாந்திகள் மதம்: வ்யாஸரால் சிஷ்யர்களுக்குச் செய்யப்பட்ட ஜ்ஞாநோபதேசம்.

'[illegible] ||'

புருஷன் என்றால் சரீரவான். அவ்யக்தமென்றும் ப்ரதாநமென்றும் சொல்லப்பட்ட ஸூக்ஷ்மப்ரக்ருதியானது ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்பாக நாமரூப விபாகமற்றுப் பகவத்சரீரமாயிருந்தது. அது ஸ்தூல சித்சித் ரூப ப்ரபஞ்சமாகப் பரிணமித்தபோதும் ஈஸ்வர சரீரமாகத்தான் இருக்கின்றது. ஸர்வேஸ்வரனைப் பல ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள், பரமாத்மாவென்றும் மஹாபுருஷனென்றும் சொல்வார்கள். ஸர்வசராசர விசிஷ்ட ப்ரபஞ்சமெனும் லீலாவிபூதியும் நித்ய விபூதியும் எவனுக்கு சரீரமாகின்றனவோ அவனே அக்காரணத்தினால் மஹாபுருஷனெனப்படுகின்றான். அவ்யக்தமெனும் ப்ரதாநம் அவனிடமிருந்து ப்ருதக்காக ஆர்ப்பவித்து, லோகத்தின் விவித பதார்த்த ஸ்ருஷ்டியின் பொருட்டு, ஸர்வேஸ்வரன் கர்மாத்யக்ஷனாக ஸங்கல்பித்த க்ரமத்தலே, வ்யக்தரூபத்தை அடைகின்றது. பரமாத்மாவினுடைய எந்த ரூபமானது ஸ்ருஷ்டி ஸாதகமாகின்றதோ, அந்த ரூப விசிஷ்டனை ஈஸ்வரனை அநிருத்த னென்பார்கள். அந்த ஸ்வாமியினிடமிருந்து வ்யக்தமாய் நின்ற விராட்டெனும் ப்ரஹ்மாண்டமும் பிதாமஹனும் உண்டானார்கள். இவ்வண்ணம வேதவ்யாஸருடைய உபதேசம ஆரம்பிக்கின்றது.

அஹங்காரம் முதற்கொண்டு, பூதபௌதிக ஸ்ருஷ்டியினுடைய விவரம் பின்னால் வ்யாஸரால ஸ்வசிஷ்யர்களுக்குச் சொல்லப்படுகின்றது. பிறகு மரீசி, அங்கிரஸ, அத்ரி, புலஸ்த்யர், புல

ஹர், க்ரது, வஸிஷ்டர், ஸ்வாயம்புவமநு முதலான லோககாரணபூதர்களான ப்ரஜாபதிகளுடைய உத்பத்தியும், வேதங்கள், அவற்றின் அங்கங்கள், யஜ்ஞங்கள் இவற்றினுடைய ஆவிர்ப்பாவமும், ரோஷாத்மகராய் ருத்ரர் ஜநித்து, ஸ்வயம் பத்து இதர ருத்ரர்களை உண்டாக்கின விதமும் சொல்லப்படுகின்றன. இவர்கள் யாவரும் தேவருஷிகளுடன் சேர்ந்து ப்ரஹ்மாவினிடம்போய் ஸ்வாதிகாரங்களுடைய விதாயகத்தைச் செய்யும்படி ப்ரார்த்தித்தார்கள். ப்ரஹ்மாவானவர் மற்றோரையும் அழைத்துக்கொண்டு, க்ஷீராப்தியின் வடகரைக்குச் சென்று, லோகஸாக்ஷிபான மஹாபுருஷனைக் குறித்துச் சிரகாலம் தபஸ்செய்தார். பிறகு யாவரும் மதுரமான ஒரு வாக்கைக் கேட்டார்கள். “உங்களுடைய அபிப்ராயம் எனக்குத் தெரிந்ததே. அது லோகத்துக்கு ஹிதமானது. உங்களுடைய ஸர்வ சக்தியாலும் ப்ரவ்ருத்தி மார்க்கமானது அநுஸரிக்கத்தக்கது. எனது ஆராதநாபேக்ஷையால் நீங்கள் நன்கு தபஸ் செய்தீர்கள். அதனுடைய உத்தமமான பலத்தை அநுபவிப்பீர்கள். இந்த ப்ரஹ்மா லோககுரு; ஸர்வலோகங்கட்கும் பிதாமஹன். தேவ ச்ரேஷ்டர்களே! நீங்களும் ஸமாஹித சித்தர்களாய் என்னை ஆராதிப்பீர்கள். யஜ்ஞங்களில் எப்போதும் எனக்குரிய ஹவிர்ப்பாகத்தை நீங்கள் யாவரும் கல்பிப்பீர்கள். ஈச்வரர்களான உங்களுக்கு அதிகாரப்படியே ச்ரேயஸ்ஸைக் கொடுக்கின்றேன்.” என்றிப்படி அசரீரியாகப் பகவான் ஸாதித்தருளினார்.

அதைக் கேட்ட ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களும் மஹர்ஷிகளும் வேதவிதியை அநுஸரித்து ஹிம்ஸாவர்ஜிதமாகப் பசுவதாராதந ரூபத்துடன் கூடிய வைஷ்ணவமெனப்பட்ட வேள்வியைச் செய்தார்கள். அப்போது ப்ரஹ்மா ஸ்வயமே பகவானுக்குரிய ஹவிர்ப்பாகத்தைக் கல்பித்தார். தேவர்களும், தேவருஷிகளும், ஒவ்வொருவரும் பகவானுக்கு அவ்வவர்க்கேற்றபடியே ஹவிர்பாகங்களைக் கல்பித்தார்கள். இவ்வண்ணம் பரமஸத்காரத்துடன் பகவானுக்கு ஹவிர்ப்பாகங்கள் க்ருதயுகதர்மமுறைமையில் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டன. ஆதித்யவர்ணனாய், ப்ரக்ருதிமண்டலத்தை அதிக்ரமித்தவனாய், யாவர்க்கும் பெரியோனாய், எங்கும் பரவிநின்றவனாய், என்கும் ப்ரகாசிக்கின்றவனாய், ஸர்வேச்வரனாய், வரதனாய் இருக்கின்ற மஹாபுருஷனைத் தேவர்களும் ருஷிகளும் ஸ்தோத்ரம்செய்தார்கள். [இப்படி மோக்ஷதர்ம விவரணமானது ‘வேதாஹமேதம்

புருஷம் மஹாந்தம்’ என்றாரம்பித்து ‘யஜ்ஞேந யஜ்ஞமயஜந்த தேவா:’ என்று முடிகின்ற புருஷஸூக்தாம்சத்தை ஒத்திருக்கக கண்டுகொள்வது.] பிறகு அசரீரியாகவே பகவான் மீளவும் இவ்வண்ணம் மொழிந்தார்.

“நீங்கள் கல்பித்தபடியே ஹவிர்ப்பாகங்கள் என்னிடம் வந்து சேர்ந்தன. நான் ப்ரீதனானேன். ஆவ்ருத்திலக்ஷண பலன்களை உங்கட்கு நான் கொடுக்கின்றேன். எனது ப்ரஸாதஜந்யமாய் இனி உங்களுடைய லக்ஷணமாக நிற்கும் விசேஷத்தைச் சொல்கின்றேன். நீங்கள் யுகந்தோறும் யஜ்ஞங்கள் செய்து என்னை ஆராதிப்பீர்கள்; ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்திற்குத் தக்க பலபோக்தாக்களாக யுகந்தோறும் நீங்கள் இருக்கப் போகின்றீர்கள். மநுஷ்யர்களும் வேதங்கள் காட்டின க்ரமத்தில் யாகங்கள் செய்து உங்களுக்கு யதாதிகாரம் ஹவிர்ப்பாகம் ஸமர்ப்பிப்பார்கள். எந்த க்ரமத்தில் நீங்கள் அநுஷ்டித்த மஹாயஜ்ஞத்தில் எனக்கு ஹவிர்ப்பாகம் கல்பித்தீர்களோ, அந்த க்ரமத்திலேயே உங்கட்கு ஹவிர்ப்பாகம் வேதஸூத்ரங்களால் கல்பிக்கப்படும். அந்த ஹவிர்ப்பாகங்களுடைய உசிதப்ரயோஜநமாக, நீங்கள் ஸ்வாதிகாரங்களில் என்னால் நியமிக்கப்பட்டவர்களாய், லோகங்களுடைய ஸர்வார்த்தங்களையும் பற்றி யோசித்துக்கொண்டு லோகங்களை ஸம்ரக்ஷிப்பீர்கள். ப்ரவ்ருத்தியைப் பலமாக உத்தேசித்து, எவ்வெந்த க்ரியைகள் லோகத்தில் நடக்கின்றனவோ, அவற்றால் வ்ருத்திபண்ணப்பட்ட சக்தியுடன்கூடி நீங்கள் லோகத்தை ரக்ஷிப்பீர்கள். மநுஷ்யர்களால் பண்ணப்பட்ட ஸர்வயஜ்ஞங்களாலும் நீங்கள் பூஜிக்கப்பட்டவர்களாய்க்கொண்டு, என்னைப் பூஜிப்பீர்கள். உங்கள் விஷயத்தில் இந்த ப்ரகாரமாக நான் ஸங்கல்பித்திருக்கின்றேன். வேதங்களும், யஜ்ஞங்களும், ஓஷதிகளும் இந்த ப்ரயோஜநத்திற்காகவே என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டன. இவை ஸரியான க்ரமத்தில் பூமியில் ப்ரயோகிக்கப்பட்டால், தேவதைகள் ப்ரீதராகின்றனர். இந்தக் கல்பம் முடியும் பர்யந்தம், ப்ரவ்ருத்திலக்ஷணமான இந்தத் தர்மங்கள் உங்களுக்காக நிலைத்திருக்கும்படி, அவற்றை நான் ஸ்ருஷ்டித்திருக்கின்றேன். ஆதலால் ஈச்வரர்களான நீங்கள் உங்களுடைய அதிகாரங்களுக்குப் பொருந்தியபடி லோகஹிதத்தைப்பற்றி யோசிப்பீர்கள். மரீசி முதலான ஸப்தர்ஷிகளை மநஸ்ஸால் நான் ஸ்ருஷ்டித்தேன். அவர்கள் வேதமறிந்தவர்களில் ச்ரேஷ்டர்களாயும், வேதாசார்யர்களாயும், ப்

வ்ருத்தி தர்மப்ரவர்த்தகர்களாகவும், ப்ரஜாவ்ருத்திகரர்களாயும் என்னால் ஏற்படுத்தப்பட்டார்கள். இவ்வண்ணம் க்ரியாவான்களுடைய ஸநாதநமான மார்க்கமானது வெளியிடப்பட்டது. லோக ஸர்க்ககாரணனான ஈச்வரன் அநிருத்தனெனப்படுகின்றார். ஸநர், ஸநத்ஸுஜாதர், ஸநகர், ஸநந்தநர், ஸநத்குமாரர், கபிலர், ஸநாதநர் இவ்வெழுவர்களும் ப்ரஹ்மாவினுடைய மாநஸபுத்ரர்கள். அவர்கள், [illegible] என்றபடியே, தாமே உண்டான விமோக்ஷஜ்ஞானவந்தர்கள். நிவ்ருத்திமார்க்கத்தில் நிலைகொண்டவர்கள்; யோகமறிந்தவர்களுள் ச்ரேஷ்டர்கள்; ஸாங்க்ய சாஸ்த்ரத்தில் கரைகண்டவர்கள்; தர்மசாஸ்த்ரத்தை ...திப்பவர்கள்; மோக்ஷ தர்மத்தைக் காட்டுபவர்கள். எந்த அவ்யக்தத்தினின்று முக்குணங்களுடன் கூடிய மஹத்தும் அஹங்காரமும் உண்டாயினவோ, அதற்கும் மிக்கவன் க்ஷேத்ரஜ்ஞனெனப்படுகின்றான். அந்த க்ஷேத்ரஜ்ஞன் நானே. க்ரியாவான்களுடைய மார்க்கம் புநராவ்ருத்தியுடன் கூடியது. ப்ரவ்ருத்திமார்க்கத்துக் கொன்றே, நிவ்ருத்தி மார்க்கத்துக் கொன்றே, பூர்வகாமாநுகுணமாக ஜந்துக்கள் ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுகின்றன. தத்தம் மார்க்க நிஷ்டர்களாய் அவரவர்க்குரிய பலத்தை அவர்கள் அநுபவிக்கின்றார்கள். இந்த ப்ரஹ்மா ஜகத் ஸ்ரஷ்டா; லோககுரு; உங்கட்கு இவர் மாதாவாயும் பிதாவாயும் பிதாமஹனுமாயிருக்கின்றார். எனது ஆஜ்ஞையால் உங்களில் யாவர்க்கும் அவர் வரப்ரதர் ஆகப்போகின்றார். இவருடைய லலாடப்ரதேசத்தினின்று உண்டான ருத்ரன், இவருடைய ஆஜ்ஞையால் ஸர்வ ப்ராணிகளையும் ரக்ஷிப்பார். இனி நீங்கள் புறப்பட்டுச் செல்வீர்கள். அதிகாரங்களை விதிப்படி சிந்திப்பீர்கள். ஸர்வலோகங்களிலும் க்ரியைகள் நடக்கட்டும். ப்ராணிகட்குக் கர்மங்களும், கர்மகதிகளும் காட்டப்படட்டும். இது க்ருதயுகம். இதில் அஹிம்ஸாவர்ஜிதமாக யஜ்ஞபசுக்கள் கல்பிக்கப்படட்டும். இப்போது தர்மம் நான்கு பாதமுள்ளது; கலியுகத்தில் ஒரு பாதத்தில் முடியும். அப்போது, ஸாதுவ்ருத்தர்களாய், சமாந்விதர்களாய் இருக்கும் ஆசார்யர்கள் எனக்கு பூஜிக்கப்படுகின்றார்களோ, எங்கே அதர்மம் உண்டாகவில்லையோ, எங்கே வேதங்களும், யஜ்ஞங்

களும், தபஸ், ஸத்யம், தமம், இவை அஹிம்ஸா ஸஹிதமான தர்மத்துடன்கூடி நடக்குமோ, அவ்விடங்களில் நீங்கள் வஸிப்பீர்கள்.” என்றிவ்விதமாக ஸுரச்ரேஷ்டர்களுடன் ஸம்பாஷித்துப் பகவான் அவர்கட்கு விடைதந்தார். தனியாகப் பின்தங்குகின்ற சதுர்முகனுக்குத் தனது அநிருத்த சரீரமாகிய ஹயக்ரீவ ரூபத்தைக் காட்டியருளினார். ஸுரகார்ய நிமித்தமாகவும், காலாநுகுணமாகவும், ஸ்வாவதாரங்கள் ஸம்பவிக்கப்போகின்றதைப்பற்றி ப்ரஹ்மாவுக்கு ஜ்ஞாபகப்படுத்திவிட்டு, அந்தர்தானத்தைப் பகவான் அடைந்தார். இத்தப்படியிலே ஸ்ரீபத்மநாபன் யாகங்களில் அக்ரபாகத்தைத் திருவுள்ளம்பற்றுகின்றார். எப்போதும் யஜ்ஞங்களை ஸ்ரீ பகவான் தரிக்கின்றார். அக்ஷயமான பலத்தை அபேக்ஷிப்பவர்கள் அநுஷ்டிக்கின்ற நிவ்ருத்தி தர்மத்தில் பகவான் நிலைகொள்கின்றார். லோகத்தில் நாநாத்வம் ஸித்திக்கவென்று ப்ரவ்ருத்தி தர்மங்களையும் பகவானே ஆஜ்ஞாபித்தனர். ‘[illegible] ॥’ [ஸர்வப்ரஜைகளுக்கும் அவரே ஆதி மத்யாந்தமாக இருக்கின்றார். போஷகரும் போஷிக்கப்பட்ட ப்ராணிகளும் அவரே. ஸ்ரஷ்டாவும் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட ப்ரபஞ்சமும் அவரே. அவர் லோகங்களைத் தனக்குள் அடக்கி யுகாந்தத்தில் யோக நித்ரையிலிருப்பர்; யுகாதியில் நித்ரையைத் துறந்து ஜகத்தை ஸ்ருஷ்டிக்கின்றார். நிர்க்குணனாய், மஹாத்மாவாய், பிறப்பற்றவனாய், விச்வரூபியாய், ஸர்வதேவர்களுக்கும் இருப்பிடமாய் இருக்கும் அந்த ஸ்வாமியை நீங்கள் நமஸ்கரிப்பீர்கள்.] மஹா பூதங்கட்கும், வஸுருத்ராதித்யர்களுக்கும், அச்விநீ தேவதைகட்கும், மருத்கணங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும், யஜ்ஞங்களுக்கும் ஸ்வாமியான பகவானை நமஸ்கரிப்பீர்கள். நிசயம் க்ஷீராப்தியில் வஸிக்கும் ஹரியை, முஞ்ஜகேசனை, சாந்தனை, ஸர்வபூதங்களுக்கும் மோக்ஷதர்மத்தை உபதேசிப்பவனை, ஸூக்ஷ்மனை, ஜ்ஞாநத்ருச்யனை, ஜராக்ஷயரஹிதனை நமஸ்கரிப்பீர்கள்.

வான் ஸர்வத்ர ஸஞ்சரிக்கின்றார். அவரே விஜ்ஞாநரூப சது

ஸால் ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பட்ட பரம் ப்ரஹ்மம். அவ்வண்ணம் நான் பகவானை முன் ஸாக்ஷாத்கரித்தேன். ஈஸ்வரனான ஹரியை ஸேவிப்பீர்கள். வேத மந்த்ரங்களால் பகவானைக் குறித்து யாகம் செய்வீர்கள். விதிப்படி அவரைப் பூஜிப்பீர்கள். இவ்வண்ணம் வ்யாஸரால் உபதேசம்பெற்று வ்யாஸசிஷ்யர்கள், ஸுகருடன் கூடிச் சதுர்வேதங்களாங்கிய மந்த்ரங்களால் பகவானை ஸ்தோத்ரம் செய்தார்கள் என்று மோக்ஷதர்மத்தில் ஓர் ப்ரகரணத்தை இவ்விடம் ஸங்க்ரஹித்தோம்.

ஏகாந்திகள் ஸம்ப்ரதாயத்தின் தத்கால ஸ்திதி.

Sir Thomas Strange, Sir William Jones, Victor Cousin Freidrich Schlegel, Schopenhaner, Max Muller, முதலான பாஸ்சாத்ய பண்டிதர்கள் கண்டறிந்து வெளியிட்ட நம் பூர்விகர்களுடைய அப்யாத்மமான தத்வ ஸாக்ஷாத்கார ஸாமர்த்யத்தை வியந்து, அவற்றை ப்ரகாசிக்கும் க்ரந்தங்களை வாசித்துக் கேட்டுப் பின் தத்வதர்சிகளை வணங்கி வழிபட்டு, அவர் உபதேசித்தமுறையே பகவானைப் பூஜிப்பதைவிட்டு, ஸ்வதர்மத்யாகம், ஸ்வவித்யாத்யாகம், ஸ்வரூபத்யாகம் முதலான கஸ்மலங்களை மேற்கொள்பவர்கள் Ancher முதலான அஸூயாமக்ன சித்தர்களுக்கு ஸந்தோஷமளிப்பவர்போலும். " That distinguished thinker Professor Lowes Dickenson, in an essay which seeks with justice to define the character of Indian civilization, profoundly remarks that it is so unique that the contrast is not so much between East and West as between India and the rest of the world. Thus India stands for something which distinguishes it from all other peoples, and so she calls herself a Karma Bhumi as opposed to the Bhoga Bhumi of all other peoples. For this she has been wonderfully preserved until to-day." என்று Woodroffe துரை எழுதுகின்றார். இவ்வண்ணம் நம்மைக்காத்த தர்மங்களையும் வித்யையையும் இழந்துபோகும்படிப் பாஸ்சாத்ய பரிசயம் பண்ணின நம் சிறுவர்கள் படும் பாடுகளை என்னென்று சொல்வோம்? Dickens துரை " finds the uniqueness of India to consist in her religion of eternity and in this he is right " என்பதும் ஸநாதந தர்மவிஷயம்.

'நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந' என்கிறபடியே, அக்ருதமான ஆத்மஸ்வரூபம் கேவல கர்மங்களால் அடையத்தகாதது. அந்த ஸ்வரூபயாதாத்ம்யம் இந்தியாவின் புறம்பே ப்ரகாசத்தை அடையவில்லை. கர்மப்ரதாநமான பூமியில் கர்மமானது ப்ராயேண ஜநங்களால் த்யஜிக்கக்கூடாதாகையால், பலாபேக்ஷையைத் தவிர்த்து அதையே பகவதாராதநமாகச் செய்து முக்தியடையக்கூடுமெனும் மதமும் மற்றெங்கும் உதித்ததல்ல. மதத்தில் உட்பிரிவுகள் அதிகாரிகள் பேதங்களைப் பொறுத்து நிற்கின்றன. அதிகாரிகளுக்குள் ஸாங்கர்யம் லோகமர்யாதையைக் குலைக்கும்; இன்னும் அஸூயையையும் த்வேஷத்தையும் பெருக்கும்.

" A recent philosophical work (Religion and Reality by J. H. Tuckwell) rightly says ' In our main conclusion we have been long ago anticipated by the religious philosophy of India. In the west, our philosophy has been surely but slowly moving to the same inevitable monistic goal. In professor Ladd of Harvard we have a notable Western thinker who by a process of careful and consistent reasoning, concrete in character, has also arrived at the conclusion that the ultimate reality must be conceived of as an Absolute self of which we are finite forms and appearances. But it is the crowning glory of the Vedanta that it so long ago announced, reiterated and emphasized this deep truth in a manner that does not permit us for a moment to forget it and explain it away. This great stroke of identity, this discernment of the ultimate unity of all things in Brahmam or the One Absolute Self seems to us to constitute the masterpiece and the highest achievement of India's wonderful metaphysical and religious genius to which the west has yet to pay the full tribute which is its due." என்கிறபடியும், மற்றும் பாஸ்சாத்ய பண்டிதர்களுடைய அபிப்ராயங்களை எடுத்துக்காட்டியும், நமது வித்யையை நாம் இழக்கக்கூடாதென்றும் Woodroffe துரை முறையிடுகின்றார். நம் சிறுவர்கள் இம்முறையீட்டைக் கேட்காமல் ஆர்ச்சர் முதலானோர் தூஷணைக்கு லக்ஷ்யமாகின்றனர். விவேகாநந்தரும், தியாஸபி ஜநங்களும் தீர்க்காலோசனையின்றியே,

ஆர்ச்சர் துரைக்கு ஸஹாயபூதர்களானார்கள் என்று வ்யஸனிக்கின்றோம். கிறிஸ்தவ மதத்தினுடைய வாசற்படியில் நிற்கும் ப்ரஹ்ம ஸமாஜக்காரர்களைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதொன்றுமில்லை. ஆர்ச்சர் துரை அவர்களை அங்கீகரிக்காரென்பதே அவர்கட்குப் போதுமான கீர்த்தி. பாதிரிமார்களும் அவர்களைப் பஹுமானிக்கின்றார்கள் என்பது யாவர்க்கும் தெரிந்த விஷயம்.

இந்திய வித்யையை நாம் தூஷிக்கின்றோமில்லை; "In our books there is the doctrine of univer-al equality but in practice we make disti-ctions. It was in India that unselfish and disinterested work of the mo-t exalted type was preached, but in practice we are awfully cruel, always heartless, unable to think of any thing besides our mass of flesh bodies." என்றல்லவோ விவேகாநந்தர் சொன்னார் என்று சொல்லக்கூடும். ஆத்ம ஸாம்யம் மநுஷ்யர்களுள் முடியவில்லை. பசு பக்ஷிகளும் நம்மைப் போல் ஆத்ம ஸாம்யத்தைக் கொண்டாடலாம் ஆத்ம ஸாம்யமென்றால் சரீர ஸாம்யமன்று. எங்காவது வேதாந்தம் சரீர ஸாம்யத்தைச் சொல்லிற்றோ? மநுஷ்ய சரீரங்கள் கர்மாயத்தமாய் உண்டாயின. சரீரங்கள் மநுஷ்யர்க்குள்ளும் குணகர்மங்களால் பேதிக்கின்றன. கர்ம ஸாங்கர்யத்தை ஸநாதந தர்மம் தடுக்கின்றது. ஜந்மாந்தரங்களையும், பூர்வ வாஸனைகளையும், [illegible] என்கிற ச்ருதிகளின் தாத்பர்யங்களையும், கர்மாத்யக்ஷன் கர்மாநுகுண பல ப்ரதனாதலால், பூர்வ கர்ம வாஸநாநுஸாரியாகவே உத்தர ஜந்மம் உண்டாகவேண்டிய நியமத்தையும் நம்புகின்றவர்கள் விவேகாநந்தரையும் மற்றோரையும்போல் பேசமாட்டார்கள். உட்ராப் துரை எழுதிய 8-வது அத்யாயத்தில் இந்த விஷயங்கள் நன்கு யோசிக்கப்படுகின்றன. குணகர்ம பேதங்களை ஆச்ரயித்தான வர்ணபேதங்களை, மநுஷ்யனுக்கு ஜந்மாந்தரத்தை நிஷேதிப்பவர் அறிவது கஷ்டம். காரணத்தை ஒப்புக்கொண்டு, விவேகாநந்தர் கார்யத்தைத் தூஷிக்கின்றாரோ?

பரஹிதம், பரோபகாரம், தயை முதலான உத்க்ருஷ்ட தர்மங்கள் நம்மவர்க்கு அற்றுப்போனதாகச் சொல்ல இடமுண்டோ?

been for some time past in a cycle of depression which may mean either her death approching or merely a state of inertia from which she will rise refreshed in the morning of a new day. If it be the first, then India has been preserved until such time as the west is ready to receive the truths which she has taught. If it be the second, India will, in the essentials of her civilization remain in whatever way her external social structure may be reformed to meet the needs of the time. "

என்று உடாரப் துரை அயர்க்க வேண்டியதாயிற்று. விவேகானந்தரும் 'When India becomes English, she dies' என்றனராம். நாமும் அவ்வண்ணம் ஸம்சயிக்கின்றோம். '[illegible]', என்கிற க்ரமத்தில், யுகம்மதியர் ஸஹவாஸம் சிலர்க்குச் சில தோஷங்களை யளித்தன; கிறிஸ்துவர் ஸஹவாஸம் பலர்க்கு இப்போது தோஷாந்தர ஜநகங்களாகின்றன. தோஷோத்பலத்துக்கு ஏற்றபடியே ஜந்மாந்தர வாஸனைகளுடன் கூடினவர்களிடம் தோஷஜநகங்களான ஸாமக்ரிகளினுடைய ஸாந்நித்யம் வீணாகப் போகமாட்டாது. மநுஷ்யர்கள் யாவரும் அதர்மத்தில் ரமிதர்களாகில் அதனால் தர்மம் தூஷிக்கப் பட்டதாமோ? ஸத்ஸம்ப்ரதாயாநுஷ்டாநம் மித்யா ஸுகங்களை அபேக்ஷிப்பவர்க்கு க்லேசகாரணமாகின்றது. காலக்கேட்டினால் அதை ஜநங்கள் கைவிட்டபோதிலும் அதனுடைய அதிசயம் குலையமாட்டாது என்று யோசிக்கின்றோம்.

ஸ்ரீ:

வேதாந்த தீபிகை ஆபீஸில் கிடைக்கும் புஸ்தகங்கள்.

		ரூ.	அ.	பை.
1.	ஸ்ரீ வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம்—(ஸ்ரீ. இஞ்சிமேடு - ரங்கநாதாசார்யருடைய தமிழ் வ்யாக்யாநத்துடன்)	0	2	0
2.	ஸ்ரீ அஹோபிலமடமும், அதன் சிஷ்யர்களின் கர்த்தவ்யங்களும்:—(ஸ்ரீ. டி. ராஜகோபாலாசார்யரால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸம்)	0	2	0
3.	ஸ்ரீ பாகவத தநிஸ்லோகி - (ஸ்ரீ. செட்லூர் நரஸிம்ஹாசார்யர்)	0	4	0
4.	ஸ்ரீ சதுஸ்லோகீ விவரணம்	0	4	0

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:.

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம்.

பரத்வம்.—'[illegible] ॥' என்று ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் விஷ்வக்ஸேந ஸம்ஹிதையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி, ஈஸ்வர ஸ்வரூபம், பரம் வ்யூஹம் விபவம் அந்தர்யாமி அர்ச்சாவதாரம் என்று ஐந்து ப்ரகாரத்துடன் கூடியிருக்கும். பரம் என்பது, 'நலமந்தமில்லதோர் நாட்டில்' (பரமபதத்தில்) அயர்வறு மமரர்களாகிய பூர்ண ஜ்ஞாநமுள்ள நித்ய ஸூரிகளுக்கும் அளவிறந்த ஆநந்தத்தைக் கொடுத்துக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பாகும். ['[illegible]', '[illegible]' [பு. ஸூ]; '[illegible]—'].

வ்யூஹம்.—வ்யூஹமாவது, ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரார்த்தமாகவும், ஜீவாத்மாக்களுடைய ரக்ஷணத்தின் பொருட்டும், உபாஸகர்களை அநுக்ரஹிக்கும்பொருட்டும், ஸங்கர்ஷண ப்ரத்யும்ந அநிருத்த ரூபங்களுடன் நிற்கும் நிலை. திருப்பாற்கடலில் பகவான் இருக்கும் இருப்பும் வ்யூஹத்தைச் சேர்ந்ததாகும். இவ்வ்யூஹ விஷயம் ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரத்தில் மிக விஸ்தாரமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மேலே சொல்லிய பரஸ்வரூபத்தை வாஸுதேவனென்றும் பரவாஸுதேவனென்றும் சொல்லி, இப்போது வ்யூஹமாகச் சொன்ன மூன்றையும் சேர்த்துப் பகவான் நான்கு வடிவமாயிருக்கிறான் என்று சொல்வது முண்டு.

["[illegible] ॥ [illegible]

தேஜோபலைஶ்வர்ய மஹாவபோத ஸுவீர்யஶக்த்யாதி குணைகராஶி꞉ । பர꞉ பராணாம் ஸகலா ந யத்ர க்லேஶாதய꞉ ஸந்தி பராவரேஶே"] [வி. பு. VI. 5. 79. 85.] ஜ்ஞாநம், பலம், ஶக்தி, ஐஶ்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ் என்னும் ஆறு குணங்களும் பரத்வத்தில் ஸம்பூர்ணமாயிருக்கும். இக்குணங்களைப்பற்றி அடியில்வருமாறு பூர்வர்கள் யோஜித்திருக்கின்றனர்.

i. ஜ்ஞாநமாவது, ஸர்வ விஷயங்களையும் ப்ரகாஶிப்பித்துக்கொண்டு, ஸ்வயம் ப்ரகாஶமுமாயும் இருக்கும் குணம்.
ii. ஶக்தியாவது, அகடிதகடநா ஸாமர்த்யம். [கூடாததைக் கூட்டிவைக்கும் குணம்.]
iii. பலமாவது, பகவானுக்கு ஜகத்காரணத்தால் ஒருவித ஶ்ரமமும் இல்லாமை. அல்லது ஸகல வஸ்துக்களையும் தரிக்கும் ஸாமர்த்யம்.
iv. ஐஶ்வர்யமாவது, [ஒரு கார்யத்தில் ப்ரவ்ருத்தி செய்கிறவன் கர்த்தா; இந்த கர்த்ருத்வத்துக்கு லக்ஷணம் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை உடைத்தாயிருக்கை] இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் நியமந ஸாமர்த்யத்தையும் உடைத்தாயிருத்தல்.
v. வீர்யமாவது, [பகவானே ஜகத்; அவனே உபாதாந காரணம். அப்படி] அவன் உபாதாந காரணமாயிருந்துகொண்டு, ஸ்வரூபத்துக்கு விகாரமில்லா திருக்கும் தன்மை.
vi. தேஜஸ்ஸாவது, உதவிக்கு இன்னொரு வஸ்து அபேக்ஷையில்லாமல் பிறர்க்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் குணம்.

மேற்சொன்ன 6-குணங்களும் பரமாத்மாவுக்கு முதற்குணங்கள் என்று நாம் சொல்லலாம். ஆஶ்ரிதரின் தோஷங்களை அநாதரித்து, ப்ரீதி விஞ்சியிருக்கும் தன்மை வாத்ஸல்யம். காண ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு, ஸாதாரணமாய்க் காணமுடியாத தன் திருமேனியைக் கண்களுக்கு இலக்காகும்படி அநுக்ரஹிக்கும் ஸ்வபாவம் ஸௌலப்யம். தங்களுடைய அயோக்யதையை அநுஸந்திக்கிற ஆஶ்ரிதரிடத்தில் கொஞ்சமும் அந்த எண்ணம் தோற்றா

திருக்கும்படிக்கும், தன் மநஸ்ஸிலும் அது தோற்றாமலும் அவர்களுடன் ஒரு நீராகக் கலக்கிற தன்மை ஸௌஶீல்யம். இம்மூன்று குணங்களும், இன்னும் அநேக குணங்களும், முதலிற்சொன்ன ஆறு குணங்களடியாக ப்ரகாஶிப்பன. வ்யூஹத்தில், மேற்சொன்ன முதல் ஆறு குணங்களில், முக்கியமாய் இரண்டிரண்டு குணங்கள், மற்ற நாலு குணங்களு மிருக்கச்செய்தே ப்ரகாஶிக்கும். அதாவது, ஸங்கர்ஷண னிடத்தில் இரண்டு குணங்களும், அநிருத்தனிடத்தில் மற்ற இரண்டு குணங்களும் முக்யமாய் ப்ரகாஶிக்கும்.

விபவம்.—பகவான் தேவமநுஷ்யாதி ரூபமாய்க் கணக்கிலாமல் அவதரிக்கிறான். அவ்வவதாரம், அம்ஶாவதாரம் முக்யாவதாரம் என இரண்டு விதம். ஈஶ்வரன் ஒரு ஜீவன் த்வாரா அவன் ஶரீரத்தில் ப்ரவேஶித்து அவதரிப்பது அம்ஶாவதாரம் எனப்படும். வ்யாஸர், பரசுராமர், இவர்கள் பகவானுடைய அம்ஶாவதாரர்கள். முக்யாவதாரம் என்பது, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்ற திருமேனியைப் பரிக்ரஹித்து, 'அஜோபி ஸந்நவ்யயாத்மா பூதாநாமீஶ்வரோபி ஸந்........ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமதிஷ்டாய ஸம்பவாமி' என்று ஸ்ரீபகவத் கீதையில் 4-ம் அத்யாயத்திலும், 'அஜஹத்ஸ்வஸ்வபாவ விபவா திவ்யா ப்ராக்ருத விக்ரஹா꞉ । தீபாத்தீபா இவோத்பந்நா ஜகதோ ரக்ஷணாய தே' என்று பாஞ்சராத்ரத்திலும் சொல்லியிருக்கிறபடி, தன்னுடைய நித்யத்வம், பிறப்பில்லாமை, ஈஶ்வரத்வம் இவை ஒன்றையும் விடாமல் ஒரு தீபத்திலிருந்து கொளுத்திய மற்றொரு தீபம்போல, முதல் தீபத்தின் ஸ்வபாவத்தை விடாமல், "ஆதியஞ் சோதியுருவை அங்குவைத்திங்குப் பிறந்து" என்கிறபடி அவதரித்தருளுவது. ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்கள் இதற்கு உதாஹரணங்கள். 'அஜாயமாநோ பஹுதா விஜாயதே', ஸ உ ஶ்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந꞉' என்கிற ஶ்ருதியும், 'ஒளிவரு முழுநலம்' என்கிற பாசுரமும், பகவானுடைய குணமும், தேஜஸ்ஸும், அவன் பிறக்கப்பிறக்க மேலும் மேலும் ப்ரகாஶிக்கின்றன வென்று வெளியிடுகின்றன. இவனு

னுடைய ரூபம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமற்றது. ‘ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்தி:’ என்று பாரதத்திலும் காண்க.

அவதாரங்களுக்கு ஹேது, அவனுடைய க்ருபையும் இச்சையுமே. ‘பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே ॥” [ப. கீ. IV 8, 9 & 10] முக்யமாய்க் “காணவாராய்” என்று ஆற்றிக் கொண்டு, அவனிடத்தில் மஹாப்ரேமத்தால் பிரிவாற்றாமையோடிருக்கும் ஆழ்வாரைப்போன்ற மஹாபக்தர்கள், தன்னைக் கண்ணாற் பார்த்து அநுபவித்து ஆநந்திக்கவும், பாமவசயிரோதிகளைத் தண்டிக்கவும், பகவதாராதநரூபமான வைதிக தர்மம் க்ஷீணித்துக் கிடக்கின்ற தருணங்களில் அதை நிலைப்பிக்கவும், ஆராதிக்கப்படுமவனை பகவானே நேராகவே தர்மம் என்பதை ஸ்தாபிக்கவும் அவதரித்தருளுகிறான். ‘க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்’ என்றும், ‘ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:’ என்றும் அவன்தான் ஸாக்ஷாத் தர்மம். அம்ஶாவதாரத்தை முமுக்ஷுக்கள் உபாஸிக்கிறதில்லை. ராமக்ருஷ்ணாதிகளைப்போல முக்யாவதாரங்கள் தாம் உபாஸிக்கத் தகுந்தன.

அந்தர்யாமித்வம்.—இது இரண்டு வகைப்படும். முதலாவது, ‘ய ஆத்மாநம் அந்தரோ யமயதி’, ‘ய ஆத்மநி திஷ்டந்’, ‘அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா’ என்கிற உபநிஷத் வாக்கியங்களின்படி, பகவான், ஜீவாத்மாக்களின் உள்ளே ப்ரவேஶித்து, ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளுக்கும் காரணமாய், ஆள்பவனாயிருந்து கொண்டு எல்லா அவஸ்தைகளிலும் ஆத்மாக்களுக்குத் துணையாய் அவர்களை விடாமல் நிற்கும் நிலை. இரண்டாவது, ‘அங்குஷ்டமாத்ர: புருஷோ ஜ்யோதிரிவாதூமக:’ [கட. உப.], ‘நீவாரஶூகவத்தந்வீ பீதா பாஸ்வத்யணூபமா’ [பு. ஸூ.] என்கிறபடி அளவுடையதாய், மஹா ஜ்யோதிரூபமாய், நீலமேகத்தை விழுங்கின மின்னல் கொடிபோலிருக்கும் திருமேனியுடன் ஹ்ருதயத்தில் எழுந்தருளி, த்யாநம் செய்யும் மஹாயோகிகளுக்குத்

தர்ஶநம் கொடுத்துக்கொண்டு, அவர்களுக்கு ஸகலவித பந்துவாய், ‘எம்பிரான் எந்தை தந்தை’யாய் அவர்களை ரக்ஷித்துக் கொண்டு, அவர்களது உள்ளக்கமலத்தில் உவந்து எழுந்தருளியிருக்கும் நிலை. இந்த ரூபம்தான் வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படும் உபாஸனைகளுக்கு முக்யம். இந்தத் திவ்ய மங்கள விக்ரஹம், யோகிகளால், த்யாநம் பக்வமான காலத்தில் நன்றாய்ப் பார்க்கப்படுகிறது. அந்தர்யாமியை த்யாநிக்கும் விஷயத்தில், அஷ்டாங்க யோகத்தில் ஸித்திபெற்ற யோகிகள் அதிகாரிகள். இந்த விதமான பரமஸூக்ஷ்மோபாஸனை இக்காலத்தில் அநுஷ்டாநத்திலிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. வேதாந்த வித்யைகள் யாவும் ப்ரஹ்மத்தின் சில ரூபங்களையும் குணங்களையும் உடையவனாகவும், சிற்சில இடங்களில் இருப்பதாகவுமே த்யாநம் செய்யவேண்டும் என்று விதிக்கின்றன. ‘ஏஷ த ஆத்மா அந்தர்யாம்யம்ருத:’ என்னும் ப்ருஹதாரண்ய ஶ்ருதியின்படி உபாஸிப்பவர்களும், அவரவர்கள் ஹ்ருதயத்தில் நிலைத்த பகவானை த்யாநிப்பவர்கள் மூர்த்தி த்யாநம் செய்பவராவர். அவர்கள், எங்கே சென்றாலும், எங்கே இருந்தாலும் வேறு கார்யம் செய்தாலும், அந்த ரூபம் சித்தத்திலிருந்து விலகாமல் நின்றால் தாரணை ஸித்திக்கும். பரமாநுக்ரஹத்தால் படிப்படியாய்ப் பகவானை அவர்கள் ஸாக்ஷாத்கரிப்பார்கள்.

பகவானுடைய ரூபத்தைப்பற்றி முன்னே, முதல் அத்யாயம் அந்தராதிகரணச் சுருக்கத்திலும், ஸர்வத்ராதிகரணச் சுருக்கத்திலும் (ஸ்ரீ. வே. தீபிகை-8-வது ஸம்புடம் 132—165 பக்கங்களில்) நாம் குறித்திருப்பதை இங்கு ஜ்ஞாபிக்கின்றோம். மேலும், நமது தீபிகை 7-வது ஸம்புடம், 486-ம் பக்கம் முதல் 492-ம் பக்கம் வரை ஸௌர்யாந்தர்யாமி விஷயமாயும் அவனுடைய திவ்ய ரூப விஷயமாயும் உபாஸனைக்கு விஷயம் பாப்ரஹ்மமாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணன் என்கிற விஷயமாயும் பத்ராதியர் ஸ்ரீ. உப. ரங்காசார்யர் ஸ்வாமி விஶதமாய் எழுதியிருக்கிறார். இங்கு அது கவனிக்கத்தக்கது.

அர்ச்சை :—அர்ச்சை, ப்ரதிமை ரூபமாய், ‘யெ யதா மாம் ப்ரபத்யந்தெ தாம்ஸ்ததைவ பஜாம்யஹம்’ [ப. கீ. IV-10] ‘தமரு

கந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே' என்றும், பக்தர்கள் இஷ்டப்படி எந்த த்ரவ்யம் வேண்டுமானாலும், அவர்கள் கோரினபடி, திருமேனியாகப் பரிக்ரஹித்து, அவர்கள் இஷ்டப்படி கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் எழுந்தருளியிருந்து யாவர்க்கும் ஸேவை ஸாதிக்கும் நிலை. இதைப்பற்றி ஸ்ரீ. உ.வ. இஞ்சிமேடு ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமி, தீபிகை 8-வது ஸம்புடம் 381, 423, 457-பக்கங்களிற் பரக்க ஸாதித்துள்ளார். அந்த வ்யாஸத்தை எல்லாரும் கவனித்தல் நலம்.

ஆக, பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹம் ஸ்வரூப குணங்களைக் காட்டிலும் [ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத:" வி. பு.] நிரதிஶயாநந்தத்தை உண்டுபண்ணும். நித்யமாய் வ்ருத்தி குறைவில்லாமல் 'ஸதைகரூபரூபாய' என்கிறபடி ப்ராக்ருத ஸம்பந்தமற்றிருக்கும். '[illegible]' என்றும், 'ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்' என்றும் சொல்லுகிறபடி அத்யந்த ஆநந்தத்தை உண்டுபண்ணி, தர்ஶிக்கிறவர்களுடைய ஸகல இந்த்ரியங்களையும் அபஹரித்துவிடும். 'ராமம் மே அநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே'. [தசரதனுடைய கண்கள் இராமனுடன் போய்விட்டன; திரும்பவேயில்லை] பகவத்ரூபம் 'அப்பொழுதைக் கப்பொழுதென் னாராவமுதமே' யாகும். அதாவது, பகவானைத் தர்ஶித்து அநுபவிக்க அநுபவிக்க மேன்மேல் ஆசையுண்டு பண்ணுகிற அம்ருதம்; சலிப்பென்பதை உண்டுபண்ணுவதில்லை. 'ஸதா பஶ்யந்தி ஸூரய:' என்கிற ஶ்ருதியின்படி நித்யர்களும் முக்தர்களும் எப்போதும் பகவானுடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை அநுபவித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். ஆக பகவத் ஸ்வரூபங்கள் ஐந்தும் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்டன.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே [illegible] நம:

விஶிஷ்டாத்வைதம்.

தீபிகாபிமானிகளுட் சிலருடைய நியமநத்தின்பேரில், 'விஶிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் ஶப்தத்தின் பொருளையும் அந்த ஶப்தத் தால் நமது ஸித்தாந்தத்தைக் குறிப்பதன் காரணத்தையும் சென்ற ஸஞ்சிகையில் யதாமதி விவரித்திருந்தேன். அந்த விவரணம் சில அம்ஶங்களில் தோஷ துஷ்டமாக இருக்கிறது என்று மயிலாப்பூர் ஸ்ரீ. உ.வ. எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார் ஸ்வாமி நியமித்திருக்கிறார். அவரால் துஷ்டங்களென்று குறிக்கப்பட்டுள்ள அம்ஶங்களைப் பரிஶீலநம் செய்யவேண்டியது அவஶ்யமாகிற படியால், சென்ற ஸஞ்சிகையில் அடியேனால் எழுதப்பட்டுள்ள விஷயத்தைப்பற்றி மறுபடியும் அடியேன் எழுத ஆரம்பிப்பதை நமது அபிமானிகள் க்ஷமித்தருள வேணும்.

"விஶிஷ்டாத்வைதம் என்னும் ஶப்தத்திற்கு '[illegible] விஶேஷணங்களுடன் கூடிய விஶேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மம், ஒன்றே' என்பது பொருளே தவிர, 'விஶேஷணங்களும் விஶேஷ்யமும் ஒன்று' என்பது பொருள் ஆகாது" என்பது ஸ்ரீ. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்காருடைய முக்கியமான ஆக்ஷேபம். அதாவது – 'ப்ரஹ்மமும் ப்ரபஞ்சமும் வேறுபட்ட தத்வங்களானபடியால் அவைகளுக்கு அபேதம் சொல்வது நமது ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தம்; ப்ரபஞ்சத்தை விஶேஷணமாக உடைய ப்ரஹ்மம் ஒன்றே என்று சொல்வதுதான் ஸித்தாந்தத்திற்கு ஒத்திருக்கும்' என்று சொன்னதாயிற்று.

இது ஸாதுவான ஆக்ஷேபமே. ஆனால், அடியேன் விஶேஷணமாகிற ப்ரபஞ்சத்திற்கும் விஶேஷ்யமாகிற ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸர்வ

ப்ரகாரத்திலும் அபேதத்தை உணர்த்தியிருக்கும் பக்ஷத்திலன்றோ இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு உத்தி கிடைக்கும்? அடியேன் அம்மாதிரி க்ருத்ஸ்ந பேதத்தையும் நிஷேதிக்கவில்லையே. சில அம்ஸங்களில் மாத்திரம் பேதத்தை நிஷேதித்து, அதனால் கிடைக்கும் அபேதத்தை அவலம்பித்து அடியேன் அத்வைத ஶப்தத்தின் நிர்வாஹத்தைச் செய்ய யத்நித்தால் அதில் எவ்விதமான ஆக்ஷேபம் இருக்கக்கூடும்? ஒருகால், அத்வைதம் என்னும் பதத்திற்கு பேதமில்லை என்பது அர்த்தமன்றென்றும் எண்ணிக்கையில் ஒன்றாக இருக்கும் தன்மையையே அது குறிக்குமென்றும் அவர் திருவுள்ளம் பற்றியிருக்கும் பக்ஷத்தில, அப்பொழுது அவர் சொல்லும் ஆக்ஷேபத்திற்கு உத்தி கிடைக்கும்; அடியேன் அதற்கு ஸமாதாநம் விஜ்ஞாபித்துக்கொள்ளவேண்டியதும் அவஶ்யமே.

அத்வைதம் என்னும் பதத்திற்கு அபேதம் என்னும் அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது என்று சொல்வது பலஹேதுக்களால் அங்கீகரிக்கத் தகுந்ததன்று. முதலில் 'அத்வைதம்' என்னும் பதத்தின் ஸ்வாரஸ்யம் போய்விடுகிறது. இரண்டாவது, அது தாத்பர்யமானால், 'விஶிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் குருவான ஶப்தத்தைவிட லகுவான 'விஶிஷ்டைக்யம்' என்னும் ஶப்தத்தாலேயே நமது ஸித்தாந்தம் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கலாம். மூன்றாவது, அந்தத் தாத்பர்யம் நமது ஆசார்யர்களுடைய ஹ்ருதயத்திற்கு விருத்தமே. ஆசார்யர்களுடைய ஹ்ருதயம் என்னவென்றால்—'பேதம் என்பது பல ப்ரகாரமாக இருக்கின்றது; அவைகளுள் கார்ய காரண பேதமும் ஸ்வ நிஷ்டபேதமும் ப்ரபஞ்ச ப்ரஹ்மங்களுக்கு இல்லை; இந்தப் பேதாபாவமே நம்மால் ஒத்துக்கொள்ளப்பட்ட அபேதத்தின் கருத்து; ப்ரபஞ்ச ப்ரஹ்மங்களுக்குப் பரஸ்பரம் பேதத்தை நிஷேதிப்பது, இந்தப் பேதாபாவத்தை ஆஶ்ரயித்தே செய்யப்படுகிற படியால் அதில் எவ்வித அநுபபத்தியுமில்லை' என்பது தான். இது ஆசார்ய ஹ்ருதயமானால், 'விஶிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் ஶப்தத்திலுள்ள 'அத்வைத' பதம் இம்மாதிரியான பேதாபாவத்தைக் குறிக்கின்றது என்று சொல்வதில் என்ன

ஆக்ஷேபம் இருக்கக்கூடும்? ப்ரத்யுத, நாமும் ஒருவித அத்வைதிகள் என்று சொல்லிக்கொள்வதற்கும், நம்முடைய மதமும் ஒருவித அத்வைத மதம் என்று குறித்துக்கொள்வதற்கும், இப்படி நம்மால் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ள பேதாபாவமே ஸாமஞ்ஜஸ்யத்தை ஜநிப்பிக்குமன்றோ?

ஆசார்யர்கள் இவ்விதம் திருவுள்ளம் பற்றி இருக்கிறார்கள் என்பது பலவிடங்களிலிருந்து விளங்கும். அவைகளுள் இரண்டொரு ஸ்தலங்களை மாத்திரம் இவ்விடத்தில் நிதர்ஶநமாகக் குறிக்கின்றேன். ஶ்ரீபாஷ்யத்தில மஹாஸித்தாந்தத்தில், வைதிக நிர்வாஹத்தை அநுஸரிக்கும் அவஸரத்தில், ஶ்ரீ பாஷ்யகாரர் பின் வருமாறு அருளிச்செய்திருக்கிறார்:—

"க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஜகதோ ப்ரஹ்மகார்யதயா தத³ந்தர்யாமிக
தயா ச ததாத்மகத்வேநைக்யாத் தத்ப்ரத்யநீக நாநாத்வ
ப்ரதிஷித்யதே"

[ஸகலமான ஜகத்தும் ப்ரஹ்மத்தின் கார்யமாகிறபடியாலும், ப்ரஹ்மத்தை அந்தர்யாமியாக உடைத்தாயிருக்கிறபடியால் ப்ரஹ்மத்தை ஆத்மகமாக இருக்கிறபடியாலும், ஸகல ஜகத்தும் ப்ரஹ்மமும் ஒன்றே; அப்படிப்பட்ட ஒற்றுமைக்கு எதிர்த்தட்டான பேதமெல்லாம் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது.] இவ்விடத்தில் ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் இரண்டு வித ஐக்யம் விஹிதமாக இருக்கின்றது என்பதும், அப்படி விஹிதமாயுள்ள இரண்டுவித ஐக்யத்திற்கு எதிர்த்தட்டான இரண்டுவித பேதமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது என்பதும்,

"ஏவமுபயவிதைக்யஸ்ய விஹிதத்வாத்"

"விஹிதோபயவிதைக்ய ப்ரத்யநீக நாநாத்வம் ப்ரதிஷித்யதே"

"கார்யகாரணபாவ: கார்த்ஸ்ந்யேந ப்ராப்திவிஷய:, ஶேஷ
ஶேஷிபாவோ லௌகிக ப்ரதீதிஸித்த ப்ராப்திவிஷய:; ததா
ப்ராப்திவிருத்தவாதவிஶேஷாத் விஹிதைக்ய ப்ரத்யநீகத்வா
விஶேஷாச்ச தந்நாநாவிதவைலக்ஷண்யம் ஸத்யம் நாநா
த்வேந பாரூப்யம் ப்ரதிஷித்யதே"

இத்யாதியான ஶ்ருதப்ரகாஶிகா வாக்யங்களால் விளங்கும். இவ்வளவு தெளிவாக, ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்கும் சில ப்ரகாரங்களில் அபேதம் நமது ஸித்தாந்திகளால ஒத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கையில், அந்த அபேதத்தை உபஜீவித்து நாம் 'விஶிஷ்டாத்வைதம்' என்னும் ஶப்தத்தின் நிர்வாஹம் செய்வது ஸுலபமாகவும் ஸமஞ்ஜஸமாகவும் இருக்க, அதைக் கைவிட்டு, ஆக்ஷேபார்ஹமான '𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯'த்தை நாம் ஆஶ்ரயிப்பானேன் என்பது அடியேனுக்கு விளங்கவில்லை.

அப்படி 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯த்தை ஆஶ்ரயிப்பதும் அஸாது என்பது, கீழ்க்கூறப்பட்டுள்ள ஸ்ரீபாஷ்யவாக்ய ஸம்பந்தமான ஶ்ருதப்ரகாஶிகா பங்க்தியினால் விளங்கும். அந்த வாக்யத்தை விவரித்துக்கொண்டு வருகையில், 'இந்த வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஐக்ய ஶப்தத்திற்கு 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 என்பதுடன் அந்வயிக்கும் பொழுது ஸ்வரூபைக்யம் அர்த்தமாகிறதென்றும், 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 என்பதுடன் அந்வயிக்கும்பொழுது ப்ரஹ்மத்துக்கு ஜகத்துடன் அப்படிப்பட்ட ஐக்யம் அநுபபந்நமானதால் ப்ரகாரியான ப்ரஹ்மத்திற்கு 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯மே ஐக்ய ஶப்தத்தால் குறிக்கப்படுகின்றதென்றும், ஆக ஒரே வாக்யத்தில் ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கும் ஒரே ஐக்ய ஶப்தத்திற்கு வெவ்வேறான இரண்டு அர்த்தம் செய்யும்படி ப்ரஸங்கிக்கிறது என்றும் ஒரு பூர்வ பக்ஷத்தைச் செய்துகொண்டு, அதற்கு ஸமாதாநமாக

'𑌐𑌕𑍍𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍,
𑌉𑌭𑌯𑌥𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍈𑌕𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍'

[ஐக்ய ஶப்தத்திற்கு வெவ்வேறு அர்த்தமில்லை; இரண்டு இடத்திலும் தர்மியின் பேதாபாவரூபமான ஐக்யமே சொல்லப்படுகின்றது] என்று ஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் நிர்வஹித்திருக்கிறார்.

தவிரவும், நமது ஸித்தாந்தம் ஒருவித அபேதத்தை அங்கீகரிக்கின்றது என்று சொல்வதே உசிதமாகும். ஜகத்திற்கும் ப்ர

ஹ்மத்திற்கும் அபேதம் சொல்லும் இடங்களிலெல்லாம், 'ஜகத்' ஶப்தத்தால் ஜகத்விஶிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தையே நமது ஸித்தாந்திகள் கொள்வார்கள். ஆகையால் தான் ஜகத்திற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸாமாநாதிகரண்யமும் ஸம்பவிக்கின்றது. நிஷ்கர்ஷக ஶப்தமான 'ஜகத்' என்பதற்கு தர்மி பர்யந்தம் க்ரஹணம் எவ்விதத்தில் ஸம்பவிக்கும் என்று மற்றுமோரிடத்தில் ஸ்ரீஶ்ருதப்ரகாஶிகாசார்யர் ஆக்ஷேபித்துக்கொண்டு, 'நிஷ்கர்ஷக ஶப்தங்கள் நித்ய நிஷ்கர்ஷகங்கள் வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகங்களென்று இருவகைப்படுமென்றும், அதற்கு நியாமகம் ப்ரயோகமே என்றும், இவ்விடத்தில் 'ஜகத்' என்பது வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமானதால் அதற்கு தர்மி பர்யந்தம் க்ரஹணம் உபபந்நம், ப்ரஹ்மத்துடன் ஸாமாநாதிகரண்யமும் உபபந்நம்' என்றும் ஸமாதாநம் செய்தருளி இருக்கிறார். இது, அபேதரூபமான ஐக்யமே ஐக்ய ஶப்தத்தால் விவக்ஷிதம் என்பதை வற்புறுத்துகின்றது.

இவ்விதமான அபேதத்தை மநஸ்ஸில் வைத்துக்கொண்டே, அடியேன் முன் ஸஞ்சிகையில் பின்வருமாறு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டேன். "சேதநா சேதநங்கள் அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறுபட்டனவாக இருக்கையிலும், அவை ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால் அவைகளுக்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கும் எவ்வித பேதமும் இல்லை என்று சொன்னதாயிற்று" இப்படி எழுதினதால், அடியேன் க்ருத்ஸ்ந பேதத்தையும் நிஷேதிக்கவில்லை. "அனைத்தும் ப்ரஹ்மத்தைவிட வேறுபட்டனவாக இருக்கையிலும்" என்று ப்ரகார பேதத்தை ஒத்துக்கொண்டிருக்கையில் க்ருத்ஸ்ந பேதமும் நிஷேதிக்கப்படுகின்றது என்று எப்படி சொல்லக்கூடும்? மேலும் "அவை ப்ரஹ்மத்துக்கு ஶரீரமாக இருக்கிறபடியால்" என்று ஹேதுவும் உபபாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆகையால், 'கார்ய காரண பேதம் ஸ்வநிஷ்டபேதம் இவைகளுள் எவ்வித பேதமும் இல்லை' என்பதுதான் விவக்ஷிதம். இது ஸித்தாந்தத்திற்கு விருத்தமாகுமோ?

இரண்டாவது—'𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇; 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑍍' என்று ப்ரஸித்தமான வ்யுத்

பத்தியை த்யஜித்து ‘விஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்’ என்னும் வ்யுத்பத்தியை அடியேன் பரிக்ரஹித்தது ந்யாய விருத்தமென்று ஸ்ரீ. கோபால ஸ்வாமி ஐயங்காருடைய திருவுள்ளம். ஸ்தூல சிதசித் விஶிஷ்டமான கார்ய ப்ரஹ்மத்திற்கும் ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விஶிஷ்டமான காரண ப்ரஹ்மத்திற்கும் அபேதத்தை நமது ஸித்தாந்தம் அங்கீகரித்திருப்பது உண்மையே. அதைக் கொண்டும் ‘விஶிஷ்டாத்வைதம்’ என்னும் பதத்தை விவரிக்கக்கூடும். ஆனால், அது ப்ரஸித்த தரமென்று சொல்வதற்குக் காரணமில்லை. ப்ரத்யுத, அதில் அவ்வளவாக ஸ்வாரஸ்யம் கிடையாது. ஏனென்றால் - நமது ஸித்தாந்தத்தில், அஸாதாரணமான வேறு பல கொள்கைகள் இருக்கையிலும், ப்ரபஞ்ச ப்ரஹ்மங்களுக்குப் பரஸ்பரமுள்ள ஶரீர ஶரீரி பாவஸம்பந்தத்தையே ப்ரதான ப்ரதி தந்த்ரமென்று நமது ஆசார்யர்கள் ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். குறிப்புள்ள ஒரு பெயரினால் நமது ஸித்தாந்தத்தைக் குறிக்க வேண்டுமானால் ப்ரதான ப்ரதிதந்த்ரமாகிற ஶரீர ஶரீரி பாவ ஸம்பந்தத்தை உபஜீவித்து நிற்கும் பெயரே உசிதமான பெயராகும். ‘விஶிஷ்டாத்வைதம்’ என்னும் பெயருக்கு அப்படிப்பட்ட ஔசித்யத்தை ‘விஶிஷ்டஸ்ய அத்வைதம்’ என்னும் வ்யுத்பத்தியே கொடுக்கின்றது; ‘விஶிஷ்டயோ: அத்வைதம்’ என்னும் வ்யுத்பத்தி ஶரீர ஶரீரி பாவ ஸம்பந்தத்தை உணர்த்தவில்லையாதலால், அது அவ்வளவாக ஸ்வரஸமாகாது என்றே அடியேன் அதை த்யஜித்தேன். மேலும், அம்மாதிரி வ்யுத்பத்தி வ்யாகரண ஶாஸ்த்ர மர்யாதையை சில ப்ரகாரங்களில் அதிலங்கநம் செய்கின்றது என்று சிலர் சொல்லுகிறார்கள்.

மற்றை சோத்யங்கள் ப்ராயேண கீழ்ச்செய்யப்பட்டுள்ள உபபாதநங்களால் உத்தாரங்களாக இருக்கிறபடியால் அவைகளை வ்யக்தமாக பராமர்ஶிக்காததை ஸ்ரீ. கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார் க்ஷமிக்கவேணும்.

ஸ்ரீ. வாஸுதேவன்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீமதே ஹயக்ரீவ பரப்ரஹ்மணே நம:.

வேதாந்த தீபிகை.

பத்ராதிபர்:—திவான் பகதூர் டி. டி. ரங்காசார்யர், பி.ஏ., பி.எல்.

ஸம்புடம் 9.] ஸித்தார்த்தி வ்ஸ புரட்டாசி மீ [ஸஞ்சிகை 12.

த்ரிபுவனகமனம் தமாலவர்ணம் ரவிகரகௌரவராம்பரம் ததாநே । வபுரலககுலாவ்ருதாநநாப்ஜம் விஜயஸகே ரதிரஸ்து மேऽநவத்யா ॥ [ஸ்ரீ பாகவதம் 1-9-33.]

பத்ராதிபரின் குறிப்புக்கள்.

பரதேவதா நிஶ்சயம்.

மோக்ஷதர்மத்தில் ஸ்ரீ பகவான், அர்ஜுநனுக்கு ஸ்வநாமங்களுடைய நிர்வசநங்களை உபதேசிக்கும் ப்ரகரணத்தைக் கொஞ்சம் விசாரிப்போம். ஸர்வஜகத் ப்ரளயாவஸாநத்தில், புராண புருஷனாய், ஸர்வ ஜகத்துக்கும் ப்ரபவாப்யய ஸ்தாநமாய் இருக்கின்ற அநிருத்த நாராயணனுடைய ப்ரஸாதத்தால் அர்க்கநிபமான பத்மமும், அதினின்று சதுர்முகனும் பிறந்தாரென்றும், அவ்வண்ணமே ப்ரளயாரம்ப காலத்தில், அந்த ஸ்வாமியினுடைய க்ரோதத்தில் ஸம்ஹார காரகரான ருத்ரன் ஜநித்தாரென்றும் அவ்விடம் சொல்லப்படுகின்றது. இன்னும், ‘‘ [illegible]

[illegible] ஸம்ஹாரஸ்யைவ [illegible] || நாராயணாத்மகோ ஜ்ஞேய: பாண்டவேய யுகே யுகே | தஸ்மிந் ஹி பூஜ்யமாநே வை தேவதேவே மஹேஶ்வரே || ஸம்பூஜிதோ பவேத் பார்த்த தேவோ நாராயண: ப்ரபு: |" என்றும், அவ்விடம் பகவத் வாக்யங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றின் தாத்பர்யம்:—"பகவானுடைய ப்ரஸாதத்தாலும் க்ரோதத்தாலும் ஜநித்த இந்த இரண்டு தேவஸ்ரேஷ்டர்கள் பகவானுடைய ஆஜ்ஞாநுஸாரிகளாக ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹார கர்மங்களை நடத்துகின்றனர்; அந்த விஷயத்தில் அவர்கள் நாராயணனுடைய ஸங்கல்பம் நிறைவேறும் படி நிமித்தமாத்ரமா யிருக்கின்றனர்; ஆகிலும், ஸர்வ ப்ராணிகட்கும் வரப்ரதாந ஸமர்த்தர்களாயும் இருக்கின்றார்கள். ருத்ரனுக்கு 'கபர்த்தின்' என்றும் பெயர்; அவர் சில காலம் ஜடைகளைத் தரித்துக் காணப்படுவர்; சில காலம் முண்டராகவும் தோன்றுவர். அவர் ஸ்மஸாநத்தில் வஸிப்பவர்; உக்ரமான வ்ரதங்களை அநுஷ்டிப்பவர்; மஹாயோகி; த்ரிபுர ஸம்ஹாரம் செய்தவர்; தக்ஷ யாகத்தை அழித்தவர்; பகநேத்ரத்தைப் போக்கடித்தவர்; ஸர்வ காலங்களிலும் நாராயணனைத் தனது ஆத்மாவாக உடையவர்; அதாவது அத்தகைய ஜ்ஞாநத்தை மறவாதவர்; ஆதலால் அந்த மஹேஶ்வரன் ஆராதிக்கப்பட்டால், ப்ரபுவான நாராயணனே பூஜிக்கப்பட்டவராகின்றார்" என்று இவ்வண்ணம் ஏற்படுகின்றது. அதாவது, நாராயணனிடம் ஜநித்தவரும், நாராயணனை ஆத்மாவாக உடையவருமான ருத்ரன் பூஜிக்கப்பட்டால் நாராயணனே பூஜிக்கப்படுகின்றார்.

அதன்பின் பகவத் வாக்யங்கள் இவ்வண்ணம் தொடர்கின்றன: "அஹமாத்மா ஹி லோகாநாம் விஶ்வேஷாம் பாண்டுநந்தந | தஸ்மாதாத்மாநமேவாக்ரே ருத்ரம் ஸம்பூஜயாம்யஹம் || யத்யஹம் நார்ச்சயேயம் வை ஈஶாநம் வரதம் ஶிவம் | ஆத்மாநம் நார்ச்சயேத் கஶ்சித் இதி மே பாவிதாத்மந: | மயா ப்ரமாணம் ஹி க்ருதம் லோகஸ் ஸமநுவர்த்ததே || * * * யஸ்தம் வேத்தி ஸ மாம் வேத்தி யோ(அ)நு தம் ஸ ஹி மாமநு || ருத்ரோ நாராயணஶ்சைவ ஸத்த்வம்

ஏகம் த்விதாக்ருதம் | லோகே சரதி கௌந்தேய வ்யக்திஸ்தம் ஸர்வகர்மஸு ||" இவற்றின் தாத்பர்யம்:—'[illegible]' என்கிற ஸ்ருதியின்படியே, ஸர்வ லோகங்கட்கும், அவற்றில் உள்ள ஸர்வ ப்ராணிகட்கும் நாராயணன் அந்தராத்மாவா யிருக்கின்றபடியால், நாராயணனாகிய ஆத்மாவே ருத்ரசரீரி என்கிற உண்மையால், ருத்ரனாகிய தன்னையே ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பூஜிக்கின்றார். வரப்ரதராயும், மங்களத்தைச் செய்பவராயும் இருக்கும் ஈஸாநனை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் பூஜிக்காமல் விட்டால், அவருடைய ஸர்வாத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்து யாரும் பூஜிக்கமாட்டார்கள். ஸ்ரீக்ருஷ்ணனால் ப்ரமாணமாகக் காட்டப்பட்ட மார்க்கத்தை லோகம் அநுவர்த்திக்கின்றது. ருத்ரனை அறிகின்றவன் தன்னை அறிகின்றான் என்றும், அவரை வழிபடுகின்றவன் தன்னை வழிபடுகின்றவனே என்றும், ருத்ரன் நாராயணனே என்றும், ஒரே தத்வம் இரண்டு ரூபமாக ப்ரகாசிக்கின்றது என்றும், அதுவே லோகத்தில் காணப்பட்ட ஸர்வ பதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து அவற்றின் ப்ரவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமாகின்றது என்றும், இவ்வண்ணம் ஸ்ரீக்ருஷ்ண வசநங்கள் மோக்ஷதர்மத்தில் காணப்படுகின்றன. பிறகு ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், ஸாம்பன் எனும் ஜாம்பவதீ ஸுதனுடைய ஜந்மார்த்தம் ருத்ரனைத் தான் ஆராதித்த விஷயத்தைச் சொல்லி, வாஸ்தவத்தில், 'நஹி மே கேநசித் தேயோ வர:' என்றும், 'நஹி விஷ்ணு: ப்ரணமதி கஸ்மைசித் விபுதாய' என்றும், ஸர்வஜகத்துக்கும் பயாபய விதாயிகளான தேவதைகள் யாவரும் தன்னுடைய ஆஜ்ஞாப்ரவர்த்தகர்களா யிருப்பதை வெளியிட்டுக்கொண்டு, ருத்ராத்மாவான தன்னையே மேலே விவரித்த க்ரமத்தில் தான் ஆராதித்ததாக விஷய விவேசநம் செய்தருளினார். 'ஸப்ரஹ்மகாஸ் ஸருத்ராஶ்ச ஸேந்த்ரா தேவாஸ் ஸஹர்ஷிபி: | அர்ச்சயந்தி ஸுரஶ்ரேஷ்டம் தேவம் நாராயணம் ஹரிம் || பவிஷ்யதாம் வர்த்ததாம் ச பூதாநாம் சைவ பாரத | ஸர்வேஷாமக்ரணீர் விஷ்ணு: ஸேவ்ய: பூஜ்யஶ்ச நித்யஶ: ||' என்கிறபடியே, ப்ரஹ்ம ருத்ரேந்த்ராதி ஸமஸ்த தேவர்களும் ருஷிகளும் யாவர்க்கு

கும் ஈஶ்வரனை நாராயணனை ஆராதிக்கின்ருர்கள் என்றும், த்ரிகாலவர்த்திகளான ஸர்வப்ராணிகட்கும் முதல்வரான நாராயணன் யாவராலும் எப்போதும் ஸேவிக்கவும் பூஜிக்கவும் தக்கவர் என்றும் விஷயத்தைச் சொல்லி, 'நஶ்வஶஹவு்ட்ஒவிஷு௦ தயாஶாணஷ௦நஶ்ஃ । வாஶஷ௦ நஶ்வஶகளா௦தெய ஹவுகவு ஶாஜ௦நஶ்ஃ' என்று பகவான் அர்ஜுநனுக்கு முடிவாக உபதேசித்தனர். அதாவது, ஐஹிகத்தில் ஸர்வ ப்ராணிகளுக்கும் ஜீவநாதாரமாயிருக்கும் போக்ய பதார்த்தங்களைக் கொடுப்பவரும், ஆத்மோஜ்ஜீவநத்தை அபேக்ஷிப்பவர்க்கு ரக்ஷகனுயிருப்பவரும், காமங்களை அபேக்ஷிப்பவர்க்கு ஸர்வாபீஷ்ட ப்ரதனும், வைதிக கர்மங்களையே ஸ்வாராதநமாகப் பண்ணுமவர்கள் ஸமர்ப்பிக்கும் ஹவ்யகவ்யங்களை ஸ்வீகரிக்கின்றவருமான விஷ்ணுவையே ஆராதிக்க வேண்டுமென்பதே. இப்படி நிகமநம் செய்தருளினதற்கு ஹேதுவானது பின்னுல் வெளியாகின்றது.

மோக்ஷப்ரதனை பகவான் இதர காமங்களை அபேக்ஷிப்பவர்களால் ஆராதிக்கத்தக்கவனு எனும் யோசனைக்கு ஸமாதாநமாக, 'வதாவியா 88 ஜநா ஶக்கா ஶவஹிஶெரூதம் ॥ தெஷா௦ ஶகா௦திநஃரூஷாஃ யெவெவா நநுஜெவதாஃ । ஈஹஶெவ மதிஷெஷா௦ நிராஶிஃ கஶகாரிணா௦ ॥ யெவஶிஷா ஶ்ரூயொஶக்காஃ ஶவுகாஶா ஹிதெஶதாஃ । ஶவெவ்வு வநயஶாணஃ வூதிபாஶஷ்ஷ ஶொக்ஷஶாக் ॥ பூஹாண௦ ஶிதிகுணஜ யாஶாநூ ஜெவதாஷூதாஃ । வூதிபாஶா நஶெவ௦தெ யஷாஜ வாஶிதிதம ஶஜ௦ ॥' என்கிறபடியே, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனுடைய வசநம் தொடர்ந்து வருகின்றது.

பகவத் பக்தர்கள் நான்கு ப்ரகாரமாயிருக்கின்றனர்; அவர்கள் கீதையில் 'ஆதொ ஜிஜ்ஞாஸு ரயாயீஜ்ஞாநீவ' என்று விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர். அவர்களை அநிஷ்டநிவ்ருத்தி, இஷ்டகாம ப்ராப்தி, ஜ்ஞாநம், இவற்றை அபேக்ஷிப்பவர்கள், ஜ்ஞானி என்று நான்கு ப்ரகாரமாக விவரிக்கலாம். அவர்

களுக்குள் தேவதாந்தர ஸ்மரணமற்றுப் பகவானுடைய ஏகாந்த பக்தராய் நிற்பவர் உத்க்ருஷ்டர் என்று பகவான் திருவுள்ளம். ஏனென்றுல், நிஷ்காம கர்மங்களைப் பகவதாராதநமாகப் பண்ணும் அவர்க்குப் பகவானே ப்ராப்யராகின்ருர். மற்ற மூன்று வகுப்பினரான பக்தர்கள், ஸ்வகர்மங்களுடைய பலங்களை ஸ்வார்த்தம் அபேக்ஷிக்கின்றவர்களாதலால், அக்கர்மபலங்களை யநுபவித்த பிறகு அவர்கள் இக்கர்மபூமிக்குத் திரும்பவேண்டியவர்களாயிருக்கின்ருர்கள். ப்ரதி புத்தர்களோ மோக்ஷத்தை அடைவார்கள். ப்ரதிபுத்தர்கள், ப்ரஹ்மா சிவன் முதலான தேவதைகளை உபாஸிக்கமாட்டார்கள்; ஏனென்றுல் இந்தத் தேவர்களால் கிடைக்கக்கூடியது பரிமிதங்களான பலங்களே. அவற்றைப் பகவானிடமும் ப்ரார்த்திக்கக் கூடுமானுலும், 'ஶவஶ்ஷ யொஶெஷ௦ ஶவ௦ஶாஶு விவஜிதஃ' என்று த்ருவன் ஶோகித்த க்ரமத்தில், பரமபுருஷார்த்த ப்ரதனிடம் இதர புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள் பாக்யமற்றவர்களே. பகவானும் ஸ்வப்ராப்தி விரோதமான ப்ரயோஜநங்களை எளிதில் தன் பக்தர்க்கு அளிக்கத் திருவுள்ளம் பற்ருன். இந்த ப்ரயோஜநங்களைத் தேவதாந்தரங்கள் க்ஷிப்ரமாகக் கொடுப்பர்; ஆதலால் அப்ரதிபுத்தர்கள் ப்ரஹ்மா ருத்ரன் முதலான தேவர்களைத் தந்நிமித்தமாக ஆராதிக்கின்றனர் என்று கருத்து. இந்த ரூபமான பலங்களைப்பற்றியே, அவர்கள் வாப்ரதர்களெனச் சொல்லப்படுகின்றனர். அதுவும் 'யொயொ யா௦யா௦ தநு௦ஶக்கஃ ரூஶயாவி தாஶிவுதி * * * ஶஶதெவ ததஃ காஶாநு ஶெயெவ விஹிதாநு ஹிதாநு' என்கிறபடியே, பகவத்ஶரீரங்களாய் நிற்கும் தேவதாந்தர ஆராதநங்களை ஸர்வ யஜ்ஞங்கட்கும் போக்தாவாயும், ப்ரபுவாயும், அச்சரீரங்களில் அந்தர்யாமியாயும் விளங்கும் பகவானே ஸாக்ஷாத்கரித்து, அவ்வாராதநங்கட்கு ஏற்றபடியே ஸ்வஸங்கல்பாநுரூபமாகப் பலங்களையளிக்கின்ருர் என்று தாத்பர்யம்.

பாரமைகாந்த்ய நிஶ்சயத்தை ப்ரார்த்திப்பவர்க்கு இந்த ப்ரகரணமானது மிகவும் விஶேஷித்தது. இப்போது ஶைவ வைஷ்

ணவென்று சொல்லப்பட்ட ப்ராசீந வாதங்களை முன்னிட்டுக் கொண்டு, அது ஸமாதாநமளிக்கின்றதாகவும் எண்ணக்கூடும். மஹாபாரத காலத்தில், இப்படிப்பட்ட வாதங்கள் உண்டோ என்று ஸம்ஶயம் பிறக்கலாம். மோக்ஷ தர்மத்தின் முடிவில், 'ஸாங்க்யம் யோக: பாஞ்சராத்ரம் வேதா: பாஶுபதம் ததா । ஜ்ஞாநாந்யேதாநி ராஜர்ஷே வித்தி நாநாமதாநி வை ॥' என்கிறபடி, ஸாங்க்யம், யோகம், பாஞ்சராத்ரம், வேதங்கள், பாஶுபதம் முதலான ஜ்ஞாநங்கள் நாநாமதங்களைக் கல்பிக்கின்றனவென்று வைஶம்பாயநர் ஜநமேஜயனுக்குச் சொன்னார். ஸாங்க்ய ஶாஸ்த்ரத்தைக் கபிலரும், யோகஶாஸ்த்ரத்தை ஹிரண்ய கர்ப்பனும் ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள் என்றும், ஸ்வாயம்புவ மந்வந்தரத்தில் பகவதாஜ்ஞையால் ஸரஸ்வதி புத்ரனாய் அவதரித்து, அபாந்தரதமஸ் என்று பெயர்பெற்ற ருஷியானவர் 'வேதாக்யாநே ஶ்ருதே: கார்யம் த்வயா மதிமதாம் வர' என்கிற பகவத் வசநப்படியே வேதாசார்யனாகப் போந்தாரென்றும், அவரே பிற்காலத்தில் வேதவ்யாஸராக அவதரித்தனர் என்றும், 'உமாபதிர் பூதபதி: ஶ்ரீகண்டோ ப்ரஹ்மண: ஸுத: । உக்தவாநிதமவ்யக்ரோ ஜ்ஞாநம் பாஶுபதம் ஶிவ:' என்று, பாஶுபத மதம் ப்ரஹ்மாவின் புத்ரனான ஶிவனால் சொல்லப்பட்டதென்றும், 'பாஞ்சராத்ரஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய வக்தா து பகவாந் ஸ்வயம்' என்று ஸ்ரீபகவானே பாஞ்சராத்ர ஶாஸ்த்ரத்தைச் சொன்னவரென்றும், வைஶம்பாயந வசநம் ஸ்ரீ வேத வ்யாஸாபிப்ராயத்தை யொட்டி அவ்விடத்தில் காணப்படுகின்றது. ஆதலால் பாரதம் எழுதப்பட்ட காலத்திலேயே, ஸம்ப்ரதாய பேதங்களும், தத்ப்ரயுக்த வாதங்களும், சில ப்ரதேசங்களில் வழக்கத்தில் வந்திருக்கவேண்டும். ஆதலால் ஸமாதாந ரூபமாகச் சில வாக்யங்களும் மஹாபாரதத்திலேயே காணப்படுகின்றன. மேலெடுத்த வைஶம்பாயந ஜநமேஜய ஸம்வாத ப்ரகரணத்தில், அடுத்து வருகின்ற "ஸர்வேஷு ச ந்ருபஶ்ரேஷ்ட ஜ்ஞாநேஷ்வேதேஷு த்ருஶ்யதே ॥ யதாகமம் யதாஜ்ஞாநம் நிஷ்டா நாராயண: ப்ரபு: । நசைநமேவம் ஜாநந்தி தமோபூதா விஶாம்பதே ॥

தமேவ ஶாஸ்த்ரகர்தாரம் ப்ரவதந்தி மநீஷிண: । நிஷ்டாம் நாராயணம் ருஷிம் நாந்யோஸ்தீதி வசோ மம ॥ நிஸ்ஸம்ஶயேஷு ஸர்வேஷு நித்யம் வஸதி வை ஹரி: । ஸஸம்ஶயாந் ஹேதுபலாந் நாத்யாவஸதி மாதவ: ॥ * * ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ஸநாதநே த்வே வேதாஶ்ச ஸர்வே நிகிலேந ராஜந் । ஸர்வை: ஸமஸ்தைர் ருஷிபிர் நிருக்தோ நாராயணோ விஶ்வமிதம் புராணம் ॥"
என்கிற வைஶம்பாயந வசநங்கள் அந்த ஸமாதாநத்தைப் பின்வரு
கிறபடி விவரிக்கின்றன. மேற்கூறிய எல்லா மதங்களிலும், அந்
தந்த ஆகமங்கள் ந்யாய விசாரம், இவைகளின் நிஶ்சயப்படி,
பகவான் நாராயணனே முடிவாக உபாஸ்யனாகக் காணப்படுகின்
றார். எவர்களுடைய புத்தியானது தமஸ்ஸால் வ்யாபிக்கப்பட்
டிருக்கின்றதோ' அவர்கள் நாராயணனை அவ்வண்ணம் அறிய
மாட்டார்கள். ஜ்ஞாதாக்களோ, நாராயணனையே ஶாஸ்த்ர கர்த்
தாவாகச் சொல்லுகின்றார்கள்; ஸர்வத்ருக்கான நாராயணனையே
ஸர்வோபாஸ்யனாகவும், வேறு உபாஸ்ய வஸ்து இல்லை யென்றும்
அவர்கள் உரைக்கின்றார்கள். ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநத்தாலும், ஸம்யக்
தர்க்க பலத்தாலும் ஸர்வ ஸம்ஶயமும் விலகிநிற்கும் எல்லாரு
டைய ஹ்ருதயங்களிலும் ஹரி நித்யவாஸம் செய்கின்றனர். எவர்
கள் மநஸ்ஸினின்றும் ஸம்ஶயங்கள் விலகவில்லையோ, எவர்கள்
வீண் ஹேது வாதங்களில் முழுகி நிற்கின்றனரோ, அப்படிப்பட்ட
வர் சித்தத்தில் மாதவன் குடிகொள்ளமாட்டான். ஸாங்க்யயோக
ஶாஸ்த்ரங்களும், ஸர்வ வேதங்களும் ஶாஶ்வதமாய் இருக்கின்றன.
இந்த யாவத் ஸம்ப்ரதாயங்களாலும், ஸமஸ்த ருஷிகளாலும், அநா
தியாக ப்ரவஹிக்கின்ற இந்த ப்ரபஞ்சமானது நாராயணனுடைய
ஶரீரமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இந்தப்படியே
வேதவ்யாஸ மதம் வைஶம்பாயநரால் வெளிப்படுத்தப்பட்டது.
இந்த யோசனையானது ஶங்கராசார்யருடைய ஶிஷ்யரான ஸுரேஶ்
வராசார்யரால் க்ருதமான ப்ருஹதாரண்யோபநிஷத் பாஷ்ய
வார்த்திகத்தில் த்ருடப்படுத்தப்படுகின்றது. அந்தர்யாமியான
ஈஶ்வரன் 'தேவதாதி ஶரீராண்யேஷ: தேவதாதீந் நியச்சதி'
என்று அவ்விடத்தில் சொல்லப்படுகின்றது. அதாவது, 'அந்தர்
யாமியான பகவான் ஸர்வதேவாந்தர்யாமியாகத் தேவதைகளு
டைய ஶரீரங்களைக்கொண்டு தேவதைகளை நியமநம் செய்கின்

ருன்' என்று தாத்பர்யம், அந்த ஸர்வேஶ்வரன் எவன் என்றால், அதில் வ்யாஸ மதத்தை 'നാരായണഃ പരോഽവ്യക്താദണ്ഡമവ്യക്തസംഭവം' என்று ஸுரேஶ்வராசார்யர் காட்டுகின்றார். நாராயணன் ஸர்வேஶ்வரனென்றும், 'അണ്ഡമവ്യക്തസംഭവം' என்பதால் பூராதி ஸர்வலோகங்கட்கும் காரணமான அவ்யக்தத்தைக்காட்டிலும், 'അവ്യക്താത് പുരുഷഃ പരഃ, പുരുഷാന്ന പരം കിഞ്ചിത്' என்கிற ஶ்ருதியின்படி, ஸர்வேஶ்வரனை நாராயணனே பரன் என்றும் கருத்து. நாராயணனே ஸர்வ புருஷார்த்த ஹேதுவாயிருப்பதை ப்ரகடனம் செய்ய, 'തസ്മൈ നമോഽസ്തു ദേവായ നിർഗുണായ ഗുണാത്മനേ । നാരായണായ വിശ്വായ ദേവാനാം പരമാത്മനേ ॥' என்று ஸுரேஶ்வரர் சொல்கின்றார் அதனால் பரப்ரஹ்மமாய், விஶ்வரூபியாய், ஸர்வதேவதைகட்கும் நியந்தாவும் பரமாத்மாவுமாய் நாராயணன் இருக்கின்றாரென்று தாத்பர்யம். இது கேவல வ்யாஸ மதம் மாத்ரமன்று; ஶ்ருதிகளின் நிஶ்சயமும் அவ்வண்ணமே நிற்கின்றதென, 'ഏതദേവ സർവശാസ്ത്രം നാരായണസ്യ യാ । വേദവിദ്ഭിർമഹാപ്രാജ്ഞൈഃ പുരുഷൈർവിനിയുജ്യതേ ॥' எனும் ஶ்லோகத்தால் ஸுரேஶ்வராசார்யர் விவரிக்கின்றார். இந்த ஶ்லோக வ்யாக்யானமாக, "இவ்வண்ணம் ஸர்வகாரணமாய், அந்தர்யாமியாய், ஸகல புருஷார்த்த ஹேதுவாய், நாராயணன் இருக்கின்றானென்பது கேவல புராணாகமங்களால் மட்டும் அறியப்பட்டதன்று; இன்னும் ஶ்ருதியாலும் அந்த விஷயம் நிர்ணீதமாகின்றது; 'സഹസ്രശീർഷം ദേവം വിശ്വാക്ഷം വിശ്വശംഭുവം വിശ്വം നാരായണം ദേവമക്ഷരം പരമം പദം' இத்யாதி மந்த்ரங்கள் வேதார்த்த மறிந்தவர்களால் அந்தர்யாமியை உத்தேசித்து விநியோகிக்கப்படுகின்றன. ஆதலால் இது வைதிக ஸம்ப்ரதாயம்" என்று ஆநந்தகிரி எழுதுகின்றார். இவ்வண்ணம் பரதேவதா நிஷ்கர்ஷத்தை முடித்துவிட்டு, ஸுரேஶ்வராசார்யர் ஸர்வ ஸம்ப்ரதாயங்களும் இதே முடிவை ஆதரிக்கின்றன எனும் விஷயத்தை, வ்யாஸ வைஶம்பாயந வசநங்களை அநுஸரித்துப் பின்வரும் ஶ்லோகத்தால் வெளிப்படுத்துகின்றார் :— 'യഥായ

പ്രവിശ്യൈനം സാംഖ്യാഃ പര്യുപാസതേ । തഥാ ഹൈര
ണ്യഗർഭാഃ തഥാ ചാന്യേ പാശുപതാദയഃ', அதாவது, பாஞ்சராத்
ரிகள் நாராயணனை வாஸுதேவாதி வ்யூஹங்களாகப் பிரித்து உபா
ஸிக்கின்றனர் என்றும், ஹிரண்யகர்ப்ப ப்ரோக்தமான யோகஶா
ஸ்த்ராநுஸாரிகள் நாராயணனையே கார்யகாரணாதி பாவங்களாக
விபஜித்து உபாஸிக்கின்றனர் என்றும், மாஹேஶ்வரர்கள் நாராய
ணனை ஶங்கரனென்று சொல்லி, நிரஞ்ஜனமான பரமாகாஶத்தில்
நித்யவாஸம் செய்கின்ற ஶங்கரன் ஸ்வஶக்தி
ஸர்வகாரணனாய் த்வாரா ப்ரபஞ்சாதிஷ்டானம் செய்கின்றானென்று சொல்லுகின்றா
ரென்றும் ஶ்லோக தாத்பர்யம். ஸர்வ மதங்களாலும் യഥാഗമം,
യഥാന്യായം,' ஸித்திக்கின்ற உபாஸ்ய ஸ்வரூபம் நாராயணனே
என்கிற வைஶம்பாயந வசநம் எவ்வண்ணம் ஸமர்த்திக்கப்படலாம்
என்றால், அதற்குப் பகவந்நாம நிர்வசந ப்ரகரணத்தினின்று முத
லில் எடுக்கப்பட்ட ஶ்லோகங்களை யோசிப்பது நலம். 'ശാന്തി
ഭ്രാതേവ സർവേഷാം ദേവാനാം പരമേഷ്ഠിനഃ' என்கிற
பாஞ்சராத்ர ப்ரமாணப்படி, ஸமர்த்தநம் ஸுலபம். ஸாதாரண
மாக யாவராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட 'സർവദേവനമസ്കാരഃ
കേശവം പ്രതിഗച്ഛതി' எனும் வசநமும் ஸுலப ஸமர்த்தநத்தின்
மார்க்கத்தைக் காட்டுகின்றது. ப்ரஹ்மா ஸாக்ஷாத்தாகவும், ருத்
ரன் பரம்பரையாகவும், பகவானிடம் உண்டானவர்கள் என்கிற
வைஶம்பாயந வசநம் ஶ்ருதி ப்ரமாணத்தை அநுஸரிக்கின்றது.
ஆதலால், அவர்கள் ஜகத் வ்யாபாரத்தில் ஸம்பந்தப்படுகிறது,
பகவானால் காட்டப்பட்ட வழிப்படியே என்பதும் யுக்தியுக்தமே.
ருத்ரன் நாராயணாத்மகன் என்றால், பகவான் ருத்ரனுக்குள் அந்
தர்யாமி என்று ஏற்படுகின்றது. ஆகலால், ருத்ரன் பூஜிக்கப்படு
மளவில் நாராயணனே பூஜிக்கப்பட்டவனாகின்றான் என்பதும்
ஸமஞ்ஜஸம். அவதார தசையில் ஶ்ரீக்ருஷ்ணன் ருத்ரபூஜை
செய்தாரென்பது, தான் ஸர்வாந்தராத்மாவாயிருக்கின்றபடியால்,
ருத்ரஶரீரியான தன்னையே ஶ்ரீக்ருஷ்ணன் ஆராதித்ததாகச் சொல்
லப்பட்டது. இந்த க்ரமத்தால், லோகத்தார் பகவத்தநுக்க
ளான தேவதா விஶேஷங்களுடைய ஆராதநம் செய்வதால், அந்

ந்தர்யாமியினுடைய ஆராதநம் செய்ததாக யோசிக்கப் பொருந்தும் என்னும் உண்மையை ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் ஸ்வயமே லோகஸங்க்ரஹ நிமித்தமாக வெளியிட்டருளினர். ஆனல், பொதுவாக லோகம் தேவதாந்தர பூஜையை, அந்தர்யாமியை உத்தேசித்துச் செய்வதில்லை. 'யோயோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி' என்றாரம்பிக்கின்ற கீதாச்லோகங்கள் இவ்விடம் யோசிக்கத்தக்கவை. அவ்விடமே 'காங்க்ஷந்த: கர்மணாம் ஸித்திம் யஜந்த இஹ தேவதா: । தம் தம் நியமமாஸ்தாய' என்கிறபடியே, பலவித காமங்களின் ப்ராப்தியின் பொருட்டு, மநுஷ்யர்கள் தேவதாந்தர பூஜைகளை அவ்வவற்றிற்குள்ள நியமங்களுடன் செய்கின்றார்கள். அந்தத் தேவதாந்தரங்கள் யாவும் பகவானுடைய ஶரீரங்கள் ஆதலால், அவர்களுடைய பூஜையில் இறங்குபவர்க்கு, 'தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம்' என்கிறபடி பகவானே அப்பூஜையில் ஶ்ரத்தையை ஸ்திரப்படுத்துகின்றான். பிறகு அந்தந்தத் தேவதா ப்ரஸாதத்தால் அவர்களுக்குக் காமப்ராப்தி உண்டாகின்றதென்பதும், 'மயைவ விஹிதாந்' என்கிற கணக்கிலே, பகவானே கர்மங்கட்கேற்றபடிப் பல விபாகங்களை ஸ்வயமே ஏற்படுத்தினனாதலால், தேவதார்சநம் அந்தர்யாமி பர்யந்தமாகப் பண்ணப்பட்டதாகப் பூஜிப்பவன் அறியாமற்போனபோதிலும், பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினலேயே அதற்குப் பலம் ஸித்திக்கின்றதாக ஏற்படுகின்றது. இந்தப் பூஜைகள் யாவும் காமப்ராப்தி விஷயம். 'அந்தவத்து பலம் தேஷாம் தத்பவத்யல்பமேதஸாம்' என்று கீதா வசநம். இப்படித் தேவதைகளை ஆராதிப்பவர்கள் அடைகின்ற காமரூபமான ப்ரயோஜநங்கள் அந்தத்துடன், அதாவது முடிவுடன் கூடியன; நாசத்தில் முடிவன. இப்பலங்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள் அல்பமேதஸ: என்று சொல்லப்படுவர்; அல்ப ப்ராஜ்ஞையுடன் கூடினவர்கள் என்று கருத்து. ஏனென்றால் அவர்கள் நஶித்துப்போகும் ப்ரயோஜநங்களை அபேக்ஷிக்கின்றார்கள். இன்னும், அப்பலங்களில் ஸங்கத்தை நிவர்த்தித்து, அந்தத் தேவதாராதநரூப கர்மங்களை பகவதாராதந ரூபமாகப் பண்ணக்கூடுமென்பதை அறிந்து,

பகவத்ப்ரீணநமே அவற்றின் ப்ரயோஜநமாக அத்யவஸித்துச்செய்தார்களாகில், பகவத் ப்ராப்தியும் அவர்களுக்குக் கிடைக்கும். இதை அறியாதபடியால் அவர்களுடைய அல்பப்ராஜ்ஞை வெளியாகின்றது. அதே விஷயம்தான், 'ப்ரஹ்மாணம் ஶிதிகண்டம் ச யாச்சாந்யா தேவதா: ஸ்ம்ருதா: । ப்ரதிபுத்தா ந ஸேவந்தே யஸ்மாத் பரிமிதம் பலம்' என்று முன்னெடுத்த வைஶம்பாயந வசநத்தால் சொல்லப்படுகின்றது. 'ப்ரதிபுத்தா மோக்ஷகாங்க்ஷா:' என்று சொல்லியிருக்கின்றபடியால், மோக்ஷத்தை அபேக்ஷிப்பவர் அல்ப ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுக்கும் தேவதாந்தரங்களை உபாஸிக்க மாட்டார்கள். அல்ப ப்ராஜ்ஞர்கள் அல்ப பலங்களை அபேக்ஷித்துத் தேவதாந்தரங்களை ஆராதிப்பார்கள். 'அந்ய தேவதா:' என்றும், 'பலகாங்க்ஷிண:' என்றும், 'க்ஷிப்ரம் ஸித்திகாரிணாம்' என்றும், 'ப்ரதிபுத்தா:' என்றும் வைஶம்பாயநரால் விவரிக்கப்பட்ட அதிகாரிகளுக்குப் பகவான், 'ஸஹைவ மதி:' என்று அருளிச்செய்தார். கீதையிலும் 'க்ஷிப்ரம் ஹி மாநுஷே லோகே ஸித்திர்பவதி கர்மஜா' என்றும், 'தேவாந் தேவயஜோ யாந்தி மத்பக்தா யாந்தி மாமபி' என்றும், 'ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்யதே' என்றும், பகவானலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஶங்கராசார்யரும் 'ஸம்ஸாரஸ்ய நிவ்ருத்திஸ்ச மோக்ஷஸ்ச ஜநார்தநாத்' என்று வ்யாஸமதத்தை விவரித்தார். மஹாபுருஷ வேதநம்தான் மோக்ஷோபாயமென்றும், முமுக்ஷு ப்ராப்யம் வைஷ்ணவம் பரமபதம் என்றும் ஶ்ருதி அறுதியிட்டது. மஹாபுருஷன் தான் அம்ருதத்வஸ்ய ஈஶாநன். ஹரிவம்ஶத்தில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் முன்னிலையில், ஶங்கரன் ஸ்வபக்தர்களைப் பார்த்து, 'உபாஸ்யோயம் ஸதா விப்ரா உபாயோஸ்மி ஹரே: ஸ்ம்ருத:' என்று பகவத்விஷய ஜ்ஞாநத்தை அடையத்தான் உபாயமென்றும், முமுக்ஷுக்களால் பகவானே ஸதா உபாஸிக்கத்தக்கவன் என்றும் வெளியிட்டார். ஆகலால அந்ய புருஷார்த்தங்களை அபேக்ஷிப்பவர்கள் அவற்றை க்ஷிப்ரமாக அடைவதின்பொருட்டு, ப்ரஹ்மா ஶங்கரன் முதலான தேவதைகளை உபாஸிக்கின்றனர் என்று ஏற்படுகின்றது.

'யஸ்த்வாம் வெத்தி ஸமாம் வெத்தி யஸ்த்வாமநு ஸமாமநு । ருத்ர நாராயணஶ்சைவ ஸத்வமேகம் த்விதாக்ருதம் ॥', என்கிற ஸ்லோகத்தின் முடிவான நிஶ்சயம் என்னவென்று யாவரும் கேட்கப் பொருந்தும். ஸ்லோகத்தின் பூர்வ பாகார்த்தம், ருத்ராந்தராத்ம வேதநம் பகவத் வேதநமாய் முடிகின்றபடியால் எளிதில் அறியக்கூடியதே. ஒரே ஸத்வம் ருத்ரனாகவும் நாராயணனாகவும் இரண்டு ப்ரகாரமாக ப்ரகாசிக்கின்றதென வெளியிடுகின்றது ஸ்லோகத்தின் இரண்டாவது பாகம். அங்கே, ஸ்ரீக்ருஷ்ணனே அர்ஜுநனுக்குத் தத்வோபதேசம் செய்கின்ற ப்ரகரணமாதலால், 'மாம்வெத்தி, மாமநு, நஹி மே கேசந ப்ரியோ ஜநா:', என்று தனது அவதாரரூபத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டே பகவான் விஷயம் சொல்கின்றபடியால், அங்கே காணப்படும் விஷ்ணு நாராயண சப்தங்களும் அவதாரரூபத்தையே குறிக்கின்றன. நாராயணனெனப்பட்ட பரஸ்வரூபமே, ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஶங்கரரூபங்களாகக் காணப்படுகின்றதெனத் தாத்பர்யம் கொள்வது உசிதம். ஹரிவம்ஶத்தில் கைலாஸயாத்ரா ப்ரகரணத்தில், ஸ்ரீக்ருஷ்ணன் தபஸ்புரிந்த ப்ரதேசத்திற்கு 'ஸர்வம்ஸஹாவிதை ஶ்ரேஷ்டை: விஶாலை ரமஶைஸ்ஸஹ । ஆஜகாம ஜகந்நாத: ஶங்கரோ வ்ருஷவாஹந:॥ த்ரஷ்டும் விஷ்ணுமஜம் தேவம்' என்கிறபடியே, தமது ஸர்வ பரிவாரங்களுடன் ஶங்கரன் வந்துசேர்ந்தார். ஸ்ரீக்ருஷ்ணன், 'ஸம்ஸ்தூயமாநோ தேவைஶ்ச ஸர்வைர் வ்ருதம் முநிகணைஸ்ஸஹ । அத்ருஶ்ய: ஸர்வபூதாநாம் த்யாநம் தத்ர விசுஶ்ரூஷம்' என்கிறபடியே, ஸர்வ தேவருஷிகணங்களால் பரிவ்ருதராய், ஸ்வயம் யாவர்க்கும் அசிந்த்யராயும் ஸர்வேஶ்வரனாயும் இருக்கையில், எதையோ த்யாநிப்பவர்போலக் காணப்பட்டார். ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஶங்கர ஸமாகம காலத்தில் யாவரும் ஜயோக்தியைச் செய்தனர் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. 'ஜயஸ்வ ஜகந்நாத ஜய ஶர்வ ஜகந்நாத । ஜய விஷ்ணோ ஹரே க்ருஷ்ண நாராயண பராயண ॥ ஜய ஶர்வ பராநந்த ஜயதேவ ஹரேஶ்வர । ஜயஸ்வ ஜகந்நாத ஜய ஶங்கர மாதவ ॥ ஜயகௌஸ்துப ஸம்யுக்த ஜய மாலா விராஜித । ஜய

வக்ர மஹாபாணே: ஜய ஶம்போ த்ரிலோசந ॥ ஜய ஸர்வகதீஶாந ஜய நாத விபோ ப்ரபோ ॥' இத்யாதி வசநங்களால் ஏகஸத்வம் த்விதாக்ருதம் என்கிற விஷயம் ஸ்ரீக்ருஷ்ண ஶங்கரரூபங்களைக் குறிக்கின்றதென ஸ்பஷ்டம். முடிவில் ஸ்ரீக்ருஷ்ணனைப் பார்த்து ஶங்கரன் 'அஹம் த்வம் ஸர்வகோ தேவ த்வமேவாஹம் ஜநார்தந । ஆவயோரந்தரம் நாஸ்தி, ஶப்தைரர்த்தைர் ஜகத்த்ரயே ॥' என்றும், 'த்வயி த்ருஷ்டே மயா தேவ அஹம் த்ருஷ்டோ ந ஸம்ஶய: । நாவயோர் அந்தரம் கிஞ்சித் ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே ॥' என்றும் சொல்லுகின்ற விஷயங்கள் பகவானுடைய ஸர்வாத்மத்வத்தினால், எந்த விபூதிகளில் அந்த ஆத்மத்வம் விஶேஷமாக ப்ரகாசிக்கின்றதோ, அந்த விபூதிகளுக்குப் பகவானுடன் ஐக்யமானது கொண்டாடப்படுகின்றதென்று யோசிக்கப் பொருந்தும். ஜ்ஞாநி விஷயமாகப் பகவான், 'ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்' என்று, தன்னுடன் ஐக்யத்தைக் கீதையில் கொண்டாடினார். இது கௌணமான ஐக்யம்; இது ஸர்வ ப்ரகாரத்தாலும் ஸமர்த்திக்கக்கூடியதன்று. அவ்விடம் கூடியிருந்த உபாஸகர்களை நோக்கி ஶங்கரன், 'ஸர்வம் ஜாநீத ஹே விப்ரா: யஜ்ஞை: க்ருஷ்ணோ மஹாத்மந: । ஏஷ தேவ: பரம் ப்ரஹ்ம, ஏஷ தேவ விஜாநீயம், ஏஷ யஜ்ஞஸ்ஸநாதந:, ஏஷ தேவோ முக்ஷாதா ச, ஏஷ ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா: ப்ரபு: ப்ராப்யஶ்ச ப்ரஹ்மவிதாம் ஸதா, ஏஷ தேவ ப்ரஶம்ஸந்தி ஸாங்க்யயோக ஸமாஶ்ரிதா:, ஹரிரேகஸ்ஸதா த்யேய:, நாந்ய ஜகதி தேவோஸ்தி விஷ்ணோர் நாராயணாத்பர:, ஏததேவம் ஸதா விப்ரா: வந்தயத்வம் கேஶவம், ஶ்ரேயோ நாஶயம் தேவ: கரிஷ்யதி ந ஸம்ஶய:, ஸதா த்யாத ஹரிம், த்யாநாத் ஸர்வபாபேந தத்ஜாநீத கேஶவம், உபாஸத்யம் ஸதா விப்ரா: உபாயோஸ்மிந் ஹ்ருதஸ்தித:', என்று இவ்வண்ணம் உபதேசித்த அர்த்தங்கள் மோக்ஷார்த்திகளால் மோக்ஷத்தின்பொருட்டுப் பகவானே உபாஸ்யன் என்றும், பகவத் விபூதிகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் உபாஸ்யர் அன்றென்றும், மோக்ஷ விஷயத்தில் ஶங்கரன் ஜ்ஞாநப்ரதன் ஆகின்றார் என்றும், பகவானே பரப்ரஹ்மம் என்றும், அவனே மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவன் என்

றம், ஸர்வ ஸம்ப்ரதாயங்களும் அவனையே கொண்டாடுகின்றன வென்பதும் செம்மையாக வெளியிடுகின்றன. அந்த ப்ரகரணத்திலேயே பகவானுடைய நாமநிர்வசநங்கள் செய்யுமிடத்தே ஶங்கரனுடைய, '[illegible]', என்கிற வசநமானது ஆரம்பத்தில் '[illegible]' என்கிற மோக்ஷதர்ம வசநத்தையே அநுஸரிக்கின்றது.

ஸர்வ காரணனும், ஸர்வேஶ்வரனும், ஸர்வாந்தராத்மாவும், மோக்ஷ ப்ரதனுமான நாராயணனிடம் ப்ரதமோத்பந்நர்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுடைய ஆராதநத்தைப் பகவான் ஸ்வாராதநமாக அங்கீகரிக்கக் குறைவில்லை. இன்னும், இந்த்ரப்ராணாதிகரண ந்யாயத்தால், ப்ரதர்தநன் எனும் ராஜஶ்ரேஷ்டன், இந்த்ரனுடைய உபதேசத்தைப் பெற்று, அவ்வுபதேசத்தின்படியே, இந்த்ர ஶரீரக பரமாத்மோபாஸநம் செய்து, ப்ரஹ்ம ப்ராப்தியை அடைந்தான் என்கிற விஷயமும், ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவதைகளை உபாஸிப்பவர்கள், தத்தத் தேவதா ஶரீரக பரமாத்மாவை உபாஸித்தார்களாகில் மோக்ஷப்ராப்தி அவர்களுக்கு ஸித்திக்குமென்பதை ஸந்தேஹமறக் காட்டுகின்றது. இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநமில்லாமல், தேவதாமாத்ரோபாஸகர்களாகில், '[illegible]' என்று, பரமபுருஷன் அருளியிட்டபடியே, தேவதா ஸாயுஜ்யத்தைத் தான் பெறுவர். தேவதைகளிடமே பரமாத்ம த்ருஷ்டி செய்பவர் உண்டு. இவ்வண்ணமே பாஶுபதாதி மதங்கள் வழிபடத்தக்கன. உமாஸஹாயனாய், த்ரிலோசநனாய், சந்த்ர சூடனாய், பசுபதியாய், ஶூலியாய், பூதேஶனாய், கிரிஶனாய், க்ருத்திவாஸனாய், கபாலதரனாய், நீலகண்டனாய், த்ரிபுர ஸம்ஹாரியாய், கங்காதரனாய், தக்ஷயாகநாஶகனாய், வ்ருஷத்வஜனாய், இத்யாதி ஆகாரவிஶிஷ்டனாய் விளங்கும் ஶங்கரனே ஸர்வேஶ்வரனென்று உபாஸிக்கப்படுகின்றான். இப்படி உபாஸிப்பவர்களுக்கு ஶிவலோக ப்ராப்தி நிஶ்சயம்; மஹாபுருஷ ப்ராப்தி விஷயத்தில், '[illegible]

[illegible] ॥' என்கிற படியே, ஶங்கரனால் உபதேசிக்கப்பட்ட ஸம்யக் ஜ்ஞாநநிஷ்டர்களாய், அவர்கள் கைலாஸத்தினின்று பரமபதத்தைச் சேர்வார்கள் என்று நம் பெரியோர் சொல்வர். இது வேதவ்யாஸாதிகளின் முடிவு. மாஹேஶ்வரர்கள் அப்படி எண்ணமாட்டார்கள். ஶிவ ஸாயுஜ்யமே அவர்களுக்குப் பரமபதம். நிக்ருஷ்ட வஸ்துவினிடம் உத்க்ருஷ்ட த்ருஷ்டியும், உத்க்ருஷ்ட வஸ்துவினிடம் நிக்ருஷ்ட புத்தியும், அவர்கள் செய்கின்றாரென நம் ஸம்ப்ரதாயஸ்தர்கள் யோசனை. அது வேதவ்யாஸ பக்ஷமாயும் இருக்கின்றது.

ஜகத் காரணன் தான் மோக்ஷப்ரதன். அவனது த்யாநம் தான் மோக்ஷோபாயம். அவன் நாராயணனென்பது ஸர்வ ஸம்ப்ரதாய நிஶ்சயம். அவனுடைய விபூதிகளான தேவர்கள் அந்ய ப்ரயோஜநபரர்களால் உபாஸிக்கத் தக்கவர்கள். அதற்குத் தக்க ஸுக்ருதமின்றி மநுஷ்யன் மோக்ஷார்த்த சிந்தகனாகமாட்டான். அப்படிப்பட்டவன் தான் பகவானுடைய ஜாயமாந கடாக்ஷத்துக்கு லக்ஷ்யமாகின்றான். மநுஷ்யர்களுக்கெல்லாம் சரீர ஸமத்வத்தைக் கொண்டாடுகின்ற ஆதுநிகர்கள், மோக்ஷதர்மத்தில் வை ஶம்பாயந வசநங்களைச் சிந்திக்கத்தக்கவர்கள். ஶரீர ஸம்பந்தமடைந்த ப்ராணிகளுக்குள் மநுஷ்யர் உத்க்ருஷ்டர். அவர்க்குள்ளும் ப்ராசீந கர்மாநுஸாரிகளாய்ச் சிலர் ஸத்வப்ரதாநர்களாயும், மற்றோர் ராஜஸ தாமஸகுண ப்ராசுர்யத்துடனும் தேஹங்களை அடைகின்றார்கள். '[illegible]

ஸீதா ஜலீவெவ வ்யாதிஷ்ரு ப்ருக்ருதீஷ்வதே । தஸாதகம்ஹி பாராஷம் ஜாயமாநம் விஸாம்பதே ॥ ப்ருவ்ருத்திஷுஷ்வெண யஸ்ய த்ஸம் நாவெக்ஷதி ஹரிஸ்வயம் ॥ வஸ்யத்ருஹ்நம் ஜாயமாநம் ப்ரஹ்மா ராஜெஸ்யவாவாநஃ । ராஜஸா தமஸாவெவ மாநஸம்ஸமீவாந்தம் ॥' [ஸத்வகுணம் எவனிடம் ப்ரகாசிக்கின்றதோ, அவன் மோக்ஷத்தைக் குறித்து கிஸ்சித புத்தியுடன் கூடுகின்றான். அவன் இக்கலோகத்திலேயே ப்ரஹ்ம வித்துக்களுக்குள் உத்க்ருஷ்டனாய், மோக்ஷத்தின்பொருட்டு நாராயண பரனாய் இருக்கும் புருஷன் இன்னானென்று அறிகின்றான். மோக்ஷமென்பது நாராயணனை ஆஸ்ரயித்து நிற்கின்றது. ஆகலால், அது ஸத்வகுணத்தால் அடையத்தக்கது. நாராயண பராயணனாய், நாராயணனிடம் இடைவிடாமல் ஏகாந்த பக்தியுள்ளவனாய்ப் புருஷோத்தமனைச் சிந்திப்பதால் உத்க்ருஷ்ட ஜ்ஞாநத்தைப் பெறுகின்றான். ஜ்ஞாதாக்களாய், மோக்ஷத்தைக் குறித்து ப்ரயத்ந ஸீலர்களாய், மோக்ஷோபயுக்தங்களான தர்மாநுஷ்டாநபரர்களாய், ஸர்வத்ருஷ்ணைகளையும் த்யஜித்தவர்களாய், எவர்கள் இருக்கின்றார்களோ, அவர்களுடைய யோகக்ஷேமங்களை ஹரி வஹிக்கின்றார். எந்தப் புருஷனை ஜநநகாலத்தில் மதுஸூதநன் கடாக்ஷிக்கின்றாரோ, அவன் ஸத்வகுண ப்ரதாநனாக அறியத்தக்கவன். அவன் மோக்ஷத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கின்றவனாக அதற்கு அநுகூலமான ப்ரவ்ருத்தியுடன் கூடினவனாவன். நாராயணனால் கடாக்ஷிக்கப்பட்ட புருஷன் ப்ரதிபுத்தனாகின்றான். ப்ரதிபுத்தத்வம் தன்னிச்சையால் ஒருவனுக்கும் நேர்கூடாது. ராஜஸதாமஸ குணங்கள் கலந்து ராஜஸதாமஸ ப்ரக்ருதியுடன் கூடுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்ட ப்ரவ்ருத்தி லக்ஷண விஸிஷ்டருடைய ஜந்மகாலத்தில் அவர்களை ஹரி கடாக்ஷிப்பதில்லை. ராஜஸ தாமஸ குணங்களால் வ்யாப்தமான மநஸ்ஸுடன் கூடினவர்கள் பிறக்கும்போது, அவர்கள் ப்ரஹ்மாவாலோ ருத்ரனாலோ பார்க்கப்படுகின்றார்கள்.] இவ்வண்ணம், அம்ருதத்வ ஸ்வாமியாய், ஸகல ஜீவாத்மாக்களிடம் மிகுந்த க்ருபை வஹித்து, அவர்களுக்கு ஸ்வப்ராப்திபர்யந்தமாகப் புருஷார்த்தங்கள் வஸித்திக்கவேண்டுமென்று ப்ரபஞ்ச ரூபத்தைத் தரிக்கின்றவனாய், ஸ்வப்ராப்தியின்பொருட்டு ஸ்வபக்தியையே உபாயமாகக் காட்டியருளினவனாய் இருக்கின்ற மஹாபுருஷனெனப்பட்ட நாராயணனே பரதேவதையென்று விசேஷமாக மஹாபாரதம் நிஸ்சயித்த விஷயத்தை ஸங்க்ரஹித்து எழுதினோம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீ ப்ருணதாதிஹ ஹாவாஃ வாஸ்ருஹ்மணே நமஃ.

திருக்கச்சிநகர்

பேருளாளன் - பெருந்தேவித் தாயார்

பஞ்சரத்தினம்.

இந்நூலாசிரியராகிய முத்தமிழ்க்கவி வீரராகவ முதலியார் அந்தகக்கவி வீரராகவ முதலியாருடைய தௌஹித்ரர். இவ் வந்தகக் கவிமுதலியார் தொண்டைநாட்டில் செங்கற்பட்டுக்குச் சமீபத்திலுள்ள உழலூரென்னும் கிராமத்தில் வேளாளர் குலத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவர். இவர் பிறவிக் குருடர்; தமது முதுகினில் பிறர் எழுத்துக்களை எழுதிக்காட்ட, அவற்றை உணர்ந்து அங்கியர் ஸஹாயத்தைக்கொண்டே தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்களை ஐயந் திரிபு அற நன்கு ஆராய்ந்து தேர்ச்சி பெற்று விளங்கினர். திருக்கழுக்குன்றப்புராணம், திருவாரூருலா, கிழ்வேளூருலா முதலியன இவர் இயற்றியனவே.

"புவியோர் பெறுந் திருவாரூருலாவைப் புலவர்க்கெலாஞ்
செவியே சுவைபெறு மாறுசெய் தான்சில ஞானவனு
பவியே யெனுநங் கவிவீர ராகவன் பாடியநற்
கவியே கவியவ னல்லாத பேர்கவி கற்கவியே."

என்னும் திருவாரூருலாவின் சிறப்புப்பாயிரத்தால் இவர் புலமைத் திறம் நன்கு விளங்கும். இவர் ஈழ நாட்டிற்குப் போய், அந்நாட்டரசனிடம் கவிபாடி யானைக்கன்றும் வளநாடும்* பரிசு பெற்றவர். இவர் சைவ சமயத்தினர். இவரது காலம் இற்றைக்குச் சற்றேறக் குறைய 450 - வருடங்களுக்கு முன் என்பர்.

இவரது திருப்பேரனாகிய முத்தமிழ்க்கவி வீரராகவ முதலியார், செங்கற்பட்டுக்கு அடுத்த பொன்விளைந்த களத்தூரில்

* யானைக் கன்றும் வளநாடும் பரிசு பெறுதல் அக்காலத்துத் தமிழ் வித்வான்களுக்குப் பெரிய கௌரவம்.

நம்மாழ்வார் கிருபாகடாக்ஷத்தால் பிறந்தவர். இவர் பிறந்த சில காலத்துக்கெல்லாம் இவர் தந்தை இறந்துபட்டனர் சின்னாள் சென்றதும் அங்கு ஓர் கலாபனை நேரிட்டது. அதனால் இவரது தாய், உதவியின்மையால், இவரையும் எடுத்துக்கொண்டு தெற்கே சென்று, திருக்கண்ணமங்கை யென்னும் திருமால் திருப்பதியை யடைந்து, அதன் அருகிலுள்ளதோர் ஆற்றின் நடுவில் குடிசை யொன்றை அமைத்துக்கொண்டு வசித்து வந்தனள். இப்படி யிருக்குங்கால், அந்நதியில் திடீரென்று ஒரு பெருவெள்ளம் வந்தது. அதற்கு அஞ்சித் தாய், குழந்தையை விட்டிட்டு ஓடிப் போய்விட, அங்கு எழுந்தருளியிருக்கும் அபிஷேகவல்லித்தாயார் இவரைக் காப்பாற்றி எடுத்துவந்து பால் கொடுத்து வளர்த்து வந்தனள். முன், திருமங்கைமன்னன் ஸ்ரீயப்பதியின் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைத் தரிசித்ததனாலும், காலாழி (மெட்டி) வாங்கிய காலத்துப் பகவத் பாதாரவிந்தத்தில் வாய்வைத்ததனாலும், தத்துவ ஞானம் உதிக்கப்பெற்று, ஆசு, மதுரம், சித்ரம், விஸ்தாரம் என்னும் நால்வகைக் கவிகளிலும் பாண்டித்ய முடையராய் விளங்கினதுபோல, இவரும் ஜகந்மாதாவின் அருளால் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழையும் இளமையிலேயே அறக் கற்று, பெற்ற தாயினு மாயின செய்யும் அவ்வம்மையின்மீது "திருக்கண்ண மங்கைமாலை" என்னும் நூலை யியற்றி அங்கேயே அவ்வூரெம்பெருமானைத் தரிசித்துக்கொண்டு சிலகாலம் வசித்திருந்தனர். பிறகு அதைவிட்டு அகன்று, தொண்டைநாட்டுக்கு வந்து தமது ஊர்க்குப் பக்கத்திலுள்ள திம்மூரில் வாழ்ந்திருந்தனர்.

இவர் ஒருகால் முத்திதரும் நகரம் ஏழனுள் முக்யமாம் காஞ்சீ நகரத்தை யடைந்து; அந்தத் திவ்ய தலத்தில் ஹஸ்திகிரியில் எழுந்தருளியுள்ள தேவர் பெருமானாகிய வரதராஜப் பெருமான் [பேரருளாளன்] மீதும், பெருந்தேவித் தாயார்மீதும் பஞ்சரத்தினம் * பாடிப் பணிந்தனர். அப்போது அப்பெருமானது திருமாலை தானே இவரது கழுத்தில் விழுந்தது. அதைக் கண்ட அவ்வூர் வைஷ்ணவர்கள் ஆச்சரியம் கொண்டு இவர்க்குப் பரிவட்டம், தீர்த்தம், ஸ்ரீ சடகோபன் முதலியன ஸாதித்து, இன்னும் அநேக மரியாதைகளையும் செய்து, பல வெகுமதிகளையும் கொடுத்து, அங்கேயே சிலகாலம் வைத்திருந்து உபசரித்தனர். அதுவு

* இவர், வடவேங்கடமாமலையில் எழுந்தருளியுள்ள திருவேங்கடமுடையான் மீதும் பஞ்சரத்தினம் பாடியுள்ளார்; அதுவும் உடன் வெளியாம்.

மன்றி, அதுமுதல் அயல் கிராமங்களிலிருந்து வருஷாசனமாகத் தான்யம் ஏற்பாடு செய்து வைத்தனர். இவ்வரும்படியை இவருடைய சந்ததியார் இன்னும் பெற்றுவருகின்றனர்.

இவரது மதம் வைஷ்ணவம். இவர் செய்துள்ள வேறுநூல்கள் திருவேங்கடக் கலம்பகம், பாலூர்க் கலம்பகம், செய்யூர்ப் பிள்ளைத்தமிழும், மற்றும் சில தனிப்பாடல்களும் பிறவுமாம். இவரது கல்வித்திறம் இந்நூலின் சிறப்புப்பாயிரச் செய்யுளால் நன்கு அறியலாகும். இவரது சரித்திரம் இவ்வளவே தெரியவருகிறது.

பெருந்தேவித் தாயார் பதிகம்.

சிறப்புப்பாயிரம்.

விரகறிமுத்தமிழ் வீரராகவன்
வரகவிமாலையை வழுத்துந்தோறெலாம்
உரகனும்வாணனு மொக்கக்கூடினும்
சிரகரகம்பிதம் செய்யலாகுமே.

நூல்.

பதினான்குசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

1. உலகமொருபதினாலு முட்கொண்டவண்டங்க
ளொன்காரக் கந்துககுலம்
ஓதண்டகந்துகத் திரள்வெளிபடுத்தியு
மொளித்தும்விளை யாடல்புரியும்
வலமையைப்பெற்றவொரு சித்தனுன்பதியான
மாயனவ னனவரதமுன்
மழைமதர்க்கண்ணேவு தொழில்செய்யமணியோடு
வனமாலை யணிமார்பினுஞ்
சலசநிகர்விழியினு மனத்தினுங்குடிகொண்டு
சகலவுயிருந் தழைக்கத்
தயவுபுரிபெண்சக்ர வர்த்திநீயுன்பெருமை
சாற்றுதற் கெளிதாகுமோ
அலர்தலைக்கலியாண கோடிநிலயத்தில்வா
ழதிககுண பாக்யவதியே
அடியவர்க்காவியே யதுல சஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

2. எத்தனைதரந்துதிக் கினுமஞ்சலிக்கினு
மெண்ணினுந் தயவுசற்று
மில்லாதிருக்கின்ற வன்னெஞ்சுடைத்தேவை
ரிருபொழுது மபயவரதக்
கைத்தலம்விரிப்பரக் கரயுகளமபிநயக்
கரமவர்தமைக் கனவினுங்
கருதேனுனைப்பணியு மடியாரடியாரடியர்
காலினைவணங்கு மடியார்
பத்தரைமனைத்தினி னினைப்பவர்தமக்குநிறை
பரிவினிக லோகவாழ்வும்
பரலோகவாழ்வையுந் தருதெய்வநீயுன்
பதத்தையே தொழுவனம்மே
அத்திகிரிகரிவாரதர் சித்ரமணிமார்பத்தி
லமரும்வனி தாரத்நமே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

3. இருள்வருமனத்தராலுமுன்சன்னிதியி
னெதிர்வந்து பணிவராலு
லிங்கிலத்தவருக் கிரத்நபூடணம்வரு
மிலகுபீ தாம்பரம்வரும்
பொருள்வருந்தானியத் திரள்வரும்சுழிபெற்ற
புரவியுங் கவிகையும்வரும்
பொற்சிவிகைவருமத்த கரிவரும்புவியைப்
புரக்கின்ற வாண்மைவருமெய்த்
தெருள்வருந்திகழ்பெரும் புகழ்வரும்மட்டமா
சித்தியும் வரும்பரத்தில்
தேவேந்த்ரபோகம்வரும் நான்முகன்பதவியிற்
றிருவாழ்வு வருமுண்மைகாண்
அருள்வருகடைக்கணின் பெண்ணமுதமேகச்சி
யருளாளர் மார்பிலணியே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

4. வான்மேவுமமரர்திரள் சொரியுநாண்மலர்பட
வருந்திச் செவந்தபதமும்

வண்பட்டினைச்சாத்து கொடியெனநுடங்கிய
மருங்குலுந் தேவாமிர்தம்
தான்மேவுகலசநிகர் முலையுமேகாசமுந்
தங்கவளை யிடுசெங்கையும்
சங்கக்கழுத்துமங் கலநாணும்வேயெனத்
தகுதிருத் தோளுமிருசேல்
மீன்மேவுமொருதா மரைக்குநிகர்நகைமுகமும்
வெண்முல்லை மாலைசொருகும்
மென்குழற்சுருளுமென் கண்காணவந்தெனது
வினைதொலைத் தெனையாளுவாய்
ஆன்மேவுபெருமானு மலரோனுவந்திக்கு
மற்புதக் கச்சிவாழ்வே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

5. மலைபெற்றமாதுனைப் போல்வளெனமொழிவர்புன்
மதிபெற்ற மணிதரவடான்
மற்றுனைப்போல்வீறு பெற்றமணவாளனை
வளம்பெறு பிறந்தகத்தில்
நிலைபெற்றுவாழவைத் தனளோதினந்தினமு
நிறைபெற்ற வவளரைப்பெண்
ணீமுழுப்பெண்ணிரந் துண்டசிவன்மனைவியவ
ணிகிலவுல கும்புரக்கும்
தலைபெற்றசோதிமணி மகுடபுருடோத்தமன்
றன்மனைவி நீயாதலால்
சந்த்ராவிம்பாநநீ யந்தவுமையுன்னையெத்
தன்மையொப்பாள் சொல்லுவாய்
அலைபெற்றவேகவதி நதிபெற்றகச்சியி
லகம்பெற்ற செல்வமயிலே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

6. மின்னையொத்தெழுபுனற் குமிழியொத்தவனிதனில்
விரைவிலழி தனுவும்வாழ்வும்
வெற்பொத்துநிலையாக நிற்குமெனவெண்ணியும்
வெறும்பாவ மடமாதரைப்

பொன்னையொப்பாரெழுதுசித்ரமொப்பார்நறும்
பூவையொப்பா ரெனமனாய்
புண்படநினைந்துமவ மேசெய்துநாள்களைப்
போக்கினேன் பிழைபொறுத்தற்
குன்னையொப்பாருமிலை பிழைசெய்வதற்கென்னை
யொப்பாருமில்லை யெனையும்
உகந்தெடுத்தவமைகயாள்வை யோசற்றுமறிகிலே
னுன்சித்த மென்பாக்கியம்
அன்னையொத்துலகாளு மத்திகிரிவரதர்க்
கருக்காணி யானபொன்னே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

7. இரதியும்பாரதியு முபயசாமரைவீச
வெறிதிரைக் கங்கைமாது
மிமகிரியணங்குமங் களகொளமேபாட
விந்த்ராணி செந்தாமரைக்
கரதலத்தாலடைக் காயுதவவள்ளியுங்
கனதவள யானைமகளும்
கற்பூரவாரத்தியேந்தமே னகைரம்பை
கயல்விழியு ருப்பசியுமே
பரதநடமாடவிதி சிவன்வச்ரபாணிமுப்
பத்துமுக் கோடிசுரரும்
பலமுனிக்கணமும் புகழ்ந்துகொண்டாடநின்
பதிவரத னொடுகச்சியில்
அரதனக்கோயிலுறை யுன்கொலுவைவருணிக்க
வரவரச னாலுமாமோ
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

8. ஒளிகொண்டநவமணிச் செம்பொனோலைச்சுருளை
யுட்கொண்ட காதைத்தொடும்
ஒண்கடைக்கண்ணிடங் கொண்டவருள்வெள்ளத்தி
லொருதுளியை யென்மீதிலே
களிகொண்டுசிதறவிடி லுன்பத்தனென்றனைக்
கைக்கொண்ட சூலபாசக்

காலனுந்தொடரான்ம ணங்கொண்டநாண்மலர்க்
கணைமதன் றனுமணுகான்
களிகொண்டபூவிலுறை மசனுமென்சென்னிதனி
னல்லெழுத்தே யெழுதுவன்
நவக்கோளுமேகாத சத்தானபலனுதவு
நகைகொண்ட முகனொடெழுதன்
அளிகொண்டழைத்துநின் பதியத்திகிரிவரத
னடிநிழலில் வைப்பனம்மே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

9. பூக்கிலுறைகவி நிமிர்த்தவாலரவெனப்
பூவாத வலரிவெருவும்
பொழுதிலப்பரிதிவிடு கிரணம்வார்கோலெனப்
புன்கவிக் குலமும்வெருவும்
மாகச்சிவளநகரில் வாரணக்கிரிகோயில்
வாழ்தேவ ராசனொடுநீ
வளர்தமாலத்தரு வினைச்சேருமொருகனக
வல்லியென வயிறுநிறைசூல்
மேகத்தொடெழுசோதி மின்னெனவெழுந்தருள்
விதங்கண்டு பேரின்பமாம்
வெள்ளத்தழுந்துபரி சுத்தமனமண்ணவரின்
விண்ணவர்மிகப் பெரியரோ
ஆகத்தினெழுசக்ர வாகத்தனத்தினை
லசைசிற்றி டைக்கமலையே
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

10. ஓதிநிறமேகண்டு நாணிமுகின்மலையேறு
முன்னிணைக் கண்ணேசலா
லொண்கயலினம்புனல் கிடக்குமுன்முகத்தினுக்
கொவ்வா திருத்தலாலே
சோதிமதியுடல்வற்று முன்மிடற்றுனலங்
தொலைசங்க மின்னமலறும்
துணைமுலையினெழில்பெற நிமிர்த்தவடகனககிரி
சுரரைச் சுமந்துநிற்கும்

சாதிநவரத்னவனை யிடுகரத்தாலுமுன்
சரணத்தி னாலும்வெட்டித்
தாமரைகள்பங்கத்தை யடையுமுன்னவயவந்
தம்மைவரு ணிக்கவசமோ
ஆதிநடுவந்தமுமி லாதபொருளேகச்சி
யார்துரைப் பெண்ணேதொழும்
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

11. கூடுறைபசுங்கிளிக் குசிதமொழிசொல்லிக்
கொடுத்தந்த மொழியச்சுகங்
கூறுகாலையில்வினவி மகிழுவர்போலவே
சோகனக னாதியிமையோர்
நாடுதற்கரியநீ யென்மனத்தாமரையி
னிடைநாளு மிருந்துதமிழ்நூல்
நலத்தையறிவித்தப னாகியவெனைக்கொண்டு
நாளுமிதக் கவிகளைப்
பாடுவித்திருசெவிக் கொண்டுளங்களிகொள்ளை
பலகாலு முன்வினைதம்
பகரவசமோகடவு ளன்னமேயென்னமே
பரிதியைக் கோபுரதலத்
தாடுகொடிதொடுகச்சி யருளாளர்கண்மணியி
னகலா துலாவுபாவாய்
அடியவர்க்காவியே யதுலசஞ்சீவியே
அழகிய பெருந்தேவியே.

முற்றிற்று.

கொ. ஸுதர்ஶநாசார்யன்.

யென்று சொல்லப்படும். '[illegible]' என்று, ஸேவை பக்தியென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆகையாலன்றோ நிகண்டுகாரரும் ஸேவை, பக்தி, உபாஸனை என்னும் மூன்றையும் ஸமாநார்த்தகமாகவே எடுத்தனர். 'தமேவ விதித்வாऽதிம்ருத்யுமேதி' இத்யாதி ப்ரமாணங்களால், பக்தி, ஜ்ஞாநரூபமென்று சொல்லப்பட்டாலும், ப்ரமாணாந்தரங்களை அநுஸரித்து த்யாநரூபமாய் அங்கீகரிக்கப்படவேணும். இதைத்தான் மீமாம்ஸகர்கள் ஸாமாந்யந்யாயம் என்பார்கள். ஸாமாந்ய விசேஷந்யாயத்தால், ஜ்ஞாநம் முதலான ஸாமாந்ய சப்தங்களுக்கு த்யாநரூப விசேஷத்திலே பர்யவஸாநம் கொள்ளவேணும். த்யாநமாவது, தைலதாராவிச்சிந்ந ஸ்ம்ருதி ஸந்ததி ரூபம். ஸ்ம்ருதி ஸந்தாந ரூபமாகிற த்யாநத்திற்குத் தர்சந ஸமாநாகாரமாகிற ஸாக்ஷாத்கார ரூப விசேஷ பர்யவஸாநம். அதற்கு ப்ரீதிரூபாபந்நமான பக்தியில் பர்யவஸாநம் கொள்ளவேணும். இப்போது சொல்லப்பட்ட ஸாமாந்ய விசேஷ ந்யாயத்தைத் தெரிவிக்கிற 'தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ராஹ்மண: । நாநுத்யாயாத் பஹூந் சப்தாந் வாசோ விக்லாபநம் ஹி தத் ॥' என்கிற ப்ரமாண வசநம் இவ்விடம் கவனிக்கத்தக்கது. அவ்விதமான பக்தி, த்யாநமென்றும், வேதநமென்றும் உபாஸநமென்றும் ஸேவையென்றும் த்ருவாநுஸ்ம்ருதியென்றும் இப்படி அநேக சப்தங்களால் வ்யவஹரிக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட பக்திக்கு ப்ரமாணங்கள், (1) அதில் பக்தியை ஸ்மரண ஸந்தாந ரூபமான த்யாந ரூபமாய் அங்கீகரிப்பதில் 'த்ருவா ஸ்ம்ருதி:' இத்யாதிகள் ப்ரமாணம். இவ்விடத்தில் 'த்ருவா' சப்தம் ஸ்ம்ருதி ஸந்ததிரூப த்யாநம் தைலதாரையைப்போல் நிரந்தரமென்பதைக் காட்டுகிறது. (2) அந்த பக்தி ஸாக்ஷாத்காரதுல்யமாயும் தர்சந ஸமாநாகாரமாயும் இருக்கிறது. அதாவது ப்ரத்யக்ஷம்போல் மிகவும் விசதமாயிருக்கிறதென்று அர்த்தமே யொழிய ப்ரத்யக்ஷமென்று தாத்பர்யம் கொள்ளக்கூடாது. இதற்கு ப்ரமாணம், 'பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்தி: சித்யந்தே ஸர்வஸம்சயா: । க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே ॥'

இத்யாதிகள். (3) அந்த பக்திக்கு நிரதிசயமான ப்ரீதி ரூபத்வ ஸித்தியில், '[illegible]' முதலியன ப்ரமாணங்கள். ஆகையால் நிரதிசய ப்ரீதிரூபாபந்ந ஜ்ஞாநம் தான் பக்தியென்று ஸித்தம். நிரதிசயம் என்று விசேஷணம் கொடுத்ததால், ஆத்மாவலோகநத்துக்கு ஸாதநமான பக்தியோகத்தில் அந்தர்க்கதமான த்யாநத்தைக் காட்டிலும் விலக்ஷணம் என்று ஏற்பட்டது. ப்ரீதி ரூபமென்றதால், பக்தி, த்யாநம் என்று ஏற்படும். (4) இந்த பக்தியோகம் பரமபதம் ஸித்திக்கிற வரையில் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியது. இதற்கு ப்ரமாணம், 'யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்மலோகம்', 'ஆப்ரயாணாத் தத்ராபி ஹி த்ருஷ்டம்' முதலியன. (5) அந்திம ஸ்ம்ருதி, கடைசியான ஸ்ம்ருதியை எல்லையாக உடையது. இதற்கு, 'யம் யம் வாபி ஸ்மரந் பாவம் த்யஜத்யந்தே களேவரம்' முதலியன ப்ரமாணம்.

ஆகவே மேற்சொல்லப்பட்ட பக்தியோகமானது தைலதாரையைப்போல் அவிச்சிந்நமான ஸ்ம்ருதி ரூபமாயும், ப்ரத்யக்ஷம் போல் விசதமாயும், எல்லையில்லாமலிருக்கிற ப்ரீதி பூர்வமாயும், மோக்ஷரூப புருஷார்த்தம் கிடைக்கிற வரையில் தினந்தோறும் அநுஷ்டிக்கப்பட வேண்டியதாயும், கடைசியான மோக்ஷஸித்திக்குப் பூர்வாவதியான ஸ்ம்ருதியை எல்லையாக உடையதுமான ஜ்ஞாந ஸந்ததி விசேஷரூபமான த்யாநம் என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டது.

இந்த மாதிரியான பக்தியோகத்தால் மட்டும் ஒருவன் மோக்ஷமடையக்கூடுமென்று அநேக ப்ரமாணங்கள் முறையிடுகின்றன. அந்த ப்ரமாணங்களை விஸ்தரபயத்தினால் இவ்விடத்தில் வெளியிடவில்லை.

இந்த பக்தியோகம் நான்குவித புருஷார்த்தங்களையும் ஸாதித்துக் கொடுக்கும். இவ்விதம் பக்தியின் ஸ்வரூபமும் அதன் ப்ரமாணங்களும் விவரிக்கப்பட்டன. மேலே பக்தியோகத்திற்கு அதிகாரிகளும், பலம், அங்கம் இவைகளும் நிரூபிக்கப்படும்.

(இன்னும்வரும்.)

காடந்தேத்தி. வே. கோபாலாசார்யர்,
கமலாபுரம்.

ஸ்ரீ:.

ஸ்ரீகாசி அநந்தாசார்ய ஸ்வாமி,

(ஷோலாப்பூர்).

('இராமாநுஜன்' என்னும் பத்ரிகையிலிருந்து (ஸங்க்ரஹிக்கப் பெற்றது.)

ஷோலாப்பூரில், ஸ்ரீகாசி அநந்தாசார்ய ஸ்வாமியின் நன் முயற்சியால் ஓர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹாஸபை கூட்டப்பட்டது. ஸ்ரீஜகத்குரு காசி அநந்தாசார்ய ஸ்வாமியே அச்சபையில் விசேஷ கருணையோடு அக்ராஸநம் வகித்தனர். இச்சபை விசேஷ ஜயத்துடன் நடந்தேறியது. 5 - தினங்களாக (17-4-19 to 21-4-19) ஸ்ரீமான் ஆள்கொண்டவில்லி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமி, கோஷ்டியில் ஸம்பாஷணை மூலமாய், ஆழ்ந்த சாஸ்த்ர விசாரணையாலும், விரிந்த மெய்யறிவாலும் தாம் கண்டுணர்ந்து அநுபவித்தவரும் ஸம்ப்ரதாய உண்மைகளை வெளியிட்டு வந்தார். இவர் வாயிலாகப் பிரவஹித்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஞானாநந்த வெள்ளத்திலே, பலரும் தாரதம்யமின்றி ஆழ்ந்து, தாபம் தீர நீராடி நிர்மலராயினர்கள்.

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமியும், நமது ஸத ஸம்ப்ரதாயத்தின் அருமை பெருமைகளை அனைவரும் அறிந்தயும் வண்ணம் எடுத்துரைக்க எழுந்தருளியிருந்தார்கள். பண்டரபுரம், ப்ருந்தாவநம், த்வாரகை, அலஹாபாத், மைஸூர், ஸ்ரீபெரும்பூதூர், சிதார் முதலிய இடங்களிலிருந்தும், பலபல பண்டித ஸிகாமணிகள் அங்கே வந்து கூடியிருந்தார்கள். சீமான்களும் வண்மையாளர்களுமான மார்வாடி ப்ரபுக்களும் சேட்டுமாரும் அங்கு விஜயம் செய்திருந்தார்கள். இங்ஙனம், இரு பெருஞ்செல்வமும் பெற்று விளங்கிய கனவான்களும் பண்டித ஸிரோமணிகளும் நிறைந்த கம்பீரமான கோஷ்டியை மாநஸ சக்ஷுஸால் கற்பித்துப் பார்த்தால், ப்ராசீந காலத்தில் நமது தமிழ்த் திருநாட்டில், வெகு வைபவத்தோடு விளங்கிய ஸ்ரீ பகவத் ராமாநுஜாசார்யர் போன்ற நல்லாசிரியர்களும், நல்லறிவாலும் மெய் அன்பாலும் சிறப்புற்றோங்கிய விட்மாஸத்பதிகளும், நித்ய கைங்கர்யம் புரிந்த முதலிகளும், ஏகாங்கிகளும், விஷ்ணுவர்த்தனன் போன்ற திருவுடை மன்னர் ஆதரவால் பெருவாழ்வு வாழ்ந்த புண்ய தினங்களே இப்பொழுது மீண்டும் ப்ரத்யக்ஷமாயினவோ எனக்கருதியின்புறலாம்.

ஸ்ரீ ஆட்கொண்டவில்லி கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமிகள், ஷோலாப்பூர் ஸ்ரீவைஷ்ணவ மஹா ஸங்கத்திற்கு எழுந்தருளி, அச்சபையைக் குறித்து எழுதியபின், பம்பாய் நகரத்தில் ஓர் 'திவ்ய தேசம்' ஏற்படுத்தப்பட்டு வருகிறதென்ற விஷயத்தையும் எழுதியுள்ளார்கள். இதனால் நமது பெரியோர்களுடைய மஹா மேன்மையும் கம்பீரமும் வாய்ந்த திவ்யதேசம், நாடெங்கும், நவீந நாகரிக நலமும் நமது புராதன நாகரிக நலமும் கலந்து ஒரு வழியோடி, அளவிறந்த நன்மையை விளைவிக்கும்படி, முன்னினும் அதிக வ்யாபகத்தோடு பரவுவதற்குக் காலம் பக்வமாயிருக்கிறதென்று தெரியவரு

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

வேதாந்த ஸங்க்ரஹம் (12)

ப்ரபத்தி.

வேதாந்தத்தில் மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாகச் சொல்லப்பட்ட அநேக ப்ரஹ்ம வித்யைகளில், ந்யாஸ வித்யை என்று சொல்லப்பட்ட ஒன்றே மிகவும் முக்யம். இதற்கும், மற்றெல்லா வித்யைகட்கும், சில முக்யாம்ஸங்களில் பேதமிருப்பதால், மற்றவை யெல்லாவற்றையும் பக்தி என்கிற ஒரு வகுப்பாகச் சொல்லி, இதை ப்ரபத்தி யென்று தனியான வகுப்பாய்ச் சொல்லலாம்.

'[illegible]' [III. 3. 56] என்னும் ஸூத்ரத்தில், ஸூத்ரகாரர் இந்த ந்யாஸ வித்யையை ஸங்க்ஷேபிக்கிறார். ஸ்ரீ பாஷ்யத்தின் முதலில், மங்கள ச்லோகத்தில், "விநத ... வ்ராத" என்கிற இடத்தில், ந்யாஸ வித்யாநிஷ்டர்களையும் சேர்த்துக் குறிப்பதாய் ச்ருத ப்ரகாசிகையில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வித்யையின்படி, பகவானுடைய இதர கல்யாண குணங்களைவிட அவனுடைய நிகரற்ற மஹாக்ருபை யென்னும் முக்யமான கல்யாண குணமே லக்ஷ்யம். பகவான் க்ருபா ஸமுத்ரம் என்பதை ப்ரமாணங்களுடன், முன் 9-வது ஸம்புடத்தில் [பக். 72 முதல் 76 வரை காண்க.] ஏற்கனவே விவரித்திருக்கிறோம்.

'தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:' [இந்த ந்யாஸம் எல்லாத் தத்வங்களிலும் ப்ரஹ்ம வித்யைகளிலும் உயர்ந்தது; இதற்குமேல் ஒன்றில்லை.] 'யோ ப்ரஹ்மாணம் விதயாதி பூர்வம் யோ வை வேதாம்ஸ்ச.......... தம் ஹ தேவமாத்மபுத்தி ப்ரகாசம் முமுக்ஷுர்வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே.......... [illegible]' பகவானைத் தஞ்சமாக

அடைய வேண்டும். 'வேதாஹ விஜ்ஞாத ... [illegible]
ஸத்ராஸயோமாஸ.......... [illegible]' அவனிடத்
தில் ஆத்மாவை ஸமர்ப்பித்து, அவனையே தஞ்சமென்று அடைந்
தால் நாம் மோக்ஷம் அடைவது நிச்சயம்.

'[illegible] ... [illegible]' இந்த
[illegible].......... [illegible]' இந்த
ச்ருதி, 'பக்தியல்ல உபாயம்; பகவானே வரிக்கிறான், அவன்
தான் உபாயமென்று வெளியிடுவதாக ஒரு யோஜனை எனச் சில
ஆசார்யர்கள் நிர்வஹிக்கிறார்கள்' என்று முன்பே சொல்லியிருக்
கிறோம்.

மேற்சொன்ன உபநிஷத் வாக்யங்கள் மாத்ரமல்ல; ஸ்ரீ பாஞ்ச
ராத்ரம், பகவத்கீதை, ஸ்ரீமத்ராமாயணம் முதலியவைகளும்,
ச்ருதிமூலமான த்வயம் என்று சொல்லப்பட்ட மந்த்ர ரத்நமும்
இச்சரணாகதி சாஸ்த்ரத்தை நன்றாய் வெளியிடுகின்றன. வேதாந்
தத்தில் ஸாதநமாய்ச் சொல்லப்பட்ட பக்தி சாஸ்த்ரத்துக்கு, ப்ரா
ஹ்மண க்ஷத்ரிய வைஸ்யர்கள் மாத்ரம் அதிகாரிகள்; எல்லா வர்ணத்
தார்களும் ப்ரபத்தி சாஸ்த்ரத்துக்கு அதிகாரிகள். இந்தக் கா
லத்தில் மஹாத்மாக்களுடைய அநுஷ்டாநத்திலிருப்பது முக்யமாய்
இந்த சரணாகதி நிஷ்டை என்றே சொல்லலாம்.

நமது ப்ரயத்நத்தாலேயே நாம் மோக்ஷம் அடைய முடி
யாது. "நமக்குக் கதியும் உபாயமும் வழியும் எல்லாம் பகவானே
யன்றி வேறில்லை; அவன் க்ருபையே ஸாதநம்" என்கிற த்ருட
மான நினைவும் நம்பிக்கையுமே முக்யம் என்பதை இச்சரணாகதி
சாஸ்த்ரம் நன்றாய் வெளியிடுகிறது.

நம் ஆத்மா வேறு; அது ஒன்றுக்குச் சேஷப்பட்டதல்ல; நம்
ஆத்மாவை அவன் திருவடிகளில் ஸமர்ப்பித்து, அவனையே உபாய
மாகப் பற்றுகை ப்ரபத்தியென்பது. 'அநந்யார்ஹ சேஷத்வ
ஜ்ஞாந கார்யமாய், ஸர்வாதிகாரமாய், பகவத் ப்ரார்த்தநா ரூபமாய்,
பகவத் ரக்ஷகத்வாநுமதி ரூபமாய், த்ருட அத்யவஸாயரூப (பூர்ண

விஸ்வாஸமும் நம்பிக்கையுமான)மாயிருப்பதொரு ஜ்ஞான விசேஷம் ப்ரபத்தி' என்று சிலர் இதை விவரித்திருக்கிறார்கள்.

தைத்திரீயோபநிஷத்ஸித்தமான மூலமந்த்ரமாகிற பெரிய திருமந்த்ரமானது, திருவஷ்டாக்ஷரம் என்று சொல்லப்பட்ட இது, இந்த ஶாஸ்த்ரத்தின் அர்த்தத்தை வெகு சுருக்கமாய் வெளியிடுகிறது. மேற்குறித்த த்வயம் என்பது, அதை விவரிப்பதாய்ச் சொல்லுகிறார்கள். [பெரிய பிராட்டியாராகிய லக்ஷ்மியை முன்னிட்டுக்கொண்டு, பகவான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறேன். எப்போதும் பெரிய பிராட்டியாருடன் கூடியிருக்கிற நாராயணன் திருவடிகளில் (அதாவது இருவர் சேர்த்தியில்) ஸர்வதேச ஸர்வ அவஸ்தைகளிலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் அவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்காகவே செய்ய ப்ரார்த்திக்கிறேன். இந்த த்வயத்தினால் இந்த ஸித்தாந்தப்படி ஸ்ரீமஹா லக்ஷ்மிக்கு ப்ராதாந்யம் ஏற்படுகிறது. ஆகையால் இந்த ஸித்தாந்தத்தை அநுஷ்டிக்கிறவர்கள் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் எனக் கூறப்படுகிறார்கள்.

இந்த த்வயத்தின் அர்த்தத்தைக் கீழே காட்டியுள்ள பாசுரங்கள் நன்றாய் வெளியிடுகின்றன. "அகலகில்லே னென்றிறையு மலர்மேன் மங்கையுறைமார்பா, புகலொன்றில்லாவடியேனுன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேனே" [VI. தி. வா. 10. 10.], 'ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி, வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டும்' [தி. வா. III. 6. 1.] .

கடைசி உபாயமாக ஶ்ருதி சொன்ன இந்த ஶரணாகதியை, ஸ்ரீபகவத் கீதையில் கடைசி அத்யாயம் 66 - வது ஶ்லோகமாகிற சரம ஶ்லோகம் நன்றாய் வெளியிடுகிறது. ["ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ । அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஶுச:' [ப. கீ. XVIII. 66.] வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களை ஸரியாய் அநுஷ்டிக்க முடியாமையாலும், அஜ்ஞானம் அசக்தி முதலியவைகளால் பக்தியோகம் ஸாத்யமில்லாத

போதும், மற்ற உபாயங்களை விட்டுப் பகவானையே பற்று பற்றினால் அவர் நம்மைப் பாபங்களினின்று விடுவித்து நமக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கிறார்" என்பது இதன்பொருள்.

இதரமார்க்கங்களைவிட ப்ரபத்தியே நம் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்தது. இதுவே ஶ்ரேஷ்டமும் ந்யாயமுமான வழியாகுமென்றும், ஆகையால் இதரயோகங்களைவிட்டு இந்த நிஷ்டையை அநுஷ்டிப்பதே யுக்தமென்றும் சில ஆசார்யர்கள் அபிப்ராயப் படுகிறார்கள். இதற்கு த்ருடமான பூர்ணவிஶ்வாஸம் முக்யம். இதை அநுஷ்டிக்கிறவர்களை ப்ரபந்நர்கள் எனச்சொல்வர். ஆழ்வார் எல்லாரும் இந்த மார்க்கத்தை அநுஷ்டித்தவர்களே. அவர்கள் 'ப்ரபந்ந ஜநகூடஸ்தர்கள்'. எனக் கூறப்படுகிறார்கள். 'நம்பிரான் சரணேசரண்' 'ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத்தந்தாய்,' 'அதுவுமவன தின்னருளே' 'ஆவிக்கோர்பற்றுக் கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்' என்று பலவிடங்களிலும் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறதுங்காண்க.

மேற்சொன்ன அதிகாரி எப்போழ்தும் பகவத் குணாநுபவ கைங்கர்யங்களில் போதுபோக்குமவனாகையாலும், அவன், பகவத் ப்ராப்தியையே அடைய விரும்பித்துடித்துக் கொண்டிருப்பதாலும், அவனுக்கு அந்த ருசியே மேலிட்டுப் பகவானுடைய பிரிவை க்ஷணமும் ஸஹியாதவனாய், ஆற்றாமை மேலிட்டிருக்கிறவனாகையாலும், அவனுடைய தலை மஹாப்ரேம பக்திதசையென்று சொல்லத்தகும். பக்தியை மோக்ஷோபாயமாகப் பற்றாவிடினும், இவனுக்கு எப்போழ்தும் பகவானிடத்தில் ப்ரேமமே விஞ்சியிருக்கும். ப்ரபந்ந ஜநத்தலைவர்களில் மஹாஶ்ரேஷ்டரான நம்மாழ்வாரைவிட பக்தியில் அதிகரித்தவர் யாருமில்லை, மற்றோ? ஆகையால் மஹா ப்ரபந்நனுடைய அநுபவத்திற்கு, மஹா பக்திநிஷ்டனுடைய அநுபவத்திற்கும் வித்யாஸமில்லையென்று கூடச்

சொல்லலாம். பக்தி, ப்ரபத்தி இவ்விரண்டும் வேதாந்த ஸித்தமான மார்க்கங்களேயாகும்.

ப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரத்தில், பகவத் ஸ்வரூபங்கள் அநேகங்களில் அர்ச்சாவதாரம் மிக முக்யமாய்ச் சொல்லப்படுகிறது. இந்த அர்ச்சாவதாரத்தையே குணபூர்த்தியுள்ள இடமாகச் சொல்லவேண்டும். 'ஸகுணஸ்ய ஸகுணோபாஸநாய, ஸகுணோபாஸ்யே வர்ஷிஷ்டே ஸகுணம் ஸகுணம் ஸமாஹாரம்' என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலே, எல்லா ஸ்வரூபங்களிலும் எல்லா திருக்கல்யாணகுணங்களும் பூர்த்தியா யிருந்தாலும், ப்ரபத்திக்கு அபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யம் ஸௌஶீல்யம் வாத்ஸல்யம் அபராத ஸஹத்வம் முதலிய குணங்கள், இருட்டறையில் விளக்கு ப்ரகாஶிப்பது போல் இவ்வுலகில் அர்ச்சாவதாரத்தில் தான் ப்ரகாஶிக்கின்றன. நித்ய ஸூரிகளும் ஶீலாதி குணங்களை இங்குவந்து அநுபவிக்கிறார்களென்று ப்ரஸித்தம் இதுபற்றியே பின்புள்ளாரும் 'மாண்டுபிறக்குந் துயர்போய் வைகுந்தம் புக்கவரும், மீண்டுதொழக் காதலிக்கும் வேங்கடமே' எனக்கூறி யுள்ளதுங்காண்க.

நிரம்ப தாகமுடையவன் தீர்த்தமுள்ள விடத்தை அடைய ப்ரயத்நம் செய்கிறான். அப்படிப்பட்டவனுக்கு ஒரு கிணறு வெட்டித் தீர்த்தம் கிடைக்க வேண்டுமானால் எப்படியோ, அப்படி அந்தர்யாமி ஸ்வரூபத்தை த்யாநித்து அடைதல், ஒருவன் அஷ்டாங்க யோக ரூபயத்நத்தால் ஸித்திபெற்று பகவானைக் காணவேண்டும். 'பூகத ஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்' அண்டங்களுக்குப் புறம்பே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரண ஜலம்போலே பரத்வ ஸ்வரூபம்; அண்டத்துக் குட்பட்டிருக்கிற நமக்குப் போகமுடியாததாய், தூரமாயிருக்கிற திருப்பாற்கடல்போலே வ்யூஹஸ்வரூபம்; ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரமான விபவங்கள், இப்போது இருக்கிறவர்களுக்கு நேரிற்கண்டு அநுபவிக்க முடியாதவை. ஜலம் வடிந்துபோன பெருக்காறுகளுக்கு விபவ ஸ்வரூபத்தை ஒப்பிடலாம் அப்பெருந் தாகமுடையவனுக்கு விடாமல் தீரப்பருகலாம்படியிருக்கின்றவை பெருக்காற்றில் தேங்கின மடுக்கள். அர்ச்சாவதாரத்தை இம்மடுக்கு ஒப்பிடலாகுமென்று ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்திருக்கிறார்கள். ஆகையால் ப்ரபந்நர்கள் அர்ச்சாவதார ஸ்வரூபத்தை முக்யமாய் அநுபவிப்பார்கள்.

'அக்நௌ திஷ்டதி விப்ராணாம் ஹ்ருதி திஷ்டதி யோகிநாம் । ப்ரதிமாஸ்வல்பபுத்தீநாம் ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶிநாம் ॥' என்கிற ப்ரமாணம் எல்லாரும் ஒப்புக்கொண்டது. இதைக்கொண்டு அர்ச்சாவதாரம் பூர்ண ஜ்ஞாநமுடையவர்களுக்கு முக்யமல்ல; தெரியாதவர்களுக்குத் தான் அர்ச்சை யென்று சொல்வது, ந்யாயமேயல்ல. இந்த ஶ்லோகத்துக்கு ந்யாயமான அர்த்தமாவது:—யாகம் அக்நிஹோத்ரம் யஜ்ஞம் முதலியவற்றைச் செய்யும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குப் பகவாந், அக்நியில் ஸேவை ஸாதிக்கிறான். ஸித்திபெற்ற யோகிகளுக்கு ஹ்ருதயத்தில் பகவான் ஸந்நிஹிதனாய் எழுந்தருளி ஸேவை ஸாதிக்கிறான் என்பது 'வாஸுதேவஸ் ஸர்வம்' என்றும் 'ஸநகாத்ய ஹ்ருதி ஸர்வபூதேஷு ஸர்வத்ர தத்க்ஷணம்' என்றும், சொல்லுகிறபடியே, 'உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலை என்று அநுபவிக்கும் நம்மாழ்'யு மெல்லாம் கண்ணன்' வாரையும், ப்ரஹ்லாத ஜடபரத வாமதேவரையும் போன்ற ஸமதர்ஶிகளான மஹாந்களுக்கு எங்கும் பகவான் ஸந்நிஹிதனாய் ஸேவைஸாதிக்கிறான். ஸமதர்சநமில்லாத அப்ரபுத்தர் [நிறைந்த ஜ்ஞாந மில்லாதவர்] களுக்குக்கூடப் பகவான் ப்ரதிமையில் ஸேவை ஸாதிக்கிறான்.

இப்படிச் சொல்லாவிட்டால் முன்னுக்குப் பின்விரோதிக்கும். அல்லாமலும், மஹாந்களுடைய அநுஷ்டாநத்தைப் பார்த்தாலும், இதுதான் ந்யாயமான அர்த்தம். ஆக அர்ச்சை, எல்லாவித பக்தர்களுக்கும் முக்யம்.

பகவானை அடைய அநேக விதமான யோகங்களைச் செய்கைக்கு ஈடான ஜ்ஞாநமும் ஶக்தியும் இல்லாத நம்மைப்போன்ற அஜ்ஞர்களுக்கு இப்ரபத்தி மார்க்கம் நல்லவழி. இக்காரணத்தால், இது, இக்காலத்துக்கு மிகவும் தகுந்த உபாயமென்பதில் ஸந்தேஹமேயில்லை; தவிரவும், ஜ்ஞாநஶக்தி முதலியவற்றை உடைத்தாயிருந்தாலும், ஜீவனுடைய யதார்த்த நிலையை உணர்ந்தால், அது பகவானுக்கு அத்யந்த பாரதந்த்ரயமாய்ச் சேஷப்பட்டது. அவனன்றி ஜீவனுக்கு உயிரும் இருப்பும் யாதுமில்லை' யென்று அறிந்த பூர்ண ஜ்ஞாநமுள்ளவர்கள், வேதாந்தத்தில் உபாயமாகச்சொல்லப்பட்ட உபாஸநங்கள், இந்த ந்யாஸ வித்யையைப்போல அவ்வளவு ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்ததல்ல வென்று அறிந்து, அவன் க்ருபையையே முன்னிட்டிருக்கிற ப்ரபத்திதான் ஸ்வரூபத்துக்கிசைந்த தென்று இந்த நிஷ்டையைப் பூர்ண ஜ்ஞாநிகள் பற்றுகிறார்கள். இக்காரணத்தால் தான் நம் பூர்வாசார்யர்களான ஸ்ரீமந் நாதமுநிகள், யாமுநாசார்யர், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் முதலியோர் இப்ரபத்தி நிஷ்டையை அநுஷ்டித்தார்களென்று சில ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்கிறார்கள்.

மேலும் ஸ்வபாவத்தினாலேயே பகவத் பக்தி மிகவிஞ்சி மஹாப்ரேமமும் ஆற்றாமையும் துடிப்பும் உடைத்தாயிருப்பதால், யோகங்களை ஶாஸ்த்ரப்படி அநுஷ்டிக்க முடியாதவர்களும் ப்ரபத்தியையே அநுஷ்டித்திருக்கிறார்கள். இப்படி அநுஷ்டித்தவர்கள் ஆழ்வார்கள்.

ஆக, மேற்சொன்ன யோஜனையில் எல்லாவித அதிகாரிகளும் ப்ரபத்தியையே அநுஷ்டிக்க வேண்டியது. அதுவே நம் ஸ்வரூபத்துக்கும் தகுந்தது என்று சிலர் சொல்வார்கள்.

எஸ். கோபாலஸ்வாமி ஐயங்கார்.

161296

Supplement to this issue of the VEDANTA DIPIKA.

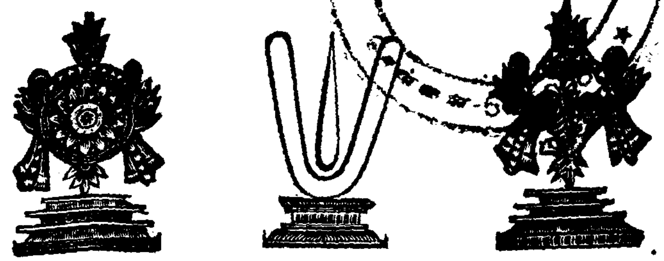

॥ ஸ்ரீ: ॥

॥ ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீஹயவதந பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே வகுளபூஷண மஹாமுநயே நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

॥ ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ॥

உபயவேதாந்த ஜககண்டயம்.*

த்ரய்யந்தவிதவெகக்ஷண்ய கலநா
வாரீண வாணீஹரெ
ஸாந்த்ரம் வ்யாக்யாந தந்த்ரேஸயியாம்
யெ தெஶிகொ ஸாதரம் ।
ஶ்ராந்தெஜய தெஶிகொத்தமவதெ
வீத்யாஹம் ஶம்வது யம்
ஸம்யம: கவிவாதி கெஸரி மாநாம்
தம் ஸம்ஶ்ரயெ ஶ்ரெயஸெ ॥

* இது சென்ற மார்கழி மீ பூவிருந்தவல்லியில் நடந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்த மஹாஸபையின் எட்டாவது வார்ஷிக மஹா ஸங்கத்திலும், சென்னை, ஆழ்வார் ஆசார்யர்கள் திருநக்ஷத்திர ப்ரவசன ஸபையாரின் ப்ரதம வார்ஷிக மஹோத்ஸவத்திலும் திருவஹீந்திரபுரம் சேட்லூர் வித்வான் பகவத்விஷயம் ஸ்ரீ உப. வே. நரஸிம்மாசார்ய ஸ்வாமிகளினால் செய்யப்பட்ட உபந்யாஸங்களின் ஸங்க்ரஹம்.

JL
RGS m211, N10VD
N109

ஶ்ரீயாமுநாய ஹ்ருதயம் பரிபாஶயிஷ்யந்
ஶுஶ்ரூஷவா நவஸரே யதிசம் யதீந்த்ர:।
ஶ்ரீ க்ருஷ்ணாய ஜயதேய: பரிபூர்ணாய ஸம்ஜ்ஞா:
ஶ்ரேயஸேநாத்ர காலேகேஶவஶேஷதோ ந:॥

நம் ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸித்தாந்தத்தில் ஆசார்யர்கள் ஸந்நிதியிலேயே காலக்ஷேபம் செய்யவேண்டியதாகப் பெரியோர்களினால் நிஶ்சயிக்கப்பட்டு அப்படியே அப்யஸிக்கப்பட்டுவரும் க்ரந்தங்கள் நான்கில் ஸ்ரீமத் பகவத்விஷயம் ஒன்று என்பது ஸகலரும் அறிந்த விஷயமே. இப்படி இவைகளை ஆசார்யனிடமிருந்தே க்ரஹிக்கவேண்டுமென்பது 1 'ஸ குருமேவாபிகச்சேத்', 2 'தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா', 3 'ஸம்ப்ரதாய பரம்பரயா', 4 'எம்பெருமானார் திருமாலையாண்டான் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழிக்கர்த்தம் கேட்டருளினர்' என்றிவை முதலிய ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, பூர்வாசார்ய ஸ்ரீஸூக்தி, அநுஷ்டானம், இவைகளினாலேற்படுகிறது. மேலும் திவ்யப்ரபந்தமும் வேதத்தைப்போல அத்யயனத்தாலேயே க்ரஹிக்கப்படவேண்டுமென்பதும் 5 'ஆளவந்தாராழ்வார் ஸ்ரீபாதத்திலே திருவாய்மொழியுமோதி' என்றும், 6 'செய்யதமிழ் மாலைகள் நாம் தெளியவோதி' என்றும் சொல்லுகிற படியே பூர்வாசார்யர்களின் அநுஷ்டானத்தினால் ஏற்படுகிறது. இங்கு 'ஓதி' என்பதற்கு அத்யயனம் செய்து, அதாவது ஆசார்யோச்சாரணாநுச்சாரணரூபமாக க்ரஹித்து என்றர்த்தம்.

பகவத்விஷயம் என்கிற திருநாமத்திற்குக் காரணம்.

7 'ஸ்ரஷ்டா தேஹீ ஸ்வநிஷ்டா நிரவதி மஹிமாபாஸ்த பாப: ஶ்ரிய: பதி: ஸ்வர்த்தம் ஸ்ருஷ்டி: பாதே ஶரீரி ப்ரக்ருதி ஜநகஸம்ஸம்ஸ்த்தா ஸ்தாவரம் பூர்ணாவதீ। நிர்துஷ்டபாதி பரேஶ்ரா பூர்வாதி ஜந பஶும் ஸ்வாமி கோ க்ஷேத்ரஜ்ஞாஸாத்ய: பாபஹ்ருதி ஸ்வ மாதா நாபி ஸ்ருஷ்டி விஷயது ஸாஶ்ரயஸ்ரஷ்டா வேத்ய:॥' என்கிறபடியே ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலிய க்ரந்தங்களும் பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களை ப்ரதிபாதியாநிற்க அவைகளுக்கெல்லாமில்லாமல் இதற்கு மாத்திரம் பகவத்விஷயம் என்கிற திருநாமம் வந்ததற்குக் காரணம், இக்ரந்தம் பகவானுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை மற்ற க்ரந்தங்களைப்போல வ்யவஹிதமாகவல்லாமல் நேராகவே ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினால். அதாவது, ஶாரீரகஸூத்திரத்தில் 1 'அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்று கர்மவிசாரம் செய்த பிறகு அதே காரணத்தினாலேயே ப்ரும்ம விசாரம்செய்யவேண்டுமென்றுபக்ரமித்து, இப்படி ஜிஜ்ஞாஸ்யமான ப்ரும்மம் எப்படிப்பட்டதென்னில்? 2 'ஜந்மாத்யஸ்ய யத:' என்று ஜகஜ்ஜன்ம ஸ்திதி ஸம்ஹாராதிகளுக்குக் காரணமெதுவோ அதுவே ப்ரும்மம் என்று லக்ஷணம் அடுத்த ஸூத்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதற்குக்காரணம் லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பது முதலியதைச் சொன்னதினாலேயே அதற்குபயுக்தமான ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வ ஶக்தித்வாதி குணங்கள் அர்த்தாத் ஸித்திக்கிறது என்கிற அபிப்ராயம். ஸ்ரீ ஶ்ருதப்ரகாஶிகையிலும் ஸத்யத்வ ஜ்ஞாநத்வாதிகளாகிற ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கிற லக்ஷணங்களை விட்டு ஜகஜ்ஜன்மாதிகளை லக்ஷணங்களாகச் சொல்லியிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? என்றாக்ஷேபித்துக்கொண்டு குணங்களுக்கும் விபூதிகளுக்கும் ஜிஜ்ஞாஸ்யத்வம் ஸித்திப்பதற்காக இப்படிச் சொல்லியிருக்கிறதென்று ஸமாதானமருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அப்படியே ஸ்ரீ வரதகுருவும் 3 'ஹேதுத்வாந்நீதி வேதே ஸ்வவிபவகள ஸத்ரம் ஜகாந்நீதி யஶ் ஶாஸ்த்ரே ஸ்வர்கோபவர்கமணி ஜகஜ்ஜந்மாதிஸீ லக்ஷணேந:। தேநாதிஸ்ருஷ்டி ஸித்தே தேவ ஜகத: ஸ்ருஜ்யஸ்ய தேநாபி தஸ் ஸ்ரஷ்டா: ப்ரஹ்மணஉ ஜவா குணகணா: ஜிஜ்ஞாஸ்யதா ஹேதவ:॥' என்றருளிச்செய்திருக்கிறார். ஆழ்வாரோ 4 'உயர்வறவுயர்நல முடையவனெவனவன்' என்றாரம்பித்து பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை நேராகஅருளிச்செய்தார். இதன் கருத்து—பகவான் நமக்கு ப்ராப்யனாவதும் ப்ராபகனாவதும் குணவிஶேஷங்களுடன் கூடியவனாயிருப்பதினால். ஆகையினால் அப்படிப்பட்ட குணங்களை அர்த்தாத் ஸித்தமாகச் சொல்லுவது உசிதமல்ல—என்பது.

---

1 முண்டகோபநிஷத் 1-2-13. 2 கீதை-4-34. 3 ஶேஷஸம்ஹிதை-14-50.
4, 5, 6 ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரம். 7 ஸ்ரீமத் அதிகரணஸாராவளீ-19.

1 ஶாரீரகஸூத்ரம்-1-1-1. 2 ஶாரீரகஸூத்ரம் 1-1-2.
3 ஸ்ரீதத்வஸாரம்-8. 4 திருவாய்மொழி-1-1-1.

மேலும் சூர்ப்பநகை தனக்கு வைரூப்யம் வந்ததற்குக் காரணத்தைக் கரனுடைய ஸபையில் சொல்ல ஆரம்பிக்கும்பொழுது எல்லாவற்றையும் மறந்து 1 ‘ தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ’ என்று தான் முதலிலீடுபட்ட பகவானுடைய திவ்ய ஸௌந்தர்யத்தை வர்ணித்தாப்போல ஆழ்வாரும் பகவானுடைய மற்ற ஆகாரங்களை விட்டு தான் முதலிலீடுபட்ட திருக்கல்யாண குணங்களை அருளிச்செய்திருக்கிறார். இப்படிப் பகவானுடைய கல்யாணகுணங்களிலீடுபட்டு 2 ‘ குணைர் தாஸ்யமுபாகத: ’ என்கிற இளையபெருமாள்படியில் நின்று அக்குணங்களை இங்கு நிரூபித்திருக்கிறபடியினால் இதற்கிந்தத்திருநாமம் சாற்றப்பட்டது. அன்றிக்கே திருப்பல்லாண்டு, கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு, அமலனாதிப்பிரான், ஜிதந்தா ஸ்தோத்திரம், என்றிவை முதலியவைகளில் க்ரந்தத்தின் ஆரம்பத்திலிருக்கும் பதத்தையே திருநாமமாக வைத்திருப்பதுபோல 3‘ ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜாம்ஸ்யஶேஷத: । பகவச்சப்தவாச்யாநி விநா ஹேயைர்குணாதிபி: ॥ ’ என்று பராஶரமஹர்ஷியினால் பகவான் என்கிற பதத்திற்கர்த்தமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் அநந்தகல்யாணகுணாகரத்வத்தையும் ஹேயப்ரத்யநீகத்வத்தையும் இவர் இப்ரபந்தத்தின் ஆரம்பத்திலருளிச்செய்திருப்பதினால் இத்திருநாமம் சாற்றப்பட்டதாகவுமாம். அதுவுமன்றிக்கே இந்த ப்ரபந்தத்தின் முதற்பாட்டினுடைய ப்ரதமபாதத்தின் அர்த்தத்தையே மற்றப்பாட்டுக்கள் விஶதீகரணம் செய்கின்றன வாகையினால் இத்திருநாமம் சாற்றப்பட்டதாகவுமாம்.

இந்த க்ரந்தத்தின் உபாதேயதமத்வம்.

இந்த க்ரந்தம் உள்ளடங்காத பகவதனுபவாநந்தத்தின் பரீவாஹமாய் வழிந்த சொல்லாகையாலே 4 ‘ செவிக்கினிய செஞ்சொல் ’ என்கிறபடியே கேட்பவர்களுக்குப் பரமாநந்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும் பகவானிடத்தில் பக்தியை வ்ருத்திசெய்யக்கூடியதாயும் இருப்பதினால் மிகவும் உபாதேயமாயிற்று. இவ்வர்த்தம் 5 ‘ ஶோக: ஶ்லோகத்வமாகாதிதி நயத ஶ்ரூயதே ... ஜ்ஞாநகர்மாநுபதநுபவரஸ பரீவாஹ

1 ராமா-ஆர-19-14. 2 ராமா-கிஷ்-4-12. 3 விஷ்ணுபுராணம்-6-5-79
4 திருவாய்-10-6-11. 5 ஸ்ரீத்ராமிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்னாவளீ-130.

த: ஶ்ராவ்யவேதாந்த:’ என்றும், 1 “ ஸர்வே வேதா: ஸர்வவேத்யா: ஸஶாஸ்த்ரா: ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யஶ்ச க்ருஷ்ண: । விது: க்ருஷ்ணம் ப்ராஹ்மணாஸ்தத்த்வதோ யே தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா: ॥ ’ இதி மஹர்ஷிணைவ ... ‘ யஸ்யாம் வேதாஶ்ச ... ’ ... ஶ்ரீஶடாரி ... ’ என்றும் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 2‘ இங்குமங்கும் திருமாலன்றி இன்மை கண்டு அங்ஙனே வண்குருகூர்ச் சடகோபன் இங்ஙனே சொன்ன வோராயிரத்திப் பத்துமெங்ஙனே சொல்லினு மின்பம் பயக்குமே ’ என்றாழ்வார் தாமேயருளிச்செய்திருக்கிறபடியே ஆழ்வாருக்கிருந்த பாவபந்தமில்லாமல் இதை நாமனுஸந்தித்தாலும் ஆநந்தமுண்டாகும் என்பது ஸித்தம். 3 ‘ உண்ணும் சோறு பருகுநீர் தின்னும் வெற்றிலையுமெல்லாம் கண்ணன் எம்பெருமான் ’ என்றிவர்தாமே அருளிச்செய்திருக்கிறபடியினால் ஆழ்வார் பகவானையே தாரக போஷக போக்யமாக அனுபவித்த பக்த்யதிஶயம் தெரிவிக்கப்படுகிறது. 4 ‘ பரித்ராணாய ஸாதூநாம் ’ என்கிற ஶ்லோக வ்யாக்யானத்தில் ‘ ஸாது ’ ஶப்தமானது 5 ‘ஸாதவ: உக்தலக்ஷண தர்மஶீலா வைஷ்ணவாக்ரேஸரா மத்ஸமாஶ்ரயணே ப்ரவ்ருத்தா மந்நாமகர்மஸ்வரூபாணாம் வாங்மநஸா கோசரதயா மத்தர்ஶநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போஷணாதிகமலபமாநா: க்ஷணமாத்ரகாலம் கல்பஸஹஸ்ரம் மந்வாநா: ப்ரஶிதிலஸர்வகாத்ரா ... ’ என்றும், 6 ‘ ... தாரணபோஷணாதிகம், ... உக்தம் — மத்தர்ஶநேந விநா ஸ்வாத்மதாரண போ

1 ஒன்பதினாயிரப்படி வ்யாக்யானம். 2 திருவாய்-7-9-11.
3 திருவாய்-6-7-11 4 கீதை-4-8.
5 ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம். 6 ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்ய தாத்பர்யசந்த்ரிகை.

[illegible] 'உக்தி' என்றும் வ்யாக்யாதமாயிருப்பதும் ஆழ்வாரையே குறிக்கிறது. அப்படியே பராசரபட்டரும் 1 '[illegible]' என்று ஆழ்வாரை அநுஸந்தித்தார். இங்கு '[illegible]' என்றருளிச்செய்யாமல் '[illegible]' என்றருளிச்செய்திருப்பதினால் ஆழ்வாருக்குண்டான த்வராதிஶயமும் குணாகுண நிரூபணமில்லாமல் அத்தலையில் ஸம்பந்தமுள்ளதேதாவது ஒன்று இவருடைய ப்ரீதிக்கமையும் என்கிற ப்ரீத்யதிஶயமும் த்யோதிதமாயிற்று. அப்படியே 2 'கடியன் கொடியன் நெடியமாலுலகங்கொண்ட அடியன் அறிவருமேனி மாயத்தன் ஆகிலும் கொடிய வென்னெஞ்சமவனென்றே கிடக்குமெல்லே துடிகொளிடை மடத் தோழீ அன்னையென் செய்யுமே' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறபடியினால் ஸ்ரீ ருக்குமணிப் பிராட்டி கண்ணனை 3 '[illegible]' என்று பகவானுடைய குணங்களையும் அகுணங்களையும் கண்டு தன் மனது அபஹரிக்கப்பட்டது என்று விண்ணப்பம் செய்தாப்போலே ஆழ்வாரும் பகவானை அநுபவித்தாரென்பது ஸித்தம். மிகவும் தாகித்தவன் அப்பொழுது கிடைத்த தண்ணீர் முதலியவைகளில் குணாகுண விபாகம் பண்ணாமல் பருகக்காணா நின்றோமிறே. மேலும் 4 '[illegible] ॥' என்றிவை முதலிய ப்ரமாணங்களில் ஆசார்ய லக்ஷணத்தில் அநுஷ்டானத்தையும் சேர்த்துச் சொல்லியிருப்பதினால் தாங்கள் அநுஷ்டியாதே ப்ரபத்தி ஶாஸ்திரார்த்தத்தை வெளியிட்ட மஹர்ஷிகளின் க்ரந்தங்களைக் காட்டிலும் தானும் அநுஷ்டித்து அத்தையே நமக்கும் உபதேஶித்தவரின் ஸ்ரீஸூக்தியாகையினால் இது மிகவும் உபாதேயமாயிற்று. இப்படியே அல்லவோ 5 '[illegible] ॥' என்றும், 6 'அருமடைக்கலமென்றெம்மை அம்புயத்தாள் கணவன் தாளிணை

1 ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம்-8. 2 திருவாய்-5-3-5.
3 ஸ்ரீபாகவதம் தசமஸ்கந்தம். 4
5, 6 ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்.

சேர்ந்தெமக்குமவை தந்த தகவுடையார்' என்றும், 1 '[illegible] வாஸாய் பக்கலிலே கேட்டு' என்றும் இவ்வாசார்யர்களின் உத்கர்ஷமருளிச்செய்யப்பட்டது. வைஶ்வாநரவித்யையிலும் 2 '[illegible]' என்று வைஶ்வாநராத்மாவை உபாஸித்துக்கொண்டிருந்தவரை ஆசார்யனாக வரித்து அதைத் தங்களுக்குபதேஶிக்கும்படி ப்ரார்த்தித்தார்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட ஆழ்வார் திருவாய்மலர்ந்தருளினபடியினால் இது ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாயிற்று என்னுமர்த்தத்தை 3 '[illegible] ॥' என்றாசார்யர் அருளிச்செய்திருக்கிறார். மேலும் இப்ரபந்தம் வேதாந்தார்த்தங்களை மிகவும் விஶதமாகத் தெளிவிக்கிறபடியினாலும் உபாதேயமாயிற்று. இவ்வர்த்தம் 4 '[illegible]' என்றும், 5 '[illegible]' என்றும், 6 'இவ்வ[illegible]ங்களை [illegible]த்தோடு ஸ[illegible]ரையு மெளிதாகத் தெளிவிக்குமவற்றில் தொண்டர்க்கமுதுண்ணலாய்ப் பொய்யில் பாடலான ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல் ப்ரதானம்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பெரிய முதலியாரால் '[illegible]' என்று விஶேஷித்துக் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும் ப்ரபன்ன ஜன ஸந்தான கூடஸ்தராய் பகவானாலே மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவரான ஆழ்வார்

1 ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.
2 சாந்தோக்யம்-5-11-2 3 ஸ்ரீபாதுகாஸஹஸ்ரம் 29.
4 ஸ்ரீ த்ரமிடோபநிஷத்தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-4.
5 ஸ்ரீஸ்தோத்ர பாஷ்யம். 6 ஸ்ரீப்ரதானஶதகரஹஸ்யம்-44.

தம்முடையபகவதனுபவம் உள்ளடங்காமல்அதின்பரீவாஹமாய் அருளிச்செய்தஇப்ரபந்தம் ஸகல வேதாந்தார்த்தங்களையும்ஸம்ஶய விபர்யயங்களறத் தெளிவிப்பதினால்,ஸ்ரீதேசிகன் 1 'விஶ்வஸி ஞ்ராத்ர ரஷவாணஂ நாவிஹிதவதா கெநஶெவெந உதூரம் வெஷா ஷாவரயஂ வஂஜஷாம்' என்றும், 2 'ஸகலிதி ஹஂஸிஷதும் யாஜெஷ வெஷா ஷ்ருஷ்ஷா வ்யஷ்ணூத நிஶரஷாவரயஂஜஂ' என்றும் தாமே யருளிச் செய்யும்படி ஸர்வ லோகத்திற்கும் நாம ரூபங்களைச்செய்யும் ஸர்வேஸ்வரனாலேயே அஸிதர ஸாதாரணமாய் உபய வேதாந்தாசார்யத்வத்தில் அபிஷிக்தரான தமக்கும் 3 'செய்ய தமிழ்மாலைகள் நாம் தெளியவோதித், தெளியாத மறை நிலங்கள் தெளிகின்றோமே' என்று இது உபாதேயமான படியை அருளிச்செய்தார். ஆகையினால் நம் போலியர்களுக்கு இது மிகவும் ஆதரணீயமென்பது கைமுதிக ந்யாய ஸித்தம்.

இதரர்களினால் இக்ரந்தம் கொண்டாடப்பட்டிருக்கும் ப்ரகாரம்.

இப்படி இப்ரபந்தம் ஸர்வோத்க்ருஷ்டம் என்பதற்கு ஸாம்ப்ரதாயிக ப்ரமாணங்கள் உதாஹரிக்கப்பட்டன. இதற்குமேல் 4 'பாலேய் தமிழர் இசைகாரர் பத்தர் பரவு மாயிரம்' என்கிறபடியே மற்றவர்கள் இதைக்கொண்டாடி யிருக்கும் ப்ரகாரம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஆழ்வாருடைய அவதார ஸமாபனத்திற்குப் பிறகுஅவருடைய விக்ரஹத்தைஏறியருளப்பண்ணி உத்ஸவாதிகள்நடத்திவருங்கால் 'வேதம் தமிழ் செய்தான்' என்றிவை முதலிய பிருதுகள் சொல்லக்கூடாதென்று சங்கப்புலவர்கள் ஒரு ஸமயத்தில் தடுக்க அப்பொழுது பகவந்நியமனத்தினால் 5 'கண்ணன் கழலிணை' என்கிற திருவாய்மொழிப்பாட்டை ஒரு ஏட்டிலெழுதி சங்கப்பலகையில் வைக்கும்படி அனுப்பினார்கள். சங்கப்பலகையும் மற்றவைகளைத் தள்ளிவிட்டு ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்தியை மாத்திரம் தரித்துக்கொண்டு நின்றது. புலவர்களும் தாங்கள் தெரியாத்தனமாய் ஆழ்வார் விஷயத்தில் அபசாரப்பட்டதற்காக அபசாரக்ஷாபணம் செய்து கொண்டார்கள்.

---

1 ஸ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளீ-1. 2 ஸ்ரீ ஸ்தோத்ரபாஷ்யம்
3 ஸ்ரீகுருபரம்பராஸாரம். 4 திருவாய்மொழி-1-5-11
5 திருவாய்மொழி-10-5-1.

இவ்ருத்தாந்தம்

'சேமங்குருகையோ செய்ய திருப்பாற்கடலோ
நாமம் பராங்குசமோ நாரணமோ—தாமந்
துளவமோ வகுளமோ தோளிரண்டோ நான்கு
முளவோ பெருமானுனக்கு'

என்றும்,

'ஈயாடுவதோ கருடற்கெதிரே
யிரவிக்கெதிர் மின்மினியாடுவதோ
நாயாடுவதோ வுறுமிப்புலி முன்
நரி கேசரி முன்நடையாடுவதோ
பேயாடுவதோ வழகூர்வசிமுன்
பெருமான் வகுளாபரணன்னருள் கூர்ந்
தோவாதுரையாயிர மாமறையின்
னொரு சொற் பொருமோ வுலகிற் கவியே'

என்றும், அவர்கள் அப்பொழுது விண்ணப்பம் செய்த பாட்டுக்களினால் தெரிவிக்கப்படுகிறது. மேலும் குறளாசிரியராகிய திருவள்ளுவரினாலும்

'குறுமுனிவன் முத்தமிழு மென் குறளு நங்கை
சிறு முனிவன் வாய்மொழியின்சேய்' என்கிற பாட்டில் அகஸ்த்ய மகரிஷியினால் செய்யப்பட்ட தமிழ்ப் பாஷையின் வ்யாகரணத்திற்கும், தன்னுடைய குறளுக்கும் இப்ரபந்தம் மூலமென்பது வெளியிடப்பட்டது. ஔவையும்

'ஐம்பொருளு நாற்பொருளு முப்பொருளிற் பெய்தமைந்த
செம்பொருளை யெம்மறைக்குஞ் சேட்பொருளைத் தண் குருகூர்ச்
சேய் மொழிய தென்பர் சிலரி யானிவ்வுலகின்
தாய் மொழி யென்பேன் றகைந்து'

என்று அர்த்த பஞ்சகம் முதலிய அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் இத்திருவாய்மொழியைச் சிலர் தனித்தொரு த்ரவிடவேதமென்பர், அதை ஒப்புக்கொள்ளாமல் இது ஸர்வ லோகஸ்ருஷ்டிகர்த்தாவான பகவானால் ஆதிகாலத்தில் ப்ரும்மாவுக் குபதேசித்த வேதமென்றே சொல்லுவேன் என்று இதன் நித்யத்வத்தை வெளியிட்டாள். இடைக்காடரினாலும்

'சேய்மொழியோ தாய்மொழியோ செப்பிலிரண்டு மொன் றவ்
வாய்மொழியை யாருமறையென்பர்—வாய்மொழிபோ

லாய்மொழிகள் சாலவுளவெனினு மம்மொழியின்
சாய் மொழி யென்பேன் தகைந்து'

என்று இது வேதமென்பது நிர்விவாதமென்பதும், இரண்டு விதமான வேதங்கள் ஒன்றென்பதும், சிறந்த க்ரந்தங்களனேகமிருந்தாலும் அவைகளெல்லாம் இக்ரந்தத்தின் சாயையை யனுஸரித்ததென்பதும் வெளியிடப்பட்டது.

இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரபாவாதிஶயம்

' வாய்க்குங் குருகைத் திருவீதி யெச்சிலை வாரியுண்ட
நாய்க்கும் பரமபத மளித் தாயந்த நாயொடிந்தப்
பேய்க்குமிடமளித்தாற் பழுதோ பெருமாள் மகுடம்
சாய்க்கும்படிக்குக்கவி சொல்லு ஞானத்தமிழ்க்கடலே'

என்று பேசப்பட்டது. கம்பனும் இவ்வாழ்வாருடையவும் இப்ரபந்தத்தினுடையவும் ப்ரபாவம் சடகோபரந்தாதி என்னும் க்ரந்தத்தில் பரக்க நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில்

'சாதிக்குமே பரதத்துவத்தைச் சமயத்திருக்கைச்
சேதிக்குமே யொன்று சிந்திக்குமே யதனைத் தெரிய
போதிக்குமேயெங்குமோங்கிப்பொதுநிற்குமெய்யைப்பொய்யைச்
சோதிக்குமே யுங்கள் வேதமெங்கோன்றமிழ்ச்சொல்லெனவே'

என்கிற பாட்டினர்த்தம் கவனிக்கத்தக்கது.

இப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயங்கள்.

1 'உச்சம் ஸேவ்யம் ஸுபோக்யம் ஶுபஸுபகதநும் ஸர்வபோக்யப்ரக்ருஷ்டம் ஶ்ரேயஸ்ஸைகாந்தஹேதும் ப்ரபதந ஸுலபம் ஸ்வாஶ்ரிதாநிஷ்டஜிஷ்ணும் । பக்தச்சந்தாநுகம் நிரவதிஸௌஹார்த்தம் ஸத்த்வஸேவ்யம் ஸஹாயம் ஶ்ரீஶம் ப்ராஹ ஸ்வஸித்தே: ஸ்வயமிஹ கரணம் ஸ்வப்ரவ்ருத்தே ஶடாரி: ॥' என்கிறபடியே முதற்பத்தில் பகவான் ஸேவ்யனென்றும், இரண்டாம் பத்தில் மிகவும் போக்யனென்றும், மூன்ரும்பத்தில் அப்ராக்ருத திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை யுடையவனென்றும், நான்காம் பத்தில் போக்யங்களாகத் தோற்றுகிற ஐஶ்வர்யாதி புருஷார்த்தங்களை விட மேற்பட்டவனென்றும், ஐந்தாம் பத்தில் புருஷார்த்தோபாயானுஷ்டானத்திற்கு காரணமென்றும், ஆரும்பத்தில் ப்ரபத்திசெய்வதற்கு ஸுலபனானவனென்றும், ஏழாம்பத்தில் தன்னை யாஶ்ரயித்தவர்களினுடைய அநிஷ்டங்களைப் போக்கடிக்கக்கூடியவனென்றும், எட்டாம் பத்தில் தன்னுடைய பக்தர்களின் இஷ்டப்ரகாரம் நடப்பதில் ஆசையுடையவனென்றும், ஒன்பதாம் பத்தில் ஒரு காரணமுமில்லாமல் ஸஹஜ ஸௌஹ்ருத்தென்றும், பத்தாம் பத்தில் அர்ச்சிராதிகதியில் ஸஹாயமாயிருப்பவன் என்றும், நிரூபித்தருளி இப்படிப் பட்டவனை யாலே தன்னை யடைவதற்குத்தானே காரணம் என்று இப்ரபந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இதுவே

1 'ஸேவ்ய: போக்யோऽதிபோக்ய: ஶுபஸுபகதநு: ஸர்வபோக்யாதிஶாயீ ஶ்ரேயஸ்ஸைகாந்தஹேது: ப்ரபதந ஸுலபோऽநிஷ்டவித்வம்ஸஶீல: । பக்தச்சந்தாநுவர்த்தீ நிருபதிகஸுஹ்ருத் ஸத்பதவ்யாம் ஸஹாய: ஶ்ரீஶஸ்ஸ்வப்ராப்திதாயாம் ஸ்வயமிதி ஶடஜித் ஸ்வேஷ்டதாயாம் ஶடஜிந்நுத: ॥' என்று மருளிச்செய்யப்பட்டது. அதில் முதற்பத்தில் பத்துத் திருவாய்மொழிகளினும் 2 'ஆத்யாவிஷ்டம் பரத்வா துபநிஷதுதிதயா ஸத்குணௌகைஸ்ஸமேதம் நிஶ்ஶேஷாஸ்லேஷஹேதும் த்ரிபுவநஸமயேஷ்வாநுக்ருஶ்யம் ஸநாதநம் । ஸ்வாராத்யம் ஸ்வாவதாரைஸ்ஸ்வபரைரத்யந்தஸங்கம் ப்ரக்ருத்யாத்ருஶ்யம் ப்ருதிவ்யாதிபரிபஜநேஶாநஸஞ்ஸாரமத்யே ஶ்ரிய: ஸேவநீயம் ॥' என்கிறபடியே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனுகையினும், எல்லாருக்கும் ஸமமானவனுகையினும், பக்தர்களுக்கு மிகவும் ஸுலபனுகையினும், ஸகலாபராதங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவமுடையவனுகையினும், மிகவும் தாழ்ந்தவர்களுடனும் ஸர்வோத்க்ருஷ்டனை தான் ஒருவித வ்யத்யாஸமுமில்லாமல் கலக்கும் தன்மையுடையவனுகையினும், ஸுலபமாய் ஆராதிக்கப்படக் கூடியவனுகையினும், உபாயதஶையிலேயே ஸுகரூபமான தன்னைப் பற்றிய உபாஸனத்தைவுடையவனுகையினும், நித்யஸூரிகளோடும் ஸம்ஸாரிகளோடும் மனதில் கூட வ்யத்யாஸமில்லாமல்கலக்கும்படியான ஆர்ஜவ ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுகையினும், தன்னுடைய அநுபவத்தை ஜீர்ணமாக ஜீர்ணமாக கொஞ்சம்கொஞ்சமாய்த்தருமவனுகையினும், ஒருகாரணமுமில்லாமல் மிகவும்உதாரனுயிருப்பவனுகையினும்ஶ்ரிய:பதியேஸேவ்யனெ

1. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளீ-125.

1. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் ஸாரம்-1.

2. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளீ-22.

ன்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் குணத்திற்கு ஸாதகமாக அந்தந்தத் திருவாய்மொழிகளில் பத்துப்பாட்டுக்களினாலும் குறிக்கப்படும் குணவிஶேஷங்கள் ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அங்கே கண்டுகொள்வது. இப்படிப் பகவான் ஶேவ்யன் என்று நிரூபித்து, இரண்டாம்பத்தில் 1 '[illegible]' என்கிறபடியே அவனுடைய ஒரு க்ஷணகால வியோகமும் பொறுக்கமுடியாதிருப்பதினாலும், மனுஷ்யஸஜாதீயனாயவதரித்திருக்கும் பொழுதே ஸர்வோத்க்ருஷ்டனாகையினாலும், மதுரமான வஸ்துக்களெல்லாம் சேர்ந்ததைப்போல போக்யதாதிஶயத்தை யுடையவனாகையினாலும், ஆஶ்ரிதர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கடிக்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாகையினாலும், ஆஶ்ரிதரோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து அதினால் ப்ரீதியை யடைகிறவனாகையினாலும், ஆஶ்ரிதர் தன்னைவிட்டுவிட்டால் என் செய்வது என்று நினைப்பவனாகையினாலும், ஆஶ்ரிதர்களின் ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களையும் ரக்ஷிக்கிற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனாகையினாலும், மோக்ஷத்தில் ஆநந்தத்தைக் கொடுப்பவனாகையினாலும், கைங்கர்யத்திற்கு உத்தேஶ்யனாகையினாலும், ஆஶ்ரிதர்கள் ஸுலபமாய் அடையக்கூடிய ஸ்தானத்தை இருப்பிடமாகவுடையவனாகையாலும் பகவானே ப்ராப்யன் என்றருளிச் செய்தார். இப்படி முதற் பத்தில் ஶேவ்யனாகையினாலே உபாயமென்று அருளிச் செய்திருப்பதும், இரண்டாம் பத்தில் அதிபோக்யனாகையினாலே அவனே ப்ராப்யனென்றருளிச் செய்திருப்பதும், அப்ராக்ருதமான திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடின பகவானுக்கே என்று திருவுள்ளம்பற்றி 2 '[illegible]

1, 2. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-33, 44.

[illegible]' என்கிறபடியே மிகவும் விஶேஷமான ஸௌந்தர்யத்தை யுடையவனாகையினாலும், தன்னுடைய திவ்ய திருமேனியாலே ஜகத் ஸ்ருஷ்டி, ரக்ஷணம், முதலிய வ்யாபாரங்களைச் செய்யும்படியான ஸௌபாக்யத்தை யுடையவனாகையினாலும், ஸர்வ வஸ்துக்களையும் தனக்குச் ஶரீரமாக வுடையவனாகையினாலும், ஶேவிக்கிறவர்கள் புத்தியை மயக்கக் கூடிய காந்தியுடன் கூடினவனாகையினாலும், எல்லோருக்கும் ஸுலபமாய்க் கிடைக்கக்கூடிய அர்ச்சாவதாரத்தையுடையவனாகையினாலும், திருமேனியின் ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களிலீடுபட்ட பாகவதர்களின் குணங்களி லிதரர்களீடுபடும்படி மேன்மையைக் கொடுக்கிறவனாகையினாலும், எல்லோராலும் ஸ்தோத்திரம் செய்யக்கூடிய திவ்ய ரூபத்தையுடையவனாகையினாலும், ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கடிக்கக் கூடிய திருமேனியையுடையவனாகையினாலும், ஶுபாஶ்ரயமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை உடையவன் என்று மூன்றாம்பத்தில் அருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்படி மூன்று பத்துக்களினாலும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடுகூடிய பகவானே உபாயமும் உபேயமும் என்று நிஷ்கர்ஷித்தருளி, முதல் பத்தில் சொன்ன உபாயத்வத்தை விட்டுவிட்டு இரண்டாம் பத்தில் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட ப்ராப்யத்வத்தை, முன்னால் புத்தியில் தோற்றின க்ரமத்தை யனுஸரித்து மற்றவைகள் ப்ரயோஜனங்களல்லவென்று நிஷேதித்துக்கொண்டு உறுதிப்படுத்துவதற்காக 1 '[illegible]' என்கிறபடியே நித்யமான ஐஶ்வர்யத்தை உடையவனாகையினாலும், ஸ்வபாவ ஸித்தங்களான போக்யங்களான அநேக வஸ்துக்களை யுடையவனாகையினாலும், ஆஶ்ரிதர்களோடு பிரியமாட்டாத ஸ்வபாவத்தை உடையவனாகையினாலும், விரஹதசையில் அதிக துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாய் தனக்கு ஸத்ருஶங்களாயும் தன்னோடு சேர்ந்ததாயுமுள்ள வஸ்துக்களை யுடைய

1. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-58.

னுகையினலும், தன்னை யாஶ்ரயித்தவர்களை க்ருதார்த்தனாக்கக் கூடியவனுகையினலும், தன்னிடத்தில் ப்ரீதி யுடையவர்களுக்குத் தானே வைத்தியனுகையினலும், தன்னாலபேக்ஷிக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் தன்னுடைய ஆஶ்ரிதர்களுக்கும் உபேக்ஷணீயமாகும்படி யிருப்பவனுகையினலும், விரும்பப்படும் புருஷார்த்த ஸ்வரூபனுகையினலும், எல்லாத் தேவதைகளையும்விட உத்க்ருஷ்டனுகையினலும், அவனேஸ்திரமாயும், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமாயுமுள்ள ஐஶ்வர்யத்தையுடையவன் என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி உபேயத்வத்தை ஸமர்த்தித்து முதற்பத்தில் அருளிச் செய்யப்பட்ட உபாயத்வத்தை ஐந்தாம் பத்து முதல் ஆறு பத்துக்களினல் ஸமர்த்திக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி 1 'உத்யத்காருண்ய நிக்நம் த்ருஷ்டிதஸுஜநம் ஹ்ருத்தீவ்ரம் ப்ரீதிஹேதும் லோகாநாம் ரக்ஷிதாரம் ஸ்ம்ருதிவிஷய மஹம்பாவநாகோசரம் ச। தீநாநாம் ஸ்வாசரண்யம் ஸ்வவஶ்ய நிஜஸ்வாம்யஸ்யாப்யஸக்த்யா நித்யம் ஸக்தம் ஸ்ரீஸதி நிஹிதகே ஸௌலப்யம் ப்ரைஷதாம்॥' என்கிறபடியே தயைக்குப் பரதந்திரனுயும், தன்னை யாஶ்ரயித்த ஜனங்களினல் லோகத்தின் பாபத்தைப் போக்கடிப்பவனுயும், தன்னிடத்தில் அதிக ப்ரீதியை உண்டாக்குமவனுயும், லோகங்களையெல்லாம் ரக்ஷிப்பவனுயும், எப்பொழுதும் தன்னை யாஶ்ரயித்தவர்களின் நினைவுக்கு விஷயமாய் இருப்பவனுயும், நான் என்கிற புத்திக்குக் கோசரமா யிருப்பவனுயும், அகதிகளுக்குச் ஶரண மடையக்கூடியவனுயும், ஸ்வபாவத்திலேயே தன்னை யாஶ்ரயித்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய கைங்கர்யத்தில் ஆசையை உண்டாக்குமவனுயும், தனக்காக ஸமீபத்தில் ஸாந்நித்யத்தைப் பண்ணியிருப்பவனுயும், தன்னை ஆஶ்ரயிப்பவர்களுக்கு ஆஶ்ரயிப்பதற்கு அனுகுணமான ஶக்த்யாதிகளைக் கொடுப்பவனுயு மிருக்கிறபடியினல் இந்த ஐந்தாம் பத்தில் ப்ரபத்தி முதலிய பரிபாகமுண்டாவதற்கு அவனே காரணம் என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. இப்படி ப்ரபத்தியாகிற மோக்ஷோபாயத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி எல்லையில்லாத ஸ்வாபாவிகமான கருணையினல் பகவான் தூண்டுகிறுன் என்று நிரூபித்தருளி 2 'உத்தம் ஸ்வாரஸ்யம் ஸ்வபதிஹ் ஸம்ஸ்ருதாநாம் போஜநாஹம் ஸக்ஷேமம் ஸௌஶீல்யவத்ருவிர்யுதவிஜநம் ஸாரதித்வேஸ்யத-

1, 2. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளீ -69, 80.

க்ஷம்। யுக்த்யாதீநாம் நிதாநம் ஸபதி ஸமஹத் ஶோகநாஶம் ஶிதிகண்டம் ஶௌரிம் வைகுண்டநாதம் வ்ருஷகிரிநிலயம் ஸ்ரீஶம் ஆஶ்ரயேஷு ஶரண்யம்॥' என்கிறபடியே ஆசார்யர்களை முன்னிட்டு அடையக்கூடியவனுயும், தானே ஆஶ்ரிதர்களிருந்த இடத்தில் தேடிவருபவனுயும், ஒன்று சேராத வஸ்துக்களைச் சேர்க்கும் ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுயும், தம்முடைய திவ்ய சரித்ரங்களினுலே எல்லாருடைய மனதையும் ஆகர்ஷிப்பவனுயும், தன்னை யாஶ்ரயித்தவர்களை அந்த ஆஶ்ரயணத்திற்கு விரோதிகளிடமிருந்து பிரிப்பவனுயும், தன்னை யாஶ்ரயித்தவர்களின் அஹங்கார மமகாரங்களை யபஹரிப்பவனுயும், தன்னை ஆஶ்ரயிப்பவர்களுக்குத் தைர்யம் முதலியவைகளைத் தருமவனுயும், தனக்குப் புருஷகாரமாய் நின்று சேர்ப்பிக்குமவர்களுக்கு உபய விபூதிகளையும் வஶப்படுத்தும் தன்மையுடையவனுயும், பிறகு பிரிய முடியாத ஸ்வபாவத்தை உடையவனுயும், ஶரணுகதிக்குத் தேஶ்யமாயிருப்பதற்கு வேண்டிய குணங்களினல் பூர்ணமாயிருப்பவனுயு மிருப்பதினல் அவனே ஶரணம்புக ஸுலபமானவனென்று ஆறும்பத்தில் அருளிச் செய்து ஆசார்யர்களை முன்னிட்டுத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்தாராய் நின்றுர். இப்படி ஆறும்பத்தில் பரிபூர்ணமான ப்ரபத்தியை யனுஷ்டித்தும் அது இவரிஷ்டப்படி பலத்தைக் கொடுக்கக் கண்டிலர், அவ்வளவில் ஆபத்தனமாக வைத்திருந்த ப்ரும்மாஸ்திரமும் வாய்மடிந்தது, இனி என் செய்வேன், என்று கொண்டு ஶரணுகதனைத் தான் ரக்ஷியாமை மாத்திரமன்றிக்கே தானே ஹிம்ஸகரைக் கொண்டு ஹிம்ஸிக்கும் தன்மையுடைய ந்ருஶம்ஸனைப்போலே நீர் என்னை ஹிம்ஸிக்கப் பார்த்தாயாகாதே என்று, தன்னுடைய ஆஶ்ரிதர்களின் அநிஷ்டத்தைப்போக்குவதையே ஸ்வபாவமாகவுடைய எம்பெருமானிடத்தில் தன்னுடைய அநிஷ்டங்களை விண்ணப்பம் செய்துகொண்டு அவனுக்கு நெஞ்சில்படும்படி ஶாட்யஶங்காதிகளைச் செய்துகொண்டு கூப்பிடுகிறுர். அதாவது இந்த ஏழாம் பத்தில் நீ என்னை வஞ்சனைசெய்து நான் அபேக்ஷித்த பலத்தைக் கொடுக்காமல் ஹிம்ஸகர்களான பஞ்சேந்திரியங்களின் நடுவே வைத்து என்னை ஹிம்ஸிக்கப் பார்த்தாய்போலே தோன்றுகிறது என்று கூப்பிடுகிறுர். இவ்விடத்தில் இவர் நித்யஸூரி யாகையினுலே

இவருக்கு இங்கும் இஷ்டப்படி பகவதனுபவ முண்டாகை யினால், இப்படி எம்பெருமானிடத்தில் ஶங்கை பண்ணிக் கூப்பிடுவது அஸங்கதமல்லவோ என்னில்? மற்றவர்களிடங்களில் ஶரீரேந்திரியாதிகள் பாதகமா யிருக்கும்படியைக் கண்டு இது தம்மளவில் வரில் செய்வதென்னென்று ஸர்ப்பங்களின் தர்ஶநாதிகளினால் பயமுண்டாகிறாப்போலே இவைகளைப் பார்த்ததினால் மாத்திரம் பயப்பட்டு கூப்பிடுகிறார் என்று ஸமாதானம் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயத்தில் மூன்றாவது அங்கத்தில் ஸுமதி இப்படிப் புருஷனுக்குப் பகவானுடைய ஸங்கல்பத்தினாலும், உம்முடைய ஸஹாயத்தினாலும், ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுகிறான் என்பது நிஶ்சயமாகில் ஏன் இஜ்ஜீவன் இருபாடெரி கொள்ளியின் னுள்ளெறும்பே போலும், செந்நாய்களினால் சூழப்பட்ட மான்போலும், காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம்போலும், வெள்ளத் தடைப்பட்ட நரியினம்போலும், பாம்போ டொரு கூறையில் பயிலும் குடும்பியைப்போலும், ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலும் அஞ்சுகிறான் என்று கேழ்க்க, வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களையும் தேஶகாலங்களையும் அனுஸரிக்கவேண்டிய தாகையினாலே எந்தக்காலத்தில் எது நேரிடுமோ என்று பயப்படவேண்டு மென்று பொதுவாக விவேகனுடைய வாக்யத்தினால் ஸமாதான மருளிச் செய்து, 'அந்யேஷாம் து விஶேஷம் ஜ்ஞாபயதி' என்று ஸாதாரண மனுஷ்யர்களைத் தவிர சிலரிடம் விஶேஷம் தெரிவிக்கிறேனென்று ஆழ்வார்களைத் தனித்தெடுத்து அதற்கு விஶேஷமான காரணம் சொல்ல ஆரம்பித்து, 'பயாபயஸ்தாந விஶேஷவேதிந: [illegible] பரிஶுத்தகாரிண: । [illegible] [illegible] பயாயகஶ்ச ஏதே ।' என்று பயாபயங்களுக்குக் காரணத்தைத் தெரிந்தவர்களாயும், அஜ்ஞான லேசமில்லாமலும் ஸதஸத் விவேகம் செய்து கார்யங்களைச் செய்யக்கூடிய ஆழ்வார் முதலியவர்களுக்கும் பகவானுடைய அனுபவத்திற்குத் தடங்கல் உண்டாகிறதோ என்கிற ஸந்தேஹத்தினால் பயம் தொடர்ந்துவருவதும் நமக்கு அபயத்திற்குக் காரணமாகிறது. அதாவது அவர்களுடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகளை யநுஸந்தித்து அவைகளைக் கொண்டு நாமும் எம்பெருமானுக்கு விண்ணப்பம் செய்து நாம் அபயமென்கிற [illegible]

தானே போக்கடிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசையோடு கூடினவனா யிருந்தபோதிலும் அவர்களுக்குத் தன்னைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களி லிருக்குமாசையை க்ரமமாக போக்கடிக்கவேண்டுமென்கிற எண்ணத்தை யுடையவனாய்த் தன் ஸங்கல்பப்படி எல்லாச் சேதன வஸ்துக்களையும் நடத்துகிறவனா யிருக்கிற பகவான், 1 ‘இஷ்டம் ஸாதயிதும் ஸ்வப்ரேக்ஷா ப்ராப்திவிஷயஸ்வேச்சேஷு ப்ரேஹா ரேவஸ்யம் ஸ்தானம் விஶ்லேஷஹேயம் ஶ்ரித விஹித ஸபர்யக்ஷமம் ஶௌரிம் । ஸ்வாபேக்ஷா ஸத்யபேக்ஷம் ஸ்வயிதரணபுரம் ஹ்ருத்கதம் ஸ்வாஶ்ரயஞ்சாஸ்யம் ஸ்வம் தஸ்ய நிஷ்டாம் ததவதிஷேபி தாஸ்யேஷு ஜேஷ்வேஷு வஶ்யம்॥’ என்கிறபடியே தன்னைக்காண வேண்டுமென்றாசைப்படுகிறவனாலே காணப்படுமவனாய், மற்ற விஷயங்களில் ஆசை இல்லாதவர்களினால் தானே அடையப் படுமவனாய், பிரிந்திருக்கும் ஸமயத்திலும் ஆஶ்ரிதர்கள் பரிய வேண்டும்படியான போக்யதையை யுடையவனாய், ஆஶ்ரிதர்களுக்காக பூர்ணமான விபூதியை யுடையவனாய், ஆஶ்ரிதர்களை ரக்ஷிப்பதில் கேவலம் ரக்ஷாபேக்ஷையை மாத்திரம் எதிர் பார்ப்பவனாய், ஆஶ்ரிதர்களுக்குத் தன்னுடைய பதத்தைக் கொடுப்பதில் த்வரையை யுடையவனாய், ஆஶ்ரிதர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் எப்பொழுது மிருக்குமவனாய், ஆஶ்ரிதர்களுக்குத் தன்னிடத்தில் தாஸ்யத்தையும் அதில் நிஷ்டையையும் உண்டாக்குமவனாய், ஆஶ்ரிதர்களுக்குப் பாகவத தாஸ்யத்தையும் உண்டாக்குமவனாய் இருப்பதினாலே ஆஶ்ரிதர்களுடைய இஷ்டத்தை அனுஸரித்து நடக்கிறான் என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. இப்படி வெவ்வேறு பலங்களை விரும்புகிற எல்லா ஜனங்களுக்கும் பொதுவாக அவரவர்களினால் இச்சிக்கப்பட்ட பலங்களைக் கொடுக்கும் பகவானைக் குறித்து பரம புருஷார்த்தமாகிய மோக்ஷத்திலாசையுடையவராய் அதைத்தவிர இதர பலங்களிலாசையில்லாதவராய் 2 ‘இஷ்டம் ஸவேபுஞ்சயானாம் விரக்த்யகரணம் ஶீலவத்வம் பதித்வா ஸ்வம்பாலாத்யாக்ஷிதாரம் ஸ்வஶரணஶ்ரிதேஸம் ஸாரகம் ப்ராஹக்ருஷ்ணம்। விபுதபூர்வம் பாவ்யஶக்யம் படகாவ ஸ்வாவிஸஸணீயம் ஸ்வாதீத்யா ஸ்வக்ஷ்யாஶ்லிஷ்டம் ஸ்வஸிவ்யாநாவ ஸத்ய ஶேநஹ: ப்ரதீக்ஷம் ஸ்வாதீஶ்ரம்॥’ என்கிறபடியே பகவா

1. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-102.
2. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-113.

னே ஸகலருக்கும் பந்துவென்றும், அநாதி காலம் துடங்கி க்ருபை பண்ணிக்கொண்டு வருகிறான் என்றும், மிகுந்த ஶீலத்தை யுடையவனென்றும், ஸ்வாமித்வாதி ஸம்பந்தத்தை யுடையவனென்றும், தன்னுடைய குணங்களை ஜ்ஞாபகப்படுத்துகிறவனென்றும், ஆஶ்ரிதர்களினால் மறக்க வொண்ணாத குணங்களையுடையவனென்றும், ஆசார்யமுகமாய் ஆஶ்ரயிப்பதினால் விஶ்வாஸம் செய்யக்கூடியவனென்றும், லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்திருப்பவனென்றும், மனோஹரமான சேஷ்டைகளோடு கூடினவன் என்றும், ஸம்ஸாரத்தை நிவ்ருத்திப்பதில் த்வரையையுடையவனென்றும், ப்ரதிபாதித்துப் பகவானே எல்லாப் புருஷார்த்தங்களையும் கொடுப்பவனாகையாலே ஸஹஜஸௌஹ்ருத் என்று ஒன்பதாம் பத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டது. இப்படி நிருபாதிக ஸௌஹ்ருதா யிருக்கையைத் தெரிவிக்கக்கூடிய தன்னுடைய வ்ருத்தாந்தங்களினால் தன்னுடைய திருவடிகளை யடைவதில் இவருக்கு மிகுந்த ஆசையை உண்டாக்கினவரான ஸர்வேஶ்வரன் 1 ‘ஸத்வம் ஸ்தானம் ஶதம் வ்யுஜ்ஜானஸிதஹரா ஸ்தானஶங்காஹப்ராமம் ஸ்வப்ராவம் ஹஸ்தாஜம் பஹ்வாவியஹஜந ப்ரக்ஞ்யாம் ஶௌரிம்। தீவ்ராஶ்வ்யாமம் ஸ்வதாநே ஸ்வஜநதநாக்ஷ்யதாத்யாஸம் ப்ராஹவாஷே ஸ்வஸ்வாதாஷம் ஸ்வாவாதிபூர்வவஸ்ரணி ஸவம் ஶோக்ஷம் ஶாகஹோர்யம்॥’ என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதர்களுக்கு நல்ல துணையாகவும், பொல்லாவழியில் வரும் துக்கங்களைப்போக்குபவனாயும், அஸ்தாந ஸ்நேஹத்தால் ஶங்கிக்கப்படுபவனாயும், தன்னிடத்தில் பக்தியுடையவர்களினால் ஸுலபமாய் அடையக் கூடியவனாயும், அனேகவிதமான பக்திகளின் பிரிவுகளினால் ஆராதனம் செய்யப்படக் கூடியவனாயும், ஆஶ்ரிதர்களுக்குத் தன்னைக்கொடுப்பதில் மிகுந்த த்வரையை யுடையவனாயும், ஆஶ்ரிதர்களின் ஶரீரத்தில் மிகுந்த ஆதரத்தை யுடையவனாயும், அவர்கள் விஷயத்தில் தானே ப்ரீதியடைபவனாயும், அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே அழைத்துக்கொண்டுபோமவனாயும், மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பவனாயும் இருக்கிறபடியினால் ஸத்பதவியில் ஸஹாயன் என்று பத்தாம் பத்தில் அருளிச்செய்து தாம் மனோரதித்தபடியே அவனுடைய திருவடிகளையடைந்தபடி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிக்கீழ் பத்து

1. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-124.

பத்துக்களிலும் க்ரமேண ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கும் அர்த்தங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. மேல் இப்ரபந்தம் முழுவதிலும் இன்னும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் அர்த்த விஶேஷங்கள் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. 1 '[illegible] ॥' என்கிறபடியே ஶாஸ்திரங்களைக் கொண்டு அவஶ்யம் அறியவேண்டியதாய் நிஶ்சயிக்கப்பட்ட விஷயங்களான தேஹத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்திலும், பரமாத்ம ஸ்வரூபத்திலும், அவனுடைய அனுக்ரஹத்திற்கு உபாயமானவைகளிலும், அவனுடைய க்ருபையினாலே மோக்ஷத்தையடைவதிலும், அவனிடத்தில் அபசாரம் செய்வதினால் அனேகவிதமான துக்கங்களை யடைவதிலும், பாகவதோத்தமர்களின் ப்ரபாவத்திலும், அப்படிப்பட்ட பாகவதர்களை ஆஶ்ரயிப்பதினால் மனதின் கல்மஷம் நிவ்ருத்தி யடைவதிலும், ஸாராம்ஶத்தைத் தம்முடைய பரமக்ருபையோடு கூடினவராய் த்ரமிடோபநிஷத்தில் ஆழ்வாரருளிச் செய்திருக்கிறார் என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. தேஹாதிரிக்தாத்மா ஸ்வரூபத்தில் ஸாரமாவது பகவானுடைய கைங்கர்யம் ஒன்றையே ப்ரயோஜனமாகவுடையவனாயிருக்கை. இவ்வர்த்தம் 2 'தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே யெனக்கே கண்ணனை யான் கொள்சிறப்பே' இத்யாதிகளில் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பரமாத்ம ஸ்வரூபத்தில் ஸாரமாவது ஸௌஶீல்யத்தை யுடையவனாயிருக்கை. இது 3 'உயர்வறவுயர் நலமுடையவன் யவனவன்' என்றும், 4 'ஈசன்வானவர்க்கென்பன்' என்றிவை முதலியவைகளில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படிப் பகவத் ஸ்வரூபத்தில் இதுவே ஸாராம்ஶம் என்பதும் 5 '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது உபாயமானவைகளில் ஸாரமாவது ப்ரபத்தியும் அதில் ஆசார்ய

1. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-128.
2, 3, 4. திருவாய்மொழி-2-9-4, 1-1-1, 3-3-4.
5. தேஹளீஶ ஸ்தோத்திரம்-7.

நிஷ்டையும். இதுவும் 1 'அகலகில்லேன்' என்கிற ஸ்வானுஷ்டானப் பாசுரத்தினாலும், 2 'வேதம் வல்லார்களைக்கொண்டு' இத்யாதி உபதேஶப் பாசுரத்தினாலும் ஸித்தம். க்ருபையினால் மோக்ஷத்தை யடைவதில் ஸாரமாவது அவனே ப்ரதானமாயிருந்து வழி நடத்துகையும் அர்ச்சிராதி ஸத்கார விஶேஷங்களும். 3 'சூழ் விசும்பு' என்கிற திருவாய்மொழியில் இது விஶதமாக அனுஸந்திக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே பத்தாம்பத்துக்கு ப்ரதிபாத்யகுணமாக '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தில் நிர்யாணாதிகார, கதிசிந்தனாதிகாரங்களில் பரக்கவருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அவனுடைய நிக்ரஹத்தினால் துக்கங்களை யனுபவிக்கிறான் என்பதில் ஸாரம் 4 '[illegible]' என்று சொல்லுகிறபடியே அவனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்கையே துக்கமென்றறிகை. 5 'அவனை விட்டகன்றுயிராற்றகில்லா' இத்யாதிகளில் இவ்வர்த்தம் ப்ரதிபாதிதம். பாகவதர்களின் ப்ரபாவத்தில் ஸாரமாவது மோக்ஷாதி ஸகல புருஷார்த்தங்களைவிட அவர்களுடைய அனுக்ரஹத்தையே அபேக்ஷிக்கை. இது 6 'நெடுமாற்கடிமை' என்கிற திருவாய்மொழியில் பரக்க அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதுவே பாகவத ப்ரபாவத்தில் ஸாரம் என்று திருவுள்ளம்பற்றியே புருஷார்த்த காஷ்டாதிகாரத்தில் '[illegible]' என்கிற ஶ்லோகத்தில் இத்திருவாய்மொழியினர்த்தத்தை ஆசார்யர் ஸங்க்ரஹித்தருளினது. பாகவதர்களை யாஶ்ரயிப்பதில் மனதின் கல்மஷம் நிவ்ருத்தி யடைவதில் ஸாரமாவது தேவதாந்தர ஸம்பந்தபர்யந்தமான அத்யந்தகாலுஷ்ய நிவ்ருத்தியுண்டாகுமென்பது. இது 7 'தீர்ப்பாரையாமினி' என்கிற திருவாய்மொழியில் ப்ரபஞ்சிதம். இப்படி ஒவ்வொரு அர்த்தங்களிலும் இதர ஶாஸ்திரங்களினால் அறிய முடியாததாயும், ஸாரதமமாகையினால் அவஶ்யாபேக்ஷிதங்களாயுமிருக்கிற அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினால் இது மிகவும் ஸாரமென்றதாயிற்று. ஆகையினால் 8 'ஐந்தமான ஆராவமுதக்

1. திருவாய்மொழி-6-10-10.
2, 3, 5, 6. திருவாய்மொழி-4-6-8, 10-9. 9-9-11, 8-10.
4. ராமா-அயோ-30-18.
7. திருவாய்மொழி-4-6-1.
8. ஸ்ரீஸாரஸங்க்ரஹம்.

கடலிலே [illegible] மில்லாதபடி [illegible] யாலே [illegible] இருவரும் நிற்கிற நிலையைக் கண்டு [illegible] ளோடொக்க '[illegible] யாம்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இப்படி 1 '[illegible] ।' என்று சொல்லுகிறபடியே ஸகல வேதங்களின் ஸாரமாக நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்ட அர்த்த பஞ்சகங்கள் தன்னிலும் ஸாரமான அர்த்தத்தை நிரூபிக்கிறபடியினால் 2 '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டது. மேலும் 3 '[illegible] ॥' என்கிறபடியே இத்திருவாய்மொழியில் ஆயிரம் பாட்டுக்களினாலும் எம்பெருமான் தன்னையடைவதற்குத் தானே உபாயமென்கிற ஓரே அர்த்தம் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறது. அதாவது ஸ்ரிய:பதியான பகவான் தன்னையடைவதற்குத் தானே உபாயம் என்கிற ஒரு அர்த்தத்தை ஆயிரம் பாட்டுக்களினால் ப்ரதிபாதித்தருளப்போகிறவராய் பத்துப் பத்துக்களினாலும் சொல்லப்படுகிற ஸௌலப்யத்வம் முதலிய பத்துக்குணங்களையும், அந்த ஒரு அர்த்தத்தை ஸ்தாபிப்பதற்காக அருளிச் செய்தார். அந்த ஸௌலப்யத்வம் முதலிய பத்துக்குணங்களும் அவைகளிலுள்ள பத்துத் திருவாய்மொழிகளினாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற பரத்வம் முதலிய பத்துக்குணங்களினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியிலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரத்வம் முதலிய குணங்களும் அதிலுள்ள பத்துப் பாட்டுக்களினால் சொல்லப்படும் பத்துக் குணங்களினால் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. அதாவது அந்தந்தப் பாட்டுக்களினால் சொல்லப்படுகிற '[illegible]' முதலிய பத்துக்குணங்களினால் ஒவ்வொரு திருவாய்மொழியில்ப்ரதிபாதிக்கப்படும் பரத்வம்முதலியகுணங்கள் ஸ்தாபிக்கப் படுகின்றன. அந்தப்பரத்வம்முதலியபத்துக்குணங்களினால் ஒருபத்தில் ஸ்தாபிக்கப்படும் ஸௌலப்யத்வம் முதலிய குணங்கள் ஸ்தாபிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஸௌலப்யத்வம் முதலிய பத்துக் குணங்களினால் பகவான் தன்னை யடைவதற்குத் தானே உபாயமென்கிற அர்த்தம் நிரூபிக்கப்படுகிறது என்று தாத்பர்யம். 1 '[illegible]' என்றருளிச்செய் திருக்கிறபடியே முதற்பத்தில் இரண்டு திருவாய்மொழிகளிலும்பத்தாம்பத்தில்'சார்வே தவநெறி'முதலாக கடைசிவரையிலான திருவாய்மொழிகளினாலும் ஸாரீரகஸாஸ்திரத்தில் நிரூபித்திருக்கும் அர்த்தங்கள் அதே க்ரமமாக அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வர்த்தம் மேலே விஸதமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. அங்கு கண்டு கொள்வது. ஆனது பற்றியே 2 '[illegible]த்திற்கு இந்த [illegible]த்திலே [illegible]களுக்குப் பின்பு நம்மாழ்வார் [illegible]காரனர்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆக இப்படி 3 '[illegible] ॥' என்கிறபடியே முதற்பத்தில் பகவானே ஸித்தோபாயம் என்று நிஷ்கர்ஷித்து, இரண்டாம்பத்தில் அவனே ஸித்தோபேயமென்று நிரூபித்தருளி, இப்படி உபாயத்வோபேயத்வங்கள் இரண்டும் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடிய பகவானுக்கே என்று நினைத்து அதை மூன்றும் பத்தில் அருளிச் செய்தார், நான்காவது பத்தில் ஐஸ்வர்யம் முதலிய இதர பலங்கள் விஷங்கலந்த தேனைப்போலே அல்பத்வாதி தோஷ துஷ்டங்களாகையாலேபகவானொருவனையே போக்யமாகவுடையவராகத் தம்மை யருளிச்செய்து ஐந்து முதல் மேலாறு பத்துக்களினால் தான் அநந்யகதி என்பதை நிரூபித்தருளின

1. ஹாரீதஸம்ஹிதை.
2. 3. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளீ-1, 7.

1 ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னவளீ-5.
2 ஸ்ரீமத் ஸம்ப்ரதாய பரிஶுத்தி.
3 ஸ்ரீமத் த்ராமிடோபநிஷத்ஸாரம்-2.

ராயிற்று. 1 '[illegible]' என்றும், 2 '[illegible]' என்றும் அரு
ளிச் செய்திருப்பது இங்கநுஸந்தேயம்.

ஸ்ரீ பாஷ்யமும் அதில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயங்களும்.

உபயவேதாந்தங்களில் ஒன்றாகிய த்ரமிட வேதாந்த
மும் அதில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் அர்த்த விசேஷங்களும் கீழ்
நிரூபிக்கப்பட்டன. மற்றொன்றாகிய ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமும்
அதில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் விஷயங்களும் மேலே நிரூபிக்கப்படு
கின்றன. வேதங்கள் கர்மபாகமென்றும் உபநிஷத்பாகமென்றும்
இருவகைப்பட்டிருக்கும். அதில் முதல் பாகமாகிய கர்ம காண்
டத்தில் யஜ்ஞம் முதலிய கர்மங்களும், அவைகளின் அங்காதி
களும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இரண்டாவது பாகமாகிய ப்ரும்ம
பாகத்தில் ஸர்வாந்தர்யாமியான பகவான், அக்னி இந்திரன் முத
லிய தேவதாந்தர்யாமியாக ஆராதிக்கப்படுகிறான் என்பதும், அப்
படிப்பட்ட கர்மங்கள் அந்தப்பகவானை யடைவதாகிய உயர்ந்த
பலத்தில் முடிவு பெறுகின்றனவென்பதும், பகவானுடைய ஸ்வ
ரூபாதிகளும் ஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிக்கப்படுகின்றன. வேதங்கள்
அநந்தங்களாகையினாலும், அவைகளின் அர்த்தங்களை யறிவது
ஸுலபமல்லாமையினாலும் வேதார்த்தங்களை விசாரித்து இந்த
அர்த்தம் தான் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்று ரிஷிகளினால்
ஸூத்திரங்களில் நிஷ்கர்ஷிக்கப் பட்டிருக்கிறது. அதில் ப்ரும்
மத்தைப்பற்றிய பாகமே ப்ரதானமாகையினால் அவ்
வர்த்தங்களை வ்யாஸ மஹரிஷி நிர்த்தாரணம் செய்து ப்ரும்ம
ஸூத்திரம் என்றும், சாரீரக ஸூத்திரமென்றும்
சொல்லப்படுகிற க்ரந்தத்தில் ஸங்க்ரஹித்திருக்கிறார். இஸ்
ஸூத்திரார்த்தங்களை பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேப பூர்வகமாக ஸ்ரீபாஷ்
யகாரர் ஸ்ரீ பாஷ்யம் என்னும் க்ரந்தத்தில் அருளிச் செய்
திருக்கிறார். இக்ரந்தம் இரண்டு பேடிகையாய், நாலு அத்யா
யங்களாய், பதினாறு பாதங்களாய்ப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கும். இரண்
டத்யாயங்கள் அடங்கிய ப்ரதம பேடிகையில் ஸித்தோபாயமும்,

1, 2. ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்-9, 11.

ஸித்தோபேயமும், இரண்டத்யாயங்கள் அடங்கின மற்றொரு
பேடிகையில் ஸாத்யோபாயமும், ஸாத்யோபேயமும் நிரூபிக்கப்
படுகின்றன. 1 '[illegible]'
என்கிறபடியே முதல் அத்யாயத்தில் பகவானே ஸர்வஜகத்திற்
கும் காரணமென்றும், இரண்டாவது அத்யாயத்தில் இதை யுக்தி
களினால் சலிப்பிக்க வொண்ணாதென்றும், மூன்றாவது அத்யாயத்
தில் பகவானே உபாயமென்றும், நாலாவது அத்யாயத்தில் பகவா
னே உபேயம் என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவ்
வர்த்தம் 2 '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது.
ஒவ்வொரு பாதமும் ஒன்று அல்லது அதிகமான ஸூத்திரங்
கள் கொண்ட அனேக அதிகரணங்களாகப் பிரிக்கப்பட்
டிருக்கிறது. 3 '[illegible]' என்கிறபடி
யே இந்த ப்ரும்மகாண்டத்தில் ஸூத்திரங்கள் 545, அதிகரணங்
கள் 156, பதினாறு பாதங்களிலும் க்ரமேண அதிகரணங்
களின் ஸங்க்யை 11, 6, 10, 8, 10, 8, 7, 8, 6, 8, 26, 15, 11,
11, 5, 6, என்று கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நாலு அத்யா
யங்களிலுள்ள பதினாறு பாதங்களினாலும், 4 '[illegible]' என்கிறபடியே பகவான் ஸர்வசேதநா

1 ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்.

2, 3, 4. ஸ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளீ-17, 16, 19.

சேதந ஸ்ருஷ்டி கர்த்தா வென்றும், அவைகளை ஶரீரமாக வுடையவனென்றும், தனக்கு வேறு ஆதாரமில்லாதவன் என்றும், எல்லை இல்லாத மஹிமையை யுடையவன் என்றும், ஒருவிதமான விரோதமும், அதாவது இப்படியில்லை என்று சொல்லக்கூடிய ப்ரமாணங்கள் இல்லாதவன் என்றும், தன்னை அடைந்தவர்களுக்குத் தான் ஆப்தனென்றும், ஆகாஶம் ஜீவாத்மா இவைகளை அததற்குத் தக்கபடி ஸ்ருஷ்டி செய்பவனென்றும், இந்திரியங்களையும் அப்படியே ஸ்ருஷ்டி செய்பவனென்றும், ஸம்ஸாரத்தை நடத்துகிறவனென்றும், தான் ஒருவிதத் தோஷமு மில்லாதவனுகையினாலே போக்யனென்றும், அநேகவிதமான பக்தியோகத்திற்கு விஷயமாயிருப்பவனென்றும், பக்தனாலே தனக்குத்தகுந்த வர்ணாஶ்ரதர்மங்களினால் ப்ரீதியுடையவனுகச் செய்யப்படக்கூடியவன் என்றும், ஸர்வ பாபங்களையும் போக்கடிப்பவனென்றும், ப்ரும்மநாடி வழியாக நிர்யாணத்தைச் செய்பவனென்றும், அர்ச்சிராதிகளைக்கொண்டு அழைத்துக்கொண்டு போகும்படி செய்பவனென்றும், தன்னுடைய ஸாம்யத்தைக் கொடுப்பவனென்றும், முறையே ப்ரதிபாதிக்கப் படுகிறான்.

உபய வேதாந்தங்களும்
ஒரே அர்த்தத்தை ப்ரதிபாதிக்கும் ப்ரகாரம்.

இப்படிக் கீழ் உபய வேதாந்தங்களாலும் ப்ரதிபாதிக்கப் பட்டிருக்கும் விஷயங்கள் நிரூபிக்கப்பட்டன. மேல் இவை இரண்டும் ஒரேவித அர்த்தங்களை ப்ரதிபாதிக்கின்றன என்று நிரூபிக்கப்படுகிறது. ஶாரீரக ஶாஸ்திரம் ஆரம்பணீயம் என்று ஸமர்த்திக்கிற முதல் நாலு அதிகரணங்களின் அர்த்தமும் முதற்பாட்டில் ஸங்க்ரஹிக்கப்படுகிறது. 'யவனவன்' என்று '[illegible]' [illegible] ஶ்ருதி ப்ரஸித்தியைக் காட்டுகிறபடியினாலும், மூன்றுவாக்யயோஜனையினாலும், ஸித்தபரமான உபநிஷத் வாக்யங்களுக்கு அர்த்தபோதகத்வ முண்டென்கிற ஜிஜ்ஞாஸாதிகரணத்தின் அர்த்தமும்; லோகத்தை ஸ்ருஷ்டிப்பதற் குபயோகமான ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் முதல் பாதத்தினாலும், 'துயரறு' என்பதினால் ரக்ஷணமும் சொல்லப் படுகிறபடியினாலும் ஜந்மாத்யதிகரணார்த்தமும்; இப்படிப்பட்ட ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான புருஷன் அநுமானாதிகளினால் ஸித்திக்க

மாட்டான்என்று 1'[illegible]' என்றருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிற படியே 'உயர்வற வுயர்நலம்' என்பதினால் ஸகல கல்யாணகுண விஶிஷ்டனான பகவான் ஶாஸ்த்ரைக வேத்யனென்றேற்படுகிற படியினால் ஶாஸ்த்ரயோநித்வாதி கரணார்த்தமும்; 'மதிநலமருளினன்' என்பதினால் அவனைப்பற்றிய ஜ்ஞானம் புருஷார்த்தம், அதை அவன் க்ருபையினால் அளித்தான் என்றேற்படுகிறபடியினால் ஸமந்வயாதி கரணார்த்தமும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. இப்படி 2 '[illegible]' என்கிற நாலு ஹேதுக்களையும் நிரஸனம் செய்கிற நாலு அதிகரணங்களின் அர்த்தங்களை நிரூபித்து மேலே ஶாஸ்திரார்த்தத்தை நிரூபிக்க ஆரம்பித்து இரண்டாவது பாட்டில் 'பொறியுணர் வவையிலன்' என்பதினால் அசேதனத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவன் என்று சொல்லுகிற ஈக்ஷத்யதிகரணம், ஆகாஶாதிகரணம், ப்ராணாதிகரணம், ஜ்யோதிரதிகரணம், இவைகளி னர்த்தத்தையும், 'மனனகம்' இத்யாதியினால் ஆநந்தமயாதிகரணம் முதலிய மற்ற அதிகரணங்களின் அர்த்தத்தையும், ஸங்க்ரஹித்திருப்பதினால் ஜகத்காரண வஸ்து சேதநாசேதன வஸ்துக்களைவிட வேறுபட்டதென்று நிரூபிக்கிற '[illegible]' என்கிற ப்ரதமபாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாகிறது. 'இலனது' என்கிற பாட்டில் '[illegible]' என்றாரம்பித்து எல்லா வஸ்துக்களையும்ஶரீரமாகவுடையவன் என்றுப்ரதிபாதிக்கிறதாய் '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட இரண்டாவது பாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹீதம். 'ஒழிவிலன் பரந்தவந்நலனுடை ஒருவனை' என்பதினால் தன்னைவிட மற்றெல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரம் என்பதும், 'புலனொடு புலனலன்' என்பதினால் இவைகளைப் போல் மற்றொன்றைத் தனக்கு ஆதாரமாகவுடையவனன்றென் பது மேற்படுகிறபடியினால் 'நிலனிடை விசும்பிடை உருவினன்' என்பதினர்த்தத்தைச் சொல்லுகிற '[illegible]' என் றாரம்பிக்கிறதும், '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதுமான

1. ஶ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளீ-41.
2. ஶ்ரீமத் தத்வடீகை.

மூன்றும் பாதத்தினர்த்தமும், 'அந்நலனுடை ஒருவனை' என்பதினால் '**நிரவயி3ஹிரோ**' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட நான்காம் பாதத்தினர்த்தமும் ஸங்க்ரஹீதங்கள். இப்படி ப்ரதமாத்யாயத்தின் அர்த்தத்தை நிரூபித்து இந்தச் ஶரீராத்மபாவம் ஸித்தாந்தத்திற்கு ஆதாரமாய் ப்ரதான ப்ரதிதந்திரமா யிருப்பதினாலே அதை விஶதமாக நிரூபிக்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்வரூப ஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளில் தனக்கு வஶப்பட்டிருப்பதினாலே தன்னைப் பற்ற ஆதேயவிதேய ஶேஷங்களாயிருப்பதினால் பகவானுக்கு இவை ஶரீரம் என்று மூன்றுபாட்டாலே ஶரீர லக்ஷணத்தை பரிஷ்கரித்தருளினார். இந்த ஶரீரலக்ஷணம் மற்றவர்களினால் வெவ்வேறாக நிரூபிக்கப்பட்டு அதைக்கொண்டு சேதநாசேதன வஸ்துக்கள்ஶரீரங்களல்லவென்று தள்ளிவிடப்பட்டிருப்பதினால் அதை நிராகரிப்பதற்காக 'திடவிசும்பெரிவளி' என்கிறபாட்டில் நிகமித்தருளினார். தாம் நிரூபித்திருக்கிற ஶரீரலக்ஷணமே லோகத்ருஷ்டமான ஶரீராதிகளிலும் த்ருஷ்டமென்று 'உடன்மிசை யுயிரென' என்று காட்டியருளினார். அபாதிதமான ஶாஸ்திரங்களில் ஶரீரம் என்று வ்யவஹரிக்கப்படுகிற வஸ்துக்களுக்கு மற்ற வாதிகள் சொல்லும் ஶரீரலக்ஷணங்கள் பொருந்தவில்லையாகையினால் அவைகள் அநாதரணீயங்கள் என்று 'சுடர்மிகு சுருதியுள்' என்று ஸூசிப்பித்தார். இங்கு 'சுடர்மிகு' என்பதற்கு ஸாங்க்ய ஸ்ம்ருதி, யோகஶாஸ்திரம், முதலியவைகளினாலும் யுக்திகளினாலும் ஶ்ருதிகளுக்கு விரோதம் சொல்லவொண்ணாது, ஶ்ருதி, தனக்கு விரோதமான ஸ்ம்ருத்யாதிகளை அப்ரமாணமாக்கக்கூடியதாகையினால், என்கிற தாத்பர்யமாகையினால் '**ஸ்வாதஸ்வாயஃ**', '**ஸ்ம்ருத்யாதிதோஷாதிஃ**' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட இரண்டாவது அத்யாயத்தின் முதல் பாதத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது 'சுரரறிவருநிலை', 'உளனெனிலுளன்' என்கிற இரண்டுபாட்டுக்களினால் வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத பரமதங்களை நிரஸித்திருப்பதினால் '**ஸஹிதஹதிஃ**', '**ஶ்ருதாவஃ**' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட இரண்டாம் பாதத்தின் அர்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டது. ப்ரும்மாதிகளுக்குக்காரணத்வம் ஸம்பவியாது என்பதற்குக்காரணமாக ஆகாஶாதிகளின் ஸ்ருஷ்டி 'சுரரறிவரு என்கிற பாட்டில் அநுவதிக்கப்பட்டிருப்பதினாலும், ஶ்ருதிக்குப்பாதம் சொல்லமுடியாதென்கிற 'சுடர்மிகு' பதத்தினாலும்

வோத்பாதெவிந்த்யாஷெராஹித ஐநநக்ருஸ' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட மூன்றாவது நான்காவது பாதங்களின் அர்த்தம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாயிற்று. ஶ்ருதிக்கு விரோதம் சொல்லமுடியாதென்பதற்காகவன்றோ ஆகாஶம்முதலியவைகளின் உத்பத்தி நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆறாயிரப்படியில் 'மனனகம்' என்கிற பாட்டின் அவதாரிகையில் 'இந்தக் **ப்ராணங்களுக்காஶ்ரயமானதிவ்யாத்மஸ்வரூபத்தினுடைய ஹேயப்ரத்யநீகதயா கல்யாணைகதாநதயா**வுள்ள **விஸஜாதீயத்வம்** சொல்லுகிறது' என்றும், 'இலனது' என்கிற பாட்டின் அவதாரிகையில் 'இப்படி **ஷேதர ஸஜேஸவஸ்** **விலக்ஷணஸ்வரூப** **வழாணவிஷ்டுதி**களான எம்பெருமானுடைய **ஐஶ்வர்யம்** சொல்லுகிறது' என்றும், 'திடவிசும்பு' என்கிற பாட்டின் அவதாரிகையில் 'கீழ் மூன்று பாட்டாலும் **ஐஶ்** **த்**தினுடைய **ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி**கள் **ஸ்வவஶமென்னு**மிடத்தை **ஸாமாநாதிகரண்ய**த்தாலே சொல்லிற்று. இனி இந்த **ஸாமாநாதிகரண்ய**மானது **ஐஶ்வர்யஶரீராத்மபாவ நிபந்தந**மென்று சொல்லுகிறது' என்றும், நடுவில்'**ஸ்வியஹாவநிபந்தனகாரணஸம்ஹாராதி லீலாவிநோதனாய், ஸவ்யஜகதாதாவாய், ஸவ்யஜகச்சரீரனாய், ஸ்வத ஸ்வாதந்த்ர்யவஶ்ய**னாகையாலே **ஸ்வஶரீரபூதவேதநாவேதநாத்மக ஸவ்யஸ்வரூபத ஸ்வவ்ய்வ** **விகாராதி ஸவ்யதோஷ ரஸஸ்ப்ருஷ்ட**னா யிருந்த **ஸர்வேஶ்வரன்**' என்றும் வ்யாக்யாதமா யிருப்பதினால் இந்த '**ஸ்ஷாஷஹீ ஸவிஷோ நிரவயி3ஹிரோ**' என்கிற க்ரமம் இப்பாட்டுக்களில் அபிப்ரேதமென்பது வ்யக்தமாக்கப் படுகிறது. கடைசியில் '**ஐத்யாதி ஸ்ம்ருதீதிஹாஸபுராணோபப்ரும்ஹி**தமாய், **ஸ்வாபௌருஷேயமாகையாலே நிர்தோஷமாய், ஸ்வா**தமாய், **ஸ்வ**ளரபெளருஷேயமாகையாலே **நிர்தோஷமாய், ஸ்வா** **லிக ப்ராமாண்யாபேக்ஷஃ ப்ரமாணமா** யிருந்த **ஶ்ருதிகளி**லே உளன் என்கிறார், ஆதலால் **லோகாயத** **பாவாதி பாஹ்யரும் ப்ரகாஶாதி வேதபாஹ்யஸமயங்க**ளெல்லாம் **நிரஸ்தமாய்த்தன**' என்று வ்யாக்யாதமா யிருப்பதினால் இரண்டாவது அத்யாயத்தின் முதல் இரண்டு பாதங்களின் அர்த்தம் **ஸங்க்ரஹீத**மென்பது த்யோதிதம். இருபத்தினாலாயிரப் படியில் '**ஆதி**' **ஶப்தேந கபில கணாத ஸுகதாதீநாம் க்ர**

ஶேஷம். ஆகவித்தால் மூன்றாவது அத்யாயம் முதல் பாதத்திலு டையவும் இரண்டாவதுபாதத்தில் முக்தாதிகரணம்வரையிலுள்ள அதிகரணங்களினர்த்தங்களும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. இதற்குமேல் உபயலிங்காதிகரணம் முதல் இரண்டாவது பாதம் முடிவுவரையிலுள்ள அதிகரணங்களினர்த்தம் அருளிச்செய்யப் பட்டிருக்கிறது. பகவான் ஆஶ்ரயணீயன் என்பதற்காக அவனு டைய ஸர்வ ஸமத்வத்தையும், அவன் எல்லாரிடத்திலும் ஸுஹ்ருத்தாயிருக்கும் தன்மையையும் அறிந்து கரணத்ரயங்களாலும் அவனை ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை 'பற்றிலன்' என்றாரம் பித்து மூன்று பாட்டுகளினால் ஸங்க்ரஹேண உபதேசி த்து, இப்படிக் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பக்தியின் பலத்தை 'ஒடுங்கவவன்' என்கிறபாட்டில் ஸங்க்ரஹமாக உபக்ரமித்து, இப்படி ஆஶ்ரயணீயனை தேவதை நாராயணன் என்பதையும், அந்த நாராயண ஶப்தத்தின் அர்த்தத்தையும், ப்ரபத்தியாகிற உபாயத்தையும், 'எண்பெருக்கு' என்கிறபாட்டில் அருளிச் செய்தார். இங்கு பலத்தை ஸங்க்ரஹமாக நிரூபித்ததும் '[illegible]' என்றும், '[illegible]' என்றும் பலத்தை விதிக்குச் ஶேஷமாகச் சொல்லியிருப்பதைப்போலே உபாயத்தில் ப்ரவ்ருத்தி உண்டா வதற்குபயுக்தமாக. பலத்தின் ப்ரகார விஶேஷங்கள்மேலே விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படியே மூன்றாவது அத்யாயத்தில் இரண்டாவது பாதத்தின் கடைசியில் '[illegible]' என்று பலம் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீ பாஷ்யத்திலும் இந்த அதிகரணத்தில் '[illegible]' என்று அவதாரிகை அருளிச்செய்யப்பட் டிருக்கிறது. ஆக இத்திருவாய்மொழியில் '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட மூன்றாவது அத் யாயத்தின் இரண்டு பாதங்களினர்த்தங்கள் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டு '[illegible]' என்கிற மூன்றாவது பாதம் ப்ரஸ்தாவிக் கப்பட்டதாகிறது. இவ்வர்த்தம் ஆறாயிரப்படியில் இத்திருவாய் மொழியின் அவதாரிகையில் '[illegible]'மான [illegible]த்தை [illegible] விஷய [illegible],

மாக உபதேசிக்கிறார்' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்திநாலாயிரப்படியில் 'பக்தியோகப்ரஸங்கத்தாலே ஸம்யக்ஜ்ஞானமும் ஸூசிதமாகிறது. எங்ஙனேயென்னில்? சாரீரக சாஸ்த்ரத்திற்படியே ப்ராப்யோபாயமான ஸாதநாநுஷ்டானத்தை முதல் திருவாய்மொழியில் பேசி தத்ஸ்வீகாரணாயமாய் ப்ராப்தமான பக்தியோகத்தை ப்ரகாரம் பேசுகிறார் என்று ஸூசிதம்' என்று வ்யாக்யாதம். இந்தத் திருவாய்மொழியின் க்ரமத்தை யநுஸரித்து 1 'தத்ராஷ்டம் பக்தி ஸித்தம் விஷயவைராக்யம் தத்ஹேதுத்வேந ஸம்பாத்யம்' என்று சாரீரக சாஸ்திரமும், இரண்டு த்விகமாக அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மேலும் 'மின்னின் நிலையில' என்கிறபாட்டில் 'சரீராதிப்ராக்ருதவிஷயங்களினுடைய அஸ்திரத்வாதிதோஷங்களை நீங்களே ஆராய்ந்துணருங்கோள்' என்று வ்யாக்யாதம். இங்கு முதல் 'சூழ்' சப்தம் ப்ராக்ருத விஷயங்களெல்லாவற்றையும் க்ரஹிக்கிறதென்றும், இரண்டாவது 'சூழ்' சப்தம் அல்பத்வ துக்கமிச்ரத்வமாகிற ஸப்த தோஷங்களையும் குறிக்கிறது என்றும் இருபத்து நாலாயிரப்படியில் வ்யாக்யாதம். இப்படி மூன்றாவது அத்யாயத்தின் முதல் இரண்டு பாதங்களின் அர்த்தம் வரையில் இரண்டு திருவாய்மொழிகளினாலும் அடைவே ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாயிற்று. இப்படிப் பக்தி செய்வது அஸம்பாவிதம் என்கிற சங்காபரிஹாரார்த்தமாக அவனுடைய ஸௌலப்யாதிகளை உபதேசிக்க ஆரம்பித்தார் 'பத்துடை யடியவர்' என்கிற மூன்றாம் திருவாய்மொழியில். அதில் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தியாய் 'நாளு நின்றடும்' என்கிற பாட்டில் 'வணக்குடைத் தவநெறி' என்று ஸாக்ஷாத் பக்தியோகத்தை ப்ரஸ்தாவித்தார். இதற்கு மேல் பத்தாம்பத்தில் மூன்றாம் திருவாய்மொழி முடிவாக ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தியாய் பகவானுடைய மற்றக் குணங்களைப் பரக்க நிரூபித்து, 'சார்வே தவநெறி' என்கிற நான்காம் திருவாய்மொழியில் கீழ் ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்ட பக்தி யோக ஸாதனத்தை உபஸம்ஹாரம் செய்து, அந்தப் பத்தியோகத்தின் ப்ரகாரங்களை 'கண்ணன் கழலிணை' என்கிற திருவாய்மொழி

1. ஸ்ரீமததிகரண ஸாராவளீ-17.

யில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வர்த்தம் 'சார்வே தவநெறி' என்கிற திருவாய்மொழியின் அவதாரிகையில் ஆறாயிரப்படியில் 'இப்படி ப்ராஸங்கிகத்தை முடித்துப் பத்துடையடியவரிலே ப்ராரப்தமான பக்தியோக ஸாதனத்தை நிகமிக்கிறார்' என்றும், இருபத்திநாலாயிரப்படியில் "ப்ராஸங்கிகத்தை முடித்து......நிகமிக்கிறார்' என்கிற இவ்வவதாரிகையாலே பத்துடை யடியவர்க்குமேல் இதுக்குக் கீழ் ப்ராஸங்கிகமென்று தோற்றுகையால் 'இப்படி' யென்றது அஞ்சிறைய மடநாராய் தொடங்கி வேய்மரு தோளிணை உள்பட கீழ் நடந்த ப்ரகாரத்தாலே என்றபடி, 'ப்ராஸங்கிகத்தை' என்றது பத்துடை யடியவரிலே பிறர்க்குத் தாமவனுடைய ஸௌலப்யத்தை யுபதேசித்தவாறே இப்படி ஸௌலப்யனானவனோடு வாஸ்த ஸம்ச்லேஷத்திலே தமக்கு அபேக்ஷை பிறந்து அது கைவாராமையாலே மிகவும் அவஸன்னராய் அஞ்சிறைய மடநாராயில் தூதுவிடுகையும் ...... உதராதாரம் ப்ராஸங்கிகமான நாநாவித நாயகநாயிகாபாவஸம்ச்லேஷ ப்ராஸங்கிகமான ஸாதநோபகாரகத்தை என்றபடி......பத்துடையடியவரில் ஸாதநோபகாரகமாயிருந்த பக்தியோக ஸாதனத்தை விசேஷித்துச் சொல்லுகைக்காக அவஸரஸங்கதமானவாறே அத்தைச்சொல்லி முடிக்கிறார் என்று வடதாத்பர்யம்' என்றும், பதினெண்ணாயிரப்படியில் 'இப்படி இவ்விரண்டு திருவாய்மொழியாலும் ததுபகாரிகளைக் குறித்து உபகாரகமான தத்பரபக்தியோகத்தை மேல் திருவாய்மொழியில் 'தவநெறி' என்றிவ்விரண்டு உபாயங்களையும் ஸம்ஸ்மரித்துக்கொண்டு நிகமிக்கிறார்' என்றும், ஆறாயிரப்படியில் 'கண்ணன் கழலிணை' அவதாரிகையில் 'பக்தியோகத்தைச் சொல்லுகிறது', என்றும், இருபத்திநாலாயிரப்படியில் 'பக்தியோகசரீரரான ப்ரவிஷ்டமான திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தையாதல், திருவிஷ்ணுஸ்தானத்தையாதல் பக்தியோகவ்யாப்யமான திருநாம ஸங்கீர்த்தனத்தை யாதல் சொல்லுகிறன வாகையாலே யதுவும் பக்தியோகத்தின் ஒரு ப்ரகார விசேஷகதநம் என்று கருத்து' என்றும் வ்யாக்யாதமா யிருப்பதினால் ஸாவ்யக்தமாகிறது. இத் திருவாய்மொழியில் திருநாம ஸங்கீர்த்தனமும், புஷ்பாதிகளை ஸமர்ப்பிப்பதும், திருநா

மத்தைக் கானம் பண்ணுவதும், நமஸ்காரமும், த்யானமும், சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இந்த க்ரமத்தைப் பார்த்தால் 1 'மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு', 2 'ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதா:' இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற பக்தியோகத்தின் உட்பிரிவுகளான கர்மங்களும், 3 '[illegible]' என்று சொல்லப்பட்ட திருநந்தன வனம் வைத்தல் முதலியவைகளும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. ஸ்ரீமத் தாத்பர்ய ரத்னாவளியில் இத்திருவாய்மொழியின் ஸங்க்ரஹத்தில் '[illegible]' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதன் கருத்து—'நாடோறும் வாடா மலர்கொண்டு' என்பது ப்ரதிதினம் கர்த்தவ்யமான இஜ்யையைக் குறிக்கிறது. இது பாஞ்சகாலிக கர்மானுஷ்டான ப்ரக்ரியையில் அங்கியானபடியினாலே இதற்கு அங்கமாக மற்ற தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய வர்ணாஶ்ரம தர்மங்களும் அருளிச் செய்யப்பட்டன—என்பது. ஆக இப்படி மூன்றாவது அத்யாயத்தில் மூன்றாவது நாலாவது பாதங்களில் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிறதாய் '[illegible]', '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட அர்த்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. இப்படி ஸபரிகரமான உபாயத்தை நிரூபித்து, ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் பலத்துக்குத் துல்யமாயிருப்பதினாலே பலாத்தியாயத்தில் அங்கியான உபாஸனத்தின் ப்ரகாரத்தை நிரூபித்திருப்பதைப்போல, ப்ரபன்னனுக்கு உத்தரக்ஷணம் முதல் வருகிற பகவத் ப்ரஸாதமும் அதடியாக உண்டாகிற ஸாக்ஷாத்காரம் முதலியவையும் பலமாகையினாலே அதை 'அருள் பெறுவாரடியார்' என்கிற திருவாய்மொழியில் நிரூபித்திருக்கிறார். மேலும், இங்கு ப்ராரப்தகர்ம நாஶத்தளவும் விளம்பத்தைப் பொறுக்காமையினாலே ப்ரபன்னனுக்கு பலம் கொடுப்பதில் எம்பெருமானுடைய தீவ்ரதமமான உத்யோகத்தையும், அப்படிச் செய்யுமிடத்தில் இவனுடைய இஷ்டப்படி செய்ய ஸித்தமாயிருக்கிறான் என்பதையும் அருளிச் செய்திருக்கிறார். '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட நாலாவது அத்யாயத்தின் முதல் பாதத்தின் அர்த்தம் 'தீ தொன்றுமடையா',

1 கீதை-9-34. 2 கீதை-9-14. 3 [illegible].

'பழவினைகள் பற்றறுத்து', 'வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள் வெருவிப்போம்' இத்யாதிகளில் ப்ரதி பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. '[illegible]' என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட இரண்டாம் பாதத்தின் அர்த்தம் 'நமது விதிவகையே,' 'வானேற வழிதந்த வாட்டாற்றான் பணிவகையே நானேறப் பெறுகின்றேன்' இத்யாதியாலருளிச் செய்யப்பட்டது. முதல் பாதத்தில் உத்தர பூர்வாகங்களை ஶத்ருக்களுக்கும் ஸ்நேஹிதர்களுக்கும் கொடுக்கிறான் என்று ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆஶ்ரிதர்களிடத்தில் உண்டான க்ருபாவிஶேஷத்தினாலே அவன் திறத்தில் செய்கிற ப்ராதிகூல்யானுகூல்யங்களுக்குப் பலமாய் இவ்விதமாகக் கொடுக்கிறானாகையினால் '[illegible]' என்று ஸ்ரீ[illegible]வளியில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியே ஆஶ்ரிதர்களிடத்திலுள்ள ப்ரீத்யதிஶயத்தைச் சொல்லுகிற 'செஞ்சொற்கவிகாள்' என்கிற திருவாய்மொழியில் இவ்வர்த்தம் அபிப்ரேதம். அப்படியே 1 'இவனுக்கு [illegible]யிருந்துள்ள இரண்டு சிறகிலும் இவன் பக்கல் [illegible]ங்களுக்குப் [illegible]மாக வசல்பிளந்தேறிடுகிறது என்னும்படி பண்ணி' என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. நிர்யாணாதிகரணாதிகளில் ப்ராரப்த கர்மத்திற்குப் பிறகு விளம்பமில்லை என்று நிரூபிக்கப்பட்ட வர்த்தம் [illegible]த்தை ப்ரதி பாதிக்கிற 'திருமாலிருஞ்சோலை' என்கிற திருவாய் மொழியில் 'உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு' இத்யாதியால் ஸங்க்ரஹீதம். மேலும் 'திருமால்வந்தென்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்' என்பதினால் பக்தனுக்கு தன்னுடைய ப்ரயத்தனத்தினாலே வரவேண்டியதாயிருக்கும் அந்திம ஸ்ம்ருதியை ப்ரபன்னனுக்கு 2 '[illegible]' இத்யாதிகளிலருளிச்செய்திருக்கிறபடியே இவனுடைய ப்ரயத்தனத்தைக் காரணமாக வுடைத்தாயிராத தம்முடைய க்ருபையினாலேயே உண்டாக்குகிறான் என்கிற விஶேஷத்தை அருளிச்செய்தார். இதில் ப்ரபன்னனுக்கு அஸாதாரணமான இவனிஷ்டப்படி அதைக்கழிக்கும் விஶேஷாம்ஶ

1 ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம்.
2 ஶரணாகதிகத்யம்.

மும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான்காம் அத்யாயத்தை இரண்டு பாதங்கள் கொண்ட இரண்டு பேடிகையாகப் பிரித்து ‘ஸ்தூலே தேஹே ஸ்திதஸ்ய ஸம்ஸ்ருதிவிரதிபலம் பாதயுக்மேந ப்ருஷ்டம் உத்க்ராந்தஸ்யாத்மனஸ்து ஶ்ருதிகணபடிதம் பாதயுக்மேந ப்ராப்யேண’ என்று ஸ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளியில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியே முதல் இரண்டு பாதங்களினால் ஸ்தூல தேஹத்துடனிருக்கும் பொழுது எந்தப் பலம் வரக்கூடியதோ அதை நிரூபித்து, மேலிரண்டு பாதங்களினால் ஶரீரத்தை விட்டுக் கிளம்பின பிறகு வரும் பலம் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்ரீபாஷ்யத்தில் இந்தத் தேஹத்துடனிருக்கும் வரையிலுள்ள பலத்தை நிரூபிக்கிற முதலிரண்டு பாதங்களின் அர்த்தத்தை நிரூபிக்குமிடத்தில் ப்ரபன்னனுக்குண்டாகும் பலம் அபிப்ராயத்தில் கொள்ளப்பட்டதாகிறது. அப்படியே ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் நிர்யாணாதிகாரத்தில் ‘விண்ணுலகம் தருவானாய் விரைகின்றான்’ என்கிறபடியே இவனிசைந்த விளம்பத்துக்குத்தான் ஸாபராதனைக் க்ஷமித்து’ இத்யாதி பல பர்வங்கள் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூன்றுவது பாதத்தில் ப்ரதி பாதிக்கப்படுகிறதாய் ‘ஆதிவஹநு’ என்றுஸங்க்ரஹிக்கப்பட்ட ஆதிவாஹிகர்களினால் ஸத்காரவிஶேஷங்களைப் பண்ணுவிக்கும் ப்ரகாரத்தை மேல் ‘சூழ்விசும்பு’ என்கிற திருவாய்மொழியில் அருளிச்செய்தார். கடைசித் திருவாய் மொழியில் ‘அந்தமில் பேரின்பம்’ இத்யாதியால் நான்காவது பாதத்தின் அர்த்தமாய் ‘ஸாம்யாதி:’ என்று ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டது அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு அபுநராவ்ருத்தியையும் அருளிச்செய்து அத்யாத்ம ஶாஸ்திர ஸாரார்த்தத்தை விவரித்தாராயிற்று.

இப்படிக் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட க்ரமம் 1 ‘ஆதௌ ஶாரீர கார்யேஷு ஸ்திதிவிஶதம் விம்ஶதிஸ்ஸூக்திஸாரா’ என்றருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ‘விம்ஶதிஸ்ஸூக்திஸாரா’ என்பதற்கு முதல் இருபது பாட்டுக்களினாலும், கடைசியில் ‘சார்வேதவநெறி’ முதலான திருவாய்மொழிகளினாலும் என்றர்த்தம். ‘க்ருஷ்ட’ என்பது திருவாய்மொழியின் நுனியைச் சொல்லுகிறது. ஆக இப்படி

1 ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ -5.

அத்யாத்ம ஶாஸ்திரக்ரமம் ப்ரதிபாதிதமானபடி நிரூபிக்கப்பட்டது.

இதுவும், 1 ‘ஶிக்ஷார்த்தம் ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹ்ருதி: ஸ்திதிமபி ஸ்தூலவாக்ருத்ய ப்ரத்யாநீதா ஸா ஶ்ருதிஶிரஸிகதம் ப்ரவ்யக்தம் தத்ர ஶாஸ்த்ரா ஸ்தூநிர்ணயவிம்ஶதி விஶதம் நீதிஸாரம் ஸ்ரீஹம் வ்யதாநீத் ஸம்க்ருஹ்ய க்ருஷ்ணா’ என்று அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே அதிகத்தோடு கூடிய இருபது பாட்டுக்களினால் ஶாரீரக ஶாஸ்திரார்த்த க்ரமம் விவரிக்கப்பட்டதென்பதும் விரோதிக்காது, அங்கு ‘ஶ்ருதிஶிரஸிகதம்’ என்று ஶாரீரக ஶாஸ்திரத்தில் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கும் தத்வங்களை நிரூபித்திருக்கிறதென்று சொல்லியிருப்பதினாலும், கீழ் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியே மேல் திருவாய்மொழிகளில் உபாயத்தையும் பலத்தையும் நிரூபிக்கிறபடியினாலும். அன்றிக்கே பக்தி செய்வதற்குக் காரணமாக மோக்ஷ ப்ரதத்வத்தைச்சொல்லுகிற ‘ஒடுங்கவவன்கண்’ என்கிற பாட்டில் உபாயமும் பலமும் ஸங்க்ரஹமாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருப்பதைத் திருவுள்ளம் பற்றி யருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறதாகவும். இந்த வ்யத்யாஸம் அங்கு ‘ஸம்க்ருஹ்ய’ என்றும், இங்கு ‘விஶதம் வக்தி’ என்றும் அருளிச்செய்திருப்பதினால் த்யோதிதம். இப்படிப் ‘பத்துடையடியவர்’ துடங்கி ‘வேய்மரு தோளிணை’ வரையில் ப்ராஸங்கிகமாகில் ப்ரபத்தி உபாயத்தை ஸபரிகரமாக நடுவில் நிரூபித்திருப்பதும், மற்றும் பகவத் ஸ்வரூபகுண விக்ரஹாதிகளை ப்ரதிபாதித்திருப்பதெல்லாமும் அனுபாதேயமாகாதோ என்கிற ஶங்கை உசிதமல்ல. ஏனெனில் 2 ‘ஹ்ருத்ஸம்ப்ராப்தஸ்வஸ்வரூபோக்தி:’ என்றும், 3 ‘ஏவம் ஸம்ஸாரவிமோசநார்த்தம் யாதாத்ம்யம் உச்யதே’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே கீதையில் நான்காவது அத்யாயத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் அவதார ரஹஸ்யம் ப்ரஸங்காத் சொல்லப்பட்டதாகிலும் பக்தியோகத்திற் குபயுக்தமாய் அதற்கு ஶீக்ரம் பலம்கொடுக்கக்கூடிய அதிஶயத்தை உண்டாக்குகிறதென்று 4 ‘ஏவம் நிகஸ்யாவதார யாதாத்ம்ய ஜ்ஞானஸ்ய ஶாஸ்த்ரேஷு

1 ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத்ஸாரம்-4.
2 ஸ்ரீமத் கீதார்த்தஸங்க்ரஹம்-8.
3 ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம் (4-அத்யாயம அவதாரிகை).
4 ஸ்ரீமத் தாத்பர்ய சந்த்ரிகை (4-9).

ஶோகேஷாவயோமிஸம்ஶயஹ்ருதே' என்றும், 1 'த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோऽர்ஜுந' என்றும், 2 'அஸ்மிந்நேவ ஜந்மநி * * மாமேவ ப்ராப்நோதி' என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகையினால் பக்தியோகம் உண்டாவதற்கும் அனேக ஜன்மங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய ப்ராரப்த கர்மத்தின் கடைசியில் வரவேண்டிய மோக்ஷத்தை இந்த ஜன்மத்திலேயே உண்டாக்கக் கூடிய ஶக்தி விஶேஷத்தை அந்தப் பக்திக்கு உண்டாக்குகிறபடியினாலே அங்கது உபயுக்தமாகிறாப்போலே இங்கு ப்ராஸங்கிகமாயருளிச் செய்திருப்பதும் உபாதேயதமம் என்று தாத்பர்யம். ப்ராஸங்கிகமானதெல்லாம் அனுபாதேயம் என்கிற நியமம் இல்லை என்றும் திருவுள்ளம்.

உபஸம்ஹாரம்.

இப்படிக் கீழ் ஶாரீரக ஶாஸ்திரார்த்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கும் அர்த்தக்ரமம் த்ரவிடவேதத்திலும் காணப்படுகிறது என்று நிரூபிக்கப்பட்டது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ பாஷ்யம் முழுவதும் இத் திருவாய்மொழியின் அர்த்தத்தையனுஸரித்தே இருக்கிறது என்பது இரண்டு க்ரந்தங்களையும் ஸதாசார்ய ஸந்நிதியில் காலக்ஷேபம் பண்ணினவர்களுக்குத் தெரியவரும். 3 'பண்டருமாறன் பசுந்தமிழானந்தம்பாய்மதமாய் விண்டிட எங்கள் இராமாநுச முனி வேழம் மெய்ம்மைகொண்ட நல்வேதக் கொழுந்தண்ட மேந்திக் குவலயத்தே மண்டிவந்தின்றது வாதியர்காளுங்கள் வாழ்வற்றதே' என்றும், 4 'புகழ் மலிந்த பாமன்னு மாறனடி பணிந்துய்ந்தவன்' என்றும், 5 'உறுபெருஞ் செல்வமும் தந்தையும் தாயும் உயர் குருவும் வெறிதரு பூமகள் நாதனும் மாறன் விளங்கிய சீர் நெறிதரும் செந்தமிழாரணமே யென்றிந் நீணிலத்தோர் அறிதரநின்ற இராமாநுச னெனக்காரமுதே' என்றும், 6 'உணர்ந்தமெய்ஞ்ஞானியர் யோகந்தொறும் திருவாய்மொழியின் மணந்தரு மின்னிசை மன்னுமிடந்தோறும் * * புக்கு நிற்கும் குணந்திகழ் கொண்டல் இராமாநுச னெங்குலக் கொழுந்தே' என்றும், 7 'கூறும் சமயங்களாறும் குலையக் குவலயத்தே மாறன் பணித்த மறையுணர்ந்தோனை' என்றும், 1 'தென்குருகை வள்ளல் வாட்டமிலா வண்டமிழ் மறைவாழ்ந்தது மண்ணுலகில் ஈட்டிய சீலத்து இராமநுசன் றன்னியல்வு கண்டே' என்றும், 2 'வான்திகழும் சோலை மதிளரங்கர் வண்புகழ்மேல் ஆன்ற தமிழ்மறைகளாயிரமும்—ஈன்ற முதல் தாய் சடகோபன் மொய்ம்பால் வளர்த்த இதத்தா யிராமாநுசன்' என்றும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருப்பது இங்கனுஸந்தேயம்.

1 கீதை-4-9. 2 ஸ்ரீ கீதாபாஷ்யம்-4-9.
3, 4, 5, 6, 7. இராமாநுச நூற்றந்தாதி-54, 1, 19, 60, 46.

அதில் முதலில் 'ஸ்ரீமத்' என்றாரம்பிக்கும் மங்கள ஶ்லோகத்தில் 3 'ஸ்ரீமத்யாதி வாக்யஸ்ய ஸம்ஶயச்சேதநக்ஷமா । விஶிஷ்டம் ப்ரஹ்மஸூத்ர வ்ருத்தியாக்யாநஸூசகம் ॥ * * விஷயாதி த்ரிகஞ்சாத்ர ஶ்லோகேந ப்ரதிபாத்யதே । ப்ரத்யாநோக்தஸூத்ரஸ்ய ப்ரஹ்மலக்ஷணஸங்க்ரஹ: । உபயலிங்கப்ரகாஶ: புருஷஸூக்தப்ரக்ரியா । பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேப: பராரம்பநிவாரணம் । ஸ்வாரம்பஸமர்த்தநம் நிர்தோஷம் தஶதா ஸ்ம்ருதம் ॥' என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியே ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற (1) விஷயாதி நிரூபணம், (2) மங்களாசரணம், (3) ப்ரதம ஸூத்திரார்த்தம், (4) ப்ரும்மலக்ஷணம், (5) ஶாஸ்திரார்த்தஸங்க்ரஹம், (6) உபயலிங்கத்வத்தினாலும், (7) புருஷஸூக்தப்ரக்ரியையாலும் ப்ரும்ம ஸ்வரூபஶோதனம், (8) பரபக்ஷப்ரதிக்ஷேபம், (9) பராரம்பநிவாரணம், (10) ஸ்வாரம்பஸமர்த்தனம் என்கிற பத்து அர்த்தங்களும் இத் திருவாய்மொழியின் முதற் பாட்டின் தாத்பர்யார்த்தங்கள் என்பது நிரூபிக்கப்படுகிறது. எங்ஙனே என்னில்:—

4 'ஸ்வோக்தே ப்ராப்யா ஸஹஸ்ரே ஸ்ரீஶயந ஸகுணவ்யாப்தம் ஶாந்தீஶ:' என்கிறபடியே பகவானுடைய கல்யாண குணங்களை ப்ரதிபாதிக்கும் ஆயிரம் பாட்டுகளுக்கு ஸங்க்ரஹமான முதல்பாதத்தினால் க்ரந்தத்திற்கு விஷயமான ப்ரும்மம் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 'மதி (பகவத்குண ஜ்ஞானம்), நலம் (பக்தி), தொழுது' என்கிற பதங்களினால் விவக்ஷிதமான பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயங்களும், விஷயாதி நிரூபணம்.

1 இராமாநுச நூற்றந்தாதி-54.
2 திருவாய்மொழித் தனியன். 3 ஸ்ரீமத் தத்வடீகை.
4 ஸ்ரீமத் த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளீ-9.

'துயரறு' என்பதினால் ஸர்வாநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும், 'எழு' என்று சொல்லப்பட்ட பகவத் கைங்கர்யமுமாகிற ப்ரதான அவாந்தர பலங்களும் சொல்லப் பட்டதாகின்றன. 'என் மனனே' என்பதினால் தாமும், தம்முடைய ஶிஷ்ய ப்ரஶிஷ்ய பரம்பரையிலந்வயித்தவர்களாயிருப்பதினாலே அந்தரங்கரானவர்களும் அதிகாரிகள் என்பது த்யோதிதம். ஸம்பந்தமாவது விஷயமாகிய பகவானுடன் விஷய விஷயி பாவமும், கீழ்க் குறித்த ப்ரயோஜனங்களுடன் உத்பாத்ய உத்பாதக பாவமும். ஆக விஷய ப்ரயோஜன ஸம்பந்தாதிகாரிகளாகிற அநுபந்தி சதுஷ்டயமுமருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது. முதல் பாதத்தில் ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான வஸ்துவை நிரூபித்திருப்பதினால் வஸ்து நிர்தேஶ ரூபமான

மங்களாசரணம்.

மங்களமும், 'எழு' என்று விதித்திருப்பதினால் ஆஶீர்வாத ரூபமான மங்களமும், 'நலம்தொழுது' என்கிற பதங்களினால் நமஸ்காராதிகளை தனக்குள்ளடக்கிக் கொண்டிருக்கிற பக்தியையும், 1 '[illegible]' என்று நமஶ் ஶப்தார்த்தமான ப்ரபத்தியையும் அருளிச் செய்திருப்பதினால் நமஸ்காரரூபமான மங்களமும், ஆக மூன்று விதமான மங்களமும் அநுஷ்டிக்கப் பட்டதாகிறது. 'உயர்வற வுயர்நல முடையவன்' என்கிற முதல் பாட்டில் 'அதாதோ ப்ரஹ்ம ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற முதல்

ப்ரதம ஸூத்ரார்த்தம்.

ஸூத்ரத்தின் அர்த்தம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. முதல் பாதம் ப்ரும்ம ஶப்தார்த்த பரம். 2 '[illegible]', 3 '[illegible]', 4 '[illegible]', 5 '[illegible]' இத்யாதி பூர்வாசார்யர்களுடைய வசனங்களினால் எல்லாவற்றையும் விட உயர்ந்ததாயிருக்கை ப்ரும்ம ஶப்தார்த்தம். அது 'உயர்வற வுயர்நலம்' என்பதினால் வ்யாக்யாதம். இதையே அநுஸந்தித்துக்கொண்டு

1 அஹிர்புத்ன்ய ஸம்ஹிதை.
2 யாஸ்கர நிருக்தி.
3 ஸ்ரீ பாஷ்யம்.
4 ஸ்ரீமத் தத்வடீகை.
5 ஸ்ரீமத் கத்யபாஷ்யம்.

ஷ்யகாரரும் '[illegible]' என்று ப்ரும்ம ஶப்தார்த்தமாக வ்யாக்யானம் செய்தருளினர். இதுவே இப் பாதத்தின் அர்த்தம் என்பதும் ஆறாயிரப்படியில் '[illegible]' என்று வ்யாக்யாதமாயிருப்பதினால் வ்யக்தமாகிறது. 'மயர்வற' இத்யாதியால் 'ஜிஜ்ஞாஸா' என்கிற இடத்தில் விதிக்கப்படுகிற விசாரரூபமாகிய ஜ்ஞானம் அருளிச் செய்யப்பட்டது. 'அருளினன்' என்பதினால் '[illegible]' ப்ரத்யயம் வ்யாக்யாதமாயிற்று. இந்த ப்ரும்ம விசாரம் ராகப்ராப்தமென்றிறே நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ராகம் உண்டாவது புருஷனுக்கு வஶமில்லாமையினால், அது பகவத் க்ருபையினாலேற்பட வேண்டுமென்பது த்யோதிதமாயிற்று. 'என்' என்கிற ஶப்தத்தினால் மற்றப் பலங்களில் தோஷ தர்ஶனத்துடன் முமுக்ஷுவாயிருக்கிற இருப்புத் தெரிவிக்கப்படுகிற படியினால் கர்மங்கள் அல்பாஸ்திர பல ஸாதனங்களென்று தெரிந்துகொண்டு ப்ரும்ம விசாரத்தில் ஸ்திரமான பலமிருப்பதாய் ஆபாத ப்ரதீதியாலறிந்து அதை விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டிய அதிகாரி குறிக்கப்படுகிறான். இத் '[illegible]' ஶப்தங்கள் வ்யாக்யாதங்கள். அன்றிக்கே '[illegible]' என்று ஸ்ரீமத் அதிகரண ஸாராவளியில் அருளிச் செய்திருக்கிறபடியே பகவத் க்ருபையினாலே சீக்ரமாக ப்ரும்ம ஸ்வரூபாதிகளை யறியவேண்டுமென்கிற ஆசையையுடைய அதிகாரி சொல்லப்படுகிறானாகவுமாம்.

ப்ரும்ம லக்ஷணம்.

1 '[illegible]' என்கிற நிர்வசனத்தினாலும், 2 '[illegible]' என்கிற புராண வசனத்தினாலும், 3 '[illegible]' என்று ஆசார்யர் நிஷ்கர்ஷித்திருப்பதினாலும் ப்ருஹத்வமும் ப்ரும்மணத்வமும் ப்ரும்ம ஶப்தார்த்தங்கள். இதில்

1 நிருக்தி. 2
3 ஸ்ரீமத் தத்வடீகை.

ப்ருஹத்வம் முதல் பாதத்திலும், ப்ரும்மணத்வம் இரண்டாம் பாதம் மூன்றும்பாதங்களிலும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 'துயரறு' என்பதிலும், முதல் பாதத்திலும் ஜகத் காரணத்வமாகிற ப்ரும்மலக்ஷணமும் அர்த்தாத் ஆக்ஷிப்தமாகிறது. 1 'ஸகலம் ஸம்ஸ்ருதி ஸக்ருல்லோ ஹ்ருத்ரோணலக்ஷணம் ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே॥' என்று அசேதன வஸ்துவோடு ஒட்டிக் கிடந்து துக்கப்படுகிற சேதனர்களைப் பார்த்து 2 'கரணகளேபரயோகம் விதரஸி வ்ருஷஶைலநாத காருண்யேன' என்றருளிச் செய்திருக்கிறபடியே பகவான் தன்னுடைய ஸஹஜ காருண்யத்தினால் கரணகளேபர ப்ரதானத்தினால் அவைகளின் துக்கத்தைப் போக்கடிக்கிறான் என்கிற அர்த்தம் பொதுவாக 'துயரறு' என்றருளிச் செய்திருப்பதினாலே ஸித்திக்கிறபடியினாலும், அஶேஷ கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகிற முதல் பாதத்தில் ஸ்ருஷ்டிக் குபயுக்தங்களான ஜ்ஞானஶக்தி காருண்யாதிகளும் சொல்லப்படுகிற படியினாலும் ஜகத் காரணத்வம் தாத்பர்யத்தினால் ஏற்படுகிறது. இவர் 'துயர்' என்று ஸாமாந்யேந நிர்த்தேஶித்தது எல்லாத் துக்கங்களையும் சொல்லுமாகையினால் அப்படி ஸர்வ துக்கங்களையும் நிவ்ருத்திப்பது ஆஶ்ரிதர்களுக்கு மாத்திரமாகையினால் 'ஆஶ்ரித ஜந ஸமஸ்த து:காபநோதந ஸ்வபாவ மான' என்று ஆருயிரப்படியில் வ்யாக்யாதம். இத்தால் அநாஶ்ரிதர்களுக்கு ஸமஸ்த துக்க நிவாரண மில்லாவிட்டாலும் சில துக்க நிவாரணம் உண்டாகலாம் என்பது த்யோதிதம். இந்த க்ரந்தத்தில் முறையே ப்ரதிபாதிக்கப்படும் அர்த்த விஶேஷங்கள், 'அடிதொழுது' என்பதினால் முதல்பத்தின் அர்த்த **ஶாஸ்த்ரார்த்த ஸங்க்ரஹம்.** மாகிய ஹேவ்யத்வமும், 'சுடரடி' என்பதினால் இரண்டாம் பத்தின் அர்த்தமாகிய போக்யத்வமும், 'அடி' என்பதினால் மூன்றும் பத்தின் அர்த்தமாகிய திவ்ய மங்கள விக்ரஹமும், முதல் பாதத்திலும் மூன்றும் பாதத்திலும் நாலாவது பத்தின் அர்த்தமாகிய இதர போக்யங்களைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமா யிருக்கையும், இரண்டாவது பாதத்தினால் ஶ்ரேயஸ்ஸுக்குக் காரணங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளாகிற உபாயங்களின் பரிபாகத்தை உண்டாக்கக் கூடியவன் என்கிற ஐந்தாம் பத்தின் அர்த்தமும், 'தொழுது' என்பதினால் ப்ரபதன ஸௌலப்யமாகிற ஆறும் பத்தின் அர்த்தமும், 'துயரறு' என்பதினால் ஏழாம் பத்தின் அர்த்தமாகிய ஆஶ்ரிதாநிஷ்ட நிவர்த்தனமும், எட்டாம் பத்தி னர்த்தமாகிய ஆஶ்ரிதர்களின் இஷ்ட ப்ரகாரம் நடப்பதும், 'துயரறு' என்பதினாலும் இரண்டாம் பாதத்திலும் நிருபாதிக ஸௌஹ்ருத்வமாகிற ஒன்பதாம் பத்தின் அர்த்தமும், மூன்றும் பாதத்தினால் ஆதிவாஹிகர்களைக் கொண்டு அர்ச்சிராதிகதி நடத்தி வைக்கிறான் என்கிற பத்தாம் பத்தின் அர்த்தமும் ஸங்க்ரஹிக்கப்பட்டதாகிறது. முதல் பாதத்தினால் உபயலிங்காதி கரணத்திலும் பராதிகரணத்திலும் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறபடியே பரமாத்ம **ப்ரும்ம ஸ்வரூப ஶோதனம்— உபய லிங்கத்வம்.** ஸ்வரூபம் ஶோதிக்கப்பட்டதாகிறது. ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநனென்றும், தன்னைவிட மேற்பட்ட ப்ராப்ய வஸ்துவும் இல்லை என்றுமல்லவோ இவ்விரண்டதிகரணங்களிலும் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கிறது. முதல் பாதத்தினால் ப்ரும்மலக்ஷண யோஜனையின்படி ஜகத் காரணத்வமும், 'துயரறு' என்பதினால் மோக்ஷ ப்ரதத்வமும், 'மதிநலம்' என்பதினால் பக்தி ப்ரபத்தியைத் தவிர வேறு **புருஷஸூக்த ப்ரக்ரியை.** உபாயமில்லை என்பதும், 'சுடரடி' என்பதினால் ஆதித்ய வர்ணமான திவ்ய மங்களவிக்ரஹ விஶிஷ்டத்வமும், 'அயர்வறு' இத்யாதியால் நித்யஸூரி ஸேவ்யத்வமும் ஏற்படுகிறபடியினால் புருஷ ஸூக்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ரகாரமாக ப்ரும்ம ஸ்வரூபம் ஶோதிக்கப்பட்டதாகிறது. முதல் பாதத்தினால் த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யைக்யோத்தீர்ண வ்யக்த்யந்தர பக்ஷங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டதாகிறது, மற்றவர்கள் **பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபம்.** பகவதாராதனத்தின் பலமாக தங்கள் தங்கள் பதமாகிய ப்ரும்ம ருத்ரத்வாதிகளை யடைந்ததாக ப்ரமாணங்களில் ஏற்படுகிறபடியினாலே உயர்வற வுயர்நலமற்றவர்களாகையினால். கல்யாணகுணங்களை ப்ரதிபாதிக்கிறபடியினால் ப்ரும்மம் நிர்க்குண மல்லவென்றும், உபயலிங்கத்வ நிரூபணத்தினால் அவித்யாதிகள் அஸம்பாவிதங்களென்றும், 'மதி' என்பதினால் ஜ்ஞானமாகிற குணத்தை உடையவன் ஜீவாத்மா என்றேற்படுகிறபடியினால் ஜ்ஞானமே ஆத்மா அதற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வமில்லை என்பது அஸங்கதமென்றும், 'மதி' என்று கேவலஜ்ஞானத்தைச் சொல்லி, மேல் 'நலம்' என்று பக்தியைச்

1 புராண ஶ்லோகம். 2 ஸ்ரீ தயாஶதகம்.

சொல்லியிருக்கிறபடியினால் கேவலம் வாக்யார்த்தஜ்ஞானத்தினால்
மோக்ஷம் இல்லை என்பதும், ‘அமரர்கள்’ என்கிற பஹுவச
னத்தினால் ஏற்படுகிற ஜீவாத்மாக்களின் பேதத்தினால் ஜீவாத்
மாக்களுக்கு அபேதம் அஸம்பாவிதம் என்பதும், ‘அதிபதி’
என்பதினால் ஜீவ பரமாத்மாக்களின் ஐக்யம் அஸம்பாவிதமென்
பதும்; ‘அருளினன்’ என்பதினால். கேவலம் பகவத் ப்ரீதியாகிற
அத்ருஷ்டத்வாரா ஜ்ஞானாதிகள் உண்டாகிறது என்றேற்படுகி
றது, அப்படிப் பகவான் க்ருபையைப்பெற அவனுடைய ஆஞ்
ஞைப்படி வர்ணாஸ்ரம தர்மங்கள் அநுஷ்டேயங்களாகையினால்
வாக்யார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு கர்மம் உபயோகமில்லாமையினா
லே கர்ம விசாரம் பூர்வ வ்ருத்தமாக வேண்டியதில்லை என்பது
ஸரியல்ல என்றும், ‘சுடர்’ என்பதினால் பரமாத்மாவின் ஸ்வரூபம்
மறைக்கப்படுவது என்பது அஸங்கதம் என்பதும், ‘அடி’ ஸப்
த்தினால் திவ்ய மங்கள விக்ரஹமில்லை என்று சொல்லுவது
ஸம்பவிக்காது என்றும், ‘தொழுது’ என்பதினால் அவரோடு
தான் அபின்னன் என்று நினைப்பது உபாயமாகாது என்
றும், ‘என்மனனே’ என்பதினால் அஹம் ஸப்தத்திற்கு அஹ
ங்கார க்ரந்தி அர்த்தமில்லை யென்றும் அருளிச் செய்யப்
பட்டிருப்பதினால் அத்வைதி நிரஸ்தனாகிறான். இப்படியே
மற்றவர்களும் நிரஸ்தராகும்படி கண்டு கொள்வது.
‘உயர்வற வுயர்நலம்’ இத்யாதியினால் ஸகல கல்யாணகுண
விசிஷ்டமான ப்ரும்மம் ப்ரதிபாத்யம் என்றருளிச் செய்யப்பட்

பாரம்ப நிவாரணம். டிருப்பதினால் ஸகுண ப்ரும்மம் அவி
த்யா விசிஷ்டமென்றும், அவித்யை நிவ்ருத்திப்பதற்காக வேதாந்
தம் ஆரம்பணீயம் என்றும்சொல்லுமவர்கள் இக்ரந்தத்தை ஆரம்
பிப்பதற்கு அதிகாரிகளல்ல என்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.
ஸ்ரீமந் நாராயணனே இக்ரந்தத்தில் ப்ரதிபாதிக்கப்படும் தத்வம்
என்றருளிச் செய்திருப்பதினால் த்ரிமூர்த்தி ஸாம்யைக்யவாத்
தீர்ஞதி பக்ஷவாதிகளும் க்ரந்தாரம்பத்திற்கு அநதிகாரிகள்.
‘மதிநலம்’ இத்யாதியினால் இதற்கு முன் அஜ்ஞானத்துக்கு ஆஸ்
ரயமாயிருக்குமவன் அந்த அஜ்ஞானம் நிவ்ருத்தி யடைவதற்
காக ஸாஸ்திர ஜ்ஞானத்தை அவனுடைய க்ருபையினால் ஸம்பா
திக்க வேண்டும் என்றேற்படுகிறபடியினால் ஜ்ஞானமே ஆத்மா
என்பவனுக்கு ஜ்ஞானத்துக்கு அஜ்ஞானாஸ்ரயத்வமும் பிறகு
ஸாஸ்திர விசாரத்தாலே ஜ்ஞானம் உண்டாவதும் அஸம்பாவித

அவன் இதற்கு முன் அனேக உபகாரங்களைச் செய்தவனை
படியினாலும் அவனைப்பற்றிய இக்ரந்தம் ஆரம்பணீயம் என்பது
'அருளினன்' என்பதினால் த்யோதிதம். இந்த அனுபவம்
மோக்ஷாநந்தத்திற்குஸத்ருஸமாகையினாலும் இது ஆரம்பணீயம்.
இந்த ஜ்ஞானம் ஸர்வாநிஷ்டங்களையும் போக்கி நித்ய ஸூரி
களைப்போல ஆக்கக் கூடிய தாகையினாலும் இக்ரந்தம் ஆரம்ப
ணீயம் என்பது த்யோதிதம்.

இப்பாட்டிற்கு இன்னும் சில விஸேஷார்த்தங்கள்
நிரூபிக்கப்படுகின்றன. இதில் முதல் பாதத்தினால் ப்ராப்ய
அர்த்தபஞ்சக பரம். மான ப்ரும்மத்தின் ஸ்வரூபமும்,
'மதிநல மருளினன்', 'என் மனனே', 'அயர்வறுமமரர்கள்'
என்பதினால் தேஹாதிரிக்தமாய் ஜ்ஞாநாதிகுணங்களையுடைய
ஜீவாத்மஸ்வரூபமும், 'நலம்', 'தொழுது' என்பதினால் உபா
யஸ்வரூபமும்; 'துயர்' ஸப்தத்தினால் ப்ராப்தி விரோதியும்,
'அறு', 'எழு' என்பதினால் அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி, இஷ்டப்ராப்தி
களாகிற பலமும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டிருப்பதினால் மேலே
விவரமாக நிரூபிக்கப்படும் அர்த்த பஞ்சகமும் ஸங்க்ரஹிக்கப்
பட்டதாயிற்று. இந்தப்பாட்டு ஸர்வ வேதஸார ஸங்க்ரஹமான
ப்ரணவபரம். ப்ரணவத்திற்கு வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. இதை
ஸூசிப்பிக்கிறதற்காகவே வ்யாக்யேயமான ப்ரணவத்தி லிருக்
கும் அகார உகார மகாரங்களை ஸர்வாதிகாரமான இப்ரபந்தத்
தில் முறையே அருளிச் செய்யக் கூடாது என்கிற திருவுள்ளத்
தினால் மாற்றி அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதில் 'திரு
வடி தன்னாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தரை' என்கிறபடியே
அந்யஶேஷனென்கிற ப்ரமத்தை நிவ்ருத்திப்பது ப்ரதானமாகை
யினாலே அதைநிவ்ருத்திசெய்கிற அவதாரணார்த்தமான உகாரம்
முதலில் அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அன்றிக்கே 1 'உக்
தாவிஷ்ணு [illegible] தயா' என்று லக்ஷ்மீ
வாசகமான உகாரம் 'விஶேஷ [illegible]
[illegible] ஶ்ரீ [illegible]' என்கிற
படியே முதலிலே அருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கிறதாகவு
மாம். அதுவுமன்றிக்கே உகாரத்தில் ஆரம்பித்துக் கடைசியில்
'பிறந்தார் உயர்ந்தே' என்று தகாரத்தில் முடித்திருப்பதினால்

1 கடவல்லி.

அந்தராதித்ய வித்யையில் ஸூர்ய மண்டலத்திலிருக்கும் பர
மாத்மாவிற்கு உத் என்கிற நாமத்தைச் சொல்லி, ஸர்வ கர்மங்
களிலிருந்து தாண்டினவனென்று அதற்குநிர்வசனமும் செய்து,
இப்படி அநுஸந்திப்பவன் ஸர்வகர்ம விநிர்முக்தனாவான் என்று
பலமும் நிரூபித்திருப்பதினாலே, ப்ரத்யாஹார ந்யாயத்தினால்
அந்தத் திருநாமம் வ்யாக்யானம் செய்யப்படுகிற தாகவுமாம்.
'துயரறு' என்பதினாலும் இரண்டாம் மூன்றாம் பாதத்தினாலும்
ரக்ஷகத்வமும், 'அதிபதி' ஸப்தத்
ரஹஸ்யத்ரயபரம்.
தினால் ஶேஷித்வமும், 'நலம், என்மனனே' இத்யாதியினால் ப்ர
க்ருதியைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனையும், ஜ்ஞானஸ்வரூபனையு
மிருப்பதை ப்ரதிபாதிக்கும் மகாரார்த்தமும், அர்த்தஸித்த
மாக அவதாரணார்த்தமும் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகிறது.
'தொழுது' என்பதினால் நமஸ் ஸப்தார்த்தமும், முதல் பாதத்
தினாலும், மூன்றாம் பாதத்தினாலும் நாராயண ஸப்தார்த்தமும்,
'அதிபதி' என்பதினால் சதுர்த்யர்த்தமும், அருளிச்செய்யப்பட்ட
தாகிறது. இப்படியே முதல் பாதத்தினால் கீழ் நிரூபிக்கப்பட்ட
படியே லக்ஷ்மீ வாசகமான உகாரத்தினாலும், திருவில்லாத் தேவ
ரை வ்யாவர்த்திக்கிற 'உயர்வற' ஸப்தத்தினாலும் ஸ்ரீமச் ஸப்தார்த்
தமும், முன்போல நாராயண ஸப்தார்த்தமும், 'அடி' என்பதி
னால் 'சரண' ஸப்தார்த்தமும், 'தொழுது' என்பதினால் 'ஶரணம்
ப்ரபத்யே' என்பதினர்த்தமும், 'எழு' என்பதினால் பலமான
உத்தரகண்டார்த்தமும் வ்யாக்யாதம். இப்படியே 'சுடரடி'
என்பதினால் இதர தர்மங்களால் அபேக்ஷை இல்லாமையைத்
தெரிவிக்கிற சரம ஶ்லோகத்தின் முதல் பாதமும், 'அடி' ஸப்
தத்தினால் திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தைச் சொல்லுகிற 'மாம்'
என்கிற பதமும், இரண்டாம்பாதத்தினால் 'மாம்' ஸப்தத்தின் அர்த்
தமாகிய ஸௌலப்யாதி குண விஶிஷ்டத்வமும், 'யவனவன்'
என்பதினால் 'ஏக' ஸப்தார்த்தமும், 'தொழு' என்பதினால்
'ஶரணம் வ்ரஜ' என்பதினர்த்தமும், முதல் பாதத்தினால் பரத்
வத்தைக் குறிக்கிற 'அஹம்' ஸப்தார்த்தமும், 'துயரறு' என்
பதினால் 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்பதின் அர்
த்தமும், 'எழு' என்பதினால் 'மாஶுச:' என்பதினர்த்தமும்
ஸூசிதமாயிற்று. ஆக இப்படி ஸர்வவேத ஸாரங்களாய் நம்
ஸம்ப்ரதாயத்திற்கு அஸாதாரணமான ரஹஸ்யத்ரயங்கள்
வ்யாக்யாதமான படி கண்டு கொள்வது.

உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம்.

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் 'அநாவ்ருத்தி ஶப்தாத் அநாவ்ருத்தி ஶப்தாத்' என்கிற ஸூத்திர வ்யாக்யானத்தில் 'ஶப்தாத்' என்பதற்கு வ்யாக்யானம் அருளிச் செய்து, 'ந ச' என்றாரம்பித்து விஶேஷார்த்தம் அருளிச் செய்ததும் 'மயர்வற வென் மனத்துள்ளே * * என்சொல்லி யான் விடுகேனோ' என்கிற பாட்டில் ஆழ்வார் திருவுள்ளம் பற்றியதை ஸம்ஸ்க்ருதத்தில் அருளிச் செய்தபடி. இப்படியே ஸ்ரீ பாஷ்யம் முழுவதும் திருவாய் மொழியின் அனுபவ பரீவாஹமென்பதை அனேக இடங்களில் காணலாம். க்ரந்தம் விஸ்தரிக்குமாகையினால் இங்கு எழுதப்படவில்லை.

> த்ருஷ்ட்வா ஶ்ரீவத்ஸவம்ஶஜலதி ஶஶிநா
> ராமாநுஜார்யாய [illegible]
> ஶிஷ்டாம் த்ராவிட [illegible] உபநிஷதம்
> ப்ரஹ்மஸூத்ரைஶ்ச [illegible] |
> ஸம்யோஜ்யைக்யம் [illegible] க்ருதிரிஹ விஹிதா
> தேவநாயகஸ்ய [illegible]
> [illegible]
> ஸம்ஸ்தாஸ்ஸந்து [illegible] ||

> த்ரவிட [illegible] க்ருதம் [illegible] வாஸிநா
> [illegible] ஶ்ருதிஶிரோ [illegible] |
> [illegible] யதி [illegible]
> [illegible] ||

உபயவேதாந்த ஐககண்ட்யம் முற்றிற்று.

161296

|| ஸ்ரீமதே [illegible] மஹாதேஶிகாய நம: ||

|| ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஶிகாய நம: ||

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேஶிகாய நம: ||